STEPHEN KING
CAPCANĂ PENTRU VISE

Această carte este pentru

Susan Moldow şi Nan Graham

ÎNTÂI, ŞTIRILE

Din *East Oregonian*, 25 iunie 1947

OFIȚER DE POMPIERI OBSERVĂ „FARFURII ZBURĂTOARE"
Kenneth Amold vorbeşte de 9 obiecte circulare.
„Strălucitoare, argintii, se deplasau incredibil de rapid"

Din *Daily Record*, Roswell (N.M.), 8 iulie 1947

FORȚELE AVIATICE CAPTUREAZĂ O „FARFURIE ZBURĂTOARE"
ÎNTR-O FERMĂ DIN REGIUNEA ROSWELL
Ofițerii de contrainformații recuperează naveta prăbuşită

Din *Daily Record*, Roswell (N.M.), 9 iulie 1947

FORȚELE AVIATICE DECLARĂ „FARFURIA"
BALON DE TESTARE ATMOSFERICĂ

Din *Daily Tribune*, Chicago, 1 august 1947

USAF

STEPHEN KING
CAPCANĂ PENTRU VISE

Această carte este pentru
Susan Moldow şi Nan Graham

ÎNTÂI, ŞTIRILE

Din *East Oregonian,* 25 iunie 1947

OFIŢER DE POMPIERI OBSERVĂ „FARFURII ZBURĂTOARE"
Kenneth Amold vorbeşte de 9 obiecte circulare.
„Strălucitoare, argintii, se deplasau incredibil de rapid"

Din *Daily Record,* Roswell (N.M.), 8 iulie 1947

FORŢELE AVIATICE CAPTUREAZĂ O „FARFURIE ZBURĂTOARE"
ÎNTR-O FERMĂ DIN REGIUNEA ROSWELL
Ofiţerii de contrainformaţii recuperează naveta prăbuşită

Din *Daily Record,* Roswell (N.M.), 9 iulie 1947

FORŢELE AVIATICE DECLARĂ „FARFURIA"
BALON DE TESTARE ATMOSFERICĂ

Din *Daily Tribune,* Chicago, 1 august 1947

USAF
AFIRMĂ: „NU PUTEM EXPLICA" DECLARAŢIILE LUI ARNOLD
Alte 850 de astfel de declaraţii de la prima relatare încoace

Din *Daily Record,* Roswell (N.M.), 19 octombrie 1947

AŞA-NUMITA IARBĂ SPAŢIALĂ – O FARSĂ,
DECLARĂ UN FERMIER MÂNIOS
Andrew Hoxon neagă „asocierea cu farfuriile zburătoare"
Iarba roşietică „nu e altceva decât un renghi", insistă el

Din *Courier Journal,* (Ky.), 8 ianuarie 1948

CĂPITAN DE AVIAŢIE URMĂRIT ŞI DOBORÂT DE UN OZN
Ultima transmisiune a lui Mantell: „Metalic, îngrozitor de mare"
Forţelor Aviatice tac

Din *Nacional,* Brazilia, 8 martie 1957

CIUDAT OBIECT CIRCULAR SE PRĂBUŞEŞTE ÎN MATO GROSSO!
2 FEMEI AMENINŢATE LÂNGĂ PONTO PORAN!
„Am auzit ţipete dinăuntru", declară ele

Din *Nacional,* Brazilia, 12 martie 1957

OROAREA DIN MATO GROSSO!
Relatări despre oameni gri cu ochi mari şi negri
Oamenii de ştiinţă iau în derâdere!
Relatările continuă!
SATE SUB TEROARE!

Din *Oklahoman,* 12 mai 1965

POLIŢIST DESCHIDE FOCUL ASUPRA UNUI OZN
Pretinde că farfuria se afla la 12 metri deasupra autostrăzii 9.
Radarul AFB confirmă declaraţia

Din *Oklahoman,* 2 iunie 1965

„FUNGII EXTRATEREŞTRI" – O FARSĂ, DECLARĂ REPREZENTANTUL MINISTERULUI AGRICULTURII
„Iarba Roşie" ar fi opera pistoalelor cu vopsea ale tinerilor

Din *Press-Herald,* Portland (Me.), 14 septembrie 1965

SE ÎNMULŢESC RELATĂRILE DESPRE OZN-URILE DIN NEW HAMPSHIRE
Cele mai multe relatări sunt din zona Exeter
Unii rezidenţi se tem de o invazie extraterestră

Din *Union-Leader,* Manchester (N.H.), 19 septembrie 1965

IMENSUL OBIECT OBSERVAT ÎN APROPIEREA EXETER-ULUI A FOST O ILUZIE OPTICĂ
Anchetatorii Forţelor Aviatice refuză orice argumentaţie
Poliţia statală observă.
Ofiţerul Cleland Adamant: „Ştiu ce am văzut"

Din *Union-Leader,* Manchester (N.H.), 30 septembrie 1965

EPIDEMIA DE TOXIINFECŢIE ALIMENTARĂ DIN PLAISTOW RĂMÂNE FĂRĂ EXPLICAŢII

Peste 300 de îmbolnăviţi, cei mai mulţi sunt în convalescenţă
Un ofiţer FDA[7] spune că apa de fântână ar fi putut fi contaminată

Din *Journal,* Michigan, 9 octombrie 1965

GERALD FORD CERE INVESTIGAREA CAZURILOR DE OZN
Preşedintele Partidului Republican spune că „Luminile din Michigan"
Ar putea fi de origine extraterestră

Din *Los Angeles Times,* 19 noiembrie 1978

OAMENII DE ŞTIINŢĂ DE LA CALTECH OBSERVĂ
UN OBIECT ENORM ÎN FORMĂ DE DISC ÎN MOJAVE
Tickman: „Era împrejmuit de lumini mici şi sclipitoare"
Morales: „Am văzut fungi roşii precum părul unui înger"

Din *Los Angeles Times,* 24 noiembrie 1978

POLIŢIA STATALĂ, ANCHETATORI USAF NU GĂSESC
NICI UN „PĂR DE ÎNGER" ÎN MOJAVE
Tickman şi Morales au fost supuşi şi au trecut
Testul cu detectorul de minciuni
Se ia în calcul posibilitatea unei farse

Din *New York Times,* 16 august 1980

CEI „RĂPIŢI DE EXTRATEREŞTRI" RĂMÂN CONVINŞI
Psihologii se îndoiesc de răpirile din partea
Aşa-numiţilor Oameni Cenuşii

Din *Wall Street Journal, 9* februarie 1989

CARL SAGAN: „NU, NU SUNTEM SINGURI"

Om de ştiinţă eminent reafirmă credinţa sa în extratereştri

Spune: „Şansele existenţei unei alte forme

Inteligente de viaţă sunt enorme"

Din *Sun,* Phoenix, 14 martie 1997

IMENS OZN OBSERVAT LÂNGĂ PRESCOTT ZECI DE DESCRIERI

OBIECT ÎN FORMĂ DE „BUMERANG"

Panoul de control din Luke al AFB e inundat de rapoarte

Din *Sun,* Phoenix, 30 martie 1997

„LUMINILE DIN PHOENIX" RĂMÂN FĂRĂ EXPLICAŢII

Fotografiile nu sunt trucate, spun experţii.

Anchetatorii Forţelor Aviatice tac

Din *Weekly,* Paulden (Ariz.), 9 aprilie 1997

EPIDEMIA DE TOXIINFECŢIE ALIMENTARĂ NEEXPLICATĂ

RAPOARTELE DESPRE „IARBA ROŞIE" CLASATE DREPT FARSE

Din *Daily News,* Derry (Me.), 15 mai 2000

LUMINI MISTERIOASE ÎNCĂ O DATĂ

OBSERVATE ÎN REGIUNEA JEFFERSON

Primarul oraşului Kineo: „Nu ştiu ce sunt, dar continuă să reapară"

ARAZ

Devenise motoul lor, iar Jonesy nu-şi putea aduce aminte pentru nimic în lume care îl spusese primul. *Răzbunarea-i o curvă,* ăsta era al lui. *Trage-mi-o, Freddy* şi o jumătate de duzină de alte obscenităţi şi mai colorate porniseră de la Beaver[{1}]. Henry fusese cel care-i învăţase să spună: *Toate lucrurile la vremea lor,* genul de prostii Zen care-i plăceau lui Henry de când erau copii. ARAZ, totuşi; cum rămâne cu ARAZ? A cui fusese această găselniţă?

Nu conta. Ce conta era că au crezut prima jumătate atunci când au fost un cvartet şi în întregime atunci când au fost cinci. Apoi, când au ajuns iarăşi un cvartet, au crezut a doua jumătate.

Când n-au mai rămas decât ei patru din nou, zilele s-au întunecat. Au fost mai mult zile de trage-mi-o Freddy. O ştiau, dar nu şi de ce. Ştiau că ceva nu era în regulă cu ei – ceva era diferit, cel puţin – dar nu şi ce. Ştiau că sunt prinşi, dar nu şi exact cum. Şi asta cu mult înainte de luminile din cer. Înainte de McCarthy şi Becky Shue.

ARAZ: Uneori înseamnă exact ceea ce spune. Alteori nu crezi în altceva decât în întuneric. Cum faci să continui atunci?

1988: Chiar şi Beaver e melancolic

Să spui că mariajul lui Beaver n-a funcţionat ar fi ca şi când ai spune că lansarea navetei spaţiale *Challenger* a întâmpinat mici dificultăţi. Joe „Beaver" Clarendon şi Laurie Sue Kenopensky au rezistat opt luni şi apoi *bum! D*e podea s-a spart păpuşa, să m-ajute cineva să adun nenorocitele de cioburi.

Beav e în general un tip vesel, oricare dintre prietenii cu care iese în oraş ţi-ar spune asta, dar acum trece printr-o fază proastă. Nu se mai întâlneşte cu vechii lui prieteni (cei pe care-i consideră *adevăraţii* lui prieteni) decât în acea săptămână din noiembrie când sunt împreună în fiecare an, iar, în noiembrie trecut, el şi cu Laurie Sue încă mai ţineau la relaţia lor. Ţineau cu mici speranţe, e drept, dar încă ţineau. Acum îşi petrece mare parte a timpului – prea mult, o ştie – în barurile din cartierul Old Port al Portland-ului, în The Porthole şi The Seaman's Club şi The Free Street Pub. Bea prea mult şi fumează prea multă iarbă ieftină şi, în multe dimineţi, nu suportă să se vadă în oglinda de la baie; ochii-i injectaţi se feresc de reflecţia sa şi se gândeşte: *Trebuie să termin cu barurile. În curând voi avea aceeaşi problemă ca şi Pete. Cristoase-păroase.*

Să termine cu cluburile, cu petrecerile, a dracu de bună idee; imediat însă, înapoi la treabă, pupă-mă-n cur şi spune-mi ce mai faci. Joia asta e la The Free Street şi a naibii dacă n-are o bere în mână, un joint[{2}] în buzunar şi dacă o melodie instrumentală, care seamănă puţin cu ce cântă The Ventures, nu curge dintr-un tonomat. Nu-şi aminteşte precis numele acestei piese; a fost la modă înainte de vremea lui. Totuşi, o ştie; ascultă des postul de radio cu muzică veche din Portland de când a divorţat. Muzica veche e tămăduitoare. Multe din cântecele noi… Laurie Sue le ştia şi-i plăceau multe, dar Beaver nu le pricepe deloc.

The Free Street e aproape gol, poate mai sunt vreo şase tipi la bar şi alţi şase joacă biliard în spate. Beaver şi trei dintre prietenii lui de ieşit în oraş stau într-un separeu, beau bere Millers prost fermentată şi taie un pachet soios de cărţi ca să vadă cine plăteşte fiecare rând de băutură. Ce melodie instrumentală e aia cu chitarele gâlgâitoare? „Out of Limits"? „Telstar"? Mnu, în „Telstar" e un sintetizator, în asta nu. Cui îi pasă? Ceilalţi băieţi vorbesc despre Jackson Browne, care a cântat la Centrul Civic seara trecută şi a făcut un spectacol monstru, potrivit lui George Pelsen, care a fost de faţă.

— Vă mai spun ceva ce-a fost monstruos, zice George, uitându-se la ei profund impresionat. Îşi ridică bărbia proeminentă, arătându-le o pată roşie pe-o parte a gâtului. Ştiţi ce e asta?

— Semnul dragostei, nu-i aşa? Întreabă Kent Astor, puţin cam timid.

— Ai puşcat-o la fix, zice George. Bântuiam prin spatele scenei după spectacol, eu şi alţi câţiva tipi, sperând să luăm autograful lui Jackson. Sau, poate, nu ştiu, al lui David Lindley. E tare şi el.

Kent şi Sean Robideau sunt de acord că Lindley e tare – nu un zeu al chitarei, nici pe departe (Mark Knopfler de la Dire Straits e un zeu al chitarei; şi Angus Young de la AC/DC; şi – desigur – Clapton), dar totuşi foarte tare. Lindley are armonie bună; are şi mişcări ca lumea. Până şi din umeri.

Beaver nu intervine în discuţie. Dintr-o dată, vrea să iasă de aici, afară din barul ăsta stătut, să ia o gură de aer curat. Ştie încotro bate George şi e o minciună în întregime.

Nu o chema Chantay, nu ştii cum o chema; a trecut pe lângă tine ca şi când nici n-ai fi existat. Şi oricum, ce-ai putea însemna pentru o fată ca ea? Doar un alt pletos din clasa muncitoare dintr-un alt oraş muncitoresc din New England; s-a urcat în autobuzul formaţiei şi dusă a fost din viaţa ta. Din viaţa ta total neinteresantă. Chantays e

numele formaţiei pe care o ascultăm acum, nu Mar-Kets sau Bar-Kays, ci Chantays; e melodia „Pipeline" de Chantays, iar chestia aia de pe gâtul tău nu e un semn al dragostei, ci o arsură de la aparatul de ras.

Gândeşte acestea, apoi aude un plânset. Nu în The Free Street, ci în mintea sa. Un plânset demult stins. Îi pătrunde direct în cap plânsetul ăsta, pătrunde ca şi cioburile de sticlă şi, oh, drace, trage-mi-o, Freddy, să-l facă cineva să tacă.

Eu l-am făcut să tacă, se gândeşte Beaver. *Eu am fost. Eu l-am făcut să înceteze. L-am luat în braţe şi i-am cântat.*

Între timp, George Pelsen le povesteşte cum s-a deschis în cele din urmă uşa de la scenă, dar nu Jackson Browne a ieşit, nici David Lindley, ci trioul de tinere cântăreţe; pe una o chema Randi, pe una Susi şi pe cealaltă Chantay. Apetisante domniţe, oh, atât de înalte şi de savuroase.

— *Doamne,* spune Sean, dându-şi ochii peste cap.

E-un tip grăsuţ şi scund, ale cărui mari înfăptuiri sexuale sunt ocazionalele drumuri la Boston, unde se holbează la striperele de la Foxy Lady şi la chelneriţele de la Hooters. Oh, Doamne, trage-i-o-aş Iu' *Chantay.* Face gesturi masturbatorii în aer. La asta, cel puţin, gândeşte Beav, se pricepe ca un profesionist.

— Aşa că am început să le vorbesc… să-i vorbesc ei, mai ales, lui Chantay şi-o-ntreb dac-ar vrea să vad un pic din viaţa de noapte a Portland-ului. Aşa că am…

Beav scoate o scobitoare din buzunar şi o potriveşte între buze, izolându-se total de lumea înconjurătoare. Dintr-o dată, scobitoarea e tot ce-i trebuie. Nici măcar berea din faţă, nici jointul din buzunar, cu siguranţă nici palavrele goale ale lui George Pelsen despre cum el şi cu fabuloasa Chantay şi-au pus-o pe bancheta din spate a camionetei lui, slavă Domnului c-avea căciuliţă la el; atunci când vâna lui George e tare, nu poţi pleca la plimbare.

Nu-i decât o mare lăudăroşenie, îşi zice Beaver şi se simte dintr-o dată deprimat, mai deprimat decât a fost de

când Laurie Sue şi-a făcut bagajele şi s-a mutat înapoi la mama ei. Asta nu-i stă deloc în fire şi nu-şi mai doreşte acum decât să iasă dracului de-aici, să-şi umple plămânii cu aer rece, cu aer sărat de litoral şi să găsească un telefon. Vrea să facă asta şi-apoi să-l sune pe Jonesy sau pe Henry, nu contează care, oricare e bine; vrea să-i spună: *Hei, omule, cum mai merge?* Şi să i se răspundă înapoi: *Oh, ştii, Beav, ARAZ. Nu joci, nu câştigi.*

Se ridică.

— Hei, omule, spune George. Beaver a făcut Colegiul Westbrook Junior cu George, atunci părea destul de dur, dar anii aceia sunt acum la multe beri distanţă. Unde mergi?

— Să mă piş, spune Beaver, trecându-şi scobitoarea dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Ei bine, să-ţi aduci hoitu'-ncoace repede; tocmai ajung la partea a bună, zice George şi Beaver gândeşte: *chiloţi fără praştie.* Oh, băiete, vechea şi ciudata senzaţie e puternică astăzi, poate e din cauza barometrului sau altceva.

Coborându-şi vocea, George spune:

— Când i-am ridicat fusta…

— Ştiu, purta chiloţi fără praştie, spune Beaver. Observă privirea surprinsă – aproape şocată – din ochii lui George, dar nu-i acordă atenţie. Chiar că vreau să ascult partea aia.

Se îndepărtează, se îndreaptă către toaleta bărbaţilor cu mirosul ei galben-rozaliu de urină şi dezinfectant, trece de ea, trece de toaleta femeilor, trece de uşa cu BIROU scris pe ea şi evadează pe alee. Cerul de deasupra lui este alb şi ploios, dar aerul este bun. Atât de bun! Îl inspiră adânc în piept şi se gândeşte din nou: *Nu joci, nu câştigi.* Rânjeşte uşor.

Se plimbă vreme de zece minute, doar mestecând scobitori şi eliberându-şi mintea. La un moment dat, nu-şi aminteşte cu claritate când aruncă jointul pe care-l ţinuse în buzunar. Apoi îl sună pe Henry de la telefonul public din

magazinul Joe's Smoke, din susul lui Monument Square. Se aşteaptă să-i răspundă robotul – Henry încă e la şcoală – dar Henry se află lângă aparat şi ridică la al doilea apel.

— Ce mai faci, omule? Spune Beaver.

— Oh, ştii tu, spune Henry. Acelaşi rahat, altă zi. Dar tu, Beav?

Beav închide ochii. Pentru o clipă, totul e perfect din nou; cel puţin, atât de perfect pe cât poate fi într-o lume infectă.

— Cam la fel, prietene, răspunde. Aproape cam la fel.

1993: Peter ajută o domnişoară la ananghie

Pete şede în spatele biroului său de la salonul de prezentare Macdonald Motors din Bridgton, învârtind pe deget inelul cu chei. Brelocul e format din patru litere emailate: NASA.

Visele îmbătrânesc mai repede ca visătorii, acesta e un adevăr al vieţii pe care Pete l-a învăţat pe măsură ce anii s-au scurs. Cu toate acestea, cei din urmă mor surprinzător de greu, ţipând în sinea lor cu voci groase, amărâte.

A trecut multă vreme de când Pete n-a mai dormit într-un dormitor tapetat cu fotografii ale lui Apollo şi Saturn, fotografii cu rachete şi astronauţi şi paşi pe Lună (EVA[{3}], pentru cunoscători) şi capsule spaţiale cu învelişul fumegând şi topindu-se din pricina incredibilei forţe de frecare la reintrarea în atmosfera terestră şi LEM[{4}]-uri şi Voyagere şi o fotografie a unui disc strălucitor deasupra şoselei interstatale 80, cu oameni care stau în parcare şi se uită spre cer, protejându-şi ochii cu mâinile, legenda fotografiei spunând: ACESTUI OBIECT, CARE A FOST FOTOGRAFIAT LÂNGĂ ARVADA, COLORADO, ÎN 1971, NU I S-A GĂSIT NICI O EXPLICAŢIE. E UN OZN ADEVĂRAT.

A trecut multă vreme.

Chiar şi aşa, anul acesta şi-a petrecut una din cele două săptămâni din concediul său anual în Washington D.C., unde s-a dus în fiecare zi la Muzeul Naţional Smithsonian al Aerului şi Spaţiului şi şi-a pierdut aproape tot timpul plimbându-se printre panouri cu un rânjet mirat pe buze. Majoritatea acestui timp şi l-a petrecut uitându-se la rocile selenare şi gândindu-se: *Aceste roci provin dintr-un loc unde cerul e întotdeauna întunecat şi unde tăcerea e infinită. Neil Armstrong şi Buzz Aldin au luat douăzeci de kilograme dintr-o altă lume, iar acum, iată-le aici.*

Şi aici este şi el, şezând în spatele biroului într-o zi în care n-a vândut nici o maşină (oamenilor nu le place să

cumpere maşini pe vreme ploioasă, iar, în partea de lume unde trăieşte Pete, a început să burniţeze încă de la prima lumină a dimineţii), răsucind brelocul său NASA şi uitându-se la ceas. Timpul trece greu după-amiaza şi din ce în ce mai greu pe măsură ce se apropie ora cinci. Cinci e ora primei sale beri. Nu înainte de cinci; nici vorbă. Dacă bei în timpul zilei, trebuie s-o laşi mai moale, pentru că asta fac doar beţivii. Dar dacă aştepţi… Îţi răsuceşti doar inelul cu chei şi aştepţi…

La fel de mult pe cât aşteaptă acea primă bere a zilei, Pete aşteaptă venirea lunii noiembrie. Excursia la Washington din aprilie i-a prins bine, iar rocile selenare au fost uimitoare (încă-l uimesc de fiecare dată când se gândeşte la ele), dar a fost singur în tot acest timp. Nu-i prinde bine să fie singur. În noiembrie, când îşi ia şi cealaltă săptămână de concediu, va fi alături de Henry, de Jonesy şi de Beav. *Atunci* îşi va permite să bea în timpul zilei. Când te afli singur în pădure, la vânătoare cu prietenii, n-are nimic dacă bei în timpul zilei. Aproape că e o tradiţie. E…

Uşa se deschide şi intră o brunetă atrăgătoare. Aproximativ unu şaptezeci (lui Pete îi plac femeile înalte), în jur de treizeci de ani. Se uită roată la modelele expuse în salon (noul Thunderbird, de culoare roşu grena, e vedeta sezonului, deşi nici Explorer-ul nu e de colea), dar nu ca şi când ar vrea să cumpere ceva. Apoi îl observă pe Pete şi vine către el.

Pete se ridică, aruncându-şi brelocul pe tăblia mesei şi o întâmpină în uşa biroului său. Când ajunge acolo, poartă deja zâmbetul lui cel mai profesional – două sute de waţi, fetiţo, crede-mă pe cuvânt – şi ţine mâna întinsă pentru salut. Palma ei e rece şi fermă, însă ea e pierdută, supărată.

— Poate că n-am nimerit bine, zice ea.

— Asta nu-i deloc modul potrivit de-a începe o conversaţie cu un vânzător de maşini, spune Pete. Nouă ne plac provocările. Mă numesc Pete Moore.

— Bună, spune ea, dar nu-şi dă numele, care e Trish. Am o întâlnire în Fryeburg peste exact… – Se uită la ceasul pe care Peter, în orele lungi ale după-amiezilor, îl studiază îndeaproape – peste exact patruzeci şi cinci de minute. Cu un client care vrea să cumpere o casă, şi cred că am chiar ce-i trebuie, la mijloc e şi un comision bunicel, iar… Ochii i s-au umplut acum de lacrimi şi trebuie să înghită ca să scape de nodul din gât… iar eu mi-am pierdut blestematele alea de *chei.* Cheile de la *maşină!*

Îşi deschide poşeta şi răscoleşte prin ea.

— Am talonul de înregistrare… şi alte câteva acte… o mulţime de numere şi mi-am spus că, poate, *poate,* mi-aţi putea face un set nou şi mi-aş putea continua drumul. Ar putea să fie cea mai bună vânzare a anului, domnule… I-a uitat numele. Nu se simte jignit. Moore e un nume la fel de banal ca şi Smith sau Jones. Pe lângă asta, mai e şi supărată. Când îţi pierzi cheile, îţi piezi şi cumpătul. A asistat la astfel de scene de sute de ori.

— Moore. Dar la fel de uşor răspund şi la Pete.

— Mă puteţi ajuta, domnule Moore? Sau mă poate ajuta cineva de la service?

Bătrânul Johnny Damon e de serviciu şi ar fi bucuros s-o ajute, dar Trish n-ar mai ajunge la întâlnirea din Fryeburg cu siguranţă.

— Vă putem face un nou set de chei, dar s-ar putea să fie nevoie de cel puţin douăzeci şi patru de ore, poate chiar patruzeci şi opt, spune el.

Se uită la el cu ochii înlăcrimaţi (care sunt de-un căprui-catifelat) şi strigă în disperare:

— La dracu'! *La dracu'!*

Gânduri ciudate-i vin atunci lui Pete: seamănă cu o fată pe care a cunoscut-o cu mult timp în urmă. N-o cunoşteau prea bine, dar o cunoşteau îndeajuns să-i salveze viaţa. Josie Rinkenhauer o chema.

— *Ştiam* eu! Spune Trish, pe o voce sugrumată de nervi, fără a mai încerca să salveze aparenţele. Doamne, parcă aş

fi *ştiut!* Îşi întoarce faţa de la el şi, îndepărtându-se, începe să plângă din tot sufletul.

Pete merge în urma ei şi o prinde uşor de umăr.

— Aşteaptă, Trish. Aşteaptă o clipă.

Asta i-a scăpat. I-a pronunţat numele, deşi ea nici măcar nu i l-a spus. Dar e prea supărată să-şi dea seama că n-au făcut cunoştinţă cum trebuie, aşa că e în regulă.

— De unde vii? O întreabă. Adică, nu eşti din Bridgton, nu-i aşa?

— Nu, spune ea. Biroul nostru e la Westbrook. Agenţia Imobiliară Dennison. Noi suntem cei cu farul de veghe.

Pete dă din cap ca şi când asta i-ar spune ceva.

— De acolo vin. M-am oprit la farmacia din Bridgton doar pentru a lua nişte aspirină, fiindcă întotdeauna am dureri de cap înaintea unei prezentări importante… e din cauza stresului, o, Doamne, iar acum îmi bubuie creierul ca după o explozie.

Pete dă din cap în asentiment. Ştie cum stă treaba cu durerile de cap. Desigur, ale lui sunt în majoritate cauzate de bere şi nu de stres, dar ştie la fel de bine cum sunt.

— Am avut nişte timp de pierdut, aşa că am mers şi în magazinaşul de lângă farmacie, pentru o cafea… cofeina, ştii, calmează durerile de cap…

Pete face iarăşi un gest afirmativ. Henry e psihologul, dar, cum i-a spus Pete de mai multe ori, ca să ai succes la vânzare trebuie să ştii destul de bine cum funcţionează mintea umană. Acum e bucuros că noua lui prietenă s-a calmat puţin. Asta e bine. Crede că, dacă-i va permite, o va putea ajuta. Îi dă ghes ideea de-a o ajuta. Îi place acest îndemn. Nu e mare lucru, nu-i va aduce niciodată o avere, dar îi place.

— Am fost şi de partea cealaltă a străzii, la Renny. Am cumpărat o eşarfă… din pricina ploii, ştii… Îşi atinge părul. Apoi m-am întors la maşină… iar, lua-le-ar naiba de chei, nu mai erau de găsit! Am refăcut traseul… am mers de la

Renny la magazin, la farmacie şi nu erau *nicăieri!* Iar acum voi întârzia la întâlnire.

Disperarea începe să-şi facă din nou loc în vocea ei. Se uită iarăşi la ceas. Pentru el se târăşte; pentru ea aleargă. Asta face diferenţa între oameni, cugetă Pete. Pe lângă altele, fireşte.

— Calmează-te, spune el. Calmează-te câteva clipe şi ascultă-mă. Vom merge înapoi la farmacie, împreună şi vom căuta cheile.

— Nu sunt acolo! Am căutat pe toate rândurile, m-am uitat pe raftul de unde am luat aspirina, am întreba-o pe fata de la ghişeu…

— Nu face rău nimănui să ne mai uităm o dată, spune el. O conduce acum spre uşă, apăsându-i uşor ceafa cu mâna ca s-o convingă să-l însoţească. Îi place mirosul parfumului ei şi-i place şi mai mult părul ei, da, chiar aşa. Dacă arată atât de bine pe o zi ploioasă, oare cum arată când străluceşte soarele?

— Întâlnirea mea…

— Încă mai ai patruzeci de minute, spune el. Acum, când turiştii sunt plecaţi, nu-ţi ia mai mult de douăzeci de minute până la Fryeburg. Căutăm cheile preţ de zece minute şi, dacă nu le găsim, te duc eu cu maşina până acolo.

Se uită la el cu îndoială.

El se uită pe lângă ea, către unul din celelalte birouri.

— Dick! Strigă. Hei, Dickie M.

Dick Macdonald ridică ochii dintr-un morman de facturi.

— Spune-i domnişoarei că nu sunt un pericol la volan, în caz că trebuie s-o duc până la Fryeburg.

— O, conduce bine, dom'şoară, spune Dick. Nu-i obsedat sexual şi nici maniac al vitezei. O să-ncer-ce doar să vă vândă o maşină nouă.

— Sunt un client dificil, spune ea, zâmbind puţin. Bănuiesc că e-n regulă, atunci.

— Răspunzi tu la telefon în locul meu, Dick? Întreabă Pete.

— O, mda, o să-mi dea bătăi de cap. Pe-o vreme ca asta, tre' să gonesc clienţii afară cu mătura.

Pete şi bruneta – Trish – ies afară, traversează aleea şi străbat cei în jur de doisprezece metri până la strada principală. Farmacia Bridgton e a doua clădire pe stânga. Burniţa s-a îndesit; acum aproape că plouă. Femeia îşi pune eşarfa cea nouă şi se uită la Pete, care e cu capul dezgolit.

— Te uzi tot, spune ea.

— Sunt din nord, zice el. Acolo toţi sunt căliţi.

— Crezi că le poţi găsi, nu-i aşa? Întreabă ea.

Pete ridică din umeri.

— Poate. Mă pricep la găsit lucruri. Întotdeauna m-am priceput.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu? Întreabă ea.

Nu joci, nu câştigi, gândeşte el. *Atâta lucru ştiu şi eu, dom'şoară.*

— Mnu, spune. Nu încă.

Intră în farmacie, iar clopoţelul de deasupra uşii clincăie. Fata de la ghişeu îşi ridică privirea dintr-o revistă. La trei şi douăzeci într-o după-amiază de sfârşit de septembrie, farmacia e pustie, cu excepţia lor şi a domnului Diller, care se află în spatele ghişeului de preluat reţete.

— Bună, Pete, zice casieriţa.

— Hei, Cathy, cum îţi merge?

— Păi, ştii… lâncezeşte. Se uită la brunetă. Îmi cer scuze, dom'şoară, da' nu le-am găsit.

— Nu face nimic, spune Trish cu un zâmbet şters. Domnul acesta s-a oferit să mă conducă la întâlnire.

— Ei bine, spune Cathy, Pete e de treabă, dar nu cred c-aş merge atât de departe încât să-i spun *domn.*

— Ai grijă ce vorbeşti, scumpo, îi spune Pete cu un rânjet. În Naples, la capătul şoselei 302, mai este o farmacie Rexall. Apoi se uită la ceasul de pe perete. Şi pentru el a început să se scurgă timpul mai repede. Asta-i bine, e-o schimbare plăcută.

Pete se uită înapoi la Trish.

— Aici ai intrat prima dată. Pentru aspirină.

— Corect. Am cumpărat un flacon de Anacin. Apoi am avut nişte timp de pierdut şi…

— Ştiu, ai comandat o cafea vizavi, la Christie, apoi ai traversat strada la Renny.

— Da.

— N-ai luat aspirinele cu cafea caldă, nu-i aşa?

— Nu, aveam o sticlă de apă Poland în maşină. Arată prin fereastră către un Taurus verde. Le-am luat cu apă. Dar am verificat şi sub scaune, domnule… Peter. M-am uitat şi-n contact.

Îi aruncă o privire nerăbdătoare, care spune: *Ştiu ce gândeşti: femeie aiurită.*

— Mai am o singură întrebare, spune el. Dacă-ţi găsesc cheile de la maşină, vei lua cina cu mine? Ne-am putea întâlni la The West Wharf. E pe drumul de aici la…

— Cunosc localul, spune ea, arătând amuzată în ciuda neliniştii ce-o stăpâneşte. La ghişeu, Cathy nici măcar nu se mai preface că-şi citeşte revista. Asta-i de departe mai interesant ca revista *Red-book.* De unde *ştii* că nu sunt căsătorită sau altceva?

— Nu porţi verighetă, răspunde prompt, deşi nici măcar nu s-a uitat încă la mâinile ei, nu îndeaproape, oricum. Pe lângă asta, n-aveam în minte decât nişte scoici prăjite, varză călită şi tartină cu căpşune, nu vorbeam de-un angajament pe viaţă.

Ea se uită la ceas.

— Pete… domnule Moore… mă tem că-n acest moment nu am absolut nici un chef să flirtez. Dacă vrei să mă conduci la întâlnire, voi fi foarte fericită să iau cina cu tine. Dar…

— Îmi ajunge atât, spune el. Numai că vei conduce singură la întâlnire, cred, aşa că ne vom întâlni după aceea. Cinci jumate e o oră bună?

— Da, e bine, dar…

— Bun.

Pete se simte fericit. Asta e bine; fericirea face bine. Multe zile din aceşti ultimi doi ani nu s-a simţit nici pe departe fericit şi nu are habar de ce. Prea multe nopţi târzii şi jilave hoinărind prin barurile de pe marginea şoselei 302, de aici şi până la North Conway? Sigur, dar numai asta să fie? Poate că nu, dar acum nu e momentul pentru astfel de gânduri. Domnişoara are o întâlnire la care trebuie să ajungă. Dacă ajunge la timp şi vinde casa, cine ştie ce va primi norocosul Pete Moore? Şi chiar dacă nu va avea noroc, o va putea ajuta. Simte asta.

— Voi face un lucru cam ciudat acum, spune el, să nu te sperii, bine? E un mic truc, ca atunci când pui un deget sub nas ca să opreşti un strănut sau ca atunci când duci un deget la tâmplă şi încerci să-ţi aminteşti numele cuiva. Bine?

— Sigur, bănuiesc, spuse ea, complet debusolată.

Pete închide ochii, înalţă în aer o palmă cu degetele strânse uşor în pumn şi ridică apoi degetul arătător. Începe să-l fluture dintr-o parte într-alta.

Trish se uită la Cathy, casieriţa. Cathy ridică din umeri, ca şi când ar spune: *Cine ştie?*

— Domnule Moore? Trish pare îngrijorată. Domnule Moore, poate ar fi mai bine să…

Pete deschide ochii, inspiră adânc şi lasă mâna jos. Se uită pe lângă ea, către uşă.

— Bine, spune. Aşadar, ai intrat… Ochii i se mişcă de parcă ar urmări-o intrând. Te-ai dus la ghişeu… Ochii i se mută într-acolo. Probabil c-ai întrebat: „Pe ce rând găsesc aspirina?" Cam aşa ceva.

— Da, am…

— Doar că ai mai cumpărat ceva. Îl vede în raftul pentru dulciuri, un ambalaj galben-deschis, ceva în forma unei palme. Un baton de ciocolată Snickers?

— Mounds. Ochii ei căprui sunt larg deschişi. De unde ai ştiut?

— Ai luat ciocolata şi – *apoi* ai mers să iei aspirina… Acum se uită de-a lungul Rândului 2. După aceea, ai plătit şi ai ieşit… să ieşim pentru o clipă. Pa, Cathy!

Cathy dă numai din cap, uitându-se la el cu ochii larg deschişi.

Pete iese afară, ignorând clinchetul clopoţelului, ignorând ploaia, care acum chiar că e ploaie. Fâşia galbenă se află pe trotuar, dar e estompată. E spălată de ploaie. Totuşi, o vede şi-i face plăcere că o vede. Acel sentiment de *declic.* Dulce. E linia călăuzitoare. A trecut multă vreme de când n-a mai văzut-o atât de limpede.

— Înapoi la maşină, spune, vorbind cu sine acum. Înapoi să înghiţi două aspirine cu apa din maşină…

Traversează trotuarul încet către Taurus. Femeia vine în urma lui, cu o privire mai îngrijorată ca înainte. E aproape înspăimântată.

— Ai deschis portiera. Aveai în mână poşeta… cheile… flaconul cu aspirină… batonul de ciocolată… toate lucrurile astea… le mutai dintr-o mână într-alta… şi-atunci…

Se apleacă, pescuieşte cu mâna cufundată până la încheietură în apa din rigolă şi ridică ceva. Adaugă un artificiu de magician şi cheile strălucesc argintii în lumina palidă a zilei.

— … ţi-ai scăpat cheile.

La început nu le ia. Se holbează la el doar, ca şi când ar fi săvârşit o vrăjitorie chiar sub ochii ei.

— Haide, spune el, zâmbetul ofilindu-i-se puţin. Ia-le. N-a fost ceva ieşit din comun, să ştii. Am dedus, în mare parte. Mă pricep la astfel de lucruri. Hei, ar trebui să-ţi fiu alături în maşină când te rătăceşti. Sunt nemaipomenit la dez-rătăciri.

Atunci, Trish ia cheile. Rapid, atentă să nu-i atingă degetele, iar el ştie chiar atunci că ea nu va veni la întâlnire mai târziu. Nu e nevoie de-un dar aparte ca să-şi dea seama de asta; trebuie doar să se uite în ochii ei, care sunt mai mult înspăimântaţi decât recunoscători.

— M... mulţumesc, spun ea. Dintr-o dată, e atentă la distanţa care-i desparte, ca şi când s-ar teme ca el să n-o scurteze.

— Nici o problemă. Să nu uiţi, totuşi. The West Wharf, la cinci jumate. Cele mai bune scoici prăjite din partea asta a statului.

Menţine iluzia. Uneori trebuie s-o menţii, oricum te-ai simţi. Deşi o parte din bucuria acestei după-amiezi a dispărut, o parte încă e prezentă; a văzut linia, iar asta-l face întotdeauna să se simtă bine. E un truc minor, dar e plăcut să ştii că încă îl stăpâneşti.

— Cinci jumate, răspunde ea ca un ecou, dar, în vreme ce deschide portiera, privirea pe care o aruncă peste umăr e felul de privire pe care o arunci unui câine care te-ar muşca dacă ar scăpa din lesă. E foarte bucuroasă că nu trebuie să facă drumul spre Fryeburg împreună cu el. Nici pentru a şti asta Pete nu are nevoie să-i citească gândurile.

Stă acolo în ploaie, urmărind-o cum iese cu spatele afară din parcarea în pantă, iar când maşina se îndepărtează, îi face semne voioase de rămas bun, aşa cum fac vânzătorii de maşini. Ca răspuns, ea-şi flutură indiferent degetele şi, desigur, când el ajunge la The West Wharf (la cinci şi un sfert, doar ca să fie punctual, pentru orice eventualitate), ea nu e acolo, iar peste o oră, ea tot nu a venit. El rămâne oricum destul de mult, şezând la bar şi bând bere, uitându-se la traficul de pe şoseaua 302.1 se pare, pe la ora cinci şi patruzeci, că o vede trecând pe lângă local fără să încetinească, o maşină Taurus verde ţâşnind prin ploaia care s-a înteţit acum, o maşină Taurus verde care poate că lasă un nimb galben-pal în urmă, nimb ce se pierde la un moment dat în aerul gri.

Acelaşi rahat, altă zi, gândeşte el, dar acum bucuria a dispărut şi tristeţea s-a întors, tristeţe ce are gustul unui lucru meritat, preţul unei trădări încă neuitate. Îşi aprinde o ţigară – în vremurile de demult, pe când era copil, se

prefăcea că fumează, dar acum nu mai e nevoie să se prefacă – şi mai comandă o bere.

Milt i-o aduce, dar spune:

— Ar trebuie să şi mănânci ceva pe lângă berea asta, Peter.

Aşa că Pete comandă un platou de scoici prăjite şi le mănâncă înmuiate în sos tătăresc, în vreme ce mai bea vreo două beri, iar la un moment dat, înainte să-şi urmeze linia către o altă bombă unde nu e atât de cunoscut, încearcă să-l sune pe Jonesy, în Massachusetts. Dar Jonesy şi Carla sunt plecaţi în oraş, un lucru pe care-l fac foarte rar, iar el vorbeşte cu baby-sitter-ul, care-l întreabă dacă nu vrea să lase un mesaj.

Pete aproape că răspunde nu, când se răzgândeşte.

— Spune-i doar că l-a sunat Pete. Spune-i că Pete zice ARAZ.

— A… R… A… Z…, îl notează ea. Va şti ce…

— Oh, da, spune Pete, va şti.

Până la miezul nopţii e beat într-o speluncă din New Hampshire, Muddy Rudder sau poate că e Ruddy Mother; încearcă să-i povestească unei fetişcane la fel de beată ca el că, odată, a crezut cu adevărat că el va fi primul om care va pune piciorul pe Marte şi chiar dacă ea dă din cap şi spune mda-mda-mda, el are o bănuială că tot ce înţelege ea e că i-ar plăcea să mai tragă la măsea încă o cafea cu brandy înainte de ora închiderii. E-n regulă. Nu contează. Mâine se va trezi cu o durere de cap, dar va merge totuşi la slujbă şi poate că va vinde o maşină, sau poate că nu, în orice caz, viaţa va continua. Poate că va vinde Thunderbird-ul roşu-grena, pa-pa, iubire. Cândva, lucrurile stăteau altfel, dar acum aşa sunt. Crede că poate trăi cu acest gând; pentru un tip ca el, regula numărul unu e doar ARAZ şi cui mama dracului îi pasă? Creşti, devii bărbat, trebuie să te mulţumeşti cu mai puţin decât ai sperat; descoperi că maşina viselor are o pancartă mare agăţată de ea pe care scrie DEFECT.

În noiembrie va merge la vânătoare cu prietenii lui şi această perspectivă îi ajunge… asta şi poate o porţie rânjită de ruj şi soioasă de sex oral de la puicuţa asta beată, când se va întoarce la maşină. Să te aştepţi la mai mult e o cale sigură spre o durere de cap.

Visele sunt pentru copii.

1998: Henry tratează un prieten al canapelei

Camera e slab luminată. Întotdeauna i-a plăcut lui Henry să fie aşa când are întâlniri cu pacienţii. I se pare interesant faptul că foarte puţini observă lucrul ăsta. Crede că lucrurile stau astfel pentru că, cel mai des, chiar minţile lor sunt slab luminate. Cei mai mulţi pacienţi ai lui sunt nevrotici *{Pădurile-s pline de ei,* cum i-a spus cândva lui Jonesy pe când se aflau, ha-ha, în pădure) şi e părerea lui – complet lipsită de temei ştiinţific – că problemele lor sunt un fel de paravan polarizant aflat între ei şi restul lumii. Pe măsură ce se adânceşte nevroza, se adânceşte şi întunericul lăuntric. Cel mai des simte pentru pacienţii lui un soi de compasiune distantă. Uneori chiar milă. Foarte puţini îl fac să se simtă neliniştit. Barry Newman e un astfel de pacient. Pacienţilor care intră pentru prima dată în cabinetul lui Henry li se face o ofertă pe care de obicei nu o recunosc ca atare. Intrând, observă o încăpere frumoasă (chiar dacă relativ slab luminată), cu un şemineu în partea stângă, şemineu dotat cu acei buşteni veşnici, din oţel făcut să pară mesteacăn, sub care sunt montate cu dibăcie patru supape de gaz. Lângă şemineu se află un fotoliu masiv, unde şede întotdeauna Henry, în spatele lui aflându-se o reproducere reuşită după *Gălbenelele* lui Van Gogh. (Henry le spune uneori colegilor săi că orice psihiatru ar trebui să aibă cel puţin o pictură de Van Gogh în cabinet.) În celălalt capăt al încăperii se află un fotoliu simplu şi o canapea. Henry este interesat de fiecare dată să vadă pe care va alege pacientul să se aşeze. Călăreşte acest cal de destulă vreme ca să ştie că prima alegere e şi cea definitivă. Există şi un studiu pe această temă. Henry e sigur de asta, dar nu-şi aminteşte termenii în care problema era formulată acolo. Şi, în orice caz, a descoperit că, în ultima vreme, interesul pentru studii, publicaţii de specialitate, convenţii şi colocvii i-a scăzut. Doarme mai puţin, mănâncă mai puţin şi chiar de

râs râde mai puţin. Întunericul s-a lăsat asupra vieţii sale – acest filtru polarizant – dar Henry a descoperit că nu are nimic împotrivă. Atâta pagubă să fie.

Barry Newman a ales canapeaua de prima dată, iar Henry n-a făcut nici măcar o dată greşeala să creadă că asta are ceva de-a face cu sănătatea lui mintală. Canapeaua e pur şi simplu mai comodă pentru el, chiar dacă, la expirarea celor cincizeci de minute ale şedinţei, Henry trebuie să-l ajute să se ridice de acolo. Barry are un metru şaizeci şi cântăreşte o sută nouăzeci de kilograme. Acestea-l recomandă drept un prieten al canapelei.

Şedinţele cu Barry Newman au tendinţa de-a se transforma în povestiri lungi şi sforăitoare ale aventurilor sale săptămânale în lumea gastronomiei. Nu c-ar fi Barry un mâncător pretenţios, o, nu, Barry e antonimul acestui cuvânt. Barry mănâncă tot ce-i atrage atenţia. Barry e o maşinărie de mâncat. Iar mărturisirile sale pe acest subiect, cel puţin, sunt foarte vizuale. Mâncarea reprezintă pentru el ceea ce orientarea şi geografia reprezenta pentru Pete, vechiul prieten al lui Henry.

Henry aproape că a abandonat ideea de a-l scoate pe Barry dintre copaci şi de a-l face să admire pădurea. Asta, în parte din pricina dorinţei discrete, dar nestăvilite a lui Barry de-a discuta despre mâncare în toate amănuntele ei, în parte pentru că lui Henry nu-i place de Barry şi nici nu i-a plăcut vreodată. Părinţii lui Barry au murit. Tata a pierit când Barry avea şaisprezece ani, mama când el avea douăzeci şi doi. I-au lăsat moştenire o avere imensă, dar Barry nu poate intra în posesia ei decât la vârsta de treizeci de ani. Atunci, întreg capitalul va fi al lui… *dacă* va continua şedinţele de terapie. Dacă nu, capitalul va rămâne în custodia statului până ce el va împlini cincizeci de ani.

Henry se îndoieşte că Barry Newman va atinge vârsta de cincizeci de ani.

Tensiunea lui arterială (i-a spus-o asta cu un soi de mândrie) este de o sută nouăzeci cu o sută patruzeci.

Are colesterolul la două sute nouăzeci; e o mină de aur pentru lipide.

Sunt o comoţie cerebrală umblătoare, sunt un infarct umblător, i-a spus lui Henry, vorbind cu solemnitatea veselă a cuiva care exprimă adevărul crud pentru că ştie înlăuntrul său că astfel de nenorociri nu-i sunt menite lui, nu lui, o, nu, nu lui.

— La prânz am mâncat doi hamburgeri dubli de la Burger King, spune el acum. Îmi plac la nebunie, fiindcă acolo, brânza e într-adevăr caldă. Buzele lui cărnoase – ciudat de mici pentru un om atât de masiv, buze de cocotă – se strâng şi tremură, ca şi când ar gusta acea extraordinară brânză caldă. Am mai luat şi-o gustare, iar în drum spre casă, am mâncat vreo două prăjituri Mallomar. Am dormit o vreme, iar când m-am trezit, am încălzit în cuptorul cu microunde o cutie întreagă de vafe. Asta-mi unge sufletu'! Strigă el, apoi râde.

E râsetul unui om năpădit de-o amintire plăcută – vederea unui apus, senzaţia atingerii unui sân ferm prin mătasea subţire a bluzei (nu că ar fi simţit Barry aşa ceva vreodată, după estimările lui Henry) sau căldura compactă a nisipului de pe plajă.

— Multă lume încălzeşte vafele în prăjitorul pentru pâine, continuă Barry, dar mie mi se pare că atunci devin prea crocante. Cuptorul cu microunde doar le încălzeşte şi le înmoaie. Calde… şi moi. Pleoscăie din buzele lui de cocotă. M-am simţit oarecum vinovat că am mâncat întreg pachetul. Aruncă aceste cuvinte ca pe-un surplus, ca şi când şi-ar fi amintit că Henry e acolo cu un scop anume. Aruncă asemenea surplusuri de patru sau cinci ori în fiecare şedinţă… apoi se întoarce la mâncare.

A ajuns acum la seara zilei de marţi. Fiindcă acum e vineri, încă mai sunt multe meniuri şi gustări de povestit. Henry îşi lasă mintea în derivă. Barry e ultimul pacient din această zi. Când Barry va fi terminat de inventariat mâncăruri, Henry se va întoarce la apartamentul său şi-şi

va face bagajele. Mâine se va trezi la ora şase dimineaţa, iar, undeva între şapte şi opt, Jonesy va parca în faţa clădirii sale. Vor încărca bagajele în bătrânul Scout al lui Henry, pe care-l mai păstrează doar pentru excursiilor lor de vânătoare din fiecare toamnă şi, până la opt şi jumătate, amândoi vor fi pe drum, spre nord. Îi vor lua în drum pe Pete, din Bridgton, iar apoi pe Beav, care încă locuieşte aproape de Derry. Până spre seară vor fi cu toţii la Bivuac, în regiunea Jefferson, jucând cărţi în sufragerie şi ascultând vântul cum strigă pe la streşini. Puştile se vor odihni în colţul bucătăriei, permisele lor de vânătoare vor atârna de-un cui pe uşa din spate.

Va fi alături de prietenii lui, iar asta întotdeauna îl face să se simtă acasă. Pentru o săptămână, acel filtru polarizant s-ar putea să se răărească puţin. Vor discuta despre vremurile vechi, vor râde de incredibilele obscenităţi ale lui Beaver şi, dacă unul sau mai mulţi dintre ei chiar vor împuşca o căprioară, vor avea parte de o bucurie în plus. Împreună sunt încă valoroşi. Împreună pot încă sfida timpul.

Departe, în fundal, Barry Newman continuă să bombăne. Cotlete de porc şi cartofi piure şi coceni de porumb picurând unt şi tort de ciocolată Pepperighe Farm şi un castron cu patru linguri de îngheţată Ben and Jerry's Chunky Monkey plutind în Pepsi-Cola şi ouă ouă prăjite ouă fierte ouă ochiuri…

Henry aprobă din cap de fiecare dată când e nevoie şi aude totul fără să asculte cu adevărat. Acesta e un vechi talent al psihiatrilor.

E adevărat că şi Henry şi prietenii lui au probleme. Beaver nu se descurcă deloc să întreţină relaţiile, Pete bea prea mult (cam *prea mult,* crede Henry), Jonesy şi Carla au trecut la un milimetru de divorţ, iar el se luptă acum cu o stare de depresie seducătoare şi neplăcută în aceeaşi măsură. Aşa că, da, au şi ei probleme. Dar împreună sunt încă valoroşi, încă mai pot aprinde vechea flacără a

speranţei – şi mâine seară vor fi împreună. Anul acesta, vor fi împreună pentru opt zile. Asta e bine.

— Ştiu că n-ar trebui, dar simt un *imbold* irezistibil în fiecare dimineaţă. Poate am diabetul scăzut, cred că asta ar putea fi explicaţia. Oricum, am mâncat şi ce-a mai rămas din checul din frigider, apoi am urcat în maşină şi am mers până la Dunkin' Donuts şi am cumpărat vreo duzină de ştrudele cu mere şi patru cu…

Henry, gândindu-se încă la excursia anuală de vânătoare care începe mâine, nu-şi dă seama ce vorbeşte până nu-şi aude vocea:

— Poate că acest imbold de-a mânca, Barry, poate că are o legătură cu faptul că te consideri vinovat de moartea mamei tale. Crezi că e posibil?

Barry se opreşte din vorbit. Henry ridică privirea şi-l vede pe Barry Newman uitându-se fix la el cu nişte ochi atât de larg deschişi, că-i vezi până-n străfund. Şi, deşi Henry ştie că ar trebui să se oprească – nu are *nici un drept* să meargă în această direcţie; nu are nimic de-a face cu terapia de faţă – nu *vrea* să se oprească. Poate că această opţiune e direct legată de faptul că s-a gândit la prietenii lui, dar mare parte ţine doar de privirea şocată din ochii lui Barry şi de paloarea feţei lui. Ce-l scoate din sărite la Barry e, crede, complacerea lui în situaţie. Convingerea autoimpusă că nu e necesară nici o schimbare în comportamentul său autodistructiv, ca să nu mai vorbim de aflarea rădăcinilor lui.

— *Chiar* crezi că ai omorât-o tu, nu-i aşa? Îl întreabă Henry. Vorbeşte pe un ton normal, foarte calm.

— Eu… eu niciodată… mă opun…

— Te-a strigat şi te-a tot strigat, spunea că o doare pieptul; sigur că spunea asta deseori, nu-i aşa? Din două în două săptămâni. Din două în două *zile,* ţi se părea uneori. Te striga din dormitorul de la etaj. „Barry, sună-l pe doctorul Withers. Barry, cheamă o ambulanţă. Barry, sună la 911."

N-au discutat niciodată de părinţii lui. În felul său moale, gras şi implacabil, Barry nu-şi dădea acordul. Începea să vorbească despre ei – sau părea că vorbeşte – apoi, bingo, întorcea din nou discuţia la friptura de miel, sau la friptura de pui, sau la friptura de raţă cu sos de portocale. Înapoi la inventar. De aceea, Henry nu ştie nimic despre părinţii lui Barry şi, cu siguranţă, nu ştie nimic despre ziua în care a murit mama lui, căzând din pat şi urinând pe covor, încă strigând şi strigând, o sută treizeci şi cinci de kilograme, atât de dezgustător de grasă, strigând şi strigând. Nu ştie nimic despre acestea pentru că nu i le-a povestit nimeni, dar *ştie.* Iar Barry era mai slab pe atunci. Un tip relativ zvelt, de optzeci şi şase de kilograme.

Aceasta e versiunea lui Henry despre linie. Aşa vede el linia. N-a mai văzut-o de aproape cinci ani (poate doar dacă n-o vede uneori în vise), a crezut că s-a terminat cu ea, dar iat-o din nou aici.

— Şedeai în faţa televizorului, ascultând-o cum ţipă, spune el. Şedeai şi te uitai la emisiunea lui Ricki Lake şi mâncai – ce? – O brânzoaică Sara Lee? Un bol de îngheţată? Nu ştiu. Dar ai lăsat-o să ţipe.

— Opreşte-te!

— Ai lăsat-o să ţipe, şi chiar aşa, de ce nu? *A ţipat ca din gură de şarpe toată viaţa.* Nu eşti deloc prost şi ştii că ăsta e adevărul. Astfel de lucruri se întâmplă. Cred că ştii şi asta. Te-ai vârât singur într-o piesă de Tennessee Williams, pur şi simplu pentru că-ţi place să mănânci. Dar ghici ce, Barry? *Te va ucide într-o bună zi.* Nu vrei să crezi asta înlăuntrul tău, dar aşa e. Inima deja-ţi bate ca pumnii unui îngropat prematur în capacul sicriului. Cum îţi va fi peste treizeci sau patruzeci de kilograme de-aici înainte?

— Taci…

— Când vei cădea ţeapăn la pământ, Barry, va semăna cu prăbuşirea Turnului Babel în deşert. Cei care te vor vedea prăbuşindu-te vor vorbi despre asta *ani în şir.* Doamne, o să dai jos până şi farfuriile de pe rafturi…

— *Opreşte-te!* Barry se ridică (nu mai are nevoie de ajutorul lui Henry) şi e palid la faţă, cu excepţia celor doi trandafiri sălbatici de pe fiecare dintre obraji.

— … vei vărsa până şi cafeaua din ceşti şi te vei pişa pe tine, aşa cum a făcut ea…

— *OPREŞTE-TE!* Urlă Barry Newman. *OPREŞTE-TE, MONSTRULE!*

Dar Henry nu poate. Nu poate. Vede linia şi, când o vezi, n-o poţi face să dispară.

— … toate astea doar dacă nu te trezeşti din visul ăsta otrăvit pe care-l visezi. Vezi tu, Barry…

Dar Barry nu vrea să vadă nimic, nu vrea *deloc* să vadă. Dă buzna pe uşă afară, fesele lui enorme trepidând şi dus e.

Imediat după aceea, Henry rămâne pe loc, nemişcat, ascultând cum se îndepărtează turma de bizoni care e Barry Newman. Anticamera e goală; nu are secretară, iar, o dată Barry plecat, săptămâna s-a încheiat. Mai bine nici că se poate. A fost un dezastru. Se duce spre canapea şi se aşază pe ea.

— Doctore, spune, tocma' am făcut-o de oaie.

— Cum ai reuşit asta, Henry?

— I-am spus unui pacient adevărul.

— Cunoscând adevărul, Henry, nu suntem nişte oameni mai liberi?

— Nu, îşi răspunde sieşi, uitându-se spre tavan. Nici pe departe.

— Închide ochii, Henry.

— Prea bine, doctore.

Îşi închide ochii. Camera se cufundă în întuneric, iar asta e bine. Întunericul i-a devenit prieten. Mâine îşi va întâlni şi ceilalţi prieteni (pe trei dintre ei, în orice caz), iar lumina va părea iarăşi un lucru bun. Dar acum… acum…

— Doctore?

— Da, Henry.

— Acesta e un exemplu perfect de acelaşi rahat, altă zi. Ştiai asta?

— Ce-nseamnă asta, Henry? Ce înseamnă pentru tine?

— Totul, spune cu ochii închişi, apoi adaugă: Nimic. – Dar asta e o minciună. Şi nici măcar prima care s-a spus în această încăpere.

Stă întins pe canapea cu ochii închişi şi cu mâinile împreunate pe piept şi, în scurt timp, adoarme.

A doua zi, toţi patru merg spre Bivuac şi au parte de opt zile minunate împreună. Dar minunatele zile de vânătoare le sunt numărate, le-au mai rămas doar câteva, puţine, deşi ei, desigur, nu ştiu asta. Adevăratul întuneric se află încă la câţiva ani depărtare, dar se apropie.

Întunericul se apropie.

2001: Discuţia lui Jonesy de la profesor la student

Nu cunoaştem zilele care ne vor schimba viaţa. Poate că e mai bine aşa. În ziua care-i va schimba lui viaţa, Jonesy se află în biroul său de la etajul al treilea al colegiului John Jay, uitându-se pe fereastră la o felie din Boston şi gândindu-se cât de tare greşea T. S. Eliot când numea luna aprilie cea mai crudă lună, doar pentru că un dulgher ambulant din Nazaret se spune că s-a lăsat crucificat în această lună pentru incitare la revoltă. Oricine trăieşte în Boston ştie că martie e luna cea mai crudă, pentru că menţine preţ de câteva zile o falsă speranţă, iar apoi te loveşte voioasă cu rahat. Astăzi e una dintre zilele cele înşelătoare, când pare că primăvara va veni într-adevăr, iar el se gândeşte să facă o plimbare când va fi pierit şi ultima umbră de mohoreală din aer. Desigur, în acest moment, Jonesy nu are habar cât de mohorâtă poate fi o zi; nu are habar că va sfârşi această zi la spital, zdrobit complet şi luptându-se să nu-şi piardă viaţa.

Acelaşi rahat, altă zi, gândeşte el; de data aceasta, totuşi, se va dovedi a fi alt rahat.

Ş-atunci sună telefonul, iar el îl ridică imediat, cuprins ca de-o prevestire deloc neaşteptată: e puştiul acela, Defuniak; sună să anuleze întâlnirea de la ora unsprezece. *A luat un virus rebel,* gândeşte Jonesy şi asta este întru totul posibil. În mod normal, studenţii sunt cei care cer o întâlnire cu profesorii. Atunci când un student primeşte el un mesaj în care i se comunică dorinţa unui profesor de-a-l întâlni… ei bine, nu e nevoie să fii un geniu să-ţi iai seama ce-nseamnă asta.

— Bună, Jonesy la telefon, spune el.

— Salut, Jonesy, cu ce te răsfaţă viaţa?

Ar recunoaşte această voce oricând.

— Henry! Salut! E bine, îmi merge bine în viaţă!

De fapt, viaţa nu-i pare chiar atât de minunată, nu şi atunci când trebuie să sosească Defuniak într-o jumătate de oră, însă totul e relativ, nu-i aşa? Având în vedere unde se va afla peste douăsprezece ore, cuplat la acele maşinării bipăitoare, cu o operaţie lăsată în urmă şi cu alte trei care aşteaptă să aibă loc, Jonesy pârţâie acum prin mătase de bunăstare, cum se spune.

— Mă bucur să aud asta.

Ar putea crede că a sesizat reţinerea din vocea lui Henry cu auzul, dar e mai sigur că a simţit-o pe o altă cale.

— Henry? Care e problema?

Tăcere. Jonesy se pregăteşte să întrebe din nou, când Henry îi răspunde:

— A murit ieri un pacient de-al meu. Am văzut necrologul din ziar fără să vreau. Îl chema Barry Newman. Face o pauză. Era un prieten al canapelei.

Jonesy nu ştie ce înseamnă asta, dar prietenul său suferă. Asta o ştie.

— S-a sinucis?

— Infarct. La douăzeci şi nouă de ani. Şi-a săpat groapa cu furculiţa şi cu lingura.

— Îmi pare rău.

— Nu-mi mai era pacient de aproape trei ani. L-am speriat şi a renunţat la terapie. Am avut un… sentiment din-acela. Ştii despre ce vorbesc?

Jonesy crede că ştie.

— Ai văzut linia?

Henry suspină. Lui Jonesy nu-i pare că suspină a regret. Sună mai degrabă a uşurare.

— Mda. I-am cam servit-o pe tavă. A plecat în trombă, de parcă-i luase curul foc.

— Asta nu te face răspunzător de infarctul lui.

— Poate că ai dreptate. Mie însă, altfel mi se pare că stau lucrurile. O pauză. Apoi, cu o urmă de amuzament: Ăsta nu-i un vers dintr-un cântec de Jim Croce? *Tu* eşti bine, Jonesy?

— Eu? Mda. De ce întrebi?

— Nu ştiu, spune Henry. Doar că… mă gândesc la tine de când am deschis ziarul şi am văzut poza lui Barry la pagina cu necrologurile. Să ai grijă de tine.

Jonesy simte o răceală învăluindu-i oasele (dintre care multe vor fi curând rupte).

— La ce te referi mai exact?

— Nu ştiu, spune Henry. Poate la nimic. Dar…

— E din cauza liniei? Jonesy e cuprins de panică. Se roteşte în scaun şi se uită pe fereastră la lumina primăvăratică schimbătoare. Îi trece prin minte că, poate, Defuniak are probleme mintale, poate că are un pistol *{mocneşte în el,* cum se spune în romanele poliţiste şi în cele de suspans, pe care le citeşte el în timpul liber) şi poate că Henry a văzut cumva asta.

— Nu ştiu. Cel mai probabil e că reacţionez deplasat fiindcă i-am văzut poza lui Barry la pagina sfârşiţilor. Ai doar grijă de tine în zilele următoare, ce zici?

— Păi… bine. Asta pot face.

— Perfect.

— Tu cum te simţi?

— Mă simt bine.

Dar Jonesy nu crede că Henry se simte bine deloc. E pe cale să mai spună ceva, când aude pe cineva dregându-şi vocea în spatele lui şi-şi dă sea-ma că, probabil, a venit puştiul acela, Defuniak.

— Ei bine, asta-i o veste bună, spune el şi se învârte cu scaunul. Mda, subiectul întâlnirii sale de la unsprezece se află în uşă şi nu pare deloc periculos: doar un puşti îndesat într-o haină de lână prea groasă pentru vremea de afară, un puşti slab şi palid, cu un cercel în ureche şi cu o frizură punk ce ţâşneşte în ţepi de deasupra ochilor săi îngrijoraţi. Henry, am o întâlnire. Te sun înapoi…

— Nu, nu e nevoie. Chiar aşa.

— Eşti sigur?

— Da. Dar mai vreau să-ţi spun ceva. Mai ai treizeci de secunde la dispoziţie?

— Sigur, cum să nu. Ridică un deget către Defuniak şi Defuniak dă aprobator din cap. Dar puştiul rămâne pironit locului până ce-i arată Jonesy cu degetul singurul scaun din birou, pe lângă al său, care nu e plin de cărţi. Defuniak se aşază fără tragere de inimă. Jonesy spune în receptor: Dă-i bătaie.

— Cred că trebuie să mergem în Derry. O excursie scurtă, doar noi doi. Să-i facem o vizită vechiului nostru prieten.

— Vrei să spui lui…?

Dar nu vrea să-i pronunţe numele, acel nume copilăresc, când se mai află cineva în cameră.

Nici nu e nevoie; îl pronunţă Henry în locul lui. La început au fost un cvartet, apoi, pentru o scurtă vreme, au fost cinci; după care au rămas din nou patru. Al cincilea, însă, nu i-a părăsit niciodată cu adevărat. Henry îi pronunţă numele, numele unui băiat care, prin cine ştie ce magie, a rămas încă băiat. În privinţa lui, temerile lui Henry sunt mult mai bine definite, sunt mult mai uşor de exprimat. Nu e vorba de ceva ce ştie cu siguranţă, îi spune lui Jonesy, e doar un sentiment că vechiului lor amic i-ar prinde bine o vizită.

— Ai vorbit cu mama lui? Întreabă Jonesy.

— Cred că ar fi mai bine, spune Henry, să ne facem… pur şi simplu apariţia acolo. Cum stai cu timpul în acest week-end? Sau în week-end-ul următor?

Jonesy nu trebuie să-şi verifice agenda. Week-end-ul începe poimâine. Are o întâlnire cu decanul sâmbătă după-amiază, dar poate scăpa de ea uşor.

— Sunt liber în amândouă zilele acestui week-end, spune el. E bine dacă vin sâmbătă? La zece?

— Dacă spui c-ar trebui să mergem să-l vedem pe… Jonesy ezită… să-l vedem pe Douglas, atunci probabil că aşa e. A trecut prea mult timp…

— A sosit cel cu care ai întâlnire, nu-i aşa?

— Îhî.

— Bine. Te voi aştepta sâmbătă, la zece. Hei, poate că mergem cu Scout-ul. Îi facem o probă. Cum ţi se pare?

— Ar fi nemaipomenit.

Henry râde.

— Încă-ţi mai pregăteşte Carla prânzul, Jonesy?

— Da.

Jonesy se uită spre servietă.

— Ce ai astăzi? Sandviş cu ton?

— Cu maionează.

— Mmm. Bine, te las. ARAZ, corect?

— ARAZ, e de acord Jonesy. Nu poate pronunţa numele vechiului lor prieten în faţa unui student, dar ARAZ nu prezintă nici un pericol. Vorbim mai târziu…

— Şi ai grijă de tine. *Vorbesc serios.*

Sublinierea lui Henry e evidentă şi puţin înspăimântătoare. Dar, înainte să aibă Jonesy timp să răspundă (ce ar fi spus, cu Defuniak şezând în colţul camerei, uitându-se la el şi ascultând, nu ştie), Henry întrerupe legătura.

Jonesy se uită gânditor la receptor preţ de o secundă, apoi îl pune în furcă. Întoarce o pagină din agenda de pe birou şi, la sâmbătă, taie peste *Băuturi acasă la decanul Jacobson* şi scrie *împachetez – plec la Derry cu Henry, să-l vedem pe D.* Însă aceasta e o programare pe care nu o va putea respecta. Sâmbătă, Derry şi vechii lui prieteni vor fi ultimii care să-l preocupe.

Jonesy inspiră adânc, expiră şi-şi transferă atenţia spre delicata problemă a întâlnirii de faţă. Puştiul se mişcă neliniştit pe scaun. Jonesy bănuieşte că şi-a format o idee destul de precisă asupra motivului pentru care a fost chemat.

— Deci, domnule Defuniak, spune el. Eşti din Maine, potrivit fişei dumitale.

— Ă, mda. Din Pittsfield. Eu…

— Tot în fişă scrie că te afli aici cu o bursă de studiu şi că te-ai descurcat bine până acum.

Puştiul, observă el, e puţin mai mult decât îngrijorat. Puştiul e pe cale de-a izbucni în lacrimi. Cistoase, chiar că-i va fi greu. N-a mai fost nevoit până acum să acuze un student de copiere, dar presupune că aceasta nu va fi şi ultima dată. Speră doar să nu se întâmple prea des. Fiindcă e greu, e ceea ce Beaver ar numi o curvăsărie.

— Domnule Defuniak – David – ştii ce se întâmplă cu bursele dacă studenţii care le deţin sunt prinşi copiind? Copiind la un examen parţial, să zicem?

Puştiul tresare, ca şi când un dispozitiv montat sub scaun, din dorinţa de-a-i juca o farsă, a descărcat o încărcătură electrică mică direct într-una din fesele lui fragede. Acum îi tremură buzele, iar prima lacrimă, o, Doamne, iat-o cum se scurge pe obrazul lui încă nebărbierit de copil.

— Îţi spun eu, zise Jonesy. Aceste burse se volatilizează. Asta păţesc. *Puf* şi dispar în neant.

— Eu… eu…

Pe biroul lui Jonesy se află un dosar. Îl deschide şi scoate o lucrare de examen parţial la istoria Europei, una dintre acele monstruozităţi opţionale asupra cărora Catedra de Istorie, în marea ei prostie, încă mai insistă. În susul paginii, scris cu un stilou IBM negru („Asigură-te că scrisul tău e ferm şi neîntrerupt, iar dac-ai vrea să ştergi, şterge complet"), se află numele DAVID DEFUNIAK.

— Ţi-am studiat activitatea de la curs, David; ţi-am recitit lucrarea despre feudalismul din Franţa în evul mediu; ţi-am revăzut până şi referatele. Nu ai strălucit tu prea tare, dar te-ai descurcat onorabil. Şi ştiu că, ceea ce faci aici, faci doar pentru că ţi se cere – aria ta de interes nu se suprapune cu materia pe care o predau eu, nu-i aşa?

Defuniak dă din cap în tăcere. Lacrimile îi strălucesc pe obraji în lumina aceasta înşelătoare de mijloc de martie.

Pe colţul biroului lui Jonesy se află o cutie cu şerveţele de hârtie Kleenex. Jonesy i-o aruncă băiatului, care o prinde cu

uşurinţă, în pofida stării vulnerabile în care se găseşte. Are reflexe bune. La nouăsprezece ani, cablajele sunt încă bine întinse, legăturile sunt încă solide.

Aşteaptă câţiva ani, domnule Defuniak, gândeşte el. *Nu am decât treizeci şi şapte şi deja câteva dintre cablurile mele au început să cedeze.*

— Poate că meriţi o a doua şansă, spune Jonesy.

Încet şi ostentativ, începe să mototolească lucrarea lui Defuniak, care e perfectă, de nota zece, până ce-o transformă într-o minge de hârtie.

— Poate că te-ai îmbolnăvit în ziua examenului şi nici n-ai ajuns la şcoală.

— Eram bolnav, spune David Defuniak plin de viaţă. Cred că răcisem.

— Atunci, în schimbul testului pe care l-au susţinut colegii tăi, ar trebui să-ţi dau să faci acasă un eseu. Dacă eşti de acord. Ca să compensezi absenţa de la test. Ai fi de acord?

— Mda, spune puştiul, ştergându-şi ochii furios cu o fâşie mare de şerveţel. – Cel puţin n-a apelat la meschina şi jalnica metodă, spunând că nu poate dovedi, nu poate dovedi nimic, se va duce la Consiliul Studenţilor, va organiza un marş de protest, bla-bla-bla-şi-iarăşi-bla. A ales să plângă în schimb, un gest neplăcut la vedere, dar cu siguranţă un semn bun – nouăsprezece ani e o vârstă fragedă, dar câţi nu şi-au pierdut conştiinţele încă înainte de-a ajunge aici? Defuniak s-a comportat cât de cât onorabil, ceea ce e un semn că se găseşte încă o fiinţă umană înăuntru care aşteaptă să iasă la suprafaţă. – Da, ar fi nemaipomenit.

— Sper că înţelegi că, dacă se mai întâmplă ceva asemănător, fie şi numai o singură dată…

— Nu se va întâmpla, spune puştiul convins. Nu se va întâmpla, domnule profesor Jonesy.

Deşi Jonesy nu e decât profesor asociat, nu se oboseşte să-l corecteze. Într-o bună zi, la urma urmei, va ajunge profesor plin. Ar face bine să ajungă; el şi cu soţia lui au

casa plină de copii şi, dacă nu vor avea loc nişte majorări de salariu în viitorul apropiat, viaţa are toate coordonatele necesare să devină un joc dur. Deja au avut parte de câteva partide ale acestui joc.

— Sper că nu, spune el. Adu-mi trei mii de cuvinte despre Cucerirea Normandă, David, e bine? Citează sursele, dar fără note de subsol. Păstrează un ton degajat, dar prezintă teoria convingător. Vreau să predai lucrarea până luni. Ai înţeles?

— Da. Da, domnule.

— Atunci de ce nu te-ai apucat deja de ea? Arată cu degetul la încălţămintea lui scâlciată. Iar data viitoare când vei vrea să-ţi cumperi bere, cumpără-ţi mai bine o pereche nouă de tenişi. Nu vreau să răceşti încă o dată.

Defuniak se îndreaptă spre uşă, apoi se întoarce. E nerăbdător să plece înainte ca domnul Jonesy să se răzgândească, dar are numai nouăsprezece ani. E curios.

— De unde aţi ştiut? Nici măcar nu eraţi acolo în ziua examenului. Ne-a supravegheat un student din anii mai mari.

— Am ştiut şi asta e îndeajuns, spune Jonesy pe un ton cam sever. Du-te acum, fiule. Să faci o lucrare bună. Păstrează-ţi bursa. Şi eu sunt din Maine – din Derry – şi cunosc oraşul Pittsfield. E un oraş din care e mai bine să vii decât în care să te întorci.

— Aţi nimerit-o la fix, spune vesel Defuniak. Mulţumesc. Mulţumesc că-mi mai acordaţi o şansă.

— Închide uşa după ce pleci.

Defuniak – care-şi va cheltui banii de tenişi nu pe bere, ci pe un buchet de flori pentru camera de spital a lui Jonesy – iese şi închide ascultător uşa în urma lui. Jonesy se învârte cu scaunul şi se uită iarăşi pe fereastră. Lumina soarelui e înşelătoare, dar provocatoare. Şi, pentru că problema Defuniak s-a rezolvat mai bine decât se aştepta, se gândeşte să iasă afară înainte ca şi mai mulţi nori de martie – şi poate şi nişte zăpadă – să-şi facă apariţia. A plănuit să

mănânce la birou, dar acum îi încolţeşte în minte un alt plan. Hotărât, este cel mai prost plan din viaţa lui, dar Jonesy nu are de unde şti asta. Planul e să-şi ia servieta, să cumpere un exemplar din revista *Phoenix* şi să traverseze râul către Cambridge. Se va aşeza pe o bancă şi-şi va mânca sandvişul cu maioneză, în lumina soarelui.

Se ridică să aşeze dosarul lui Defuniak în sertarul marcat D-F. *De unde aţi ştiut?* L-a întrebat băiatul, iar el e de părere că a fost o întrebare întemeiată. O întrebare *excelentă,* de fapt. Răspunsul e acesta: a ştiu pentru că… uneori *ştie.* Acesta e adevărul, tot adevărul. Dacă i-ar pune cineva un pistol la tâmplă, ar spune că şi-a dat seama la primul curs de după examen, că totul era scris în litere mari în faţa minţii lui David Defuniak, în litere roşii şi sclipitoare, aprinzându-se şi stingându-se într-un roşu al vinovăţiei: AM COPIAT, AM COPIAT, AM COPIAT.

Dar, Doamne, e-o prostie – *nu poate* citi gândurile. Niciodată n-a putut. N-a putut nici măcar o dată, nici măcar o singură dată. Da, uneori i se formează unele convingeri – aşa a ştiut de problema soţiei sale legată de pastile şi presupune că tot aşa a ştiut şi că Henry era deprimat când l-a sunat *(Nu, i-ai citit-o în voce, prostule, asta a fost tot),* dar astfel de lucruri rareori i se mai întâmplă. Nu i s-a mai întâmplat nimic *cu adevărat* ciudat de la treaba aceea cu Josie Rinkenhauer. Poate că *a existat* ceva odată şi poate că asta i-a târât afară din copilărie şi din adolescenţă, dar cu siguranţă acum a dispărut. Sau aproape că a dispărut.

Aproape.

Încercuieşte cuvintele *plec la Derry* din agenda de birou, apoi îşi ia servieta. În vreme ce face aceasta, un nou gând îi trece prin minte, neaşteptat şi lipsit de sens, dar foarte puternic: *Ai grijă la Dl Cenuşiu.*

Se opreşte cu mâna pe clanţă. A fost propria sa voce, fără doar şi poate.

— Cum? Întreabă încăperea goală.

Nimic.

Jonesy păşeşte afară din birou, închide uşa şi încearcă încuietoarea. În colţul afişierului de pe uşă se află un bilet alb. Îl desprinde şi-l întoarce pe partea cealaltă. Aici stă scris: MĂ ÎNTORC LA ORA UNU – PÂNĂ ATUNCI, SUNT DE DOMENIUL ISTORIEI. Aşază plin de încredere biletul cu partea scrisă în sus, dar vor trece aproape două luni până ce va mai călca în această cameră şi va vedea calendarul de birou încă deschis la Ziua Sfântului Patrick.

Ai grijă de tine, i-a spus Henry, dar Jonesy nu se gândeşte acum la asta. Se gândeşte la lumina zilei de martie. Se gândeşte la sandvişul pe care-l va mânca. Se gândeşte la fetele pe care poate că le va vedea în Cambridge – fustele sunt scurte acum, iar vântul de martie e săltăreţ. Se gândeşte la tot soiul de lucruri, dar să aibă grijă la Dl Cenuşiu nu face parte dintre ele. Cu atât mai puţin să aibă grijă de el însuşi.

Aceasta e o greşeală. Acesta e, în acelaşi timp şi felul în care vieţile ni se schimbă pentru totdeauna.

Partea I
CANCER

Acest tremur mă-ntremează. Ar trebui să ştiu.
Ce se năruie-i mereu. Şi-i aproape.
Mă trezesc la somn şi-a mea trezire-o iau încet.
Învăţ păşind unde purtat de paşi mă văd.
Theodore Roethke

CAPITOLUL 1 - MCCARTHY

1

Jonesy aproape că l-a împuşcat pe bărbat când aceasta a ieşit din pădure. Cât a mai lipsit să-l împuşte? Încă doi milimetri să mai fi apăsat trăgaciul Garand-ului, poate că unul singur ar fi fost îndeajuns. Mai târziu, judecând mult mai clar, aşa cum se întâmplă uneori când mintea ţi-e îngrozită şi-a dorit să fi apăsat trăgaciul înainte să fi văzut căciula portocalie şi vesta de semnalizare, portocalie şi ea. Să-l fi omorât pe Richard McCarthy n-ar fi fost cine ştie ce, ar fi putut chiar să-i ajute la ceva. Dacă l-ar fi omorât pe McCarthy, i-ar fi salvat poate pe toţi.

2

Pete şi Henry plecaseră la magazinul lui Gosselin, cel mai apropiat magazin, să facă provizii de pâine, conserve şi bere – aceasta din urmă fiind cea mai importantă. Aveau destule pentru încă vreo două zile, dar auziseră la radio că s-ar putea să cadă zăpadă. Henry îşi împuşcase deja căprioara, un exemplar de dimensiuni medii, iar Jonesy bănuia că lui Pete îi păsa mult mai mult de rezerva de bere decât îi păsa să-şi prindă propria căprioară – pentru Pete Moore, vânătoarea era un hobby, berea o religie. Beaver era prin preajmă pe undeva, dar Jonesy nu auzise zgomotul unei puşti mai aproape de zece metri, aşa că bănuia că şi Beav, asemenea lui, încă aştepta.

Exista o ascunzătoare într-un arţar bătrân, la vreo şaizeci de metri depărtare de tabără şi acolo se afla Jonesy, sorbind cafea şi citind un roman poliţist de Robert Parker, când auzi ceva apropiindu-se şi puse cartea şi termosul deoparte. Altcândva ar fi vărsat cafeaua din pricina emoţiei, dar nu şi acum. Acum îşi dădu până şi osteneala să strângă dopul roşu-aprins al termosului.

Veneau aici, ei patru, la vânătoare, în prima săptămână a lunii noiembrie, de aproape douăzeci şi cinci de ani, dacă puneai la socoteală şi anii în care i-a adus tatăl lui Beav, iar Jonesy nu se încurcase niciodată cu ascunzătoarea din copac până acum. Nici unul dintre ei nu se încurcase; le constrângea mişcările. Anul acesta, Jonesy o alesese. Ceilalţi credeau că ştiu motivul, dar nu cunoşteau decât jumătate din el.

La mijlocul lunii martie a anului 2001, Jonesy fusese lovit de o maşină pe când traversa o stradă în Cambridge, nu departe de colegiului John Jay, unde preda el. Îi fusese fracturat craniul, îi fuseseră rupte două coaste şi-i fusese sfărâmat un şold, care-i fusese înlocuit cu o combinaţie exotică de teflon şi metal. Cel care-l lovise era un profesor de istorie de la Universitatea din Boston, ieşit la pensie, care se afla – potrivit avocatului său, în orice caz – în primele faze ale Alzheimer-ului; demn mai mult de compasiune decât de pedeapsă. Atât de des, gândea Jonesy, nu ai pe cine da vina când se aşează la loc praful! Şi chiar dacă ai, la ce-ţi foloseşte? Nu poţi face altceva decât să trăieşti cu ce ţi-a mai rămas şi să te consolezi cu faptul că, aşa cum îi spunea toată lumea în fiecare zi (până ce-au uitat cu toţii povestea, cel puţin), ar fi putut fi şi mai rău.

Şi ar fi putut fi. Avea capul tare şi crăpăturile din craniu se vindecaseră. Nu-şi amintea nimic de cu o oră înaintea accidentului, care se petrecuse lângă Harvard Square, dar restul bagajului său intelectual era nevătămat. Coastele i se vindecaseră într-o lună. Cu şoldul fusese mai rău, dar scăpase şi de cârje până în octombrie, iar acum, şchiopătatul nu devenea vizibil decât spre seară.

Pete, Henry şi Beav crezuseră că din pricina şoldului şi numai a lui optase el pentru ascunzişul din copac, renunţând la pădurea umedă şi răcoroasă, iar şoldul fusese într-adevăr un factor decizional – doar că nu şi singurul. Ceea ce nu le spusese fusese faptul că acum nu mai simţea aproape deloc dorinţa de-a vâna căprioare. I-ar fi uluit. La

dracu', până şi pe el îl uluia. Dar asta era; ceva nou în fiinţa sa, ceva ce nici nu bănuise până ce n-au ajuns aici în unsprezece noiembrie şi el şi-a scos Garand-ul din cutie. Nu-l revolta ideea de-a vâna, chiar deloc – pur şi simplu nu simţea nici un impuls să vâneze. Moartea trecuse pe lângă el într-o zi însorită de martie, iar el nu simţea nici o dorinţă de-a o chema înapoi, chiar dacă, de data asta, el era expeditorul şi nu destinatarul.

3

Ce l-a surprins era că încă-i plăcea să fie în tabără – din anumite privinţe, îi plăcea chiar mai mult ca înainte. Îi plăceau discuţiile din toiul nopţii – despre cărţi, politică, porcăriile pe care le înghiţiseră copii fiind, planurile lor de viitor. Erau cu puţin trecuţi de treizeci de ani, erau încă destul de tineri să-şi facă planuri, destule planuri, iar vechea legătură era încă puternică.

Zilele însele erau plăcute – orele petrecute în ascunzătoarea din copac, când era singur. Avea cu el un sac de dormit, în care se vâra până la şolduri când i se făcea frig, o carte şi un walkman. După prima zi, a încetat să mai asculte la walkman, descoperind că-i place mai mult muzica pădurii – foşnetul vântului printre pini, croncănitul ciorilor. Citea puţin, bea cafea, mai citea puţin, uneori ieşea din sacul de dormit (la fel de roşu ca un semafor) şi urina de pe marginea platformei. Era un bărbat cu o familie numeroasă şi cu un cerc larg de colegi. Un om gregar căruia îi plăceau toate tipurile de relaţii pe care familia şi colegii (şi studenţii, desigur, nesfârşitul şuvoi de studenţi) le pot oferi şi le echilibra cu măsură. Numai aici, aici sus, îşi dăduse seama că liniştea încă îl mai atrăgea, îl atrăgea foarte puternic. Era ca şi când ţi-ai întâlni un vechi prieten după o absenţă îndelungată.

— Eşti sigur că vrei să stai cocoţat acolo, omule? Îl întrebase Henry ieri dimineaţă. Vreau să spun, eşti

binevenit să mă însoţeşti. Promit să nu suprasolicit piciorul ăla-l tău.

— Lasă-l în pace, spusese Pete. Îi place acolo sus. Nu-i aşa, Jones-băiete?

— Într-un fel, spusese el, nedorind să mai spună altceva, cum ar fi cât de mult îi plăcea de fapt. Unele lucruri n-ai vrea să le spui nici celor mai buni prieteni. Dar, uneori, prietenii apropiaţi ştiu, orice-ai face.

— Să-ţi zic ceva, spusese Beav. Luase un creion şi începuse să-l roadă încet – cel mai vechi şi mai drag tic al său, datând încă din clasa întâi primară. Îmi place să mă-ntorc şi să te văd acolo, asemenea unui spion ascuns într-un cuib de ciori dintr-o nenorocită de carte de aventuri. Păstrându-ţi atenţia trează, înţelegi?

— Sunt pe poziţie, spusese el şi râseseră cu toţii, dar Jonesy înţelesese cuvintele lui Beav. Le simţise. Să-şi păstreze atenţia trează. Să-şi gândească doar gândurile şi să-şi păstreze atenţia trează, să observe vapoarele, sau rechinii, sau cine ştie ce. Îl duruse şoldul din pricina coborârii din ascunziş, rucsacul cu drăcoveniile lui înăuntru îi atârnase greu în spate şi se simţise încet şi împiedicat pe scările din lemn bătute în cuie de trunchiul arţarului, dar totul era în regulă. Era bine, de fapt. Lucrurile se mai schimbă, dar numai un prost crede că se schimbă permanent în rău.

Asta credea atunci.

4

Când auzi foşnetul ierbii şi pocnetul slab al unei crengi rupându-se – sunete pe care le asocie fără drept de apel cu apropierea unei căprioare – Jonesy se gândi la un lucru pe care i-l spusese tată lui: *Nu-ţi poţi face norocul.* Lindsay Jones fusese un ratat toată viaţa şi spusese puţine lucruri demne de ţinut minte; fuseseră şi câteva excepţii, iar situaţia de faţă îl valida încă o dată: la câteva zile după ce hotărâse că încheiase definitiv cu vânatul, iată că venea o

căprioară, una destul de mare, judecând după sunetele pe care le producea – un cerb, cu siguranţă, unul mare cât un stat de om, poate.

Că era într-adevăr vorba de un om nici nu-i trecu prin minte. Acesta era un cătun izolat aflat la optzeci de kilometri de Rangely, iar cei mai apropiaţi vânători se aflau la o distanţă de două ore de mers pe jos. Cel mai apropiat drum asfaltat, cel care te ducea într-un sfârşit la magazinul lui Gosselin (BERE MOMEALĂ BĂUTURĂ DE IMPORT BILETE LOTO), se afla la o depărtare de cel puţin douăzeci şi şase de kilometri.

Ei bine, gândi el, *nu-i ca şi când aş fi depus vreun jurământ sau altceva de genul ăsta.*

Nu, nu depusese un jurământ. Noiembrie următor s-ar putea să vină din nou aici – nu cu o puşcă de vânătoare Garand, ci cu un aparat de fotografiat Nikon – dar încă nu era anul viitor şi acum nu avea decât puşca la-ndemână. Nu avea de gând să caute căprioara de dar la dinţi.

Jonesy înfiletă dopul roşu al termosului cu cafea şi puse recipientul deoparte. Apoi îşi scoase picioarele din sacul de dormit cum le-ar fi scos dintr-un ciorap enorm – icnind din cauza junghiului trezit în şold la aceste mişcări – şi-şi apucă puşca. Nu fu nevoie să bage un glonţ pe ţeavă, astfel declanşând acel clinchet puternic ce-ar fi speriat căprioara; vechile obiceiuri mor greu: puşca fu gata de tras de-ndată ce ridică siguranţa. Nu ridică siguranţa însă, până ce nu se văzu în picioare şi fu convins că îl vor putea ţine pe poziţie. Emoţia dezlănţuită pierise, dar mai rămăsese un reziduu – îi crescuse tensiunea şi asta îi convenea de minune. De când îşi revenise după accident, îi conveneau de minune toate reacţiile de acest fel – era ca şi când ar fi existat doi Jonesy: unul de dinainte de-a fi fost culcat la pământ de-o maşină în mijlocul străzii şi altul, plin de griji, mai în vârstă, care se trezise în Spitalul General… dacă acea revenire în simţiri, înceată şi înceţoşată de calmante, putea fi numită trezire. Uneori încă mai auzea o voce – a cui, nu ştia, dar nu era a

lui – cum strigă: *Vă rog, opriţi-vă, nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Marcy, o vreau pe Marcy.* O numea vocea morţii – moarte care-l ocolise în stradă şi care venise apoi la spital să încheie conturile, moartea deghizată într-un bărbat (sau poate că fusese o femeie, îi era greu să-şi dea seama) cuprins de dureri, cineva care striga Marcy, dar voia să spună Jonesy.

Gândul pierise – toate gândurile comice pe care le avusese în spital piereau în cele din urmă – dar lăsase un reziduu în urmă. Reziduul se numea precauţie. Nu-şi aminteşte să-l fi sunat Henry şi să-i fi spus să aibă grijă de el în zilele următoare (iar Henry nu-i adusese aminte), dar de atunci încoace, Jonesy avusese grijă de el. Fusese precaut. Pentru că, poate, moartea se afla încă acolo, pe undeva şi poate că uneori îţi striga numele.

Dar trecutul era trecut. Supravieţuise întâlnirii cu moartea şi nimic nu avea să mai moară pe aici în această dimineaţă, cu excepţia unei căprioare (a unui cerb, spera el) care-şi purtase paşii în direcţia greşită.

Foşnetul ierbii şi pocnetul crengii se auzeau dinspre sud, ceea ce însemna că nu va trebui să împuşte pe după trunchiul arţarului – foarte bine – şi să stea astfel contra vântului. Chiar şi mai bine. Majoritatea frunzelor din arţar căzuseră, iar el avea o traiectorie bună, dacă nu chiar perfectă, printre crengi. Ridică Garand-ul, potrivi patul în căuşul umărului şi se pregăti să împuşte un viitor subiect de discuţii.

Ce-l salvă pe McCarthy – pentru o vreme, cel puţin – fu profesionalismul lui Jonesy într-ale vânătorii. Că aproape că-l omorî fu un fenomen pe care George Kilroy, un prieten de-al tatălui său, îl numea „frisonul-de-trăgaci". Frisonul-de-trăgaci, pretindea Kilroy, era un soi de frison-al-începătorului şi era, probabil, a doua cauză ca importanţă a accidentelor de vânătoare. „Prima e băutura", spunea George Kilroy, care, asemenea tatălui său, ştia foarte bine

despre ce vorbea, chiar prea bine. „Prima cauză e întotdeauna băutura."

Kilroy spunea că victimele frisonului-de-trăgaci erau unanim uimite să descopere că au împuşcat de fapt stâlpul unui gard, o maşină aflată în trecere, un şopron sau propriul lor partener de vânătoare (în cele mai multe cazuri, partenerul era soţia, sora, fratele sau un copil). „Dar l-am *văzut",* susţin ei şi, cei mai mulţi, potrivit lui Kilroy, ar trece testul cu detectorul de minciuni. Văzuseră căprioara, sau ursul, sau lupul, sau potârnichea ce ţopăia prin iarba înaltă de toamnă. Le *văzuseră.*

Ce se întâmpla de fapt, potrivit lui Kilroy, era că aceşti vânători erau cuprinşi de neliniştea de-a apăsa pe trăgaci, de-a termina odată, într-un fel sau altul. Această nelinişte devenea atât de puternică, încât creierul convingea ochiul că vede ceea ce încă nu e vizibil, pentru a pune capăt tensiunii. Acesta era frisonul-de-trăgaci. Deşi Jonesy nu sesiză cine ştie ce nelinişte – degetele îl ascultaseră perfect când înfiletase capacul termosului – recunoscu mai târziu în sinea lui că da, s-ar putea să fi căzut pradă acestei boli.

Preţ de o clipă văzu cerbul cu claritate prin tunelul de crengi împletite – la fel de clar cum le văzuse şi pe celelalte şaisprezece animale (şase cerbi şi zece căprioare) pe care le doborâse de-a lungul anilor de când venea la Bivuac. Îi văzu capul maro, văzu un ochi negru aproape ca postavul unui bijutier, văzu chiar şi o parte din coarnele lui.

Trage acum! Strigă o parte din el – partea de Jonesy de dinainte de accident, Jonesy cel întreg. Acesta vorbise din ce în ce mai des în ultima lună de zile, pe măsură ce Jonesy se apropia de acea stare proverbială numită cu uşurinţă de către toţi cei ce n-au suferit niciodată un accident de maşină cu termenul de „recuperare completă", dar niciodată nu folosise până acum un ton atât de răspicat. Acesta era un ordin, aproape o împuşcătură în sine.

Degetul *chiar* i se crispa pe trăgaci. Nu parcurse acel ultim milimetru (sau poate c-ar fi fost destul jumătate de

milimetru, sau câteva zecimi de milimetru), dar se crispă. Îl opri vocea celui de-al doilea Jonesy, cel care se trezise în Spitalul General, anesteziat şi dezorientat şi în chinuri, stăpân pe nimic altceva decât pe faptul că cineva dorea să se oprească ceva, că cineva nu mai suporta – dacă nu i se făcea o injecţie, cel puţin – că cineva o voia pe Marcy.

Nu, nu încă – aşteaptă, fii atent, spuse acest nou şi precaut Jonesy şi acestei voci îi dădu el ascultare. Paralizã pe loc, rămânând cu mare parte din greutatea corpului aruncată în faţă, pe piciorul stâng, cel teafăr, cu puşca ridicată la ochi, ţeava îndreptată în jos, prin tunelul acela luminos de ramuri împletite, într-un unghi perfect de treizeci şi cinci de grade.

Tocmai atunci căzură din cerul alb primii fulgi de zăpadă. Prin această fulguială, Jonesy văzu o linie orizontală, portocalie şi strălucitoare sub capul animalului – părea că zăpada tocmai o scosese la iveală. Pentru o clipă, vederea îl lăsă pur şi simplu şi tot ceea ce văzu pe deasupra ţevii puştii sale deveni doar o bălmăjeală fără sens, asemenea culorilor amalgamate de pe paleta unui pictor. Nu mai era nici o căprioară şi nici un om, nu mai era nici pădurea, doar un amestec împrăştiat de negru, maro şi portocaliu.

Apoi apăru mai mult portocaliu şi se închegă într-o formă mai plină de sens: o căciulă de felul celor cu apărătoare pentru urechi. Cei din afara statului le aduceau la magazinul L. L. Bean la preţul de patruzeci şi patru de dolari, fiecare purtând înăuntru o etichetă pe care scria FABRICAT CU MÂNDRIE ÎN SUA DE CĂTRE FEDERAŢIA MUNCII. Sau îţi puteai cumpăra una de la Gosselin, pentru şapte dolari. Pe eticheta celor din magazinul lui Gosselin scria doar FABRICAT ÎN BANGLADEŞ.

Căciula aduse totul la claritate înspăimântătoare: maroul pe care-l luase drept capul cerbului era de fapt partea din faţă a unei haine de blană, ochiul ca postavul negru de bijutier era un nasture, iar coarnele nu erau decât nişte crengi – crengi chiar ale copacului în care se afla el. Fusese

un gest iresponsabil (Jonesy nu se putea convinge să folosească termenul *nebunesc)* din partea bărbatului să poarte o haină maro în pădure, sigur, dar Jonesy încă nu putea să înţeleagă cum de fusese atât de aproape să facă o greşeală ce-ar fi putut avea consecinţe atât de îngrozitoare. Fiindcă bărbatul purta, de asemenea şi o căciulă portocalie, nu-i aşa? Şi mai purta, peste iresponsabila haină maro şi o vestă de semnalizare, tot portocalie. Bărbatul fusese…

… fusese la un milimetru de moarte. Poate la mai puţin.

Atunci realiză visceral gravitatea situaţiei şi aceasta îl expulză brutal din propriul său corp. Preţ de o clipă îngrozitoare şi sublimă pe care nu o uită niciodată, nu fu nici Jonesy Numărul Unu, cel încrezător de dinainte de accident, nici Jonesy Numărul Doi, supravieţuitorul atent care-şi petrecuse mare parte a timpului într-o obositoare stare psihică de disconfort şi confuzie. În acea clipă fu un cu totul alt Jonesy, o prezenţă invizibilă, uitându-se la un bărbat cu puşca în mână, aflat pe o platformă într-un copac. Părul vânătorului era tuns scurt şi începuse deja să încărunţească, avea linii adânci în jurul gurii, barba-i crescuse pe obraji şi era buimăcit. Era pe punctul de-a trage. Zăpada începuse să se joace în jurul capului său şi lumina cădea pe cămaşa maro de flanelă, iar el, vânătorul, era pe punctul de-a împuşca un bărbat cu căciulă portocalie şi vestă de felul celei pe care el însuşi ar fi purtat-o dacă ar fi ales să-l însoţească pe Beaver în pădure şi nu să urce în acest copac.

Se prăbuşi înapoi în sine cu o bufnitură, exact aşa cum s-ar arunca în scaun un şofer după ce-a reuşit să treacă cu maşina în goană mare peste o denivelare urâtă. Spre marea sa oroare, îşi dădu seama că încă-l mai urmărea pe bărbatul de la rădăcina copacului prin cătarea Garand-ului, ca şi când un crocodil încăpăţânat din creierul lui ar fi refuzat să accepte ideea că bărbatul în haină maro nu e o pradă. Şi mai rău, nu reuşea să-şi desprindă degetul de pe trăgaci. Pentru alte câteva clipe îngrozitoare, crezu că încă mai

apasă, reducând inexorabil acele câteva puţine fracţiuni de milimetru care-l despărţeau de cea mai mare greşeală a vieţii lui. Mai târziu, ajunse totuşi să accepte că nu fusese decât o iluzie, ceva asemănător sentimentului că mergi cu spatele când te afli la volanul maşinii tale staţionate şi observi cu colţul ochiului o altă maşină rulând încet pe lângă tine.

Nu, doar îngheţase, dar şi asta era îndeajuns de rău, era îngrozitor. *Jonesy, gândeşti prea mult,* îi plăcea lui Pete să spună când îl prindea uitându-se în gol, desprins de ce se discuta, dar ce voia să spună de fapt era: *Jonesy, îţi închipui prea multe* şi asta era cel mai, probabil adevărat. Cu siguranţă îşi închipuia prea multe acum, când stătea în vârful copacului, sub prima zăpadă, părul fiindu-i pieptănat de vânt, cu degetul aşezat pe trăgaciul puştii – totuşi, fără să apese, aşa cum se temuse pentru o clipă, dar nici relaxându-se. Bărbatul era acum aproape sub el, prin cătare îi vedea căciula portocalie. Viaţa lui depindea de-un fir invizibil aflat între vârful ţevii Garand-ului şi acea căciulă. Bărbatul probabil că se gândea să-şi schimbe maşina, sau să-şi înşele nevasta, sau să-i cumpere fiicei sale celei mari un ponei (mai târziu, Jonesy avu motive să creadă că McCarthy nu se gândea la nici unul dintre aceste lucruri, dar atunci, în copac, cu degetul îngheţat şi încârligat în jurul trăgaciului, aceste motive, desigur, îi lipseau) şi nu ştia ceea ce nici el nu ştiuse când se afla la curba acelei străzi din Cambridge cu servieta într-o mână şi cu un exemplar din revista *Phoenix* la subsuoară şi anume că moartea se află prin apropiere. Sau poate Moartea, o siluetă agilă, ca scăpată dintr-un film timpuriu de-al lui Ingmar Bergman, ceva ce ascunde un obiect ascuţit în faldurile obscure ale robei sale. Un foarfece, poate. Sau un bisturiu.

Partea cea mai îngrozitoare a gândului că l-ar putea împuşca era că bărbatul n-ar muri, nu din prima clipă, cel puţin. Ar cădea la pământ şi ar zăcea acolo strigând, aşa cum zăcuse şi strigase şi Jonesy în mijlocul străzii. Nu-şi

amintea să fi strigat, dar cu siguranţă că strigase; i se spusese că strigase şi nu avea nici un motiv să nu creadă. Strigase cu toată puterea, cel mai probabil. Dacă bărbatul acesta în haină maro şi accesorii portocalii ar începe să o strige pe Marcy? Sigur că n-ar face-o – nu *chiar* – dar mintea lui Jonesy s-ar putea *să audă* astfel de strigăte. Dacă exista frisonul-de-trăgaci – dacă putea să se uite la haina unui bărbat şi să vadă de fapt un cap de cerb – atunci exista cu siguranţă şi echivalentul lui auditiv. Să auzi un bărbat strigând şi să ştii că din cauza ta strigă – Doamne, Dumnezeule, nu! Şi, totuşi, degetul tot nu se relaxă.

Ce-i spulberă paralizia fu în acelaşi timp un lucru simplu şi neaşteptat: la vreo zece paşi de rădăcina copacului unde se afla Jonesy, bărbatul în haină maro se prăbuşi la pământ. Jonesy auzi suspinul de durere şi surprindere pe care-l scoase – *ufff!* Cam aşa sună – iar degetul se depărtă de trăgaci fără ca el să-şi dea seama.

Bărbatul se sprijinea pe mâini şi pe genunchi, degetele îmbrăcate în mănuşi maro (mănuşi maro, o altă greşeală; tipul ăsta ar fi putut la fel de bine să iasă la vânătoare cu un afiş lipit de spate pe care să scrie ÎMPUŞCĂ-MĂ, gândi Jonesy) îi erau desfăcute pe pământul ce începuse deja să se albească de zăpadă. În vreme ce se ridica, bărbatul începu să vorbească pe o voce tremurată de spaimă şi uimire. La început, Jonesy nu-şi dădu seama că mai şi plângea pe deasupra.

— O, Doamne, o, Doamne, spuse bărbatul în timp ce se ridica. Se bălăngăni pe picioare aidoma unui beţiv. Jonesy ştia că bărbaţii aflaţi în pădure, bărbaţii aflaţi departe de familie pentru o săptămână sau pentru un week-end se aruncă în braţele tuturor micilor lor vicii – să bea la ora zece dimineaţa era unul dintre cele mai dese. Dar nu credea că tipul acesta era beat. Fără nici un motiv; era doar un simţământ.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Apoi, pe măsură ce începea să umble din nou: Zăpadă. Acum mai şi ninge. Te

rog, Dumnezeule, o, Dumnezeule, acum mai şi ninge, o, Doamne.

Primii paşi pe care-i făcu fură împiedicaţi şi nesiguri. Jonesy aproape că se hotărî să nu dea crezare simţământului său, fiindcă tipul era tropa, dar atunci mersul lui se îndreptă şi începu să umble un pic mai sigur. Îşi scărpina obrazul drept.

Trecu exact pe sub ascunziş. Pentru o clipă nu mai fu o fiinţă umană, ci doar o căciulă portocalie cu umeri de-o parte şi de alta. Vocea îi plutea în sus, lichidă şi înecată în lacrimi, cel mai des *O, Doamne* şi ocazional *O, Dumnezeule* sau *Acum mai şi ninge* aruncat drept condiment.

Jonesy rămase pe loc, urmărind cum bărbatul dispare mai întâi sub ascunziş şi apoi apare de partea cealaltă. Se întoarse pe călcâie automat ca să-l aibă în continuare în vizor pe acest bărbat trudit – la fel de automat îşi lăsase arma lângă picior şi automat îi pusese până şi siguranţa la loc.

Jonesy nu-l strigă şi presupunea că ştia şi de ce: vinovăţie în stare pură. Se temea că bărbatul de jos va arunca doar o singură privire spre el şi-i va citi adevărul în ochi – chiar şi printre lacrimi şi prin zăpada deasă, bărbatul va vedea că Jonesy stătuse acolo sus, privindu-l prin cătarea puştii, că aproa-pe-l împuşcase.

La douăzeci de paşi de copac, bărbatul se opri locului şi rămase ca prostrat, ţinând mâna dreaptă ridicată la sprâncene, apărându-şi ochii de zăpadă. Jonesy îşi dădu seama că observase Bivuacul. Observase, probabil şi că ajunsese în sfârşit pe-o potecă adevărată. *O, Doamne* şi *O, Dumnezeule* se opriră, iar tipul o rupse la fugă spre zgomotul produs de generatorul de electricitate, bălăbănindu-se pe picioare aidoma unui om aflat pe-o punte de vapor. Jonesy auzea răsuflările scurte şi aspre ale străinului în vreme ce se-ndrepta către cabana spaţioasă, din coşul căreia fumul se ridica leneş şi se pierdea aproape imediat printre fulgii de zăpadă.

Jonesy începu să coboare pe scările bătute în cuie pe trunchiul arţarului, cu puşca atârnându-i în spate (gândul că bărbatul ar putea reprezenta un pericol nici nu-i trecu prin minte, nu atunci, în orice caz; pur şi simplu nu voia să lase Garand-ul – de altfel o armă foarte bună – afară, în ninsoare). Îi înţepenise şoldul şi, pe când ajunse la rădăcina copacului, bărbatul pe care aproape că-l împuşcase parcursese mai mult de jumătate din drumul până la uşa cabanei… uşă care era, desigur, descuiată. Nimeni nu-şi încuia uşa, nu în pustietăţile de aici.

5

La o depărtare de trei metri de lespedea de granit ce servea drept scară la intrarea în Bivuac, bărbatul în haină maro şi căciulă portocalie căzu din nou la pământ. Căciula i se prăvăli din cap, scoţând la iveală un smoc şaten de păr rar şi transpirat. Rămase pentru o vreme sprijinit într-un singur genunchi şi cu capul aplecat. Jonesy îi auzea respiraţia aspră şi accelerată.

Bărbatul îşi culese căciula de pe jos şi, chiar când şi-o repoziţiona pe cap, îl salută Jonesy.

Bărbatul sări în picioare şi se întoarse nesigur. Prima impresie a lui Jonesy fu că faţa bărbatului era foarte lungă – avea ceea ce oamenii numesc o „faţă-de-cal". Apoi, când Jonesy se apropie de el, legănându-se puţin pe picioare, nu şchiopătând (iar asta era bine, fiindcă pământul de sub el devenea din ce în ce mai alunecos), îşi dădu seama că faţa tipului nu era, totuşi, cine ştie cât de lungă; era doar foarte speriat şi foarte, *foarte* palid. Urma roşietică de pe obraz pe care o scărpinase ieşea în evidenţă. Uşurarea pe care o simţi când îl văzu pe Jonesy grăbindu-se către el fu subită şi imensă. Jonesy aproape că râse de el însuşi, aproape că râse de gândurile pe care şi le făcuse pe când se afla în ascunzătoarea din copac, de teamă că acest bărbat i-ar putea citi adevărul în ochi. Bărbatul n-ar fi putut citi nimic pe faţa nimănui şi, în mod sigur, nu-i păsa de unde venise

Jonesy şi ce făcuse înainte. Bărbatul acesta părea că e pe cale să-l ia în braţe pe Jonesy şi să-l acopere cu pupături vâscoase.

— Mulţumesc Cerului! Strigă bărbatul. Întinse o mână către Jonesy şi se împletici către el prin stratul subţire de zăpadă proaspătă. O, măi să fie, slavă Cerului, m-am rătăcit, hoinăresc prin pădure de ieri, am crezut c-o să mor aici afară. Am… am…

Îi alunecară picioarele şi Jonesy îl prinse de partea superioară a braţelor. Era un bărbat masiv, mai înalt ca Jonesy, avea un metru optzeci şi opt şi era şi mai lat în umeri. Totuşi, prima impresie a lui Jonesy fu de lipsă de substanţă, ca şi când frica îl sleise complet, lăsându-l uşor ca o păstaie de fasole.

— Uşurel, prietene, spuse Jonesy. Uşurel, acum totul e în regulă, eşti în siguranţă. Să intrăm în casă şi să te încălzeşti, ce zici de asta?

Ca şi când cuvântul *cald* ar fi fost tot ce avusese nevoie să audă, bărbatului începură să-i clănţăne iinţii.

— S-s-sigur.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi prea bine. Încă o dată, Jonesy era uimit de paloarea lui foarte pronunţată. Era frig în această dimineaţă, câteva grade peste zero, cel mult, însă obrajii bărbatului erau albi ca varul. Singura culoare a feţei lui, în afara petei roşii, o purtau umflăturile maronii de sub ochi.

Jonesy îşi petrecu un braţ pe după umerii bărbatului, năpădit brusc de un absurd şi prostesc sentiment de tandreţe faţă de acest străin, un sentiment atât de puternic încât părea prima sa mare pasiune din timpul gimnaziului – Mary Jo Martineau, îmbrăcată într-o bluză albă fără mâneci şi într-o fustă de blugi dreaptă până la genunchi. Acum era absolut convins că bărbatul nu băuse – frica (şi poate sfârşeala) să fi fost mai degrabă de vină decât băutura pentru împleticeala picioarelor sale. Cu toate acestea, *exista* în respiraţia lui un miros anume – ceva ce aducea a

banane. Îi amintea lui Jonesy de eterul pe care-l şpreia în dimineţile reci deasupra carburatorului primei sale maşini, un Ford din perioada războiului din Vietnam, ca să-l ajute să pornească.

— Intrăm înăuntru?

— Mda. F-frig. Slavă Cerului c-ai apărut. Asta e…

— Cabana mea? Nu, e a unui prieten.

Jonesy deschise uşa spălăcită de stejar şi-l ajută pe bărbat să treacă pragul. Străinul suspină adânc la atingerea aerului cald şi obrajii începură să i se înroşească. Jonesy se simţi uşurat să observa că, totuşi, mai era puţină viaţă în el.

6

Bivuac era o cabană destul de mare, judecând după standardele cabanelor situate în inima pădurii. Se intra direct în singura şi imensa cameră de la parter – bucătărie, sufragerie şi living, toate-ntr-una – dar mai erau două dormitoare în spate şi încă unul la etaj, sub streaşină. Camera cea mare era îmbibată în miros de pin, în strălucirea lui aromată şi eclatantă. Pe jos era întins un covor împletit, cu motivele tribului indian Navajo, iar pe perete atârna o carpetă a tribului Micmac reprezentând nişte bravi vânători, cu suliţe în mâini, împresurând un urs enorm. O masă de stejar pur, îndeajuns de lungă să încapă opt meseni la ea, delimita zona de sufragerie a încăperii. În bucătărie se afla o sobă cu lemne, iar în living era un şemineu; când erau pornite amândouă, căldura era atât de puternică încât te ameţea – asta chiar şi când afară erau sub douăzeci de grade. Peretele de vest era construit complet din geamuri, oferind panorama versantului lung şi abrupt ce dispărea din vedere înspre vest. Avusese loc un foc acolo prin anii şaptezeci, iar copacii înnegriţi încă se mai vedeau scofâlciţi în zăpada abundentă. Jonesy, Pete, Henry şi cu Beav numeau versantul acesta Viroaga, fiindcă aşa-l numiseră tatăl lui Beav şi prietenii lui.

— O, Doamne, mulţumescu-Ţi Ţie şi-ţi mulţumesc şi ţie, îi spuse bărbatul cu căciulă portocalie lui Jonesy, iar când Jonesy rânji – erau prea mulţi de „mulţumesc" în vorbele lui – bărbatul râse strident ca şi când ar fi spus da, ştie, era o asociere amuzantă, dar nu se putuse abţine să nu-i mulţumească. Începu să inspire adânc, pentru câteva clipe părând unul dintre acei guru ai exerciţiilor fizice pe care-i vezi la televiziunea prin cablu dacă ai pachetul maximal. La fiecare exalare, vorbea:

— Doamne, chiar am crezut că n-o mai duc mult… fost atât de frig… şi aerul era umed, asta-mi amintesc… mi-amintesc c-am gândit „O, băiete, o, Doamne, dacă va cădea totuşi zăpada"… am început să tuşesc şi nu m-am mai putut opri… se apropia ceva şi mi-am spus c-ar trebui să nu mai tuşesc, dacă era cumva un urs sau ceva, l-aş fi… ştii… l-aş fi provocat sau altceva… doar că nu m-am putut opri şi, după o vreme… ştii, a plecat singur.

— Ai văzut noaptea un urs? Jonesy era în acelaşi timp fascinat şi consternat. Auzise c-ar fi urşi prin zonă – bătrânului domn Gosslin şi amicilor lui pierde-vară le plăcea la nebunie să spună poveşti cu urşi la gura sobei, mai ales celor din afara statului – dar gândul că acest bărbat, rătăcit fiind şi umblând singur prin pădure, fusese ameninţat de un urs în toiul nopţii era de-a dreptul groaznic. Era ca şi când ai asculta un marinar povestind despre un monstru marin.

— Nu ştiu ce-a fost cu adevărat, spuse bărbatul şi-i aruncă dintr-o dată lui Jonesy cu coada ochiului o privire vicleană care lui nu-i plăcu şi pe care nu o înţelese. Nu sunt sigur, dar apoi n-au mai fost fulgere.

— Şi fulgere? Doamne! Să nu fi fost neliniştea atât de veridică a bărbatului, Jonesy s-ar fi întrebat dacă nu-şi bătea cumva joc de el. De fapt, chiar se întreba acest lucru.

— Fulgere din senin, cred, spuse bărbatul. Jonesy aproape că-l vedea cum se eschivează. Îşi scărpină pata roşie de pe obraz, care ar fi putut fi o degerătură. Dacă apar iarna, înseamnă că vine furtuna.

— Şi le-ai văzut? Azi noapte?

— Aşa cred. Bărbatul îi mai aruncă o privire piezişă, dar, de data aceasta, Jonesy nu sesiză nici un pic de viclenie în ea şi bănui că nici înainte nu fusese nimic. Nu observă acum decât oboseala omului. Mi-e totul confuz în amintire… de când m-am rătăcit, mă doare stomacul… întotdeauna mă doare când m-e f'ică, încă de când eram mic…

Şi chiar că semăna cu un copil mic, gândi Jonesy, aş cum se uita în toate direcţiile cu ochii mari, cu un soi de inocenţă! Jonesy îl conduse spre canapeaua din faţa şemineului şi bărbatul se lăsă condus. *F'ică. A spus până şi f'ică în loc de frică, asemenea unui copil. Un copil mic.*

— Dă-mi haina, spuse Jonesy şi, în vreme ce tipul mai întâi se descheie la nasturi şi apoi trase fermoarul de dedesubt, îşi aduse aminte cum crezuse că are de-a face cu o căprioară, cu un cerb, la dracu' – confundase unul dintre acei nasturi cu un ochi şi puţin lipsise să-l împuşte.

Bărbatul trase fermoarul până la jumătate şi acolo se înţepeni, o parte a dispozitivului metalic prinzând materialul. Se uită – se chiorî, de fapt – la el, ca şi când asta nu i se mai întâmplase niciodată. Când sări Jonesy să-l ajute, bărbatul îşi trase mâinile în lături, lăsându-i cale liberă, aşa cum ar face un băiat în clasa întâi când îşi pune galoşii greşit în picioare sau când îşi ia haina pe dos şi profesorul vine să-i dea o mână de ajutor.

Jonesy reuşi să repare fermoarul şi îl trase în jos până la capăt. Afară, prin peretele de sticlă, Viroaga se vedea cum dispare în ceaţă, dar siluetele negre şi scofâlcite ale copacilor erau încă vizibile. De aproape douăzeci şi cinci de ani veneau aici împreună la vânătoare, de aproape douăzeci şi cinci de ani fără să rateze o singură ocazie şi niciodată nu căzuse zăpadă din abundenţă, cel mult fulguise puţin. Părea că situaţia era pe cale să se schimbe – deşi nimic nu era sigur. În zilele acestea, prezentatorii meteo de la radio şi de la televiziune făceau câţiva centimetri de zăpadă să pare o nouă eră glaciară.

Preţ de câteva clipe, bărbatul nu făcu altceva decât să stea locului cu haina atârnându-i desfăcută şi cu zăpada topindu-i-se de pe cizme şi scurgându-se pe podeaua lăcuită şi uitându-se în sus către grinzi cu gura deschisă. Da, chiar semăna cu un puşti de şase ani – semăna cu Duddits. Aproape că te aşteptai să vezi mănuşile de lână cu un singur deget cum bălăngănesc prinse în capse la capătul mânecilor. Se scutură de haină exact în felul în care s-ar scutura un copil, coborându-şi pur şi simplu umerii şi lăsând-o să cadă. Dacă n-ar fi fost Jonesy acolo să o prindă, ar fi căzut pe podea şi s-ar fi îmbibat cu apa din bălţile de zăpadă topită.

— Ce-i aia? Întrebă el.

O clipă, Jonesy nu avu habar despre ce vorbea bărbatul, apoi îi surprinse privirea îndreptată spre împletitura atârnând de grinda din mijlocul camerei. Împletitura era colorată – roşu cu verde şi cu urme de galben-canar – şi semăna cu o pânză de păianjen.

— E o capcană pentru vise, spuse Jonesy. O amuletă indiană. Se spune că te fereşte de coşmaruri.

— E a ta?

Jonesy nu ştia dacă se referă la întreaga cabană (poate că tipul nu-l auzise înainte) sau doar la amuletă; oricare ar fi fost, răspunsul era acelaşi.

— Nu, e a prietenului meu. Venim aici la vânătoare în fiecare an.

— Câţi sunteţi?

Urmărindu-l pe Jonesy cum îi agaţă haina în cuier, bărbatul tremura, cu braţele încrucişate pe piept, cu coatele prinse în palme.

— Patru. Beaver – a lui e cabana – e plecat acum la vânătoare. Nu ştiu dacă-l va goni sau nu zăpada înapoi la cabană. Probabil că da. Pete şi cu Henry au plecat la magazin.

— Magazinul lui Gosselin? Acolo?

— Îhî. Haide aici şi şezi pe canapea.

Jonesy îl conduse la canapea, un colţar ridicol de mare. Aceste piese de mobilier se demodaseră cu mult timp în urmă, dar aceasta nu avea un miros urât şi încă nimic nu-şi găsise cuib în ea. Moda nu avea prea mare trecere la Bivuac.

— Odihneşte-te, îi spuse şi-l lăsă singur pe canapea, tremurând şi clănţănind din dinţi cu palmele între genunchi. Deşi blugii lui aveau aspectul umflat pe care-l capătă când pe dedesubt mai e o pereche de izmene, bărbatul tremura de frig. Căldura-i adusese, totuşi, o urmă de culoare în obraji şi nu mai semăna acum cu un cadavru ci cu un difteric.

Peter şi cu Henry dormeau împreună în dormitorul cel mare de la parter. Jonesy intră acolo val-vârtej, deschise uşa scrinului de cedru din stânga uşii şi scoase una din cele două pături de lână împăturite pe raftul de jos. În vreme ce traversa sufrageria către locul unde bărbatul şedea cuprins de friguri, îşi dădu seama că nu-l întrebase cel mai elementar lucru, ceea ce orice băiat de şase ani care are probleme cu fermoarul vroia să ştie.

Aşezând pătura peste străinul întins pe canapeaua enormă, întrebă:

— Cum te numeşti? Şi-şi dădu seama că ştia răspunsul cu aproximaţie. McCoy? McCann?

Bărbatul pe care aproape că-l împuşcase se uită în sus la el, trăgându-şi imediat pătura până sub barbă. Pungile maronii de sub ochii lui erau străbătute de vinişoare vineţii.

— McCarthy, spuse el. Richard McCarthy.

Mâna lui uluitor de durdulie şi albă, acum că-şi scosese mănuşile, ieşi de sub pătură ca un animal sperios.

— Iar pe tine?

— Gary Jones, spuse el şi-i prinse mâna cu propria sa mâna, cea cu care aproape că apăsase trăgaciul. Cei mai mulţi îmi spun simplu Jonesy.

— Mulţumesc, Jonesy. McCarthy se uită la el plin de seriozitate. Cred că mi-ai salvat viaţa.

— O, n-aş folosi cuvintele astea, spuse Jonesy. Se uită din nou la pata roşie de pe obraz. O degerătură, doar o pată mică de degerătură. Asta trebuia să fie.

CAPITOLUL 2 - BEAV

1

— Ştii că nu pot anunţa pe nimeni, nu-i aşa? Spuse Jonesy. Liniile de telefon nu ajung până aici. Avem un generator pentru curent electric, dar cam asta e toată tehnologia.

McCarthy aprobă din cap, singura parte din el care se ivea de sub pătură.

— Am auzit zgomotul generatorului, dar ştii cum e când te rătăceşti – zgomotele sunt înşelătoare. Uneori ţi se pare că le auzi din stânga, alteori din dreapta, apoi ai jura că vin din spate şi că-ntr-acolo trebuie să mergi.

Jonesy dădu din cap, deşi nu ştia deloc cum e să te rătăceşti. Dacă nu puneai la socoteală acea săptămână şi ceva de după accident, când îşi petrecuse timpul bâjbâind într-o ceaţă ridicată de anestezice şi de durere, nu se rătăcise niciodată.

— Încerc să-mi dau seama care ar fi cel mai înţelept lucru de făcut, spuse Jonesy. Atunci când Pete şi Henry se vor întoarce, te vom duce cu maşina înapoi la tabăra ta. Câţi sunteţi în echipă?

Părea că McCarthy trebuie să se gândească pentru a răspunde. Aceasta, adăugată la felul nesigur în care umblase, îi întărea lui Jonesy ideea că bărbatul era în stare de şoc. Se întrebă dacă o noapte petrecută în mijlocul pădurii, rătăcit, ar putea avea acest efect; se întrebă dacă ar avea acest efect şi asupra lui.

— Patru, spuse McCarthy după o pauză de gândire de un minut. Ca şi voi, băieţi. Vânam în perechi. Eu eram cu prietenul meu, Steve Otis. E avocat ca şi mine, în Showhegan. Cu toţii suntem din Showhegan, ştii, iar săptămâna aceasta e… foarte importantă pentru noi.

Jonesy aprobă din cap şi zâmbi.

— Mda. La fel şi la noi.

— În orice caz, cred că m-am îndepărtat prea mult de el. Îşi scutură capul. Nu ştiu, îl auzeam pe Steve la dreapta mea, uneori îi vedeam vesta printre ramurile copacilor, apoi am… nu-mi mai amintesc. Cred că m-am luat cu alte gânduri – când te afli în pădure ai tendinţa să hoinăreşti cu mintea – şi, deodată, m-am trezit singur. Cred că am încercat să merg înapoi pe unde venisem, dar apoi s-a întunecat… Îşi mai scutură o dată capul. Totul mi-e confuz, dar da, suntem patru cu toţii, cred că ăsta e unul dintre puţinele lucruri de care sunt sigur. Eu, Steve, Nat Roper şi sora lui Nat, Becky.

— Precis că sunt foarte îngrijoraţi din pricina ta.

McCarthy păru la început surprins de idee, apoi o înţelese. Cu siguranţă la asta nu se gândise încă.

— Mda, precis că sunt. Sigur că sunt. O, Doamne, fir-ar să fie.

Jonesy trebui să-şi reţină un zâmbet. Când se pornea, McCarthy începea să semene puţin cu un personaj din filmul acela, *Fargo.*

— Aşa că ar fi mai bine dacă te-am duce înapoi la tabăra ta. Asta doar dacă nu…

— Nu vreau să vă fiu o povară…

— Te vom duce. Dacă vom putea. Adică, s-a înrăutăţit *rapid* vremea.

— Chiar aşa, spuse McCarthy printre buze. Ar trebui să fie mai exacţi, având toţi acei sateliţi şi toate acele radare Doppler cu senzori de mişcare şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. S-a zis cu valul de aer rece, dar potrivit anotimpului, hă?

Jonesy se uită oarecum perplex la bărbatul de sub cuvertură, din care se vedea doar o faţă îmbujorată şi un smoc de păr şaten cuprins de calviţie. Prognozele ultimelor două zile pe care le auzise el – el, Pete, Henry şi Beav – anunţaseră, din contră, ninsoare. Unii dintre prezentatori îşi dăduseră cu presupusul şi spuseseră că s-ar putea ca

ninsoarea să se transforme în ploaie, dar, în acea dimineaţă, tipul de la postul de radio din Castle Rock (WCAS era singurul post de radio pe care-l prindeau aici şi chiar şi acesta se auzea slab şi bâzâia din cauza paraziţilor atmosferici) vorbise despre o fulguială rapidă, cincisprezece-şaptesprezece centimetri de zăpadă depusă, urmată poate de-un alt val de ninsoare dinspre vest şi asta doar dacă temperatura se menţinea scăzută şi dacă nu băteau curenţii spre ocean. Jonesy nu ştia de unde-şi aflase McCarthy prognoza meteo, dar cu siguranţă nu de la WCAS. Tipul era dat cu totul peste cap, asta era cu siguranţă explicaţia şi avea tot dreptul să fie bulversat.

— Ţi-aş putea încălzi nişte supă. Ce zici de asta, McCarthy?

McCarthy zâmbi recunoscător.

— Cred c-ar fi minunat, spuse el. Azi-noapte m-a durut stomacul, iar azi-dimineaţă m-a chinuit de-a dreptul, dar acum mă simt mai bine.

— Din cauza stresului, spuse Jonesy. Eu mi-aş fi vărsat maţele de frică. Aş fi făcut şi-n pantaloni, asta-i sigur.

— N-am vomitat, spuse McCarthy. Sunt destul de sigur că n-am vomitat. Dar… – Încă o scuturare din cap; începuse să semene cu un tic. — Nu ştiu. Din cauza confuziei, totul mi se pare un coşmar.

— Coşmarul s-a încheiat, spuse Jonesy. Se simţi puţin cam caraghios pronunţând aceste cuvinte – semăna cu mătuşa lui – dar era limpede că bărbatul avea nevoie de o încurajare.

— Foarte bine, spuse McCarthy. Mulţumesc. Chiar *mi-ar* plăcea nişte supă.

— Avem de roşii, de pui şi cred că mai este o conservă de Chunky Sirloin. Care e pe gustul tău?

— De pui, spuse McCarthy. Mama spunea întotdeauna că supa de pui e cel mai bun remediu atunci când nu te simţi bine.

Rânji cât timp spuse acestea, iar Jonesy încercă să alunge şocul care încerca să-i stăpânească trăsăturile feţei. Dinţii lui McCarthy erau albi şi egali, cam prea egali ca să nu fie vorba de nişte implanturi, având în vedere şi vârsta bărbatului, adică în jur de patruzeci şi cinci de ani. Însă cel puţin patru dintre ei lipseau – caninii de sus (cei pe care tatăl lui Jonesy îi numea „dinţii de vampir") şi cei doi dinţi de jos, chiar din faţă – aceştia, Jonesy nu ştia cum se numeau. Un alt lucru ştia, totuşi: McCarthy nu avea cunoştinţă de dispariţia lor. Nimeni care are cunoştinţă de asemenea lipse nu şi le expune cu dezinvoltură, chiar şi în situaţiile cum era aceasta. Sau aşa credea Jonesy. Un fior rece îi străbătu viscerele, un fel de apel telefonic de nicăieri. Se întoarse spre bucătărie înainte ca McCarthy să-i observe faţa schimonosită de uimire şi să se întrebe ce nu era în regulă. Poate *să întrebe* ce nu era în regulă.

— O comandă de supă de pui vine imediat. Ce spui de nişte sandvişuri cu brânză la grătar lângă ea?

— Dacă nu-ţi dă bătăi de cap. Şi spune-mi Richard, vrei? Sau Rick, aşa e şi mai bine. Când îmi salvează cineva viaţa, îmi place să facem trecerea spre numele mic cât mai curând posibil.

— Rick să fie atunci, sigur. *Ar fi bine să faci ceva cu dinţii ăia, Rick, înainte să trebuiască să apari din nou în faţa unui judecător.*

Sentimentul că ceva nu era în regulă devenise foarte puternic. Era vorba de acel declic, ca atunci când aproape că-i ghicise numele lui McCarthy. Încă se afla la o bună distanţă de la dorinţa de a-l fi împuşcat când îl avusese în cătarea puştii, dar începuse deja să-şi dorească cu ardoare ca McCarthy să fi păstrat dracului distanţa faţă de copacul şi de viaţa lui.

2

Supa se încălzea pe sobă, iar el pregătea sandvişurile cu brânză, când prima rafală de vânt lovi cabana, fâcând-o să

se tânguie şi ridică zăpada de la pământ într-un văl frenetic. Pentru o vreme, până şi siluetele negre şi scofâlcite ale copacilor din Viroagă pieriră şi nu se mai văzu altceva prin fereastră decât albul zăpezii; era ca şi când cineva montase un ecran mare de cinema în faţa ferestrelor. Pentru prima dată, Jonesy simţi o umbră de nelinişte nu în ceea ce-i privea pe Pete şi pe Henry, care probabil că se întorceau de la magazinul lui Gosselin în Scout-ul lui Henry, ci pentru Beav. Se putea spune că, dacă ştia cineva pădurile de aici, acela era Beav, dar nimic nu era sigur într-o furtună de zăpadă – *zarurile-s aruncate,* aceasta era o altă vorbă de duh pesimistă a tatălui său, probabil nu la fel de bună ca *nu-ţi poţi face singur norocul,* dar nici foarte rea. Sunetul generatorului i-ar fi putut fi de ajutor lui Beav, dar, cum spusese McCarthy, sunetele au un fel al lor de-a te înşela. Mai ales dacă începea şi vântul să dea din copite, aşa cum, se pare, se hotărâse să facă acum.

Mama îl învăţase cele câteva lucruri elementare despre gătit pe care le ştia, iar unul dintre ele ţinea de arta pregătirii sandvişurilor cu brânză la grătar. *Pune la-nceput un pic de mustard,* spunea ea – *mustard* fiind pentru Janet Jones *muştar – şi-apoi unge cu unt felia aia nenorocită de pâine, nu tava. Unge tava cu unt şi-o să mănânci numa' pâine prăjită cu-o ţâră de brănză-năuntru.* Niciodată nu înţelesese cu ce poate afecta rezultatul final faptul că ungeai cu unt felia, nu tava, dar întotdeauna pregătise sandvişul după reţeta mamei, deşi era o pacoste să ungi partea de sus a sandvişurilor în vreme ce partea de jos se prăjea. La fel de ascultător, n-ar fi stat niciodată cu cizmele în casă… fiindcă mama îi spusese întotdeauna că „îi sug picioarele". Habar nu avea ce însemna asta, dar până şi acum, bărbat de aproape patruzeci de ani fiind, îşi scotea cizmele din picioare de-ndată ce intra în casă, ca să nu-i sugă picioarele.

— Cred c-o să-mi fac şi eu o bunătate de-asta, spuse el şi aşează sandvişurile în tavă, cu partea unsă în jos. Supa

începuse să aburească şi mirosea bine – mirosea a confort.

— Bună idee. Sper să nu fi păţit nimic prietenii tăi.

— Mda, zise Jonesy. Amestecă o dată în supă. Unde e tabăra voastră?

— Păi, obişnuiam să vânăm pe Mars Hill, lângă o cabană a lui Nat şi a lui Becky, dar un binecuvântat cretin i-a dat foc acum două veri. A băut şi apoi a lăsat ţigara aprinsă nesupravegheată, cel puţin aşa a spus căpitanul de Pompieri.

Jonesy aprobă din cap.

— Nu-i o poveste chiar nouă.

— Compania de asigurări i-a despăgubit. Noi însă am rămas fără un adăpost pentru expediţiile de vânătoare. Începusem să cred că acesta avea să fie sfârşitul lor, când Steve a găsit o cabană frumoasă în Kineo. Cred că e un cătun izolat, face parte din regiunea Jefferson, dar i se spune Kineo de către puţinii oameni care locuiesc acolo. Ai auzit de locul ăsta?

— Îl ştiu, spuse Jonesy, vorbind printre buzele care-i păreau imposibil de amorţite. Tocmai primea un alt apel telefonic din-acelea de nicăieri. Bivuac se afla la vreo treizeci de kilometri de magazinul lui Gosselin. Kineo se afla la vreo cincizeci de kilometri vest de magazin. Asta însemna optzeci de kilometri în total. Ar fi trebuit să creadă că bărbatul care şedea pe canapea şi căruia nu i se vedea decât capul de sub cuvertură rătăcise cale de optzeci de kilometri şi asta începând cu după-amiaza zilei de ieri? Era absurd. Era imposibil.

— Miroase bine, spuse McCarthy.

Chiar aşa era, dar lui Jonesy nu-i mai era foame.

3

Tocmai aducea potolul în sufragerie, când auzi paşi pe piatra din faţa cabanei. O clipă mai târziu se deschise uşa şi intră Beaver. Zăpada se rotea în jurul picioarelor lui într-o ceaţă dănţuitoare.

— Cristoase-păroase, spuse Beav. – Pete alcătuise cândva o listă cu beav-isme, iar Cristoase-păroase ocupa unul dintre primele locuri, alături de deja istoricele *puţă-n-raţă* şi *pupă-mă-n cur.* Expresii Zen şi profane în acelaşi timp. – Credeam c-o să-mi petrec noaptea acolo, cân' văzui lumina. – Îşi înălţă mâinile către tavan, cu degetele împletite. Văzui lumina, Iisuse, daaa, laudă şi mărire Ţie… Atunci începură să i se dezaburească ochelarii şi observă străinul de pe canapea. Îşi lăsă mâinile încet jos, apoi zâmbi. Acesta era unul dintre motivele pentru care-l plăcuse Jonesy încă din şcoala primară, deşi Beav era uneori obositor şi nici nu era cel mai strălucitor bec din candelabru, nici pe departe: prima lui reacţie în faţa neprevăzutului era un zâmbet, nu o încruntare.

— Bună, zise el. Sunt Joe Clarendon. Tu cine eşti?

— Ricky McCarthy, spuse el şi se ridică în picioare. Pătura căzu la pământ şi Jonesy observă că are o burtică destul de pronunţată sub sveter. *Păi,* gândi el, *măcar în asta nu-i nimic ciudat, e boala bărbaţilor de vârstă mijlocie, care ne va ucide cu milioanele în următorii aproximativ douăzeci de ani.*

McCarthy întinse mâna, încercă să facă un pas în faţă şi aproape că se împiedică de cuvertură. Dacă n-ar fi sărit Jonesy să-l prindă de umeri, probabil că ar fi dat cu nasul de pământ, răsturnând măsuţa pentru cafea pe care mâncarea nu era încă aşezată. Încă o dată, Jonesy fu uimit de lipsa de coordonare în mişcări a bărbatului – îl făcea să-şi aducă aminte de el însuşi cu puţin înainte de venirea primăverii, când încerca să înveţe, pentru a doua oară în viaţa lui, să umble. Se uită acum mai atent la pata de pe obrazul lui McCarthy şi-şi dori să n-o fi făcut. Nu era vorba de o degerătură. Arăta ca un fel de tumoare a pielii sau ca o aluniţă din care crescuseră firişoare de păr.

— Oau, oau, mişc-o-ncet, da' cu cap, spuse Bea-ver, făcând un salt înainte. Îl prinse pe McCarthy de braţ şi-l scutură până ce Jonesy crezu că McCarthy va sfârşi totuşi

prăbuşit peste măsuţa pentru cafea. Fu bucuros când Beav – în toată măreţia lui de un metru şaizeci şi opt, cu zăpada încă topindu-i-se printre şuviţele de păr negre şi lungi, de hippie – se dădu cu un pas în spate. Beav încă zâmbea, chiar mai larg ca înainte. Cu părul lung până la umeri şi cu ochelarii cu rame groase, părea fie un matematician de geniu, fie un ucigaş în serie. De fapt, era dulgher.

— Rick cel de faţă a trecut prin nişte peripeţii, spuse Jonesy. S-a pierdut ieri şi şi-a petrecut noaptea în pădure.

Zâmbetul lui Beaver rămase la locul lui, dar deveni puţin îngrijorat. Jonesy intuia ce avea să urmeze şi-i făcu semn lui Beaver să tacă – căpătase impresia că McCarthy era un om destul de religios şi că nu se dădea în vânt după blasfemii – dar, desigur, să-i ceri lui Beaver să-şi ţină gura era ca şi când i-ai cere vântului să nu sufle.

— Curvă-n-titirez! Strigă el acum. A dracu' de groaznic! Stai jos! Mănâncă! Şi tu, Jonesy.

— Mnu, spuse Jonesy, mănâncă tu porţia mea. Tu eşti cel care tocmai ai venit de afară din ninsoare.

— Eşti sigur?

— Sigur. Eu o să-mi fac o omletă. Rick o să-ţi povestească şi ţie ce-a păţit. *Poate-o să ţi se pară mai logic decât mi s-a părut mie,* gândi el.

— Bine. Beaver îşi dădu jos jacheta (roşie) şi vesta (portocalie, desigur). Vru să le arunce pe mormanul de lemne, dar se răzgândi: Stai, stai puţin, am ceva ce cred că ţi-ar plăcea. Îşi afundă mâna într-unui din buzunarele jachetei, scotoci şi scoase la iveală o carte în format de buzunar, destul de îndoită, dar nu într-atât încât să nu poată fi citită. Pe copertă dansau demoni mici cu cozi bifurcate: *Vicii minore,* de Robert Parker. Era cartea pe care o citise Jonesy în adăpostul din copac.

Beav i-o întinse, zâmbind.

— Sacul de dormit l-am lăsat acolo, dar m-am gândit că nu vei putea adormi la noapte dacă nu vei ti cine e ucigaşul.

— N-ar fi trebuit să urci după ea, spuse Jonesy, dar se simţea mişcat de gest în felul în care numai Beaver îl putea mişca. Beav venise prin furtuna de zăpadă şi nu putuse vedea dacă Jonesy se afla în adăpost sau nu; nu foarte clar, oricum. L-ar fi putut striga, dar pentru Beav asta nu era îndeajuns, Beav trebuia să vadă cu ochii lui.

— Nici o problemă, spuse Beaver şi se aşează lângă McCarthy, care se uita la el aşa cum se uită cineva la un animal mic şi exotic.

— Păi, mulţam, spuse Jonesy. Ia tu sandvişul ăla. Eu îmi voi pregăti nişte ouă. Porni spre bucătărie, apoi se opri: Ce ştii despre Pete şi Henry? Crezi că se vor întoarce cu bine?

Beav deschise gura, dar, înainte să poată răspunde, vântul se tângui iarăşi, izbindu-se de cabană, făcând pereţii să tremure şi îşi înălţă glasul într-un fluierat pe la streşini.

— O, nu-i decât o ninsoare trecătoare, spuse Beaver când se opri vântul. Vor ajunge fără nici o problemă. Să ieşim din nou afară, dacă va veni cu adevărat vântul dinspre nord, asta ar putea fi cu totul altă poveste.

Începu să înfulece sandvişul cu brânză la grătar. Jonesy se duse în bucătărie să-şi pregătească omleta şi să mai încălzească o conservă cu supă. Se liniştise în privinţa lui McCarthy, acum că Beaver era aici. Adevărul era că întotdeauna se simţea mai bine când îl avea pe Beav prin preajmă. Nebunesc, dar adevărat.

4

Pe când termină el de pregătit omleta şi încălzise şi supa, McCarthy discuta deja cu Beaver ca şi când ar fi fost prieteni vechi, de cel puţin zece ani. Dacă McCarthy se simţea jignit de discursul presărat cu obscenităţi cel mai adesea comice, Beav contrabalansa cu extraordinarul său şarm.

— Asta nu se poate explica, îi spusese Henry cândva. E-un şarlatan simpatic, asta-i tot – nu poţi să nu-l placi. Din

cauza asta nu doarme niciodată singur – cu siguranţă nu-i cad femeile în braţe din cauza felului cum arată.

Jonesy îşi aduse omleta şi supa în sufragerie, străduindu-se să nu şchiopăteze – uimitor cât de tare îl durea şoldul pe vreme proastă; întotdeauna crezuse că aceasta era o vorbă a bătrânilor, dar iată că se înşelase – şi se aşeză pe un scaun aflat la capătul canapelei. Aparent, McCarthy mai mult vorbea decât mânca. De-abia dacă se atinsese de supă şi mâncase doar jumătate din sandviş.

— Ce mai faceţi voi, băieţi? Întrebă Jonesy. Presără piper peste omletă şi se apucă să mănânce cu poftă; se părea că-i revenise complet apetitul.

— Suntem doi codoşi fericiţi, spuse Beaver, dar, deşi fu la fel de sarcastic ca întotdeauna, lui Jonesy i se păru că e îngrijorat, poate chiar alarmat. Rick îmi povestea despre aventurile lui amoroase. Sunt la fel de interesante ca şi cele din revistele pentru bărbaţi pe care le aveau la frizerie când eram copil. Se întoarse spre McCarthy, continuând să zâmbească – acesta era Beav, întotdeauna zâmbitor – şi-şi trecu mâna prin cascada sa de păr negru şi bogat: Bătrânul Castonguay era frizer în cartierul nostru din Derry, când eram puşti; m-a speriat atât de tare cu foarfecele lui, încât de-atunci nu mai calc pragul nici unei frizerii.

McCarthy zâmbi timid, dar nu spuse nimic. Luă cealaltă jumătate de sandviş, se uită la ea, apoi o aşeză la loc în farfurie. Pata roşie de pe obrazul lui strălucea ca un tăciune aprins. Beaver, între timp, se grăbi să muşte din sandvişul lui, ca şi când s-ar fi temut de ce-ar spune McCarthy dacă i s-ar oferi şi cea mai mică ocazie. Afară, ningea din ce în ce mai abundent, sufla şi vântul, iar Jonesy se gândi la Henry şi la Pete conducând prin ninsoare. Acum se aflau probabil pe Deep Cut Road, în bătrânul Scout al lui Henry.

— Nu numai că Rick aici de faţă aproape c-a fost devorat de un animal în mijlocul nopţii – el crede că a fost un urs – dar şi-a pierdut şi puşca. Un Remington nou-nouţ de calibru 30, la dracu'; p-ăla n-o să-l mai vezi nici într-o mie de ani.

— Ştiu, spuse McCarthy. Culoarea din obraji îi pierea din nou şi era înlocuită de plumburiul acela de dinainte. Nici măcar nu-mi amintesc când am lăsat-o din mână, sau…

Fără veste, se auzi un pârâit înfundat, ca fâlfâitul aripilor unei lăcuste. Jonesy îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se, crezând că e vorba de ceva ce intrase pe coşul şemineului. Apoi îşi dădu seama că venise dinspre McCarthy. Auzise nişte băşini puternice la viaţa lui, auzise şi unele foarte lungi, dar nici una nu fusese ca aceasta. Părea că se continuă la infinit, deşi nu putuse dura mai mult de câteva secunde. Apoi îl lovi mirosul.

McCarthy ridicase lingura; o scăpă acum la loc în bolul cu supă aproape neatinsă şi-şi duse mâna dreaptă la obrazul pătat într-un gest aproape femeiesc de stânjeneală.

— O, Doamne, îmi cer scuze, spuse el.

— Nu-i nevoie, e mai mult loc afară decât înăuntru, spuse Beaver, dar n-o spuse decât din instinct, din instinct şi din obişnuinţa dobândită de-a lungul vremii – Jonesy observă că era la fel de şocat de miros ca şi el însuşi. Nu era vorba de mirosul sulfuros de ouă stricate care te făcea să râzi şi să-ţi dai ochii peste cap şi să-ţi fluturi palma prin faţa nasului, strigând *O, Iisuse, cine-a dat în brânză?* Nu era vorba nici de o băşină din-aceea mirosind a gaz metan de mlaştină. Era vorba de mirosul pe care Jonesy îl simţise în respiraţia lui McCarthy înainte, doar că acum era mai puternic – un amestec de eter şi banane prea coapte, asemenea lichidului pe care-l torni în carburator în dimineţile cu temperaturi sub zero grade.

— O, Doamne, *ce-ngrozitor,* spuse McCarthy. Îmi pare-atât de rău!

— Nu face nimic, serios, spuse Jonesy, dar stomacul i se adunase, asemenea unui animal protejându-se de un atac. Nu-şi va mai termina prânzul; în nici un caz nu-l va mai putea termina. Nu-l deranjau băşinile de obicei, dar aceasta chiar că puţea!

Beav se ridică de pe canapea şi deschise o fereastră, dând drumul înăuntru unei rafale de zăpadă şi unui binecuvântat curent de aer proaspăt.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, partenere… dar a fost o băşină chiar prea coaptă. Ce dracu'-ai mâncat? Căcat de marmotă?

— Iarbă şi muşchi şi încă altceva, nu ştiu sigur ce, spuse McCarthy. Îmi era atât de foame, ştiţi, că trebuia să mănânc *ceva,* dar nu ştiu mai nimic despre supravieţuirea în sălbăticie, n-am citit nici o carte de Euell Gibbons… şi a mai fost şi întuneric.

Rosti aceste ultime cuvinte ca lovit de inspiraţie. Jonesy se uită la Beaver, încercând să-i prindă privirea, să vadă dacă ştiu amândoi acelaşi lucru: că McCarthy minţea. McCarthy habar nu avea ce mâncase în pădure; habar nu avea dacă mâncase ceva. Nu voia decât să dea o explicaţie pentru acel neaşteptat şi teribil horcăit de broască. Şi pentru putoarea care-l urmase.

Vântul suflă încă o dată, o rafală ca un suspin profund care trimise o nouă trombă de zăpadă prin fereastra deschisă, însă, cel puţin, împrospătă aerul dinăuntru şi pentru asta îi mulţumeau lui Dumnezeu.

McCarthy se aplecă în faţă atât de repede c-ai fi crezut că e propulsat de un arc şi, când rămase cu capul între genunchi, Jonesy avu o imagine destul de clară a ceea ce avea să urmeze; adio covor Navajo, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Era limpede că şi Beav se gândea la acelaşi lucru; îşi trase în spate picioarele, până atunci întinse în faţă, ca să nu fie stropit.

Dar, în locul vomei, din gâtul lui McCarthy ieşi un râgâit prelung şi profund – zgomotul scos de o maşinărie dintr-o fabrică pusă la munci prea grele. Ochii lui McCarthy ieşiră din orbite ca nişte bile de sticlă, iar pielea de pe obraji i se întinse atât de tare că i se văzură urmele craniului pe la pomeţi. Continuă la infinit, un sunet huruit şi gâjâit, iar,

când se termină, zgomotul scos de generatorul din spatele cabanei păru mai puternic ca de obicei.

— Am auzit destule râgâituri puternice până acum, dar acesta le umbreşte pe toate, spuse Beav. O spuse cu un respect natural şi sincer.

McCarthy se lăsă pe spate cu ochii închişi, cu colturile buzelor lăsate în jos în ceea ce lui Jonesy i se păru a fi o expresie de ruşine, durere sau amândouă laolaltă. Încă o dată, simţi izul de banane şi eter, un miros de ferment *activ,* a ceva ce tocmai a început să macereze.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, spuse McCarthy fără să-şi deschidă ochii. Mi se întâmplă asta de dimineaţă, de când s-a ivit lumina. Şi mă doare din nou stomacul.

Jonesy schimbă cu Beav o privire discretă, îngrijorată.

— Ştii ce cred eu? Întrebă Beaver. Cred că trebuie să te întinzi şi să dormi puţin. Probabil că ai stat treaz toată noaptea, atent la ursul ăla nenorocit sau ce-o fi fost el. Eşti epuizat şi cu nervii la pământ şi fute-o-buhă ştie cu ce altceva la pământ. Ai nevoie să tragi jaluzelele un pic, câteva ore şi-o să te simţi apoi ca după ploaie.

McCarthy se uită la Beaver cu o recunoştinţă atât de jalnică încât Jonesy se simţi puţin ruşinat că e de faţă. Deşi pielea lui McCarthy era încă plumburie, începuse să transpire – broboane mari i se formau la sprâncene şi tâmple şi se rostogoleau apoi pe obraz asemenea unui ulei fin. Asta în ciuda curentului de aer rece care circula prin încăpere.

— Ştii ce? Spuse el. Cred că ai dreptate. Sunt obosit, chiar aşa. Mă doare stomacul, dar asta e doar din cauza stresului. Şi pentru că am mâncat tot soiul de lucruri, frunze şi alte… Doamne, oh, Doamne, nu ştiu… tot soiul de lucruri. Se scărpina la obraz. Arată rău chestia asta de pe faţa mea? Sângerează?

— Nu, spuse Jonesy. E doar roşie.

— E-o erupţie, spuse McCarthy cu resemnare. Îmi iese acelaşi lucru de la alune. O să mă întind. Asta-i soluţia, chiar

aşa.

Se ridică în picioare, dar se clătina. Beaver şi Jonesy săriră amândoi să-l ajute, dar McCarthy îşi reveni înainte ca ei să facă ceva. Jonesy putea jura că ceea ce luase el drept burta unui om de vârstă mijlocie dispăruse aproape complet. Era posibil aşa ceva? Să fi dat bărbatul atât de multe gaze afară? Nu ştia. Tot ce ştia era că auziseră o băşină serioasă şi un râgâit chiar şi mai serios, genul acela de lucruri despre care povesteşti apoi vreme de douăzeci de ani sau mai mult, când începi cu *Obişnuiam să mergem la cabana lui Beaver Clarendon în fiecare an, în prima săptămână a sezonului de vânătoare şi, într-un noiembrie – în 2001 era, în anul marii furtuni de toamnă – a venit peste noi un tip...* Da, ar fi o poveste bună, oamenii ar râde la partea cu băşina şi râgâitul puternice, oamenii *întotdeauna* râd la poveşti despre băşini şi râgâituri. Nu va povesti, totuşi, partea în care fusese la distanţă de un milimetru să apese pe trăgaciul Garand-ului său şi să-i ia viaţa lui McCarthy. Nu, acea parte n-o va povesti. Nu-i aşa?

Pete şi Henry ocupau acelaşi dormitor, aşa că Beaver îl duse pe McCarthy în celălalt dormitor de la parter, cel pe care-l folosea Jonesy. Beav îi aruncă o privire care cerea înţelegere, iar Jonesy ridică din umeri. La urma urmei, era singura cameră disponibilă. Jonesy va putea sta cu el în cameră la noapte – doar făcuseră asta de multe ori când erau copii – şi, ca să fie sincer, nu credea că McCarthy ar fi reuşit oricum să urce scările. Îl îngrijora din ce în ce mai mult chipul transpirat şi pământiu al bărbatului.

Jonesy era tipul de bărbat care-şi aranja patul, după care-l îngropa sub cărţi, hârtii, haine, pungi şi diverse obiecte de toaletă. Le mătură acum pe toate cu mâna cât putu de repede şi trase pătura la o parte.

— Vrei să uzi colacu', partenere? Întrebă Beav.

McCarthy scutură din cap. Părea aproape hipnotizat de cearşaful albastru şi curat pe care-l scosese Jonesy la iveală de sub pătură. Jonesy fu uimit încă o dată de cât de sticloşi

erau ochii bărbatului. Asemenea ochilor unui trofeu de vânătoare împăiat. Imediat, fără voia lui, văzu sufrageria casei sale din Brookline, orăşelul acela rezidenţial uşă-n uşă cu Bostonul. Covoare împletite, mobilă în stil american vechi… şi capul lui McCarthy atârnat deasupra şemineului. *P-ăsta l-am prins în Maine,* le-ar spune musafirilor la petrecerile cu cocteil. *Mare, nenorocitul; m-a costat o avere să-l împăiez.*

Închise ochii şi, când îi deschise, Beav se uita la el alarmat.

— Mă înţeapă şoldul, spuse el. Scuze. Domnule McCarthy – Rick – ar fi mai bine să-ţi dai jos sveterul şi pantalonii. Şi cizmele, desigur.

McCarthy se uită la el ca un om trezit din vis.

— Sigur, spuse. Chiar aşa.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebă Beaver.

— Nu, Doamne, nu. McCarthy părea alarmat sau amuzat, sau amândouă de-odată. Nu-s chiar atât de obosit.

— Îl las, atunci, pe Jonesy să supravegheze treaba.

Beaver se strecură afară din cameră şi McCarthy începu să se dezbrace, scoţându-şi întâi sveterul peste cap. Sub el, purta o vestă roşu-şi-negru de vânător, iar sub ea o helancă termică. Şi, da, burta se vedea mai mică sub helancă, Jonesy era sigur de asta.

Ei bine – *aproape* sigur. Cu numai o oră în urmă, îşi aduse aminte, fusese sigur că haina lui McCarthy era capul unei căprioare.

McCarthy se aşează în scaunul de lângă fereastră să-şi dea jos cizmele şi atunci se mai auzi o băşină – nu atât de prelungă cum fusese prima, dar la fel de puternică şi de profundă. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă despre asta sau despre mirosul care urmă, un miros destul de puternic în încăperea mică să-i aducă lacrimi în ochi lui Jonesy.

McCarthy îşi scoase cizmele printr-o smucitură – bufniră înfundat pe podeaua de lemn – apoi se ridică şi-şi desprinse cureaua de la brâu. Când îşi dădea jos blugii albaştrii,

scoţând la iveală partea de jos a echipamentului său termic, intră Beav, ţinând în mîini un vas de ceramică adus de la etaj. Îl aşează la capul patului.

— Asta, în caz că trebuie să… ştii tu, să borăşti. Sau dacă-ţi vine-un pachet din-ăla pentru care tre' să semnezi imediat.

McCarthy se uită la el cu o privire goală, care-l alarmă pe Jonesy: în fostul lui dormitor se afla un străin, arătând ca o fantomă cum stătea aşa, cu izmenele lui lălâi atârnându-i pe picioare; era un străin *bolnav.* Întrebarea era, *cât* de bolnav?

— În caz că nu reuşeşti să ajungi la baie, îi explică Beav. Care baie, apropo, e aproape. O iei la dreapta cum ieşi din dormitor, dar să nu uiţi că e a *doua* uşă cum mergi pe coridor, bine? Dacă uiţi şi intri pe prima, o să te caci în debaraua cu rufe.

Pe Jonesy îl pufni râsul şi nu-i păsă chiar deloc de sunetul pe care-l scoase: ascuţit şi puţin isteric.

— Acum mă simt mai bine, spuse McCarthy, dar Jonesy nu detectă nici un pic de sinceritate în vocea bărbatului. Iar bărbatul doar stătea acolo, în picioare, în izmene, ca un android ale cărui circuite de memorie au fost pe trei sferturi şterse. Înainte mai manifestase puţină viaţă, dacă nu chiar vivacitate; acum pieriseră amândouă, asemenea culorii din obraji.

— Haide, Rick, spuse Beaver cu calm. Întinde-te şi fă-ţi somnul de frumuseţe. Dă-i bice şi recapătă-ţi forţele.

— Da, bine.

Se aşează pe patul proaspăt desfăcut şi se uită pe fereastră. Ochii îi erau larg deschişi şi goi. Lui Jonesy i se păru că mirosul din cameră se împrăştie, dar poate că se obişnuise numai cu el, aşa cum te obişnuieşti cu mirosul cuştii maimuţelor la grădina zoologică dacă rămâi destul de mult timp în faţa ei.

— Doamne, uite ce mai ninge!

— Mda, spuse Jonesy. Cum îţi simţi stomacul acum?

— E mai bine. Ochii lui McCarthy se îndreptară spre faţa lui Jonesy. Avea privirea fixă a unui copil înspăimântat. Îmi pare rău că mi-a scăpat acel pârţ înainte – n-am mai făcut aşa ceva până acum, nici măcar în armată, când mâncam fasole aproape în fiecare zi – dar acum mă simt mai bine.

— Sigur nu vrei să mergi la baie înainte să te culci? Jonesy avea patru copii şi întrebarea aceasta îi veni aproape automat.

— Nu. Am făcut pipi în pădure, înainte să mă găseşti. Mulţumesc că m-ai primit înăuntru. Vă mulţumesc amândurora.

— Ah, la naiba, spuse Beaver şi-şi mută, stânjenit, greutatea de pe un picior pe celălalt. Oricine-ar fi făcut la fel.

— Poate, spuse McCarthy. Sau poate că nu. Biblia spune: „Iată, Eu stau la uşă şi bat."

Afară, vântul suflă şi mai fioros, făcând Bivuacul să se scuture. Jonesy aşteptă ca McCarthy să termine de vorbit – părea că mai are ceva de spus – însă bărbatul îşi trase doar picioarele în pat şi se acoperi cu pătura.

De undeva adânc din patul lui Jonesy se mai auzi un pârţâit prelung şi profund, iar Jonesy hotărî că-i ajunsese câte se întâmplaseră până atunci. Una era să adăposteşti un călător străin când îţi venea la uşă, în pragul unei furtuni; alta era să-i stai prin preajmă când dezamorsa o serie de bombe cu gaz intestinal.

Beaver îl urmă afară din cameră şi închise uşa cu blândeţe în urma lui.

5

Când începu Jonesy să vorbească, Beav scutură din cap, îşi ridică degetul la buze şi-l conduse pe Jonesy prin sufragerie spre bucătărie, care era locul cel mai departe de McCarthy, în afară de şopronul din spatele cabanei.

— Doamne, suferă cumplit tipu', spuse Beaver, iar Jonesy observă sub lumina crudă a tuburilor cu neon din bucătărie

cât de îngrijorat era prietenul său. Beav scotoci în încăpătorul buzunar al halatului, găsi o scobitoare şi începu să o ronţăie. În trei minute – atât cât îi trebuia unui fumător împătimit să-şi termine ţigara – avea să o transforme într-o grămăjoară de aşchii flexibile. Jonesy nu ştia cum rezistau dinţii (sau stomacul) lui la aşa ceva, dar avea obiceul acesta de o viaţă întreagă.

— Sper să greşeşti, dar… Jonesy îşi scutură capul. Ai mai mirosit ceva asemănător vreodată?

— Mnu, spuse Beaver. Dar sunt mult mai multe în neregulă cu tipul decât faptul că are stomacul deranjat.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în primul rând, crede că suntem în unsprezece noiembrie.

Jonesy habar nu avea despre ce vorbea Beav. În unsprezece noiembrie ajunseseră ei aici, înghesuiţi în Scout-ul lui Henry, ca de obicei.

— Beav, e miercuri. Suntem *în paisprezece.*

Beaver aprobă din cap, zîmbind puţin fără să vrea. Îşi mută scobitoarea, care începuse deja să se dezintegreze, dintr-un colţ al gurii în celălalt.

— Eu ştiu asta. *Tu* ştii asta. Rick, el nu ştie asta. Rick crede că azi e Ziua Domnului.

— Beav, ce ţi-a spus cu exactitate?

Orice-ar fi fost, nu putea fi mare lucru – nu-ţi ia chiar atât de mult să faci o omletă şi să încălzeşti o conservă cu supă. Aceasta îi aduse aminte de altceva şi, în vreme ce Beaver vorbea, Jonesy dădu drumul la apă şi spălă cele câteva vase murdare. Nu-l deranja să meargă în tabără, dar blestemat să fie dacă avea să trăiască în mizerie, aşa cum se părea că erau dispuşi să facă mulţi bărbaţi când îşi părăseau căminele şi plecau în pădure.

— A spus că au ajuns sâmbătă, ca să apuce să vâneze puţin, apoi să-şi petreacă duminica muncind la acoperiş, care avea câteva spărturi. A spus: „Cel puţin, n-a trebuit să încalc porunca aceea cu să nu lucrezi duminica. Singura

muncă pe care o poţi depune când te pierzi în pădure e să încerci să nu-ţi pierzi şi minţile."

— Hă, spuse Jonesy.

— N-aş spune sub jurământ că McCarthy crede că suntem în unsprezece, dar ori asta e logica, ori trebuie să mergem cu o săptămână în urmă, până la patru noiembrie, fiindcă e evident faptul că el cred că azi e duminică. Şi, pur şi simplu, nu pot crede că a stat zece zile sub cerul liber.

Nici Jonesy nu putea crede. Trei zile, însă? Da. Asta o *putea* crede.

— Asta ar explica ceva ce mi-a spus el, zise Jonesy. A spus…

Podeaua scârţâi şi amândoi tresăriră puţin. Se uitară spre uşa închisă a dormitorului de la celălalt capăt al încăperii, dar nu văzură nimic deosebit. Podelele şi pereţii scârţâiau mereu aici, chiar şi atunci când nu sufla vântul cu putere. Se uitară unul la celălalt, puţin ruşinaţi.

— Mda, sunt nervos, spuse Beaver, citind poate gândurile lui Jonesy pe expresia feţei sau poate citindu-i-le chiar din minte. Tre' să recunoşti că-i puţin înfricoşător felul în care-a apărut din pădure.

— Da, e.

— Băşina aia a sunat ca şi când ar fi avut ceva îndesat în cur, ceva ce tocmai murea de asfixie.

Beav se uită puţin surprins când spuse aceasta, aşa cum se uita de fiecare dată când spunea ceva haios. Începură de-odată să râdă, ţinându-se reciproc şi căscând larg gurile, eliberând sunetele ca pe o serie de suspine aspre, încercând să nu facă mult zgomot, nevrând să-i audă bietul bărbat dacă era încă treaz, să-i audă şi să ştie că de el râdeau. Lui Jonesy îi venea greu să-şi ţină vocea scăzută, fiindcă îşi dorea atât de mult această eliberare – râsul său avea o severitate isterică, iar el mai şi plusa, inspirând aer pe nas şi dându-i drumul afară într-un fornăit; îi curgeau şi lacrimile.

Într-un sfârşit, Beaver îl prinse şi-l trase cu forţa afară din cabană. Rămaseră acolo, în zăpada din ce în ce mai mare, aşa cum erau, fără haine groase pe ei, râzând în sfârşit dezlănţuit, fiindcă vântul huruia destul de tare să-i acopere.

6

Când se întoarseră în cabană, mâinile lui Jonesy erau atât de amorţite, încât de-abia dacă simţi apa fierbinte când o lăsă să curgă peste ele. Râsese până la ultimul hohot însă şi asta îl făcuse să se simtă bine. Se gândi din nou la Pete şi la Henry – se întrebă cum se descurcau şi dacă vor reuşi să ajungă înapoi fără probleme.

— Ai spus că se explică nişte chestii, zise Beav. Începuse să ronţăie o altă scobitoare. Ce fel de chestii?

— Nu ştia că urma să ningă, spuse Jonesy. Vorbi încet, încercând să-şi amintească exact cuvintele lui McCarthy. „S-a zis cu valul de aer rece, dar potrivit anotimpului", cred că aşa s-a exprimat. Fraza asta capătă sens numai dacă ultima prognoză pe care a auzit-o a fost cea din unsprezece sau doisprezece. Fiindcă, până ieri spre seară, chiar a fost rece, dar potrivit anotimpului, nu-i aşa?

— Mda, foarte potrivit anotimpului, fu Beaver de acord. Scoase din sertarul de lângă chiuvetă un prosop imprimat cu nişte buburuze decolorate şi începu să şteargă vasele cu el. În vreme ce muncea, se uită de partea cealaltă a încăperii, la uşa închisă a dormitorului: Ce-a mai spus?

— Că tabăra lor se află în Kineo.

— *Kineo?* Asta e la şaptezeci-optzeci de kilometri distanţă de aici. Adică, a… – Îşi scoase scobitoarea din gură, îi examină urmele de muşcături şi o vârî cu celălalt capăt la loc între buze. – O, înţeleg.

— Mda. N-ar fi putut parcurge atâta drum într-o singură noapte, dar dacă a stat sub cerul liber trei zile…

— … şi patru nopţi; dacă s-a pierdut sâmbătă după-amiaza, asta înseamnă patru nopţi…

— Da şi patru nopţi. Aşadar, presupun că a continuat să meargă spre est, fără abateri… Jonesy înmulţi în gând douăzeci şi cinci de kilometri cu trei zile. Cred că e posibil.

— Cum de n-a îngheţat? Beaver îşi coborâse vocea până aproape de o şoaptă, probabil fără să-şi dea seama: Poartă o haină groasă şi are izmene pe sub pantaloni, dar temperatura a scăzut mult în zona asta pe timpul nopţii, de la Halloween încoace. Aşa că, spune-mi tu cum e posibil să fi petrecut patru nopţi afară fără să fi îngheţat. Nu are nici măcar urme de degerături, doar pata aceea de pe obraz.

— Nu ştiu. Şi mai e ceva, spuse Jonesy. Cum de nu a început să-i crească barba?

— Hă? Lui Beaver i se deschise gura. Scobitoarea îi atârnă de buza de jos. Apoi, foarte încet, dădu din cap. Mda. Nu are decât nişte fire scurte pe obraji.

— Aş spune că e barbă de mai puţin de-o zi.

— Probabil că s-a bărbierit, hă?

— Sigur, spuse Jonesy, închipuindu-şi-l pe McCarthy rătăcit prin pădure, speriat, zgribulit de frig şi înfometat (nu c-ar fi arătat ca şi când ratase prea multe mese; asta era o altă chestie ciudată), dar încă îngenunchind la un pârâiaş în fiecare dimineaţă, spărgând gheaţa cu cizma ca să ajungă la apa de dedesubt, apoi scoţându-şi nedespărţita lamă Gillette din… de unde? Din buzunarul hainei?

— Iar în dimineaţa asta şi-a pierdut lama şi de asta are barba crescută de cinci milimetri, spuse Beav. Zâmbea din nou, dar nu cu prea mult umor.

— Mda. Atunci când şi-a pierdut şi puşca. I-ai văzut dinţii?

Beaver făcut o grimasă gen „Ce-mai-e-şi-asta".

— Îi lipsesc patru. Doi de sus, doi de jos. Seamănă cu puştiul care apare mereu pe coperta revistei *Mad.*

— Nici o grijă, amice. Am şi eu câţiva absenţi nemotivaţi. Beaver trase de o comisură a buzelor, arătându-şi gingia din partea stângă într-un rânjet strâmb de care Jonesy s-ar fi putut lipsi. 'Eezi? Chia' ichi în ş'ate.

Jonesy aprobă din cap. Nu era acelaşi lucru.

— Tipu'-i avocat, Beav, stă printre oameni tot timpul, felul cum arată face parte din viaţa lui. Colţişorii-ăştia-s chiar din faţă. Nu ştia că i-a pierdut. Pot jura pe orice.

— Doar nu crezi c-a fost expus la radiaţii sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa? Întrebă Beaver neliniştit. Când eşti radiat, îţi cad dinţii, am văzut cândva asta într-un film. Unul dintre cele la care te uiţi *tu* mereu, un film din-ăla cu mutanţi. Nu crezi că-i vorba de aşa ceva, nu-i aşa? Poate-a căpătat pata aia roşie când a fost radiat.

— Mda, a primit o doză de radiaţii când a explodat Fabrica de Energie Nucleară Dealul Marţian, spuse Jonesy, iar mina întrebătoare a lui Beaver îl făcu imediat să-i pară rău de gluma pe care o făcuse. Beav, când te radiază, cred că-ţi cade şi părul.

Faţa lui Beav se lumină.

— Da, chiar aşa. Tipu' din film a sfârşit-o la fel de chel ca Telly cum-i-o-trage-o, juca rolul unui poliţist într-un serial de televiziune. Făcu o pauză. Apoi tipu' a murit. Cel din film, vreau să zic, nu Telly, chiar dacă, acum că mă gândesc mai bine…

— Tipu' nostru are destul păr, îl întrerupse Jonesy. Dacă-l lăsau pe Beaver să deschidă o parantează, era foarte probabil să nu se mai întoarcă niciodată de unde porniseră.

Observă că, în absenţa străinului, nici unul dintre ei nu se referise la el cu Rick sau chiar cu McCarthy. Doar *tipu'* ca şi când şi-ar fi dorit să-l transforme în ceva mai puţin important decât o fiinţă umană – ceva generic, ca şi când asta i-ar ajuta să le pese mai puţin dacă… ei bine, dacă.

— Da, spuse Beav. Are, nu-i aşa? Are mult păr.

— Poate are amnezie.

— Poate, dar îşi aminteşte cine e şi cu cine se afla când s-a pierdut. Ştie chestii de-astea. Omule, ce mai suflu de trompetă a tras, nu-i aşa? Iar putoarea! Ca eterul!

— Da, spuse Jonesy. Îmi tot aducea în minte mirosul lichidului de carburator. Diabeticii încep să scoată un miros

asemănător când li se agravează boala. Am citit asta într-un roman poliţist, cred.

— Seamănă cu mirosul lichidului de carburator?

— Nu-mi amintesc.

Stăteau faţă-n faţă, uitându-se unul la celălalt, ascultând vântul. Lui Jonesy îi trecu prin minte să-i spună lui Beaver despre fulgerele pe care tipul pretindea că le văzuse, dar de ce să se obosească? Ce-i destul e destul.

— Am crezut c-o să-şi verse fasolea când s-a aplecat în faţă, spuse Beav. Tu nu?

Jonesy aprobă.

— Şi nu arată bine, n-arată deloc bine.

— Nu.

Beaver suspină, îşi aruncă scobitoarea în gunoi şi se uită pe fereastră, unde zăpada cădea mai deasă şi mai grea ca înainte. Îşi trecu degetele prin păr.

— Cât îmi doresc să fie aici şi Henry şi Pete. Mai ales Henry.

— Beav, Henry e *psihiatru.*

— Ştiu, dar e cel mai aproape de meseria de doctor de aici – şi cred că tipu' de colo are nevoie de atenţie medicală.

Henry, de fapt, chiar *era* medic – trebuia să fie, altfel n-ar fi primit licenţa de „psihopatru" – dar niciodată nu practicase altceva decât psihiatria, din câte ştia Jonesy. Totuşi, înţelegea ce voia Beaver să spună.

— Încă mai crezi că se vor întoarce cu bine, Beav?

Beaver suspină.

— Acum o jumătate de oră aş fi spus cu siguranţă, dar zăpada a-nceput să cadă abundent. Cred că da.

Se uită la Jonesy cu seriozitate; nu mai rămăsese mult din vechiul hopa-ţopa Beaver Clarendon în acea privire.

— Sper că da, spuse el.

CAPITOLUL 3 - MAŞINA LUI HENRY

1

Urmărind acum lumina farurilor Scout-ului prin ninsoarea deasă, croindu-şi drum ca printr-un tunel pe Deep Cut Road către Bivuac, Henry începu din nou să se gândească la o metodă de-a o face.

Exista, desigur, Soluţia Hemingway – cu mult timp în urmă, ca student la Universitatea Harvard, scrisese un eseu cu acest titlu, aşa că trebuie să se fi gândit (într-un fel personal, nu doar pentru a îndeplini cerinţele unui curs tembel) încă de pe-atunci la asta. Soluţia Hemingway era o puşcă, iar Henry deţinea una chiar acum… nu c-ar fi făcut-o aici, printre ceilalţi. Ei patru petrecuseră nişte momente minunate la Bivuac şi ar fi un gest lipsit de respect s-o facă aici. Ar polua locul pentru Pete şi Jonesy – şi pentru Beaver; pentru el, poate, mai mult decât pentru ceilalţi şi asta n-ar fi corect. Dar avea să se întâmple curând, o simţea venind, ceva asemănător cu un strănut. E ciudat să-ţi compari momentul morţii cu un strănut, dar la asta se reducea probabil totul. Pur şi simplu *hapciu!* Şi-apoi bun găsit întuneric, prieten vechi.

Când aplici Soluţia Hemingway, trebuie să-ţi dai jos papucii şi ciorapii. Patul puştii trebuie spirjinit pe podea. Ţeava se introduce în gură. Degetul cel mare se ţine pe trăgaci. *Notă către mine,* gândi Henry când Scout-ul derapă uşor pe zăpada proaspăt aşternută, iar el redresă imediat direcţia – îl ajutară şi rădăcinile copacilor, fiindcă, de fapt, asta însemna acest drum: un mănunchi de rădăcini scoase la suprafaţa pământului de tractoarele forestiere care-l foloseau pe timp de vară. *Dacă te hotărăşti să aplici această metodă, ia mai întâi un laxativ şi aplic-o doar după ce-ai fost o ultimă dată la baie, ca să nu le oferi celor care te vor găsi un spectacol mai abject decât e nevoie.*

— Poate-ar trebui să-ncetineşti puţin, spuse Pete.

Între picioare ţinea o sticlă de bere pe jumătate goală; atât nu ajungea însă ca Pete să se afume. Alte trei sau patru, totuşi şi, chiar dacă Henry ar ataca drumul ăsta cu o sută la oră, Pete ar sta în scaun fără să clipească, ascultând un disc de Pink Floyd şi cântând o dată cu formaţia. Probabil că Henry chiar *ar putea* conduce cu o sută la oră şi nu s-ar simţi vreo diferenţă faţă de viteza cu care mergea acum. Să conduci pe Deep Cut Road, aşa plin de rădăcini cum era, era ca şi când ai conduce cu roţile peste traversele de cale ferată, chiar şi acum, când zăpada acoperea totul. Dacă ar fi continuat să ningă, lucrurile s-ar fi putut schimba, dar pentru moment, astfel se prezenta situaţia.

— Nu-ţi face griji, Pete, sunt atent la condus.

— Vrei o bere?

— Nu când sunt la volan.

— Nici măcar aici, în Pădurea din Poveste?

— Mai târziu.

Pete se dădu bătut, lăsându-l pe Henry să urmărească plictisit în continuare lumina farurilor şi să-şi taie drum prin această potecă albicioasă dintre copaci. Îl lăsă în braţele propriilor sale gânduri, fiindcă acolo-şi dorea să se afle. Era ca şi când ţi-ai tot trece limba peste o zgârietură din gură, dar asta îşi dorea Henry.

Mai erau şi medicamentele. Mai era şi vechiul truc cu punga-trasă-peste-cap-în-cadă. Mai era înecul. Mai era şi săritul în gol de la înălţime. Un glonte în tâmplă nu garanta nimic – existau prea mari şanse să se trezească paralizat – şi la fel stăteau lucrurile şi cu tăiatul venelor: astea erau pentru novici. Japonezii, în schimb, aveau o metodă care îi captase lui Henry atenţia. Îţi legi o funie de gât. Legi celălalt capăt de un bolovan. Aşezi bolovanul pe spătarul unui scaun. Te aşezi pe acelaşi scaun, cu spatele rigid, păstrând un echilibru perfect. Înclini puţin scaunul şi bolovanul cade. Subiectul experimentului va mai trăi între trei şi cinci minute, cufundat într-un vis profund şi asfixiant.

Griul se transformă în negru, bun găsit întuneric, prieten vechi! Citise despre această metodă într-un roman poliţist de Kinsey Milhone, drag lui Jonesy. Romane cu detectivi şi filme de groază; astfel de lucruri umpleau barca lui Jonesy.

Trăgând linie, Henry înclina mai mult spre Soluţia Hemingway.

Pete termină prima bere şi-i scoase dopul celei de-a doua, evident mai bine dispus.

— Ce-ai înţeles din toată tărăşenia? Întrebă Pete.

Henry se simţi strigat din acel univers paralel în care trăiau cei ce voiau într-adevăr să trăiască. Cum i se întâmplase des în ultimele zile, aceste vorbe îl făcură să se simtă înfrigurat. Era important ca nici unul dintre ei să nu bănuiască nimic, dar avea impresia că Jonesy bănuia deja ceva, foarte vag însă. Poate că şi Beaver. Ei doi puteau uneori să vadă înlăuntrul omului. Pete nu avea nici o bănuială, dar le-ar putea spune ceva celorlalţi, cum ar fi cât de preocupat păruse el, ca şi când l-ar fi frământat ceva, ceva *important,* iar el nu-şi dorea asta. Aceasta avea să fie ultima excursie la Bivuac pe care ei patru – bătrâna gaşcă de pe strada Kansas – aveau s-o mai facă, iar el voia ca totul să iasă bine. Voia ca ei să rămână şocaţi când aveau să afle ştirea, până şi Jonesy, care-l citea cel mai des şi care-l citise dintotdeauna. Voia ca ei să spună că nu avuseseră nici o idee că ar fi fost ceva în neregulă cu el. Mai bine asta, decât să stea toţi trei într-o încăpere, cu ochii aplecaţi în pământ, neputând să se uite unul la celălalt decât în treacăt, spunându-şi că ar fi trebuit să-şi dea seama, că văzuseră semnele şi că ar fi trebuit să facă ceva. Aşa că se întoarse în acel univers paralel, simulând un interes moderat şi convingător. Cine putea face asta mai bine ca un „psihopatrician"?

— Ce să înţeleg şi ce tărăşenie?

Pete îşi dădu ochii peste cap.

— Cea de la magazinul lui *Gosselin,* cap sec! Ce-ai înţeles din lucrurile alea despre care vorbea bătrânul Gosselin.

— Peter, nu i se spune bătrânul Gosselin degeaba. Are peste optzeci de ani şi, dacă există un lucru de care niciodată *nu* duc lipsă bătrânele şi bătrânii, acela e isteria. Scout-ul – trecut şi el demult de prima tinereţe, avea paisprezece ani şi înaintase cu mult în cea de-a doua tură a bornei sale de kilometraj – făcu un salt peste rădăcini şi derapa imediat, cu sau fără tracţiune pe spate. Henry trase de volan, aproape pufnindu-l râsul când lui Pete i se vărsă pe jos berea şi când strigă:

— Oau, futu-i, ai grijă!

Henry nu mai acceleră până ce Scout-ul nu începu să se redreseze, apoi apăsă din nou pedala, în mod voit prea repede şi prea tare. Scout-ul derapă încă o dată, de data aceasta în cealaltă direcţie şi Pete scoase încă un ţipăt. Henry eliberă iarăşi pedala şi Scout-ul sări la loc pe făgaşul gata săpat printre rădăcini şi continuă din nou să ruleze lin, ca montat pe nişte şine de tren. Un avantaj al luării hotărârii de-aţi pune capăt vieţii era, se pare, că nu te mai speriau faptele minore. Farurile secţionau lumina albă şi schimbătoare a zilei, plină de un miliard de fulgi dănţuitori de zăpadă, nici unul identic cu altul, dacă era să dai crezare înţelepciunii populare.

Pete îşi ridică sticla de bere (nu se vărsase decât puţină) şi se şterse pe pieptul hainei.

— Nu crezi că mergem prea repede?

— Nici pe departe, spuse Henry, iar apoi, ca şi când derapajul nici nu avusese loc (deşi avusese) sau ca şi când nu i-ar fi întrerupt ideea (nici nu i-o întrerupse), continuă: Isteria în grup se manifestă cel mai des la bătrâni şi la tineri. E un fenomen îndelung cercetat atât în domeniul meu, cât şi în cel al sociologilor păgâni care locuiesc vizavi de mine. Henry se uită la vitezometru şi observă că mergea cu cincizeci şi cinci de kilometri la oră, ceea ce era, de fapt, o viteză cam mare, date fiind condiţiile.

Încetini.

— E mai bine?

Pete aprobă din cap.

— Să nu mă-nţelegi greşit, eşti un şofer foarte bun, dar omule, *ninge.* Şi mai avem şi proviziile cu noi. Îndreptă degetul mare peste umăr spre cele două pungi şi cele două cutii de pe bancheta din spate. Pe lângă chiflele pentru hotdogs, mai avem aici şi ultimele trei cutii de macaroane Kraft cu brânză. Beaver nu poate supravieţui fără chestiile astea, să ştii.

— Ştiu, spuse Henry. Şi mie-mi plac. Îţi aminteşti ştirile despre sataniştii din statul Washington, cele apărute în presă pe la mijlocul anilor nouăzeci? Vinovaţi au fost găsiţi câţiva bătrâni care locuiau împreună cu copiii lor – într-un caz, împreună cu nepoţii lor – în două orăşele din sudul Seattle-ului. În spatele cazurilor de abuzuri sexuale din centrele de îngrijire a minorilor atât din Delaware, cât şi din California se pare că au stat nişte tinere ce lucrau acolo ca îngrijitoare cu jumătate de normă. Poate că sunt coincidenţe sau poate că acea perioadă a fost propice acestui gen de poveşti şi poate că fetele au fost cuprinse de un soi de emulaţie.

Cât de natural îi ieşeau cuvintele de pe buze, ca şi când i-ar fi păsat ce spunea! Henry vorbea, bărbatul de lângă el asculta cu o admiraţie prostească şi nici unul dintre ei (cu siguranţă nu Pete) nu bănuia că el se gândea de fapt la puşcă, la frânghie, la ţeava de eşapament, la medicamente. In cap avea role întregi de bandă audio, ăsta era adevărul. Iar limba-i era casetofonul.

— În Salem, continuă Henry, bătrânii şi tinerele şi-au unit isteria şi, *voilà,* s-au ivit Procesele de Vrăjitoare din Salem.

— Am văzut filmul ăsta cu Jonesy, spuse Pete. A jucat Vincent Price în el. M-a speriat de-am făcut pe mine.

— Sunt sigur, spuse Henry şi râse. Pentru un moment, crezu că Pete vorbea despre *Vrăjitoarele din Salem*[{5}].

– Când e cea mai propice perioadă pentru genul ăsta de idei istericoidale? Atunci când recolta se află în hambar şi când vremea s-a înăsprit, desigur – atunci e vremea

istorisirilor şi a intrigilor meschine. În Wenatchee, statul Washington, se vorbeşte despre venerarea diavolului şi despre copii sacrificaţi în pădure. Iar în regiunea Jefferson, căminul unicului şi inimitabilului magazin al lui Gosselin, se vorbeşte despre lumini din cer, vânători dispăruţi şi despre desfăşurări de forţe militare în zonă. Ca să nu mai pomenim şi de chestia roşie care creşte pe copaci.

— Nu sunt sigur în privinţa elicopterelor şi a soldaţilor, dar sunt destui cei care au văzut luminile ca să se organizeze o adunare a consiliului orăşenesc. Mi-a spus asta bătrânul Gosselin când tu căutai conservele pe rafturi. De asemenea, chiar sunt daţi dispăruţi tipii aceia din Kineo. *Asta* nu e isterie!

— Am patru lucruri să-ţi spun, vorbi Henry. În primul rând, în regiunea Jefferson nu se poate ţine o adunare a consiliului orăşenesc, fiindcă nu există nici un astfel de oraş – până şi Kineo e numai un cătun izolat botezat c-un nume. În al doilea rând, adunarea va avea loc în jurul sobei bătrânului Gosselin şi, jumătate dintre cei ce vor participa vor fi atraşi mai mult de şnapsul cu mentă şi de cafeaua cu brandy.

Pete râse pe sub mustaţă.

— În al treilea rând, ce altceva au de făcut? Şi în al patrulea – asta îi priveşte pe vânători – probabil că s-au săturat de vânat şi au plecat acasă sau poate că s-au îmbătat şi au hotărât să-şi umple buzunarele la cel mai apropiat cazinou, cel din Carrabassett.

— Asta crezi, hă? Pete părea descumpănit şi Henry simţi un imens val de afecţiune pentru el. Se întinse şi-l mângâie pe genunchi.

— Nici o grijă, spuse el. Lumea e plină de lucruri ciudate.

Dacă lumea ar fi fost într-adevăr plină de lucruri ciudate, Henry se îndoia că ar mai fi fost el atât de dornic s-o părăsească, dar, dacă era un lucru pe care un psihiatru îl ştia face (altceva, adică, decât să scrie reţete pentru Prozac şi Paxil şi Ambien), acela era să spună minciuni.

— Mie mi se pare destul de ciudat faptul că au dispărut patru vânători deodată.

— Chiar deloc, spuse Henry şi râse. Dacă ar dispărea *unu,* ar fi dubios. Dacă ar dispărea *doi,* ar fi ciudat. Patru? Au plecat împreună, asta e tot.

— Cât mai avem până la Bivuac, Henry?

Tradusă, această întrebare ar fi sunat: *Mai am timp pentru încă o bere?*

Henry pornise kilometrajul de la zero la magazinul lui Gosselin, un vechi obicei datând din vremea când lucra în slujba statului Massachusetts, când era plătit cu zece cenţi la un kilometru şi jumătate şi orice bacşiş care i-ar mai fi căzut de la autostopişti. Distanţa dintre magazin şi Bivuac era uşor de ţinut minte: 36 de kilometri. Kilometrajul arăta acum 21, ceea ce însemna…

— *Ai grijă!* Strigă Pete, iar Henry îşi îndreptă imediat privirea dincolo de parbriz.

Scout-ul tocmai trecuse de un dâmb făcut de trunchiul acoperit cu zăpadă al unui copac răsturnat de-a latul drumului. Zăpada era aici mai mare. Henry circula cu faza lungă, astfel că văzu foarte limpede persoana care şedea în mijlocul drumului, la aproximativ treizeci de metri în faţă – o persoană îmbrăcată într-o haină groasă de lână, într-o vestă portocalie care flutura ca mantia lui Superman în vântul înteţit şi cu o căciulă rusească de blană. De căciulă fuseseră prinse panglici portocalii, care fluturau şi ele în vânt, amintindu-i lui Henry de steguleţele publicitare pe care le văzuse uneori deasupra parcurilor de maşini uzate. Tipul şedea în mijlocul drumului cu picioarele încrucişate ca un indian care vrea să fumeze pipa păcii şi nu schiţă nici un gest când îl lovi lumina farurilor. Preţ de o secundă, Henry îi văzu ochii; erau larg deschişi, dar nemişcaţi, atât de nemişcaţi şi de sclipitori şi de goi… şi se gândi: *Aşa ar arăta şi ochii mei dacă nu i-aş menaja uneori.*

Nu avu timp să frâneze cu toată acea zăpadă în care se afundau roţile. Trase în schimb de volan spre dreapta şi

simţi tremurai când Scout-ul ieşi din nou de pe vadul făcut între rădăcini. Mai văzu o clipă faţa albă şi nemişcată şi mai avu timp să-şi spună în gând: *Măi, să fie! E-o femeie.*

O dată ieşit dintre rădăcini, Scout-ul începu imediat să derapeze. De data aceasta, Henry păstră roţile pieziş pe vadul din rădăcini ca să adâncească urmele, ambalând motorul şi ridicând o perdea de zăpadă în aer, ştiind fără să se gândească (nu avea timp de aşa ceva) că aceasta era singura scăpare a femeii din mijlocul dramului. Chiar şi-aşa, nu-şi punea mari speranţe în această manevră.

Pete strigă şi, cu colţul ochiului, Henry îl văzu ridicându-şi palmele spre faţă într-un gest protector. Scout-ul se înclină într-o parte şi de-abia *atunci* îndreptă Henry roţile, încercând să controleze alunecarea măcar atât cât să n-o lovească pe femeie cu partea din spate a maşinii şi să-i zdrobească faţa. Volanul i se învârti sub mâinile înmănuşate cu o uşurinţă uluitoare. Pentru probabil trei secunde, Scout-ul scărpină de zăpadă Deep Cut Road-ul la un unghi de treizeci şi cinci de grade, o mişcare datorată în parte lui Henry Devlin şi în parte furtunii. Zăpada sări de sub roţi şi pluti în jurul maşinii într-o ploaie măruntă; farurile de ceaţă proiectară silueta pinilor împovăraţi de zăpadă de pe marginea drumului. Pentru trei secunde, nu mult, dar îndeajuns de mult asemeni unor reflectoare îngemănate. Văzu silueta trecând pe lângă ei ca şi când aceasta s-ar fi mişcat, nu ei. Femeia însă nu se clinti din loc, nici măcar atunci când marginea ruginită a barei de protecţie din spate a Scout-ului trecu la mai puţin de trei centimetri de faţa ei.

Ţe-am ratat! Exultă Henry. *Te-am ratat, nenorocito!* Apoi îi scăpă şi ultimul frâu şi Scout-ul se ridică de la pământ. Se simţi o vibraţie spasmodică atunci când roţile luară din nou contact cu rădăcinile, doar că, acum, maşina stătea în sens opus direcţiei de mers. Încă mai încerca să o întoarcă pe poziţie, s-o rotească la o sută optzeci de grade – *Stânga-mprejur!* Obişnuiau ei să strige când stăteau în şir indian în

clasele primare – când maşina lovi un bolovan ascuns sub zăpadă sau poate un copac căzut la pământ, scoase o bufnitură teribilă şi se rostogoli. Mai întâi pe partea dreaptă, geamurile spărgându-se în cioburi strălucitoare, apoi pe capotă. O bandă a centurii de siguranţă a lui Henry cedă, izbindu-l de capotă cu umărul stâng. Se lovi cu testiculele de volan şi durerea grea ca plumbul explodă. Semnalizatorul se rupse de coapsa lui şi simţi cum începe să-i curgă imediat sângele, umezindu-i blugii. *Bulionul,* cum îl numea un vechi comentator de box la radio, ca şi când ai spune: *Atenţie, oameni buni, bulionul a început să curgă gârlă.* Pete ţipa sau striga, sau amândouă deodată.

Pentru câteva secunde, motorul Scout-ului răsturnat continuă să meargă, apoi forţa gravitaţională îşi făcu meseria şi motorul se opri. Acum, maşina nu mai era decât o carcasă răsturnată în mijlocul drumului, cu roţile încă învârtindu-se, cu farurile încă luminând copacii plini de zăpadă din partea stângă a drumului. Unul dintre ele se stinse, dar celălalt continuă să lumineze.

2

Henry discutase cu Jonesy despre accidentul lui (îl ascultase, mai bine spus; terapia era o ascultare creativă), ştia aşadar că Jonesy nu-şi amintea nimic despre impactul propriu-zis. Din câte-şi dădea Henry seama, el nu-şi pierdu cunoştinţa după ce se răsturnă Scout-ul, iar lanţul evenimentelor îi rămase intact în minte. Îşi amintea că bâjbâise după încuietoarea centurii de siguranţă, dorind să se elibereze cu totul din strânsoarea nenorocitei ăleia, în vreme ce Pete se văita că avea piciorul rupt, că împuţitul lui de picior era rupt. Îşi amintea flip-flop-ul egal al ştergătoarelor de parbriz şi strălucirea luminilor de bord, care acum se aflau sus şi nu jos. Găsi încuietoarea centurii de siguranţă, o pierdu, o găsi din nou şi o apăsă. Banda de jos a centurii îi dădu drumul din strânsoare şi el căzu strâmb pe capotă, spărgând învelişul de plastic al luminii

din tavan. Pipăi cu mâna, descoperi încuietoarea uşii, n-o putut mişca din loc.

— *Piciorul meu!* O, drace, împuţitu' ăsta de *picior!*

— Taci odată cu el, spuse Henry. N-ai nimic la picior. – Ca şi când ar fi ştiut el mai bine. Găsi încuietoarea uşii, trase cu forţă de ea şi nu se întâmplă nimic. Apoi îşi dădu seama de ce: stătea cu capul în jos şi trăgea în direcţia greşită. Îşi schimbă priza şi, atunci când uşa se deschise, becul dezvelit din tavan îl săgetă în ochi. Împinse portiera cu spatele mâinii, convins că nu va reuşi să facă mare lucru; cadrul probabil că se îndoise şi-ar fi norocos să o deschidă şi numai cu zece centimetri.

Dar portiera se deschise pe jumătate cu un scrâşnet şi, dintr-o dată, simţi zăpada zbătându-i-se rece în jurul feţei şi a gâtului. Împinse şi mai tare portiera, sprijinindu-şi umărul şi, numai atunci când reuşi să-şi desprindă picioarele de sub volan, îşi dădu seama că maşina stătea cu roţile în sus. Execută o jumătate de salt şi, fără ştire, se trezi că se uită îndeaproape la zona sa pelviană îmbrăcată în blugi, ca şi când s-ar fi hotărât să încerce să-şi pupe boaşele pulsânde, ca să le însănătoşească. Diafragma i se adună şi-i deveni greu să respire.

— Ajută-mă, Henry! Sunt înţepenit! Sunt a dracu' de-*nţepenit!*

— O clipă.

Vocea îi era lipsită de viaţă şi gâjâită, nici pe departe vocea sa obişnuită. Văzu acum partea de sus a piciorului stâng înnegrindu-se de sânge. Vântul suflând printre pini scotea un sunet de parcă ar fi fost maşina de spălat personală a lui Dumnezeu.

Se prinse de stâlpul uşii, bucurându-se că-şi lăsase mănuşile pe mâini la condus şi se trase cu toată forţa – trebuia să iasă afară, trebuia să-şi elibereze diafragma ca să poată respira.

O clipă nu se întâmplă nimic, apoi Henry ţâşni afară ca dopul dintr-o sticlă. Rămase pentru o vreme acolo unde se

afla, gâfâind şi uitându-se în sus spre perdeaua deasă de zăpadă. Nu era nimic în neregulă cu cerul acum; ar fi jurat cu mâna pe Biblie. Nu se vedeau decât burţile joase şi gri ale norilor şi căderea psihedelică de zăpadă.

Cuprins de dureri din ce în ce mai mari, Pete îi striga numele fără odihnă.

Henry se răsuci, se ridică în genunchi şi, când asta se desfăşură fără probleme, se ridică nesigur în picioare. Rămase locului doar o clipă, legănându-se în bătaia vântului şi aşteptând să vadă dacă-l va ţine piciorul stâng, cel sângerând şi dacă nu-l va arunca înapoi în zăpadă. Nu se întâmplă nimic de genul acesta. Şchiopătă atunci către spatele Scout-ului răsturnat să vadă cu ce-l putea ajuta pe Pete. Aruncă o singură privire scurtă femeii care le pricinuise curvăsăria asta. Şedea în mijlocul drumului ca înainte, cu picioarele încrucişate, cu coapsele şi cu partea din faţă a canadianei îngheţate şi înzăpezite. Vesta îi flutura. La fel ca şi panglicile prinse de căciulă. Nu se întorsese să se uite la ei, ci se uita în gol în direcţia magazinului lui Gosselin, aşa cum se uitase când apăruseră ei de după dâmb şi o văzuseră. O urmă de cauciuc adâncă şi sinuoasă se apropia prin zăpadă la treizeci de centimetri de piciorul ei stâng îndoit, iar el habar nu avea, chiar nu avea nici o idee, cum de o ratase.

— Herny! *Henry, ajută-mă!*

Se grăbi, alunecând în zăpada proaspătă când ajunse lângă uşa pasagerului din dreapta. Portiera lui Pete era înţepenită, dar, când se ridică Henry în genunchi şi trase cu ambele mâini, se deschise pe jumătate. Se aplecă înăuntru, îl prinse pe Pete de umăr şi trase. Nimic.

— Desfă-ţi centura de siguranţă, Pete.

Pete pipăi în jur, dar nu păru s-o găsească, deşi se afla chiar în faţa lui. Mişcându-se cu grijă, fără cel mai mic sentiment de nelinişte (presupunea că e în stare de şoc), Henry desfăcu centura de siguranţă şi Pete se izbi de capotă, cu capul într-o parte. Strigă din pricina durerii şi a

neprevăzutului acestei mişcări, apoi se opinti şi se târî afară prin deschizătura uşii. Henry îl prinse de subsuori şi-l trase către el. Se prăbuşiră amândoi în zăpadă şi Henry fu năpădit de un sentiment de *déjà vu* atât de puternic şi de neaşteptat, încât păru un leşin. Nu cumva se mai jucaseră ceva asemănător când fuseseră copii? Sigur că se jucaseră. Chiar în ziua în care l-au învăţat pe Duddits cum se fac îngerii de zăpadă, printre multe altele. Cineva începu să râdă, speriindu-l de moarte. Apoi îşi dădu seama că el râdea.

Pete se ridică, cu ochii strălucindu-i din pricina sperieturii, cu partea din spate a hainei albă de zăpadă.

— De ce dracu' *râzi?* Găoaza aia aproape că ne-a omorât! O să-l strâng pe puiu' ăsta de căţea de gât!

— Nu pe pui, ci chiar pe căţea în persoană, spuse Henry. Râdea mai tare ca niciodată şi i se păru plauzibil ca Pete să nu fi auzit ce spusese mai înainte – mai ales că bătea şi vântul – dar nu-i păsa. Rareori se simţise atât de sublim.

Pete tremura pe picioare cam aşa cum tremurase şi Henry. Henry tocmai voia să spună ceva înţelept, ceva despre cât de bine se mişcă el pentru un tip cu un picior rupt, când Pete se prăbuşi la pământ cu un ţipăt de durere. Henry se duse la el şi-i pipăi piciorul pe care-l ţinea întins în faţă. Părea intact, dar cine putea fi sigur prin două rânduri de haine?

— Nu-i rupt, totuşi, spuse Pete, dar gâfâia de durere. S-a blocat, asta-i tot, ca atunci când jucam fotbal. Ea unde-i? Eşti sigur că-i femeie?

— Da.

Pete se ridică şi ocoli maşina, şchiopătând şi ţinându-se de genunchi. Celălalt far continua să lumineze stoic zăpada.

— Ar fi spre binele ei să fie oloagă sau oarbă, doar atât am de spus, îi zise lui Henry. Dacă nu e nici una, nici alta, am s-o iau la şuturi în cur tot drumul înapoi până la magazinul lui Gosselin.

Henry începu din nou să râdă. Era din cauza imaginii pe care şi-o formase în minte: Pete sărind într-un picior… apoi *şutând.* Ca un jucător de fotbal distrus de-a binelea.

— Pete, să nu-i faci nimic! Strigă, bănuind că tonul sever pe care probabil că-l folosise fusese anihilat de faptul că vorbea printre hohote de râs maniacal.

— Nu-i fac nimic, decât dacă-mi adresează cuvinte grele, spuse Pete.

Vorbele lui, aduse spre Henry de vânt, aveau un ton de fată-bătrână-ofensată, care-l făcu să râdă până şi mai puternic. Îşi dădu jos pantalonii şi izmenele şi rămase în boxeri, ca să vadă cât de rău îl rănise semnalizatorul.

Era o tăietură superficială, lungă de vreo cinci centimetri, pe interiorul coapsei. Sângerase din abundenţă – încă mai mustea sânge – dar Henry nu credea că e ceva serios.

— Ce mama *dracu'* credeai că faci? O certă Pete din partea cealaltă a Scout-ului, unde ştergătoarele de parbriz încă se mai mişcau de la stânga la dreapta. Deşi tirada lui Pete era susţinută de obscenităţi (cele mai multe în mod cert de origine beaver-iană), lui Henry tot a profesoară bătrână ofuscată îi suna, iar asta-l porni din nou pe râs şi-i ridică moralul.

— De ce stai în mijlocu' drumului ăsta futut şi-n mijlocu' furtunii ăsteia futute de zăpadă? Eşti beată? Drogată? Ce fel de puţă-n-raţă proastă mai eşti şi tu? Hei, spune ceva! Aproape-a fost să ne-omori, pe mine şi pe pretenu' meu; ai putea cel puţin să… *oooh, TRAGE-MI-O, FREDDY!*

Henry ieşi de după epava maşinii la timp să-l vadă pe Pete căzând la pământ lângă Doamna Buddha. Probabil că i se blocase iarăşi piciorul. Ea nu-i acordă nici o privire. Panglicile portocalii de la căciulă îi suflau spre spate. Avea faţa ridicată în bătaia furtunii. Ochii larg deschişi nu clipeau atunci când intrau în ei fulgii şi când se topeau pe suprafaţa lor caldă, vie. Henry simţi cum, în ciuda tuturor lucrurilor, i

se stârneşte curiozitatea profesională. Peste ce dăduseră ei aici, la urma urmei?

3

— *Oooh, trage-mi-o din părţi, rahatu' mă-si, ce tare DOARE-n curu' naibii!*

— Te simţi bine? Spuse Henry şi asta-l făcu să râdă din nou. Ce întrebare prostească!

— Ţie-ţi *pare* că mă simt bine, cap pătrat? Întrebă Pete acid, dar, când se aplecă Henry spre el, îl alungă cu fluturatul unei mâini. Na, că mă descurc, începe să mă lase, vezi ce-i cu Prinţesa Caca-n Cap. Nu face decât să *şadă* acolo.

Henry se lăsă pe genunchi în faţa femeii, cris-pându-se de durere – îl dureau picioarele, sigur că da, dar îl durea şi umărul din pricina căzăturii pe capota maşinii, iar gâtul îi înţepenea văzând cu ochii – dar încă dând din gură.

Femeia asta nu era deloc o domniţă la ananghie. Avea cel puţin patruzeci de ani şi era corpolentă. Deşi canadiana pe care o purta era groasă şi mai avea pe dedesubt cine ştie câte alte rânduri de haine, în regiunea pieptului se vedea o umflătură considerabilă, semn că femeia deţinea genul de sâni opulenţi pentru care se inventase operaţia de reducere a dimensiunii bustului. Părul care ieşea de sub căciula ei cu urechi nu fusese tuns într-un stil anume. Asemenea lor şi ea purta blugi, însă o singură coapsă de-a ei era cât amândouă ale lui Henry. Primul cuvânt care-i veni în minte fu *ţărancă* – genul de femeie pe care o vezi atârnându-şi rufele la uscat în curtea plină de jucării din faţa rulotei duble în care locuieşte, în vreme ce Garth şi Shania dau din meliţă la un radio fixat într-o fereastră deschisă… sau genul de femeie care-şi face cumpărăturile la magazinul lui Gosselin. Echipamentul portocaliu sugera că s-ar fi aflat la vânătoare, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, unde-i era puşca? Fusese acoperită deja sub zăpadă? Ochii ei larg deschişi erau de un albastru-întunecat şi extrem de goi. Henry căută din priviri

urmele ei de paşi, dar nu văzu nimic. Vântul le ştersese, fără îndoială, dar şi aşa, faptul era destul de straniu; la fel de bine ar fi putut cădea din cer.

Henry îşi scoase o mănuşă şi pocni din degete în faţa ochilor aceia holbaţi. Clipiră. Nu era cine ştie ce, dar era mai mult decât se aşteptase el, dat fiind faptul că trecuse la câţiva centimetri de ea o camionetă de câteva tone şi nici măcar nu tresărise.

— Hei! Strigă în urechile ei. Hei, revino-ţi! Revino-ţi!

Îşi pocni degetele din nou şi de-abia şi le simţi – când se făcuse atât de frig? *Acum chiar că am dat de belea,* gândi el.

Femeia râgâi. Sunetul fu uimitor de puternic, în pofida vântului care vâjâia printre copaci şi, înainte să fie purtat de vânt, Henry simţi un miros amar şi în acelaşi timp caustic – mirosea a spirt medicinal. Femeia îşi schimbă poziţia şi făcu o grimasă, apoi trase un vânt – o băşină prelungă, tremurată, care sună ca atunci când se rupe o bucată de material. *Poate,* gândi Henry, *aşa salută localnicii.* Ideea îl făcu din nou să râdă.

— Sfinte rahat, spuse Pete, aproape suflându-i în ureche. Cred că şi-a rupt turul pantalonilor cu băşina asta. Ce-ai băut, doamnă? Antigel Prestone? Apoi, către Henry: Trebuie să fi băut *ceva,* pe Dumnezeul meu şi dacă n-a băut lichid antigel, eu sunt o maimuţă.

Henry simţi şi el mirosul de antigel.

Ochii femeii se mişcară fără veste şi se fixară asupra ochilor lui Henry. Fu şocat de durerea pe care o văzu în ei.

— Unde-i Rick? Întrebă ea. Trebuie să-l găsesc pe Rick – numai el a mai rămas.

Făcu o grimasă şi, când deschise din nou gura, Henry observă că-i lipseau mai bine de jumătate din dinţi. Cei rămaşi semănau cu nişte stâlpi într-un gard părăginit. Femeia râgâi din nou şi mirosul fu îndeajuns de puternic să-i aducă lacrimi în ochi lui Henry.

— O, sfinte *Cristoase!* Aproape că strigă Pete. Ce-i stricat în ea?

— Nu ştiu, spuse Henry.

Singurele lucruri pe care le ştia erau că ochii femeii se goliseră din nou de viaţă şi că dăduseră de belea. Să fi fost singur, s-ar fi aşezat lângă femeie şi ar fi prins-o pe după umeri – o soluţie mult mai interesantă şi mai originală decât Soluţia Hemingway. Dar trebuia să se gândească şi la Pete – Pete nici măcar nu trecuse prin prima cură de dezalcoolizare, deşi aceasta se afla cu siguranţă pe lista sa de aşteptare.

Şi, pe lângă asta, mai era şi curios.

4

Pete şedea în zăpadă, masându-şi din nou genunchiul, uitându-se la Henry, aşteptând ca el să facă ceva, ceea ce era destul de firesc, având în vedere că el fusese întotdeauna omul cu ideile din cvartetul lor. Nu avuseseră un conducător, dar Henry se apropiase cel mai mult de acest concept. Lucrurile stătuseră aşa chiar şi în şcoala primară. Femeia, între timp, nu se uita la nimeni, se holba doar iarăşi în ninsoare.

Linişteşte-te, gândi Henry. *Inspiră adânc şi linişteşte-te.*

Inspiră, ţinu aerul în plămâni, apoi îl lăsă să iasă. Mai bine. Un pic mai bine. Aşa, ce se întâmpla cu doamna asta? Nu conta de unde venise, ce căuta aici sau de ce mirosea a lichid antigel când râgâia. Ce se întâmpla cu ea acum? – Asta conta.

Era în stare de şoc, evident. Un şoc atât de profund, că semăna cu catatonia – dovadă acestui lucru stătea faptul că nici măcar nu tresărise când Scout-ul trecuse la centimetru pe lângă ea. Şi, totuşi, nu se retrăsese atât de adânc în ea încât numai cu ajutorul unui tratament medical s-o poţi aduce înapoi; reacţionase la pocnetul degetelor şi mai şi vorbise. Întrebase de cineva cu numele de Rick.

— Henry…

— Taci o clipă.

Îşi scoase iarăşi mănuşile, îşi ridică palmele în faţa ochilor ei şi le lovi una de cealaltă. Sunetul i se păru slab în comparaţie cu vâjâitul egal al vântului printre copaci, dar femeia clipi din nou.

— Ridică-te în picioare!

Henry o prinse de mâinile înmănuşate şi, faptul că degetele ei se contractară reflex în jurul propriilor sale mâini, îi dădu speranţe. Se aplecă înainte, aproape de faţa ei şi simţi mirosul acela de eter. Nimeni care mirosea aşa nu putea să se simtă prea bine.

— În picioare, sus! O dată cu mine! La trei! Unu, doi, *trei!*

Se ridică, ţinând-o de mâini. Se ridică şi ea. Genunchii îi pocniră şi râgâi din nou. Trase şi un alt vânt. Căciula i se strâmbă pe cap, acoperindu-i un ochi. Când ea nu făcu nici o mişcare s-o îndrepte, Henry spuse:

— Aranjează-i căciula.

— Hă?

Şi Pete se ridicase în picioare, deşi nu părea prea sigur pe picioarele lui.

— Nu vreau s-o scap. Aranjează-i căciula, ridică-i-o de pe ochi.

Cu mare grijă, Pete se întinse şi-i îndreptă căciula. Femeia se adună puţin de stomac, făcu o grimasă, se băşi.

— Mulţumesc tuturor, spuse Pete ironic. Aţi fost un public minunat, noapte bună.

Henry o simţi cum se lasă din genunchi şi-şi întări priza.

— Umblă! Strigă el, apropiindu-se iarăşi de faţa ei. Umblă o dată cu mine! La trei! Unu, doi, *trei!*

Începu să umble, cu spatele către capota din faţă a Scout-ului. Se uita acum la el, iar el îi susţinu privirea. Fără să întoarcă ochii spre Pete – nu voia să rişte s-o scape – spuse:

— Ia-mă de curea. Condu-mă.

— Unde?

— De partea cealaltă a maşinii.

— Nu sunt sigur că pot să…

— Trebuie să poţi, Pete. Fă-o odată!

Preţ de o clipă nu se întâmplă nimic, apoi simţi mâna lui Pete intrându-i sub haină, bâjbâind, apoi prinzându-l de curea. Se împleticiră într-un ciudat şir indian de cealaltă parte a drumului, trecând prin spotul luminos al singurului far rămas intact. De cealaltă parte a maşinii răsturnate erau, cel puţin, păziţi de vânt şi asta era bine.

Femeia îşi trase brusc mâinile din mâinile lui Henry şi se aplecă în faţă cu gura deschisă. Henry făcu un pas în spate, nedorind să fie stropit când femeia avea să vomite… dar, în loc să vomite, ea râgâi, cel mai puternic râgâit pe care-l auzise până atunci. Apoi, încă stând aplecată, trase un alt vânt. Sunetul nu se asemănă cu nimic din ce auzise Henry până atunci, iar el credea că auzise în saloanele de spital din vestul Massachusetts-ului tot ce se putea auzi în materie de pârţuri. Se ţinu, totuşi, în picioare, fornăind pe nas ca un cal.

— Henry, spuse Pete. Vocea-i era răguşită din cauza terorii, a uimirii sau a amândurora. Dumnezeule *priveşte.* Se uita spre cer cu gura larg deschisă.

Henry îi urmă traiectoria privirii şi nu-i veni să creadă ce văzu. Cercuri strălucitoare de lumină, nouă sau zece la număr, se plimbau încet de-a lungul şi de-a latul norilor joşi. Henry trebui să strângă din ochi ca să se poată uita la ele. Gândul îi zbură imediat la reflectoarele care împung cerul la Hollywood, la premierele filmelor, dar, desigur, astfel de lumini nu se găseau aici în pădure şi, chiar dacă s-ar găsi, ar fi văzut prin perdeaua de zăpadă spotul care le proiecta. Orice ar fi fost ceea ce proiecta aceste lumini, se afla fie deasupra norilor, fie chiar în nori, în nici un caz sub ei. Se mişcau înainte şi înapoi, aparent fără logică, iar Henry simţi imediat cum îl invadează un val de teroare atavică… doar că, de fapt, părea că aceasta se ridica de undeva din interiorul lui, de undeva din adâncurile lui. Dintr-odată, coloana vertebrală i se transformă într-un sloi de gheaţă.

— Ce-s astea? Întrebă Pete, aproape tânguit. Cristoase, Henry, ce-s astea?

— Nu…

Femeia se uită în sus, văzu luminile jucăuşe şi începu să ţipe. Uimitor de puternice acele ţipete şi atât de grevate de teroare, încât îl făcură pe Henry să vrea să ţipe şi el.

— *S-au întors!* Ţipă ea. *S-au întors! S-au întors!*

Apoi îşi acoperi ochii şi-şi sprijini capul de roata din faţă a Scout-ului răsturnat. Încetă să mai ţipe şi începu să geamă, ca un animal prins în capcană care nu mai nutreşte nici o speranţă de-a fi liber din nou.

5

Pentru o indefinită perioadă de timp (probabil pentru mai puţin de cinci minute, deşi păru mai mult) priviră acele lumini sclipitoare alergând de-a lungul şi de-a latul cerului – rotindu-se, alunecând, balansându-se de la stânga la dreapta, părând că se urmăresc una pe cealaltă. La un moment dat, Henry observă că nu erau decât cinci lumini, nu zece sau mai multe şi că, după o vreme, nu mai rămaseră decât trei. Lângă el, femeia cu capul proptit de roată se băşi iar. Atunci îşi dădu Henry seama că se aflau în mijlocul sălbăticiei, că se uitau prostraţi la un fenomen celest generat probabil de furtuna de zăpadă, fenomen care, deşi foarte interesant, nu-i ajuta aproape cu nimic să ajungă la un loc uscat şi cald. Îşi amintea cu claritate cifrele de pe borna de kilometraj: 21. Se aflau aşadar la mai puţin de cincisprezece kilometri de Bivuac, un drum obositor şi în condiţiile cele mai bune, iar ei nu făceau altceva decât să stea pe loc în mijlocul unei furtuni la doi paşi de-a se transforma în viscol. *Pe lângă asta,* gândi el, *eu sunt singurul care poate umbla.*

— Pete.

— Uimitor, aşa-i? Spuse Pete, expirând. Astea e nişte futute de-OZN-uri, ca-n *Dosarele X.* Ce crezi tu că…

— Pete.

Îi luă lui Pete bărbia în palmă şi-i forţă capul să coboare dinspre cer spre propria sa faţă. Deasupra, ultimele două lumini dispăreau.

— Nu-i decât un fel de fenomen atmosferic, asta-i tot.

— Crezi? Pete păru dintr-o dată dezamăgit.

— Mda – ceva legat de furtună. Dar, chiar dacă ar fi primul val al invaziei de fluturi extratereştri de pe planeta Alnitak, tot n-ar însemna mare lucru pentru noi, dacă noi ne-am transforma în îngheţată pe băţ din cauza frigului. Trebuie să mă ajuţi. Vreau să faci trucu-ăla al tău. Poţi?

— Nu ştiu, spuse Pete, aruncând o ultimă privire spre cer.

Nu mai rămăsese decât o singură lumină acum şi era atât de slabă, încât n-ai fi observat-o dacă nu te-ai fi uitat intenţionat după ea.

— Doamnă? Doamnă, aproape-au dispărut. Relaxează-te, ce zici?

Femeia nu schiţă nici un răspuns; rămase locului, cu faţa lipită de roată. Panglicile de la căciulă fluturau în vânt. Pete suspină şi se întoarse către Henry.

— Ce vrei să faci?

— Ţi-aminteşti de adăposturile tăietorilor de lemne de pe marginea acestui drum?

Existau vreo opt sau nouă astfel de adăposturi, credea Henry, nimic altceva decât patru stâlpi cu bucăţi de tablă servind de acoperiş. Tăietorii depozitau sub ele buştenii şi uneltele până în primăvara următoare.

— Sigur, spuse Pete.

— Unde-i cel mai apropiat? Îmi poţi spune?

Pete închise ochii, ridică un deget în aer şi începu să-l mişte înainte şi înapoi. În acelaşi timp, scoase un plescăit slab, lovindu-şi limba de cerul gurii. Aceste gesturi făcuseră parte din persoana lui Pete încă din vremea liceului. Nu erau la fel de vechi ca şi ticul lui Beaver de-a roade creioane şi de-a mesteca scobitori sau ca dragostea lui Jonesy pentru filmele de groază şi pentru poveştile poliţiste, dar era îndeajuns de vechi. Şi, de cele mai multe ori,

dădeau roade. Henry aşteptă, sperând să dea roade şi de data aceasta.

Femeia, sesizând probabil acel plescăit slab şi regulat, purtat spre ea de-un curent de aer, îşi înălţă capul şi se uită în jur. De-a lungul frunţii avea de la cauciucul roţii o pată mare şi întunecată.

Într-un sfârşit, Pete îşi deschise ochii:

— Într-acolo, spuse, arătând în direcţia Bivuacului. Dincolo de curbă, e un deal. Cobori dincolo de deal şi dai peste o porţiune de pământ drept. La capătul porţiunii ăsteia se află unul dintre adăposturile alea. E pe stânga. O parte din acoperiş e prăbuşită în interior. Unui bărbat pe nume Stevenson i-a curs odată sânge din nas acolo.

— Sigur?

— O, omule, nu ştiu – şi Pete se uită în alt parte, ca şi când s-ar fi ruşinat.

Henry îşi amintea vag acel adăpost… iar faptul că acoperişul era în parte dărâmat era un lucru bun sau ar fi putut fi; dacă se prăbuşise în direcţia potrivită, ar fi putut transforma adăpostul fără pereţi într-un fel de şopron.

— Cât e de departe?

— La vreo opt sute de metri. Poate la un kilometru.

— Eşti sigur?

— Mda.

— Poţi face atâta drum cu genunchiul ăla?

— Cred – dar ea va putea?

— Ar fi mai bine să poată, spuse Henry. Îşi aşează mâinile pe umerii femeii, o întoarse cu faţa către el şi se apropie până ce stăteau aproape nas în nas. Mirosul respiraţiei ei era îngrozitor – antigel având la bază ceva uleios şi organic – dar se ţinu aproape şi nu schiţă nici un gest c-ar vrea să se retragă.

— Trebuie să umblăm, îi spuse, nu tocmai strigând, dar îndeajuns de tare şi folosind un ton poruncitor. Umblă o dată cu mine, la trei! Unu, doi, *trei!*

O prinse de mână şi o conduse dincolo de Scout, pe drum. Femeia îi opuse rezistenţă o clipă, apoi îl urmă ascultătoare, părând că nu simte muşcătura vântului atunci când acesta lovi.

Merseră vreme de aproape cinci minute, Henry ţinând în mâna sa stângă mâna dreaptă înmănuşată a femeii, când Pete se împiedică.

— Aşteaptă, spuse el. Cretinu'-ăsta de genunchi vrea să se blocheze din nou.

În vreme ce se aplecă şi şi-l masă, Henry se uită spre cer. Acum nu se mai vedea nici o lumină.

— Te simţi bine? Poţi merge mai departe?

— Merg, spuse Pete. Haide să continuăm.

6

Trecură cu bine de curbă şi de prima jumătate a dealului, apoi Pete căzu la pământ, gemând şi înjurând şi ţinându-se de genunchi. Observă felul în care se uita Henry la el şi scoase un sunet ciudat, ceva între un râs şi un mârâit.

— Nu-ţi face griji din pricina mea, spuse. Băieţelul Petie va merge pân' la capăt.

— Eşti sigur?

— Îhî.

Şi, spre surprinderea lui Henry (deşi rămase şi puţin amuzat, acel amuzament malign care părea că nu voia să-i dea acum pace), Pete îşi strânse mâinile înmănuşate în pumni şi începu să-şi lovească genunchiul.

— Peter…

— Lasă-mă în pace, cocoşatule, lasă-mă-n pace! Strigă Pete, ignorându-l complet.

Tot acest timp, femeia stătu cu umerii căzuţi, cu vântul suflând-o din spate şi cu panglicile portocalii fluturându-i acum în faţă, la fel de tăcută ca un aparat scos din priză.

— Pete?

— Acum mă simt bine, spuse el. Se uită în sus la Henry cu o privire obosită… dar şi aceasta, ca şi gestul dinainte, îi

trezi lui Henry ceva nu prea departe de amuzament. Dacă asta nu-i o curvăsărie sadea, atunci ce-i?

— Ce-ai spus tu, asta e.

— Nu cred că aş putea merge pe jos înapoi până la Derry, dar până la adăpost pot merge. Întinse o mână: Ajută-mă să mă ridic, şefu'.

Henry îl prinse de mână pe vechiul lui prieten şi trase. Pete se ridică fără să-şi îndoaie genunchiul, ca un om revenindu-şi dintr-o reverenţă, rămase locului o clipă, apoi spuse:

— Să mergem. De-abia aştept să scăpăm de vântul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ar fi trebuit să luăm nişte beri cu noi.

Ajunseră în vârful dealului şi observară că, de partea cealaltă, vântul era mai blând. Pe când ajunseră din nou la poale, la porţiunea dreaptă de pământ, Henry începuse să spere că această parte a drumului, cel puţin, nu le va crea prea mari probleme. Apoi, la jumătatea distanţei către silueta din faţa lor, care trebuia să fie adăpostul tăietorilor de lemne, femeia se prăbuşi la pământ – mai întâi căzu în genunchi, apoi pe burtă. Rămase aşa o clipă, cu capul întors într-o parte, doar aburii ce i se ridicau din gura deschisă dând de veste că era încă în viaţă *(şi totuşi, cât de simplu ar fii totul, dacă n-ar mai fi în viaţă,* gândi Henry). Apoi se întoarse pe o parte şi scoase încă un râgâit prelung şi tunător.

— O, curvă-ncurcă-lume ce eşti! Spuse Pete, părând mai mult obosit decât nervos. Acum ce facem?

Henry îngenunchie lângă ea, îi spuse să se ridice cât de tare putu, îşi pocni degetele, bătu din palme şi numără până la trei de mai multe ori. Nici o metodă nu dădu rezultate.

— Rămâi aici cu ea. Poate găsesc ceva acolo pe care să o punem şi să o tractăm.

— Îţi doresc mult succes.

— Ai vreo altă idee mai bună?

Peter se aşeză în zăpadă cu o grimasă pe buze, cu piciorul rănit întins înainte.

— Nu, dom'le, spuse el. Nu am. Mi-au secat toate ideile.

7

Henry avu nevoie de cinci minute ca să ajungă la adăpost. Şi lui începea să-i înţepenească piciorul acolo unde-l lovise semnalizatorul, dar credea că nu e nimic serios. Dacă-i putea aduce la adăpost pe Pete şi pe femeie şi dacă avea să pornească *snowmobil*-ul de la Bivuac, credea că totul s-ar putea încheia cu bine. Doamne, era totuşi atât de *interesant.* Luminile alea din cer şi…

Acoperişul ondulat al adăpostului se dărâmase numai bine: partea dinspre drum era liberă, dar partea din spate era aproape în întregime închisă. Ieşind de sub pudra subţire de zăpadă suflată înăuntru de vânt se vedea o bucată gri, murdară de prelată acoperită cu rumeguş şi împunsă de aşchii.

— Bingo, spuse Henry şi o apucă. La început nu vru să se desprindă de jos, dar, când o trecu peste umăr şi trase ca-n jug, prelata cedă, rupându-se cu un pârâit gros care-i aduse aminte de băşinile femeii.

Trăgând-o după el, se împletici înapoi către locul unde Pete şedea în zăpadă, cu piciorul încă ţeapăn întins înainte, lângă femeia răsturnată pe-o rână.

8

Fu cu mult mai uşor decât sperase Henry. De fapt, de-ndată ce-o aşezară pe prelată, totul fu floare la ureche. Era o femeie robustă, dar aluneca pe zăpadă ca unsă. Henry se bucura că nu era mai cald cu vreo cinci grade; o zăpadă moale ar fi îngreunat lucrurile considerabil. Şi, desigur, îi ajuta şi faptul că se aflau pe pământ drept.

Zăpada le ajungea acum până la glezne şi continua să cadă din ce în ce mai deasă, fulgii însă îşi măriseră

dimensiunile. *Se opreşte,* îşi spuneau unul altuia dezamăgiţi când vedeau astfel de fulgi în copilărie.

— Hei, Henry?

Pete părea fără suflare, dar asta nu era o problemă; adăpostul era aproape. Până să ajungă, totuşi, acolo, Pete continuă să meargă într-un fel ţanţoş, fără să-şi îndoaie piciorul de la genunchi, ca să nu i se mai blocheze încă o dată.

— Ce-i?

— M-am gândit des la Duddits în ultima vreme – nu ţi se pare ciudat?

— Dacă nu joci…, spuse imediat Henry, fără ca măcar să se gândească la asta.

— Corect. Pete izbucni într-un râs oarecum frenetic. Nu joci, nu câştigi. Mie *chiar* mi se pare ciudat, ţie nu?

— Dacă-i aşa, spuse Henry, amândoi suntem ciudaţi.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu m-am gândit la Duddits şi încă de acum destul de multă vreme. De prin martie trecut. Eu şi cu Jonesy urma să-i facem o vizită…

— Chiar aşa?

— Mda. Apoi a avut Jonesy accidentul…

— Sugaciului ăla bătrân care l-a lovit nici măcar n-ar fi trebuit să i se dea voie să conducă, spuse Pete, încruntându-se. E norocos Jonesy că încă trăieşte.

— *Aici* ai dreptate, spuse Henry. I s-a oprit inima în ambulanţă. A trebuit ca medicii de ambulanţă să-i facă masaj cardiac cu electroşocuri.

Pete rămase locului cu ochii larg deschişi.

— Serios? Chiar atât de grav a fost? Atât de *aproape?*

Henry îşi dădu seama că tocmai comisese o indiscreţie.

— Da, dar ar fi mai bine să-ţi ţii gura despre asta. Mie mi-a spus Carla şi nu cred că Jonesy ştie. Eu n-am… Îşi flutură uşor braţul, iar Pete dădu din cap că înţelesese perfect.

Eu n-am simţit niciodată că el ar şti, voise Henry să spună.

— Voi ţine totu-n buzunar, spuse Pete.

— Cred că e mai bine aşa.

— Şi n-aţi ajuns să-l vizitaţi pe Duds.

Henry scutură capul.

— Cuprins de îngrijorarea pentru Jonesy, am uitat. Apoi a venit vara şi ştii cum se-ntâmplă vara…

Pete dădu din cap.

— Dar ştii ceva? M-am gândit la el cu puţin timp în urmă. Când eram la magazinul lui Gosselin.

— Din cauza puştiului în tricoul cu Beavis şi Butthead? Întrebă Pete.

Cuvintele-i ieşiră însoţite de valuri mici de aburi.

Henry dădu din cap. „Puştiul" ar fi putut avea între doisprezece şi douăzeci şi cinci de ani; când era vorba de sindromul Down, nu puteai fi niciodată sigur. Avea părul roşcat şi se plimba pe rândul din mijloc al magazinului întunecat alături de un bărbat care trebuie să fi fost tatăl lui – purtau acelaşi tip de jachetă de vânătoare verde cu negru şi, cel mai important, aveau amândoi părul roşcat, al bărbatului însă era destul de rar să i se vadă scalpul de dedesubt. Le aruncase o privire de felul celor care grăiau: *Să nu ziceţi nimic despre băiatul meu, dacă nu vreţi să daţi de bucluc* şi, desigur, nici unul dintre ei nu spusese nimic; veniseră cale de aproape treizeci de kilometri de la Bivuac să cumpere bere, pâine şi chiftele de carne pentru hot doguri, nu pentru a da de bucluc şi, pe lângă asta, cunoscuseră cândva un copil pe nume Duddits, pe care, într-un fel, *încă* îl cunoşteau – adică, îi trimiteau cadouri de Crăciun şi felicitări de La mulţi ani! – Duddits care fusese, în felul lui ciudat, unul de-al lor. Ce nu-i putea mărturisi Henry lui Pete era că i se întorcea gândul la Duds când nici nu se aştepta încă de când şi-a dat seama, acum vreo şaisprezece luni, că vrea să-şi curme viaţa şi că, de atunci, orice făcea era fie o amânare a acelui moment, fie un act pregătitor în aşteptarea lui. Uneori chiar îl visa pe Duddits. Îl visa şi pe

Beav, spunându-i: *Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule,* iar Dudits spunând: *A'uţe?*

— Nu e rău că ne gândim la Duddits, Pete, spuse el în vreme ce trase în adăpost sania artizanală pe care se afla femeia. Îi pierise şi lui răsuflarea. Duddits a determinat felul în care ne-am modelat. El a fost momentul nostru de culme.

— Crezi?

— Mmda.

Henry se lăsă să cadă la pământ să-şi recapete suflarea, înainte de-a duce planul la îndeplinire mai departe. Se uită la ceas. Era aproape amiază. Până acum, Jonesy şi Beaver ar trebui să fi abandonat ideea că ei nu fuseseră decât începetiniţi de ninsoare; ar trebui să fie aproape siguri că s-a întâmplat ceva grav. Poate că unul dintre ei va porni *snowmobil*-ul *{dacă mai funcţionează,* îşi aduse el aminte din nou, *dacă blestemăţia aia mai funcţionează).* Vor veni să-i caute. Asta ar simplifica puţin lucrurile.

Se uită la femeia întinsă pe prelată. Părul îi căzuse peste un ochi, ascunzându-l vederii; celălalt ochi se uita la Henry – se uita şi dincolo de el, prin el – cu o indiferenţă înfricoşătoare.

Henry credea că toţi copiii au parte de momente în care se automodelează în prima adolescenţă şi credea că sunt predispuşi să răspundă mai hotărât la aceasta mai degrabă cei aflaţi în grupuri, decât singuraticii. Cel mai des, aceste momente îi fac să se comporte urât, răspunzând mâhnirii cu cruzimea. Henry şi prietenii lui, din cine ştie ce motiv, se comportaseră frumos. În definitiv, diferenţele nu erau notabile, dar nu strica să-şi amintească, mai ales atunci când avea sufletul îngreunat, că, odată, dăduse nas în nas cu imprevizibilul şi se comportase decent.

Îi spuse lui Pete ce avea de gând să facă şi ce avea el de făcut, apoi dădu să se ridice în picioare şi să pornească la treabă – voia să se vadă cu toţii în siguranţă între pereţii Bivuacului, înainte ca lumina zilei să dispară. Voia să se afle cu toţii într-un loc curat şi bine luminat.

— Bine, spuse Pete, dar păru nervos. Sper numai să nu moară sub ochii mei. Şi sper ca luminile alea să nu reapară. Se aplecă să se uite pe după bordura acoperişului spre cer, unde acum nu se vedeau decât norii întunecaţi şi joşi. Ce-o fi fost, ai vreo idee? Vreun fel de fulgere?

— Hei, tu eşti expert în spaţiul extraterestru. Henry se ridică în picioare. Începe să aduni aşchiile. Ca să faci asta nu trebuie să te ridici.

— Sunt demn de milă, nu-i aşa?

— Corect, spuse Henry, apoi păşi peste femeia de pe prelată şi merse spre liziera pădurii, unde se găseau destule lemne mai mari ascunse sub zăpadă. Cincisprezece kilometri, cu aproximaţie; atât avea de mers pe jos. Mai întâi, însă, aveau să aprindă un foc. Unul mare şi frumos.

CAPITOLUL 4 - MCCARTHY MERGE LA TOALETĂ

1

Jonesy şi cu Beaver şedeau în bucătărie, jucând cribbage{6}, pe care ei îl numeau pur şi simplu Jocul. Aşa îi spusese întotdeauna Lamar, tatăl lui Beaver, ca şi când ar fi fost singurul joc existent. Pentru Lamar Clarendone, a cărui viaţă gravitase exclusiv în jurul companiei sale de construcţii din centrul statului Maine, probabil că *era* singurul joc existent, cel mai adecvat pe şantierele de tăiat lemne, în şoproanele feroviare şi, desigur, în rulotele constructorilor. O tablă cu o sută douăzeci de găuri, patru jetoane şi un pachet soios de cărţi; dacă aveai aceste lucruri, puteai începe. Se juca cel mai des când aşteptai să treacă timpul ca să te apuci din nou de treabă – când aşteptai să se oprească ploaia, când aşteptai să vină un transport cu marfa sau când îţi aşteptai prietenii să se întoarcă de la magazin ca să hotărâţi împreună ce să faceţi cu ciudatul străin care doarme acum în spatele uşii închise de la dormitor.

Doar că, gândi Jonesy, *îl aşteptăm cu adevărat doar pe Henry. Pete se întâmplă doar să fie împreună cu el. Beaver are dreptate: Henry e cel care va şti ce trebuie făcut. Henry e persoana potrivită.*

Numai că Henry şi cu Pete întârziau. Era prea devreme să spună că se întâmplase ceva cu ei, poate că-i încetinise ninsoarea, dar Jonesy începuse să se întrebe dacă asta era tot şi bănuia că şi Beav se întreba acelaşi lucru. Până acum nici unul dintre ei nu spusese nimic despre asta – se aflau încă în prima jumătate a orelor dimineţii şi mai era timp ca lucrurile să se rezolve fără nici o problemă – dar întrebarea persista, plutind nerostită între ei.

Jonesy se concentra pentru o vreme asupra tablei şi asupra cărţilor, apoi se uita la uşa închisă a dormitorului în spatele căreia McCarthy stătea întins în pat, dormind, probabil şi, oh, Doamne, cât fusese de palid! Îl văzu şi pe Beav de două sau de trei ori aruncând un ochi într-acolo.

Jonesy amestecă pachetul vechi de cărţi Bikes, împărţi mâna, îşi lăsă câteva cărţi, apoi, când Beaver îi înapoie două dintr-ale lui, puse deoparte restul pachetului. Beaver tăie şi atunci se încheiară preliminariile; acum trebuiau aruncate jetoanele. *Poţi nimeri gaura cu jetonul şi, totuşi, să pierzi,* le spusese Lamar, cu ţigara Chesterfield întotdeauna atârnându-i la colţul gurii, cu şapca inscripţionată cu numele firmei, Construcţii Clarendon, întotdeauna trasă peste ochiul stâng, asemenea unui om care deţine un secret pe care-l va dezvălui numai pentru un preţ tentant, Lamar Clarendon – un tată însurat cu munca, niciodată dispus să se joace cu fiul lui, un tată mort de infarct la patruzeci şi opt de ani, *dar, dacă nimereşti gaura, nimeni nu te mai poate trişa.*

Nu joci, gândi acum Jonesy. *Nu joci, nu câştigi.* Apoi, luând locul acestor cuvinte, se auzi acea voce blestemată şi inegală din spital: *Vă rog, opriţi-vă, nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Marcy?* O, Doamne, de ce era lumea atât de hapsână? De ce existau atâtea roţi dinţate înfometate să-ţi prindă degetele, de ce existau atât de multe maşinării dornice să-ţi scoată măruntaiele?

— Jonesy?

— Hă?

— Te simţi bine?

— Mda, de ce?

— Ai tresărit.

— Chiar aşa?

Sigur că tresărise, ştia că tresărise.

— Da.

— Un curent de aer, poate. Miroşi ceva?

— Vrei să spui… mirosul lui?

— Nu, vorbesc de subsuorile lui Meg Ryan! Sigur că al lui.

— Nu, spuse Beaver. Mi s-a părut de vreo două ori… dar era numai o impresie de-a mea. Fiindcă băşinile-alea, ştii…

— … miroseau inimitabil de urât.

— Da. Chiar aşa. La fel şi râgâielile. Am crezut că se rupe ceva în el. Chiar aşa.

Jonesy dădu din cap. *Mi-e teamă,* gândi el. *Şed aici speriat de moarte în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Vreau să vină Henry, la dracu'! Ce zici de asta?*

— Jonesy?

— *Ce-i?* Jucăm mâna asta sau nu?

— Sigur că da, dar… crezi că Henry şi cu Pete sunt bine?

— De unde dracu' să ştiu eu?

— Nu ştiu… n-ai vreun presentiment? Poate că vezi…

— Nu văd nimic în afară de faţa ta.

Beaver suspină.

— Dar tu chiar crezi că sunt bine?

— Că tot veni vorba, da.

Totuşi, ochii i se plimbară întâi spre ceas – unsprezece şi jumătate – apoi spre uşa închisă a dormitorului în spatele căreia se afla McCarthy. În mijlocul camerei, amuleta indiană dansă şi se întoarse încet, suflată de un curent de aer.

— Conduc prudent. Vor sosi imediat. Haide să jucăm.

— Prea-bine. Opt.

— Cinsisprezece pentru doi.

— Futu-i! Beaver îşi vârî o scobitoare în gură. Douăzeci şi cinci.

— Treizeci.

— Dă-i.

— Unu pentru doi.

— *Puţă-n-raţă!* Beaver izbucni într-un râset scurt şi exasperat, când Jonesy nimeri cu jetonul gaura numărului trei. Mă iei de fiecare dată când împărţi cărţile.

— Te iau chiar şi când împarţi *tu,* spuse Jonesy. Adevărul doare. Haide, joacă.

— Nouă.

— Şaisprezece.

— Şi încă una pentru ultima carte, spuse Beav ca şi când s-ar fi încununat de-o victorie morală. Se ridică în picioare. Ies afară să trag un pişu.

— De ce? Avem o toaletă excelentă, în caz că nu ştii.

— Ştiu. Dar vreau să văd dacă-mi pot scrie numele-n zăpadă.

Jonesy râse.

— O să te maturizezi vreodată?

— Dacă mă pot abţine, nu. Să nu faci gălăgie. Să nu-l trezeşti pe tip.

Jonesy adună cărţile la un loc şi începu să le amestece în vreme ce Beaver merse spre uşa din spate. Se surprinse gândindu-se la o versiune a jocului acesta pe care o jucau când erau copii. Îl numeau Jocul lui Duddits şi-l jucau de obicei în camera mică a familiei Cavell. Era la fel ca şi cribbage-ul original, doar că-l lăsau pe Duddits să arunce jetoanele. *Am zece,* spunea Henry, *aruncă-mi unul de zece, Duddits.* Iar Duddits, rânjind în felul lui dezinhibat, acel rânjet care-l făcea întotdeauna pe Jonesy să se simtă fericit, arunca patru sau şase sau zece sau două nenorocite de duzini. Regula Jocului Duddits era că nu trebuia niciodată să te plângi, să spui *Duddits, e prea mult* sau *Duddits, nu-i de-ajuns.* Şi, Doamne, cât mai râdeau. Râdeau şi domnul şi doamna Cavell, dacă se întâmpla să fie în cameră. Jonesy îşi amintea că, odată, când ei trebuie să fi avut cinciprezece sau şaisprezece ani şi Duddits trebuie să fi avut, desigur, oricât avea el (vârsta lui Duddits Cavell nu avea să se schimbe vreodată, asta era atât de frumos şi de înfricoşător la el), Alfie Cavell începuse să plângă, spunând: *Băieţi, dacă aţi şti cât de mult înseamnă, pentru mine şi pentru doamna, ceea ce faceţi şi dacă aţi şti cât de mult înseamnă pentru Douglas...*

— Jonesy.

Vocea lui Beaver, ciudat de slabă. Aerul rece intra pe uşa deschisă de la bucătărie, făcându-i lui Jonesy pielea de găină pe mâini.

— Închide uşa, Beav, ai crescut în grajd?

— Vino aici. Trebuie să vezi asta.

Jonesy se ridică şi merse spre uşă. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise. În curtea din spate se aflau destule animale să umple o grădină zoologică de mici dimensiuni. Vânat, cele mai multe: vreo două duzini de căprioare şi cerbi. Dar, mişcându-se o dată cu ele, erau şi ratoni, cârduri de marmote şi un contingent de veveriţe care se mişcau fără nici un efort pe deasupra zăpezii. Dintr-o parte a şopronului unde era depozitat snowmobil-ul, diverse ustensile şi părţi de motor, veneau trei dulăi mari pe care Jonesy îi confundă la început cu nişte lupi. Apoi văzu zgarda decolorată ce atârna la gâtul unuia şi-şi dădu seama că erau câini, probabil sălbăticiţi. Mergeau cu toţii spre est, urcând panta Viroagei. Jonesy văzu o pereche de lincşi de dimensiuni mari mergând pe lângă două grupuri de căprioare şi se frecă la ochi, ca şi când ar fi vrut să-i elibereze de-un miraj. Lincşii tot acolo rămaseră. La fel şi căprioarele şi cerbii şi marmotele, ratonii şi veveriţele. Se mişcau egal, abia aruncându-le bărbaţilor din uşă o privire, dar fără panica animalelor rugind de un incendiu. Nici miros de fum nu se simţea. Animalele pur şi simplu migrau spre est, eliberând zona.

— Sfinte Cristoase, Beav, spuse Jonesy cu o voce slabă şi pătrunsă de groază.

Beaver se uitase spre cer. Acum aruncă o privire furtivă spre animale şi-şi ridică din nou ochii spre cer.

— Mda. Acum uită-te-n sus.

Jonesy se uită şi văzu o duzină de lumini strălucitoare – unele roşii, altele albastru-deschis – dansând pe cer. Luminau norii. Imediat, îşi dădu seama că aşa ceva văzuse McCarthy când umblase rătăcit prin pădure. Se mişcau

înainte şi înapoi, intersectându-se şi uneori chiar unindu-se, dând naştere unei străluciri atât de puternice încât nu se putu uita fără să strângă din ochi.

— *Ce-s* astea? Întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Beaver fără să-şi coboare ochii dinspre cer. Pe obrajii lui curaţi, ţepii bărbii ieşeau în evidenţă cu o claritate bizară. Dar animalelor nu le place. De *astea* încearcă ele să scape.

2

Se uitară spre cer preţ de zece, poate cincisprezece minute, apoi Jonesy auzi un murmur îndepărtat, ca de transformator pentru electricitate. Îl întrebă pe Beaver dacă auzea şi el şi Beav dădu doar din cap, fără să-şi desprindă ochii de la luminile jucăuşe din cer, care lui Jonesy i se păreau a fi de dimensiunea unor capace de canal. Îi trecu prin minte că animalele voiau să scape de acel sunet, nu de lumini, dar nu spuse nimic. Îi venea dintr-odată greu să vorbească; simţi apăsarea vlăguitoare a fricii cuprinzându-l, ceva paralizant şi uniform, asemenea unui val incipient de gripă.

Într-un sfârşit, luminile se estompară şi, deşi Jonesy nu văzuse nici una dispărând cu totul, păreau că sunt acum mai puţine. Şi animalele erau mai puţine, iar murmurul acela sâcâitor scădea în intensitate.

Beaver se puse în mişcare asemenea unui om care se trezeşte dintr-un somn adânc.

— Aparatul de fotografiat, spuse. Vreau să fac nişte fotografii înainte să dispară toate.

— Nu cred c-o să reuşeşti să…

— Trebuie să încerc! Aproape că strigă Beaver. Apoi, pe un ton mai scăzut: Trebuie să încerc. Voi putea fotografia măcar nişte căprioare înainte să… – Se întorsese pe călcâie şi se îndrepta spre bucătărie, probabil încercând să-şi amintească sub ce maldăr de haine murdare îşi lăsase aparatul de fotografiat, apoi se opri brusc. Cu o voce slabă

şi în mod sigur străină de spiritul lui, spuse: O, Jonesy, cred că avem o problemă.

Jonesy se uită o ultimă dată la luminile rămase pe cer, aflate într-o continuă evanescenţă (erau chiar şi mai mici), apoi se întoarse spre Beaver. Beaver stătea lângă chiuvetă, uitându-se peste tejghea, de partea cealaltă a camerei principale.

— Ce-i? Ce mai e acum? Vocea aceasta răstită, de femeie arţăgoasă, uşor tremurată… chiar era vocea lui?

Beaver arătă cu degetul. Uşa de la dormitorul în care-l puseseră pe McCarthy – camera lui Jonesy – era deschisă. Uşa de la baie, pe care o lăsaseră deschisă în aşa fel încât s-o vadă McCarthy dacă simţea cumva chemarea naturii, era acum închisă.

Beaver îşi întoarse către Jonesy faţa îngrijorată, pe care-i crescuse o barbă de câţiva milimetri.

— Simţi mirosul?

Jonesy îl simţea, în pofida aerului proaspăt şi rece intrând în casă pe uşa deschisă. Eter sau alcool sanitar, da, încă se simţeau acestea, dar acum se mai simţeau şi altele. Miros de fecale, în mod sigur. Ceva ce putea fi miros de sânge. Şi încă ceva, ceva ca mirosul gazului de mină ţinut în subteran un milion de ani şi în sfârşit scos la suprafaţă. Nu era, adică, genul de miros de băşină care-i făcea pe copii să chicotească în tabere. Era un miros mai dens şi mult mai îngrozitor. Îl comparai cu mirosul de băşini pentru că nimic altceva nu se apropia nici pe departe de ceea ce era într-adevăr. Undeva în adâncime, gândea Jonesy, se simţea şi mirosul a ceva contaminat, a ceva care murea în cel mai oribil fel.

— Uită-te acolo.

Beaver arătă spre podeaua din lemn. Se vedeau urme de sânge, o dâră de picături roşietice ducând de la uşa deschisă către cea închisă. Ca şi când McCarthy ar fi fugit la baie în timp ce-i curgea sânge din nas.

Doar că Jonesy nu credea că sângele-i cursese din nas.

3

Dintre toate lucrurile pe care nu-şi dorise să le facă în viaţă – să-i dea telefon fratelui său Mike şi să-i spună că murise mama de infarct; s-o ameninţe pe Carla că, dacă nu termină cu băutura şi cu medicamentele, o va părăsi; să-i spună Marelui Lou, psihologului din Tabăra Agwam, că făcuse pipi în pat – să traverseze camera principală din Bivuac spre acea uşă închisă de la baie îi fu cel mai greu. Era ca şi când ar fi umblat într-un coşmar dinr-acela în care, indiferent cât de repede ţi-ai mişca picioarele, distanţa parcursă rămânea mereu aceeaşi.

În visele urâte nu ajungi niciodată la destinaţia către care porniseşi, dar ei ajunseră de partea cealaltă a camerei, aşa că Jonesy bănuia că acesta, la urma urmei, nu era un vis. Rămaseră pe loc, uitându-se la picăturile de sânge. Nu erau foarte mari, cea mai mare avea dimensiunile unei monede medii.

— Poate i-a mai căzut un dinte, spuse Jonesy, încă şoptind. Asta trebuie să fie.

Beav se uită la el cu o sprânceană ridicată. Apoi se duse în uşa dormitorului şi se uită înăuntru. După aceea se întoarse spre Jonesy şi-i făcu semn cu degetul să vină. Jonesy i se alătură cu mişcări ferite, nedorind să piardă din vedere uşa închisă a toaletei.

In dormitor, păturile fuseseră aruncate pe podea, ca şi când McCarthy s-ar fi ridicat în grabă din pat. Urma capului său încă se mai vedea în mijlocul pernei, iar urma corpului încă se mai vedea imprimată pe cearşaf. Tot imprimată pe cearşaf, pe la jumătatea distanţei dintre căpătâi şi poalele patului, se vedea o pată mare de sânge. Absorbită de materialul albastru, părea purpurie.

— Un loc ciudat de unde să-ţi cadă un dinte, şopti Beaver. Muşcă scobitoarea şi jumătatea ferfeniţită din faţă căzut pe pragul uşii. Poate spera să-i aducă ceva Zâna Curuleţ.

Jonesy nu spuse nimic. Arătă în schimb spre stânga uşii. Acolo, adunate într-un morman, se aflau izmenele şi boxerii lui McCarthy. Erau mânjite cu sânge. Boxerii avuseseră cel mai mult de suferit; să nu fi fost banda elastică şi bucata de bumbac din faţă, ai fi putut crede că sunt genul de pantaloni scurţi roşu-ţipător pe care-i poartă participanţii la Forumul *Penthouse,* care speră să şi-o pună cu cineva la sfârşitul petrecerii.

— Uită-te în oala de noapte, şopti Beaver.

— De ce nu batem pur şi simplu la uşa băii să-l întrebăm cum se simte?

— Fiindcă vreau să ştiu la ce mama drac' să *m-aştept,* îi răspunse Beaver într-o şoaptă răstită. Se mângâie pe piept, apoi scuipă rămăşiţele scobitoarei. Doamne, ceasornicu-mi aleargă de nebun!

Şi inima lui Jonesy bătea tare şi simţea că-i curge şi transpiraţia pe faţă. Cu toate acestea, păşi în interiorul camerei. Aerul proaspăt care intra pe uşa din spate aerisise destul de bine camera principală, dar putoarea din dormitor era în floare – rahat şi gaz de mină şi eter. Jonesy simţi puţina mâncare din stomac făcând nişte tumbe de încălzire şi o convinse să se potolească. Se apropie de oliţa de noapte şi, la început, nu se putu hotărî să arunce o privire înăuntru. Cel puţin cinci imagini de filme de groază reprezentând ceea ce-ar putea vedea îi dansau acum în minte. Viscere plutind în supă de sânge. Dinţi. Un cap fără corp.

— Haide *odată!* Şopti Beaver.

Jonesy strânse din ochi, îşi lăsă capul înainte, îşi ţinu respiraţia, apoi deschise ochii. Nu se vedea nimic; doar porţelanul curat, sclipind în lumina aruncată de becul din tavan. Oliţa de noapte era goală. Dădu drumul aerului din plămâni printre dinţii încleştaţi într-un suspin, apoi se întoarse lângă Beav, ferindu-se să calce pe sângele de pe jos.

— Nimic, spuse. Haide-acum să-ncetăm cu prostiile.

Trecură de uşa închisă a debaralei pentru albituri şi priviră de la distanţă uşa de pin închisă a toaletei. Beaver se uită la Jonesy. Jonesy dădu din cap.

— E rândul tău, şopti. Eu am verificat borcanul cu murături.

— Tu ai dat peste el, îi răspunse Beaver tot în şoaptă. Îşi ţinea bărbia înclinată într-un fel ce ţinea de încăpăţânare. *Tu-l* întrebi.

Jonesy auzea acum altceva – auzea fără să audă, în parte pentru că acest sunet îi era mai familiar, în parte pentru că făcuse o obsesie îngrozitoare pentru McCarthy, pentru omul pe care aproape că-l împuşcase. Un *vup-vup-vup* slab, dar devenind din ce în ce mai puternic, se auzea dinăuntrul toaletei.

— Futu-i, spuse Jonesy şi, deşi vorbi pe tonul său normal, fu destul de tare să-i sperie pe amândoi puţin. Bătu cu degetul în uşă. Domnule McCarthy! Rick! Te simţi bine?

Nu va răspunde, gândi Jonesy. *Nu va răspunde fiindcă e mort. E mort şi şede pe tron, ca Elvis.* Dar McCarthy nu era mort. Gemu, apoi spuse:

— Mi-e puţin rău, băieţi. Trebuie să fac treaba mare. Dacă fac treaba mare, o să mă simt… Se auzi încă un geamăt, apoi încă o băşină. Aceasta din urmă fu puternică, un sunet aproape lichid. Îi provocă lui Jonesy o grimasă… o să mă simt bine, termină McCarthy.

Lui Jonesy nu i se părea că bărbatul se simţea bine. Părea cu răsuflarea tăiată şi părea că suferă. Ca şi o subliniere a acestor lucruri, McCarthy gemu iarăşi, chiar mai puternic decât prima dată. Se auzi încă un răpăit din-acela lichid, apoi McCarthy ţipă.

— McCarthy! Beaver încercă să apese clanţa, dar nu reuşi. McCarthy, micul lor cadou adus de Mama Pădure, încuiase uşa din interior. Rick! Beaver scutură clanţa. Deschide, omule! Încerca să pară calm, ca şi când totul ar fi fost o glumă, o farsă între prieteni într-o tabără, ceea ce-l făcu să pară şi mai speriat.

— Sunt bine, spuse McCarthy. Acum gâfâia. Trebuie doar… băieţi, trebuie doar să fac puţin loc. Se auziră alte pârţuri. Era ridicol să se gândească la sunetele pe care le auzeau ca la simple „scăpări de gaz" sau „vânturi" – acestea erau expresii eufemistice, uşoare ca glazura de pe tort. Sunetele venind din spatele uşii închise erau crude şi cărnoase, erau ca sfâşierea unei bucăţi de carne.

— McCarthy! Spuse Jonesy. Bătu la uşă. Lasă-ne să intrăm! Chiar voiau să intre? El, unul, nu. Îşi dorea ca McCarthy să fi rătăcit în continuare prin pădure sau să fi fost găsit de altcineva. Şi mai rău, în cel mai îndepărtat colţ al minţii, în cerebel, creierul lui nemilos de reptilă, îşi dorea să-l fi împuşcat pe McCarthy încă din prima clipă. „Să nu complici lucrurile, prostănacule", cum spuneau în programul de dezintoxicare Narcoticii Anonimi pe care-l urmase Carla. *McCarthy!*

— Plecaţi! Strigă McCarthy cu o vehemenţă vlăguită. Vreţi să plecaţi şi să lăsaţi un prieten… să lăsaţi un prieten să-şi facă treaba mare? Dumnezeule!

Vup-vup-vup: mai tare şi mai aproape acum.

— Rick! Acum vorbea Beav. Se forţa cu disperare să păstreze un ton degajat, asemenea unui căţărător agăţat de cordelină ce-a dat de bucluc. De unde-ţi curge sânge, amice?

— Să-mi curgă sânge? McCarthy păru mirat şi chiar nu se prefăcea. Nu sângerez.

Jonesy şi Beaver schimbară o privire speriată.

VUP-VUP-VUP!

Sunetul îi acapară în sfârşit întreaga atenţie lui Jonesy şi nu simţi decât o imensă uşurare.

— E-un elicopter, spuse. Pariez că-l caută.

— Crezi?

Beaver avea mina unuia care aude ceva prea plăcut săa fie şi adevărat.

— Da.

Jonesy bănuia că oamenii din elicopter puteau fi la fel de bine pe urma luminilor ciudate de pe cer sau că încercau să-şi dea seama ce se întâmplase cu animalele, dar refuza să se gândească la aceste lucruri, nu-i *păsa* de aceste lucruri. Nu-i păsa decât să-l vadă pe Rick McCarthy dus de lângă ei, să se vadă scăpat de el şi să-l ştie internat într-un spital din Machias sau din Derry. Ieşi afară şi fă-le semn cu ceva.

— Dar dacă…

VUP! VUP! VUP! Iar, din spatele uşii, se auziră alte sunete din acelea lichide şi smucite, urmate de un alt ţipăt de-al lui McCarthy.

— Ieşi afară! Strigă Jonesy. Fă-le semn nenorociţilor să coboare! Nu-mi pasă dacă trebuie să te arunci în cap şi să execuţi dansul ploii; *convinge-i numai să aterizeze!*

— Bine…

Beaver începuse să se întoarcă pe călcâie. Atunci tresări şi strigă.

Câteva dintre lucrurile la care Jonesy reuşise cu succes să nu se gândească până acum săriră imediat afară din dulap şi ieşiră în goană la lumină, săltând şi uitându-se pieziş. Când se întoarse şi el, totuşi, nu văzu decât o căprioară stând în bucătărie cu capul întins peste tejghea, uitându-se la ei cu ochii ei maro, blânzi. Jonesy trase adânc aer în piept, uşurat şi se sprijini de perete.

— Trage-ţi mucii şi valea! Spuse Beaver, expirând. Apoi se apropie de căprioară, bătând din palme. Dispari, Mabel! Nu ştii în ce sezon suntem? Haide! Bagă-ţi ardei iute-n cur şi cară-te! Fă ca racu' şi dă-n marşarier!

Căprioara rămase pe loc o clipă, ochii căscându-i-se într-o expresie aproape umană de panică. Apoi se întoarse, lovindu-se cu capul de oalele, polonicele şi spatulele atârnând deasupra sobei. Acestea se ciocniră unele de altele şi câteva căzură din cui, făcând şi mai multă gălăgie. Imediat, căprioara ieşi pe uşă, dând uşor din coada scurtă şi albă.

Beaver îi merse pe urme, făcând o pauză doar să se uite la vesela de pe jos cu o privire invidioasă.

4

Migraţia mulţimii de animale se subţiase. Căprioara pe care o dăduse Beav afară din bucătărie sări peste o vulpe şchiopătândă, care-şi pierduse probabil o labă într-o capcană, apoi dispăru printre copaci. Imediat, de deasupra norilor joşi, chiar din spatele şopronului, apăru un elicopter de dimensiunea unui autobuz. Era maro şi, pe o parte a lui, în litere albe, scria GNA.

Gna? Se întrebă Beaver. *Ce dracu înseamnă Gna?* Atunci îşi dădu seama: Garda Naţională Aeriană, cea din Bangor, probabil.

Elicopterul coborî cu botul în faţă.

Beaver păşi în curtea din spatele cabanei, fluturând din braţe deasupra capului.

— Hei! Strigă. Hei, avem nevoie de-o mână de ajutor! O mânuţă de-ajutor, băieţi!

Elicopterul coborî până ce fu la mai puţin de douăzeci de metri deasupra pământului, destul de jos să ridice zăpada într-un vârtej. Apoi se îndreaptă către Beaver, aducând o dată cu el şi vârtejul de zăpadă.

— Hei! Avem un rănit cu noi! Un rănit!

Acum sărea de pe un picior pe altul ca unul dintre idioţii ăia de măscărici de la postul local de televiziune din Nashville. Se simţea ca un cretin, dar nu se opri din sărit. Elicopterul pluti pe curenţii de aer spre el, aproape de pământ, dar fără să se apropie mai mult, fără să dea vreun semn c-ar intenţiona să aterizeze. O idee îngrozitoare îl lovi. Nu ştia dacă era ceva ce prinsese în zbor de la tipii din elicopter sau dacă nu era decât paranoia. Nu ştia sigur decât că se simţea ca o mascotă bătută în cuie în mijlocul unei ţinte dintr-un poligon de tragere: nimeriţi-l pe Beav şi câştigaţi un radio cu ceas.

Uşa laterală a elicopterului se deschise. Ieşi la iveală un bărbat îmbrăcat în cea mai groasă canadiană pe care Beaver o văzuse vreodată şi ţinând o portavoce în mână. Oricum, nu canadiana şi porta-vocea îl îngrijorau pe Beav. Ce-l îngrijora era masca de oxigen pe care tipul o purta peste gură şi peste nas. Nu auzise niciodată ca piloţii sau însoţitorii de zbor să aibă nevoie de măşti de oxigen la o altitudine de douăzeci de metri. Nu atunci când aerul pe care-l respirau era curat, cel puţin.

Bărbatul îmbrăcat în canadiană vorbi în portavoce, cuvintele ieşind puternice şi limpezi în pofida *vup-vup-vup*-ului elicelor, dar sunând, totuşi, ciudat, în parte din cauza amplificării lor forţate, dar în cea mai mare parte, gândi Beaver, din cauza măştii de pe faţa vorbitorului. Era ca şi când ţi-ar fi vorbit un ciudat zeu robotic.

— CÂŢI SUNTEŢI? Strigă vocea zeului. ARĂTAŢI-MI PE DEGETE.

Beaver, confuz şi înspăimântat, se gândi la început doar la el şi la Jonesy; la urma urmei, Henry şi Pete nu se întorseseră încă de la magazin. Ridică două degete, ca arătând semnul păcii.

— RĂMÂNEŢI PE POZIŢIE! Tună tipul din uşa elicopterului cu vocea sa robotică. ZONA SE AFLĂ SUB CARANTINĂ TEMPORARĂ! REPET, ZONA SE AFLĂ SUB CARANTINĂ TEMPORARĂ! NU PUTEŢI PĂRĂSI ZONA!

Ninsoarea se rărea, dar vântul se înteţi acum şi-i suflă lui Beaver în faţă o rafală din zăpada ridicată de elicele elicopterului. Îşi îngustă pleoapele protectiv şi flutură din mâini. Înghiţi o gură de zăpadă întăritâ, îşi scuipă scobitoarea ca să n-o înghită şi pe aceasta (în felul acesta va muri, îi prezisese mereu mama, înghiţind o scobitoare şi înecându-se), apoi strigă:

— Carantină, *cum adică?* Avem un tip bolnav cu noi, trebuie să veniţi să-l luaţi!

Deşi ştia că nu poate fi auzit din pricina *vup-vup-vup*-ului elicelor *(el* nu avea o împuţită de portavoce care să-i

amplifice vocea), continua să strige. Atunci, când îi ieşiră cuvintele *un tip bolnav* printre buze, îşi dădu seama că-i arătase tipului din elicopter numărul greşit de degete – ei erau trei, nu doi. Vru să ridice cele trei degete, apoi se gândi la Henry şi la Pete. Nu erau încă acolo, dar, dacă nu se întâmplase ceva cu ei, *aveau* să fie – deci, câţi *erau* cu adevărat? Doi era răspunsul greşit, dar era oare trei cel corect? Sau era cinci? Cum făcea de obicei în astfel de situaţii, Beaver se blocă. Când i se întâmpla asta la şcoală, Henry de lângă el sau Jonesy din spate îi şopteau răspunsurile. Aici afară nu-l putea ajuta nimeni. Aici nu erau decât infernalul *vup-vup-vup* care-i biciuia timpanele şi zăpada aceea în vârtejită care-i intra pe gât în jos şi-i ajungea în plămâni, făcându-l să tuşească.

— RĂMÂNEŢI PE POZIŢIE! PROBLEMA VA FI REMEDIATĂ ÎNTRE DOUĂZECI ŞI PATRU ŞI PATRUZECI ŞI OPT DE ORE! DACĂ AVEŢI NEVOIE DE HRANĂ, ÎNCRUCIŞAŢI-VĂ BRAŢELE DEASUPRA CAPULUI!

— *Suntem mai mulţi!* Strigă Beaver către bărbatul din uşa elicopterului. Strigă atât de tare, că-i apărură puncte roşii în faţa ochilor. *Avem un rănit cu noi! Avem… UN RĂNIT… cu noi!*

Idiotul din elicopter îşi aruncă portavocea înapoi în cabină, apoi făcu un cerc cu degetul mare şi arătătorul de la mână, ca şi când ar fi spus: *Bine! Te-am uşchit!* Lui Beaver îi veni să ţopăie de frustrare. În schimb, însă, ridică o palmă deschisă deasupra capului – câte un deget pentru fiecare, pentru el şi pentru prietenii lui, plus cel pentru McCarthy. Bărbatul din elicopter observă şi rânji. Pentru o clipă cu adevărat minunată, Beaver crezu că-l făcuse pe cretinul purtător de mască să înţeleagă despre ce era vorba. Cretinul întoarse însă ceea ce crezuse el că era un salut şi elicopterul începu să se înalţe în aer. Beaver Clarendon rămase locului, îngheţat în mijlocul zăpezii învârtejite, strigând:

— Suntem cinci şi avem nevoie de ajutor! *Suntem cinci şi avem nevoie de-un futut de AJUTOR!*

Elicopterul dispăru înapoi printre nori.

5

Jonesy auzi frânturi din acestea – cu siguranţă auzi vocea amplificată venind dinspre elicopterul Thunderbolt – dar înţelese foarte puţin. Se concentra prea tare asupra lui McCarthy, care ţipase de câteva ori scurt şi fără vlagă şi apoi tăcuse. Duhoarea venind pe sub uşă continua să se îngroaşe.

— McCarthy! Strigă el când intră Beaver. Deschide uşa sau o doborâm!

— Lăsaţi-mă în pace! Răspunse McCarthy tot cu un strigăt, dar slab şi tulburat. Nu trebuie decât să mă cac. *TRE' SĂ MA CAC!* Dac-o să mă cac, o să mă simt bine!

Aşa limbaj frust venind de la un om pentru care *o, Doamne* şi *o, Dumnezeule* erau expresii tari, îl înspăimânta pe Jonesy chiar mai mult decât îl înspăimântase sângele de pe cearşaf şi de pe chiloţi. Se întoarse spre Beaver, abia observând că era plin de zăpadă şi arăta ca Frosty, omul de zăpadă.

— Haide, ajută-mă s-o dărâm. Tre' să încercăm să-l ajutăm.

Beaver arăta speriat şi îngrijorat. Zăpada i se topea pe obraji.

— Ştiu io… Tipu' din elicopter vorbea ceva despre carantină – dacă-i infestat cu ceva? Dacă treaba aia roşie de pe faţa lui…

În ciuda propriilor sale sentimente potrivnice lui McCarthy, lui Jonesy îi veni să-l pocnească pe vechiul său prieten. În luna martie a acelui an, el însuşi stătuse sângerând întins pe asfaltul unei străzi din Cambridge. Dacă ar fi refuzat lumea să-l atingă pentru că ar fi putut avea SIDA? Dacă ar fi refuzat să-l ajute? Să-l fi lăsat doar

acolo, fiindcă nu aveau nici o mănuşă de cauciuc la-ndemână?

— Beav, aproape că i-am suflat în gură – dacă are ceva într-adevăr infecţios, probabil că deja ne-am contaminat şi noi. Ce mai spui acum?

Beaver nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi, Jonesy simţi acel declic în minte. Preţ de un singur moment, îl văzu pe Beaver cel cu care crescuse, un puşti într-o jachetă uzată de motociclist care strigase: *Hei, băieţi, terminaţi! Terminaţi dracului ODATĂ!,* cel care ştia că totul avea să se rezolve cu bine.

Beaver făcu un pas în faţă.

— Hei, Rick, ce zici să ne deschizi? Nu vrem decât să te ajutăm.

Nu se auzi nimic din spatele uşii. Nici măcar un strigăt, nici măcar o respiraţie, nici chiar fâsâitul hainelor frecându-se între ele. Singurele sunete care se auzeau erau bubuitul generatorului şi acel *vup* evanescent al elicopterului.

— Bine, spuse Beaver, enervat. Hai să doborâm curva asta de uşă.

Se dădură amândoi în spate şi-şi îndreptară umerii către uşă, imitând pe jumătate conştient poliţiştii dintr-o mie de filme.

— La trei, spuse Jonesy.

— Rezistă piciorul tău la asta, omule?

De fapt, piciorul şi şoldul lui Jonesy îl dureau rău, deşi nu-şi dăduse cu exactitate seama de asta până ce nu-i atrăsese Beaver atenţia.

— Nici o problemă, zise el.

— Mda, iar curu' meu e regele lumii.

— La trei. Gata? Şi, când dădu Beaver din cap: Unu… doi… trei.

Se năpustiră înainte şi loviră uşa amândoi deodată cu cele aproape o sută optzeci de kilograme din spatele umerilor lor. Cedă cu o uşurinţă absurdă, din cauza căreia ei fură proiectaţi, ţinându-se unul de celălalt, în interiorul

băii. Picioarele le alunecară pe sângele de pe dalele de gresie.

— Ah, *drace,* spuse Beaver. Mâna dreaptă i se ridică la gura în care, de această singură dată, nu avea o scobitoare şi o acoperi. Deasupra mânii, ochii îi erau larg deschişi şi umezi. – Ah, *drace,* omule – *drace.*

Jonesy descoperi că nu mai avea cuvinte.

CAPITOLUL 5 - DUDDITS

PARTEA ÎNTÂI

1

Doamnă, spuse Pete.

Femeia în haină de lână nu spuse nimic. Stătea doar întinsă pe bucata prăfuită de prelată şi nu spunea nimic. Pete îi vedea un ochi; ochiul se uita la el, sau prin el, sau se uita spre mijlocul meschin al nenorocitului de univers, cine putea şti. Înfiorător. Focul pocnea între ei, începând de-acum să prindă forţă şi să împrăştie nişte căldură. Henry plecase de vreo cincisprezece minute. Nu avea să se întoarcă decât peste trei ore, după cum calculase Pete, peste trei ore cel mai curând, ceea ce însemna prea mult timp petrecut sub supravegherea ochiului înfiorător de şacal al acestei doamne.

— Doamnă, spuse din nou. Mă auzi?

Nimic. Căscase o dată şi atunci Pete văzuse că-i lipseau jumătate dintre dinţi. Ce dracu' mai însemna şi asta? Chiar voia să ştie? Răspunsul, află Pete, era şi da şi nu. Era curios – presupunea că ăsta era Un lucru comun tuturor oamenilor – dar, în acelaşi timp, nu voia să ştie. Nu voia să ştie cine era ea, cine era Rick sau ce i se întâmplase şi nici cine erau „ei", cei care se întorseseră. *S-au întors!* Strigase femeia când văzuse luminile din cer, *S-au întors!*

— Doamnă, spuse pentru a treia oară.

Nimic.

Spusese că numai Rick mai rămăsese, apoi spusese *S-au întors,* vorbind probabil despre luminile din cer şi, de atunci, nu mai scosese decât acele râgâieli şi băşini neplăcute… plus acel căscat, expunându-şi dinţii lipsă… şi mai era ochiul. Acel ochi înfiorător de şacal. Henry nu plecase decât de cincisprezece minute – plecase la doisprezece şi cinci minute şi acum era doisprezece şi

douăzeci de minute, potrivit ceasului lui Pete – dar lui i se părea o oră şi jumătate. Avea să fie o zi îngrozitor de lungă şi, dacă voia s-o ducă până la capăt fără să cedeze (continua să se gândească la o poveste pe care o avuseseră de citit prin clasa a opta, nu-şi amintea cine o scrisese, îşi amintea doar că tipul din poveste omorâse un bătrân pentru că nu mai suporta privirea din ochiul lui[7]; atunci Pete nu-l înţelesese pe tip, dar acum îl înţelegea, da, domnule), avea nevoie de ceva.

— Doamnă, mă auzi?

Nada[8]*.* Doar ochiul înfiorător de şacal.

— Trebuie să mă întorc la maşină, fiindcă am cam uitat ceva. Dar te vei descurca şi singură. Nu-i aşa?

Nici un răspuns – apoi femeia îşi făcu simţită prezenţa cu o altă băşină prelungă, răpăitoare, faţa schimonosindu-i-se, ca şi când ar fi durut-o… şi chiar aşa trebuie să fi şi fost: orice lucru scotea un asemenea sunet *trebuia* să doară. Deşi Pete avusese grijă să se aşeze în bătaia vântului, îl ajunse totuşi o urmă de miros – cald şi greu, dar, într-un fel, deloc *uman.* Nu mirosea nici măcar a băşină de vacă. Lucrase pentru Lionel Sylvester când fusese copil, mulsese mai multe vaci decât avusese în grijă şi, uneori, sigur, dădeau drumul la gaze chiar când te aflai pe scăunel – un miros greu, verde, un miros *mlăştinos.* Acesta nu era aşa, chiar deloc. Era ca şi… ei bine, ca atunci când eşti mic şi primeşti primul tău set de chimie şi când, săturându-te după o vreme de experimentele prosteşti din îndrumar, începi să amesteci substanţe de-a valma doar ca să vezi dacă vor exploda. Asta era, îşi dădu seama, mare parte din ceea ce-l neliniştea, o parte din ceea ce-i dădea o stare de nervozitate. Doar că era ceva prostesc. Oamenii pur şi simplu nu *explodează,* nu-i aşa? Totuşi, trebuia neapărat să-şi aducă un adjuvant. Fiindcă femeia îi dădea fiori la greu.

Luă două bucăţi de lemne din mormanul pe care-l alcătuise Henry, le puse pe foc, rămase pe gânduri, apoi mai adăugă o a treia bucată. Scânteile se ridicară, tremurară în

aer şi se stinseră la controlul cu bucata de tablă prăbuşită din acoperiş.

— Mă întorc până să apuce să ardă astea, dar, dacă vei vrea să mai pui pe foc, fii binevenită. Bine?

Nimic. Îi veni atunci s-o scuture, dar avea de mers doi kilometri, unul până la Scout şi celălalt înapoi aici şi trebuia să-şi economisească forţele. Pe lângă asta, probabil c-ar face-o să se băşească din nou. Sau să-i râgâie direct în faţă.

— Bine, spuse el. Tăcerea înseamnă aprobare, asta ne spunea doamna White în clasa a patra.

Se opinti să se ridice, ţinându-se de picior, făcând o grimasă şi alunecând, aproape să cadă, dar reuşind într-un sfârşit, fiindcă avea nevoie de berea aceea, la naiba, *avea nevoie* de ea şi nu putea nimeni să i-o aducă dacă nu şi-o aducea chiar el. Probabil că era alcoolic. De fapt, nu exista nici un „probabil" în privinţa asta şi bănuia că, în cele din urmă, va trebuia să facă ceva cu asta, dar, pentru acum, trebuia să se descurce cu ce avea la-ndemână, nu? Sigur, deoarece nenorocita asta era distrusă, nu mai rămăseseră din ea decât nişte gaze puturoase şi acel ochi înfiorător de şacal. Dacă va trebui să mai pună nişte lemne pe foc, ar face bine să se descurce singură, dar *nu va trebui,* fiindcă el se va întoarce cu mult înainte să fie nevoie de aşa ceva. Nu erau decât doi kilometri. Sigur îi va rezista piciorul la această distanţă.

— Mă voi întoarce, spuse. Se aplecă în faţă şi-şi masă genunchiul. Era înţepenit, dar nu foarte tare. Nu foarte tare, chiar aşa. Va pune berea într-o pungă – poate că şi o cutie de biscuiţi Hi Ho pentru nenorocită, dacă tot va fi la capitolul ăsta – şi se va întoarce îndărăt. Eşti sigură că te simţi bine?

Nimic. Doar ochiul.

— Tăcerea înseamnă aprobare, repetă şi porni către Deep Cut Road, mergând pe urmele aproape complet umplute cu zăpadă făcute de prelată când o târâse Henry încoace. Merse în reprize scurte, oprindu-se să se

odihnească la fiecare zece-doisprezece paşi… şi să-şi maseze genunchiul. Se opri o dată să se uite la foc. Deja părea mic şi lipsit de substanţă în lumina după-amiezii timpurii. E-o nebunie futută, spuse la un moment dat, dar continuă să meargă.

2

Ajunse la capătul porţiunii de pământ drept fără nici o problemă; la fel şi până la jumătatea dealului. Tocmai începuse să umble puţin mai repede, tocmai începuse să se încreadă în genunchi mai mult, când – ha-ha, cretinule, ai muşcat-o – se bloca, transformându-se în ceva ce părea beton armat şi căzu la pământ, strigând răguşit înjurături printre dinţii încleştaţi.

Şezând acolo în zăpadă şi înjurând, îşi dădu seama că se întâmpla ceva foarte ciudat în jurul lui. Un cerb foarte mare trecu prin stânga lui, aruncând doar o privire furişă către omul de care ar fi fugit în salturi mari şi sprintene într-o cu totul altă zi. Fugind o dată cu el, aproape pe sub el, văzu o veveriţă roşcată.

Pete şezu acolo în ninsoarea rară – fulgii mari cădeau într-o unduire schimbătoare, care semăna cu o dantelărie – cu piciorul întins în faţă şi cu gura deschisă. Pe drum veneau şi mai multe căprioare şi cerbi; de asemenea, veneau şi alte animale, mergând la pas sau săltând asemenea unor refugiaţi scăpând de cine ştie ce dezastru. Chiar mai multe se vedeau printre copaci, mişcându-se într-un val către est.

— Unde mergeţi, prieteni? Întrebă el un iepure de câmp cu urechile lipite de spate, care trecea în salturi mici pe lângă el. Se ţine o partidă de fotbal cu echipe mixte la rezerva naturală din est? Se face distribuţia pentru următorul film desenat la Disney? Aveţi o…

Se opri brusc, saliva uscându-i-se în gură şi devenind un fel de ceaţă pişcătoare. Un urs negru, îngrăşat cu proviziile adunate în perioada dinaintea hibernării, mergea în

buiestru prin ecranul de arbuşti şi tufe din partea lui stângă. Umbla cu nasul aproape de pământ şi crupa i se mişca dintr-o parte în alta şi, deşi nu-i acordă lui Pete nici măcar o privire, iluziile pe care şi le făcuse de când se afla aici, în pădurile nordului, în legătură cu poziţia sa în lanţul trofic, fură pentru prima dată spulberate. El nu era decât o grămadă gustoasă de carne albă, care se întâmpla încă să mai respire. Fără puşcă, era mai neajutorat ca veveriţa pe care o văzuse împleticindu-se printre picioarele cerbului – dacă ar fi observat-o ursul, veveriţa ar fi putut cel puţin să se caţere în cel mai apropiat copac până sus, până pe cele mai subţiri crengi, unde nici un urs n-ar putea-o urma vreodată. Faptul că *acest* urs nici măcar nu se uitase la el nu-l făcea pe Pete să fie mai liniştit. Unde exista unul, precis erau şi alţii, iar următorul s-ar putea să nu fie la fel de adâncit în propri-ile-i gânduri.

De-ndată ce se asigură că ursul plecase, Pete se opinti în picioare din nou, cu inima bubuindu-i în piept. O lăsase singură pe femeia aceea nechibzuită şi băşinoasă, dar, să fim serioşi, ce fel de protecţie i-ar fi putut el asigura dacă s-ar fi hotărât să-i atace un urs? Chestia era că trebuia să-şi recupereze puşca. S-o recupereze şi pe a lui Henry poate, dacă le putea căra pe amândouă înapoi. În următoarele cinci minute – până ce ajunse pe creasta dealului – prioritatea principală a lui Pete fu puşca şi de-abia după aceea urma berea. Pe când începu coborârea pe partea cealaltă a dealului, totuşi, berea redobândi primul loc. Să o pună într-o pungă şi să-şi atârne punga de umăr. Să nu se oprească pe drumul de întoarcere să bea. Va desface o sticlă atunci când se va afla înapoi în faţa focului. Va fi berea sa de recompensă şi nu exista nimic mai bun ca o bere de recompensă.

Eşti un alcoolic. Ştii asta, nu-i aşa? Un nenorocit de alcoolic.

Da şi ce mare lucru însemna asta? Că o puteai da în bară. Nimeni nu avea să te prindă că ai lăsat singură în pădure o

femeie în stare comatoasă, să zicem, până ce-ai dat o fugă în căutarea malţului. O dată întors la adăpost, va trebui să-şi amintească să arunce sticlele goale adânc în pădure. Deşi s-ar putea ca Henry să ştie oricum. Să ştie aşa cum se pare că ştiu întotdeauna lucruri unul despre celălalt atunci când sunt împreună. Chiar dacă n-ar fi ştiut, cu sau fără abilităţi telepatice, ca să-l duci de nas pe Henry Devlin trebuia să fii un maestru strălucit.

Cu toate acestea, Pete credea că Henry îl va pă-sui în privinţa berii. Asta până ce Pete va hotărî că a sosit vremea să discute subiectul. Până ce va hotărî să-i ceară poate lui Henry ajutorul. Lucru pe care s-ar putea ca Pete să-l facă odată şi-odată. În mod sigur nu-i plăcea impresia pe care o avea acum despre sine; faptul că o lăsase pe femeia aceea singură acolo în pădure spunea despre Pete Moore numai lucruri rele. Dar Henry… şi în privinţa lui Henry ceva nu era în regulă în acest noiembrie. Pete nu ştia dacă simţise şi Beaver acest lucru, dar era destul de sigur că Jonesy îl simţise. Henry era dat peste cap într-un fel. Era poate mai…

Din spatele lui se auzi un grohăit jilav. Era un elan şi trecu pe lângă Pete fără a-l observa chiar atunci când Pete căzu în mijlocul drumului, înjurând gutural şi ţinându-se de picior, uitându-se în sus în ninsoarea molcomă şi spunându-şi că e un prost. Un *alcoolic* prost.

Trecu prin câteva momente înfricoşătoare când crezu că, de data aceasta, genunchiul nu avea să-şi mai revină – îşi rupsese ceva înăuntru şi avea să rămână acolo, în mijlocul exodului animalelor, până ce avea să se întoarcă Henry pe snowmobil şi avea să-i spună: *Ce dracu' cauţi aici? Ai lăsat-o singură? De parcă nu m-aş fi aşteptat la asta.*

Dar reuşi într-un sfârşit să se ridice. Nu reuşi să înainteze decât şchiopătând pronunţat, dar era oricum mai bine decât să zacă în zăpadă la numai câţiva metri de un rahat de elan aburind. Vedea deja Scout-ul răsturnat. Avea roţile şi scheletul inferior acoperit cu zăpadă. Îşi spuse că, dacă această căzătură ar fi avut loc de cealaltă parte a

dealului, s-ar fi întors la femeie şi la foc, dar că, acum când deja vedea maşina, era mai bine să-şi continue drumul. Că armele îl interesau în primul rând, că sticlele de Bud nu erau decât o atracţie suplimentară. Şi aproape se crezu. În privinţa drumului de întoarcere… ei bine, îl va parcurge cumva. Doar ajunsese până aici, nu-i aşa?

La vreo patruzeci de metri de Scout, auzi un *vup-vup-vup* care se apropia – zgomotul inconfundabil al unui elicopter. Se uită plin de speranţă spre cer, pregătindu-se să stea în picioare destul cât să fluture din mâini – Dumnezeule, dacă avea cineva nevoie de ajutor din cer, el era acela – dar elicopterul nici măcar nu coborî sub perdeaua de nori. Văzu o siluetă întunecată trecând prin smogul de deasupra lui pentru o clipă, văzu şi sclipirea difuză a luminilor ei – apoi zgomotul elicopterului se mişcă spre est, pe direcţia în care fugiseră animalele. Fu consternat să simtă un revoltător sentiment de uşurare pândind în spatele dezamăgirii sale: dacă ar fi aterizat elicopterul, n-ar mai fi ajuns la bere şi bătuse atâta drum, bătuse atâta amar de drum.

3

Cinci minute mai târziu stătea în genunchi şi încerca să se caţere cu grijă în Scout-ul răsturnat. Descoperi curând că genunchiul rănit nu-l poate susţine prea mult (se umflase, semăna cu o franzelă mare şi dureroasă şi presa materialul pantalonilor), aşa că, mai mult sau mai puţin, înotă în interiorul tapetat cu zăpadă al maşinii. Nu-i făcea plăcere; mirosurile păreau prea puternice, dimensiunile, toate, i se păreau prea înguste. Era ca şi când s-ar fi târât într-un mormânt, un mormânt mirosind a parfumul lui Henry.

Cumpărăturile erau împrăştiate peste tot în spate, dar Pete de-abia dacă se uită la pâine, la conserve, la muştar şi la pachetul cu chiftele de carne pentru hot doguri (acest sortiment era tot ce avea bătrânul Gosselin în materie de carne). Pe el îl interesa berea şi se părea că nu se spărsese

decât o singură sticlă atunci când se întorsese Scout-ul cu roţile în sus, ca o broască ţestoasă. Norocul beţivului. Mirosul era puternic – desigur, se vărsase şi sticla din care bea el înainte de accident – dar mirosul de bere îi plăcea. Parfumul lui Henry, totuşi… pfui, Iisuse. Era într-un fel mai neplăcut ca mirosul gazelor doamnei aceleia nebune. Şi nu-şi putea explica sub nici o formă de ce mirosul de apă de colonie îl făcea să se gândească la sicrie şi morminte şi flori de înmormântare, pentru că la astea îl ducea gândul.

— De ce te-ai dat cu parfum, bătrâne, când nu te afli decât în plină pădure? Întrebă, cuvintele ieşind însoţite de mici vălătuci de aburi. Iar răspunsul, desigur, era că Henry nu se parfumase – parfumul nici nu exista în maşină, nu era decât mirosul de bere. Pentru prima dată într-un lung răstimp, Pete se surprinse gândindu-se la domnişoara aceea drăguţă care-şi pierduse cheile în faţa farmaciei din Bridgton şi la cum ştiuse el că nu avea să vină la întâlnire, că nu-şi dorea să se afle la mai puţin de cincisprezece kilometri depărtare de el. Faptul că mirosea acum un parfum care nu exista se asemăna oare cu acea întâmplare? Nu ştia, ştia doar că nu-i plăcea felul în care mirosul se amesteca la el în minte cu ideea morţii.

Las-o baltă, prichindel. Nu faci decât să te sperii singur. E o diferenţă mare între a vedea linia şi felul în care te sperii singur acum. Las-o baltă şi ia-ţi lucrurile după care ai venit.

— A dracu' de bună idee, spuse Pete.

Pungile erau din plastic, nu din hârtie şi din acelea cu mânere; bătrânul Gosselin urcase cel puţin treapta aceasta pe scara evoluţiei comerciale. Pete înşfăcă una şi, făcând asta, simţi o dâră de durere în podul palmei sale drepte. Doar o singură nenorocită de sticlă spartă şi, fireşte, în aceasta se tăiase el şi încă destul de adânc, judecând după durere, poate că aceasta era pedeapsa că o lăsase pe femeie singură la adăpost. Dacă asta era, avea s-o suporte ca un bărbat şi să considere că scăpase uşor.

Adună opt sticle, dădu să iasă din maşină, apoi se răzgândi. Făcuse atâta drum anevoios până aici doar pentru opt nenorocite de sticle?

— Cred că nu, murmură el şi le luă şi pe celelalte şapte, oprindu-se să le aranjeze bine în pungă, în ciuda fiorilor pe care i-i dădea Scout-ul.

Într-un sfârşit, ieşi din maşină, luptându-se din răsputeri cu panica generată de ideea că un monstru mic, dar cu dinţi mari, va sări curând asupra lui, muşcându-l sănătos de boaşe. Pedepsirea lui Pete, Partea a II-a.

Nu se sperie cu adevărat, dar se furişă afară din maşină mai repede decât se furişase înăuntru, iar genunchiul i se blocă exact când se văzu scăpat de pericol. Se răsuci pe spate, scâncind, uitându-se în sus în ninsoare – ultimele ei scăpărări coborau în fulgi mari, dantelaţi ca lenjeria unei femei – şi masându-şi genunchiul, spunându-i să facă bine să-şi revină, acum, dragul de el, să-şi revină acum, scumpul, să-l slăbească odată, nenorocitul dracului. Şi, chiar atunci când începu să creadă că nu-şi va mai reveni niciodată, îşi reveni. Şuieră printre dinţi, se ridică în fund şi se uită la punga pe care scria cu litere roşii MULŢUMIM CĂ NE-AŢI ALES PE NOI!

— Pe cine altcineva *să fi ales,* bătrân tembel? Întrebă.

Se hotărî să bea totuşi o bere înainte să pornească la drum. In definitiv, i-ar uşura povara.

Pescui una din pungă, îi desfiletă dopul şi dădu prima jumătate pe gât din patru înghiţituri mari. Era rece afară, iar zăpada pe care şedea el era şi mai rece; totuşi, se simţea mai bine. Aceasta era magia berii. Şi whiskyul şi vodca şi chiar şi ginul aveau această magie, dar, când era vorba de alcool, Pete mergea orbeşte pe mâna lui Tom T. Hall[{9}]: prefera berea.

Uitându-se la pungă, se gândi din nou la băiatul cu păr roşcat de la magazin – rânjetul lui uimit, ochii oblici de chinez care le adusese acestor oameni titlul de *mongoloizi,* ca în expresia „mongoloid idiot". Această amintire îl făcu să

se gândească iarăşi la Duddits, la Douglas Cavell dacă ţineai neapărat să fii formal. Pete nu-şi explica de ce se gândea în ultima vreme atât de des la Duds, dar îşi făcu o promisiune: când totul avea să se termine, avea să se oprească în Derry şi să-i facă lui Duddits o vizită. Îi va convinge şi pe prietenii lui să-l însoţească, deşi nu credea că va fi nevoie de o muncă prea laborioasă în acest sens. Duddits era probabil motivul pentru care rămăseseră ei prieteni de-a lungul anilor. În definitiv, majoritatea oamenilor nici măcar nu-şi mai amintesc cine le-a fost coleg în liceu sau în facultate, ce să mai vorbim despre cei cu care se jucau în clasele generale… În ceea ce acum se numea gimnaziu, deşi Pete nu se îndoia că desemna aceeaşi junglă plină de nesiguranţă, confuzie, subsiori mirositoare, capricii nebuneşti şi idei pe jumătate coapte. Pe Duddits nu-l cunoscuseră din şcoală, desigur, fiindcă el nu frecventase Liceul Derry. Duds frecventase Şcoala Specială Mary M. Snowe, care era cunoscută copiilor din cartier sub numele de Academia Retardaţilor sau, pur şi simplu, de Şcoala Prostănacilor. Într-o înşiruire firească a lucrurilor, drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată, dar existase acea parcelă pustie la capătul străzii Kansas şi existase acea clădire abandonată din cărămidă în apropierea ei. Pe partea dinspre stradă a clădirii încă mai puteai citi FRAŢII TRACKER LIVRARE TRANSPORT ŞI DEPOZITARE vopsit în litere albe spălăcite pe fundalul vechiului zid de cărămidă roşie. De partea cealaltă, însă, unde era intrândul în care se adunau camionagii să descarce maşinile… acolo erau vopsite alte cuvinte.

Acum, şezând în zăpadă fără să simtă umezeala rece de sub fundul lui, bându-şi a doua bere pe care o desfăcuse fără să-şi dea seama (prima sticlă goală o aruncase în pădure, unde încă mai vedea nişte animale îndreptându-se spre est), Pete îşi aminti ziua în care îl întâlniseră pe Duds. Îşi aminti geaca stupidă pe care o purta Beaver şi care-i plăcea lui atât de mult, îşi aminti vocea lui Beaver, subţire

dar, totuşi, puternică, dând de veste că se încheiase ceva şi că altceva stătea să înceapă, dând de veste într-un fel indescriptibil, dar extrem de adevărat şi extrem de uşor de recunoscut, că, în după-amiaza aceea de marţi când nu plănuiseră altceva decât să joace baschet doi contra doi în faţa casei lui Jonesy, după care, poate, să joace un Parcheesi{10} în faţa televizorului, cursul vieţilor lor se schimbase definitiv. Acum, şezând în mijlocul pădurii lângă Scout-ul răsturnat, încă simţind mirosul parfumului cu care Henry nu se dăduse, ţinând într-o mână, pe care mănuşa era pătată cu sânge, o sticlă din veninul său preferat şi bând, vânzătorul de maşini îşi aduse aminte de băiatul care nu abandonase încă visul de-a deveni astronaut, în pofida dificultăţilor pe care le întâmpina la matematică (îl ajutase mai întâi Jonesy, apoi îl ajutase Henry, după care, în clasa a zecea, nici un ajutor nu-i mai fusese de folos) şi-şi aminti şi de ceilalţi băieţi, în special de Beav, cel care le întorsese vieţile cu susul în jos când ţipase cu vocea sa tocmai pornită pe drumul schimbării: *Hei, băieţi, terminaţi! Terminaţi dracului ODATĂ!*

— Beaver, spuse Pete şi ciocni sticla cu după-amiaza întunecată, stând aşa, cu spatele proptit de ca-roseria răsturnată a Scout-ului. Ai fost fenomenal, omule.

Dar nu fuseseră oare cu toţii?

Nu fuseseră oare cu toţii fenomenali?

Fiindcă e în clasa a opta şi fiindcă ultima oră de curs a zilei e muzica, ţinută la parter, Pete iese afară întotdeauna înaintea celor mai buni trei prieteni ai lui, care termină ziua de şcoală mereu la etajul al doilea. Jonesy şi cu Henry au literatură americană, care e un curs de lectură pentru copiii deştepţi, iar Beaver se află vizavi, la ora de matematică practică, adică matematică pentru băieţii şi fetele proaste. Pete munceşte pe brânci să nu trebuiască şi el să urmeze acest curs anul viitor, dar crede că e o luptă pe care o va pierde în cele din urmă. Ştie să adune, să scadă, să înmulţească şi să împartă; ştie să facă şi fracţii, deşi are

nevoie de mai mult timp pentru asta. Acum însă a apărut ceva nou, acum a apărut *x.* Pete nu-l înţelege pe *x* şi se teme de el.

Stă acum în faţa porţii de la capătul unui gard împletit din lanţuri, copiii din clasa a opta şi muco-şii dintr-a şaptea trec pe lângă el, stă acolo lovindu-şi cizmele unele de altele şi prefăcându-se că fumează, cu o mână acoperindu-şi gura şi cu cealaltă ascunsă sub ea – cea ascunsă fiind cea în care se adăposteşte presupusul chiştoc.

Acum coboară de la etajul al doilea cei din clasa a noua şi, mergând printre ei ca nişte regi – ca nişte regi neîncoronaţi, aproape, deşi Pete n-ar spune niciodată o asemenea banalitate cu voce tare – se află prietenii lui, Jonesy, Beaver şi Henry. Dacă există un rege al regilor, atunci acesta este Henry, pe ca-re-l iubesc toate fetele chiar dacă poartă ochelari. Pete e norocos să aibă asemenea prieteni şi e conştient de lucrul acesta – e probabil cel mai norocos elev dintr-a opta din Derry, luând în calcul *x*-ul sau nu. Faptul că a avea prieteni din clasa a noua îl scuteşte de bătăile golanilor de vârsta lui nu constituie nici pe departe substanţa norocului lui.

— Hei, Pete! Spune Henry ieşind degajat pe poartă alături de ceilalţi doi prieteni. Ca întotdeauna, Henry pare surprins să-l vadă, dar fără îndoială încântat. Ce mai pui la cale, omul meu?

— Nimic important, răspunde Pete ca de fiecare dată. Voi ce faceţi?

— ARAZ, spune Henry, scoţându-şi ochelarii şi lustruindu-i de cămaşă. Dacă ar alcătui un club, ARAZ ar fi cu siguranţă motoul lor; în cele din urmă, îl vor învăţa chiar şi pe Duddits să-l rostească – va ieşi *Aţeas ra 'at, a 'ta zi* în duddits-ează şi va fi unul dintre puţinele lucruri pe care Duddits le va spune şi pe care părinţii lui nu le vor înţelege. Asta, desigur, îl va încânta pe Pete şi pe prietenii lui.

Acum, totuşi, cu Duddits încă de domeniul viitorului cu o jumătate de oră, Pete se face doar ecoul lui Henry:

— Da, omule, ARAZ.

Acelaşi rahat, altă zi. Doar că, în sinea lor, băieţii nu cred decât prima jumătate, fiindcă, în sinea lor, cred că trăiesc mereu aceeaşi zi. Locuiesc în Derry, e anul 1978 şi mereu va fi 1978. Vorbesc despre viitor, se gândesc că vor vedea secolul douăzeci şi unu – Henry va ajunge avocat, Jonesy scriitor, Beaver un camionagiu de cursă lungă, Pete va fi un astronaut cu galoane NASA pe umăr – dar acestea sunt doar *gânduri,* cam ca şi Crezul Apostolic pe care îl cântă în biserică fără să-şi dea seama ce le iese pe gură; ce-i interesează cu adevărat e fusta Maureenei Chessman, care e şi aşa scurtă şi care se ridică de fiecare dată când se învârte pe călcâie. Cred cu convingere că, într-o zi, fusta Maureenei se va ridica destul de sus să-i vadă chiloţeii coloraţi, cred în acelaşi fel în care cred că Derry e veşnic şi că la fel sunt şi ei. Cred că întotdeauna vor merge la liceu şi că întotdeauna va fi ora trei fără un sfert, că întotdeauna vor trece împreună pe strada Kansas în drum spre casa lui Jonesy, în faţa căreia vor juca baschet (şi Pete are un coş în faţa casei, dar îl preferă pe al lui Jonesy, fiindcă tată lui l-a montat destul de jos să poţi executa slamuri), întotdeauna vor vorbi despre aceleaşi lucruri: cursuri şi profesori şi care copil l-a *călcat* pe bătături pe care copil, cum cutare l-ar putea sau nu bate pe cutărică dacă s-ar lua la trântă (ceea ce nu se va întâmpla niciodată, deoarece cutare cu cutărică sunt prieteni la cataramă), cine a mai făcut lucruri scârboase în ultima vreme (preferatul lor până acum în acest an e unul dintr-a şaptea, pe nume Norm Parmeleau, cunoscut mai nou drept Parmeleau Macaroane, o poreclă ce-l va bântui ani la rândul, îl va bântui până şi în noul secol despre care băieţii vorbesc, dar în care nu cred cu adevărat; ca să câştige un pariu de cincizeci de cenţi, Norm Parmeleau, într-o zi pe când se aflau în cantină, îşi umpluse amândouă nările cu macaroane cu brânză, apoi le trăsese înapoi afară ca pe muci şi le mâncase; acesta era Parmeleau Macaroane care, asemenea atâtor copii de gimnaziu,

confundase notorietatea cu celebritatea), cine cu cine e împreună (dacă un băiat şi cu o fată sunt observaţi după şcoală mergând împreună spre casă, se presupune că *probabil* sunt împreună; dacă sunt observaţi ţinându-se de mână şi sugându-şi buzele, aceasta e o certitudine), cine va câştica Super Cupa (împuţiţii de la Patriots, împuţiţii de la Boston Patriots, doar că niciodată nu câştigă; să fii fan Patriots e-o plictiseală). Toate aceste subiecte sunt identice şi, totuşi, mereu fascinante când le discută venind de la aceeaşi şcoală *(Cred în Dumnezeu atotputernicul),* mergând pe acelaşi drum *(creatorul cerului şi al pământului),* sub acelaşi cer infinit şi alb de octombrie *(al lumii fără sfârşit),* alături de aceiaşi prieteni *(amin).* Acelaşi rahat, aceeaşi zi, acesta e adevărul absolut pentru ei şi tuturor la place acum K.C. and the Sunshine Bând, chiar dacă fiecare ţi-ar spune RLP-JD (rock-ul la putere, jos disco-ul): aşa le place lor. Imprevizibilul le va sări în faţă brusc şi neobservat, aşa cum face întotdeauna cu copiii la această vârstă; dacă imprevizibilul ar trebui să ceară aprobarea elevilor de gimnaziu, ar înceta să mai existe.

Astăzi mai au de discutat şi despre vânătoare, fiindcă, luna viitoare, domnul Clarendon îi va duce pentru prima dată la Bivuac. Vor sta acolo trei zile, dintre care două vor fi zile de şcoală (să facă rost de învoire pentru aceste zile nu e o problemă şi nu trebuie nici să mintă cu privire la obiectul excursiei; putea fi sudul Maine-ului urbanizat, dar, aici în nord, în ţinutul nimănui, vânătoarea încă mai face parte din procesul educaţional al unei persoane tinere, mai cu seamă dacă această persoană e băiat). Gândul că se vor furişa prin pădure cu puştile încărcate în spate, în timp ce prietenii lor vor fi la mult-iubita Ş.G.D, picotind de somn, li se pare incredibil şi încântător de ca lumea – astfel, trec pe lângă Academia Retardaţilor de pe cealaltă parte a străzii fără s-o observe măcar. Retardaţii ies de la şcoală în aceeaşi vreme cu elevii de la Şcoala Generală Derry, dar cei mai mulţi merg acasă împreună cu mamele lor cu autobuzul special

pentru retardaţi, care e albastru şi nu galben şi e celebru prin faptul că ar avea un abţibild lipit pe el care spune AJUTAŢI BOLNAVII MINTAL SAU VĂ OMORÂM. Când Henry, Beaver, Jonesy şi Pete trec de Şcoala Mary M. Snowe, câţiva dintre cei mai zdraveni retardaţi de acolo, care au voie să se întoarcă acasă neînsoţiţi, încă mai întârzie pe drum, holbându-se în stânga şi în dreapta, cu acele expresii ciudate de mirare continuă pe feţe. Pete şi cu prietenii lui îi văd fără să-i observe, ca întotdeauna. Nu sunt decât un detaliu din tabloul lumii înconjurătoare.

Henry, Jonesy şi cu Pete îl ascultă atenţi pe Beav, care le spune că, atunci când vor ajunge la Bivuac, vor trebui să meargă în Viroagă, pentru că acolo se găsesc întotdeauna cerbii cei mai mari, acolo cresc tufele care le plac lor.

— Eu şi cu tata am văzut o mie de animale acolo, spune el. Fermoarele jachetei sale de motociclist clincăie a aprobare.

Se ceartă despre cine va vâna cel mai mare animal şi despre care e cel mai bun loc unde să le împuşti ca să le dobori cu un singur cartuş şi să nu le faci să sufere. („Tata spune că animalele nu suferă aşa cum suferă oamenii", le spune Jonesy. „Spune că aşa le-a făcut Dumnezeu, ca să le putem noi vâna.") Râd şi se îngână şi se ceartă despre cine va borî primul mâncarea de la prânz atunci când va sosi timpul să-şi cureţe vânatul de maţe, iar Academia Retardaţilor rămâne din ce în ce mai în urmă. Înaintea lor, pe partea lor de stradă, se iveşte clădirea din cărămidă roşie în care Fraţii Tracker obişnuiau să-şi desfăşoare activitatea.

— Dac-o să dea cineva la boboci, n-o să fiu eu, se laudă Beaver. Am văzut maţe de căprioară de-un milion de ori şi nu-mi fac greaţă deloc. Îmi amintesc că, odată…

— Hei, băieţi, intervine Jonesy, emoţionat dintr-o dată. Vreţi să vedeţi pizdulica Tinei Jean Schlossinger?

— Cine-i Tina Jean Schlossinger? Întreabă Pete, dar se simte deja intrigat. Să vadă *orice* pizdulică i se pare o idee

minunată; se uită mereu la revistele tatălui său, la *Penthouse* şi *Playboy,* pe care tata le ţine în atelier, în spatele cufărului mare cu unelte. Pizdulicile sunt foarte interesante. Nu i-o scoală şi nici nu-l fac să se excite aşa cum i se întâmplă când vede ţâţe, dar presupune că lucrurile stau aşa pentru că e încă un copil.

Iar pizdulicile sunt interesante.

— *Schlossinger,* spune Jonesy, râzând. *Schlossinger,* Petesky. Schlossingerii locuiesc la două cvartale de mine şi… Se opreşte dintr-odată, iluminat de-o întrebare care necesită un răspuns imediat. Se întoarce spre Henry: Schlossingerii sunt evrei sau republicani?

Acum râde Henry de Jonesy, dar fără rea voinţă.

— Teoretic, cred că e posibil să fie amândouă în aceeaşi vreme… sau nici una.

Henry pronunţă niuna şi nu nici una[{11}], ceea ce-l impresionează pe Pete. Sună a dracu' de deştept şi-şi promite să pronunţe în acelaşi fel de aici înainte – *niuna, niuna, niuna,* repetă în gând… dar ştie că oricum va uita, ştie că e unul dintre cei blestemaţi să pronunţe *nici una* toată viaţa.

— Să lăsăm religia şi politica deoparte, spune Henry, încă râzând. Dacă ai o poză în care Tina Jean Schlossinger îşi arată pizdulica, vreau s-o văd.

Beav a devenit între timp vizibil de nerăbdător – a roşit în obraji, îi lucesc ochii şi-şi vâră o nouă scobitoare în gură, înainte să o fi terminat pe cealaltă. Fermoarele jachetei sale, cea pe care fratele său a purtat-o cele patru sau cinci luni cât timp a fost fan al formaţiei Fronzie, clincăie mai repede.

— E blondă? Întreabă Beav. E blondă şi la liceu? Arată super bine? Are… Îşi ridică mâinile în faţa pieptului şi, când Jonesy aprobă din cap, rânjind, Beaver se întoarce spre Pete şi-i spune conspirativ: Regina Balului de Absolvire a liceului din acest an, prostalăule! I-a apărut poza şi în ziar!

Era împreună cu Richie Grenadeau pe podiumul ăla ambulant, ţii minte?

— Da, dar nenorociţii de Tigers au pierdut meciul din finală şi Grenadeau s-a ales cu un nas spart, spune Henry. Prima echipă de liceu din Derry care a jucat împotriva unei echipe de Divizia A din sudul Maine-ului şi nenorociţii ăia…

— La dracu' cu Tigers, intervine Pete. Îl pasionează fotbalul liceal mai mult ca înfricoşătorul *x,* dar nu foarte mult. Oricum şi-a amintit acum de fată, îşi aduce aminte de fotografia din ziar, unde ea stătea pe platforma împodobită cu flori a unui camion alături de fundaşul echipei Tiger, amândoi purtând coroane din staniol, zâmbind şi salutând mulţimea. Părul îi cădea în jurul feţei în bucle mari gen Farrah Fawcett, iar rochia pe care o purta nu avea bretele, dezvelindu-i pometii sânilor.

Pentru prima dată în viaţa lui, Pete simte adevărata poftă sexuală – e un sentiment carnal, roşu şi greu, care-i îndreaptă atârnătoarea, îi usucă gura şi-i îngreunează gândirea. Fofoloancele sunt interesante; gândul de-a vedea o fofoloancă din *oraş,* fofo-loancă de *Regină a Balului…* asta e mai mult decât emoţionant. Asta e „de văzut neapărat", aşa cum defineşte uneori criticul de film de la *News,* ziarul local al Derry-ului, filmele care-i plac ei în mod special.

— Unde e? Întreabă Jonesy cu răsuflarea tăiată. Şi-o închipuie pe această fată, pe Tina Jean Schlossinger, aşteptând autobuzul şcolii la colţul străzii, stând acolo şi chicotind cu prietenele ei, fără să ştie că băiatul care trece pe lângă ea a văzut ce ascunde ea sub fustă sau sub blugi, că ştie că părul de pe pizdulica ei are aceeaşi culoare cu părul care-i creşte pe cap. Pete e încins. Unde e?

— Acolo, spune Jonesy şi arată spre dreptunghiul din cărămidă roşie care e fostul depozit al Fraţilor Tracker. Pe pereţi s-a căţărat iedera, dar au avut parte de o toamnă răcoroasă până acum şi frunzele s-au veştejit, înnegrindu-se. Câteva dintre geamuri sunt sparte şi celelalte sunt opace din cauza prafului. Când se uită la această

construcţie, Pete simte cum îl furnică fiorii. În parte pentru că băieţii cei mari, cei de liceu şi alţi câţiva ce-au trecut deja de liceu, joacă baseball pe parcela pustie din spatele depozitului, iar băieţilor celor mari le place, cine ştie de ce (îi ajută să spargă monotonia, poate), să-i bată pe băieţii mai mici. Dar nu asta e marea problemă, fiindcă sezonul de baseball s-a încheiat acest an şi băieţii cei mari probabil şi-au mutat deja şandramaua în parcul Strawford, unde vor juca handbal până la căderea zăpezii. (O dată cu căderea zăpezii, se vor căzni să joace hochei cu crose artizanale, prinse la încheieturi cu bandă izolantă.) Nu, marea problemă e că, în Derry, copiii dispar uneori, Derry e un loc ciudat în această privinţă, iar când *dispar* într-adevăr, sunt văzuţi ultima dată în locuri ferite, cum e depozitul părăsit al Fraţilor Tracker. Nimeni nu discută despre acest lucru neplăcut, dar cu toţii ştiu de existenţa lui.

Totuşi, o fofoloancă… nu o fofoloancă fictivă din *Penthouse,* ci o găoace adevărată a unei fete reale din oraş… asta e ceva ce merită văzut, chiar aşa. Ast-ar fi o nenorocită de-aventură.

— Fraţii Tracker? Spune Henry cu o neîncredere onestă. S-au oprit acum din mers, stau într-o grămadă nu departe de clădire, în vreme ce ultimul dintre retardaţi trece suspinând şi holbându-se pe cealaltă parte a străzii. Te respect, Jonesy, să nu crezi altceva – te respect *cu duiumul* – dar ce-ar putea căuta o poză cu pizdulica Tinei Jean acolo?

— Nu ştiu, spune Jonesy, dar a văzut-o David Trask şi a spus că ea e în poză.

— Ştiu şi io cu intratul acolo înăuntru, omule, spune Beaver, vreau să zic, mi-ar plăcea să-i văd Tinei Jean Slophanger{12} pizdulica…

— *Schlossinger…*

— … dar locu' ăla stă gol cel puţin de când eram noi în clasa a cincea…

— Beav…

— … şi pariez că-i plin de şobolani.

— *Beav…*

Dar Beav e hotărât să-şi spună gândul până la capăt:

— Şobolanii poartă turbarea, spune. Intră turbarea-n ei prin gaura dindărăt.

— Nu trebuie să intrăm înăuntru, spune Jonesy şi toţi trei se uită la el cu nou interes.

Asta era altă culoare pentru acelaşi produs, aşa cum a zis tipu' când a văzut suedeza cu păr negru.

Jonesy observă că le-a captat întreaga atenţie, dă din cap şi continuă:

— Davey spunea că nu trebuie decât să mergi prin partea din faţă şi să te uiţi pe a treia sau a patra fereastră. Acolo era biroul lui Phil şi al lui Tony Tracker. Încă mai atârnă un afişier pe perete. Şi Davey spunea că singurele lucruri de pe afişier sunt o hartă a Noii Anglii cu toate rutele de transport şi o poză cu Tina Jean Schlossinger arătându-şi pizdulica în toată splendoarea ei.

Se uită la el cu un interes care le taie răsuflarea.

Pete întreabă ce le-a trecut tuturor prin cap:

— E goală puşcă?

— Nu, recunoaşte Jonesy. Davey spunea că nu-i poţi vedea nici ţâţele, dar îşi ţine fusta ridicată şi nu poartă chiloţi şi chiar i-o poţi vedea, limpede ca la lumina zilei.

Pete e dezamăgit că Regina Balului din acest an nu e în fundul gol, dar chestia cu fusta ridicată îi pune pe toţi pe jar, hrănindu-le acel preconcept primar şi pe jumătate secret despre felul în care trebuie înţeles sexul. O fată-şi *poate* ridica fusta, la urma urmei; orice fată poate face asta.

Nici măcar Henry nu mai pune vreo întrebare. Singura întrebare vine de la Beav, care vrea să ştie dacă Jonesy e absolut sigur că nu trebuie să intre înăuntru ca să vadă poza. Dar se îndreaptă deja în direcţia parcării din faţa clădirii, se îndreaptă spre parcela pustie, simţindu-se plini de o forţă ca un vânt de primăvară, porniţi cum sunt în această aventură nechibzuită.

5

Pete termină a doua bere şi aruncă sticla adânc în pădure. Se simţea mai bine acum. Se ridică încet în picioare şi-şi scutură zăpada de pe turul pantalonilor. I se desţepenise puţin piciorul? Aşa credea. Arăta îngrozitor, desigur – arăta ca şi când s-ar fi aflat nenorocitul de stadion Metrodom din Minnesota la el în pantaloni – dar se simţea puţin mai bine. Totuşi, păşi cu grijă, legănând punga de plastic în arcuri scurte de cerc pe lângă el. Acum că tăcuse şi reţinuta, dar puternica voce care insistase că *trebuie* să bea o bere, că *trebuie* neapărat să bea, se gândi cu bunăvoinţă proaspătă la femeie, sperând ca ea să nu-şi fi dat seama că plecase. Va merge încet, se va opri des să-şi maseze genunchiul (poate că-i va şi vorbi, îl va încuraja; o idee prostească, dar era de unul singur şi n-ar fi observat nimeni asta) şi se va întoarce la femeie. Acolo, va bea încă o bere.

Nu se uită înapoi la Scout-ul răsturnat, nu observă că scrisese DUDDITS în zăpadă de mai multe ori, amintindu-şi de acea zi din îndepărtatul an 1978.

Doar Henry întrebase ce putea căuta poza fetei în acel birou părăsit din depozitul acela părăsit, iar Pete se gândi acum că Henry trebuia neapărat să întrebe asta ca să-şi îndeplinească rolul de Sceptic al Grupului. Nu întrebase, desigur, decât o singură dată; cât despre ei ceilalţi, pur şi simplu *crezuseră* şi de ce nu? La treisprezece ani, Pete încă mai credea în Moş Crăciun. Şi, pe lângă asta…

Se opri aproape de creasta dealului şi nu fiindcă ar fi rămas fără suflare sau fiindcă i s-ar fi blocat piciorul, ci fiindcă auzi pe nepusă masă un murmur slab în minte, ceva care semăna cu un transformator pentru electricitate, doar că acesta avea un ritm ciclic, un *vrum-vrum-vrum* difuz. Şi nici nu fu „pe nepusă masă", ca atunci când apare ceva din neant; avea impresia că sunetul răsunase în mintea lui încă de mai înainte şi că de-abia acum îl conştientizase el. Îl

asociase cu tot felul de lucruri bizare. Chestia aia cu parfumul lui Henry, de pildă… sau gândul despre Marcy. Despre cineva pe nume Marcy. Nu ştia să cunoască pe cineva cu acest nume, dar îl descoperi imediat în mintea sa, ca în fraza Marcy, am nevoie de ajutor sau *Marcy, te vreau s*au poate *Fir-ar să fie, Marcy, adu benzina.*

Rămase locului, lingându-şi buzele uscate, plasa cu bere atârnând drept în mâna lui, oprită din mişcarea ei de pendul. Se uită spre cer, sigur pe dată că va vedea luminile… şi chiar se vedeau, doar că acum erau numai două şi erau foarte difuze.

— Spune-i lui Marcy să-i convingă să-mi dea o injecţie, spuse Pete, pronunţând rar fiecare cuvânt în liniştea înconjurătoare şi fu convins că erau cuvintele potrivite. Potrivite *pentru ce* sau *despre ce* nu ştia, dar, da, acestea erau cuvintele din mintea lui. Era vorba de acel declic? Sau fuseseră provocate de lumini? Pete nu ştia cu siguranţă.

— Poate niuna, spuse el.

Pete îşi dădu seama că ninsoarea se oprise. Lumea din jurul lui avea acum doar trei culori: griul întunecat al cerului, griul întunecat al pinilor şi albul imaculat al zăpezii proaspete. Şi era o linişte profundă.

Îşi întoarse capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ascultând. Da, era tăcere. Nimic. Natura nu scotea nici un sunet şi murmurul se oprise fără urmă, la fel ca şi ninsoarea. Când se uită spre cer, observă că şi strălucirea pală şi prăfoasă a luminilor dispăruse.

— Marcy? Spuse, ca şi când ar fi strigat pe cineva. Îi trecu prin minte că Marcy ar putea fi numele femeii din cauza căreia făcuseră ei accidentul, dar alungă ideea. Numele femeii era Becky, ştia asta la fel de limpede cum ştiuse numele agentei imobiliare în acea zi. Marcy nu era decât un cuvânt care nu-i spunea nimic. Poate că tocmai suferise o crampă mentală. N-ar fi fost prima dată când i se întâmpla asta.

Urcă dealul până pe creastă şi porni coborârea gândurile întorcându-i-se la ziua aceea din toamna anului 1978, ziua în care îl întâlniseră pe Duddits.

Aproape ajunse la porţiunea de drum drept, când îl lăsă brusc genunchiul; de data aceasta nu se blocă, ci păru că explodează asemenea unui nod de pin cuprins de foc.

Plonjă în zăpadă. Nu auzi sticlele de Bud spărgându-se în pungă – toate, mai puţin două. Striga prea tare ca să le audă.

CAPITOLUL 6 - DUDDITS

PARTEA A DOUA

1

Henry porni spre cabană în pas alert, dar, pe măsură ce ninsoarea se reduse la câţiva fulgi rari şi vântul începu să slăbească, îşi grăbi marşul până la o alergare egală de metronom. Făcea jogging de mulţi ani şi nu-i venea greu să ţină ritmul. Poate că va trebui să încetinească pasul sau chiar să se oprească la un moment dat, dar se îndoia de lucrul acesta. Parcursese distanţe mai lungi de cincisprezece kilometri, deşi trecuseră vreo doi ani de atunci şi niciodată pe zăpadă de zece centimetri înălţime. Totuşi, ce i s-ar putea întâmpla? Să cadă Şi să-şi luxeze şoldul? Să facă poate un infarct? La treizeci şi cinci de ani, un atac de cord pare posibil, dar, chiar şi dacă ar fi fost predispus la infarct, era ridicol să-şi facă griji din pricina asta, nu-i aşa? Având în vedere mai cu seamă planurile pe care şi le făcuse! Atunci, de ce să-şi facă griji?

Jonesy şi Beaver, pentru ei să-şi facă griji, asta era! Privite lucrurile în faţă, asta părea la fel de ridicol ca şi teama că va suferi o catastrofală insuficienţă cardiacă în mijlocul pustietăţilor – problemele se aflau în urma lui, acolo unde se afla Pete şi străina aceea, acea femeie semicomatoasă şi nu înaintea lui, la Bivuac… doar că *erau* probleme la Bivuac, probleme grave. Nu-şi putea explica de unde ştia asta, dar o ştia şi accepta acest fapt. Ştiuse încă dinainte de a se întâlni cu animalele, toate grăbindu-se şi nici una aruncându-i mai mult de o privire furtivă.

O dată sau de două ori se uitase spre cer, căutând alte lumini, dar nu observă nimic şi, după aceea, îşi ţinu privirea aţintită doar înainte, trebuind să facă uneori slalom printre animale. Nu mergeau la trap, dar aveau în ochi o privire ciudată, înfricoşătoare, pe care Henry nu o mai văzuse

vreodată. Odată trebuise să sară uşor în sus ca să nu fie doborât de o pereche grăbită de vulpi.

Încă doisprezece kilometri, îşi spuse. Asta devenise o mantra, un îndemn pentru el, diferit de cele pe care şi le spunea de obicei când alerga (cel mai des, repeta poezii de grădiniţă), dar nici chiar atât de diferit – avea aceeaşi idee, de fapt. *Încă doisprezece kilometri, încă doisprezece kilometri până la Banbury Cross*[{13}]. Nu exista nici o Banbury Cross, însă, doar cabana veche a domnului Clarendon – şi nu exista nici măcar acel bidiviu care să-l ducă în spinare acolo. Ce *era* acela un bidiviu[{14}], la urma urmei? Cine ştia? Şi ce mama dracului se petrecea aici – luminile, animalele păşind încet, dar hotărâte (Dumnezeule mare, ce animal era acela din stânga lui, din liziera pădurii? Era un nenorocit de urs?), femeia din mijlocul drumului, şezând acolo fără păsare, lipsindu-i majoritatea dinţilor şi majoritatea minţilor? Iar *băşinile* alea, Dumnezeule mare! Singurul lucru foarte de departe asemănător cu ele fusese respiraţia unui pacient pe care-l avusese odată, un schizofrenic bolnav de cancer intestinal. *Miros întotdeauna aşa,* îi spusese un medic internist, prieten cu Henry, atunci când încercase să-i descrie duhoarea. *Pot să-şi spele dinţii de zece ori pe zi, să facă gargară cu apă de gură Lavoris la fiecare oră şi mirosul tot se simte în respiraţia lor. E mirosul corpului care se autodevorează, fiindcă asta înseamnă de fapt cancerul denudat de definiţiile medicale: autocanibalism.*

Încă unsprezece kilometri, încă unsprezece kilometri, iar animalele sunt puse pe goană, toate animalele se-ndreaptă spre Disneyland. Şi, o dată ajunse acolo, vor forma un şir indian şi vor cânta în cor „It's a Small World After All".

Bufnetul egal şi estompat al bocancilor lui. Ochelarii care-i saltă pe şaua nasului. Respiraţia care-i iese din gură în baloane de abur cald. Dar îi era cald acum, se simţea bine, endocrinele pompau adrenalină. Oricare ar fi fost deficienţa sa, cu siguranţă nu se manifesta la nivelul acestor

glande; avea tendinţe sinucigaşe, dar nu era nici pe departe distonic.

Că anumite aspecte ale problemei lui – goliciunea fizică şi emoţională care parcă se pierduseră într-un viscol teribil – *erau* de origine psihică, hormonală, nu se îndoia câtuşi de puţin. Că problema putea fi reglată, dacă nu chiar eliminată întru totul, de o medicaţie pe care el însuşi o prescria pacienţilor cu toptanul… nu se îndoia câtuşi de puţin nici de asta. Dar, asemenea lui Pete, care ştia fără îndoială că viitorul posibil îi rezerva o cură de dezalcoolizare şi câţiva ani de întâlniri la asociaţia AA[15], Henry nu voia *să se vindece,* era cumva convins că vindecarea n-ar fi decât un paleativ, ceva care l-ar împuţina ca fiinţă umană.

Se întreba dacă se întorsese Pete după bere şi ştiu că răspunsul era probabil afirmativ. Henry s-ar fi oferit să i-o aducă el, dacă s-ar fi gândit atunci la asta, ar fi făcut o asemenea excursie riscantă (riscantă pentru femeie în aceeaşi măsură ca şi pentru Pete) şi inutilă pentru el, dar fusese cam înspăimântat – iar gândul acesta nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Paria că îi trecuse, totuşi, lui Pete prin minte. Ar putea oare face el drumul acela încă o dată, având în vedere genunchiul său rupt? Era posibil, dar pe asta Henry n-ar fi pariat.

S-au întors! Strigase femeia, uîtându-se spre cer. *S-au întors! S-au întors!*

Henry îşi vârî bărbia în piept şi alergă puţin mai repede.

2

Încă zece kilometri, încă zece kilometri până la Banbury Cross. Chiar se redusese drumul deja la zece kilometri, sau era o farsă a optimismului său? Dădea cumva prea mult frâu liber endocrinelor? Ei bine şi ce dacă era aşa? Optimismul nu-i putea dăuna în acest moment. Ninsoarea se oprise aproape complet, valul de animale se subţiase şi acesta era, de asemenea, un semn bun. Ce nu erau semn

bun erau gândurile lui, dintre care unele păreau a-i aparţine din ce în ce mai puţin. Becky, de pildă, cine era Becky? Numele începuse să-i răsune în minte, devenise o nouă parte a mantrei. Bănuia că era femeia pe care de-abia evitase s-o calce cu maşina. *A cui eşti tu, fetiţo? Becky, păi, eu sunt Becky, sunt frumuşica Becky Shue.*

Doar că nu era frumuşică, nu era deloc frumuşică. Era o halcă opulentă şi mirositoare, asta era şi se afla acum în grija mai mult decât îndoielnică a lui Pete Moore.

Zece. Încă zece kilometri până la Banbury Cross.

Alerga într-un ritm constant – atât de constant pe cât îi permitea alunecuşul – şi auzea voci ciudate în minte. Doar că numai una dintre ele era cu adevărat ciudată şi aceasta nu era nicidecum o voce, ci un fel de murmur în care se distingea

(a cui este fetiţa, a cui este fetiţa, frumuşica Becky Shue)

O bătaie ritmică. Celelalte erau voci pe care le recunoştea sau voci pe care le cunoşteau prietenii lui. Despre una dintre ele îi povestise Jonesy, o voce pe care o auzise după accident şi pe care o asociase cu vocea durerii: *Vă rog, opriţi-vă, nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Marcy.*

Auzi vocea lui Beaver: *Uită-te în oala de noapte.*

Jonesy, răspunzându-i: *De ce nu batem pur şi simplu la uşa băii să-l întrebăm cum se simte?*

Vocea străinului spunând că, dacă va face treaba mare, se va simţi bine…

… doar că nu era un străin, era Rick, prietenul frumuşicăi de Becky. Rick şi mai cum? McCarthy? McKinley? McKeen? Henry nu era sigur, dar înclina spre McCarthy, ca şi Kevin McCarthy din filmul acela de groază vechi în care gogoloaiele alea venite din spaţiu luau înfăţişarea oamenilor{16}. Unul dintre filmele preferate ale lui Jonesy. Toarnă câteva sticle de bere în el şi aminteşte de acest film, iar Jonesy va răspunde cu fraza-cheie a filmului imediat: *„Sunt printre noi! Sunt printre noi!"*

Şi femeia, uitându-se spre cer şi strigând: *S-au întors, s-au întors.*

Dumnezeule, nu mai păţise aşa ceva de când fusese copil şi, de data aceasta, era mai rău, era ca şi când ar fi pus mâna pe o linie de înaltă tensiune prin care circulă voci, nu electricitate.

Şi toţi pacienţii pe care-i avusese de-a lungul anilor, plângându-se că aud voci! Iar Henry, marele psihiatru (Tânărul Domn Dumnezeu, cum îi spusese un pacient când lucra la spital în primele sale zile de profesat), dădea doar din cap, ca şi când i-ar fi înţeles. Crezuse de fapt că-i înţelege. Dar poate că numai acum îi înţelegea cu adevărat.

Voci. Le ascultă atât de atent, că nu auzi *vup-vup-vup*-ul elicopterului trecând pe deasupra capului lui, un rechin negru în atac de-abia ascuns de plafonul de jos al norilor. Apoi începură să se îndepărteze vocile, aşa cum face o transmisie radio îndepărtată la ivirea zorilor, când atmosfera începe din nou să se umple de alte semnale. În cele din urmă, rămase doar vocea propriilor sale gânduri, insistând că se întâmplase ceva îngrozitor la Bivuac, că se întâmplase sau avea să se întâmple ceva la fel de îngrozitor la Scout-ul lăsat în urmă sau la adăpostul tăietorilor de lemne.

Încă opt kilometri. Încă opt kilometri.

Făcând un efort să-şi ia gândul de la prietenul lăsat în urmă şi de la prietenii spre care mergea sau de la orice altceva se întâmpla în jurul lui, îşi permise să se ducă acolo unde ştia că şi Pete se dusese cu gândul: la anul 1978, la Fraţii Tracker şi la Duddits. Henry nu înţelegea cum putea Duddits Cavell să aibă ceva de-a face cu curvăsăria aceasta, dar cu toţii se gândiseră la el şi, ca să-şi dea seama de asta, Henry nu avea nevoie de vechiul truc al legăturilor mentale. Pete pomenise de Duddits când o târau pe femeia aceea aşezată pe bucata de prelată către adăpostul tăietorilor de lemne, Beaver vorbise despre Duddits chiar cu o zi în urmă, când fuseseră împreună la vânat – în ziua în care Henry

doborâse căprioara. Beav îşi amintise cum îl duseseră toţi patru la cumpărături pentru Crăciun în Bangor pe Duddits, într-un an. Chiar după ce primise Jonesy carnetul de conducere. În iarna aceea, Jonesy ar fi dus pe oricine oriunde cu maşina. Beav râsese la amintirea cum Duddits îşi făcuse griji că Moş Crăciun nu ar exista, iar ei patru – flăcăi de liceu pe atunci, crezând că aveau lumea la degetul mic – se munciseră să-l convingă la loc că Moş Crăciun exista, că era cel mai tare. Ceea ce, desigur, reuşiseră. Jonesy, iarăşi, îl sunase pe Henry din Brookline luna trecută, era beat (stările de beţie erau mai rare la Jonesy, mai ales după accident, decât erau la Pete şi acela fusese primul telefon pe care-l primise Henry vreodată de la Jonesy când acesta plânsese) şi spunea că nu va reuşi niciodată în viaţa lui să mai facă ceva la fel de *bun,* la fel de sincer şi atât de a dracu' de frumos, cum fusese ceea ce făcuseră ei pentru bietul Duddits Cavell în 1978. *El a fost momentul nostru de culme,* îi spusese Jonesy la telefon şi, străbătut de un fior neplăcut, îşi dădu seama că exact acelaşi lucru îi spusese el lui Pete. Duddits fusese acela, omule. Chiar aşa, Duds.

Încă opt kilometri… sau poate şapte. Încă opt kilometri… sau poate şapte.

Mergeau să vadă poza pizdulicii unei fete, o poză care se bănuia că se află pe afişierul unui oarecare birou părăsit. Henry nu-şi amintea numele fetei, nu şi după atâţia ani, îşi amintea doar că fusese iubita nemernicului acela de Grenadeau şi că fusese aleasă Regina Balului liceului din Derry pe anul 1978. Aceste amănunte făcuseră ideea de-a-i vedea pizdulica să pară extrem de interesantă. Apoi, când ajunseseră în faţa clădirii, văzuseră o cămaşă imprimată în roşu-alb cu numele echipei locale de fotbal, Derry Tigers, aruncat pe jos. Puţin mai încolo, mai găsiseră ceva.

Urăsc serialu' ăla nenorocit; nu-şi schimbă niciodată hainele, spusese Pete şi Henry deschisese gura să-i răspundă, dar înainte s-o poată face…

— A strigat puştiu', spuse Henry. Alunecă pe zăpadă, merse precaut o vreme, apoi continuă să alerge, amintindu-şi acea zi de octombrie de sub cerul acela curat. Alergă mai departe, amintindu-şi de Duddits. Cum strigase Duddits şi le schimbase întreaga viaţă. Le-o schimbase în bine, bănuiseră întotdeauna, dar acum Henry se îndoia de asta.

Acum, se îndoia de foarte multe lucruri.

3

Când ajung în faţa depozitului, unde iarba creşte acum şi printre dalele de ciment, Beaver e în fruntea coloanei. Lui Beaver aproape că-i curg balele pe bărbie. Henry bănuieşte că şi Pete e cel puţin la fel de nerăbdător, dar Pete se stăpâneşte mai bine, chiar dacă e cu un an mai mic decât ei. Beaver e… care e cuvântul? *Impacient.* Pe Henry aproape-l pufneşte râsul, apoi Beav se opreşte atât de brusc, încât Pete aproape că dă peste el.

— Hei! Spune Beaver. Trage-mi-o, Freddy! Astea-s boarfele unui copil!

Chiar aşa e. Roşu cu alb, deloc vechi sau murdare, ca şi când ar fi stat acolo de o mie de ani. De fapt, pare aproape nouă.

— E doar o cămaşă, blegule, ce ne pasă nouă de ea? Vrea să ştie Jonesy. Haideţi să…

— Pe loc repaus, spune Beav. Asta-i o cămaşă bună.

Doar că, atunci când o ridică, observă cu toţii că nu e aşa. Că e nouă, da – o cămaşă nou-nouţă, pe care scrie în faţă Derry Tigers, iar în spate numărul 19. Lui Pete nu-i place fotbalului, dar ceilalţi recunosc numărul de jucător al lui Richie Grenadeau. Că e bună, nu – nu mai e bună de acum înainte, în orice caz. Gulerul e rupt aproape complet, ca şi când persoana care o purtase încercase să fugă, apoi fusese prins de guler şi tras înapoi.

— Cred că m-am înşelat, spune Beav trist şi o aruncă din mână. Haideţi.

Dar înainte să ajungă departe, dau peste altceva – de data aceasta e galben în loc de roşu, galbenul acela puternic care numai unui copil îi place. Henry o ia înaintea celorlalţi şi îl ridică. E un sufertaş pe care sunt desenaţi Scooby-Doo şi prietenii lui, fugind cu toţii de ceea ce pare a fi o casă bântuită. Asemenea cămăşii, pare nou, nu arată a lucru abandonat de prea multă vreme şi, dintr-o dată Henry e încercat de un sentiment rău cu privire la toate acestea, începe să-şi dorească să nu se fi abătut pe aici, prin apropierea clădirii acesteia abandonate... sau să fi păstrat drumul acesta pentru o altă zi. Ceea ce, deşi are numai paisprezece ani, îşi dă seama că e o prostie. Când vine vorba de pizdulici, crede el, ori te laşi dus de val, ori renunţi, în nici un caz nu te poţi păstra pentru o altă zi.

— Urăsc serialu' ăsta nenorocit de desene animate, spune Pete, uitându-se la sufertaş peste umărul lui Henry. Nu-şi schimbă niciodată hainele, aţi observat vreodată lucrul ăsta? Poartă în fiecare episod aceleaşi haine nenorocite.

Jonesy ia sufertaşul Scooby-Doo de la Henry şi-l întoarce să se uite la ceva ce a văzut că e lipit dedesubtul lui. Privirea speriată a dispărut din ochii lui Jonesy, se încruntă uşor acum, iar Henry bănuieşte că şi Jonesy îşi doreşte să-şi fi continuat drumul şi să fi jucat nişte baschet doi contra doi.

Eticheta de pe sufertaş spune: APARŢIN LUI DOUGLAS CAVELL, MAPLE LANE NR. 19, DERRY, MAINE. DACĂ BĂIATUL CĂRUIA ÎI APARŢIN S-A PIERDUT, SUNAŢI LA 949-l864. MULŢUMESC!

Henry deschide gura să spună că sufertaşul şi cămaşa aparţin probabil unui copil care merge la Academia Retardaţilor – e sigur de lucrul ăsta numai uitându-se la etichetă, care seamănă aproape perfect cu medalionul de la zgarda nenorocitului lor de *câine* – dar, înainte s-o poată face, se aude un ţipăt dinspre spatele clădirii, de acolo pe unde joacă băieţii mai mari baschet vara. E plin de durere

acest ţipăt, dar ce-l determină pe Henry s-o ia la goană înainte să-şi dea seama e surpriza din el, neplăcuta *surpriză* a cuiva care a fost lovit sau speriat (sau amândouă) pentru prima dată în viaţă.

Îl urmează şi ceilalţi. Fug de-a lungul faţadei acoperite de iederă a clădirii într-un singur şir: Henry, Jonesy, Beav şi Pete.

Se aude un viguros râset masculin.

— Haide, mănâncă-l, spune cineva. Mănâncă-l şi poţi pleca. Poate că-ţi va da Duncan şi pantalonii înapoi.

— Da, dacă o să..., începe alt băiat, probabil Duncan, să vorbească, apoi se opreşte, uitându-se fix la Henry şi la prietenii lui.

— Hei, băieţi, terminaţi! Strigă Beaver. Terminaţi dracului odată!

Prietenii lui Duncan – sunt doi la număr, amândoi poartă jachete cu inscripţiile liceului din Derry – îşi dau seama că nu mai sunt singuri la runda de distracţie a acestei după-amiezi şi se întorc pe călcâie. Îngenuncheat pe pietriş între ei, îmbrăcat doar în izmene şi purtând un singur pantof sport, cu faţa mânjită de sânge şi de praf şi de mucozităţi şi de lacrimi, se află un băiat de o vârstă pe care Henry nu o distinge. Nu e un copil mic, nu şi când are pe piept spice rare de păr, are totuşi privirea unui copil mic. Ochii lui sunt oblici, ca la chinezi şi sunt de un verde-luminos şi înoată în lacrimi.

Pe peretele de cărămidă din spatele acestui grup restrâns, scris cu litere mari, albe şi spălăcite, dar încă lizibile, este următorul mesaj: NU JOCI, NU CÂŞTIGI. Care probabil că înseamnă să te ţii departe de clădire cu jocurile şi cu mingile, să te duci în lotul părăsit unde încă se mai pot vedea urmele adânci ale liniilor dintre baze şi movila celui care aruncă mingea, dar cine poate fi sigur? NU JOCI, NU CÂŞTIGI. În anii care vor veni, vor spune asta des; va deveni una dintre lozincile preferate ale tinereţilor lor şi nici măcar nu are un sens bine definit. *Cine poate şti?* E

poate mai aproape de acest sens. Sau *Ce poţi face?* E cel mai bine s-o foloseşti însoţită de o ridicare din umeri, un zâmbet şi cu mâinile înălţate spre cer.

— Cin' dracu' sunteţi *voi?* Îl întreabă pe Beav unul dintre băieţii cei mari. Pe mâna stângă poartă ceea ce pare a fi o mănuşă de baseball sau, poate, o mănuşă de golf… o mănuşă sportivă, în orice caz. În ea se află excrementul uscat de câine pe care încercase să-l convingă pe băiatul despuiat să-l mănânce.

— Ce credeţi că *faceţi?* Întreabă Jonesy oripilat. Vreţi să-l faceţi să mănânce aia? Ce dracu'-i în *neregulă* cu voi?

Băiatul care ţine excrementul de câine în mână poartă o bandă de leucoplast alb de-a latul şeii nasului, iar Henry scoate un chiot, jumătate uimire, jumătate râset, când îl recunoaşte. E mult prea perfect, nu-i aşa? Au venit aici să vadă pizdulica Reginei Balului şi aici, pentru numele lui Dumnezeu, dau peste Regele Balului, al cărui sezon de fotbal s-a încheiat aparent cu nimic mai grav decât un nas spart şi care-şi petrece timpul făcând astfel de măgării, în vreme ce restul echipei se antrenează pentru meciul din săptămâna aceasta.

Richie Grenadeau n-a observat la Henry privirea uimită de faptul că l-a recunoscut; se holbează încă la Jonesy. Fiindcă a fost surprins şi fiindcă tonul de dezgust al lui Jonesy e atât de direct, Richie face prima dată un pas în spate. Apoi îşi dă seama că puştiul care a îndrăznit să-i vorbească pe un tot atât de mustrător e cu cel puţin trei ani mai tânăr ca el şi cu cel puţin patruzeci de kilograme mai uşor. Mâna lui îndoită se îndreaptă din nou.

— O să-l fac să înghită bucata asta de căcat, spune el. Apoi poate pleca. Pleacă şi tu, bulgăre de muci, dacă nu vrei jumate.

— Da, spălaţi putina, spune al treilea băiat. Richie Grenadeau e masiv, dar acesta e şi mai masiv, o halcă de un metru nouăzeci a cărui faţă fierbe sub coşuri. Cât timp mai ai…

— Ştiu cine sunteţi, spune Henry.

Ochii lui Richie se întorc spre el. Pare dintr-o dată îngrijorat… dar pare şi călcat pe bătături.

— Plimbă ursu', băieţel. Vorbesc serios.

— Tu eşti Richie Grenadeau. Poza ta a apărut în ziar. Ce crezi că vor spune oamenii dacă le vom povesti ce te-am prins făcând?

— N-o să spuneţi nimic nimănui, fiindc-o să fitj la mama dracu' *morţi,* spune cel numit Duncan. Părul blond-închis îi încadrează faţa şi-i ajunge până la umeri. Plecaţi de-aici. Mâncaţi pământul.

Henry nu-l bagă în seamă. Se uită fix la Richie Grenadeau. Nu simte nici urmă de frică, deşi nu încape îndoială că aceşti trei băieţi i-ar putea bate măr; fierbe de mânie, sentiment pe care nu l-a mai încercat până acum, sentiment care nici nu bănuia că există. Copilul îngenuncheat la pământ e fără îndoială retardat, dar nici chiar atât de retardat să nu-şi dea seama că aceşti trei băieţi mari voiau să-i facă rău, i-au smuls *cămaşa,* apoi…

Henry nu a mai fost niciodată în viaţă atât de aproape de o cafteală sănătoasă şi niciodată nu i-a păsat de asta mai puţin ca acum. Face un pas în faţă cu pumnii încleştaţi. Puştiul de la pământ suspină cu capul lăsat acum în jos, iar sunetul acesta reverberează încontinuu în mintea lui Henry, hrănindu-i mânia.

— Voi povesti, spune el şi, deşi cel care ameninţă e un copil, lui nu i se pare că sună ca un copil. Şi nici lui Richie, aparent; Richie face un pas în spate şi mâna înmănuşată în care ţine excrementul uscat se înmoaie din nou. Pentru prima dată în acest scurt răstimp, pare alarmat.

— Trei contra unu, trei contra un copil retardat, trage-mi-aş-o, omule, chiar că voi povesti. Voi povesti şi *ştiu cine sunteţi!*

Duncan şi băiatul masiv – singurul care nu poartă jachetă de licean – fac un pas în faţă şi-l flanchează pe Richie. Băiatul în izmene se află acum în spatele lor, dar Henry

aude bâzâitul pulsatil al suspinelor sale, îi răsună în cap, i se zbat în cap şi-l *înnebunesc* de-a binelea.

— Bine, gata, asta a fost tot, spune băiatul cel mai mare. Rânjeşte, arătând mai multe locuri unde cândva s-au aflat dinţi. Acum o să muriţi.

— Pete, să fugi când fac o mişcare, spune Henry fără să-şi ia o secundă ochii de la Richie Grenadeau. Fugi acasă şi spune-i maică-tii. Apoi, către Richie: N-o să-l prinzi niciodată. Fuge precum vântu-mpieliţat.

Vocea lui Pete sună subţire, dar deloc speriată:

— Am înţeles, Henry.

— Cu cât o să ne bateţi mai rău, cu atât mai rău o să vă fie şi vouă, spune Jonesy. Henry a prevăzut mişcarea asta, dar pentru Jonesy e o revelaţie; aproape că râde. Chiar dac-o să ne *omorâţi* cu adevărat, la ce v-ar folosi? Fiindcă Pete chiar aleargă repede şi va povesti.

— Şi eu alerg repede, spune Richie. O să-l prind.

Henry se uită mai întâi la Jonesy, apoi la Beav. Amândoi stau fermi pe poziţie. Beaver, la drept vorbind, face chiar mai mult decât atât. Se apleacă rapid, ia două pietre – sunt de mărimea ouălor, doar că au margini ascuţite – şi începe să le lovească una de cealaltă. Ochii îngustaţi ai lui Beav se mută continuu de la Richie Grenadeau la băiatul masiv, la vlăjgan.

— Când vin către noi, sari la Grenadeau, spune Henry. Ceilalţi doi nici măcar nu se pot apropia de Pete. Îşi mută privirea la Pete, care e palid, dar neînfricat – ochii îi sclipesc, iar el aproape că dansează pe poantele degetelor de la picioare, nerăbdător s-o ia la picior. Spune-i maică-tii. Spune-i unde suntem, ca să poată trimite copoii. Şi, orice ai face, să nu uiţi numele bovinei cretine de-aici. Îndreaptă un deget acuzator de judecător spre Grenadeau, care, încă o dată, pare debusolat. Nu, pare mai mult decât debusolat. Pare speriat.

— Richie Grenadeau, spune Pete şi acum începe *cu adevărat* să danseze. N-o să uit.

— Haideţi, măscăricilor, spune Beaver. Un lucru e sigur la Beav: gineşte calitatea unei persoane imediat ce a văzut-o. O să-ţi sparg nasul din nou. Totuşi, ce fel de cur în brânză pleacă din echipă numai din cauza unui nas spart?

Grenadeau nu răspunde – poate că nu mai ştie căruia dintre ei să-i răspundă – şi se petrece ceva mai degrabă minunat: celălalt băiat în jachetă de liceean, Duncan, începe şi el să pară debusolat. O roşeaţă i se întinde pe obraji şi de-a latul frunţii. Îşi umezeşte buzele şi se uită nesigur la Richie. Numai vlăjganul mai pare gata de luptă, iar Henry aproape că speră că *vor* sări la luptă, Henry şi Jonesy şi Beav le vor da a dracu' mult de furcă dacă vor face asta, *a dracu'* de mult de furcă, din pricina acelui *plânset,* acel nenorocit de *plânset* îngrozitor, a felului în care-ţi pătrunde în cap, din pricina ritmicităţii acelui îngrozitor plânset.

— Hei, Rich, poate-ar fi mai bine să…, începe Duncan.

— Să-i omorâm, tună vlăjganul. Să-i stoarcem de căcat.

Acesta din urmă face un pas în faţă şi, preţ de un moment, totul e nesigur. Henry ştie că, dacă vlăjganului i s-ar permite să mai facă un alt pas, ar ieşi cu totul de sub controlul lui Richie Grenadeau, asemenea unui pitbull înrăit care scapă din lesă şi sare asupra pradei – o săgeată din carne.

Dar Richie nu-l lasă să facă acel pas, cel care s-ar transforma într-un atac împleticit. Îl prinde pe vlăjgan de antebraţ, care e mai gros ca bicepsul lui Henry şi care e presărat cu păr roşu-auriu.

— Nu, Scotty, spune el, aşteaptă o clipă.

— Da, aşteaptă, spune Duncan, părând aproape panicat. Îi aruncă lui Henry o privire care lui Henry îi pare, chiar şi la vârsta de paisprezece ani, grotescă. E o privire *mustrătoare.* Ca şi când Henry şi prietenii lui erau cei care făceau ceva greşit.

— Ce vrei? Îl întreabă Richie pe Henry. Vrei să plecăm de-aici, asta e?

Henry aprobă din cap.

— Dacă plecăm, ce-o să faceţi? Cui o s-i spuneţi?

Henry descoperă un lucru uimitor: e la fel de aproape de-a izbucni ca şi Scotty, vlăjganul. O parte din el vrea chiar *să provoace* o bătaie, să strige *TUTUROR! ABSOLUT TUTUROR!* Ştiind că prietenii l-ar ajuta, n-ar scoate nici măcar o vorbă, chiar dacă ar fi bătuţii măr şi băgaţi în spital.

Puştiul însă. Sărmanul puşti retardat care plângea. O dată ce băieţi vor termina cu Henry, Beaver Şi cu Jonesy (şi cu Pete, dacă-l vor putea prinde), vor termina şi ce-au început cu puştiul retardat şi e foarte probabil că vor merge cu mult mai departe decât să-l facă să mănânce o bucată de excrement uscat de câine.

— Nimănui, spune el. Nu vom spune nimănui.

— Mincinos nenorocit, spune Scotty. E-un mincinos afurisit, Richie, uită-te la el.

Scotty porneşte către el, dar Richie îşi întăreşte priza pe antebraţul vlăjganului.

— Dacă nimeni nu va fi rănit, spune Jonesy pe un binecuvântat ton cumpătat, nimeni nu va avea ce povesti.

Grenadeau se uită la el, apoi înapoi la Henry.

— Juri pe Dumnezeu?

— Jur pe Dumnezeu, e Henry de acord.

— Juraţi cu toţii pe Dumnezeu? Întreabă Grenadeau.

Jonesy, Beav şi cu Pete jură cuminţi pe Dumnezeu. Grenadeau stă pe gânduri un moment ce pare foarte lung, apoi dă din cap:

— Bine, băga-mi-aş. Plecăm.

— Dacă vin, fugi pe partea cealaltă a clădirii, îi spune Henry lui Pete, vorbind foarte repede, fiindcă băieţii cei mari s-au pus deja în mişcare. Dar Grenadeau încă ţine mâna ferm strânsă pe antebraţul lui Scotty, iar Henry crede că acesta e un semn bun.

— Nu vreau să-mi pierd timpul, spune Richie Grenadeau pe un ton semeţ, care-l face pe Henry să vrea să râdă… dar, depunând puţin efort, reuşeşte să-şi menţină mina serioasă.

Să râdă în acest moment ar fi o idee proastă. Lucrurile aproape că s-au remediat. O parte a lui urăşte asta, dar restul aproape că tremură de uşurare.

— Ce vă deranjează chiar atât, totuşi? Îl întreabă Richie Grenadeau. Care-i marea problemă?

Henry vrea să pună şi el o întrebare – vrea să-l întrebe pe Richie Greandeau cum de-a fost în stare să facă aşa ceva, care nici măcar nu e o întrebare retorică. Plânsetul acela! Dumnezeule! Dar păstrează tăcerea, ştiind că orice ar spune l-ar provoca ne acest cretin, l-ar face s-o ia de la capăt.

Aici se desfăşoară un fel de dans; seamănă cu cele pe care le înveţi în primele două clase primare. În vreme ce Richie, Duncan şi Scott merg în faţa depozitului (degajaţi, încercând să pară că pleacă din proprie iniţiativă şi nu pentru că au fost goniţi de o ceată de puşti prăpădiţi de gimnaziu), Henry şi prietenii lui se întorc după ei, apoi fac un pas în spate spre copilul în izmene care plânge îngenuncheat, formând o linie, ferindu-l de privirile lor.

La colţul clădirii, Richie se opreşte şi le aruncă o ultimă privire.

— O să ne mai vedem, amicii mei, spune. Unul câte unul sau toţi la un loc.

— Îhî, aprobă Duncan.

— O să priviţi lumea dintr-un *cort de carantină!* Adaugă Scott şi Henry e din nou periculos de aproape de a izbucni în râs. Se roagă să nu scoată nici o vorbă nici unul dintre prietenii lui – cele rele să se spele – şi nici unul dintre ei nu vorbeşte. E aproape un miracol.

O ultimă privire ameninţătoare din partea lui Richie şi dispar cu toţii după colţ. Henry, Jonesy, Beaver şi Pete rămân singuri cu puştiul care se leagănă acum înainte şi înapoi pe genunchii murdari, cu faţa murdară, însângerată, înlăcrimată şi buimă-ită, asemenea cadranului unui ceas stricat, întoarsă spre cerul albit de nori. Toţi se întreabă ce să facă în continuare. Să-i vorbească? Să-i spună că e în

siguranţă, că băieţii cei răi au plecat şi că pericolul a trecut? Nu-i va înţelege. Şi, oh, plânsetul acela e atât de *înfiorător.* Cum de putuseră băieţii aceia, chiar şi aşa răi şi proşti cum erau, să continue în pofida acelui plânset? Henry va înţelege asta mai târziu – într-un fel – dar, în acest moment, e un mister total pentru el.

— O să-ncerc ceva, spune Beaver pe neaşteptate.

— Da, sigur, orice, spune Jonesy. Îi tremură vocea.

Beav face câţiva paşi înainte, apoi se uită la prietenii lui. E o privire ambiguă, parte ruşine, parte sfidare şi – da, Henry ar putea jura că vede bine – parte speranţă.

— Dacă spuneţi cuiva c-am făcut asta, îi ameninţă el, n-o să mai fim prieteni niciodată.

— Lasă prostiile, spune Pete – şi vocea lui tremură. Dacă-l poţi face să tacă, *fă-o!*

Beaver stă o clipă în locul unde a stat Richie când încerca să-l convingă pe copil să mănânce excrementul de căţel, apoi se lasă pe genunchi. Henry observă că lenjeria de corp a puştiului e, de fapt, un scutec şi că e desenat Scooby-Doo pe el şi e desenată şi Maşina Misterelor a lui Shaggy, la fel ca pe sufertaşul lui.

Beaver ia apoi băiatul plângăcios şi aproape gol în braţe şi începe să-i cânte.

4

Încă şase kilometri până la Banbury Cross… sau poate doar cinci. Încă şase kilometri până la Banbury Cross… sau poate doar…

Henry alunecă din nou şi, de data aceasta, nu apucă să-şi recapete echilibrul. Fusese cufundat adânc într-o amintire năucitoare şi, înainte să poată ieşi din ea la suprafaţă, se trezi zburând prin aer.

Ateriza pe spate, lovindu-se îndeajuns de tare să-şi piardă răsuflarea într-un suspin profund şi dureros: *Uff!* Zăpada se ridică într-un nor de pudră ireal şi el se lovi cu capul de pământ atât de tare, că văzu stele în faţa ochilor.

Rămase aşa o clipă, dând timp destul eventualelor fracturi să-şi anunţe prezenţa. Când nu simţi nimic, întinse mâna şi-şi atinse moalele capului. Simţea durere, dar nu era vorba de agonie. Când aveau zece sau unsprezece ani şi-şi petreceau ierni întregi dându-se cu sania în parcul Strawford, avusese parte de căzături mai rele ca aceasta şi se ridicase totdeauna râzând. Odată, când nechibzuitul de Pete Moore era la cârma săniei Flexible Flyer şi Henry se afla în spatele lui, intraseră în plin într-un brad de la poalele dealului, cel pe care-l numeau toţi copiii Copacul Morţii şi supravieţuiseră doar cu nişte vânătăi şi fără vreo doi dinţi fiecare. Problema acum era că nu mai avea zece sau unsprezece ani de foarte multă vreme.

— Ridică-te, plângăciosule, că n-ai păţit nimic, îşi spuse şi se ridică în capul oaselor cu grijă. Îl înţepa spatele, dar în rest se simţea bine. Fusese doar scuturat bine. Nu ţi-ai rănit decât mândria, cum obişnuiau ei să spună. Totuşi, poate ar fi mai bine să rămână pe loc încă un minut sau două. Scosese un timp bun până acum şi merita puţină odihnă. Pe lângă asta, îl scuturaseră şi amintirile acelea. Richie Grenadeau, nenorocitul de Richie Grenadeau, care se dovedise că fusese *eliminat* din echipa de fotbal – nasul rupt nu avea nimic de-a face cu absenţa lui de la antrenamente. *O să ne mai vedem, amicii mei* le spusese, iar Henry bănuise că vorbise serios, dar promisa înfruntare nu avusese niciodată loc, nu, niciodată. În schimb, se întâmplase altceva.

Dar toate acestea avuseseră loc cu foarte mult timp în urmă. Acum îl aştepta Banbury Cross – Bivuacul, la o adică – şi nu avea nici un bidiviu care să-l ducă până acolo, doar mârţoaga aceea bătrână, pe numele ei Iapa LaPas. Se ridică în picioare, începu să-şi scuture zăpada de pe turul pantalonilor, când cineva îi ţipă în cap:

— *Au, au, au!* Strigă el. Era ca un sunet pe care-l auzi în căştile unui walkman cu forţă de redare la sonorităţile unei săli de concerte, asemenea unei bubuituri de armă de

vânătoare care se declanşase chiar lângă urechile lui. Se împletici înapoi, căutându-şi echilibrul cu mâinile fluturând prin aer şi, dacă n-ar fi dat peste crengile întărite ale unui pin din partea stângă a drumului, cu siguranţă că ar fi căzut din nou la pământ.

Se desprinse din ghearele bradului, *urechile* încă ţiuindu-i – la naiba, tot capul îi ţiuia – şi păşi înainte, venindu-i greu să creadă că mai e încă în viaţă. Îşi duse una din mâini la nas şi, când se uită la ea, era pătată cu sânge. Şi în gură i se întâmplase ceva. Ţinu palma sub bărbie, scuipă un dinte, se uită mirat la el, apoi îl aruncă, ignorând primul impuls de-a-l băga în buzunar. Nimeni, din câte ştia el, nu făcea implanturi chirurgicale de dinţi şi se îndoia că Zâna Măseluţă bătea atâta drum până în sălbăticiile astea.

Nu era sigur al cui fusese acel ţipăt, dar avea o impresie că poate Pete Moore intrase într-o hazna mare de belele.

Henry ascultă atent, dar nu auzi şi alte voci, alte gânduri. Minunat. Trebuia să recunoască totuşi că ,şi fără voci, excursia aceasta se transformase într-o excursie de vânătoare de zile mari.

— Haide, băiete, sus pe cai, spuse şi porni din nou să alerge spre Bivuac. Simţământul că se întâmplase ceva rău acolo era mai puternic ca niciodată şi numai gândul acesta îl făcea să păstreze pasul alert.

Uită-te în oala de noapte.

De ce nu batem pur şi simplu la uşa băii să-l întrebăm cum se simte?

Chiar auzise aceste voci? Da, acum dispăruseră, dar le auzise, la fel cum auzise şi ţipătul acela agonic. Al lui Pete? Sau fusese al femeii? Al frumuşicăi Becky Shue?

— Pete? Spuse, respiraţia ieşindu-i într-un val de aburi. Pete a fost. Nu era convins pe de-a-ntregul nici acum, dar era destul de convins.

Se temu la început că nu-şi va putea reintra în ritm, dar, cât încă-şi mai făcea probleme din pricina aceasta, îl prinse

din nou – minunata simplitate a sincronizării dintre respiraţia accelerată şi cadenţa paşilor.

Încă cinci kilometri până la Banbury Cross, gândi. *Mă-ntorc acasă. Aşa cum l-am dus pe Duddits acasă în acea zi.*

(dacă spuneţi cuiva c-am făcut asta, n-o să mai fim prieteni niciodată)

Henry se întoarse în acea după-amiază de octombrie, cum s-ar fi lăsat dus într-un vis profund. Se cufundă în fântâna amintirii atât de adânc şi atât de repede, încât nu simţi norul venind către el, nor care nu era format din cuvinte, sau gânduri, sau ţipete, ci numai din propria sa substanţă vesperală, o apariţie conştientă de locurile pe care le avea de vizitat şi de lucrurile pe care le avea de văzut.

5

Beaver păşeşte înainte, ezită o clipă, apoi se lasă pe un genunchi. Copilul retardat nu-l vede; încă mai plânge cu ochii strâns închişi şi pieptul îngust i se zguduie. Alăturarea dintre scutec şi geaca veche de motociclist plină de fermoare a lui Beaver e comică, dar nici unul dintre ei nu râde. Henry nu-şi doreşte decât ca retardatul să înceteze din plâns. Plânsetul lui îl scoate din minţi.

Beaver se târâie pe genunchi mai în faţă, apoi îl ia pe băiatul lăcrimând în braţe.

— *Vis de-argini a copilului barcă e, aproape şi departe ea hoinăreşte…*

Henry nu l-a mai auzit vreodată cântând pe Beaver, cu excepţia daţilor când fredonează o dată cu muzica de la radio – Clarendonii nu prea sunt religioşi şi Beaver nu face parte din corul bisericesc – şi e uimit acum de vocea clară de tenor a prietenului său. Într-un an şi ceva, vocea lui Beav se va schimba complet şi va deveni de nerecunoscut, dar acum, aici, în lotul părăsit din spatele clădirii abandonate, îi pătrunde pe toţi, îi lasă uluiţi. Şi băiatul retardat reacţionează; se opreşte din plâns şi se uită mirat la Beaver.

— *De-aici şi pân '-n cameră pluteşte şi pân' la a mai aproape stea; vino, copile, vino, vino-acas' la mine, treci peste mări şi stele, vino-acas' la mine…*

Ultima notă pluteşte în aer şi, o clipă, nimic în lume nu respiră inutil. Lui Henry îi vine să plângă. Copilul retardat se uită la Beaver, care l-a legănat tot acest timp în ritm cu cântecul. Pe chipul lui înlăcrimat se află acum expresia mirării beatice. A uitat de buza lui crăpată şi de obrazul învineţit, de hainele lipsă, de sufertaş. Îi spune lui Beaver *ma' ut,* silabe care-ar putea însemna orice, dar Henry le înţelege perfect şi observă că le înţelege şi Beaver.

— *Nu pot* mai mult, spune Beav. Îşi dă seama că braţul lui e petrecut pe după umerii goi ai băiatului şi şi-l retrage.

De-ndată ce face asta, chipul băiatului se întunecă, de data aceasta nu de frică sau de necazul provocat de un lucru ce-i barează calea, ci de durere curată. Lacrimile umplu ochii aceia verzi uimitori şi se preling prin vadurile făcute deja prin mizeria de pe obrajii lui. Îl ia pe Beaver de mână şi şi-o petrece la loc pe după umeri.

— *Ma' ut! Ma' ut!* Spune el.

Beaver se uită la ei panicat.

— Numai atât mi-a cântat mama vreodată, spune. Întotdeauna adormeam dracului imediat.

Henry schimbă cu Jonesy o privire şi pufnesc în râs. Nu e o idee prea bună, îl vor speria probabil pe copil şi va începe din nou cu jelania aceea îngrozitoare, dar nici unul dintre ei nu se poate opri. Iar copilul *nu* plânge. Zâmbeşte în schimb către Henry Şi Jonesy, un zâmbet solar care expune o dantură completă, albă şi înghesuită, apoi se întoarce înapoi la Beaver. Continuă să ţină ferm braţul lui Beaver petrecut pe după umerii lui.

— *Ma' ut!* Comandă el.

— Ah, futu-i, cântă din nou, spune Pete. Partea pe care o ştii, cel puţin.

Beaver mai cântă de alte trei ori până să-i dea voie copilul să tacă, până să le dea voie tuturor să-l îmbrace la

loc în pantaloni şi în cămaşa ruptă, cea cu numărul de fotbal al lui Richie Grenadeau pe ea.

Henry nu va uita niciodată fragmentul acela obsedant de cântec şi şi-l va aminti uneori în cele mai ciudate circumstanţe: după ce-şi va pierde virginitatea la o petrecere organizată de frăţia de la UNH[{17}], când „Smoke on the Water" tuna în difuzoarele de la parter; după ce va deschide ziarul la pagina necrologurilor şi va vedea zâmbetul destul de fermecător de deasupra bărbiei multiple a lui Barry Newman; când îşi va hrăni tatăl, bolnav de Alzheimer la vârsta feroce de tânără de patruzeci şi trei de ani, tatăl insistând că Henry e cineva pe nume Sam. „Un bărbat adevărat îşi plăteşte datoriile, Sammy", va spune tatăl său şi, acceptând încă o lingură de fulgi de cereale, laptele i se va scurge pe bărbie. În aceste momente, îi va veni în minte ceea ce el va numi cântecul-de-leagăn al lui Beaver şi se va simţi pentru o scurtă perioadă consolat. Nu joci, nu câştigi.

Reuşesc în cele din urmă să-l îmbrace complet pe copil, cu excepţia acelui pantof sport lipsă. Pe acesta încearcă chiar el să şi-l pună, dar îl ţine taman invers. E un fiu al Americii dus rău cu pluta, iar Henry tot nu reuşeşte să înţeleagă cum de putuseră cei trei băieţi să se ia de el. Chiar şi făcând abstracţie de plânset, care nu semăna cu nici un plânset pe care l-a mai auzit Henry vreodată, ce te putea face să fii atât de rău?

— Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule, spune Beaver.

— A'uţ e? Spune puştiul, atât de comic nedumerit, încât Henry, Jonesy şi cu Pete izbucnesc cu toţii în râs iarăşi. Henry ştie că nu stă frumos să râzi de retardaţi, dar nu se poate abţine. Puştiul chiar are o faţă făcută pentru râs, e ca a unui personaj de benzi desenate.

Beaver zâmbeşte doar

— Cu adidasul, omule.

— A'uţ di'as?

— Da, nu-l poţi încălţa aşa, e-a dracu' de imposibilo, senor.

Beaver ia adidasul din manile lui şi puştiul se uită cu interes sporit cum Beaver îi conduce piciorul înăuntrul pantofului sport, cum trage şireturile atent peste limbă şi cum strânge apoi capetele într-o fundiţă. Când a terminat, puştiul se uită la fundiţă încă o clipă, apoi se uită la Beaver. După care-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui Beaver şi-i aplică un pupic sonor pe obraz.

— Dac-o să spuneţi cuiva c-a făcut asta…, începe Beaver, dar zâmbeşte, în mod limpede mulţumit.

— Da, da, n-o să mai fim prieteni, zevzec nenorocit, spune Jonesy, rânjind. El a avut grijă de sufertaş şi acum se lasă pe vine în faţa puştiului, arătându-i-l.

— E-al tău, băiete?

Puştiul rânjeşte cu mulţumirea cuiva care vede un vechi prieten şi i-l ia din mâini.

— Uby-Uby-Doo, un' e'ti tu? Cântă el. A'em t'e-abă e ă'ut acu!

— Aşa-i, e Jonesy de acord. Avem treabă de făcut acum. Tre' să te ducem dracu' acasă, asta avem de făcut. Douglas Cavell, ăsta-i numele tău, nu-i aşa?

Puştiul îşi ţine sufertaşul strâns la piept cu ambele mâini murdare. Acum îi aplică un pupat sonor, asemenea celui aplicat pe obrazul lui Beaver.

— Eu Duddits! Strigă.

— Perfect, spune Henry. Îl ia pe băiat de o mână, Jonesy îl ia de cealaltă şi-l ajută să se ridice în picioare. Maple Lane e la doar trei cvartale de aici şi pot ajunge acolo în zece minute, presupunând că Richie şi prietenii lui nu sunt prin zonă, sperând să-i prindă pe nepregătite.

— Să te ducem acasă, Duddits. Pariez că maică-ta-i îngrijorată din pricina ta.

Înainte de-a porni, Henry îl trimite pe Pete la colţul clădirii să arunce o privire în faţă. Când se întoarce Pete şi proclamă zona liberă, Henry le spune să înainteze până în

faţa clădirii. Asta până să ajungă pe trotuar, unde-i vor putea vedea şi alţi oameni şi unde vor fi în siguranţă. Până atunci, nu-şi asumă nici un risc. Îl trimite pe Pete o a doua oară, îi spune să verifice zona până la stradă şi să fluiere dacă totul e în regulă.

— Au p'ecat, spune Duddits.

— Poate, spune Henry, dar voi fi mai liniştit dacă aruncă Pete o privire.

În vreme ce Pete verifică zona, Duddits stă calm între ei, uitându-se la imaginea de pe sufertaş.

Henry nu are remuşcări că l-a trimis pe Pete. Nu a exagerat când a vorbit de viteza lui Pete; dacă Richie şi prietenii lui vor încerca să sară asupra lui, pete îşi va porni reactoarele şi-i va lăsa în urmă, învăluiţi în praf.

— Îţi place serialul ăsta de desene animate, omule? Îl întreabă Beaver, luându-i sufertaşul. Vorbeşte cu vocea scăzută. Henry îi priveşte cu oarecare interes, curios să vadă dacă va plânge copilul retardat după sufertaş. Dar nu plânge.

— Îs Uby-Dooci! Spune copilul retardat. Părul lui e auriu şi cârlionţat. Henry încă nu-şi poate da seama ce vârstă are.

— *Ştiu* că-s Scooby-Dooci, spune Beaver cu calm, dar nu-şi schimbă niciodată hainele. Pete are dreptate despre asta. Vreau să zic, trage-mi-o, Freddy, corect?

— 'Ect!

Întinde mâna spre sufertaş şi Beaver i-l înapoiază. Băiatul retardat îl strânge la piept, apoi zâmbeşte către ei. E un zâmbet frumos, gândeşte Henry, zâmbind şi el. Îl face să se gândească la cât de rece ţi-e după o partidă scurtă de înot în apa oceanului şi la cum, după ce ieşi şi-ţi înveleşti umerii osoşi şi spatele cu piele de găină într-un prosop, ţi se face din nou cald.

Şi Jonesy zâmbeşte.

— Duddits, spune, care dintre ei e câinele?

Băiatul se uită la el, încă zâmbind, dar şi încurcat acum.

— *Câinele,* spune Henry. Care dintre ei e *câinele?*

Băiatul se uită acum la Henry, buimăcit şi mai tare.

— Care e Scooby, Duddits? Întreabă Beaver şi chipul lui Duddits se însenineazăă. Arată cu degetul.

— Uby! Uby-Uby-Doo! *Iel* câne!

Izbucnesc cu toţii în râs, râde şi Duddits, apoi fluieră Pete. Încep să păşească şi au parcurs aproape un sfert din drumul până în faţa clădirii, când Jonesy spune:

— Aşteptaţi! Aşteptaţi!

Fuge spre unul dintre geamurile murdare ale biroului şi scrutează interiorul, blocând lumina cu palmele făcute căuş de-o parte şi de cealaltă a ochilor. Atunci îşi aminteşte Henry de ce au venit ei aici. Pizdulica Tinei Jean Cum-I-O-Fi-Spunând. Parcă asta ar fi fost acum un milion de ani.

După aproximativ zece secunde, Jonesy strigă:

— Henry! Beav! Haideţi! Lăsaţi puştiul acolo!

Beaver fuge până lângă Jonesy. Henry se întoarce spre băiatul retardat şi-i spune:

— Rămâi pe loc, Duddits. Rămâi aici cu sufertaşul tău, bine?

Duddits se uită în sus la el, ochii verzi strălucin-du-i, ţinând sufertaşul strâns la piept. După o vreme, dă din cap, iar Henry se grăbeşte să se alăture prietenilor lui la fereastră. Trebuie să strângă rândurile, Beaver se plânge că-l calcă cineva pe-mpuţitele lui de picioare, dar reuşesc într-un sfârşit să încapă. După aproape un minut, uimit că nu au apărut încă pe trotuar, Pete vine lângă ei, vârându-şi faţa între umerii lui Henry şi ai lui Jonesy. Scena prezintă patru băieţi la o fereastră murdară, trei dintre ei ţinând palmele pavăză la ochi împotriva luminii şi un al cincilea băiat, care stă în spatele lor pe suprafaţa năpădită de iarbă din faţa clădirii, strângându-şi sufertaşul la pieptul îngust şi uitându-se spre cerul acoperit cu nori albi, unde soarele încearcă să străbată la vedere. În spatele geamului murdar (pe care vor lăsa semilune de curăţenie acolo unde li se odihneau acum frunţile) se află o încăpere goală. Împrăştiaţi pe podeaua prăfuită sunt câţiva mormoloci albi

dezhidrataţi pe care Henry îi recunoaşte ca fiind ambalaje de bomboane. Pe un perete, pe cel vizavi de fereastră, se află un afişier. Prinse de el se află o hartă a Noii Anglii şi o fotografie Polaroid a unei femei ce-şi ridică fusta. Nu i se vede pizdulica, însă, ci numai o pereche de chiloţi albi. Şi nici nu e o fată de liceu. E bătrână. Probabil că are cel puţin treizeci de ani.

— Sfinte Iisuse, spune Pete într-un sfârşit, aruncându-i lui Jonesy o privire dezgustată. Am bătut atâta drum până aici doar pentru *aia?*

Preţ de o clipă, Jonesy pare a sta în defensivă, apoi rânjeşte şi-şi aruncă degetul peste umăr.

— Nu, spune. Am venit pentru *el.*

6

Henry fu tras afară din amintire de descoperirea unui lucru uimitor şi cu totul neaşteptat: era îngrozit, fusese îngrozit de ceva vreme încoace. Un lucru străin de el plana chiar sub limita de sus a conştiinţei sale, era ţinut la distanţă de amintirea vie a întâlnirii cu Duddits. Acum izbucnise deasupra cu un ţipăt înspăimântat, insistând să fie recunoscut. Alunecă şi se opri în mijlocul drumului, fluturându-şi mâinile ca să nu cadă în zăpadă din nou, apoi rămase pur şi simplu acolo gâfâind, cu ochii larg deschişi. Ce mai era acum? Mai avea doar patru kilometri până la Bivuac, aproape că ajunsese, aşa că ce Dumnezeu mai era acum?

Există un nor, gândi. *Un fel de nor, asta mai e. Nu ştiu spune ce e, dar îl simt – niciodată în viaţă nu am fost mai sigur pe ceva ce am simţit. Niciodată în viaţa de adult, oricum. Trebuie să mă feresc din drum. Să scap de film. În nor se proiectează un film. Genul de film pe gustul lui Jonesy. Un film înfricoşător.*

— E-o prostie, murmură, ştiind că minţea.

Auzea apropierea zumzetului unui motor. Venea din direcţia Bivuacului şi venea în viteză, era un motor de

snowmobile, aproape cu siguranţă era Arctic Cat-ul de la cabană… dar mai era şi norul vesperal în care se proiecta filmul, o ciudată *energie* negativă năpustindu-se spre el.

Un moment, Henry îngheţă, năpădit de o mie de spaime copilăreşti: monştri sub paturi şi monştri în sicrie, gândaci zvârcolindu-se sub pietre mişcate din loc şi jeleul păros al rămăşiţelor unui şobolan, mort demult prin coacere, atunci când tata mişcase soba de la perete ca să verifice priza. Şi spaime care nu erau deloc copilăreşti: tatăl lui rătăcit în propriul dormitor şi ţipând de teamă; Barry Newman fugind din biroul lui Henry, cu acea expresie amplă de teamă pe chip, teamă că fusese pus să se uite la ceva ce nu dorea să vadă, ceva ce probabil nu putea să vadă, nu putea accepta; şezând treaz la ora patru dimineaţa cu un pahar de whisky în mână, lumea dimprejur fiind pentru el doar o cavitate inutilă şi, o, dragă, mai erau o mie de ani până la răsăritul soarelui şi toate cântecele de leagăn fuseseră anulate. Acestea toate se aflau în norul vesperal ce se năpustea asupra lui, asemenea acelui cal alb din Biblie, aceste lucruri şi multe altele. Orice lucru rău de care se temuse vreodată venea acum spre el, nu călare pe-un cal alb, ci pe un snowmobile cu capota ruginită. Nu moartea, dar ceva mai rău ca moartea. Era vorba de Dl Cenuşiu.

Fereşte-te din drum! Ţipă mintea lui. *Fereşte-te din drum acum! Ascunde-te!*

Nu se putu mişca preţ de câteva momente – picioarele păreau că i se îngreunaseră. Plaga din coapsă, cea produsă de semnalizator, îl ardea ca o stigmată. Acum înţelegea cum se simte o căprioară prinsă în lumina farurilor sau o veveriţă săltând prosteşte încolo şi-ncoace la apropierea unei maşini de tuns iarbă. Norul îl despuiase de capacitatea de-a se ajuta singur. Stătea paralizat în calea sa.

Cât se poate de ciudat, gândurile de sinucidere fură cele care îl puseră din nou în mişcare. Se zbătuse cale de cinci sute de nopţi nedormite să ajungă la concluzia că trebuie să-şi ia viaţa doar ca să fie acum jefuit de acest liber arbitru

funest de către o derivaţie a frisonului vânătorului începător? Nu, Dumnezeule mare, aşa ceva n-avea să se întâmple. Că trebuia să sufere îi era îndeajuns; să-i permită corpului său timorat să-şi bată joc de această suferinţă, blocându-se şi stând doar în loc în vreme ce-l doboară un demon… nu, nu va permite acestui lucru să se întâmple.

Aşa că se mişcă, dar se mişcă precum într-un coşmar, luptându-se să străbată aerul care părea că se îngroşase până la densitatea melasei. Picioarele i se ridicau şi cădeau cu încetineala unui balet subacvatic. Chiar fugise pe acest drum înainte? *Fugise* de-a binelea? Gândul i se părea acum imposibil, nu conta cât era de puternică amintirea.

Totuşi, continuă să se mişte, iar vaierul motorului continua să se apropie, îngroşându-se până la un răgnet bâlbâit. Se ascunse în cele din urmă între copacii din partea de sud a drumului. Reuşi să facă zece paşi în interiorul pădurii, destul de departe să nu mai dea peste prea multă zăpadă, doar o prăfuială albă pe deasupra covorului de ace cărămizii plăcut mirositor. Acolo, Henry căzu în genunchi, suspinând înspăimântat şi acoprindu-şi gura cu mâinile înmănuşate ca să înăbuşe sunetele: ce i-ar face el oare dacă l-ar auzi? Dl Cenuşiu, norul era Dl Cenuşiu, ce i-ar face oare dacă l-ar auzi?

Se târî în spatele unui trunchi de brad încins de muşchi, îl strânse în braţe, apoi se uită furiş pe după el, prin cascada sa de păr ud de transpiraţie. Văzu o lumină sclipind în după-amiaza întunecată. Tremură, se undui şi se roti. Se transformă în lumina unui far.

Henry prinse a geme neajutorat, în vreme ce întunericul se apropia de el. Părea că pluteşte deasupra lui asemenea unei eclipse, obliterându-i gândurile, înlocuindu-le cu imagini teribile: laptele de pe bărbia tatălui său, panica din ochii lui Barry Newman, trupuri osoase şi ochi holbaţi din spatele unui gard de sârmă ghimpată, femei jupuite şi bărbaţi spânzuraţi. Pentru o clipă, viziunea lui asupra lumii păru să se întoarcă pe dos, asemenea unui buzunar şi-şi

dădu seama că *totul* era infectat… sau putea fi. *Totul.* Motivele lui de-a comite suicid păleau în faţa lucrurilor care stăteau să se petreacă.

Îşi presă faţa de coaja copacului, ca să se abţină să strige, îşi simţi buzele tatuând un sărut pe muşchiul tomnatic până acolo unde încă era moale şi avea gust de coajă. În acea clipă, Arctic Cat-ul trecu în goană pe lângă el şi Henry recunoscu silueta care îl conducea, recunoscu persoana care genera norul vesperal care-i umplea acum capul lui Henry asemenea unei febre uscate.

Îşi înfipse dinţii în muşchi, strigând spre măduva copacului, inhală bucăţi de muşchi fără să-şi dea seama şi strigă din nou. Apoi, pur şi simplu în-genunche acolo, ţinându-se de copac şi tremurând, în vreme ce Arctic Cat-ul se îndepărta către vest. Încă era acolo când zgomotul lui rămase din nou doar un tânguit sâcâitor; încă era acolo când zgomotul sucombă cu totul.

Pete se află acolo pe undeva, gândi. *Va ajunge la Pete şi la femeie.*

Henry se împletici înapoi către drum, fără să-şi dea seama că nasul îi începuse iarăşi să sângereze, fără să-şi dea seama că plângea. Porni către Bivuac încă o dată, deşi acum nu mai putu decât să-şi târşâie şchiopătat picioarele după el, nicidecum să fugă. Dar poate că asta nu mai conta, fiindcă la cabană se încheiase oricum totul.

Orice ar fi fost acel lucru îngrozitor pe care-l simţise, avusese deja loc. Unul dintre prietenii lui era mort, unul murea şi celălalt, Dumnezeu să-i fie aproape, se transformase într-o vedetă de cinema.

CAPITOLUL 7 - JONESY ŞI BEAV

1

Beaver o spuse din nou. Nu era vorba de un Beaver-ism, ci doar de acel cuvânt frust care-ţi vine pe limbă de fiecare dată când eşti prins cu spatele la perete şi nu găseşti altă modalitate de a-ţi exprima oroarea:

— Ah, *futu-i,* omule – *futu-i.*

Indiferent la durerea prin care trecea, McCarthy se oprise totuşi să apese cele două comutatoare din interiorul băii, aprinzând tuburile cu neon aflate de-o parte şi de cealaltă a oglinzii de pe dulapul cu medicamente şi aplica de pe tavan. Acestea împrăştiau o lumină puternică şi otova care dădea băii atmosfera unei fotografii de la locul crimei… totuşi, pe lângă asta, în aer exista şi ceva suprarealist, ceva misterios, fiindcă lumina nu era tocmai continuă; pâlpâia îndeajuns de pronunţat ca să-ţi dai seama că era alimentată de un generator, nu de Hidroelectrica Derry şi Bangor.

Dalele de gresie de pe jos erau de culoare albastru-verzui. Lângă uşă, pe ele, nu se vedeau decât oete şi urme sporadice de sânge, însă, pe măsură ce te apropiai de bideul de lângă cadă, petele se uneau si formau un şarpe roşietic. Capilare stacojii se ramificau dinspre acest corp principal. Dalele erau tatuate cu urmele tălpilor bocancilor lor, pe care nici Jonesy, nici Beaver nu şi-i dăduseră jos. Pe perdeaua din vinilin de la duş se vedeau patru amprente estompate, iar Jonesy se gândi: *Probabil că s-a prins de perdea să nu cadă atunci când s-a întors cu spatele să se aşeze pe bideu.*

Da, dar nu asta era partea îngrozitoare. Partea îngrozitoare era cea pe care o vedea Jonesy cu ochiul minţii: McCarthy fugind ca din puşcă spre bideu, călcând peste dalele albastru-verzui, cu o mână dusă la spate,

ţinându-se de fund, încercând să oprească ceva să iasă afară.

— Ah, *futu-i!* Spuse Beaver din nou. Aproape că plângea. Nu vreau să mă uit la asta, Jonesy, omule, *nu pot* să mă uit.

— Trebuie să ne uităm. I se păru că se aude vorbind de la mare depărtare. Putem da piept cu asta, Beav. Dacă i-am putut da piept lui Richie Grena-deau şi prietenilor lui, atunci putem da piept şi acestui lucru.

— Nu ştu', omule, nu ştu'…

Nici Jonesy nu ştia – nu cu adevărat – dar se întinse şi luă amândouă mâinile lui Beaver în mâinile sale. Degetele lui Beav se încleştară puternic peste ale lui din pricina panicii şi împreună mai făcură un pas în interiorul toaletei. Jonesy încercă să nu calce pe sânge, dar îi venea greu; era sânge peste tot. Şi nici măcar nu era tot numai sânge.

— Jonesy, aproape şopti Beaver hârşâit. Vezi si tu porcăria aia de pe perdeaua de la duş?

— Da.

Crescând pe amprentele estompate se vedeau grămezi mici de mucegai roşu-auriu, asemenea ruginii. Se vedea şi mai mult pe pardoseală, nu în şarpele de sânge gras, ci în spaţiile înguste dintre dale.

— Ce-i aia?

— Nu ştiu, spuse Jonesy. Aceeaşi porcărie pe care-o avea şi pe obraz, cred. Taci o clipă. Apoi: Domnule McCarthy?… Rick?

McCarthy, care şedea inert pe toaletă, nu răspunse. Din cine ştie motiv, îşi pusese căciula portocalie la loc pe cap – eticheta se desprinsese de căptuşeală şi atârna afară într-un unghi strâmb. În afara căciulii, era gol puşcă. Bărbia i se odihnea acum pe coşul pieptului, într-o parodie a gândirii profunde (sau poate că *nu era* o parodie, cine ştie?). Avea ochii aproape închişi. Palmele stăteau împreunate conştiincios peste smocul de păr pubian. Sângele curgea pe marginea vasului de toaletă în dâre late şi vâscoase, dar nu

se vedea nici urmă de sânge pe McCarthy însuşi, cel puţin din câte putea Jonesy să vadă.

Vedea însă un alt lucru: pielea de pe stomacul lui McCarthy atârna în două pliuri lălâi. Uitându-se la ele, Jonesy îşi aminti ceva şi, după o clipă sau două, îşi aduse aminte şi ce. Aşa arătase stomacul Cariei după fiecare dintre cele patru naşteri. Deasupra şoldului lui McCarthy, unde se observa un colac mic de grăsime (şi un pic de carne gumoasă), pielea era doar iritată. De-a latul abdomenului, totuşi, pielea se crăpase, formând zâmbete înguste. Dacă McCarthy fusese gravid, trebuie să fi incubat un soi de parazit, o tenie, sau un vierme tropical, sau ceva din acest regn. Numai că mai erau şi chestiile care creşteau în sângele pe care-l vărsase; şi ce anume spusese când stătea întins în patul lui Jone-sy cu pătura trasă până sub bărbie? *Iată, Eu stau la uşă şi bat.* Aceasta era o ciocănitură pe care Jonesy îşi dorea să n-o fi auzit niciodată. Îşi dorea, de fapt, să-l fi împuşcat. Da. Acum vedea mai limpede. Judeca mult mai clar, aşa cum se întâmplă uneori când mintea ţi-e îngrozită şi-şi dorea să fi apăsat trăgaciul înainte să fi văzut căciula portocalie şi vesta de semnalizare, portocalie şi ea. N-ar fi fost cine ştie ce şi ar fi putut chiar să-i ajute la ceva.

— Stai tu la uşă şi baţi la curu' meu, bombăni Jonesy.

— Jonesy? O mai fi trăind?

— Nu ştiu.

Jonesy mai făcu un pas înainte şi simţi degetele lui Beaver alunecându-i printre ale lui; se părea că Beav se apropiase deja de McCarthy atât cât putuse.

— Rick? Întrebă Jonesy cu vocea scăzută. Să-nu-trezeşti-copilul, acel gen de voce. Inspectând-cadavrul, acel gen de voce. Rick, eşti…

De sub bărbatul aşezat pe toaletă se auzi o băşină puternică şi apoasă şi încăperea se umplu imediat cu aroma lacrimogenă de excremente şi aditiv pentru avioane. Lui Jonesy i se păru un miracol că nu se topi perdeaua de la duş.

Se auzi un pleoscăit dinspre bideu. Nu fu fleoşcăitul unui cârnat căzând în apă – cel puţin, nu aşa i se păru lui Jonesy. I se păru mai curând că sunase ca un peşte care sare într-un heleşteu.

— Cristoase atotputernic, ce *putoare!* Strigă Beaver. Îşi ţinea dosul palmei peste gură şi peste nas şi cuvintele îi ieşiră înfundate. Dacă se poate băşi, trebuie să fie încă în viaţă. Hă, Jonesy? Trebuie să fie încă…

— Taci, spuse Jonesy în şoaptă. Fu uimit că-şi putu stăpâni vocea. Taci odată, vrei?

Beav tăcu.

Jonesy se aplecă mai aproape. Vedea totul: picăturile mici de sânge din sprânceana dreaptă a lui McCarthy, excrescenţa roşie de pe obraz, sângele de pe perdeaua albastră, însemnul comic – LOCUL DE CUGETAT AL LUI LAMAR – care atârna acolo pe perete încă de când trebuia să arunci var în toaletă şi când trebuia să umpli rezervorul ca să faci un duş. Văzu o palidă sclipire glacială printre pleoapele lui McCarthy, văzu crăpăturile buzelor sale, buze care, în lumina de acolo, erau purpurii ca ale unui bolnav de ficat. Simţea duhoarea toxică a gazului intestinal degajat şi aproape că o şi vedea ridicându-se în aer în fuioare galben-întunecate, soioase, asemenea iperitei.

— McCarthy? Rick? Mă auzi?

Pocni din degete în faţa ochilor aceia aproape închişi. Îşi umezi cu limba dosul unei palme şi ţinu mâna întâi sub nările lui McCarthy, apoi în faţa buzelor sale. Nimic.

— A murit, Beav, spuse, dându-se în spate.

— A murit pe dracu', răspunse Beaver. Vocea îi era ţâfnoasă, jignită de-a binelea, ca şi când McCarthy violase toate regulile ospitalităţii. Tocma' a eliminat un cârnat, omule, l-am auzit.

— Nu cred că aia a fost…

Beaver păşi pe lângă el, lovindu-l pe Jonesy cu şoldul rănit de chiuvetă îndeajuns de tare să-l doară.

— Ajunge, amice! Strigă Beaver.

Îl prinse pe McCarthy de un umăr rotund, flasc şi pistruiat şi-l scuturǎ.

— Revino-ţi! Revino…

McCarthy se aplecă încet către cadă şi Jonesy trecu printr-un moment în care crezu că Beaver avusese totuşi dreptate, că tipul era încă în viaţă, era viu şi încerca să se ridice. Atunci, McCarthy căzu de pe tron direct în cadă, împingând cu capul perdeaua de la duş într-un talaz albastru membranos. Căciula portocalie îi căzu. Se auzi o pocnitură osoasă când i se izbi craniul de faianţă, apoi Jonesy şi cu Beaver începură să strige şi să se strângă în braţe. Expresia vocală a terorii lor era asurzitoare în micuţa încăpere tapetată cu dale de faianţă şi gresie. Fundul lui McCarthy era o lună plină asimetrică, în mijlocul căreia se căsca un crater gigantic însângerat, locul unui impact îngrozitor, judecând după aparenţe. Jonesy îl văzu doar pentru o clipă, apoi McCarthy aterizǎ cu faţa în jos în cadă, iar perdeaua zbură la loc, ascunzându-l vederii, dar, în acea clipă, lui Jonesy i se păru că gaura are treizeci de centimetri în diametru. Era posibil aşa ceva? *Treizeci* de centimetri? Cu siguranţă, nu.

Ceva mişcă apa din bideu destul de puternic să arunce câteva picături purpurii pe colacul şi el albastru. Beaver vru să se aplece să se uite înăuntru, dar Jonesy închise capacul fără ca măcar să se gândească la ce făcea.

— Nu, spuse el.

— Nu?

— Nu.

Beaver încercă să-şi scoată o scobitoare din buzunarul din faţă al halatului, scoase aproape o duzină şi le scăpă pe toate pe jos. Se rostogoliră pe dalele albastre şi însângerate asemenea beţişoarelor la jocul de *jackstraw*. Beav se uită la ele, apoi se uită la Jonesy. Avea lacrimi în ochi.

— Ca şi Duddits, omule, spuse.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti acolo?

— Nu-ţi aminteşti? Şi *el* era aproape gol. Futangiii ăia îi luaseră cămaşa şi pantalonii, nu-i lăsaseră decât izmenele. Dar noi l-am salvat.

Beaver dădu din cap viguros, ca şi când Jonesy – sau o anume parte profundă şi sceptică a lui – ar fi încercat să nege această idee.

Jonesy nu negă nimic, deşi McCarthy nu-i amintea aproape deloc de Duddits. Îl vedea în continuare pe McCarthy căzând cu capul înainte în cadă, îi vedea căciula portocalie căzându-i, îi vedea straturile adipoase de pe piept *(ţâţele vieţii fără griji* le numea Henry de fiecare dată când vedea vreun bărbat cu o astfel de pereche pe sub pulovăr) tremurând. Apoi îi revedea fundul ridicându-se spre lumină – spre acea lumină albă de neon care dezvăluia toate secretele, dar inunda totul într-o monotonie vlăguitoare. Acel fund sadea de bărbat alb, lipsit de păr, tocmai începând să se fleşcăiască şi să coboare spre partea din spate a coapselor; văzuse o mie de asemenea funduri în numeroasele vestiare unde se îmbrăcase şi unde făcuse duş, el însuşi întreţinea unul (sau întreţinuse până ce-l călcase tipul acela, schimbându-i poate pentru totdeauna configuraţia fizică a părţii dorsale), doar că niciodată nu văzuse unul aşa cum era al lui McCarthy acum, unul din care părea că trăsese cineva cu aruncătorul de flăcări sau cu puşca mitralieră ca să… – Ca să ce?

Se auzi un alt fleoşcăit dinspre toaletă. Capacul săltă. Acesta era un răspuns la fel de bun ca oricare altul. Ca să iasă afară, desigur.

Ca să iasă afară.

— Aşează-te pe capac, îi spuse Jonesy lui Beaver.

— *Hî?*

— *Aşează-te* pe el, aproape că strigă Jonesy de data aceasta şi Beaver se aşează grăbit şi speriat pe capacul lăsat jos de la toaletă.

În lumina inchizitorială şi invariabilă a tuburilor cu neon, pielea lui Beaver era la fel de palidă ca pământul proaspăt

arat, iar fiecare fir din barba lui era câte o cârtiţă. Buzele lui erau viorii. Deasupra capului său se afla vechiul însemn comic: LOCUL DE CUGETAT AL LUI LAMAR. Ochii albaştri ai lui Beav erau mari şi înspăimântaţi.

— Şed, Jonesy – vezi?

— Da. Îmi pare rău, Beav. Dar rămâi acolo, bine? Nu ştiu ce avea în el, dar e prins în capcană. Nu are unde se duce decât în rezervorul septic. Vin imediat…

— Unde pleci? Nu vreau să mă laşi aici, şezând în căcăstoare lângă un mort, Jonesy. Dacă e să fugim…

— Nu fugim nicăieri, spuse Jonesy sever. Aceasta e cabana noastră şi nu fugim nicăieri.

Asta suna bine, dar lăsa pe delături cel puţin un aspect al situaţiei: cel mai tare se temea că lucrul acela care se afla acum în toaletă s-ar putea să poată fugi mai repede ca ei. Sau ar putea *viermui* mai repede. Sau altceva. Secvenţe dintr-o mie de filme de groază – *Parasite, Alien, They Came from Within* – i se derulară în minte cu viteză accelerată. Carla nu voia să-l însoţească la cinematograf când rula un astfel de film şi îl punea să coboare la parter şi să se uite la televizorul din biroul lui când le aducea acasă pe casetă video. Unul dintre acele filme, însă – ceva ce văzuse într-unui din ele – s-ar putea să le salveze vieţile. Jonesy se uită la chestia igrasioasă roşu-aurie de pe amprenta mâinii lui McCarthy. S-ar putea să le salveze vieţile de vietatea din toaletă, oricum. Cât despre chestia igrasioasă… cine Dumnezeu să mai ştie şi asta?

Vietatea din bideu sări din nou, lovindu-se de interiorul capacului, dar lui Beaver nu-i fu greu să ţină capacul închis. Asta era bine. Poate că vieţuitoarea avea să se înece acolo, deşi Jonesy nu-şi punea mari speranţe în asta; doar trăise în interiorul lui McCarthy, nu-i aşa? Trăise în interiorul domnului Iată-Eu-Stau-la-Uşă-şi-Bat de destul de mult timp, poate că încă de acum patru zile, de când se pierduse în pădure. Încetinise aparent creşterea bărbii lui McCarthy şi-l făcuse să-şi piardă câţiva dinţi; îl făcuse pe McCarthy să şi

elibereze gaze ce n-ar fi trecut neobservate chiar şi în cea mai politicoasă dintre cele mai politicoase societăţi – băşini asemenea gazului otrăvitor, ca să fim sinceri până la capăt – dar vieţuitoarea în sine o dusese aparent bine… fusese plină de viaţă… se dezvoltase.

Lui Jonesy îi veni imediat în minte imaginea unei tenii ieşind dintr-un morman de carne crudăGâtul îi vibra într-un pufăit lichid.

— Jonesy?

Beaver dădu să se ridice. Arăta mai panicat ca niciodată.

— Beaver, stai la loc jos!

Beaver se aşeză şi o făcu exact la timp. Vietatea din toaletă sări şi lovi interiorul capacului cu un bufnet puternic şi găunos. *Iată, Eu stau la uşă şi bat.*

— Îţi aminteşti de filmul acela, *Armă mortală,* în care partenerul lui Mel Gibson nu îndrăznea să se ridice de pe căcăstoare? Spuse Beaver. Zâmbi, dar vocea îi era uscată şi ochii îi erau îngroziţi. Aşa e şi acum, nu-i aşa?

— Nu, spuse Jonesy, fiindcă n-o să explodeze nimic. Pe lângă asta, eu nu sunt Mel Gibson, iar tu eşti a dracu de alb ca să fii Danny Glover. Ascultă, Beav. Merg până în şopron…

— Ă-ă, nici pomeneală, nu mă laşi aici singur singurel…

— Taci şi ascultă-mă. Avem nişte bandă izolantă acolo, nu-i aşa?

— Da, atârnă de un cui; cel puţin aşa cred…

— Atârnă de un cui, aşa e. Lângă cutiile cu vopsea, cred. E o rolă mare şi grasă. O să merg s-o aduc şi-apoi o să lipim capacul. Abia apoi…

Sări din nou cu furie, ca şi când ar fi auzit şi ar fi înţeles ce discutau. *Păi, de unde ştim că nu poate face asta?* Gândi Jonesy. Când izbi interiorul capacului cu un tunet puternic şi îndârjit, Beav se crispă.

— Abia apoi o să ne cărăm de-aici, încheie Jonesy.

— Luăm Cat-ul?

Jonesy aprobă din cap, deşi uitase complet de *snowmobile.*

— Da, luăm Cat-ul. Şi-o să ne întâlnim pe drum cu Henry şi cu Pete…

Beav scutura din cap.

— E carantină, aşa a spus tipu' din elicopter. Din cauza asta cred că nu s-au întors încă, tu nu crezi? Tre' să fi fost reţinuţi de…

Bum!

Beaver se crispă. La fel şi Jonesy.

— … de carantină.

— Ar putea fi o explicaţie, admise Jonesy. Dar ascultă, Beav – prefer să fiu ţinut în carantină alături de Pete şi de Henry, decât să mă aflu aici… decât aici, tu nu?

— Hai să tragem doar apa, spuse Beaver. Ce zici de asta?

Jonesy îşi scutură capul.

— De ce nu?

— Fiindcă am văzut ce gaură a făcut ca să iasă, zise Jonesy şi ai văzut şi tu. Nu ştiu ce este, dar nu vom scăpa de el doar apăsând un buton. E prea mare.

— Futu-i.

Beaver se lovi cu podul palmei peste frunte.

Jonesy încuviinţă din cap.

— Bine, Jonesy. Du-te după bandă.

În uşă, Jonesy se opri şi se uită în urmă.

— Şi, Beaver…?

Beav ridică din sprâncene.

— Stai cuminte pe curul tău, amice.

Beaver începu să chicotească. La fel făcu şi Jonesy. Se uitară unul la celălalt, Jonesy din uşă şi Beav şezând pe toaleta cu capacul lăsat jos, fornăind de râs. Apoi Jonesy traversă în grabă camera principală (încă chicotind – stai cuminte pe curul tău, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai comic) spre uşa de la bucătărie. Îi era cald şi era agitat, era atât înspăimântat, cât şi distrat. Stai cuminte. Cristoase-păroase.

2

Beav îl auzi pe Jonesy chicotind în vreme ce traversă camera principală, continuând să chicotească şi când ieşi afară pe uşă. În ciuda tuturor lucrurilor, Beav se bucura să audă sunetul acesta. Fusese şi aşa un an prost pentru Jonesy, faptul că fusese călcat de-o maşină – pentru o vreme, crezuseră cu toţii că-i va părăsi şi asta fusese îngrozitor, sărmanul Jonesy nici nu avea încă treizeci şi opt de ani. Fusese un an prost şi pentru Pete, care bea prea mult; fusese un an prost şi pentru Henry, care nu transmitea uneori nimic altceva decât o absenţă totală pe care Beav nu o înţelegea şi care nu-i plăcea… iar acum, bănuia, putea spune că fusese un an prost şi pentru Beaver Clarendon. Sigur că aceasta nu era decât o singură zi din cele trei sute şaizeci şi cinci ale anului, dar, pur şi simplu, nu te trezeşti dimineaţa spunându-ţi că spre după-amiază vei avea un tip mort în cadă şi că tu vei şedea pe capacul închis al toaletei ca să împiedici o vietate pe care nici măcar nu ai *văzut-o* să…

— Mnu, spuse Beaver. Nu mă gândesc la asta, bine? Pur şi simplu nu vreau să mă gândesc la asta.

Şi nici nu trebuia. Jonesy avea să se întoarcă într-un minut sau două, trei cel mult, cu banda izolantă. Întrebarea era *unde* voia el să se ducă cu mintea până la întoarcerea lui Jonesy? Unde se putea duce şi unde se simţea şi bine?

Duddits, acesta era răspunsul. Întotdeauna îi făcea bine să se gândească la Duddits. Şi la Roberta, îi făcea bine să se gândească şi la ea. Fără nici o îndoială.

Beav zâmbi, amintindu-şi de femeia scundă în rochie galbenă, care stătea în acea zi la capătul aleii de pe Maple Lane. Zâmbetul i se lărgi când îşi aminti felul în care-i observase. Îi spusese fiului ei aşa cum îşi spunea şi el. Îi spusese

3

— *Duddits!* Strigă ea, o pitulice de femeie încărunţită, îmbrăcată într-o rochie imprimată cu flori şi fuge de-a

lungul trotuarului către ei.

Duddits a umblat mulţumit alături de noii lui prieteni, vorbind neîncetat, ducându-şi sufertaşul cu Scooby-Doo în mâna stângă, ţinându-l pe Jonesy de mână cu cea dreaptă, legănând-o voios în faţă şi în spate. Vorbăria lui pare să consiste aproape în întregime din vocale deschise. Lucrul care-l uimeşte pe Beaver cel mai tare e cât de mult înţelege din tot ce spune Duddits.

Acum, observând-o pe femeia-păsăruică încărunţită, Duddits îl lasă pe Jonesy de mână şi fuge spre ea, fuge şi ea către el şi asta îi aminteşte lui Beaver de un film muzical despre o adunătură de cântăreţi, Von Cripps, sau Von Crapps, sau altcumva.

— Aaa-mi, Aaa-mi! Strigă Duddits exuberant – *Mami! Mami!*

— Unde ai stat până acum? Unde ai stat, băiat rău ce eşti, băiat rău de Duddits ce eşti!

Se întâlnesc; Duddits e atât de bine făcut – e cu cinci sau şase centimetri mai înalt ca mama lui – încât Beaver tresare, aşteptându-se ca femeia-păsăruică să fie turtită la pământ, aşa cum e turtit întotdeauna Coiotul în *Roadrunner,* desenele animate cu cucul acela nord-american mare alergător. Ea îl ridică, în schimb, de la pământ şi-l face morişcă, picioarele încălţate în adidaşi flutură în urma lui, gura îi e întinsă aproape până la urechi, într-o expresie a bucuriei extatice.

— Tocmai voiam să intru în casă şi să chem poliţia, copil rău ce eşti, copil rău de D…

Îi observă pe Beaver şi pe prietenii lui şi-l lasă pe fiul ei înapoi jos. Zâmbetul de uşurare i-a dispărut; e serioasă atunci când păşeşte către ei peste şotronul cine ştie cărei fetiţe – oricât ar părea de crud, gândeşte Beav, chiar şi şotronul va fi întotdeauna prea sofisticat pentru Duddits. Lacrimile de pe obrajii ei strălucesc în bătaia soarelui, care a reuşit în sfârşit să străbată dincoace de plafonul norilor.

— O-o, spune Pete. O s-o luăm pe coajă.

— Fii calm, spune Henry, vorbind încet şi repede. Las-o să-şi golească sacul şi-apoi îi voi explica eu cum stau lucrurile.

Au judecat-o însă greşit pe Roberta Cavell – au judecat-o după standardul atâtor adulţi care-i consideră pe copiii de vârsta lor vinovaţi până la proba contrară. Roberta Cavell nu e aşa şi la fel stau lucrurile şi cu soţul ei, Alfie. Familia Cavell e altfel. Duddits *i-a făcut* să fie altfel.

— Băieţi, spune ea din nou. Hoinărea? Se rătăcise? M-am temut atât de tare să-l las să vină pe jos de la şcoală, dar îşi doreşte atât de mult să fie un băiat adevărat…

Cu o mână îi strânge tare degetele lui Beaver şi cu cealaltă pe cele ale lui Pete. Apoi le lasă, ia mâinile lui Jonesy şi a lui Henry şi le oferă acelaşi tratament.

— Doamnă…, începe Henry.

Doamna Cavell se uită atentă la Henry, ca şi când ar încerca să-i citească gândurile.

— Nu era doar rătăcit, spune ea. Nu făcea doar să hoinărească.

— Doamnă…, încearcă Henry din nou, apoi renunţă la orice ascunziş. O face din cauza ochilor verzi ai lui Duddits care îl privesc de pe faţa ei, doar e o privire inteligentă şi conştientă de sine, pătrunzătoare şi interogativă. Nu, doamnă, suspină Henry. Nu făcea doar să hoinărească.

— De obicei vine direct acasă. Zice că nu se poate rătăci, fiindcă vede linia. Câţi erau?

— O, câţiva, spune Jonesy, apoi aruncă o privire scurtă către Henry. Lângă ei, Duddits a mai dat peste câteva ultime păpădii pe peluza vecinilor şi se află acum pe burtă, suflându-le puful şi privindu-l plutind pe aripa vântului. Îl cicăleau câţiva băieţi, doamnă.

— Băieţi mai mari, spune Pete.

Încă o dată, ochii ei îi cercetează, de la Jonesy la Pete, de la Pete la Beaver şi înapoi la Henry din nou.

— Veniţi în casă cu noi, spune ea. Vreau să aud toată povestea. În fiecare după-amiază, Duddits bea un pahar

mare de Za Rex – e băutura lui preferată – dar bănuiesc că voi, băieţi, aţi prefera un ceai cu gheaţă. Nu-i aşa?

Se uită toţi trei la Henry, care stă pe gânduri, apoi consimte cu o aplecare a capului.

— Da, doamnă, un ceai cu gheaţă ar fi minunat.

Aşa că ea îi conduce spre casa în care-şi vor petrece atât de mult timp în anii care vor urma – casa de pe Maple Lane nr. 19 – doar că Duddits e de fapt cel care deschide drumul, cabrându-şi spatele în salturi de bucurie, ridicându-şi sufertaşul cu Scooby Doo deasupra capului de câteva ori, dar, observă Beaver, mergând mereu la aceeaşi distanţă, la aproximativ o jumătate de metru faţă de spaţiul verde dintre trotuar şi stradă. Peste câţiva ani, după întâmplarea cu fetiţa aceea, Rinkenhauer o chema, Beaver îşi va aminti ce le-a spus doamna Cavell. Cu toţii îşi vor aminti cuvintele ei. *Duddits vede linia.*

4

Jonesy? Strigă Beaver.

Nici un răspuns. Cristoase, ce mult părea că trecuse de când plecase Jonesy! Probabil că nu era aşa, dar Beaver nu avea cum să fie sigur; uitase să-şi pună ceasul la mână în acea dimineaţă. Era un gând prostesc, sigur, dar întotdeauna avea gânduri prosteşti şi ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum. Comparaţi cu Jonesy şi Henry, el şi Pete fuseseră prostănacii grupului. Nu că Jonesy şi cu Henry i-ar fi tratat vreodată ca pe nişte prostănaci – acesta era unul dintre lucrurile care-i făceau ceea ce erau.

— *Jonesy?*

Tot nimic. Probabil că nu reuşea să găsească banda, atâta tot.

O voce perfidă îi şoptea lui Beaver că banda izolantă nu avea nimic de-a face cu întârzierea lui Jonesy, că Jonesy pur şi simplu dăduse bir cu fugiţii, lăsându-l pe el să stea pe toaletă ca şi Danny Glover în acel film, dar nu voia să dea ascultare acestei voci, fiindcă Jonesy n-ar fi făcut niciodată

aşa ceva. Erau prieteni până-n pânzele albe, întotdeauna fuseseră.

Corect, fu de acord vocea perfidă. *Eraţi prieteni. Iar aici sunt pânzele cele albe.*

— Jonesy? Eşti acolo, omule?

Tot nimic. Poate că rola de bandă căzuse de pe cuiul în care fusese atârnată.

Nu se auzea nimic nici de sub el. Şi, totuşi, hei, chiar nu era posibil ca McCarthy să fi căcat cine ştie ce monstru în toaletă, nu-i aşa? Nu era posibil să fi născut – *Uff!* – Bestia din Bideu? Semăna cu un film de groază prost făcut din cadrul programului *Saturday Night Live.* Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat *asta,* Bestia din Bideu probabil că se înecase deja, se înecase sau se dăduse la fund. Îi veni imediat în minte o replică dintr-o povestire, una dintre cele pe care i le citeau lui Duddits – făcând cu schimbul şi era foarte bine că ei erau patru, fiindcă, atunci când lui Duddits îi plăcea ceva, nu se mai sătura de acel lucru.

— Ci'este Ba'ta! Striga Duddits, alergând către unul dintre ei cu cartea ridicată deasupra capului lui, aşa cum îşi dusese şi sufertaşul când mergeau spre casa lui în acea zi. Ci'este Ba'ta, ci'este Ba'ta! – Ceea ce, în acest caz, însemna *Citeşte* Balta! *Citeşte* Balta!

Cartea se numea *Balta lui McElligot,* de Dr. Seuss, al cărei prim cuplet memorabil suna astfel: „Tinere domn", râse fermierul, / „Eşti un pic cam credul! /N-o să prinzi peşte *niciodată/*În a lui McElligot baltă." Dar *prinsese* peşti, cel puţin aşa îşi închipuia băieţelul din poveste. O mulţime de peşti prinsese. Peşti *mari.*

De sub el nu se auzea, totuşi, nici un pleoscăit. Nu se simţiră nici alte lovituri în interiorul capacului. Nu se întâmplase nimic de o bună bucată de vreme. Putea risca acum să arunce o privire înăuntru, să ridice capacul doar un pic şi să-l arunce la loc jos dacă ceva…

Dar *stai cuminte, amice* fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese Jonesy şi asta era exact ceea ce era mai bine să

facă.

Jonesy e acum mai mult decât probabil la un kilometru distanţă de aici, estimă vocea perfidă. *La un kilometru şi încă mai grăbeşte pasul.*

— Nu, nu face asta, spuse Beaver. Nu Jonesy.

Îşi schimbă puţin poziţia pe capacul de toaletă, aşteptând vietatea să sară, dar nu sări. Putea fi acum la cincizeci de metri depărtare de el, înotând alături de rahaţii din rezervorul septic. Jonesy spusese că e prea mare ca să încapă pe conductă, dar, luând în calcul şi faptul că nici unul dintre ei nu o văzuseră cu adevărat, nimic nu era sigur, nu-i aşa? În orice caz, *monsieur* Beaver Clarendon avea să rămână pe poziţie. Fiindcă aşa promisese. Fiindcă timpul pare întotdeauna că se scurge mai încet atunci când eşti îngrijorat sau speriat. Şi fiindcă avea încredere în Jonesy. Jonesy şi Henry nu-l răniseră niciodată şi nici nu râseseră de el, nici de el şi nici de Pete. Şi nici unul dintre ei nu-l răniseră pe Duddits şi nici nu râseseră de el.

Beav scoase un râset sforăit. Duddits cu sufertaşul lui cu Scooby Doo. Duddits pe burtă, suflând puful de pe păpădii. Duddits fugind prin curtea din spatele casei, fericit ca o pasăre într-un copac, mda, iar cei care numeau copiii de felul lui *speciali* nu cunoşteau nici pe jumătate cât sunt ei de speciali de fapt. Duddits fusese special, sigur că da, fusese cadoul pe care-l primiseră de la o lume întoarsă pe dos, care nu-ţi dădea de obicei nici jegul de sub unghii. Duddits fusese secretul lor special şi-l iubiseră.

5

Şed cu toţii într-un colţ însorit de bucătărie – norii au dispărut ca printr-o magie – bând ceai cu gheaţă şi uitându-se la Duddits, care-şi bea ZaRex-ul (o chestie portocalie scârboasă la vedere) din trei sau patru înghiţituri mari şi care apoi fuge iarăşi afară, la joacă.

Henry vorbeşte cel mai mult; îi spune doamnei Cavell că băieţii nu făceau decât „să-l cam tachineze", îi spune că s-au

încins puţin şi i-au rupt cămaşa, ceea ce l-a speriat pe Duddits şi l-a făcut să plângă. Nu spune nimic despre cum Richie Grenadeau şi prietenii lui i-au dat jos pantalonii, nu spune nimic despre mica gustare pe care au încercat să i-o ofere lui Duddits, iar, când doamna Cavell îi întreabă dacă-i cunoaşte pe aceşti băieţi, Henry ezită o clipă şi apoi spune nu, au fost doar nişte băieţi de la liceu, nu recunoscuse pe nici unul dintre ei, nu după nume. Femeia se uită la Beaver, Jonesy şi la Pete; neagă cu toţii din cap. S-ar putea să greşească – s-ar putea să fie şi periculos pe termen lung pentru Duddits – dar ei nu pot păşi atât de departe de regulile care le guvernează vieţile. Deja Beaver nu înţelege unde au găsit curajul să intervină măcar, iar mai târziu, cu toţii se vor întreba acelaşi lucru. Se minunează de curajul pe care l-au avut; se minunează, de asemenea şi că nu se află cu toţii într-un nenorocit de spital.

Femeia se uită la ei trist pentru o vreme, apoi Beaver îşi dă seama că ea ştie multe din cele pe care ei nu le povestesc, ştie probabil destule ca să nu poată dormi în noaptea aceea. Îi zâmbeşte chiar lui Beaver şi asta-l face să-l furnice până-n vârful degetelor de la picioare.

— Ce de fermoare ai! Spune ea.

Beaver zâmbeşte.

— Da, doamnă. E geaca mea à la Fonzie. A fost întâi a lui frati-mio. Băieţii-ăştia au râs de ea, dar mie-mi place la fel de mult.

— *Zile fericite*[{18}], spune ea. Şi nouă ne place. Şi lui Duddits îi place. Poate v-ar face plăcere să veniţi cândva să-l vedem împreună. Să-l vedeţi împreună cu el.

Zâmbetul îi devine galeş, ca şi când ştie că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

— Mda, ar fi-n regulă, spune Beav.

— Chiar ar fi, e Pete de acord.

Şed pentru o vreme fără să scoată vreo vorbă, doar urmărindu-l cum se joacă în curtea din spatele casei. Sunt acolo două leagăne. Duddits fuge în spatele lor, le împinge,

făcându-le să se legene singure. Uneori se opreşte, îşi încrucişează braţele peste piept, îşi îndreaptă către cer faţa ca un cadran în spatele căruia ceasul s-a oprit şi râde.

— Acum pare în ordine, spune Jonesy şi înghite ce i-a mai rămas din ceai. Cred că a uitat cu totul de întâmplare.

Doamna Cavell începuse să se ridice. Acum se aşază la loc, oferindu-i o privire sincer surprinsă.

— O, nu, n-a uitat deloc, spune ea. Îşi aminteşte. Nu aşa cum ne-am aminti noi, poate, dar îşi aminteşte unele lucruri. Probabil că va avea coşmaruri în noaptea aceasta şi, când vom intra la el în cameră – tatăl lui şi cu mine – nu ne va putea explica ce s-a întâmplat. Asta e partea cea mai grea pentru el; nu poate explica ceea ce vede şi ceea ce crede că simte. Nu are vocabularul necesar.

Femeia suspină.

— În orice caz, băieţii aceia nu vor uita de el. Ce s-ar întâmpla dacă tocmai acum ar plănui cum să-l prindă? Dacă tocmai acum ar plănui cum să *vă* prindă?

— Ne putem purta singuri de grijă, spune Jonesy, dar, deşi e îndeajuns de sigur pe voce, privirea nu şi-o poate stăpâni.

— Poate, spune ea. Dar cum rămâne cu Duddits? Îl duc eu la şcoală – obişnuiam să fac asta şi presupun că va trebui să-mi reiau obiceiul pentru o vreme, cel puţin – dar lui îi place atât de mult să vină singur pe jos acasă.

— Îl face să se simtă ca un băiat adevărat, spune Pete.

Femeia se întinde peste masă şi-l prinde pe Pete de mână, făcându-l să roşească.

— Aşa e, îl face să se simtă ca un băiat adevărat.

— Ştiţi, spune Henry, l-am putea duce şi aduce noi acasă. Mergem cu toţii la şcoala generală şi nu ne-ar fi greu să venim pe aici dinspre strada Kansas.

Roberta Cavell şede doar acolo fără să spună nimic, o păsăruică de femeie într-o rochie cu imprimeuri, uitându-se atentă la Henry, asemenea cuiva aşteptând sfârşitul banculuі.

— Ar fi în ordine asta, doamnă Cavell? O întreabă Beaver. Am putea-o face, fără bătăi de cap. Sau poate că nu vreţi s-o facem.

Ceva complicat se petrece cu chipul doamnei Cavell – se observă o mulţime de zvâcniri, majoritatea sub piele. Un ochi aproape că clipeşte, apoi celălalt clipeşte de-adevăratelea. Îşi scoate o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul. Beaver se gândeşte: *Încearcă să se abţină să nu râdă de noi.* Când îi va spune asta lui Henry pe drumul de întoarcere, când Jonesy şi cu Pete vor fi ajuns deja la casele lor, Henry se va uita la el absolut uimit. *Dacă încerca să se abţină de la ceva, atunci asta era să nu plângă, îi va spune el…* apoi, cu afecţiune, după o pauză: *Prostuţule.*

— Aţi face asta? Îi întreabă ea şi, când Henry aprobă din cap în numele tuturor, ea schimbă puţin întrebarea: *De ce* aţi face asta?

Henry se uită împrejur, ca şi când ar spune: *Să răspundă altcineva la asta, vă rog!*

Pete spune:

— Ne *place* de el, doamnă.

Jonesy confirmă din cap.

— Mie-mi place felul în care-şi duce sufertaşul deasupra capului…

— Mda, aia chiar că-i pizdos, spune Pete. Henry îl loveşte cu piciorul pe sub masă. Pete repetă în gând cuvintele pe care tocmai le-a rostit – se poate vedea asta pe chipul lui – şi începe să se roşească în obraji cu rapiditate.

Doamna Cavell se pare că n-a băgat de seamă nimic. Se uită la Henry cu o atenţie constantă.

— Trebuie să iasă din casă pe la opt fără un sfert, spune ea.

— Suntem întotdeauna prin apropiere la ora asta, răspunde Henry. Nu-i aşa, băieţi?

Şi, deşi şapte patruzeci şi cinci e de fapt cam devreme pentru ei, confirmă cu toţii din cap şi spun da, aşa-i, sigur, da.

— Aţi face asta? Întreabă femeia din nou şi, de data aceasta, Beaver nu mai greşeşte, intuindu-i tonul; femeia e nupocredă, un cuvânt care înseamnă că nu-ţi vine dracului să crezi ce se spune.

— Sigur, spune Henry. Doar dacă credeţi că Duddits n-ar vrea să… ştiţi…

— N-ar vrea ca noi să-l însoţim, termină Jonesy.

— Eşti în toate minţile? Întreabă ea. Beaver crede că femeia vorbeşte către sine, încercând să se convingă că băieţii aceştia chiar sunt în bucătăria ei, încercând să se convingă, de fapt, că toate acestea sunt întru totul reale. Să meargă la şcoală împreună cu nişte băieţi mai mari? Cu băieţi care merg la ceea ce Duddits numeşte „şcoala adevărată"? I s-ar părea că se află în rai.

— Bine, spune Henry. Vom veni la opt fără un sfert să-l ducem la şcoală. Şi-l vom aduce şi înapoi acasă.

— Iese la ora…

— O, ştim la ce oră ies cei de la Academia Retardaţilor, spune Beaver voios şi-şi dă seama cu exact o secundă înainte să le vadă celorlalţi feţele mustrătoare că a spus ceva cu mult mai rău ca *pizdos.* Îşi acoperă gura cu palmele. Deasupra palmelor, ochii-i sunt imenşi. Jonesy îi loveşte fluierul piciorului atât de tare pe sub masă, încât Beav aproape că se răstoarnă pe spate de pe scaun.

— Nu-l luaţi în seamă, doamnă, spune Henry. Îl ia gura pe dinainte, lucru pe care-l face doar când e stânjenit. Pur şi simplu i-a…

— Nu mă deranjează, zice femeia. Ştiu cum i se spune. Uneori, chiar şi eu şi cu Alfie îi spunem aşa. Acest subiect, greu de crezut, de-abia dacă o interesează. De ce? Vorbeşte ea din nou.

Deşi ea se uită la Henry, Beaver e cel care-i răspunde, în ciuda obrajilor care-i ard.

— Fiindcă e un tip mişto, spune el.

Ceilalţi aprobă cu o aplecare a capului.

Îl vor duce şi-l vor aduce pe Duddits de la şcoală pentru următorii aproximativ cinci ani, cu excepţia dăţilor când el va fi bolnav sau vor fi ei la Bivuac; spre sfârşitul acestei perioade, Duddits nu va mai frecventa şcoala Mary M. Snowe, alias Academia Retardaţilor, ci Şcoala Profesională din Derry, unde va învăţa să coacă prăjituri *{coc păituri,* în duddits-ezăă), să schimbe bateriile la maşini, să dea restul înapoi şi să-şi lege singur cravata la gât (nodul va arăta întotdeauna perfect, chiar dacă uneori va atârna pe la jumătatea cămăşii). Până atunci, întâmplarea cu Josie Rinkenhauer va fi venit şi va fi trecut, o minune de scurtă durată, uitată de toţi, mai puţin de părinţii lui Josie, care-şi vor aminti mereu de ea. În anii în care-l vor însoţi la şi de la şcoală, Duddits se va dezvolta până ce va ajunge cel mai înalt dintre ei, un adolescent bine făcut, cu un chip ciudat de frumos de copil. Până atunci îl vor fi învăţat să joace Parcheesi şi o versiune simplificată a jocului de Monopoly; până atunci vor fi inventat Jocul lui Duddits şi-l vor fi jucat încontinuu, râzând uneori atât de tare, încât Alfie Cavell (dintre el şi doamna Cavell, el era cel înalt, dar şi el avea ceva ce aducea a pasăre) va veni în capul scărilor din bucătărie, cele care duceau jos, spre camera de recreere şi va striga la ei, dorind să afle ce se petrece, ce era atât de distractiv şi poate că ei vor încerca să-i explice că Duddits a aruncat pentru Henry paisprezece la o mână de numai două sau că Duddits a aruncat cincisprezece *de-a-ndoaselea* pentru Pete, dar Alfie nu va părea niciodată să priceapă despre ce vorbeau ei; va sta acolo în capul scărilor cu o bucată de ziar în mână, zâmbind perplex şi va spune întotdeauna acelaşi lucru: *Nu strigaţi mai tare ca ursul în pădure, băieţi* şi va închide uşa, lăsându-i pe ei să-şi continue treburile… şi, dintre toate acele treburi, Jocul lui Duddits era cel mai bun, a dracu' de pizdos, cum ar fi spus Pete. Vor fi vremuri când Beaver va crede că va râde până ce va exploda, iar Duddits va sta întotdeauna pe covor alături de tabla mare Parkmunn de cribbage, cu picioarele

adunate sub el şi rânjind aidoma unui Buddha. Ce mai curveselie! Toate acestea le stau în faţă, dar acum nu au decât această bucătărie şi soarele plin de surprize şi Duddits de afară, împingând leagănele. Duddits care le-a făcut o favoare atât de mare intrându-le în viaţă. Duddits care nu e – şi-au dat seama de asta din prima clipă – la fel ca tot restul lumii pe care o cunosc ei.

— Nu-mi dau seama cum de-au fost în stare s-o facă, spune Pete dintr-o dată. Plângea atât de amarnic! Nu-mi dau seama cum de-au putut continua să-l sâcâie.

Roberta Cavell se uită la el cu tristeţe.

— Băieţii mai mari nu-l aud aşa cum îl auziţi voi, spune ea. Sper să nu înţelegeţi niciodată lucrul acesta.

6

— *Jonesy!* Strigă Beaver. *Hei, Jonesy!*

De data aceasta primeşte un răspuns, un răspuns slab, dar inconfundabil. Şopronul unde ţineau *snowmobile*-ul era un soi de mansardă aflată la parter şi unul din lucrurile dinăuntru era un claxon cu burduf, de felul celor pe care le aveau montate furnizorii la domiciliu din anii douăzeci sau treizeci pe ghidonul bicicletelor lor. Pe acesta îl auzi Beaver acum: *Uugaaa! Huu-uugaaa!* Un sunet care l-ar fi făcut cu siguranţă pe Duddits să râdă până la lacrimi – un pasionat al sunetelor ample şi mustoase, asta fusese vechiul lor prieten Duds.

Perdeaua albastră şi diafană de la duş foşni şi pe braţele lui Beav apărură porţiuni luxuriante de piele de găină. Fu pe cale să se ridice, gândindu-se că McCarthy făcuse perdeaua să foşnească, apoi îşi dădu seama că o atinsese el cu propriul său cot – era îngust acolo, îngust, fără-ndoială – şi se linişti. Tot nu se auzea nimic de sub el; vietatea aceea, orice ar fi fost ea, fie era moartă, fie plecase. Una din două, cu siguranţă.

Ei bine… *aproape* cu siguranţă.

Beav îşi întinse mâna în spate, atinse cu degetul butonul de tras apa, apoi îşi plecă mâna. *Stai cuminte,* spusese Jonesy şi Beaver aşa voia să facă, dar de ce pizda mă-si nu se-ntorsese încă Jonesy? Dacă nu găsise banda izolantă, de ce nu se întorsese fără ea? *Precis* trecuseră deja zece minute, nu-i aşa? Iar lui i se păruse o împuţită de *oră întreagă.* Între timp, el stătuse pe budă alături de cadavrul din cadă, un cadavru al cărui cur arăta ca şi când îi fusese despicat cu dinamită, omule, asta ca să-ţi piară cheful să te mai căci vreodată…

— Mai trage o dată claxonu', cel puţin, murmură Beaver. Strânge burdufu', dă-mi de veste că încă mai eşti acolo.

Dar Jonesy nu făcu nimic.

7

Jonesy nu găsea banda.

Căutase peste tot şi nu găsise nimic. Ştia că acolo trebuie să fie, dar nu atârna de nici un cui şi nu se afla nici pe masa plină de unelte. Nu era nici în spatele cutiilor cu vopsea, nici în cârligul de sub măştile pentru vopsit care atârnau acolo de beretele lor de plastic îngălbenit. Se uitase sub masă, se uitase în cutiile îngrămădite lângă peretele din fund, apoi se uitase în compartimentul de sub scaunul din dreapta al *snowmobile*-ului. Găsi acolo un far de rezervă, încă împachetat în cutia lui şi o jumătate de pachet de ţigări Lucky Strike, dar nici urmă de blestemăţia aceea de bandă izolantă. Simţea minutele cum se scurg. Odată fu sigur că-l aude pe Beaver strigându-l, dar nu voia să se întoarcă fără bandă, aşa că făcu să strige vechiul claxon ce zăcea pe jos, strângându-i burduful crăpat de plastic negru şi scoţând un *uuuga-uuuga,* care i-ar fi plăcut cu siguranţă lui Duddits.

Cu cât se uita mai disperat după bandă şi nu o găsea, cu atât părea aceasta mai indispensabilă. Găsi un sul de sfoară, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum să prinzi capacul de la toaletă cu *sfoara?* Într-un sertar al mesei de lucru se afla o rolă de bandă scoci, era aproape sigur de

asta, dar vietatea din toaletă păruse destul de puternică, asemenea unui peşte de dimensiuni mari sau altceva. Banda scoci nu ar fi fost îndeajuns de rezistentă.

Jonesy rămase lângă Arctic Cat, uitându-se împrejur cu ochii larg deschişi, trecându-şi degetele prin păr (nu-şi pusese mănuşile înapoi pe mâini şi stătuse afară în frig destul de mult să-i amorţească degetele) şi expirând vălătuci albi de aburi.

— Unde *mama mă-si?* Întrebă cu voce tare şi lovi cu pumnul în masă. Un vraf de cutiuţe umplute cu şuruburi şi cuie căzură când făcu asta şi, în spatele lor, se afla banda izolantă, o rolă mare şi grasă cu bandă izolantă. Probabil că trecuse cu privirea peste ea de vreo zece ori.

O prinse în mână, o îndesă în buzunarul hainei – haina, cel puţin, îşi amintise să şi-o ia, deşi nu se obosise să-i tragă fermoarul – şi se întoarse spre ieşire. Acela fu momentul în care Beaver începu să ţipe. De-abia auzise când îl chemase, dar Jonesy auzi acum fără nici o problemă ţipetele. Erau ample, robuste, pline de durere.

Jonesy alergă spre uşă.

8

Mama lui îi spusese întotdeauna că scobitorile îl vor omorî, dar nu-şi închipuise niciodată că o vor face în felul acesta.

Şezând pe capacul închis de la toaletă, Beaver pipăi buzunarul de sus al halatului, căutând o scobitoare pe care s-o mestece, dar nu mai era nici una acolo – se aflau împrăştiate pe toată suprafaţa podelei. Două sau trei aterizaseră departe de sânge, dar ar fi trebuit să se ridice un pic de pe capacul toaletei ca să ajungă la ele – să se ridice şi să se încline în faţă.

Beaver analiză situaţia. *Stai cuminte pe curul tău,* spusese Jonesy, dar era sigur că vietatea din toaletă plecase; *scufundarea, scufundarea, scufundarea,* cum se spunea în filmele de război cu submarine. Şi chiar dacă n-ar

fi plecat, nu-şi va ridica fundul decât o secundă sau două. Dacă sărea vietatea, Beaver şi-ar putea lăsa greutatea înapoi pe capac, i-ar putea poate rupe gâtul ei mic şi solzos (bineînţeles, presupunând că *avea* gât).

Se uită cu jind la scobitori. Trei sau patru erau destul de aproape ca să trebuiască doar să se întindă şi să le ridice, dar nu avea de gând să-şi bage scobitori murdare de sânge în gură, mai ales că ştia de unde provenise acel sânge. Şi mai era un lucru. Chestia aia ciudată şi prăfoasă creşte pe sânge, creştea şi în crăpăturile dintre dalele de gresie – o vedea mai limpede ca până acum. Se vedea şi pe câteva dintre scobitori… dar nu şi pe cele care se aflau departe de sânge. Acelea erau curate şi albe şi, dacă avusese vreodată nevoie de sentimentul de confort dat de faptul că ţinea ceva în gură, o bucăţită de lemn pe care să o roadă, acum era momentul.

— Futu-i, murmură Beav şi se aplecă înainte, întinzând o mână. Degetele îi ajunseră aproape de o scobitoare curată. Îşi contractă muşchii din coapse şi fundul i se ridică de pe capac. Degetele-i prinseră scobitoarea – *ah, a mea eşti* – când ceva izbi capacul toaletei, îl lovi cu o forţă îngrozitoare, proiectându-l în sus, direct în boaşele lui neprotejate şi împingându-l în faţă. Beaver se agăţă de perdeaua de la duş într-o ultimă încercare de-a-şi menţine echilibrul, dar aceasta se desprinse de bara metalică într-un clinchet de inele. Bocancii îi alunecară pe sânge şi el ateriz cu capul înainte pe pardoseală, asemenea unui om aruncat în aer de către un scaun catapultant. In spatele lui auzi capacul de toaletă ridicându-se destul de rapid să crape rezervorul de porţelan.

Ceva ud şi greu ateriza pe gâtul lui Beaver. Ceva ce semăna cu o coadă sau cu un vierme sau cu un segment musculos de tentacul se încolăci între picioarele lui şi-l prinse într-o strânsoare de piton de boaşele deja pulsânde. Beaver ţipă, ridicându-şi bărbia de pe dalele însângerate (un desen zigzagat i se tatuase pe ea), cu ochii ieşindu-i din

orbite. Vietatea se întindea umedă şi rece şi grea de la ceafa lui şi până la noadă, asemenea unui covor făcut sul care respiră şi acum începu să scoată sunete rapizi, ascuţite şi ciripite, asemeni unei maimuţe turbate.

Beaver ţipă din nou, şerpui pe burtă către uşă, apoi se ridică în patru labe, scuturându-se, încercând să arunce vietatea din spatele lui. Funia musculoasă îl strânse din nou între picioare şi se auzi un pocnet slab dinspre ceaţa lichidă de durere care-i era acum canalul inghinal.

O, Cristoase, gândi Beav. *Cristoase Mare Păroase, cred ăsta a fost unul dintre coaiele mele.*

Guiţând, transpirând, cu limba dansându-i când afară, când înăuntru din gură asemenea unui petrecăreţ dement, Beaver făcu singurul lucru la care se putea gândi: se răsuci pe spate, încercând să zdrobească vietatea între coloana lui vertebrală şi dalele de gresie. Îi ciripi în urechi, aproape asurzindu-l şi începu să se zbată frenetic. Beaver prinse coada încolăcită între picioarele lui; era fină şi fără păr pe deasupra, dar spinoasă – placată cu cârlige făcute din păr năclăit, parcă – pe dedesubt. Şi era şi udă. Cu apă? Cu sânge? Cu amândouă?

— Ahhh! Ahhhl O, Dumnezeule, dă-mi drumu'! Vietate futută, dă-mi drumu'! Lisuse! Bijuteriile mele futute! Iiiisuse!

Înainte să-şi poată coborî mâna sub această coadă, o gură plină de ace i se înfipse într-o parte a gâtului. Beaver pedală în spate, urlând, apoi vietatea dispăru. Beaver încercă să se ridice în picioare. Trebui să se împingă cu mâinile, fiindcă amândouă picioarele îi erau sleite de puteri, iar mâinile îi tot alunecau. Pe lângă sângele lui McCarthy, pardoseala băii era acum acoperită şi cu apă murdară din rezervorul toaletei, iar dalele de gresie se transformaseră într-un patinoar.

Când reuşi într-un sfârşit să se ridice, văzu ceva atârnând de canatul uşii pe la jumătatea distanţei de la pământ. Arăta ca o nevăstuică mutant – nu avea picioare, dar avea o coadă

groasă roşcat-aurie. Nu avea propriu-zis cap, doar un fel de măciulie lucioasă din care ieşeau doi ochi negri ageri.

Jumătatea de jos a măciuliei se deschise, expunând o sumedenie de dinţi. Vietatea se năpusti asupra lui aidoma unui şarpe; măciulia sări prin aer ca un bici, coada pleşuvă rămânând prinsă de canatul uşii. Beaver ţipă şi-şi ridică o mână înaintea feţei. Trei din cele cinci degete – toate în afară de degetul mic şi cel mare – dispărură. Nu simţi nici un pic de durere; fie nu *era* nici un pic de durere, fie o înghiţise durerea testiculului său spart pe toată. Încercă să se ferească, dar partea din spate a genunchilor lui se lovi de vasul toaletei sparte. Nu mai avea unde merge.

Chestia asta se afla în interiorul *lui,* gândi Beaver, doar pentru atât mai avu timp. *Se afla în* interiorul *lui.*

Apoi vietatea îşi desprinse coada, sau tentaculul, sau orice altceva era şi sări asupra lui, partea de sus a rudimentului de cap dominată de ochii aceia negri şi stupid de furioşi, partea de jos – o ghiotura de ace osoase. De departe, dintr-un alt univers, unde s-ar fi putut să mai existe încă o lume raţională, Jo-nesy îi striga numele, dar Jonesy era în întârziere, Jonesy era cu mult în întârziere.

Vietatea care fusese în McCarthy ateriză pe pieptul lui Beaver cu o pocnitură. Mirosea ca vânturile lui McCarthy – o odoare grea de ulei şi eter şi gaz metan. Biciul musculos care era partea de jos a corpului ei se încolăci în jurul taliei lui Beaver. Capul îi săget înainte şi dinţii ei se înfipseră în nasul lui Beaver.

Ţipând, lovind-o cu pumnii, Beaver căzu pe spate peste toaletă. Capacul şi colacul se izbiseră de rezervor când ieşise vietatea dinăuntru. Capacul rămăsese ridicat, dar colacul căzuse la loc. Acum, Beav ateriza pe el, îl rupse şi căzu cu fundul în toaletă în timp ce vietatea-nevăstuică îl strângea de talie şi-i ronţăia faţa.

— Beaver! Beav, ce se…

Beaver simţi vietatea crispându-se pe el – se crispa de-adevăratelea, asemenea unui penis intrat în erecţie.

Strânsoarea tentaculului se întări în jurul taliei lui, apoi se slăbi. Faţa idioată cu ochi negri biciui în spate, către sunetul vocii lui Jonesy, iar Beav îşi văzu vechiul prieten printr-o ceaţă sângerie cu nişte ochi din ce în ce mai slabi: Jonesy stând cu gura deschisă în cadrul uşii, cu o rolă de bandă izolantă *(nu ne mai e de folos acum,* gândi Beaver, *nu ne mai foloseşte la nimic)* într-o mână inertă. Jonesy stând acolo complet neajutorat din pricina şocului şi a ororii care-l cuprinseseră. Nu reprezenta decât următoarea pradă a acestei vietăţi.

— Jonesy, cară-te de-aici! Strigă Beaver. Vocea lui era gâlgâită, forţată să iasă prin gura plină de sânge. Observă că vietatea se pregătea să sară şi-şi petrecu braţele în jurul corpului ei pulsatil ca şi când ar fi fost o amantă: – Ieşi de-aici! Închide uşa! Dă…

Dă-i foc, voise să spună. *Închide-o aici, închide-ne pe amândoi aici, arde vietatea, arde-o de vie; eu voi şedea cu curu' adânc înfipt în toaleta asta futută, cu braţele în jurul vietăţii ăsteia şi, dacă voi muri simţindu-i mirosul pârlit, voi muri fericit.*

Dar vietatea se smucea prea puternic, iar nenorocitul de Jonesy nu făcea decât să stea acolo cu rola de bandă izolantă în mână şi cu maxilarul căzut şi să fie al dracului dacă nu semăna cu Duddits, tâmp asemenea unui iepure castrat în plin sezon de împerechere şi fără nici o şansă de revenire. Atunci se întoarse vietatea înapoi spre Beaver, cu capul-măciulie fără urechi şi fără nas tras în spate şi, înainte ca acel cap să se năpustească în faţă şi înainte ca lumea să explodeze pentru o ultimă dată, Beaver avu o ultimă frântură de gând: *A dracu' scobitori, blestemăţie, mama a spus mereu că…*

Apoi explodă roşul şi negrul înflori, iar, undeva departe de el, se auziră propriile sale ţipete, ultimele.

Jonesy îl văzu pe Beaver şezând în toaletă cu ceva ce semăna cu un vierme roşu-auriu gigantic agăţat de el. Strigă şi vietatea se întoarse spre el; nu avea un cap propriu-zis, doar ochi negri de rechin şi o gură plină de dinţi. Avea ceva *între* dinţi, ceva ce nu avea cum să fie rămăşiţele mestecate ale nasului lui Beaver Clarendon, dar care probabil asta era.

Fugi! Îşi strigă în sine, apoi: *Salvează-l! Salvează-l pe Beaver!*

Amândouă imperativele aveau aceeaşi putere şi, ca rezultat, rămase blocat în uşă, simţindu-se greu, ca şi când ar fi avut patru sute de kilograme. Vietatea din braţele lui Beaver scotea un sunet, un ciripit dementţial care-i pătrunse în cap şi-l făcu să se gândească la ceva, la ceva de tare de demult, nu-şi amintea cu exactitate ce.

Apoi, Beaver strigă la el din poziţia ciudat tolănită din toaletă, spunându-i să se care, să închidă uşa, după care vietatea se întoarse înapoi la sunetul vocii sale, ca şi când s-ar fi întors la o afacere temporar dată uitării şi, de data aceasta, se năpusti asupra ochilor lui Beaver, asupra nenorociţilor lui de *ochi.* Beaver se zvârcoli şi strigă şi încercă să reziste în timp ce vietatea ciripea şi clănţănea şi-l muşca, coada – sau ce-o fi fost ea – flexându-i-se şi strângându-se în jurul taliei lui, scoţându-i lui Beaver cămaşa de sub halat şi apoi alunecându-i pe pielea goală. Picioarele lui Beaver se zbăteau pe dalele de gresie, călcâiele bocancilor lui împroşcând apă însângerată în jur în fâşii subţiri, umbra lui tremurând pe perete. Chestia aceea igrasioasă se găsea peste tot acum, se răspândea atât de a dracului de *repede…*

Jonesy îl văzu pe Beaver smucindu-se în spate într-un ultim spasm; văzu vietatea slăbindu-şi prinsoarea şi lăsându-l pe Beaver chiar atunci când acesta căzu de pe toaletă, partea de sus a corpului lui prăbuşindu-se în cadă, peste McCarthy, peste bunul domn Iată-Eu-Stau-la-Uşă-şi-Bat. Vietatea ateriza pe pardoseală şi porni şerpuind –

Cristoase, era atât de rapidă – către el. Jonesy făcu un pas în spate şi trânti uşa de la baie chiar înainte ca vietatea să se izbească de ea, scoţând un bufnet aproape identic cu cel pe care-l scosese când lovise interiorul capacului de la toaletă. Izbi uşa destul de tare, s-o facă să tremure în canaturi. Lumina pâlpâia în fâşii pe sub uşă când vietatea se mişcă agitată pe dalele de gresie, apoi se izbi din nou de uşă. Primul gând al lui Jonesy fu să alerge să ia un scaun, să-l fixeze sub clanţă, dar cât de tâmpită era această idee, aşa cum spuneau propriii lui copii, cât de a dracului de idioată – uşa se deschidea *înăuntru,* nu în afară. Adevărata dilemă era dacă vietatea înţelegea la ce folosea clanţa şi dacă ajungea la ea.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile – dar cine spusese că asta era imposibil? – Se auzi un sunet de viermuială pe cealaltă parte a uşii şi Jonesy simţi clanţa încercând să se răsucească. Orice ar fi fost vietatea aceasta, era incredibil de puternică. Jonesy ţinuse de clanţă cu mâna dreaptă; acum o prinse şi cu mâna stângă. Pentru o clipă teribilă, forţa care încerca să răsucească clanţa continuă să crească, apoi Jonesy fu sigur că vietatea dinăuntru va putea să o rotească în pofida contrei pe care o ţinea el cu ambele mâini şi aproape că intră în panică, aproape că se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă.

Îl opri amintirea rapidităţii pe care o avea vietatea. *M-ar prinde din urmă înainte să pot ajunge în mijlocul camerei,* gândi, întrebându-se în spatele minţii de ce trebuise să fie construită camera a-ceasta atât de mare. *M-ar prinde din urmă, ar urca pe piciorul meu şi-apoi ar urca pe...*

Jonesy prinse mai bine de clanţă. Venele îi ieşiră în evidenţă pe antebraţe şi pe amândouă părţile gâtului. Îşi trase buzele în spate, scoţând dinţii la iveală. Îl durea şi şoldul. Afurisitul lui de şold; dacă ar încerca *totuşi* să fugă, şoldul l-ar încetini şi mai mult şi asta graţie profesorului acela ieşit la pensie, nemernicul dracului nici n-ar fi trebuit să se afle la volan, mii de mulţumiri, profule, mulţumesc în

mama mă-ti pân' la dracu şi, dacă nu va putea ţine uşa închisă şi nici să fugă nu va putea, atunci ce i se va întâmpla?

Ce i se întâmplase şi lui Beaver, desigur. Vietatea avusese nasul lui Beav prins între dinţi ca şi când acesta ar fi fost o bucată de kebab.

Gemând, Jonesy ţinu strâns de clanţă. Preţ de o clipă, presiunea deveni chiar şi mai puternică, apoi încetă. Din spatele uşii subţiri din lemn, vietatea scânci nervos. Jonesy simţi mirosul eteric al lichidului de pornire.

Cu ce naiba se ţinea de uşă? Nu avea membre, Jonesy nu văzuse nimic, nu avea decât coada aia roşietică, aşa că…

Auzi lemnul *crăpând* pe partea cealaltă a uşii, chiar la nivelul capului său, judecând după sunete – şi ştiu răspunsul. Vietatea se ţinea de uşă cu dinţii. Gândul acesta îl umplu pe Jonesy cu o oroare paralizantă. Vietatea aceea fusese în interiorul lui McCarthy, nu se îndoia câtuşi de puţin de asta. Fusese înăuntrul lui McCarthy şi se dezvoltase acolo asemenea unei tenii gigantice dintr-un film de groază. Asemenea unui cancer, un cancer cu dinţi. Şi, atunci când se dezvoltase îndeajuns, atunci când fusese pregătită să treacă la lucruri mai ambiţioase, s-ar putea spune, pur şi simplu îşi săpase cu dinţii drumul spre afară.

— Nu, omule, nu, spuse Jonesy cu o voce lichidă, aproape plângăreaţă.

Clanţa uşii de la baie încercă să se răsucească în cealaltă direcţie. Jonesy îşi imagina vietatea dinăuntru, dindărătul uşii, cum atârna asemenea unei lipitori de uşă ţinându-se în dinţi, cu coada sau acel unic tentacul încolăcit în jurul clanţei aidoma laţului din frânghia unui spânzurat, trăgând…

— Nu, nu, *nu,* gâfâi Jonesy, ţinându-se de clanţă cu toată puterea. Era cât pe ce să-i scape. Pe faţă îi curgea transpiraţia şi transpiraţie avea şi în palme, o simţea.

Chiar în faţa ochilor lui umflaţi şi înspăimântaţi, apăru o constelaţie de umflături în lemnul uşii. Acolo îşi înfipsese

vietatea dinţii şi acolo continua ea să foreze. Curând, vârful dinţilor vor străbate lemnul (dacă nu-şi va pierde el mai întâi priza asupra clanţei, adică) şi va trebui chiar să *se uite* la acei colţi care-i smulseseră nasul din mijlocul feţei prietenului său.

Acest gând îl făcu să-şi amintească: Beaver era mort. Vechiul său prieten.

— L-ai omorât! Strigă Jonesy la vietatea de cealaltă parte a uşii. Vocea îi tremura de durere şi de groază. L-ai omorât pe Beav!

Obrajii îi erau încinşi, lacrimile care începuseră acum să-i curgă pe ei erau chiar şi mai fierbinţi. Beaver îmbrăcat în geaca lui de piele neagră (*Ce de fermoare ai!* Spusese mama lui Duddits în ziua în care o întâlniseră), Beaver nu departe de-a se face de râs în seara Balului de Absolvire dansând căzăceşte, cu braţele împreunate peste piept şi dând din picioare, Beaver la nunta lui Jonesy şi a Cariei, îmbrăţişându-l pe Jonesy şi şoptindu-i pătimaş în ureche: „Să fii fericit, omule. Să fii fericit pentru noi toţi." Atunci fusese prima dată când îşi dăduse seama că Beaver nu era fericit – despre Henry şi Pete, desigur, despre ei nu avusese niciodată o clipă de tăgadă, dar despre *Beav?* Iar acum, Beaver era mort, Beaver atârna jumătate înăuntru şi jumătate afară din cadă, stătea întins deasupra domnului Richard Împuţitu' Iată-Eu-Stau-la-Uşă-şi-Bat McCarthy.

— *L-ai omorât, curvă!* Strigă el către umflăturile din uşă – fuseseră şase, iar acum erau nouă, sau, la dracu', o duzină.

Ca şi când vietatea s-ar fi speriat de furia lui, presiunea aplicată invers sensului acelor de ceasornic asupra clanţei slăbi. Jonesy se uită împrejur cu o privire sălbatică după ceva ce i-ar fi fost de ajutor, nu văzu nimic, apoi se uită în jos. Acolo era rola de bandă izolantă. S-ar putea apleca şi ar putea-o ridica, dar apoi? Ar avea nevoie de amândouă mâinile ca să desfacă o fâşie, ar avea nevoie de amândouă mâinile şi de dinţi ca să o rupă şi, chiar presupunând că

vietatea i-ar da acest timp, la ce i-ar fi folosit când el însuşi de-abia ţinea contră presiunii exercitate asupra clanţei?

Acum, clanţa începu din nou să se rotească. Jonesy ţinea cu forţă de partea lui, dar începuse să obosească, adrenalina din muşchii săi începuse să se împuţineze şi să se transforme în plumb, palmele îi erau mai alunecoase ca până atunci, iar acel miros… mirosul acela eteric era acum mai distinct şi, într-un fel, mai *pur,* necontaminat de excreţiile şi de gazele corpului lui McCarthy. Cum de era atât de puternic de partea lui a uşii? Cum de era… doar dacă nu…

În jumătatea de secundă de dinainte ca tija ţinând la un loc clanţele de pe-o parte şi de cealaltă a uşii să se rupă, Jonesy observă că era mai întuneric acum. Doar cu puţin. Ca şi când i s-ar fi strecurat ceva în spate şi stătea între el şi sursa de lumină, între el şi ieşirea din spate…

Tija se rupse. Clanţa de pe partea lui Jonesy se detaşă de butuc şi uşa băii se dădu imediat cu puţin în spate, trasă de greutatea vietăţii-ţipar ce atârna de ea. Jonesy ţipă strident şi dădu drumul clanţei din mână. Aceasta se lovi de rola de bandă izolan-tă şi sări într-o parte.

Se întoase pe călcâie, gata să fugă, dar în spatele lui se afla un om cenuşiu.

El – *arătarea* – era ceva străin, însă, într-un fel, nu era deloc străin. Jonesy văzuse întruchipări ale lui într-o mie de seriale TV prezentând „întâmplări stranii", pe primele pagini ale o mie de ziare de scandal (genul celor care-ţi anunţau grozăvii tragicomice atunci când stăteai la coadă la casa super-magazinelor), îl văzuse în filme ca *ET* şi *Foc în cer,* era Dl Cenuşiu de pe materialele publicitare ale *Dosarelor X.*

Toate aceste întruchipări îi nimeriseră, cel puţin, ochii, acei ochi negri imenşi care erau identici cu ochii vietăţii care-şi croise cu dinţii drum spre afară prin fundul lui McCarthy. Şi gura era pe aproape – o tăietură rudimentară, nimic mai mult de-atât – dar pielea lui cenuşie atârna în

pliuri largi, în falduri, asemenea pielii unui elefant murind de bătrâneţe. Dintre riduri curgeau pârâiaşe molcome galben-alburii dintr-o substanţă purulentă; acelaşi lucru îi curgea aidoma lacrimilor de la colţurile ochilor lui lipsiţi de expresivitate. Cheaguri şi cantităţi infime de scursură bălteau de-a latul podelei din camera principală, de-a latul covorului Navajo de sub amuleta indiană, către uşa de la bucătărie prin care intrase în cabană. De cât timp se afla Dl Cenuşiu acolo? Stătuse afară, urmărindu-l pe Jonesy cum fugea de la şopron la uşa din spate a cabanei cu rola inutilă de bandă izolantă în mână?

Nu ştia. Ştia doar că Dl Cenuşiu era pe moarte şi că trebuia să treacă de el, fiindcă vietatea din baie tocmai aterizase pe pardoseală cu un bubuit puternic. Pentru că va porni pe urmele lui.

Marcy, spuse Dl Cenuşiu.

Vorbi foarte clar, deşi reminiscenţa lui de gură nici nu se deschise. Jonesy auzi cuvântul în miezul minţii sale, în exact acelaşi loc unde auzise întotdeauna plânsetul lui Duddits.

— Ce doreşti?

Vietatea din baie se târî peste picioarele lui, dar Jonesy de-abia dacă o observă. De-abia o observă încolăcindu-se în jurul picioarelor goale şi fără degete ale omului cenuşiu.

Vă rog, opriţi-vă, spuse Dl Cenuşiu în mintea lui Jonesy. Era vorba de declic. Mai mult chiar; era vorba de linie. Uneori vedeai linia; uneori o auzeai, aşa cum auzise gândurile vinovate şi speriate ale lui Defuniak în acea zi. *Nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Marcy?*

Mă căuta moartea în acea zi, gândi Jonesy. *A trecut pe lângă mine în mijlocul străzii, a trecut pe lângă mine în spital – chiar dacă numai cu o cameră sau două – şi de-atunci mă tot caută. M-a găsit într-un sfârşit.*

Atunci explodă capul arătării, se frânse în mii de bucăţi, eliberând un nor roşu-portocaliu de particule mirosind a eter.

Jonesy le inspiră pe toate.

CAPITOLUL 8 - ROBERTA

Cu părul complet încărunţit, văduvă la cincizeci şi opt de ani (dar încă o femeie-păsăruică ce prefera rochiile imprimate cu flori, acestea nu se schimbaseră), mama lui Duddits şedea în faţa televizorului în apartamentul de la parter din West Derry Acres pe care-l împărţea acum cu fiul ei. Vânduse casa de pe Maple Lane după moartea lui Alfie. Şi-ar fi putut permite să o păstreze – Alfie lăsase o grămadă de bani, asigurarea lui pe viaţă plătise şi ea destul şi, pe deasupra, mai era şi partea ei de acţiuni la firma care importa piese auto căreia îi pusese Alfie bazele în 1975 – dar era prea mare şi erau prea multe amintiri deasupra şi dedesubtul sufrageriei unde-şi petrecuse cu Duddits cea mai mare parte a timpului. Deasupra era dormitorul unde ea şi cu Alfie dormiseră şi vorbiseră, unde făcuseră planuri şi dragoste. Dedesubt era camera de recreere unde Duddits şi cu prietenii lui îşi petrecuseră atâtea după-amiezi şi seri. In opinia Robertei, aceştia fuseseră prieteni trimişi din ceruri, fuseseră îngeri cu inimi curate şi guri spurcate, care chiar se aşteptaseră ca ea să creadă că, atunci când Duddits începuse să spună *fut,* încerca de fapt să spună Fudd, care, îi explicaseră ei zeloşi, era numele noului căţeluş al lui Pete – Elmer Fudd; pe scurt, doar Fudd. Desigur că se prefăcuse că-i crede.

Prea multe amintiri, prea multe fantome ale vremurilor mai fericite. Apoi, desigur, se îmbolnăvise şi Duddits. Era bolnav de doi ani deja şi nici unul dintre prietenii lui nu ştia asta, fiindcă nu mai veniseră în vizită, iar ea nu-şi găsise curajul să ridice telefonul şi să-l sune pe Beaver, care i-ar fi sunat apoi pe ceilalţi.

Acum şedea în faţa televizorului, unde tipii de la ştirile locale renunţaseră să intervină doar din când în când în mijlocul serialelor ei de după-amiază şi începuseră să emită încontinuu. Roberta ascultă speriată de lucrurile care

probabil că se întâmplau în nordul statului, dar era şi fascinată. Partea cea mai înspăimântătoare era că nimeni nu părea să *ştie* cu exactitate ce se petrecea sau despre ce era de fapt vorba sau care erau adevăratele dimensiuni ale problemei. Dispăruseră câţiva vânători, poate că mai bine de zece, într-o zonă izolată a statului Maine, la două sute cincizeci de kilometri nord de Derry. Această parte a ştirii era limpede. Roberta nu era convinsă, dar era aproape sigură că reporterii vorbeau despre regiunea Jefferson, unde obişnuiau băieţii să meargă la vânătoare şi de unde se întorceau cu poveşti sângeroase care-l fascinau şi-l înspăimântau pe Duddits în acelaşi timp.

Să fi fost vânătorii aceia pur şi simplu izolaţi din cauza furtunii de zăpadă Alberta Clipper, care trecuse pe acolo, lăsând asupra zonei o zăpadă de cincisprezece-douăzeci de centimetri? Poate. Nimeni nu putea spune asta cu siguranţă, dar un grup de patru oameni care vânau în regiunea Kineo părea că dispăruse cu adevărat. Pozele lor apărură pe ecran, numele lor fură recitate rar: Otis, Roper, McCarthy, Shue. Ultima era o femeie.

Nişte vânători daţi dispăruţi nu era o ştire destul de importantă să fie întrerupte serialele de după-amiază, dar mai erau şi ale ştiri. Oamenii văzuseră lumini ciudate şi intens colorate pe cer. Doi vânători din Millinocket care fuseseră cu două zile în urmă în zona Kineo pretindeau că văzuseră un obiect de forma unui trabuc plutind deasupra unei zone defrişate pentru introducerea liniilor de înaltă tensiune. Nu era nici urmă de motor, spuseseră ei şi nu era nici un dispozitiv de propulsie la vedere. Pur şi simplu atârna la şaizeci de metri deasupra liniilor de înaltă tensiune, emiţând un zbârnâit profund, care-ţi pătrundea în oase. Şi în dinţi, judecând după aparenţe. Amândoi vânătorii susţineau că-şi pierduseră din dinţi, deşi, atunci când îşi deschiseseră gurile ca să arată locurile goale din gingii, Robertei i se păru că şi dinţii rămaşi erau gata să le cadă. Vânătorii se aflaseră într-o camionetă Chevy veche şi,

când încercaseră să se apropie să vadă mai bine aeronava, le murise motorul. Unul dintre ei avea un ceas alimentat de la baterie care funcţionase de-a-ndoaselea în următoarele trei ore după acest eveniment şi apoi i se oprise de-a binelea (ceasurile celorlalţi, cele mecanice, nu păţiseră nimic). Potrivit reporterului, câţiva alţi vânători şi câţiva localnici văzuseră şi ei obiecte zburătoare neidentificate – unele de forma trabucului, altele de forma mai tradiţională a farfuriei – în ultima săptămână sau cam aşa ceva. Jargonul militar, spuse reporterul, numea „bâlbe" acest fel de declaraţii spontane.

Vânători dispăruţi, OZN-uri. Ştiri suculente şi, cu siguranţă, destul de bune să deschidă jurnalul de ştiri *În direct la ora şase* („Ştiri locale! De ultimă oră! Despre Oraşul vostru şi despre Statul Nostru, al Tuturor!"), dar acum apăruseră noi informaţii. Ştiri şi mai *rele.* Totuşi, nu erau deocamdată decât zvonuri, iar Roberta se ruga să se dovedească într-un final nefondate, însă erau îndeajuns de înfiorătoare s-o ţină în faţa televizorului deja de două ore, bând prea multă cafea şi devenind din ce în ce mai agitată.

Cele mai înfiorătoare zvonuri roiau în jurul declaraţiilor potrivit cărora se prăbuşise ceva în pădure, nu departe de locul unde bărbaţii spuseseră că văzuseră aeronava în formă de trabuc plutind deasupra liniilor de înaltă tensiune. Aproape la fel de neliniştitoare erau şi zvonurile cum că o mare porţiune din ţinutul Aroostook, aproape trei sute de kilometri pătraţi aflaţi în proprietatea companiilor de hârtie sau a guvernului, fusese introdusă în carantină.

Un bărbat înalt, palid şi cu ochii adânciţi în orbite le vorbea reporterilor de la Baza Aeriană Naţională din Bangor (stătea în faţa unui însemn care proclama: CĂMINUL MANIACILOR) şi spunea că nici unul dintre zvonuri nu era adevărat, dar că „o serie de declaraţii contradictorii" erau verificate chiar acum. Pe banderola din josul ecranului scria simplu ABRAHAM KURTZ. Roberta nu-şi dădea seama ce grad avea şi nici dacă făcea măcar parte

din forţele armate. Era îmbrăcat într-un halat verde simplu cu nimic ataşat de el, în afară de un fermoar. Dacă-i era frig – aşa ţi-ai fi zis, văzându-l îmbrăcat doar în halat – nu lăsa să se vadă asta. Nu se citea nimic în ochii lui, care erau foarte mari şi mărginiţi în partea de sus de două sprâncene albe, ochi care nu-i plăcură prea mult Robertei. Ei i se păreau a fi ochii unui mincinos.

— Puteţi cel puţin confirma că aeronava doborâtă nu e nici străină şi nici de origine… extraterestră? Întrebă un reporter. Avea o voce tânără.

— ET telefonează acasă, spuse Kurtz şi râse. Se auziră râsete şi din partea majorităţii celorlalţi reporteri şi nimeni, cu excepţia Robertei, care se uită la interviu de aici, din apartamentul ei din West Derry Acres, nu-şi dădu seama că acela nu fusese deloc un răspuns.

— Puteţi confirma că regiunea Jefferson nu se află în carantină? Întrebă alt reporter.

— În acest moment, nu pot nici confirma, nici nega acest lucru, spuse Kurtz. Privim destul de serios această problemă. Banii dumneavoastră guvernamentali lucrează din greu astăzi, doamnelor şi domnilor.

Porni apoi către un elicopter cu elicele învârtindu-se alene şi cu GNA scris pe o parte, în litere mari şi albe.

Interviul fusese filmat la ora 9:45 dimineaţa, potrivit spuselor prezentatorului de la ştiri. Următoarea secvenţă – filmată tremurat cu o cameră mică – fusese luată dintr-o aeronavă Cessna închiriată de Canalul de Ştiri 9 ca să survoleze regiunea Jefferson. Era evident că fuseseră curenţi puternici de aer şi că ningea din greu, dar nu îndeajuns să obtureze cele două elicoptere care apăruseră şi flanca-seră aeronava din ambele părţi ca două libelule maro imense. Se desfăşurase o transmisiune radio, atât de bruiată încât Roberta trebui să citească transcrierea ei apărută în litere galbene în partea de jos a ecranului de televizor: *„Această zonă este interzisă. Vi se ordonă să vă*

întoarceţi la punctul originar de decolare. Repet, această zonă este interzisă, întoarceţi-vă."

Interzis însemna oare acelaşi lucru cu carantină? Roberta Cavell credea că probabil aşa era şi credea, de asemenea, că oameni cum era acel Kurtz pot fi ambigui atunci când e nevoie. Inscripţia de pe elicopterele de pe flancuri era perfect vizibilă: GNA. Unul dintre ele ar fi putut să-l aducă în nordul statului chiar pe Abraham Kurtz.

Pilotul aeronavei Cessna: *„Sub conducerea cui se desfăşoară această operaţiune? "*

Radio: *"Întoarce-te, Cessna, sau vei fi forţată să te întorci."*

Cessna se întorsese. Rămăsese oricum fără combustibil, anunţă prezentatorul de la ştiri, ca şi când asta ar fi explicat totul.

De atunci, repetaseră mereu acelaşi lucru şi numiseră asta ţinere la curent. Corespondenţii canalelor mai mari de televiziune se presupunea că se aflau deja pe drum.

Roberta se ridică să închidă televizorul – începuse să-o agite să se uite la el – când ţipă Duddits. Inima i se opri în piept, apoi porni la galop cu normă dublă, ca un cal de curse. Se roti pe loc, lovind măsuţa de lângă canapeaua La-Z-Boy, care fusese a lui Alfie şi care era acum a ei, răsturnându-şi ceaşca de cafea. Lichidul înmuie *Ghidul TV,* înecând distribuţia serialului *Clanul Soprano* într-o baltă maronie.

Strigătul fu urmat de un plâns cu suspine ascuţite şi isterice, suspinele unui copil. Dar chiar asta era chestia cu Duddits – acum avea peste treizeci de ani, dar avea să moară un copil… şi cu mult înainte să împlinească patruzeci de ani.

Preţ de o clipă, tot ce putu face fu să stea locului. Într-un sfârşit, se puse în mişcare, dorindu-şi ca Alfie să fie alături de ea… sau şi mai bine, ca unul dintre băieţi să fie alături de ea. Nu că ar mai fi fost vreunul dintre ei încă băiat, desigur; numai Duddits mai era băiat; sindromul Down îl

transformase în Peter Pan şi curând avea să moară în Ţara Viselor.

— Vin, Duddits! Strigă ea şi chiar asta făcea, dar se simţea bătrână cum se grăbea acum în josul holului către dormitorul din spate, cu inima lovindu-i spart coastele, cu artrita ciupind-o de şolduri. Pentru ea nu avea să existe nici o Ţară a Viselor.

— Vine, mama vine!

Plângea şi iar plângea, ca şi când i s-ar fi frânt inima. Strigase prima dată când îşi dăduse seama că-i sângerează gingiile după ce-şi spăla dinţii, dar niciodată nu ţipase şi trecuseră ani întregi de când nu mai plânsese ca acum, genul de hohote sălbatice care-ţi pătrundeau în cap şi-ţi muşcau din creier. Ţipa şi respira, ţipa şi respira, ţipa şi respira.

— Duddits, ce s-a întâmplat?

Roberta se năpusti în camera lui şi se uită la el cu ochii larg deschişi, atât de convinsă că îi pornise o hemoragie, încât prima dată chiar *văzu* sânge. Dar nu era decât Duddits acolo, legănându-se înainte şi înapoi în patul lui de spital cu apărătoare, cu obrajii uzi de lacrimi. Ochii lui erau la fel de verzi şi de sclipitori, dar celelalte culori pieriseră. Îi pierise şi părul, frumosul lui păr blond care-i amintise ei de tânărul Art Garfunkel. Lumina palidă de iarnă intrând pe fereastră se reflecta pe craniul lui, se reflecta în sticluţele aranjate după dimensiuni pe noptieră (pastile pentru infecţii, pastile pentru durere, dar nici un fel de pilule care să oprească ceea ce i se întâmpla sau chiar şi numai să-i încetinească procesul), se reflecta pe stâlpul pentru perfuzii din faţa mesei.

Nu era însă nimic în neregulă, din câte îşi dădea ea seama. Nimic care să fie sursa expresiei aproape groteşti de durere de pe chipul lui.

Se aşeză lângă el, prinse cu mâinile de capul agitat din care lacrimile curgeau şi-l duse la sânul ei. Chiar şi acum, când se agita, avea pielea rece; sângele lui obosit,

muribund nu-i putea aduce căldura în obraji. Îşi amintea că citise *Dracula* cu mult timp în urmă, în anii de liceu, îşi amintea teroarea plăcută care devenea mai puţină plăcută o dată ce se afla în pat, cu luminile stinse, întreaga ei cameră umplută de umbre. Îşi amintea că se bucurase că nu există vampiri – doar că acum nu mai era atât de convinsă. Exista cel puţin un vampir şi era cu mult mai înspăimântător ca orice conte transilvan; numele lui nu era Dracula, ci leucemia şi nu exista nici un fel de ţăruş pe care să i-l înfigi în inimă.

— Duddits, Duddie, iubire, ce s-a întâmplat?

Iar el îşi strigă durerea cum stătea aşa, strâns la pieptul ei, făcând-o să uite complet ceea ce s-ar putea sau nu să se fi întâmplat în regiunea Jefferson, îngheţându-i scalpul de craniu şi trimiţându-i fiori pe sub piele, oripilând-o.

— *Iiivăă mo! Iiivăă mo! O, ami, Iiivăă mo!*

Nu fu nevoie să-l roage să repete sau să pronunţe mai clar; îl ascultase întreaga viaţă şi înţelese foarte bine:

Beaver e mort! Beaver e mort! O, mami, Beaver e mort!

CAPITOLUL 9 - PETE ŞI BECKY

1

Pete rămase întins, ţipând în făgaşul astupat de zăpadă unde aterizase până ce nu mai putu ţipa şi atunci rămase doar întins pentru o vreme, încercând să se obişnuiască cu durerea, să ajungă la un compromis cu ea. Aceasta era însă durere fără compromisuri, agonie gen Blitzkrieg. Habar nu avusese că lumea adăpostea o asemenea durere – dacă ar fi intuit asta, sigur că ar fi rămas alături de femeie. Alături de Marcy, deşi nu aşa o chema. Aproape că *ştia* numele ei, dar ce mai conta acum? El se afla în belele, nu ea, el cu durerea urcând dinspre genunchi în spasme răscoapte, calzi şi teribile. Rămase întins în drum cu punga de plastic lângă el. MULŢUMIM CĂ NE-AŢI ALES PE NOI! Scria. Pete se întinse după ea, dorind să afle dacă mai rămăsese o sticlă sau două nesparte înăuntru şi, când îşi mişcă piciorul, un fulger agonic îşi luă zborul dinspre genunchi. Le făcu pe celelalte să pară ciupituri. Pete ţipă din nou şi leşină.

2

Când îşi reveni, nu ştiu să estimeze cât timp fusese inconştient – intensitatea luminii sugera că nu trecuse mult, dar picioarele îi amorţiseră şi nici mâinile nu mai aveau mult să ajungă acolo, în ciuda mănuşilor.

Pete stătea întins aproape pe-o rână, punga cu bere se afla lângă el într-o băltoacă mocirloasă de culoarea chihlimbarului. Durerea din genunchi se retrăsese puţin – probabil că şi aceasta amorţea – şi descoperi că poate gândi din nou. Asta era bine, fiindcă intrase într-o hazna a dracu' de urât mirositoare. Trebuia să se întoarcă la adăpost şi la foc şi trebuia să se descurce singur. Dacă rămânea acolo şi-l aştepta pe Henry şi *snowmobile*-ul, avea şanse mari să se transforme într-o îngheţată *Petesicle* pe băţ până la venirea

lui – o îngheţată Pete cu o pungă plină cu sticle de bere sparte lângă el, mulţumim că ne-ai ales pe noi, alcoolic împuţit, mulţumim mult. Şi mai trebuia să se gândească şi la femeie. Şi ea ar putea muri şi asta numai pentru că Pete Moore avusese nevoie urgentă de malţul lui.

Se uită la pungă cu dispreţ. Nu o putea arunca în pădure; nu putea risca să-şi trezească la viaţă genunchiul. Aşa că o acoperi cu zăpadă, ca un câine care-şi acoperă excrementul, apoi începu să se târască.

Se părea că genunchiul nu era, totuşi, amorţit. Pete se târî pe coate şi împinse cu piciorul sănătos, cu dinţii încleştaţi, părul atârnându-i în ochi. Nu se mai vedeau animale acum; fuga lor se oprise şi numai el rămăsese în cursă – se auzea doar sunetul luctuos al respiraţiei sale şi gemetele înăbuşite de durere de fiecare dată când îşi lovea genunchiul. Simţea transpiraţia curgându-i pe braţe şi pe spate, dar picioarele îi erau încă amorţite, la fel şi mâinile.

Poate că s-ar fi dat bătut, dar, pe la jumătatea porţiunii de drum drept de după deal, observă focul pe care-l făcuse împreună cu Henry. Se micşorase considerabil, dar încă era acolo. Pete începu să se târască spre el şi, de fiecare dată când îşi lovea genunchiul şi fulgerele agonice iradiau, încerca să le proiecteze în strălucirea portocalie a focului. Voia să ajungă acolo. Îl durea îngrozitor orice mişcare, dar oh, cât de mult îşi dorea să ajungă la foc. Nu voia să moară îngheţat sub zăpadă.

— O să reuşesc, Becky, murmură el. O să reuşesc, Becky. Îi pronunţă numele de vreo şase ori până să se audă rostindu-l.

Apropiindu-se de foc, se opri să se uite la ceas şi se încruntă. Spunea că era unsprezece şi patruzeci de minute, sau pe-acolo, iar asta era o nebunie – îşi amintea că-l verificase înainte să plece înapoi spre Scout şi atunci spusese că era doisprezece şi douăzeci de minute. O privire mai prelungă asupra ceasului dădu în vileag sursa confuziei. Acele lui mergeau în spate, minutarul învârtindu-

se înapoi în salturi neregulate, spasmodice. Privi aceasta fără prea mare surprindere. Capacitatea lui de-a recunoaşte drept ciudăţenie un lucru atât de vădit ciudat ca acesta îl părăsise. Nici măcar piciorul nu mai era principala sa grijă. Îi era foarte frig şi corpul îi era străbătut de un tremur puternic cum îşi croia aşa drumul, cu coatele şi cum împingea cu piciorul sănătos, care-i obosea repede, parcurgând ultimii treizeci şi cinci de metri spre focul muribund.

Femeia nu se mai afla pe prelată. Stătea acum în spatele focului, ca şi când s-ar fi târât spre lemnele rămase şi s-ar fi prăbuşit.

— Bună, iubire, am ajuns acasă, gâfâi el. Am avut un pic de furcă cu genunchiul, dar acum m-am întors. Oricum, Becky, tu eşti de vină pentru genunchi, aşa că nu te plânge, bine? Becky, ăsta-i numele tău?

Poate, dar femeia nu răspunse nimic. Rămase acolo întinsă, holbându-se la el. Încă nu-i putea vedea decât un singur ochi, deşi nu era sigur dacă era acelaşi sau celălalt. Acum nu mai părea la fel de înfiorător, dar poate asta era pentru că acum el avea alte lucruri de care să-şi facă griji. Cum ar fi focul. Se stingea, dar exista un strat bun de cărbuni. Pete credea că ajunsese la timp. Trebuia să pună nişte lemne peste dulceaţa asta, s-o încingă bine şi-apoi să se întindă alături de puicuţa lui Becky (dar undeva unde vântul să sufle curat, te rog, Doamne – pocnitoarele alea puţeau *rău).* Să-l aştepte pe Henry să apară. N-ar fi fost prima dată când îi scotea Henry boaşele din foc.

Pete se târî spre femeie şi spre stiva mică de lemne din spatele ei şi, pe măsură ce se apropia – destul de mult să simtă iarăşi mirosul acela chimic, eteric – înţelese de ce nu-l mai deranja privirea ei fixă. Acea privire înfiorătoare de şacal dispăruse din ochiul ei. Dispăruse totul din ochiul ei. Se târâse până la jumătatea drumului dincolo de foc şi murise. Crusta de zăpadă din jurul taliei şi şoldurilor ei se înroşise.

Pete se opri o clipă sprijinit în braţele care-l dureau şi o scrută cu privirea, dar interesul suscitat de ea, fie ea vie sau moartă, nu fu mai lung ca interesul trecător pe care-l simţise când îi întorsese spatele şi plecase după bere. Nu voia decât să pună nişte lemne pe foc şi să se *încălzească.* Va analiza situaţia femeii mai târziu. Luna viitoare, probabil, când va şedea în propria lui sufragerie cu genunchiul prins în ghips şi când va ţine o ceaşcă cu cafea fierbinte în mână.

Ajunse într-un sfârşit la lemne. Mai rămăseseră doar patru bucăţi, dar erau nişte bucăţi *mari.* Henry s-ar putea să se întoarcă până ce vor arde complet, iar atunci Henry va culege mai multe înainte să caute mai departe ajutor. Bunul şi bătrânul Henry. Încă purta ochelari de tocilar cu rame de corn, chiar şi în vremurile acestea în care existau lentile de contact şi operaţii cu laser, însă pe el te puteai bizui.

Gândul lui Pete încercă să se întoarcă la Scout, cum se târâse în maşină şi simţise mirosul parfumului pe care Henry, de fapt, nu-l folosise, dar nu-i dădu voie. *Haide să nu mergem până acolo,* cum spuneau copiii. Ca şi când amintirea ar fi o destinaţie. Gata cu parfumul-fantomă, gata cu amintirile despre Duddits. Gata cu nu joci, gata cu nu câştigi. Se săturase deja de acest meniu.

Aruncă lemnele în foc creangă cu creangă, proiectându-le razant, crispându-se la durerea din genunchi, dar plăcându-i cum se ridicau scânteile într-un nor, învârtoşindu-se înainte să se stingă sub acoperişul din tablă galvanizată prăbuşit al adăpostului, asemenea unor licurici înnebuniţi.

Henry se va întoarce curând. De acest lucru se agăţa. Trebuia doar să se uite la focul arzând furios şi să ţină bine de acest gând.

Nu, nu va veni. Fiindcă lucrurile s-au împuţit la Bivuac. Ceva legat de...

— Rick, spuse el, privind flăcările gustând lemnul proaspăt; în curând se vor hrăni cu el şi se va înălţa.

Îşi dădu jos mănuşile folosindu-se de dinţi şi-şi ţinu mâinile deasupra căldurii focului. Tăietura din podul palmei drepte, acolo unde-l rănise sticla aceea spartă, era lungă şi adâncă. Avea să-i lase o cicatrice. Şi ce dacă? Ce mai conta o cicatrice sau două între prieteni? Iar ei *erau* prieteni, nu-i aşa? Sigur. Bătrâna Gaşcă din strada Kansas, Piraţii Purpurii cu săbii din plastic şi pistoale-laser gen *Star Wars* alimentate de la baterii. Făcuseră odată ceva eroic – o făcuseră de două ori, dacă puneai la socoteală şi fetiţa Rinkenhauer. Atunci le apăruseră până şi fotografiile în ziar şi ce dacă rămăsese cu câteva cicatrice? Şi ce dacă odată poate – numai poate – aproape omorâseră un băiat? Fiindcă, dacă trăise vreodată un tip care merita să moară…

Dar nu avea să meargă nici într-acolo. În nici un caz, iubito.

Vedea, totuşi, linia. Că-i plăcea sau nu, vedea linia, o vedea mai limpede decât o văzuse ani la rând. Îl vedea în special pe Beaver… şi-l şi auzea. Chiar în miezul minţii sale.

Jonesy? Eşti acolo, omule?

— Nu te ridica, Beav, spuse Pete, privind flăcările pâlpâind şi înălţându-se. Focul era fierbinte acum, îl lovea peste faţă cu căldura lui, îl adormea. Stai exact unde eşti. Stai… ştii tu, stai doar cuminte pe curul tău.

Ce însemnau de fapt toate acestea? *Ce-i toată jobba-nobba asta?* Cum spusese chiar Beav uneori când erau copii, o frază fără absolut nici un înţeles, dar care-i dădea totuşi pe spate. Pete simţi că ar putea afla răspunsul dacă ar dori; linia era atât de strălucitoare… Văzu pentru scurtă vreme dale albastre, o perdea de duş translucidă, o căciulă portocaliu-aprins – căciula lui Rick, căciula lui McCar-thy, căciula bunului domn Iată-Eu-Stau-la-Uşă-şi-Bat – şi simţi că poate afla tot restul dacă voia. Nu ştia dacă acesta era viitorul, trecutul sau dacă era ceea ce se petrecea chiar în acel moment, dar putea afla totul dacă dorea, dacă ar fi…

— Nu vreau, spuse şi dădu toată tărăşenia la o parte.

Mai rămăseseră câteva beţişoare şi rămurele pe jos. Pete le aruncă în foc, apoi se uită la femeie. Ochiul ei deschis nu mai ascundea nici o ameninţare acum. Era prăfos, aşa cum şi ochiul unei căprioare devenea prăfos după ce o împuşcai. Tot acel sânge din jurul ei... presupunea că suferise o hemoragie. I se spărsese ceva înăuntru. A dracu' de urâtă treabă. Credea că probabil ea ştiuse ce o aştepta şi se aşezase în mijlocul drumului ca să fie sigură că va fi văzută dacă trecea cineva pe acolo. Cineva trecuse, dar iată cum evoluaseră lucrurile! Sărmana nenorocită. Sărmana nenorocită ghinionistă.

Pete se întoarse spre stânga, se întoarse încet, până ce reuşi să prindă prelata cu un băţ, apoi începu să se mişte înainte din nou. Prelata fusese sania ei artizanală; acum putea fi giulgiul ei artizanal.

— Îmi pare rău, spuse. Becky sau care-o fi numele tău, îmi pare rău cu adevărat. Dar nu ţi-aş fi fost de nici un ajutor dacă aş fi rămas, aşa să ştii; nu sunt doctor, sunt un împuţit de vânzător de maşini. Iar tu erai…

… *distrusă încă de la început,* vru să încheie, dar cuvintele i se uscară în gât când văzu partea din spate a femeii. Acea parte nu fusese vizibilă până ce nu se apropie de ea, fiindcă murise cu faţa înspre foc. Turul pantalonilor de blugi era explodat, ca şi când se săturase să se băşească fum şi trecuse la dinamită. Fâşii rupte de material fluturau în bătaia vântului. Fluturând, de asemenea, erau şi bucăţi din hainele pe care le purtase pe dedesubt, cel puţin două perechi de izmene – una din bumbac gros şi alb, cealaltă din mătase roz. Ceva creştea atât pe picioarele blugilor, cât şi pe spatele canadienei. Semăna cu mucegaiul sau cu un soi de fungi. Roşii-aurii, sau poate că asta era doar reflecţia luminii focului.

Ceva ieşise din interiorul ei. Ceva…

Da. Ceva. Şi se uită la mine chiar acum.

Pete se uită printre copaci. Nimic. Exodul animalelor se încheiase. Era singur.

Doar că nu sunt.

Nu, nu era. Era ceva acolo afară, ceva ce nu se descurca prea bine în frig, ceva ce prefera locurile călduroase şi umede. Numai că…

Numai că a crescut prea mare. Şi a rămas fără mâncare.

— Eşti acolo?

Pete crezu că, strigând aşa în gura mare, se va simţi ridicol, dar nu se simţi. Nu se simţi decât mai înspăimântat ca niciodată.

Ochii i se blocară pe urmele subţiri ale chestiei aceleia igrasioase. Se depărta de Becky – mda, era o Becky, sigur că da, atât de Becky cât poate fi o Becky – şi dispărea după colţul adăpostului. O clipă mai târziu, Pete auzi un sunet solzos şi scârţâit când ceva se căţără pe acoperişul de tablă galvanizată. Îşi dădu capul pe spate, urmărind sunetul cu privirea.

— Pleacă, şopti el. Pleacă şi lasă-mă-n pace. Sunt… sunt distrus.

Se auzi o altă alunecare scurtă când vietatea se mişcă mai departe pe acoperiş. Da, era distrus. Din nefericire, era, de asemenea şi hrană. Vietatea de deasupra lui şerpui încă o dată. Pete nu credea că va aştepta mult, poate că nu *putea* aştepta prea mult, nu acolo sus unde era; ar ajunge ca un *gecko*{19} băgat în frigider. Ce avea de gând să facă era să-i sară în cap. Acum, Pete îşi dădu seama de un lucru îngrozitor: se fixase atât de mult pe bere, că uitase de nenorocitele de arme.

Primul lui impuls fu cel de-a se târî mai adânc în adăpost, dar asta ar fi fost o greşeală, ca şi când te-ai adăposti pe o alee înfundată. În schimb, prinse de capătul ieşit din vatră al unuia dintre lemnele pe care tocmai le pusese pe foc. Nu-l scoase de acolo, nu încă, îl strânse doar degajat în pumn. Celălalt capăt ardea vioi.

— Haide, spuse către acoperişul de tablă. Îţi place să fie cald? Am ceva cald pentru tine. Vino şi ia-l. *Miam*-futu-i-*miam.*

Nimic. Nu dinspre acoperiş, în orice caz. Se auzi un *fluf slab* când căzu zăpada de pe crengile de jos ale unuia dintre pinii din spatele lui. Mâna lui Pete se strânse cu putere pe torţa artizanală, ridicând-o pe jumătate din foc. Apoi o lăsă la loc într-un vârtej mic de scântei.

— Haide, futangiule. Sunt fierbinte, sunt apetisant şi te aştept.

Nimic. Vietatea era încă pe acoperiş. Nu va putea aştepta mult timp, era sigur de asta. Va coborî curând.

3

Timpul trecu. Pete nu era sigur cât de mult; ceasul i se oprise de tot. Uneori, gândurile păreau să i se intensifice, aşa cum i se întâmpla atunci când el şi cu ceilalţi prieteni stăteau cu Duddits (deşi, pe măsură ce ei creşteau, iar Duddits rămânea acelaşi, acest lucru se petrecuse tot mai rar – ca şi când minţile şi corpurile lor în schimbare pierduseră abilitatea de-a capta ciudatele semnale ale lui Duddits). Acum i se întâmpla la fel ca atunci, dar nu *exact* ca atunci. Era, poate, ceva nou. Ceva ce avea, poate, legătură cu luminile din cer. Ştia că Beaver murise şi că, probabil, ceva cumplit i se întâmplase lui Jonesy, ce însă, asta nu ştia.

Orice s-ar fi întâmplat la Bivuac, Pete credea că şi Henry ştia despre asta, chiar dacă nu foarte clar; Henry era cufundat adânc în propriile lui gânduri şi-şi spunea *Banbury Cross, Banbury Cross, călăresc un bidiviu spre Banbury Cross.*

Băţul ardea repede, flacăra se apropia de mâna lui şi Pete se întreba ce va face dacă va arde prea mult ca să-l mai poată folosi şi dacă vietatea de pe acoperiş va putea, totuşi, aştepta mai mult. Atunci îl lovi un alt gând, un gând clar ca lumina zilei şi roşu ca panica. Îi umplu mintea şi el începu să-l strige cu voce tare, acoperind sunetul scos de vietatea de pe acoperiş când alunecă în jos pe tabla zincată.

— Vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău! *Ne nous blessez pas!*[{20}]

Dar o vor face, o vor face, fiindcă… ce?

Fiindcă acum nu e vorba de extratereştii mici şi neajutoraţi, aşteptând să le dea cineva o cartelă telefonică de Noua Anglie ca să sune acasă, acum sunt o boală. Sunt un cancer, lăudat fie Iisus, iar noi, băieţii mei, suntem o enormă injecţie radioactivă în procesul chimioterapeutic. Mă auziţi, băieţii mei?

Pete nu ştia dacă *ei,* băieţii cărora le vorbise vocea, auziseră, dar *el* o auzise. Veneau, băieţii veneau, Piraţii Purpurii veneau şi nici toate rugăminţile din lume nu-i puteau opri s-o facă. Şi, totuşi, ei se rugau, iar Pete se ruga alături de ei.

— Vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău! *S'il vous plaît! Ne nous blessez pas! Ne nous faites pas mal, nous sommes sans défense!*[{21}] Acum lăcrima. Vă rugăm! Pentru numele lui Dumnezeu, suntem neajutoraţi!

Văzu în minte mâna, excrementul de căţel, băiatul plângând aproape gol. Şi, în tot acest timp, vietatea de pe acoperiş aluneca, muribundă, dar nu neputincioasă; idioată, dar nu complet idioată; se strecura în spatele lui Pete în vreme ce el striga, în vreme ce el stătea întins pe-o rână alături de femeia moartă, ascultând cum începea un măcel apocaliptic.

Cancer, spusese bărbatul cu sprâncene albe.

— *Vă rugăm!* Strigă el. *Vă rugăm, suntem neajutoraţi!*

Însă, fie asta minciună sau adevăr, era deja prea târziu.

4

Snowmobile-ul trecu de locul unde se ascundea Henry fără să încetinească, iar acum zgomotul motorului se îndepărta către vest. Putea să iasă, pericolul trecuse, dar Henry nu ieşi. Forma de viaţă inteligentă care-l răpise pe Jonesy nu-l simţise, fie pentru că era distrasă de alte

lucruri, fie pentru că Jonesy reuşise cumva – putea fi cumva încă…

Dar, nu. Gândul că mai putea exista *oricât* din Jonesy în interiorul acelui nor teribil era o iluzie.

Acum că fiinţa plecase – se îndepărtase, cel puţin – apărură vocile. Îi umplură lui Henry capul, aducându-l în pragul nebuniei cu tânguielile lor, aşa cum plânsetul lui Duddits îl adusese întotdeauna în pragul nebuniei, asta cel puţin până ce pubertatea pusese capac la tot. Una dintre voci îi aparţinea unui bărbat care vorbea ceva despre un fungus

(moare repede dacă nu se stabileşte într-o gazdă vie)

Şi apoi despre o cartelă telefonică de Noua Anglie şi despre… chimioterapie? Da, o enormă injecţie radioactivă. Henry credea că era vocea unui lunatic. Tratase destui din-aceştia ca să-i recunoască uşor, Dumnezeu îi era martor.

Celelalte erau vocile care-l făcuseră să se îndoiască de sănătatea sa mintală. Nu recunoştea decât unele dintre ele: Walter Cronkite, Bugs Bunny, Jack Webb, Jimmy Carter, o femeie care el credea că e Margaret Thatcher. Uneori, vocile vorbeau în engleză, alteori în franceză.

— *Il n'y a pas d'infection ici*[{22}], spuse Henry, apoi începu să lăcrimeze. Fu uimit şi bucuros să descopere că mai avea lacrimi în suflet, suflet din care el credea că au ieşit toate lacrimile şi toate râsetele – adevăratele râsete. Lacrimi de oroare, lacrimi de milă, lacrimi care pătrundeau prin pământul tare al orgoliului şi care spărgeau stânca învelitoare.

— Nu există nici o infecţie aici, vă rugăm, o, Dumnezeule, *opriţi-vă,* n-o faceţi, n-o faceţi, *nous sommes sans déferne, NOUS SOMMES SANS…*

Apoi începu în vest tunetul umanităţii şi Henry îşi puse mâinile peste urechi, crezând că ţipetele şi durerea dinăuntrul lui îl vor sfâşia. Bastarzii îi…

Bastarzii îi măcelăreau.

Pete şedea lângă foc, fără să conştientizeze urletele de durere ale genunchiului, fără să-şi dea seama că acum ţinea chiar lângă tâmplă creanga scoasă din foc. Ţipetele din mintea lui nu aveau puterea de-a acoperi rafalele mitralierelor venind dinspre vest, rafale de mitraliere mari, de calibru 50. Ţipetele începură acum – vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău, suntem neajutoraţi, nu există nici o infecţie – să se transforme în panică; nu dădeau nici un rod, nimic nu *putea* da roade, afacerea se perfectase.

Pete observă cu coada ochiului o mişcare şi se întoarse chiar atunci când vietatea care se aflase pe acoperiş sări asupra lui. Văzu pentru scurtă vreme imaginea înceţoşată a unui corp zvelt ca de nevăstuică ce părea a fi pus în mişcare de o coadă musculoasă şi nu de picioare, apoi dinţii vietăţii i se înfipseră în gleznă. Ţipă strident şi-şi trase piciorul sănătos atât de puternic în sus, încât aproape că se lovi în barbă cu genunchiul. Vietatea rămase prinsă de gleznă, prinsă acolo ca o lipitoare. Acestea erau vietăţile care cereau îndurare? Să le ia dracu, dacă astea erau. Să le ia dracu!

Se întinse spre ea cu mâna dreaptă, cea la care se tăiase în sticla de Bud, fără să-şi dea seama ce face; torţa o ţinea în continuare de-o parte a capului său cu mâna teafără. Puse mâna pe ceva care-i păru a fi jeleu rece acoperit cu blană. Vietatea îi lăsă glezna imediat, iar Pete observă doar pentru o secundă acei ochi negri lipsiţi de expresivitate – ochii unui rechin, ochii unui vultur – înainte ca vietatea să-şi înfigă mulţimea de dinţi în mâna sa încleştată, deschizându-i-o larg chiar de-a lungul vechii tăieturi.

Durerea fu agonică, de sfârşit de lume. Capul vietăţii – dacă avea aşa ceva – era îngropat în mâna lui, rupându-i şi sfâşiindu-i carnea, săpând mai adânc. Sângele zbură în valuri clipocitoare când Pete încercă să scape de ea scuturându-şi mâna, stropind cu sânge zăpada şi prelata prăfuită cu rumeguş şi canadiana femeii moarte. Picături

căzură şi în foc şi sfârâră asemenea grăsimii într-o tigaie încinsă. Vietatea scotea acum un sunet atroce, asemenea ciripitului. Coada ei, la fel de groasă ca trupul unui tipar de Moray, se încolăci în jurul braţului agitat al lui Pete.

Pete nu luă conştient nici o hotărâre să se folosească de torţă, fiindcă uitase că o mai ţine în mână; singurul lui gând fu să arunce vietatea aceea îngrozitoare şi muşcătoare de pe braţul lui drept folosindu-se de cel stâng. La început, când vietatea se aprinse şi flăcările începură să pâlpâie pe ea, arzând la fel de puternic şi cu flăcări la fel de mari ca şi când ar fi fost o bucată de ziar, Pete nu înţelese ce se petrecea. Apoi ţipă, jumătate din cauza noii dureri şi jumătate din cauza reuşitei. Se ridică din-tr-o mişcare în picioare – pentru moment, cel puţin, nu-l duru deloc genunchiul umflat – şi-şi avântă braţul drept spre unul dintre stâlpii de susţinere ai adăpostului, rotindu-se pe călcâie. Se auzi un pocnet şi ciripitul fu înlocuit de un guiţat înfundat. Pentru un moment nesfârşit, măciulia cu dinţi înfiptă în mâna lui fora mai adânc ca până atunci. Apoi strânsoarea slăbi şi creatura arzând în flăcări căzu, aterizând pe pământul îngheţat. Pete o călcă în picioare, o simţi zvârcolindu-i-se sub călcâi şi fu umplut pentru o clipă de sentimentul pur şi sălbatic al victoriei, apoi genunchiul supraîncărcat cedă şi piciorul i se îndoi în afară, cu tendoanele rupte.

Căzu cu greutate pe o parte, faţă în faţă cu fostul pasager clandestin criminal al lui Becky, neobservând că adăpostul începuse să se schimbe, stâlpul pe care-l lovise cu braţul îndoindu-se încet înspre afară. Preţ de o secundă, rudimentul de faţă al vietăţii-nevăstuică se află la cinci centimetri de faţa lui Pete. Corpul ei cuprins de flăcări se lovi de geaca lui. Ochii ei negri fierbeau. Nu avea ceva atât de sofisticat cum ar fi o gură, dar, când umflătura din capătul corpului se desfăcu în două, scoţând la iveală dinţii, Pete ţipă către ea – "*Nu! Nu! Nu!*" – şi aruncă vietatea în

foc, unde ea începu să se zvârcolească şi să scoată ţiuitul acela frenetic de maimuţă.

Piciorul stâng i se balansa într-un arc scurt când împinse vietatea mai adânc în foc. Carâmbul cizmei lovi stâlpul înclinat, care tocmai se hotărâse să mai ţină adăpostul în picioare pentru încă puţin timp. Aceasta fu picătura care umplu paharul şi stâlpul se rupse, prăbuşind jumătate din acoperişul de tablă. O secundă sau două mai târziu, se rupse şi celălalt stâlp. Restul acoperişului se prăbuşi deasupra focului, ridicând în aer un jet învârtejit de scântei.

Preţ de o clipă nu se mai întâmplă nimic. Apoi, stratul subţire de tablă ruginită începu să se ridice şi să coboare, ca şi când ar fi respirat. O clipă mai târziu, Pete se târî afară de sub el. Ochii îi sticleau. Pielea îi era păstoasă din cauza şocului. Manşeta mânecii drepte îi luase foc. Se uită fix la ea pentru o clipă, cu picioarele încă îngropate de la genunchi în jos sub acoperişul prăbuşit, apoi îşi ridică braţul în faţa buzelor, trase adânc aer în piept şi stinse flăcările ca şi când ar fi stins o lumânare enormă de aniversare.

Venind dinspre est, se auzea zumzetul motorului unui *snowmobile.* Era Jonesy… sau ce-o mai fi rămas din el. Norul. Pete nu credea că-i va arăta deloc îndurare. Indurarea nu era astăzi de găsit în regiunea Jefferson. Ar trebui să se ascundă. Dar vocea care-l sfătuia să facă asta era îndepărtată, neimportantă. Un lucru era, totuşi, bun: avea o bănuială că tocmai se lăsase de băut.

Îşi ridică mâna dreaptă schilodită în faţa ochilor. Îi dispăruse un deget; coborâse probabil pe esofagul vietăţii ăleia. Alte două atârnau leşinate, cu tendoanele tăiate. Văzu chestia aceea roşu-aurie crescând deja de-a lungul celor mai adânci tăieturi – cele făcute de monstru şi cele pe care şi le făcuse singur târându-se în Scout după bere. Din pricina acelei chestii care se hrănea cu carnea şi cu sângele lui, avea o senzaţie ca de ceva spumos care-l invada.

Pete simţi imediat că nu va muri curând.

Rafalele mitralierelor venind dinspre vest se opriseră, dar nu se încheiaseră lucrurile acolo, nici pe departe. Şi, ca şi când acest gând ar fi chemat-o, o explozie imensă zgudui ziua, acoperind complet zumzetul de viespe al *snowmobile*-ului şi toate celelalte sunete. Toate, cu excepţia fâsâitului neobosit din braţul lui, adică. În interiorul braţului lui, spurcăciunea se ospăta din el aşa cum se ospătase cancerul care-l omorâse pe tatăl său din stomacul şi plămânii lui.

Pete îşi trecu limba peste dinţi şi simţi locurile goale acolo unde câţiva dintre ei căzuseră.

Închise ochii şi aşteptă.

Partea a-II-a
OMULEŢII CENUŞII

O fantomă din subconştientul colectiv iese
Să mă-nhaţe: Geme pentru o a doua naştere!
Umbra ce-n spate-mi stă nu mi-e prieten;
Mâna de pe-al meu umăr în corn e-n prefacere
Theodore Roethke

CAPITOLUL 10 - KURTZ ŞI UNDERHILL

1

Singura aşezare umană din zona de operaţiuni era un magazinaş unde se vindea bere şi echipament pentru vânătoare numit Magazinul Sătesc al lui Gosselin. Curăţătorii lui Kurtz începură să sosească la scurtă vreme după ce zăpada prinse să cadă. Până când însuşi Kurtz să ajungă acolo, la zece treizeci, forţele de întărire începură şi ele să sosească. Preluau controlul asupra situaţiei.

Magazinul fusese desemnat Blue Base{23}. Şura, grajdul alăturat (o dărâmătură, care încă se ţinea în picioare) şi ţarcul pentru animale fuseseră desemnate Blue Holding{24}. Primele persoane reţinute fuseseră deja depozitate acolo.

Archie Perlmutter, noul *aide-de-camp* al lui Kurtz (vechiul, Calvert, murise de infarct cu mai puţin de două săptămâni în urmă – a dracu' de proastă sincronizare), avea o listă pe care se aflau scrise douăsprezece nume. Perlmutter venise echipat atât cu un computer laptop, cât şi cu un Palm-Pilot{25}, ca să descopere că aparatura electronică era pentru moment DDOPR în regiunea Jefferson: distrus dincolo de orice putere de recunoaştere. Primele două nume de pe lista lui erau ale soţilor Gosselin: al bătrânului care ţinea magazinul şi al soţiei sale.

— Mai sunt alţii pe drum, spuse Perlmutter. Kurtz aruncă o privire rapidă asupra listei lui

Pearly, după care i-o înmânã înapoi. Vehicule mari de vacanţă erau parcate în spatele lor; minirulote erau ancorate şi echilibrate; stâlpii de iluminat erau ridicaţi în picioare. La venirea nopţii, locul acesta avea să fie la fel de bine luminat ca stadionul Yankee în timpul Campionatului Mondial de Fotbal.

— Ne-au scăpat doi indivizi cu atât, spuse Perlmutter şi ridică mâna dreaptă cu degetul mare şi arătătorul la

distanţă de o jumătate de centimetru unul de celălalt. Au venit pentru provizii. Bere şi carne pentru hot doguri, în special. Chipul lui Perlmutter era palid, dar în fiecare obraz îi înflorea câte un trandafir portocaliu. Trebui să ridice vocea ca să fie auzit peste zgomotele din ce în ce mai puternice. Elicopterele soseau câte două odată şi aterizau pe drumeagul care dădea într-un sfârşit în şoseaua interstatală 95, de unde puteai merge spre nord către un orăşel plictisitor (Presque Isle) sau spre sud către o serie de alte orăşele plictisitoare (Bangor şi Derry, pentru început). Elicopterele funcţionau bine, atâta timp cât piloţii nu trebuiau să se folosească de sofisticatul echipament de navigare de la bord, care era şi el DDOPR.

— Indivizii ăia au mers înapoi sau au ieşit din zonă? Întrebă Kurtz.

— Au mers înapoi, spuse Perlmutter. Nu se putea convinge să se uite în ochii lui Kurtz; se uita oriunde altundeva, numai acolo nu. Există un drum forestier, Gosselin zice că se cheamă Deep Cut Road. Nu se găseşte pe nici o hartă standard, dar eu am o hartă topografică a fabricii de hârtie Diamond International care arată o…

— Ajunge atât. Fie vor ieşi din nou, fie vor rămâne înăuntru. Oricum ar fi, e bine.

Şi mai multe elicoptere, unele debarcându-şi mitralierele de calibru 50, acum că se aflau departe de privirile nedorite. Operaţiunea aceasta putea căpăta o amploare la fel de mare ca Furtună în Deşert. Poate chiar mai mare.

— Înţelegi termenii misiunii tale aici, Pearly, nu-i aşa?

Perlmutter îi înţelegea foarte bine. Era nou venit, voia să facă o impresie bună, aproape că sărea în sus de bucurie. *Asemenea unui cocker spaniei care miroase mâncarea de prânz,* gândi Kurtz. Şi le făcea pe toate acestea fără să-l privească pe Kurtz în ochi.

— Domnule, misiunea mea e de natură triunică. *Triunică,* gândi Kurtz. *Triunică, ce zici de asta?*

— Trebuie a, să interceptez, b, să pun persoanele interceptate la dispoziţia personalului medical şi c, să recepţionez şi să transmit mai departe ordinele, în ordinea priorităţii lor.

— Exact. Asta-i…

— Dar, domnule, îmi cer scuze, să trăiţi, dar nu avem încă nici un doctor aici, avem doar câţiva sanitari şi…

— Taci, spuse Kurtz. Nu vorbi prea tare, dar vreo şase bărbaţi îmbrăcaţi în halate verzi fără semne distinctive (purtau cu toţii halate verzi fără semne distinctive, inclusiv Kurtz) încetiniră pasul o clipă când trecură în fugă pe lângă ei, ducând grăbiţi la îndeplinire diversele lor atribuţii. Se uitară spre locul în care se aflau Kurtz şi Perlmutter, apoi îşi continuară drumul. Fugind şi mai repede. Cât despre Perlmutter, lui îi dispăru imediat trandafirii din obraji. Făcu un pas în spate, mărind distanţa dintre el şi Kurtz cu încă o jumătate de metru.

— Dacă mă mai întrerupi o dată, Pearly, o să-ţi dau una de-o să cazi pe jos. Dacă mă întrerupi şi o a doua oară, o să te bag în spital. Mă înţelegi?

Cu un efort vădit istovitor, Perlmutter îşi ridică ochii spre chipul lui Kurtz. Spre ochii lui Kurtz. Bătu din călcâie într-un salut atât de rigid că aproape scoase scântei.

— Da, domnule, să trăiţi!

— Poţi renunţa şi la asta, doar ştii bine.

Iar când ochii lui Perlmutter începură să coboare:

— Uită-te la mine când îţi vorbesc, băieţaş.

Fără tragere de inimă, Perlmutter se conformă. Tenul lui era acum pământiu. Deşi elicopterele aliniate de-a lungul drumului scoteau o cacofonie de sunete, unde se aflau ei părea a fi ciudat de linişte, ca şi când Kurtz ar fi fost însoţit pretutindeni de propriile lui principii sonore. Perlmutter era sigur că se uitau cu toţii la ei şi că-şi dădeau seama cu toţii cât era el de înspăimântat. O parte din aceste impresii se datora ochilor noului său şef – absenţei cataclismice din acei ochi, ca şi când n-ar fi existat pic de creier în spatele

lor. Perlmutter auzise de privirea fixă de o mie de metri, dar privirea lui Kurtz părea să străbată un *milion* de metri, un milion de ani lumină, poate.

Totuşi, Perlmutter îi susţinu cumva privirea lui Kurtz. Se uită în absenţa lor. Nu pornise deloc cu dreptul. Era important – era *imperativ* – să oprească alunecarea de zăpadă înainte să se transforme într-o avalanşă.

— Aşa, aşa-i bine. E mai bine, în orice caz. Vocea lui Kurtz era scăzută, dar Perlmutter nu întâmpina probleme s-o audă, în ciuda vocalizelor suprapuse ale elicopterelor. Am să-ţi spun asta doar o singură dată şi asta numai fiindcă eşti nou sub conducerea mea şi fiindcă-i clar că nu cunoşti diferenţa dintre gaura curului tău şi gaura pe care te pişi. Mi s-a cerut să conduc aici o operaţiune *phooka.* Ştii ce-i un *phooka?*

— Nu, spuse Perlmutter. Îi cauză o durere aproape fizică să se abţină să mai spună *Nu, să trăiţi.*

— După spusele irlandezilor, care, luaţi ca rasă, nu s-au târât niciodată din baia superstiţiilor în care i-au vârât mamele lor, un *phooka* e un cal-fantomă care răpeşte călătorii şi-i duce departe în spate. Eu folosesc termenul ca să descriu o operaţiune care e în acelaşi timp secretă şi la vedere. E un paradox, Perlmutter! Vestea cea bună e că alcătuim planuri pentru astfel de situaţii neprevăzute, pentru exact astfel de futăşenii, încă din anul 1947, când Forţele Aviatice au descoperit pentru prima dată genul de artefact extraterestru cunoscut acum sub numele de proiector. Vestea cea proastă e că viitorul se petrece acum şi că trebuie să-i fac faţă ajutat de tipi ca tine. Mă înţelegi, bătrâne?

— Da, s… da.

— Sper. Ce trebuie să facem noi aici, Perlmutter, e să acţionăm repede şi dur şi extrem de *phooka.* Trebuie să ne mânjim pe mâini atât de mult cât e nevoie şi trebuie să termină treaba cât mai curaţi putem… curaţi… da, Doamne şi *zâmbind…*

Kurtz îşi dezveli dinţii într-un zâmbet scurt atât de brutal satiric, încât lui Perlmutter îi veni să strige, înalt şi cu umerii gârboviţi, Kurtz avea statura unui birocrat. Şi, totuşi, ceva era înspăimântător în privinţa lui. Vedea o parte din asta în ochii lui, simţea o parte în felul lui de-a fi, în felul sclifosit în ca-re-şi ţinea mâinile în faţa corpului… dar nu acestea erau lucrurile care-l făceau înfricoşător, din cauza cărora oamenii îi spuneau Bătrânul Kurtz înfiorătorul. Perlmutter nu ştia cu exactitate care era lucrul cel mai înfricoşător la el şi nici nu dorea să ştie. Ce-şi dorea acum – *singurul* lucru pe care şi-l dorea – era să încheie discuţia aceasta cu faţa curată. Ce nevoie era să mergi treizeci sau patruzeci de kilometri spre vest ca să întâlneşti o specie extraterestră? Perlmutter avea un exemplar chiar în faţa lui.

Buzele lui Kurtz plesniră, închizându-se peste dinţi.

— Suntem pe-aceeaşi felie, nu-i aşa?

— Da.

— Salutăm acelaşi steag? Ne pişăm în aceeaşi latrină?

— Da.

— Cum vom ieşi din treaba asta, Pearly?

— Curaţi?

— Minunat! Şi mai cum?

Pentru o clipă îngrozitoare nu ştiu răspunsul. Apoi îşi aminti.

— *Zâmbind,* să trăiţi.

— Spune-mi „să trăiţi" încă o dată şi te culc la pământ c-un bobârnac.

— Îmi pare rău, şopti Perlmutter. Chiar îi părea.

Un autobuz de şcoală venea rulând încet în susul drumului cu roţile dintr-o parte prin şanţ, înclinat aproape pe punctul de-a se răsturna, ca să poată trece de elicoptere. DEP. ŞCOLAR MILLINOCKET scria pe o parte a lui, cu litere negre pe fundal galben. Era un autobuz rechiziţionat. Owen Underhill şi oamenii lui se aflau înăuntru. Echipa Specială.

Perlmutter îl observă şi se simţi mai bine. În vremuri diferite, amândoi lucraseră cu Underhill.

— Doctorii vor sosi până la căderea serii, spuse Kurtz. Toţi doctorii de care vei avea nevoie. Recepţionat?

— Recepţionat.

Mergând spre autobuzul care se oprise în faţa singurei pompe de benzină a lui Gosselin, Kurtz se uită la ceasul de buzunar. Aproape unsprezece. Doamne, cât de repede zbura timpul când te distrai de pomină. Perlmutter îl însoţi, dar nu mai era nimic de cocker spaniei în mersul lui.

— Pentru moment, Archie, fii cu ochii pe ei, adulmecă-i, ascultă-le poveştile şi înregistrează orice caz de Ripley vezi. Presupun că ştii despre Ripley.

— Da.

— Bine. Să nu-l atingi.

— Doamne, nu! Exclamă Perlmutter, apoi se roşi.

Kurtz zâmbi slab. Acest zâmbet nu fu mai adevărat ca rânjetul de rechin de dinainte.

— Minunată idee, Perlmutter! Ai măşti respiratorii?

— Tocmai au fost aduse. Douăsprezece cutii pline şi mai sunt pe dr…

— Bine. Vrem fotografii cu Ripley. Vrem *mucho*[{26}] dovezi. Proba A, Proba B şi aşa mai departe. Pricepi?

— Da.

— Şi nici unul dintre… dintre oaspeţii noştri să nu ne scape, corect?

— Sigur că da.

Perlmutter era şocat de această idee, iar asta i se citea pe faţă.

Buzele lui Kurtz se întinseră. Zâmbetul slab crescu şi deveni din nou rânjetul de rechin. Ochii lui goi se uitară prin Perlmutter – pătrunseră până-n mijlocul pământului, din câte-şi dădea Perlmutter seama. Se surprinse întrebându-se dacă va mai părăsi cineva Blue Base când totul se va încheia. Cu excepţia lui Kurtz, desigur.

— Fă-ţi datoria, cetăţene Perlmutter. În numele guvernului, îţi ordon să-ţi faci datoria.

Archie Perlmutter îl urmări pe Kurtz cum îşi continuă drumul spre autobuzul din care tocmai cobora Underhill – un bărbat bondoc. Nu mai fusese niciodată în viaţă atât de bucuros să vadă spatele unui om.

2

— Bună, şefu', spuse Underhill.

Asemenea celorlalţi, purta un halat verde simplu, dar, asemenea lui Kurtz, purta şi un pistol la cingătoare. În autobuz, şezând, se aflau aproximativ douăzeci de oameni, cei mai mulţi tocmai ter-minându-şi prânzul timpuriu.

— Ce mănâncă acolo, bătrâne? Întrebă Kurtz. Cu cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi, îl depăşea cu mult pe Underhill, dar Underhill îl depăşea probabil cu treizeci de kilograme.

— Burger King[{27}]. Am trecut pe acolo. N-am crezut că va încăpea autobuzul, dar Yoder a spus că va încăpea şi a avut dreptate. Vrei un sandviş? Probabil că au început să se răcească, dar trebuie să existe un cuptor cu microunde pe undeva pe aici.

Underhill arătă cu capul spre magazin.

— Mă abţin. Nu stau prea bine cu colesterolul în ultimele zile.

— Canalul inghinal ţi-e bine?

Cu şase ani în urmă, Kurtz suferise o întindere a canalului inghinal când juca *racquetball*[{28}]. Acest eveniment condusese indirect la singura lor neînţelegere. Nu era ceva serios, credea Owen Underhill, dar, când venea vorba de Kurtz, era greu de spus. În spatele chipului senin de jucător al bărbatului, gândurile veneau şi plecau aproape cu viteza luminii, planurile se rescriau încontinuu şi emoţiile se schimbau cât ai zice peşte. Unii oameni – destul de mulţi, la drept vorbind – îl credeau nebun pe

Kurtz. Owen Underhill nu ştia dacă era sau nu nebun, dar ştia că era un om în preajma căruia trebuie să te porţi cu grijă. Cu mare grijă.

— Cum s-ar exprima irlandezii: canalu' mio iginal ie bine, zise Kurtz.

Îşi duse mâna între picioare, se trase ostentativ de boaşe şi-l cadorisi pe Owen cu acel rânjet plin de dinţi.

— Perfect.

— Iar tu? Eşti bine?

— Canalu' mio iginal ie bine, spuse Owen, iar Kurtz râse.

Venind acum în susul drumului, rulând încet şi ferit, dar descurcându-se mai uşor ca autobuzul, era un Lincoln Navigator cu trei vânători îmbrăcaţi în portocaliu înăuntru, toţi trei bărbaţi voinici, uitându-se speriaţi la elicoptere şi la soldaţii îmbrăcaţi în halate verzi alergând în goană prin tabără. Uitându-se speriaţi la armele lor, mai cu seamă. Vietnamul s-a mutat în nordul Maine-ului, lăudat fie Domnul. În curând se vor alătura celorlalţi oameni din Zona Carceralã.

Şase bărbaţi se apropiară de maşină când aceasta se opri în spatele autobuzului; autocolantele de pe ea spuneau MÂNDRIA MELANCOLICILOR şi ACEST AUTOVEHICUL OPREŞTE LA TOATE TRECERILE CU CALE FERATĂ. Cei trei erau avocaţi sau bancheri cu propriile lor probleme de colesterol şi deţinători ai unor portofolii de acţiuni la bursa grăsimilor, avocaţi sau bancheri prefă-

Cându-se că sunt cetăţeni de încredere, se aflau sub impresia (de care aveau să fie curând ajutaţi să se lepede) că trăiau încă într-o Americă paşnică. Curând, aveau să fie cazaţi în grajd (sau în ţarcul animalelor, dacă doreau aer proaspăt), acolo unde cârdurile lor Visa nu vor avea nici o trecere. Li se va permite să-şi păstreze telefoanele celulare. Acestea nu vor funcţiona, desigur, atât de adânc în sălbăticii, dar faptul că vor continua să apese butonul REAPELARE le va ţine poate spiritul treaz.

— Ţi-ai intrat bine în ritm? Întrebă Kurtz.

— Aşa cred, da.

— Înveţi încă la fel de repede?

Owen ridică din umeri.

— Câţi oameni sunt în total în Zona Blue, Owen?

— Estimările noastre sunt de opt sute. Nu sunt mai mult de o sută în Zonele A Prim şi B Prim.

Asta era bine, presupunând că nu le scăpase nici un om. Gândind în termenii eventualităţii unei contaminări, câteva scăpări nu mai contau – ştirile de până acum erau pozitive în privinţa scorului. Gândind în termenii gestionării informaţionale, totuşi, scăpările n-ar fi deloc bine venite. În zilele acestea, era greu să călăreşti un cal *phooka.* Prea multă lume avea camere video. Existau prea multe elicoptere ale carurilor de ştiri TV. Prea mulţi ochi erau aţintiţi asupra ta.

Kurtz spuse:

— Haide în magazin. Mi-a fost trimis un *'Bago*[{29}], dar încă se află pe drum.

— *Un momento,* spuse Underhill şi se grăbi în sus pe scările autobuzului. Când coborî din nou, ţinea în mână o pungă Burger King pătată cu unsoare şi avea petrecut peste umăr un casetofon cu bretea.

Kurtz se uită la pungă şi dezaprobă din cap.

— Chestiile alea o să te omoare.

— Suntem în plin *Război al lumilor*[{30}] şi tu-ţi mai faci probleme de nivelul ridicat al colesterolului?

În spatele lor, unul dintre vajnicii vânători nou-sosiţi spunea că vrea să-şi sune avocatul, ceea ce însemna că el era de fapt bancher. Kurtz îl conduse pe Underhill în magazin. Pe cerul de deasupra lor, luminile apăruseră din nou, măturând cu strălucirea lor plafonul de nori, săltând şi dansând asemenea unor personaje de desene animate într-un film Disney.

Biroul bătrânului Gosselin mirosea a salam, a trabuc, a bere, a muştar Musterole şi a sulf – un miros fie de băşini, fie de ouă fierte, bănuia Kurtz. Poate amândouă. Se mai simţea un miros, slab dar recognoscibil, de alcool etilic. Mirosul *lor.* Se simţea mai nou pretutindeni primprejur. Altcineva ar fi fost tentat să dea vina pentru acest miros pe complicitatea dintre nervii întinşi şi imaginaţia prea bogată, dar Kurtz nu posedase niciodată în exces nici una dintre acestea două. În orice caz, nu credea că cei aproximativ o sută cincizeci de kilometri pătraţi dimprejurul Magazinului Sătesc al lui Gosselin mai aveau vreun viitor ca ecosistem viabil. Uneori trebuie să arunci totul la gunoi ca s-o iei de la capăt.

Kurtz se aşează în spatele biroului şi deschise un sertar. Înăuntru se afla o cutie de carton pe care fuseseră ştampilate următoarele: CHIM/S.U.A./10 BUC. Bravo lui Perlmutter. Kurtz scoase cutia de acolo şi o deschise. În interiorul ei se găseau câteva măşti de plastic transparent, de felul celor care se potriveau peste gură şi peste nas. Îi aruncă una lui Underhill. Îşi puse şi el una, ajustând cureluşele cu repeziciune.

— Chiar sunt necesare astea? Întrebă Owen.

— Nu ştim. Şi nu te simţi favorizat; într-o oră, toată lumea va purta aşa ceva. Cu excepţia civililor din Zona Carceralã, desigur.

Underhill îşi puse masca şi ajustă cureluşele tară vreo altă vorbă. Kurtz şedea în spatele biroului cu capul sprijinit pe ultimul manifest OSHA{31} (afişează-l sau mori) lipit pe peretele din spatele lui.

— Sunt bune la ceva?

Vocea lui Underhill de-abia dacă era puţin estompată. Plasticul translucid nu se aburi din cauza respiraţiei. Nu se vedea nici o gaură sau vreun filtru, dar Underhill descoperi că poate respira destul de uşor.

— Sunt bune împotriva ebolei, sunt bune împotriva antraxului, sunt bune împotriva noii ramuri de superholeră.

Dacă sunt bune împotriva lui Ripley? Probabil. Dacă nu, suntem futuţi, soldat. De fapt, s-ar putea să fim futuţi deja. Dar timpul merge înainte, iar jocul a-nceput deja. Trebuie să ascult banda pe care probabil c-o ai în maşinăria aia de pe umăr?

— Nu-i nevoie s-o asculţi în întregime, dar ar trebui să guşti o firimitură din ea, aşa cred.

Kurtz dădu din cap, îşi roti degetul prin aer (asemenea unui arbitru validând un tur complet la jocul de baseball, gândi Owen) şi se cufundă mai adânc în scaunul lui Gosselin.

Underhill şi dădu jos de pe umăr casetofonul, îl aşeză pe masă cu faţa către Kurtz şi apăsă butonul PLAY. O voce robotică, lipsită de inflexiuni, spuse:

— Interceptare radio a NSA{32}. Lungime de bandă multiplă. 62914A44. Această înregistrare este clasificată strict secretă. Coordonatele temporale ale interceptării: 06:27, paisprezece noiembrie, doi-zero-zero-unu. Înregistrarea mesajului interceptat începe după semnalul sonor. Dacă nu deţineţi statutul de Prim Acces în zonele Securizate, vă rugăm să apăsaţi butonul STOP chiar acum.

— Vă rugăm, spuse Kurtz, dând dezaprobator din cap. Perfect. Asta-i va opri să asculte pe toţi cei neautorizaţi s-o facă, nu crezi?

Urmă o pauză, un bip de două secunde, apoi vocea unei femei tinere spuse:

— Unu. Doi. Trei. Vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău. *Ne nous blessez pas.*

Tăcere vreme de două secunde, apoi vorbi o voce de bărbat tânăr:

— Cinci. Şapte. Unsprezece. Suntem neajutoraţi. *Nous sommes sans défense.* Vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău, suntem neajutoraţi. *Ne nous faites…*

— Pentru numele lui Dumnezeu, parcă ar fi o lecţie Berlitz din Marele Tărâm de Dincolo de învăţare a unei limbi străine, spuse Kurtz.

— Recunoşti vocile? Întrebă Underhill.

Kurtz scutură din cap şi duse un deget la buze.

Următoarea voce îi aparţinea lui Bill Clinton:

— Treisprezece. Şaptesprezece. Nouăsprezece. Cu accentul lui Clinton de Arkansas, ultima cifră sună *Noispăzeci.* Nu există nici o infecţie aici. *Il n'y a pas d'infection ici.*

O altă pauză de două secunde, după care vocea lui Tom Brokaw răsună din casetofon:

— Douăzeci şi trei, douăzeci şi nouă. Suntem pe moarte. *On se meurt, on crève.* Suntem pe moarte.

Underhill apăsă STOP.

— În caz că te întrebai, prima voce i-a aparţinut lui Sarah Jessica Parker, o actriţă. A doua a fost a lui Brad Pitt.

— El cine-i?

— Un actor.

— Ihî.

— După fiecare pauză se aude o altă voce. Toate vocile sunt sau vor fi uşor de recunoscut de largi segmente dintre oamenii care se află în această zonă. Îi poţi auzi pe Alfred Hitchcock, Paul Harvey, Garth Brooks, Tim Sample – el e un comedian pe gustul celor din Maine, e foarte cunoscut – şi sute de alte voci, unele pe care încă nici nu le-am identificat.

— *Sute* de altele? Cât durează interceptarea asta?

— Drept vorbind, nu e vorba deloc de o interceptare, ci de o transmisiune pe o bandă deschisă pe care o bruiem începând cu ora 08:00. Asta înseamnă că ne-a scăpat mult, dar ne îndoim că au înţeles cine ştie câte cei care au reuşit să asculte ceva. Iar dacă au înţeles… Underhill ridică din umeri în genul *Ce putem face?* Încă se transmite. Vocile par a fi adevărate. Cele câteva amprente vocale comparate până acum s-au dovedit identice. Indiferent ce sunt fiinţele astea, l-ar putea scoate cu uşurinţă din afaceri pe Rich Little.

Vup-vup-vup-ul elicopterelor pătrundea limpede prin pereţi. Kurtz îl simţea la fel de bine cum îl auzea. Trecea prin scânduri, prin posterul OSHA şi-i pătrundea în materia cenuşie compusă în majoritate din apă, spunându-i să se treacă la treabă, treabă, treabă, să se grăbească, grăbească, grăbească. Presiunea sângelui său răspunse acestui impuls, dar el continuă să şadă liniştit, continuă să se uite la Owen Underhill. Să se gândească la Owen Underhill. Grăbeşte-te cumpătat; asta era o zicală potrivită. Mai ales când aveai de-a face cu oameni ca Owen. Canalul inghinal ţi-e bine, chiar aşa.

Mi-ai tras-o o dată, bătrâne, gândi Kurtz. *Poate că nu ai trecut de linia mea, dar, pentru Dumnezeu, ai întins coarda, nu-i aşa? Da, eu aşa cred. Şi cred că nu strică să stau cu ochii pe tine.*

— Se repetă aceleaşi patru mesaje mereu, spuse Underhill şi le trecu în revistă, ridicând câte un deget de la mâna stângă pentru fiecare. Nu ne faceţi vreun rău. Suntem neajutoraţi. Nu există nici o infecţie aici. Iar ultimul...

— Nici o infecţie, îngână Kurtz. Hă. Ce tupeu au, nu crezi?

Văzuse fotografii cu puful roşu-auriu care creştea pe toţi copacii din raza lui Blue Boy. Şi care creştea şi pe oameni. Pe cadavre, cel mai des, cel puţin până acum. Tehnicienii numiseră aceşti fungi Ripley, după personajul acela dur jucat de Sigourney Weaver în seria de filme despre spaţiul extraterestru{33}. Cei mai mulţi dintre aceşti tehnicieni erau prea tineri să-şi amintească de celălalt Ripley, cel care ţinuse în ziare rubrica „Incredibil, dar adevărat". „Incredibil, dar adevărat" – o formulare care nu mai exista de multă vreme; era prea monstruoasă pentru acest secol douăzeci şi unu şi pentru corectitudinea lui politică. Dar se potrivea în acest caz, credea Kurtz. Da, sigur că da, se potrivea ca o mănuşă. La o comparaţie, gemenii siamezi şi

vacile bicefale ale domnului Ripley păreau nişte lucruri absolut normale.

— Ultimul mesaj este *Suntem pe moarte,* spuse Underhill. Acesta este altfel din cauza celor două versiuni diferite în limba franceză care însoţesc mesajul în engleză. Prima este literară. A doua – *on crève* – aparţine argoului. Am putea-o traduce cu „Dăm ortul popii". Se uită direct la Kurtz, care-şi dori ca Perlmutter să fie acolo, să vadă că da, acest lucru *se putea* face. – *Chiar* dau ortul popii? Fără să le oferim noi o mână de ajutor în acest sens, vreau să spun?

— De ce limba franceză, Owen?

Underhill ridică din umeri.

— E, totuşi, a doua limbă ca circulaţie pe-aici prin nord.

— Ah. Şi numerele prime? Doar ca să ne dea de veste că avem de-a face cu fiinţe inteligente? Ca şi când altfel de fiinţe ar putea ajunge până aici dintr-un alt sistem stelar, sau dintr-o altă dimensiune, sau de unde-or fi venind ei?

— Aşa cred. Ce zici de proiectoare, şefu'?

— Cele mai multe s-au prăbuşit în pădure. Se dezintegrează destul de repede, o dată rămase fără combustibil. Cele pe care am reuşit să le recuperăm arată ca nişte conserve de supă cu etichetele răzuite. Având în vedere dimensiunile lor, oferă un spectacol a dracu' de spectaculos, nu crezi? I-au speriat de moarte pe localnici.

Când se dezintegrau proiectoarele, lăsau în urma lor pete de fungi, sau pete de corn de secară, sau pete de ce-o fi fost ce lăsau ele în urmă. Acelaşi lucru părea să fie valabil şi pentru extratereştrii înşişi. Cei care supravieţuiseră stăteau în jurul navei lor asemenea unor navetişti care stau lângă autobuzul defect şi strigau că nu sunt infecţioşi, *il n'y a pas d'infection ici,* lăudat fie Domnul, dă-mi un pic de sare. Şi, o dată ce creştea chestia aceea pe tine, era gata să… ce spusese Owen? Să dai ortul popii. Acest lucru nu era, fireşte, o certitudine, încă era devreme, dar trebuiau să-şi dea şi ei cu presupusul.

— Câţi ET mai sunt acolo? Întrebă Owen.

— O sută, poate.

— Câte lucruri nu cunoaştem încă? Ştie cineva asta?

Kurtz flutură din mână a lepădare. Nu el era omul cu informaţiile; informarea era departamentul altora şi nici unul de acolo nu fusese invitat la petrecerea aceasta de dinainte de Ziua Recunoştinţei.

— Supravieţuitorii, insistă Underhill. Sunt parte din echipaj?

— Nu ştiu, dar probabil că nu. Sunt prea mulţi pentru a reprezenta echipajul, nu sunt destui să fie colonişti şi *nici pe departe* destui să fie trupe de şoc.

— Ce altceva se mai petrece aici, şefu'? *Ceva* se petrece.

— Eşti cam sigur de asta, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

Underhill ridică din umeri.

— Intuiţia.

— Nu-i vorba de intuiţie, spuse Kurtz, cu blândeţe aproape. E vorba de telepatie.

— *Cum* ai spus?

— E slabă, dar nu există nici o umbră de dubiu în privinţa asta. Oamenii mei simt ceva, dar încă nu i-au dat un nume. Dă-le câteva ore şi vor găsi unul. Prietenii noştri cenuşii sunt telepaţi şi se pare că împrăştie asta aşa cum împrăştie şi fungii.

— Blestemăţia dracului, şopti Owen Underhill. Kurtz rămase calm, urmărindu-l cum gândeşte.

Îi plăcea să urmărească oamenii cum gândesc, dacă se pricepeau cât de cât la asta, iar acum avea parte de ceva în plus: îl *auzea* pe Owen cum gândea: un sunet slab, ca sunetul oceanului într-o scoică.

— Fungii nu au putere în mediul înconjurător, spuse Owen. La fel nu au nici ei. Cum rămâne cu ESP[{34}]-ul?

— E prea devreme să ne dăm cu părerea. Dacă durează şi dacă iese în afara graniţelor pişătorii ăsteia cu miros de

pin în care ne aflăm acum, se schimbă totul. Ştii asta, nu-i aşa?

Underhill ştia.

— Nu-mi vine să cred, spuse el.

— Mă gândesc la o maşină, spuse Kurtz. La ce fel de maşină mă gândesc?

Owen se uită la el, încercând aparent să se hotărască dacă vorbea serios. Observă că vorbea, apoi îşi scutură capul.

— De unde să… Făcu o pauză. Fiat.

— Ferrari, de fapt. Mă gândesc la o aromă de îngheţată. La ce ar…

— Fistic, spuse Owen.

— Ai văzut!?

Owen rămase o clipă pe gânduri, apoi îl întrebă – ezitant – pe Kurtz dacă-i putea spune numele fratelui său.

— Kellogg, răspunse Kurtz. Iisuse, Owen, ce fel de nume e ăsta pentru un copil?

— E numele de fată al mamei mele. Cristoase. *Telepatie.*

— O să dea peste cap audienţa emisiunilor *Rişti şi câştigi* şi *Vrei să fii miliardar,* asta-ţi garantez, spuse Kurtz, apoi repetă: *Dacă* scapă de sub control.

De afară se auzi o împuşcătură şi un ţipăt.

— Nu trebuia *să faci* asta! Strigă cineva cu o voce îngrozită şi speriată. Nu trebuia *să faci* asta!

Aşteptară, dar nu se mai auzi nimic.

— Numărătoarea cadavrelor omuleţilor cenuşii a ajuns la optzeci şi unu, spuse Kurtz. Probabil că sunt mai multe. O dată ce sunt doborâţi, se descompun destul de repede. Nu rămâne altceva decât o substanţă vâscoasă… şi-apoi fungii.

— Pe toată întinderea Zonei?

Kurtz scutură din cap.

— Închipuie-ţi un ic cu vârful către est. Partea groasă este Blue Boy. Noi ne aflăm aproximativ pe la jumătatea icului. Mai sunt, totuşi, câţiva emigranţi ilegali ai persuasiunii cenuşii rătăcind la est de aici. Proiectoarele s-

au menţinut în cea mai mare parte deasupra zonei-ic. Patrula Rutieră ET.

— Totul s-a dus de râpă, nu-i aşa? Întrebă Owen. Nu vorbesc doar de omuleţii cenuşii şi de navă şi de proiectoare – vorbesc de întreaga împuţită zonă geografică.

— Nu sunt gata să discut despre asta acum, spuse Kurtz.

Nu, gândi Owen, *sigur că nu eşti.* Se întrebă imediat dacă-i putea Kurtz citi gândurile. Nu avea cum să-şi dea seama; ochii aceia pali cu siguranţă n-aveau să-i spună nimic.

— *Vom* extermina şi omuleţii cenuşii rămaşi, asta-ţi pot spune. Oamenii tăi vor forma grupul de atac, doar oamenii tăi. Tu eşti Cârma Blue Boy. Ai înţeles?

— Da, să trăiţi.

Kurtz nu-l corectă. În contextul dat şi dat fiind dezgustul evident al lui Underhill faţă de această misiune, *să trăiţi* făcea probabil bine.

— Eu sunt Blue Unu.

Owen aprobă din cap.

Kurtz se ridică în picioare şi-şi scoase ceasul de buzunar. Se făcuse amiază.

— Situaţia o să transpire, spuse Underhill. Sunt o mulţime de cetăţeni americani în Zonă. Nu există nici o soluţie să păstrăm tăcerea asupra misiunii. Câţi dintre ei au acele… acele implanturi?

Kurtz aproape că zâmbi. Nevăstuicile, sigur. Apăruseră destule aici, mai fuseseră câteva de-a lungul anilor. Underhill nu ştia câte, însă Kurtz ştia. Nişte vietăţi mici şi scârboase, asta erau. Un lucru era bun atunci când erai şef: nu trebuia să răspunzi la întrebările la care nu voiai să răspunzi.

— Ce se va întâmpla mai târziu va fi treaba propagandiştilor, a celor cu abureala, spuse el. Treaba noastră e să reacţionăm la ceea ce anumiţi oameni – vocea unuia dintre ei se află probabil pe caseta aia a ta – au

hotărât că este un pericol iminent pentru cetăţenii Statelor Unite. Ai priceput, bătrâne?

Underhill se uită în acei ochi pali, apoi, într-un sfârşit, îşi mută privirea.

— Încă un lucru, spuse Kurtz. Îţi aminteşti de *phooka?*

— Calul-fantomă irlandez.

— Pe-aproape. Când vine vorba de-un cal de bătaie, acela-i al meu. Întotdeauna a fost aşa. Câţiva oameni te-au văzut călărindu-mi *phooka* în Bosnia. Aşa-i?

Owen nu riscă nici un răspuns. Asta nu-i tăie elanul lui Kurtz, ci îl îndârji şi mai tare.

— Nu vreau să mă repet, Owen. Tăcerea e de aur. Atunci când călărim calul *phooka,* trebuie să fim invizibili. Înţelegi lucrul ăsta?

— Da.

— Îl înţelegi pe de-a-ntregul?

— Da, spuse Owen.

Se întrebă încă o dată cât de tare îi putea citi Kurtz gândurile. Un lucru era însă clar: el putea citi numele care stăruia în mintea lui Kurtz şi presupunea că asta şi dorea el. Bosanski Novi.

4

Cele patru echipaje înarmate, formate din oamenii lui Owen Underhill ce-i înlocuiau pe tipii de la GNA care aduseseră elicopterele CH-47 până aici, se aflau pe picior de plecare, executau ultimele manevre, elicele umpleau aerul cu tunetul lor, când sosiră ordinele lui Kurtz de-a rămâne la sol.

Owen transmise ordinul mai departe, apoi îşi mută privirea spre stânga. Se afla acum pe canalul personal de comunicare al lui Kurtz.

— Îmi cer iertare, dar ce *dracu?* Întrebă Owen.

Dacă aveau de gând să facă treaba asta, voia să treacă la acţiune şi să termine cu ea cât mai repede. Era mai urât decât la Bosanski Novi, cu mult mai urât. Să spună că

omuleţii cenuşii nu sunt fiinţe umane nu ajuta la nimic. Pe el, cel puţin. Fiinţele care construiseră Blue Boy – sau care, cel puţin, îl conduseseră – erau mai mult decât umane.

— Nu-i decizia mea, băiete, spuse Kurtz. Tipii cu vremea de la Bangor spun că furtuna se înteţeşte cu viteză. Ei o numesc Alberta Clipper. Treizeci de minute, patruzeci, cel mult şi am pornit la drum. Cu întreg sistemul de navigare distrus, e mai bine să aşteptăm dacă putem… şi putem. O să-mi mulţumeşti la sfârşit.

Mă cam îndoiesc de asta, omule.

— Recepţie, confirmă. Îşi întoarse capul spre dreapta. Conklin, spuse el.

Nu trebuiau folosite gradele ofiţerilor în această misiune, mai cu seamă în transmisiunile radio.

— Sunt aici, să tră… Sunt aici.

— Spune-le băieţilor că suntem pe loc repaos între patruzeci şi patruzeci şi cinci de minute. Repet, patruzeci şi patruzeci şi cinci.

— Recepţionat. Patruzeci şi patruzeci şi cinci.

— Să dăm drumul la tonomat.

— Bine. Cereri?

— Pune ce-ţi place. Treci doar peste Imnul Detaşamentului.

— Recepţionat; Imnul Detaşamentului trece la urmă.

Nu se simţea nici urmă de umor în vocea lui Conk. Mai era cineva, cel puţin, căruia să-i placă misiunea asta la fel de puţin ca lui Owen. O explicaţie ar fi fost că şi Conklin participase la misiunea din Bosanski Novi în '95. Pearl Jam începu să cânte în căştile lui Owen. Şi le dădu jos şi le puse pe după gât, asemenea unor hăţuri. Nu-i plăcea Pearl Jam, însă, în această privinţă, era o minoritate în echipă.

Archie Perlmutter şi oamenii lui fugeau care-ncotro, aidoma unor pui cu capetele tăiate. Se pocneau saluturi, apoi soldaţii se destindeau oarecum, aruncând priviri grăitoare – o-fi-văzut-asta? – Către elicopterul mic şi verde în care se afla Kurtz cu propriile căşti puse pe urechi şi cu

un exemplar al *News* din Derry ridicat în faţă. Kurtz se uita absorbit în ziar, dar Owen bănuia că bărbatul contabiliza fiecare salut, că observa fiecare soldat care uita în ce situaţie se aflau şi regresa la vechile obiceiuri sălbatice. Lângă Kurtz, în scaunul din stânga, se afla Freddy Johnson. Johnson era alături de Kurtz aproape din vremea când a acostat arca lui Noe pe muntele Ararat. Şi el fusese la Bosanski şi-i dăduse, cu siguranţă, un raport complet lui Kurtz atunci când Kurtz fusese obligat să rămână la bază, neputând urca în şaua mult iubitului său cal *phooka* din cauza întinderii canalului inghinal.

În luna iunie a lui '95, Forţele Aviatice pierduseră un pilot cercetaş în zona liberă NATO de lângă graniţa cu Croaţia. Sârbii schilodiseră avionul căpitanului Tommy Callahan şi l-ar fi schilodit chiar şi mai tare pe Callahan însuşi, dacă l-ar fi prins; clica oficială, bântuită de imagini ale nord-vietnamezilor scoţând cu voioşie la paradă în faţa presei internaţionale piloţi cu creierii storşi, făcuseră din recuperarea lui Tommy Callahan o prioritate.

Echipa de căutare fusese la un pas de a abandona misiunea, când Callahan îi contactase pe o bandă de unde radio de frecvenţă joasă. Iubita lui din liceu le dăduse membrilor echipei semnalmente serioase şi, când bărbatul de la sol fu întrebat, el confirmă, spunându-le că prietenii începuseră să-i spună Vomitatorul în urma unei memorabile nopţi de beţie din timpul gimnaziului.

Băieţii lui Kurtz interveniseră să-l salveze pe Callahan cu nişte elicoptere cu mult mai mici decât cele pe care le foloseau acum. Owen Underhill, deja etichetat de mulţi drept succesorul lui Kurtz (inclusiv de Kurtz însuşi, presupunea Owen), primise comanda misiunii. Treaba lui Callahan era să producă nişte fum la vederea libelulelor, apoi să rămână pe poziţie. Treaba lui Underhill – partea *phooka* a ei – era să-l extragă pe Callahan fără să fie văzut. Acest lucru nu era absolut necesar, din câte-şi dădea seama

Owen, dar aşa îi plăcea lui Kurtz să opereze: băieţii lui erau invizibili, băieţii lui călăreau calul irlandez.

Operaţiunea de extragere mersese brici. Se trăseseră rachete sol-aer, dar nici una nu-i nimerise – Miloşevici avea lucruri proaste, în cea mai mare parte. Owen văzu primii bosnieci din viaţa lui când îl luau pe Callahan la bord: cinci sau şase copii, cel mai mare având cel mult zece ani, uitându-se la ei cu priviri grave. Nu-i trecuse deloc prin minte lui Owen gândul că directiva lui Kurtz, potrivit căreia trebuia să se asigure că nu există martori, s-ar aplica şi unui grup de puşti cu feţele murdare. Iar Kurtz nu pomenise niciodată de acest incident.

Până acum, desigur.

Owen nu se îndoia că Abraham Kurtz era un om groaznic. Chiar şi aşa, în serviciul militar erau mulţi oameni groaznici, mai degrabă diavoli decât îngeri, fără-ndoială şi mulţi erau îndrăgostiţi de discreţie. Ce-l făcea pe Kurtz să fie altfel, Owen habar n-avea – Kurtz, bărbatul acesta înalt şi melancolic, cu sprâncenele lui albe şi cu ochii lui inerţi. Era greu să susţii privirea acestora, fiindcă nu se afla nimic dincolo de ea – nici dragoste, nici râset şi absolut nici un pic de curiozitate. Lipsa curiozităţii era, într-un fel, cea mai rea parte.

O maşină Subaru hârbuită parcă în faţa magazinului şi doi bătrâni coborâră cu grijă. Unul dintre ei ţinea strâns în mâinile scofâlcite de frig un baston. Amândoi purtau haine roşu cu negru de vânătoare. Amândoi purtau căciuli spălăcite; una avea scris TOC deasupra cozorocului, cealaltă CERB. Se uitau pierduţi la contingentul de soldaţi care îi împresură. Soldaţi la magazinul lui Gosselin? Ce drac împieliţat? Aveau în jur de optzeci de ani, judecând după aparenţe, dar erau stăpâniţi de curiozitatea care-i lipsea lui Kurtz. Se observa asta în poziţia corpurilor lor, în înclinarea capetelor lor.

Inspirau toate întrebările nerostite de Kurtz: *Ce doresc ei? Vor să ne facă vreun rău? Va aduce răul asupra noastră*

ceea ce facem? Semănăm cumva vânt ca să culegem furtună? Ce să fi apărut în toate celelalte întâlniri – navete, lumini, căderi de părul-îngerilor şi praful roşietic, răpiri începute la sfârşitul anilor şaizeci – care să facă forţele armate să se teamă atât de tare? Chiar s-a făcut vreun efort pentru a intra în dialog cu aceste creaturi?

Şi ultima întrebare, cea mai importantă: Seamănă omuleţii cenuşii cu noi? Sunt ei umani, oricare ar fi definiţia acestui termen? E ceea ce fac ei crimă, crimă pe şest?

Nici în privinţa aceasta ochii lui Kurtz nu trădau vreo frământare.

5

Zăpada deveni mai strălucitoare, lumina zilei mai sclipitoare şi, la exact treizeci şi trei de minute după ce le ordonase să rămână la sol, Kurtz le dădu semnalul de plecare. Owen îl transmise mai departe lui Conklin şi elicele elicopterelor vuiră puternic din nou, ridicând voaluri străvezii de zăpadă şi transformând pentru moment aparatele de zbor în fantome. Apoi se ridicară la nivelul copacilor, se aliniară după Underhill – Cârma Blue Boy – şi zburară înspre vest, pe direcţia Kineo. Elicopterul Kiowa 58 al lui Kurtz zbură sub ei şi puţin spre dreapta, iar gândul îl purtă pe Owen pentru scurtă vreme la un detaşament de soldaţi într-un film cu John Wayne, colonişti escortaţi pe un flanc de un singur cercetaş indian care-şi călăreşte poneiul fără şa. Nu-l vedea pe Kurtz, dar bănuia că încă mai citea ziarul. Poate-şi citea horoscopul. „Peşti, aceasta e ziua voastră de ticăloşie. Rămâneţi în pat."

Pinii şi molizii de dedesubt apăreau şi dispăreau sub forma unor vapori albi. Zăpada bătea în cele două geamuri din faţă ale aparatului Chinook, dansa, dispărea. Zborul era extrem de dificil – asemenea unei expediţii într-o maşină de spălat – dar Owen nu şi-ar fi dorit deloc să fie altfel. Îşi puse căştile la loc pe urechi. Cânta o altă formaţie, poate Matchbox Twenty. Nu cine ştie ce, dar mai buni ca Pearl

Jam. Owen se temea, de fapt, de Imnul Detaşamentului. Dar îl va asculta şi pe acesta. Da, cum să nu, îl va asculta.

Intrau şi ieşeau din norii joşi, vedeau licăriri vaporoase ale unei păduri aparent fără sfârşit, mergeau spre vest, spre vest, spre vest.

— Cârma Blue Boy, aici Blue Doi.

— Recepţionat, Doi.

— Am contact vizual cu Blue Boy. Aştept confirmare.

Pentru o clipă, Owen nu văzu nimic. Apoi văzu. Şi ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. O fotografie, o imagine înăuntrul unei rame, ceva pe care-l poţi ţine în mână – acesta era un lucru. Ceea ce vedea el, însă, era ceva cu totul şi cu totul aparte.

— Ai confirmarea, Doi. Grup Blue, aici Cârma Blue Boy. Rămâneţi pe poziţie. Repet, rămâneţi pe Poziţie.

Unul după altul, celelalte elicoptere confirmară recepţia mesajului. Doar Kurtz nu confirmă, dar îşi păstră poziţia. Aparatele Chinook şi singurul Kiowa atârnau în aer la o distanţă aproximativă de un kilometru două sute de metri de aeronava prăbuşită. Către ea ducea o brazdă lată de copaci care fuseseră culcaţi la pământ ca de o maşină de tuns iarba enormă, formând o trecătoare accidentată. La capătul acestei trecători se afla o zonă mlăştinoasă, copaci morţi se înălţau către cerul alburiu, ca şi când ar fi încercat să despice norii. Se vedeau zig-zaguri de zăpadă topită, în unele locuri îngălbenită, pe acolo pe unde se infiltra în pământ. În alte locuri, se vedeau vene şi capilare de apă neagră.

Nava, o farfurie cenuşie şi enormă, de aproape patru sute de metri diametru, îşi croise drum prin mijlocul copacilor morţi din mijlocul mlaştinii, fă-cându-i să explodeze şi aruncând fragmente de aşchii în toate direcţiile. Blue Boy (nu era deloc albastru, nu, nicidecum albastru) se oprise la capătul mlaştinii, unde se înălţa într-un unghi abrupt o creastă stâncoasă. Un segment de arc din muchia ei curbată dispăruse în pământul apos, instabil.

Noroi şi bucăţi de copaci rupţi săriseră în aer şi murdăriseră fuzelajul neted al navei.

Omuleţii cenuşii supravieţuitori stăteau în preajma navei. Cei mai mulţi stăteau pe plaurii acoperiţi cu zăpadă sub coada întoarsă în sus a navei. Dacă ar fi strălucit soarele, aceştia s-ar fi aflat în umbra navei prăbuşite. Ei bine… era clar că *unii* o considerau mai mult Cal Troian decât navă prăbuşită, dar omuleţii cenuşii supravieţuitori, goi şi neînarmaţi, nu păreau prea ameninţători. *Vreo sută,* spusese Kurtz, dar erau mai puţini de-atâta; Owen estima numărul lor la vreo şaizeci. Văzu cel puţin o duzină de cadavre, în stadii mai avansate sau mai scăzute de descompunere roşietică, stând întinse pe plaurii acoperiţi cu zăpadă. Unele erau cu faţa în jos, în apa neagră puţin adâncă. Ici şi colo, surprinzător de sclipitori pe covorul de zăpadă, se vedeau pete roşietic-aurii ale aşa-numiţilor fungi Ripley… doar că nu toate petele' *erau* sclipitoare, îşi dădu seama Owen ducându-şi binoclul la ochi şi uitându-se la ele. Unele începuseră să capete nuanţe cenuşii, victime ale frigului, sau ale atmosferei, sau ale amândurora. Nu, nu puteau supravieţui aici – nici omuleţii cenuşii şi nici fungii pe care-i aduseseră cu ei.

Chiar se putea extinde chestia aceea? Pur şi simplu nu-i venea să creadă.

— Cârma Blue Boy? Întrebă Conk. Eşti acolo, băiete?

— Aici sunt, taci o clipă.

Owen se înclină înainte, se întinse până sub cotul pilotului (Tony Edwards, un om de treabă) şi comută butonul radio pe canalul comun. Faptul că amintise Kurtz ceva de Bosanski Novi nici măcar nu-i trecu prin minte; gândul că făcea o greşeală îngrozitoare nici măcar nu-i trecu prin minte; gândul că s-ar putea să fi subestimat nebunia lui Kurtz nici măcar nu-i trecu prin minte. De fapt, făcu ceea ce făcu aproape fără să fi gândit conştient măcar o clipă. Astfel avea să i se pară lui mai târziu, când avea să se întoarcă cu gândul înapoi şi avea să reexamineze incidentul nu doar o

dată, ci într-una. Doar o comutare de buton. Aparent, doar de atât era nevoie ca să schimbi cursul vieţii unui om.

Şi, iat-o, puternică şi limpede, o voce pe care nici unul dintre băieţaşii lui Kurtz nu avea s-o recunoască. Îl ştiau pe Eddie Vedder; Walter Cronkite era, însă, o altă mâncare de peşte:

— … *aici. II n 'y a pas d'infection ici.*

Două secunde, apoi o voce care-ar fi putut aparţine Barbrei Streisand:

— O sută treisprezece. O sută nouăsprezece.

La un moment dat, îşi dădu seama Owen, începuseră să înşiruie numerele prime de la zero din nou. Pe când făceau drumul spre magazinul lui Gosselin cu autobuzul, diversele voci ajunseseră cu numerele prime la ultimele combinaţii de patru cifre.

— Suntem pe moarte, spuse vocea Barbrei Streisand. *On se meurt, on crève.*

O pauză, apoi vocea lui David Letterman:

— O sută…

— Pune-i capăt! Strigă Kurtz. Pentru prima dată de când îl ştia Owen, Kurtz părea cu adevărat nervos. Era aproape şocat. Owen, de ce vrei să le torni porcăriile alea în urechi băieţilor mei? Recepţionează şi răspunde-mi. Şi fă-o chiar *acum.*

— Voiam doar să văd dacă s-a schimbat ceva, şefu', spuse Owen.

Era o minciună, iar Kurtz, desigur, ştia asta şi, la un moment dat, îl va face să plătească pentru ea. Era ca şi când ar fi evitat să împuşte din nou copiii, doar că poate mult mai rău. Lui Owen nu-i păsa. Dă-l dracului de cal *phooka.* Dacă aveau de gând să facă asta, voia ca băieţii lui Kurtz (numiţi Skyhook în Bosnia, numiţi Grupul Blue de data aceasta, numiţi cu cine ştie ce alt nume data viitoare, însă întotdeauna însemna aceleaşi chipuri tinere, crude) să-i audă pe omuleţii cenuşii o ultimă dată. Să-i audă pe aceşti călători dintr-un alt sistem stelar, poate chiar dintr-un alt

univers sau altă curgere a timpului, cunoscători ai unor lucruri pe care gazdele lor nu le vor cunoaşte niciodată (nu că asta i-ar fi păsat lui Kurtz). Să-i asculte pe omuleţii cenuşii o ultimă dată în schimbul formaţiilor Pearl Jam, sau Jar of Flies, sau Rage Against the Machines; omuleţii cenuşii făcând apel la ceea ce ei crezuseră prosteşte că era o natură omenească mai bună.

— Şi s-a schimbat? Pârâi vocea lui Kurtz înapoi. – Aparatul Kiowa verde era încă acolo jos, sub şirul plutitor de mitraliere, elicele lui învârtindu-se deasupra vârfului despicat al unui pin bătrân şi înalt, facându-l să se unduiască şi să se legene. – S-a *schimbat,* Owen?

— Nu, răspunse el. Nicidecum, şefu'.

— Atunci pune capăt trăncănelii ăsteia. Irosim lumina zilei, lăudat fie Iisus.

Owen făcu o pauză, apoi spuse, accentuând voit cuvintele:

— Da, *să trăiţi.*

6

Kurtz şedea ţeapăn în scaunul din dreapta al elicopterului Kiowa – „drept ca tras în ţeapă", aşa se spunea în cărţi şi în filme. Îşi pusese ochelarii de soare, în pofida luminii slabe şi cenuşii, dar Freddy, pilotul lui, tot nu putea să se uite la el decât cu colţul ochilor. Ochelarii erau de genul celor care mergeau până la tâmple, cu lentile cu reflexe şi, acum că-i purta, nu putea şti în ce parte se uita şeful. Cu siguranţă nu te puteai lua după direcţia în care-i era îndreptat capul.

Ziarul *News* din Derry se afla în poala lui Kurtz (LUMINI MISTERIOSE PE CER, DISPARIŢIA VÂNĂTORILOR SĂDEŞTE PANICĂ ÎN REGIUNEA JEFFERSON, spuneau titlurile de pe prima pagină). Ridică acum ziarul şi-l despături cu grijă. Se pricepea la asta. Curând, *News* avea să fie împăturit în ceea ce tocmai devenise cariera lui Owen Underhill: un coif. Underhill bănuia că va fi supus unei

măsuri disciplinare – măsura disciplinară a lui Kurtz, având în vedere că, cel puţin până acum, aceasta era o operaţiune sub acoperire – urmată de acordarea unei a doua şanse. Ce nu părea să-şi dea seama (şi asta era probabil spre binele lui; neprevenit însemna de obicei nepregătit) era că aceasta *fusese* de fapt cea de-a doua şansă a lui. Ceea ce însemna o şansă mai mult decât oferea de obicei Kurtz cuiva, era o şansă pe care acum o regreta. O regreta *amarnic.* Cum putuse Owen să-i joace farsa aceasta după discuţia pe care o avuseseră în biroul din magazin… după ce fusese avertizat în mod special…

— Cine dă ordinul? Pârâi vocea lui Underhill pe canalul privat al lui Kurtz.

Kurtz fu surprins şi puţin consternat de profunzimea furiei lui. În mare parte era provocată de nimic altceva decât de surpriză, cea mai simplă emoţie, cea pe care o simt bebeluşii înainte de orice altceva. Owen i-o făcuse cum scrie la carte, dând drumul vocilor omuleţilor cenuşii pe canalul principal de comunicare al echipei de intervenţie; voise doar să vadă dacă nu se schimbase ceva, chiar aşa – asta era o motivaţie pe care-o puteai strânge tare şi ţi-o puteai vârî adânc în cur. Owen era probabil cel mai bun secund pe care-l avusese Kurtz vreodată în lunga şi complicata lui carieră, care începea în Cambodgia, încă din primii ani ai deceniului şapte, însă Kurtz, în pofida tuturor acestor lucruri, avea să-l sfarme sub picior. Asta pentru şmecheria cu radioul; fiindcă Owen nu învăţase încă lecţia. În Bosanski Novi nu fusese vorba doar de nişte copii. Iar acum nu era vorba doar de nişte voci trăncănitoare. Nu era vorba despre respectarea ordinelor şi nu era vorba nici măcar despre principiul acestei probleme. Era vorba despre linie. Despre linia *lui.* Linia Kurtz.

De asemenea, mai era şi acel *să trăiţi.*

Acel *să trăiţi* blestemat şi mucos.

— Şefu'? Owen părea acum doar puţin nervos şi avea tot dreptul să pară nervos, Iisus să-l miluiască. Cine dă…

— Pe canalul comun, Freddy, spuse Kurtz. Fă-mi legătura.

Aparatul Kiowa, mult mai uşor decât elicopterele de atac, prinse o pală de vânt şi făcu un salt ameţitor. Kurtz şi Freddy îl ignorară. Freddy îi făcu legătura.

— Ascultaţi, băieţi, spuse Kurtz, uitându-se la elicopterele de atac – libelule de sticlă – atârnând într-o linie deasupra copacilor şi dedesubtul norilor. Înaintea lor se afla mlaştina şi farfuria înclinată, albicioasă ca o perlă, cu echipajul supravieţuitor – sau ce-or fi fost ei – stând sub buza ei de la pupa.

— Ascultaţi acum, băieţi, tata-ncepe să predice. Mă ascultaţi? Răspundeţi.

Da, da, afirmativ, afirm, recepţionat (cu un „să trăiţi" ocazional aruncat printre, dar asta nu făcea nimic; exista o diferenţă între uitare şi insolenţă).

— Nu sunt bun la discursuri, băieţi, nu cu asta mă ocup eu, dar vreau să ştiţi că acesta nu e (repet, *nu* e) un caz de ce-i în guşă şi-n căpuşă. În *guşă* sunt vreo şase duzini de cenuşii, umanoizi aparent asexuaţi, care umblă dezbrăcaţi aşa cum i-a făcut bunul Dumnezeu, iar voi vă spuneţi, *unii* şi-ar spune oricum: „Păi, sărmanii aceia sunt cu toţii dezbrăcaţi şi neînarmaţi, nici măcar pulă sau pizdă n-au să-şi dea-ntre ei, imploră mila noastră de-acolo, de lângă trenul lor intergalactic prăbuşit; ce fel de *câine,* ce fel de *monstru* care le aude vocile imploratoare poate, totuşi, să-i omoare?" Trebuie să vă anunţ, băieţi, că eu sunt acel câine, că eu sunt acel monstru, că eu sunt acel om postindustrial, post-modern, cripto-fascist, incorect politic, eu sunt acel bărbat pervers, acel porc războinic, lăudat fie Iisus şi, pentru informarea tuturor celor care sunt pe recepţie, eu sun Abraham Peter Kurtz, ofiţer USAF în rezervă, număr de serie 241771699 şi eu conduc acest atac, eu sunt locotenentul Calley responsabil de acest Masacru la Restaurantul Alice[{35}].

Trase adânc aer în piept cu ochii ficşi la elicopterele plutind în aer.

— Prieteni, mă aflu aici ca să vă anunţ că omuleţii cenuşii ne-au călcat pe bătături încă din ultimii ani ai anilor patruzeci, iar eu i-am călcat pe bătături din ultimii ani ai anilor şaptezeci şi vă pot spune că simplul fapt că vine cineva către tine cu mâinile ridicate, spunând că se predă, nu înseamnă, lăudat fie Iisus, că nu are o halbă de nitroglicerină vârâtă-n cur. Barosanii de peştişori aurii intelectuali care înoată în acvariul superinteligenţei, cei mai mulţi dintre aceşti tipi susţin acum că omuleţii cenuşii au venit pentru că am amorsat noi bombe atomice şi bombe cu hidrogen, că au venit încoace aşa cum vin insectele la lumină. Nu ştiu ce să cred, nu-s un gânditor, las gânditul pe seama altora, o las pe seama usturoiului, fiindcă usturoiu' are căpăţână pentru aşa ceva, cum spune proverbul, dar ochii mei văd perfect, prieteni şi vă spun că omuleţii ăştia cenuşii blestemaţi sunt la fel de neajutoraţi ca lupul între oi. Am capturat destui de-a lungul anilor, dar nici unul n-a supravieţuit. Când mor, cadavrele lor se descompun repede şi se transformă în exact chestia pe care o vedeţi acolo jos, în ceea ce voi, flăcăi, numiţi Ripley. Uneori, omuleţii explodează. Aţi priceput? *Explodează.* Fungii pe care-i poartă cu ei – sau poate că fungii sunt la conducere, câţiva dintre peştişorii aurii din acvariul superinteligenţei cred că aşa ar sta de fapt lucrurile – mor cu uşurinţă dacă nu găsesc o gazdă vie, repet *gazdă vie,* iar gazda care pare să le placă cel mai mult, prieteni, lăudat fie Iisus, este bunul şi bătrânul *homo sap.* O dată ce-i aveţi şi doar sub unghia degetului mic de la mână, vă puteţi face bagajele şi rugăciunile.

Acesta nu era cu exactitate adevărul – nu era cu exactitate nici pe departe adevărul, de fapt – dar nimeni nu lupta mai feroce ca un soldat înspăimântat. Asta o ştia Kurtz din experienţă.

— Băieţi, prietenii noştri cenuşii sunt telepaţi şi se pare că ne transmit şi nouă acest talent prin aer. Îl prindem chiar şi dacă nu prindem fungii şi, deşi aţi putea crede că e

distractiv să poţi citi gândurile, că e exact lucrul de care aveaţi nevoie să vă transformaţi în sufletul petrecerii, eu vă voi spune la ce să vă aşteptaţi cu puţin mai în josul drumului: *schizofrenie, paranoia,* distanţare de *realitate* şi o completă, repet O COMPLETĂ NEBUNIE ÎMPUŢITĂ. Băieţii din acvariul superinteligenţei, Dumnezeu să-i blagoslovească, sunt de părere că telepatia aceasta este pentru moment de scurtă durată, însă nu cred că trebuie să vă spun ce s-ar întâmpla în această privinţă dacă omuleţilor cenuşii li se va permite să se stabilească aici şi să se acomodeze. Vreau să ascultaţi, băieţi, foarte atenţi lucrurile pe care am să vi le spun acum. Vreau să ascultaţi ca şi când de asta ar depinde viaţa voastră, înţelegeţi? Atunci când *ei* ne prind pe *noi,* băieţi – repet, când *ei* ne prind pe *noi* – şi cred că ştiţi cu toţii că au existat cazuri de răpiri, sigur, cei mai mulţi dintre cei care pretind că au fost răpiţi de extratereştri mint cu sfruntare printre dinţii lor de nevrotici împuţiţi, dar nu toţi mint – cei care sunt lăsaţi să se întoarcă, cel mai des au suferit implanturi. Unele implanturi nu sunt decât instrumente – transmiţătoare, poate, sau un soi de obiecte de monitorizare – dar unele sunt vietăţi care-şi devorează gazdele, vietăţi care se dezvoltă şi care apoi îşi sfâşie gazdele. Aceste implanturi au fost făcute chiar de către creaturile pe care le vedeţi acolo jos frământându-se dintr-un loc într-altul, dezbrăcate şi inocente. Pretind că nu există nici o infecţie printre ei, dar noi ştim că sunt infectaţi până-n ying şi yang şi până-n bătrâna gaură a curului şi peste tot. Am observat aceste creaturi operând vreme de douăzeci şi cinci de ani sau chiar mai mult şi vă spun că *aşa* stau lucrurile, vă spun că aceasta este invazia, aceasta e Super Cupa Super Cupei, iar voi, băieţi, jucaţi în apărare. *Nu* e vorba de extratereştii mici şi neajutoraţi, aşteptând să le dea cineva o cartelă telefonică de Noua Anglie ca să sune acasă, sunt o *boală.* Sunt un cancer, lăudat fie Iisus, iar noi, băieţii mei, suntem o enormă injecţie radioactivă în procesul chimioterapeutic. Mă auziţi, băieţii mei?

Nici un *afirmativ* de data aceasta. Nici un *recepţionat,* nici un *confirm-asta.* Doar aclamaţii brute, nervoase şi nevrotice, tremurând de nerăbdare. Canalul comun de comunicare se dilată din cauza lor.

— Cancer, băieţi. *Ei sunt cancerul.* Mai bine nu mă pot exprima, fiindcă, după cum ştiţi, nu sunt bun la discursuri. Owen, eşti pe recepţie?

— Afirmativ, şefu'.

Plat. Plat şi calm, blestemat să fie. Ei bine, lasă-l să fie calm. Lasă-l să-şi menţină calmul cât încă mai putea. Owen Underhill îşi încheiase definitiv cariera militară. Kurtz ridică pălăria din hârtie şi se uită la ea cu admiraţie. Owen Underhill era *terminat.*

— Ce avem acolo jos, Owen? Ce se vântură primprejurul navei ăleia? Ce, a uitat să-şi ia pantalonii şi pantofii înainte de-a ieşi din casă dis-de-dimineaţă?

— Cancerul, şefu'.

— Corect. Dă acum ordinul şi să pornim atacul. Cântă-l, Owen.

Şi, cu mişcări foarte controlate, ştiind că bărbaţii din elicopterele de atac îl urmăreau (nu mai ţinuse niciodată o asemenea predică, niciodată şi nici un cuvânt nu fusese gândit dinainte, poate doar în vise), Kurtz îşi întoarse căciula cu cozorocul la spate.

7

Owen îl urmări pe Tony Edwards cum îşi întoarce basca echipei Mets în aşa fel încât cozorocul să-i stea apoi lipit de ceafă, îi auzi pe Bryson şi pe Bertinelli armând mitralierele de calibru 50 şi înţelese că totul era aievea. Porneau atacul în forţă. Avea de ales: ori intra în maşină şi accelera, ori rămânea în drum şi era luat sub roţi. Doar aceste două alternative i le mai lăsase Kurtz.

Dar mai era ceva, ceva neplăcut ce-şi amintea de cu mult timp în urmă, de când avea… cât? Opt ani? Şapte? Poate era şi mai tânăr. Se afla pe peluza din faţa casei sale, cea

din Paducah, tatăl lui era încă la serviciu, mama era plecată pe undeva, poate la Biserica Baptistă, unde se pregătea pentru unul din interminabilele ei târguri de prăjituri (spre deosebire de Kurtz, când Randi Underhill spunea lăudat fie Iisus, o spunea din toată inima), când opri o ambulanţă vizavi, la casa familiei Rapeloew. Sirena nu era pornită, dar sclipeau o mulţime de lumini. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în halate foarte asemănătoare cu cel pe care-l purta Owen acum se grăbiseră spre casă, desfăcând o targă sclipitoare. Nici o clipă nu avusese impresia că bărbaţii intră în panică. Se asemăna cu un truc magic ceea ce făceau ei.

În mai puţin de zece minute, ieşeau din casă cu doamna Rapeloew întinsă pe targă. Femeia avea ochii închişi. Domnul Rapeloew venea chiar în urma ei; nici măcar nu se deranjă să închidă uşa după el. Domnul Rapeloew, care era de vârsta tatălui lui Owen, arăta dintr-o dată la fel de bătrân ca bunicul lui. Acesta era un alt truc magic. Domnul Rapeloew se uită în dreapta cât timp bărbaţii o urcau pe soţia lui în ambulanţă şi-l văzu pe Owen în pantaloni scurţi îngenuncheat pe peluză şi jucându-se cu mingea. *Au spus că a apucat-o razna!* Strigă domnul Rapeloew. *O duc la spitalul Sf. Maria! Spune-i asta mamei tale, Owen!* Apoi se uită în spatele ambulanţei şi ambulanţa demară. Pentru următoarele aproximativ cinci minute, Owen continuă să se joace cu mingea, aruncând-o în aer şi prinzând-o, dar, între o aruncare şi o prinderea, se uita la uşa pe care domnul Rapeloew o lăsase deschisă, spunându-şi că ar trebui s-o închidă el. Îşi spunea că a o închide era ceea ce mama lui numea Un Act de Caritate Creştină.

Într-un sfârşit, se ridică şi traversă strada spre peluza familiei Rapeloew. Soţii Rapeloew se purtaseră frumos cu el. Nimic foarte ieşit din comun („Nimic din cauza căruia să te scoli în miez de noapte şi despre care să le scrii părinţilor", ar fi spus mama lui), dar doamna Rapeloew cocea o mulţime de prăjituri şi-şi amintea întotdeauna să păstreze câteva şi pentru el; şi mai erau şi bolurile cu

glazură şi aluat de prăjituri pe care le răzuise el în bucătăria dolofanei şi veselei doamne Rapeloew. Domnul Rapeloew îi arătase cum se fac avioane din hârtie care să şi zboare. Trei modele de avioane diferite. Aşa că soţii Rapeloew meritau caritate, meritau caritatea creştină, dar, păşind dincolo de uşa deschisă a casei lor, ştiu cu claritate că nu se afla acolo mânat de caritatea creştină. Când oferi caritate creştină, nu ţi se întăreşte cârnăciorul.

Preţ de cinci minute – sau poate că fură cincisprezece minute, sau o jumătate de oră, timpul se scurse aşa cum se scurgea în vise – Owen doar se plimbă prin casa soţilor Rapeloew, fără să facă nimic special, însă în tot acest timp, cârnăciorul lui fu tare ca piatra; ai fi crezut că aşa ceva trebuie să doară, dar nu-l durea, îl făcea să se simtă *bine* şi în toţi anii care urmară numise acea hoinăreală tăcută cu numele ei adevărat: preludiu. Faptul că nu avea nimic împotriva soţilor Ropeloew, faptul că, de fapt, chiar îi *plăcea,* făcuse sentimentul chiar mai delicios. Dacă ar fi fost prins (dar nu fusese), ar fi putut spune *Nu ştu'* dacă ar fi fost întrebat de ce-o făcuse şi în faţa lui Dumnezeu ar fi rostit adevărul.

Nu că ar fi făcut cine ştie ce. În baia de la parter găsi o periuţă de dinţi cu DICK{36} scris pe ea. Dick era numele domnului Rapeloew. Owen încercă să urineze pe perii periuţei domnului Rapeloew, asta vru să facă, dar cârnăciorul îi era prea tare şi nici un strop nu vru să iasă, nici măcar un singur strop. Aşa că, în schimb, scuipă pe peri, frecă perii să intre scuipatul între ei şi aşează periuţa înapoi în suportul ei. În bucătărie, aruncă un pahar cu apă peste arzătoarele cu aprindere electrică de la aragaz. Apoi luă un platou mare de porţelan din dulap.

— Au spus că a apucat-o barza, vorbi Owen, ţinând platoul deasupra capului. Probabil că are un copil, fiindcă el a spus că a apucat-o barza.

Apoi aruncă platoul într-un colţ al bucătăriei, unde acesta se sparse în mii de bucăţi. O dată făcută şi asta, părăsise

casa. Orice ar fi fost înlăuntrul lui, ceea ce-i întărise cârnăciorul şi ce-l făcuse să i se pară că ochii-i sunt prea mari pentru orbitele în care se aflau, fusese alungat de sunetul scos de platoul spart, fusese stors asemenea unui coş şi, dacă n-ar fi fost atât de îngrijoraţi pentru doamna Rapeloew, părinţii lui ar fi observat cu siguranţă că nu era ceva în regulă cu el. Astfel stând lucrurile însă, presupuseseră probabil că pur şi simplu era şi el îngrijorat pentru doamna R. În săptămâna următoare, dormise puţin şi somnul pe care-l putuse prinde îi fusese bântuit de vise urâte. Într-unui din ele, doamna Rapeloew se întorcea de la spital cu copiIul adus de barză în braţe, numai că acest copil era negru şi era mort. Owen fusese extenuat de remuş-cări şi ruşine (niciodată nu fusese, totuşi, la un pas de-a se confesa; ce să-i fi răspuns, pentru Dumnezeu, mamei sale baptiste atunci când l-ar fi întrebat ce-l posedase?) şi, totuşi, nu uită niciodată plăcerea oarbă pe care o simţise atunci când stătuse în baie cu pantalonii în vine şi încercase să urineze pe periuţa de dinţi a domnului Rapeloew, sau fiorii care-l trecuseră când se spărsese platoul. Dacă ar fi fost mai mare, credea că ar fi ejaculat în chiloţi. Puritatea stătea în cei lipsiţi de simţuri; plăcerea se afla în sunetul cioburilor; corolarul tuturor era scalda torporoasă şi extatică în remuşcare pentru că făcuse acestea şi teama că ar fi putut fi prins. Domnul Rapeloew spusese că o apucase barza, dar, în acea seară, când tatăl lui Owen venise acasă, îi spusese că, de fapt, o apucase razna. Că i se spărsese un vas de sânge în cap doamnei Ropeloew şi că asta însemna că o luase razna.

Iar acum, iată că i se întâmpla din nou, pas cu pas.

Poate că, de data asta, voi *ejacula,* gândi el. *Va fi în orice caz ceva de o amploare cu mult mai mare decât încercarea de-a mă pişa pe periuţa de dinţi a domnului Rapeloew.* Apoi, când îşi întoarse şi el căciula cu cozorocul la spate: *Are la bază, totuşi, acelaşi concept.*

— Owen? Vocea lui Kurtz. Eşti prezent, fiule? Dacă nu-mi răspunzi chiar acum, voi presupune fie că nu poţi, fie că…

— Şefii', aici sunt.

Stăpân pe voce. Cu ochiul minţii, văzu un băieţel transpirat care ţinea deasupra capului un platou de porţelan.

— Băieţi, sunteţi pregătiţi să daţi şuturi în nişte funduri intergalactice? Spuse el.

Un răgnet afirmativ care incluse un *Da' cum dracu' să nu?* Şi un *Să-i sfâşiem.*

— Ce vreţi să ascultaţi pentru început, băieţi? *Imnul Detaşamentului* şi *Imnul* şi *Nenorociţu' de Stones, chiar acum!*

— Dacă vrea cineva să se retragă, să vorbească acum.

Tăcere pe canalul radio. Pe o altă frecvenţă de undă pe care Owen nu voia să mai intre, omuleţii cenuşii implorau cu voci celebre. Aparatul de zbor Kiowa OH-58 se afla în dreapta, sub ei. Owen nu avea nevoie de binoclu să-l vadă şi pe Kurtz cu căciula întoarsă la spate, să vadă că-l vede şi el. Ziarul se afla încă în poala lui, dar acum, din cine ştie ce motiv, era împăturat într-un triunghi. Şase ani de zile, Owen Underhill nu avusese nevoie de o a doua şansă, ceea ce era un lucru bun, deoarece Kurtz nu oferea aşa ceva – adânc înlăuntrul său, Owen bănuia că ştiuse întotdeauna lucrul acesta. Oricum, se va gândi la asta mai târziu. Dacă avea să fie nevoie. Un ultim gând coerent se aprinse în mintea lui – Tu *eşti cancerul, Kurtz,* tu – apoi dispăru şi acesta. În locul lui, apăru un întuneric pacific şi de nepătruns.

— Grup Blue, aici Cârma Blue Boy. Răspunde-ţi-mi. Deschideţi focul la o sută cincizeci de metri, încercaţi să nu loviţi Blue Boy dacă se poate, dar pe nenorociţii ăştia-i vom secera de la rădăcină. Conk, pune Imnul.

Gene Conklin răsuci un buton şi vârî un CD în casetofonul de pe podeaua lui Blue Boy Doi. Owen, care nu se mai afla deja în propriul corp, se aplecă înainte în Cârma Blue Boy şi dădu volumul la maximum.

Mick Jagger, solistul vocal de la Rolling Stones, îi umplu căştile. Owen îşi ridică mâna, îl văzu pe Kurtz salutându-l – dacă era sarcastic sau sincer acest salut, Owen nici nu ştia şi nici nu-i păsa – apoi îşi lăsă mâna jos. În vreme ce Jagger cânta în forţă, în vreme ce cânta Imnul lor, acela pe care-l ascultau totdeauna când acţionau în forţă, elicopterele coborâră, strânseră rândurile şi se avântară asupra ţintei.

8

Omuleţii cenuşii – cei care mai rămăseseră în viaţă – stăteau în umbra navei lor, care se afla la capătul culoarului de copaci pe care aceasta îi dărâmase în urma prăbuşirii. Nu schiţară nici un gest că ar încerca să fugă sau să se ascundă; de fapt, jumătate dintre ei făcură câţiva paşi înainte pe picioarele lor goale şi lipsite de degete, lipăind prin zăpada topită, prin noroi şi prin puful radiant al muşchilor roşietici-aurii. Aceştia stăteau cu faţa către elicopterele de atac ce se apropiau în formaţie, cu mâinile terminate în degete lungi ridicate în aer, ca să arate că sunt neînarmaţi. Ochii lor imenşi şi negri sclipeau în lumina fadă a zilei.

Elicopterele nu încetiniră, cu toate că toţi piloţii auziră pentru scurtă vreme ultima transmisiune în căşti: *Vă rugăm, nu ne faceţi vreun rău, suntem neajutoraţi, suntem pe moarte.* Alături de acestea, încolăcită asemenea cozii unui porc, se auzi vocea lui Mick Jagger:

— *Please allow me to introduce myself, I'm a man of wealth and taste; I've been around for many a long year, stolen many man's soul and faith.*[{37}].

Elicopterele executară un zbor de survol la fel de rapid cum s-ar întoarce în echer, la linia de treizeci şi cinci de metri, o formaţie aflată în marş la Cupa Rozelor[{38}], apoi mitralierele de calibru 50 deschiseră focul. Gloanţele secerară zăpada, loviră crengile moarte ale copacilor deja răniţi, iscară scântei palide în marginea imensei nave. Se înfipseră în adunătura de omuleţi cenuşii cu braţele ridicate

în aer şi-i sfârtecară. Braţe se desprinseră de rudimentarele lor corpuri, împroşcând un fel de sevă roz. Capete explodară aidoma unor dovleci, stropind nava din spate şi corpurile celorlalţi omuleţi cu o substanţă roşietică – nu era sânge, ci chestia aceea igrasioasă – ca şi când le-ar fi fost pline capetele de ea… Nu aveau capete cu adevărat, ci hidoase coşuri industriale. Mai mulţi fură tăiaţi în două pe la mijloc şi căzură la pământ cu braţele încă ridicate a predare. Căzând, corpurile lor îşi schimbară culoarea într-un alb-murdar şi părură să fiarbă.

Mick Jagger mărturisi:

— *I was around when Jesus Christ had His moment of doubt and pain…*[{39}]

Câţiva cenuşii aflaţi încă sub aripa navei se întoarseră ca pentru a fugi, dar nu avură unde. Cei mai mulţi dintre ei fură doborâţi imediat. Ultimii câţiva supravieţuitori – poate patru în total – se retraseră în umbrele rare. Părea că fac ceva, păreau să pună ceva la cale, iar Owen avu o premoniţie îngrozitoare.

— Îi pot nimeri! Se auzi un pârâit în radio.

Era vocea lui Deforest din Blue Boy Patru. Aproape gâfâia de nerăbdare. Şi, anticipând ordinul lui Owen de-a-i da bice, aparatul Chinook coborî până aproape la nivelul solului, ridicând cu elicele zăpada şi apa murdară în rafale negre, culcând vegetaţia pitică la pământ.

— Nu, negativ, pune-i capăt, retrage-te, reintră în formaţie la plus patruzeci! Strigă Owen şi-l lovi pe Tony peste umăr.

Tony, care arăta puţin cam ciudat prin masca transparentă ce-i acoperea gura şi nasul, trase de manetă spre el şi ridică aparatul – Cârma Blue Boy – în aerul zbuciumat. Chiar şi în pofida muzicii – bongo-urile înnebunite, vocile de fundal făcând *Hoo-hoo,* „Sympathy for the Devil"[{40}] nu fusese cântată până la capăt nici măcar o sigură dată, nu încă, cel puţin – Owen îşi auzea echipajul mormăind. Aparatul Kiowa, observă el, luase deja puţină

distanţă de formaţie. Oricât ar fi fost de ciudat în gândire, Kurtz nu era deloc prost. Şi avea nişte instincte desăvârşite.

— Ă, şefu'… Deforest părând nu doar dezamăgit, ci de-a binele încins.

— Repet, repet, reintră în formaţie, Grup Blue, reintră…

Explozia îl proiectă în spătarul scaunului şi aruncă aparatul Chinook în sus, ca pe o jucărie. Prin tunetul care urmă, îl auzi pe Tony Edwards înjurând şi luptându-se cu maneta. Se auzeau strigăte din spatele lor, dar, deşi majoritatea echipajului fusese rănit, îl pierduseră doar pe Pinky Bryson, care ieşise din formaţie să arunce o privire mai atentă şi care se prăbuşise când fusese lovit de unda de şoc a exploziei.

— Am reuşit, am reuşit, am reuşit, se tângui Tony, dar Owen fu de părere că de-abia după alte treizeci de secunde reuşi de fapt Tony să redreseze elicopterul, treizeci de secunde care-i părură a fi ore. În sistemul audio, Imnul se întrerupsese, un lucru ce nu spunea nimic bun despre Conk şi băieţii din Blue Boy Doi.

Tony întoarse Cârma Blue Boy, iar Owen observă că parbrizul Perpex era crăpat în două locuri. În urma lor, cineva încă mai striga – Mac Cavanaugh, avea să se afle, reuşise cumva să-şi piardă două degete.

— Sfinte rahat, mormăi Tony. Apoi: Ne-ai salvat şuncile, şefu'. Mulţam.

Owen de-abia îl auzi. Se uita în urmă la rămăşiţele navei, care era acum împrăştiată în cel puţin trei bucăţi. Era greu să fii sigur, fiindcă încă mai zburau fragmente prin aerul care devenise de un roşu-portocaliu ceţos. Era puţin mai uşor de observat rămăşiţele elicopterului lui Deforest. Zăcea înclinat pe-o rână în noroiul din care, în jurul lui, ieşeau bule. De partea uşii laterale, în apă, plutea o bucată lungă de elice, asemeni unei gigantice lopeţi de canoe. La vreo patruzeci de metri mai departe, dintr-o minge galben-albicioasă de foc, se iveau şi mai multe elice înnegrite şi îndoite. Acela era Blue Boy Doi al lui Conklin.

Un gâlgâit şi un bip dinspre aparatul radio. Era Blakey din Blue Boy Trei.

— Şefu', hei, şefu', văd…

— Trei, aici Cârma. Vreau să…

— Cârma, aici Trei, văd supravieţuitori, repet, *văd supravieţuitori ai Blue Boy Patru,* cel puţin trei… nu, patru… cobor să…

— Negativ, Blue Boy Trei, nu cobori deloc. Reintră în formaţie la plus patruzeci – renunţă, în formaţie la plus *unu*-patruzeci, unu-patru-zero, chiar acum!

— Ă, dar, domnule… şefu', vreau să zic… Îl văd pe Friedman, a luat dracului *foc…*

— Joe Blakey, ascultă la mine.

Vocea tăioasă a lui Kurtz era inconfundabilă, Kurtz cel care scăpase de drăcovenia aceea roşie în timp util. *Aproape, gândi Owen, ca şi când ar fi ştiut ce avea să se întâmple.*

— Cară-ţi curu' de-acolo chiar acum sau îţi promit că, într-o săptămână, o să aduni cu lopata căcat de cămilă pe-o temperatură toridă acolo unde pileala-i ilegală. *Terminat.*

Nu se mai auzi nimic de la Blue Boy Trei. Cele trei elicoptere de atac rămase întregi se retraseră la punctul de întâlnire, la plus o sută patruzeci de metri. Owen se uita la spirala furioasă şi ascendentă de fungi Ripley, întrebându-se dacă ştiuse Kurtz despre explozie sau o intuise doar, întrebându-se dacă el şi cu Blakey părăsiseră zona în timp util. Fiindcă omuleţii erau, desigur, infecţioşi; orice ar fi susţinut ei, erau infecţioşi. Owen nu ştia dacă asta justifica ceea ce tocmai făcuseră, dar presupunea că supravieţuitorii din Blue Boy Patru al lui Ray Deforest erau acum cel mai probabil nişte morţi ambulanţi. Sau şi mai rău: oameni în viaţă în curs de mutaţie. Se transformau în Dumnezeu ştie ce.

— Owen. Radioul.

Tony se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Owen.

Suspinând, Owen comută pe canalul securizat al lui Kurtz.

— Aici sunt, şefu'.

9

Kurtz şedea în aparatul Kiowa cu căciula de hârtie încă aşezată în poală. El şi cu Freddy purtau măştile; la fel şi ceilalţi băieţi din grupul de atac. Era posibil ca şi sărmanii soldaţi de la sol încă să le poarte. Măştile nu erau probabil necesare, dar Kurtz, care nu avea nici o intenţie să contracteze Ripley dacă putea evita acest lucru, era calul de prăsilă. Printre alte lucruri, se presupunea că trebuie să le ofere celorlalţi un exemplu. Pe lângă asta, îi oferea un avantaj. Cât despre Freddy Johnson… ei bine, avea nişte planuri care-l includeau pe Freddy. – Aici sunt, şefu', îi spuse Underhill în căşti.

— Ai tras bine, ai zburat şi mai bine şi ai gândit la superlativ. Ai salvat nişte vieţi. Noi doi ne-am întors la vechile coordonate. Ne-am întors pe poziţii de egalitate. Ai priceput?

— Am priceput, şefu'. Am priceput şi apreciez gestul.

Iar dacă-i dai crezare, gândi Kurtz, *eşti chiar mai prost decât pari.*

10

În spatele lui Owen, Cavanaugh încă scotea nişte sunete, dar volumul era acum în scădere. Nu se auzea nimic din partea lui Joe Blakey, care poate tocmai începea să priceapă implicaţiile acelui vârtej străveziu roşu-auriu, pe care poate că reuşiseră, sau poate că nu, să-l evite.

— Totu-i bine, bătrâne? Întrebă Kurtz.

— Avem nişte răniţi, răspunse Owen, dar în rest totu-i roz. Le-am dat puţin de lucru curăţătorilor, totuşi; am lăsat în urmă un dezastru.

Râsetul de cioroi al lui Kurtz se declanşă puternic din nou în căştile lui Owen.

11

— Freddy.

— Da, şefu'.

— Trebuie să fim cu ochii pe Owen Underhill.

— Bine.

— Dacă e nevoie să părăsim zona în pripă – să abandonăm operaţiunea Imperial Valley – Underhill rămâne aici.

Freddy Johnson nu spuse nimic, dădu doar din cap şi conduse elicopterul. Cuminte băieţel. Ştia de care parte a liniei îi era locul, spre deosebire de alţii.

Kurtz se întoarse din nou spre el.

— Freddy, du-ne înapoi la magazinaşul ăla uitat de Dumnezeu şi nu te zgârci cu viteza. Vreau să ajung acolo cu cel puţin cincisprezece minute înainte de Owen şi de Joe Blakey. Înainte cu douăzeci de minute, dacă se poate.

— Da, şefii'.

— Şi vreau o legătură prin satelit securizată cu Cheyenne Mountain.

— Se face. Ia cinci minute.

— Fă-le să fie trei, bătrâne. Fă-le trei.

Kurtz se lăsă pe spate şi se uită la pădurea de pini cum zboară pe sub ei. Atât de mulţi copaci, atât de multă sălbăticie şi deloc puţine fiinţe umane – cele mai multe dintre ele purtând în această parte a anului haine portocalii. Peste o săptămână – poate peste şaptezeci şi două de ore – s-ar putea să fie toată zona la fel de stearpă ca şi munţii de pe lună. Păcat, dar, dacă era un lucru de care nu se puteau plânge cei din Maine că le lipseşte, erau pădurile.

Kurtz roti căciula de hârtie pe un deget. Dacă era posibil, voia să-l vadă pe Owen Underhill purtând-o după ce va fi încetat să mai respire.

— Nu voia decât să vadă dacă se schimbase ceva, spuse Kurtz cu voce scăzută.

Freddy Johnson, care ştia pe care parte-i era unsă felia, nu spuse nimic.

12

La jumătatea drumului spre magazinul lui Gosselin şi când micuţul şi iutele aparat Kiowa al lui Kurtz se mai vedea doar ca o pată mică ce putea sau nu să existe cu adevărat, ochii lui Owen se fixară pe mâna dreaptă a lui Tony Edwards, care stătea crispată pe o ramură a manetei în formă de Y a elicopterului Chinook. La rădăcina unghiei de la degetul mare, la fel de vizibilă ca o dâră de nisip, se vedea o linie curbată de un roşu-auriu. Owen se uită la propriile mâini, inspectându-le la fel de atent cum i le inspecta doamna Jankowski la ora de Igienă Personală, în anii aceia de demult când familia Rapeloew le era încă vecină. Nu vedea nimic încă, nu pe mâinile lui, dar Tony era deja însemnat, iar Owen bănuia că şi lui îi va veni rândul cât de curând.

Familia Underhill fusese baptistă, aşa că Owen cunoştea povestea lui Cain şi a lui Abel. *Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine,* a spus Dumnezeu şi l-a trimis pe Cain să trăiască în ţara lui Nod, la este de Eden. Să trăiască împreună cu oamenii cei josnici, potrivit spuselor mamei sale. Dar, înainte să fie Cain trimis să rătăcească, Dumnezeu îl însemnase, ca să-l recunoască până şi oamenii josnici ai lui Nod ce hram purta. Iar acum, observând vâna aceea roşu-aurie de pe unghia degetului mare al lui Eddie şi căutând-o pe propriile lui mâini şi încheieturi, Owen credea că ştie ce culoare avusese semnul lui Cain.

CAPITOLUL 11 - CĂLĂTORIA ÎMBLÂNZITORULUI DE OUĂ

1

Sinuciderea, descoperise Henry, avea glas. Voia să se explice. Problema era că nu prea vorbea limba lui; cădea des în propria ei păsărească. Dar asta nu conta; simplul fapt că vorbea era îndeajuns. O dată ce Henry îi permise sinuciderii să glăsuiască, viaţa lui se îmbunătăţi considerabil. Avu chiar nopţi în care dormi din nou (nu fură multe astfel de nopţi, dar fură destule) şi nu mai avu o zi cu adevărat proastă.

Până astăzi.

Pe *snowmobile*-ul Arctic Cat se aflase corpul lui Jonesy, dar fiinţa dinlăuntrul vechiului său prieten era plină de imagini şi de dorinţe străine. S-ar fi putut ca Jonesy să se afle încă înăuntru undeva – Henry spera să fie aşa – dar, dacă era aşa, se afla acum prea adânc înăuntru, era prea mic şi lipsit de forţă ca să mai poată schimba ceva. Curând, Jonesy avea să dispară complet, iar asta avea să fie cel mai probabil spre uşurarea lui.

Henry se temuse că fiinţa aflată acum la cârma corpului lui Jonesy îl va simţi, dar trecuse pe lângă el fără să încetinească. Îşi continuase drumul către Pete. O dată afacerea încheiată acolo, ce urma? Încotro avea să se îndrepte mai departe? Henry nu voia să se gândească la asta, nu voia să-i pese.

Într-un sfârşit, porni din nou către cabană, nu fiindcă ar mai fi rămas ceva la Bivuac, ci fiindcă nu avea unde altundeva să meargă. Când ajunse la poarta deasupra căreia atârna o pancartă cu un singur cuvânt scris pe ea – CLARENDON – scuipă în mănuşă un alt dinte. Se uită la el, apoi îl aruncă. Ninsoarea se oprise, dar cerul era încă

întunecat şi el credea că vântul începea din nou să se înteţească. Spuseseră cumva la radio ceva despre o furtună cu vânt puternic? Nu-şi amintea şi nici nu era sigur dacă asta mai avea vreo importanţă.

Undeva, la vest de el, o explozie extrem de puternică scutură ziua. Henry se uită tâmp în acea direcţie, dar nu văzu nimic. Fie se prăbuşise, fie explodase ceva. Cel puţin, câteva dintre vocile sâcâitoare îi dispărură din minte. Habar nu avea dacă acest fapt avea vreo legătură cu explozia, habar nu avea dacă trebuia să-i pese. Păşi prin poarta deschisă, mergând pe urmele de zăpadă tasată făcute de Arctic Cat când plecase şi se apropie de Bivuac.

Generatorul de electricitate bolborosea constant. Deasupra lespezii de granit servindu-le de covoraş, uşa era deschisă. Henry rămase pe loc o clipă şi examină lespedea. La început crezu că vede sânge pe ea, dar sângele, fie el proaspăt sau uscat, nu avea nuanţa aceea inimitabilă roşu-aurie. Nu, avea în faţă un soi de excrescenţă organică. Muşchi sau, poate, fungi. Şi încă altceva…

Henry îşi lăsă capul pe spate, îşi lărgi nările şi adulmecă prudent – în minte i se trezi amintirea vie şi absurdă în acelaşi timp a ieşirii pe care o făcuse cu o lună în urmă împreună cu fosta lui soţie la restaurantul Maurice's, îşi aminti mirosul vinului pe care tocmai li-l turnase *sommelier*-ul în pahare şi-o aminti pe Rhonda şezând de parte cealaltă a mesei şi spunându-şi: *Noi mirosim vinul, iar câinii-şi miros unul altuia curul – lucrurile nu sunt chiar atât de diferite.* Apoi, într-o străfulgerare, îi revenise amintirea laptelui scurgându-se pe bărbia tatălui său. Zâmbise către Rhonda, ea-i zâmbise înapoi, iar el se gândise ce mare uşurare va fi pentru el moartea şi că, dacă avea de gând s-o facă, ar fi fost mai bine s-o facă repede.

Ceea ce mirosi acum nu fu mirosul vinului, ci un iz mlăştinos şi sulfuros. Preţ de o clipă nu-l putu identifica, apoi îşi dădu seama: femeia care-i făcuse pe ei să aibă accidentul. Simţea acolo şi mirosul viscerelor ei putrede.

Henry călcă pe lespedea de granit, conştient că se întorsese în acest loc pentru ultima dată, simţind greutatea tuturor anilor trecuţi – râsetele, discuţiile, berile, ocazionalele droguri, bătaia cu mâncare din '96 (sau fusese oare '97), împuşcăturile, mirosul acela acru de cordită şi sânge care se confunda cu sezonul de vânătoare la cerbi şi căprioare, mirosul morţii şi al prieteniei şi al sclipirii copilăriei.

Stând acolo, adulmecă din nou. Se simţea mult mai puternic şi acum era mai mult chimic decât organic, poate pentru că era atât de dens. Aruncă o privire înăuntrul cabanei. Văzu pe podea şi mai multă substanţă din-aceea scămoasă, igrasioasă, dar încă se mai distingeau scândurile de lemn. Pe covorul Navajo, totuşi, crescuse atât de deasă, că de-abia mai distingeai desenul. Fără-ndoială, chestia aceea se simţea mai bine la căldură şi, totuşi, ritmul în care se dezvolta era înfricoşător.

Henry vru să facă un pas înăuntru, apoi se răzgândi. Se dădu în schimb cu doi-trei paşi înapoi din faţa uşii şi rămase acolo în zăpadă, perfect conştient de sângele care-i curgea din nări şi de găurile din gingii unde avusese dinţi când se trezise în acea dimineaţă. Dacă producea chestia aceea mlăştinoasă un soi de virus cu transmisie pe calea aerului, ca ebola sau hanţa, probabil că se prăjise deja şi orice-ar mai fi făcut s-ar fi asemănat cu închiderea uşii de la grajd după ce-a fost furat calul. Însă nu era cazul să-şi asume riscuri nedorite, nu-i aşa?

Se întoarse pe călcâie şi ocoli Bivuacul spre partea Viroagei, mergând în continuare pe urmele tasate ale Arctic Cat-ului, ca să nu se scufunde în zăpada proaspăt aşternută.

2

Şi uşa şopronului era deschisă. Henry îl vedea pe Jonesy, da, îl vedea limpede ca la lumina zilei, Jonesy făcând o pauză în uşă înainte să intre să ia *snowmobile*-ul, Jonesy

ţinându-se de canatul uşii cu o mână relaxată, Jonesy ascultând… ascultând ce?

Ascultând nimicul. Nu croncănea nici o cioară, nu bombănea nici o gaiţă, nu ciocănea nici o ciocănitoare, nu foşnea nici o veveriţă. Nu se auzea decât vântul şi zgomotul înfundat scos de zăpada căzând din pini şi molizi pe stratul proaspăt aşternut dedesubt. Toate vietăţile din zonă dispăruseră, migraseră asemenea unor animale caricaturale din-tr-un film de desene animate de Gary Larson.

Rămase în loc pentru o clipă, încercând să-şi amintească interiorul şopronului. Pete s-ar fi descurcat mai bine – Pete ar fi stat în acelaşi loc cu ochii închişi şi cu degetul fluturând în aer, apoi ţi-ar fi spus unde se afla fiecare lucru, până la cel mai mic borcan cu şuruburi – dar, în cazul de faţă, Henry credea că se va descurca şi fără talentul deosebit al lui Pete. Tocmai ieri venise în şopron în căutarea unei unelte cu care să deschidă uşiţa unui dulap care se blocase din pricina lemnului umflat. Văzuse atunci lucrul pe care-l căuta acum.

Henry inspiră şi expiră rapid de câteva ori, aerisindu-şi bine plămânii, apoi îşi apăsă puternic mâna peste gură şi peste nas şi păşi înăuntru. Rămase în loc pentru o clipă, aşteptând să i se obişnuiască ochii cu lumina difuză. Nu voia să fie luat prins surprindere de ceva dacă putea evita acest lucru.

Când văzu clar din nou, traversă pieziş locul unde se aflase *snowmobile*-ul. Pe podea nu se vedea aici decât un desen suprapus de pete de ulei, dar se observau câteva urme de jeg roşu-auriu pe prelata verde care acoperise Cat-ul şi care era acum aruncată în lături.

Masa de lucru era în dezordine – un borcan cu cuie şi un altul cu şuruburi erau răsturnate, aşa încât ceea ce fusese păstrat cu grijă separat se amestecase acum laolaltă; un suport pentru pipă care-i aparţinuse lui Lamar Clarendon fusese aruncat pe jos şi spart; toate sertarele fixate în

lăţimea mesei fuseseră trase afară şi lăsate aşa. Unul dintre ei, Beaver sau Jonesy, trecuse prin şopron ca o tornadă, căutând ceva.

Jonesy a fost.

Mda. Poate că Henry nu avea să ştie niciodată ce căutase, dar cel care căutase fusese Jonesy, asta o *ştia,* iar lucrul căutat fusese în mod evident foarte important pentru el sau pentru amândoi. Henry se întrebă dacă-l găsise. Poate că nu avea să ştie nici asta niciodată. Între timp, ce căuta *el* se afla perfect la vedere în colţul îndepărtat al încăperii, atârnat de un cui deasupra unui morman de cutii cu vopsea şi de pistoale de vopsit.

Ţinându-şi încă mâna la gură şi la nas, fără să respire, Henry traversă interiorul şopronului. Atârnând de elasticele care-şi pierduseră aproape în întregime capsele se aflau cel puţin patru măşti de zugrăvit care-ţi acopereau gura şi nasul. Le luă pe toate şi se întoarse la timp să observe ceva mişcându-se în spatele uşii. Îşi opri un suspin, dar bătăile inimii i se accelerară şi, dintr-o dată, cantitatea dublă de aer inhalată care-l ţinuse până acum i se păru prea încinsă şi prea grea. Şi nici măcar nu se afla nimic acolo, fusese doar în imaginaţia lui. Apoi observă că, da, *era* ceva acolo. Lumina intra prin uşa deschisă; alte câteva raze intrau pe singura fereastră murdară de deasupra mesei, iar Henry se speriase la propriu de umbra sa.

Părăsi şopronul din patru paşi mari. Măştile de zugrăvit îi bălăngăneau în mâna dreaptă. Ţinu aerul stătut în plămâni până ce mai făcu patru paşi de-a lungul urmelor *snowmobile*-ului, apoi îi dădu drumul într-o izbucnire explozivă. Se înclină în faţă cu mâinile sprijinite pe coapse, chiar deasupra genunchilor. În faţa ochilor îi apăreau şi-i dispăreau stoluri de puncte negre.

Dinspre est se auzeau pârâituri estompate de focuri de armă. Nu erau puşti de vânătoare; era un zgomot prea puternic şi prea rapid pentru puştile de vânătoare. Erau arme automate. În mintea lui Henry apăru o viziune la fel

de clară ca amintirea laptelui scurgându-i-se pe bărbie tatălui său sau ca Barry Newman fugind din biroul lui ca şi când ar fi purtat pantofi cu propulsoare. Văzu căprioarele şi cerbii, văzu ratonii şi marmotele şi câinii sălbăticiţi şi iepurii fiind retezaţi de gloanţe cu zecile şi cu sutele în vreme ce încercau să scape din ceea ce era evident acum o zonă contaminată; văzu zăpada înroşindu-se de sângele lor inocent (şi posibil contaminat). Această viziune îl duru într-un fel neaşteptat, îl împunse până într-un loc care nu era mort, ci doar moţăia. Locul care rezonase atât de puternic la plânsetul lui Duddits, declanşând o vibraţie armonică ce te făcea să ţi se pară că-ţi va exploda capul.

Henry se îndreptă de spate, văzu sânge proaspăt pe mănuşa stângă şi strigă: – A, *drace!* Către cer cu o voce furioasă şi în acelaşi timp distratră. Îşi acoperise gura şi nasul, făcuse rost de măşti şi avea de gând să poarte cel puţin două când va intra în casă, dar uitase complet de rana din coapsă, cea cu care se alese când se răsturnase Scout-ul. Dacă existase ceva contaminant în şopron, ceva răspândit de fungi, erau şanse mari să se afle acum în interiorul lui. Nu că ar fi fost cine ştie ce măsurile de precauţie pe care, *totuşi* şi le luase. Henry îşi închipui o pancartă, mesajul scris cu litere mari şi roşii spunând: PERICOL DE CONTAMINARE! VĂ RUGĂM, ŢINEŢI-VĂ RĂSUFLAREA ŞI ACOPERIŢI-VĂ CU MÂNA ORICE ZGÂRIETURĂ!

Scoase un râs grohăit şi porni iarăşi spre cabană. Ei bine, pentru Dumnezeu, Maude, oricum nu-şi plănuise să trăiască pentru totdeauna.

Departe înspre est, focurile de armă continuau să pârâie.

3

Stând din nou în faţa uşii Bivuacului, Henry caută în buzunarul din spate al pantalonilor o batistă, deşi nu se aştepta să găsească nimic… şi nici nu găsi. Două dintre punctele de atracţie cărora nu li se făcea reclamă atunci

când venea vorba de petrecerea timpului în pădure erau că puteai să urinezi unde voiai şi că te puteai înclina în faţă să tragi claxonul de fiecare dată când aveai nevoie să-ţi sufli nasul. Era o satisfacţie primară să laşi urina şi mucozităţile să zboare din tine... pentru bărbaţi, cel puţin. Când te gândeai la asta, ţi se părea un soi de minune cu ochi albaştri că femeile puteau discerne şi iubi părţile lor bune, ca să nu mai vorbim de celelalte părţi.

Îşi dădu jos haina, cămaşa de dedesubt şi helanca termică de sub cămaşă. Ultimul strat de haine consta dintr-un tricou al echipei Red Sox din Boston, inscripţionat pe spate cu GARCIAPARRA 5. Henry şi-l dădu şi pe acesta jos, îl strânse într-o bandană şi îl legă peste lacrima însiropată în sânge de pe cracul stâng al blugilor lui, gândindu-se încă o dată că închidea uşa grajdului după ce-a fost furat calul. Totuşi, trebuia să completezi spaţiile punctate, nu-i aşa? Da, trebuia să le completezi şi să o faci scriind frumos şi lizibil. După aceste principii se ghida viaţa. Chiar şi atunci când se îndrepta spre capăt, se părea.

Îmbrăcă celelalte haine înapoi, acoperindu-şi bustul cu pielea încreţită de frig, apoi îşi puse pe faţă două dintre măştile de zugrăvit sub formă de lacrimă. Se gândi să le pună şi pe celelalte două peste urechi, îşi închipui benzile elastice petrecute în cruce pe partea din spate a capului său, asemenea bretelelor unei banduliere şi izbucni în hohote de râs. Ce urma? Cu ultima mască să-şi acopere un ochi?

— Dacă e să mă infecteze, mă infectează, spuse, reamintindu-şi în acelaşi timp că nu strică să fii grijuliu; o doză mică de grijă n-a rănit pe nimeni niciodată, obişnuia să spună bătrânul Lamar.

Înăuntrul Bivuacului, fungii (sau mucegaiul, sau ce-o fi fost) avansaseră apreciabil chiar şi în scurtul răstimp cât stătuse Henry în şopron. Covorul Navajo era acum acoperit dintr-o parte într-alta şi nu se mai vedea deloc desenul. Se vedeau urme pe canapea, pe tejgheaua dintre bucătărie şi

sufragerie şi pe tăblia celor trei scaune aflate lângă tejghea în partea dinspre sufragerie. O vână sinuoasă de puf roşu-auriu urca pe unul dintre picioarele mesei din sufragerie, ca şi când ar fi urmărit traiectoria unei scurgeri de lichid, iar Henry îşi aminti de felul în care se adună furnicile până şi la cea mai mică bucăţică de zahăr. Lucrul poate cel mai neliniştitor era puful roşu-auriu aranjat în formă de pânză de păianjen deasupra covorului Navajo. Henry se uită prostrat la el pentru mai multe secunde înainte să-şi dea seama ce era de fapt: amuleta indiană a lui Lamar Clarendon, capcana pentru vise. Henry nu credea că va afla vreodată cu exactitate ce se întâmplase acolo, dar era sigur de un lucru: capcana indiană prinsese un adevărat coşmar de data aceasta.

Sper că nu ai de gând să mergi mai departe, nu? Nu acum, după ce ai văzut cât de rapid creşte! Jonesy părea *în regulă când a trecut pe lângă tine, dar* nu *era în regulă şi ştii foarte bine asta. Ai simţit-o. Aşa că… sper că nu ai de gând să mergi mai departe, nu?*

— Ba da, spuse Henry. Cele două măşti îi săltară pe faţă când vorbi. Dacă va pune stăpânire pe mine… păi, va trebui doar să-mi iau viaţa.

Arborând o expresie asemenea celei a lui Stubb din *Moby-Dick,* Henry păşi mai adânc în interiorul cabanei.

4

Cu o singură excepţie, fungii creşteau în fuioare şi maldăre. Excepţia se afla în faţa băii, unde se afla un adevărat deal de fungi, tot împletit la un loc şi înălţându-se în sus pe pragul uşii, unind cele două canaturi până la o înălţime de cel puţin un metru douăzeci. Maldărul acesta de înălţimea unui deluşor părea că se ridică pe o bază cenuşie şi spongioasă. Pe partea dinspre sufragerie, materia cenuşie se despicase în două, formând un Y care-i trezi lui Henry imaginea neplăcută a două picioare deformate. Ca şi când ar fi murit cineva în pragul uşii de la baie şi fungii ar fi

crescut pe cadavrul lui. Henry îşi aminti de un articol care-i captase atenţia în timpul facultăţii de medicină când răsfoia o revistă de specialitate în căutarea altor articole. Conţinea fotografii, dintre care una era un instantaneu oribil de autopsie pe care nu-l uitase cu adevărat niciodată. Reprezenta cadavrul gol al victimei unei crime aruncat în pădure şi descoperit aproximativ după patru zile. Ciuperci otrăvitoare îi crescuseră la ceafă, în cutele de la încheietura genunchilor şi în despicătura dintre fese.

Patru zile, desigur. Cabana însă fusese curată dimineaţă, cu doar…

Henry se uită la ceas şi văzu că se oprise la douăsprezece fără douăzeci de minute. Funcţiona acum după Absolut Nici o Oră Standard Estică.

Se întoarse şi aruncă o privire în spatele uşii, convins dintr-o dată că-l pândea ceva de acolo.

Mnu. Nimic, doar puşca de vânătoare Garand a lui Jonesy, sprijinită de perete.

Henry dădu să se întoarcă în faţă, dar se întoarse înapoi. Garand-ul părea curat, aşa că-l ridică. Era încărcat, avea siguranţa pusă, un glonţ era pe ţeava. Perfect. Henry şi-l atârnă de umăr şi se întoarse înapoi către maldărul roşu neplăcut crescând în faţa uşii de la baie. Mirosul de eter, amestecat cu ceva sulfuros şi chiar şi mai neplăcut, era puternic aici. Traversă încet cameră spre baie, forţându-se la fiecare pas să continue, temându-se (şi fiind din ce în ce mai convins) că umflătura roşie cu excrescenţele sub formă de picioare era tot ce mai rămăsese din prietenul lui, Beaver. Dintr-o clipă într-alta va recunoaşte rămăşiţele răvăşite ale părului lung şi negru al lui Beav sau bocancii săi Doc Marten, cei pe care Beaver îi numea „declaraţiile lui de solidaritate cu lesbienele". Beav îşi formase ideea că bocancii Doc Marten erau semnul secret după care se recunoşteau lesbienele între ele şi nimeni nu-l putuse convinge de contrariu. La fel de convins fusese şi că oamenii purtând numele de Rothchild şi Goldfarb conduc

lumea, o conduc probabil dintr-un buncăr săpat adânc în piatră, în Colorado. Beaver, a cărui expresie preferată de surpriză fusese „trage-mi-o, Freddy".

Nu putea fi sigur însă că umflătura de la intrarea în baie fusese cândva Beav şi nici chiar dacă fusese cineva, în definitiv. Nu exista decât acea formă sugestivă. Ceva sclipi în masa spongioasă şi Henry se aplecă mai aproape, întrebându-se în acest timp dacă îi creşteau bucăţi microscopice de fungi pe suprafeţele ude şi neprotejate ale ochilor. Lucrul pe care-l observase se dovedi a fi, de fapt, clanţa de la uşă. Puţin într-o parte, purtând propriul puf roşietic-auriu, se afla o rolă de bandă izolantă. Îşi aminti dezordinea de pe masa de lucru din şopron, îşi aminti de sertarele lăsate deschise. Asta căutase Jonesy acolo? O rolă de bandă blestemată? Ceva în capul lui – poate declicul, poate nu – îi spuse că asta era. Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

În ultimele aproximativ cinci luni de zile, cele în care gândurile sinucigaşe îl vizitau din ce în ce mai frecvent şi rămâneau pentru perioade din ce în ce mai lungi de timp, sporovăind în păsărească lor, curiozitatea îl părăsise aproape complet pe Henry. Acum îl străbătea frivolic, ca şi când s-ar fi trezit înfometată. El însă nu avea cu ce s-o hrănească. Vrusese cumva Jonesy să izoleze uşa cu banda? Da? La ce folos? Cu siguranţă că ştia şi el şi Beav că nu avea să funcţioneze împotriva fungilor, care nu trebuiau decât să-şi strecoare degetele pe sub uşă.

Henry se uită înăuntrul băii şi scoase un horcăit profund de uimire. Indiferent ce nebunie respingătoare se petrecuse, începuse şi se încheiase acolo înăuntru – nu se îndoia de lucrul acesta. Încăperea era o peşteră roşietică, dalele albastre erau aproape în întregime acoperite de aluviunile de materie igrasioasă. Urcase pe piciorul chiuvetei şi pe vasul de toaletă. Capacul toaletei era ridicat şi proptit de rezervorul spart de apă şi, deşi nu era sigur – era prea multă excrescenţă ca să fie sigur – credea că şi

colacul fusese rupt şi vârât înăuntru în bideu. Perdeaua de la duş era acum de un roşu-auriu compact, nicidecum de albastrul ei translucid obişnuit; mare parte din ea fusese ruptă din inele (şi acolo crescuseră mărgele vegetale roşietice-aurii) şi stătea aruncată în cadă.

Ieşind de dincolo de marginea căzii şi ea acoperită de fungi, se vedea un picior încălţat într-un bocanc. Bocancul era un Doc Marten, Henry era sigur de asta. Se părea că-l găsise în sfârşit pe Beaver. Dintr-o dată îl năpădiră amintiri din ziua în care-l salvaseră pe Duddits, amintiri atât de vii şi clare încât ar fi putut avea loc chiar ieri. Beaver îmbrăcat în geaca lui veche şi ciudată de piele, Beaver luând de pe jos sufertaşul lui Duddits şi spunând: *Îţi place serialul ăsta de desene animate? Dar nu-şi schimbă niciodată hainele!* Apoi spunând…

— Trage-mi-o, Freddy, spuse Henry către baia năpădită de fungi. Asta a spus, asta spunea *întotdeauna.*

Lacrimile-i curgeau din ochi şi i se prelingeau în jos pe obraji. Dacă fungii îşi doreau umezeală – şi judecând după jungla ce creştea din rezervorul de la toaletă, umezeala le plăcea foarte mult – puteau ateriza pe el să dea o petrecere.

Lui Henry nu-i păsa prea mult. Avea puşca lui Jonesy. Puteau să se înfrupte din el fungii, dar el se va asigura că nu va mai fi prin preajmă când vor ajunge la desert. Asta dacă avea să fie nevoie.

Şi probabil că avea să fie.

5

Era sigur că văzuse un maldăr de cârpe în şopron. Henry se întrebă dacă se meargă să le aducă. Ar fi putut să le aştearnă pe pardoseala băii, ar fi putut călca pe ele şi ar fi putut arunca o privire mai atentă în cadă. Dar la ce folos? Ştia că Beaver era cel de acolo şi nu simţea nici un pic dorinţa să-şi revadă vechiul prieten, autor al unor expresii inteligente precum *pupă-mă-n cur,* fiind năpădit de fungi

roşii, aşa cum fusese năpădit cadavrul din acea fotografie de demult de o colonie de ciuperci otrăvitoare. Dacă i-ar fi oferit răspunsuri la întrebările lui referitoare la ce se întâmplase acolo, atunci, da, poate. Dar lui Henry nu i se părea foarte probabil acest lucru.

Ce-şi dorea cel mai mult era să iasă de acolo. Fungii erau înfiorători, însă nu asta era tot. Mai era şi senzaţia chiar mai înfiorătoare că nu era singur.

Henry se dădu în spate de lângă uşa de la baie. Pe masa din sufragerie se afla o carte în ediţie de buzunar; pe coperta ei se vedeau dansând câţiva diavoli cu coada bifurcată. Una din cărţile lui Jo-nesy, fără-ndoială şi deja creştea şi pe ea o colonie de jeg roşu-auriu.

Deveni conştient de un sunet nechezat venind dinspre vest, un sunet care se transformă curând într-un tunet puternic. Elicoptere; de data aceasta, nu doar unul singur. Multe. De felul celor mari. După sunet, părea că zboară la joasă altitudine, iar Henry îşi feri capul fără să-şi dea seama. Imagini din zeci de filme despre războiul din Vietnam îi umplură mintea şi, pe moment, fu sigur că elicopterele vor deschide focul, ciuruind cabana. Sau poate că o vor arunca în aer cu napalm.

Aparatele trecură în zbor fără să facă nici una, nici alta, dar mai lipsi puţin să zguduie ceştile şi farfuriile de pe rafturile din bucătărie. Henry se îndreptă de spate pe măsură ce sunetul se îndepărta, transformându-se pentru început într-un huruit, apoi într-un zbârnâit inofensiv. Poate că se duceau să ia şi ele parte la măcelărirea animalelor la capătul dinspre est al regiunii Jefferson. Aşa să facă. El, unul, avea de gând să iasă dracului de-acolo şi să…

Ce? Ce să facă mai departe?

În vreme ce frământa această întrebare în minte, se auzi ceva dinspre unul din dormitoarele de la parter. Un foşnet. Urmă un moment de linişte, un moment îndeajuns de lung pentru ca Henry să se convingă că-i juca iarăşi feste imaginaţia încinsă. Apoi se auzi o serie de ciocănituri şi de

ciripituri, asemănătoare cu sunetele unei jucării mecanice – o maimuţă de tinichea sau un papagal, poate – pe punctul de-a claca. Întreg corpul i se acoperi cu piele de găină. Saliva i se uscă în gură. Părul de pe ceafă începu să i se ridice în mănunchiuri.

Cară-te de aici, fugi!

Înainte să apuce să asculte această voce şi să-i dea voie să se înstăpânească pe conştiinţa lui, străbătu sufrageria spre uşa dormitorului cu paşi largi, dând jos de pe umăr în acest timp Garand-ul. Adrenalina i se vărsă în sânge şi lumea i se înfăţişă mai luminoasă. Percepţia selectivă, acel dar nemărturisit al celor aflaţi în siguranţă şi confort, se nărui şi Henry văzu până-n cel mai mic detaliu: dâra de sânge ducând de la dormitor la baie, un pantof de casă abandonat, mucegaiul acela roşu crescând pe perete sub forma unei palme. După aceea, călcă dincolo de uşă.

Se afla pe pat, indiferent ce era acel lucru; lui Henry i se păru a fi un fel de nevăstuică sau de marmotă cu picioarele amputate şi cu o coadă lungă şi însângerată atârnând în urma ei aidoma unui sac placental. Numai că nici un animal pe care-l văzuse vreodată – poate doar cu excepţia ţiparului de Moray pe care-l văzuse la Acvariul Marin de la Boston – nu avea asemenea ochi mari, disproporţionaţi şi negri. Mai era o asemănare cu ţiparul de Moray: când deschise linia rudimentară ce-i servea drept gură, vietatea scoase la iveală un cuib de colţi înghesuiţi, la fel de lungi şi de subţiri ca acele cu gămălie.

În spatele vietăţii, pulsând pe cearşaful înmuiat în sânge, se aflau peste o sută de ouă portocalii cu maro. Aveau dimensiunea unor bile mari de marmură şi erau acoperite cu bale mucilaginoase de culoare închisă. În interiorul fiecăruia, Henry văzu mişcându-se câte o umbră de mărimea unui fir de păr.

Vietatea-nevăstuică se ridică asemenea unui şarpe ridicându-se din coşul unui îmblânzitor de şerpi şi ciripi către el. Se încovoia pe pat – pe patul lui Jonesy – dar părea

că nu se poate mişca prea mult. Ochii ei negri, lucioşi sclipiră. Coada ei (doar că Henry era de părere că s-ar putea să fie de fapt un tentacul ucigaş) biciui încoace şi-n colo, apoi vietatea se aşează peste cât mai multe ouă putu, ca şi când şi le-ar fi protejat.

Henry îşi dădu seama că repeta acelaşi cuvânt, *nu,* îl repeta întruna într-un mormăit monoton, asemenea unui nevrotic fără scăpare, care fusese umplut cu calmante Thorazine. Îşi sprijini arma în umăr, ochi şi urmări prin cătare capul respingător în formă de ic al vietăţii, în vreme ce acesta se smucea şi se ferea. *Ştie ce ţin în mână, ştie cel puţin atâta lucru,* gândi Henry cu sânge rece, apoi apăsă pe trăgaci.

Trăsese de aproape şi vietatea nici nu încercă prea tare să scape; fie o epuizase depunerea ouălor, fie nu se simţea foarte bine în frig – cu uşa principală deschisă, în Bivuac se făcuse, într-adevăr, destul de frig. Focul de armă răsună puternic în încăperea îngustă, iar capul ridicat în aer al vietăţii se dezintegră într-un lichid ce stropi peretele din spate în fâşii şi cheaguri. Sângele ei avea aceeaşi culoare roşie-aurie ca şi fungii. Trupul decapitat căzu din pat pe un morman de haine străine lui Henry: o haină maro, o vestă portocalie de semnalizare, o pereche de blugi cu manşete (nici unul dintre ei nu purtase vreodată blugi cu manşete; în şcoala generală, cei care purtau aşa ceva erau etichetaţi drept labagii). Mai multe ouă căzură din pat o dată cu cadavrul vietăţii. Cele mai multe aterizară fie pe mormanul de haine, fie pe maldărul de cărţi al lui Jonesy şi rămaseră intacte, altele însă căzură pe podea şi se sparseră. O materie ceţoasă asemenea albuşului se scurse din ele, cam câte o lingură din fiecare ou. În acest lichid se aflau firele acelea de păr, zvârcolindu-se şi torsionându-se şi părând că se uită fix la Henry cu nişte ochi negri de mărimea vârfului de ac. Simplul fapt că se uita la ele îl făcu pe Henry să-i vină să strige.

Se întoarse şi ieşi împleticit din cameră pe nişte picioare la fel de pline de simţuri ca picioarele unei mese. Se simţea ca o marionetă manipulată de cineva cu intenţii bune, dar care tocmai a început să înveţe meseria. Nu avu nici o idee unde se ducea până ce nu ajunse în bucătărie şi se aplecă spre du-lăpiorul de sub chiuvetă.

— *I am the eggman, I am the eggman, I am the walrus! Goo-goo-joob!*[{41}]

Nu cântă aceste cuvinte: le declamă într-o voce triumfală pe care nu ştia că o deţinea în repertoriu. Era vocea unui cabotin din secolul nouăsprezece. Acest gând declanşa imaginea – Dumnezeu ştie de ce – lui Edwin Booth îmbrăcat în d'Artagnan, cu pene la căciulă şi tot tacâmul, citând din versurile lui John Lennon, iar Henry scoase două silabe umoristice puternice – *Ha! Ha!*

Înnebunesc, îşi spuse… dar nu făcea nimic. Îl prefera pe d'Artagnan recitând „I Am the Walrus"[{42}] imaginii sângelui acelei vietăţi împrăştiat pe perete sau bocancului Doc Marten acoperit cu mucegai ieşind din cadă, sau, chiar mai rău, ouălor spărgându-se şi dând naştere unor fire de păr zvârcolitoare cu ochi. Atâţia ochi care-l priveau…

Dădu la o parte detergentul pentru vase şi găleata pentru curăţat podelele şi iat-o, cutia galbenă cu lichid combustibil Sparx pentru grătar. Păpuşarul ageamiu care-i preluase controlul îi întinse braţul cu mişcări sincopate, apoi îi forţă palma să se strângă pe cutia de Sparx. O luă cu el când traversă iarăşi sufrageria, în drum însă se opri să ia şi cutia cu chibrituri de pe poliţa şemineului.

— *I am he and you are me and we are all together!*[{43}] Declamă şi păşi voios în dormitorul lui Jonesy, înainte ca persoana speriată din mintea lui să poată prelua frâiele, să-l întoarcă din drum şi să-l determine s-o ia la sănătoasa. Acea persoană îşi dorea să-l determine să fugă până ce avea să cadă lipsit de cunoştinţă la pământ. Sau până avea să moară de oboseală.

Şi ouăle de pe pat începuseră să se crape. Două duzini sau poate mai multe de fire de păr din acelea se târau deja pe cearşaful îmbibat în sânge sau se zbăteau deja pe perna lui Jonesy. Unul dintre ele îşi ridică miezul de cap şi ciripi spre Henry, un sunet aproape prea subţire şi ascuţit ca să fie auzit.

Totuşi, nepermiţându-şi vreo pauză, dacă avea să ia o pauză nu avea să se mai pună din nou în mişcare (în nici o altă direcţie decât către uşă, desigur), Henry făcu doi paşi spre capătul de la picioare al patului. Unul dintre firele de păr veni alunecând pe podea către el, mişcându-se cu ajutorul cozii asemenea unui spermatozoid văzut la microscop.

Henry îl calcă, în acelaşi timp deschizând cu un deget capacul de plastic al cutiei. Îndreptă pulverizatorul spre pat şi strânse, îndoindu-şi încheietura mâini în stânga şi-n dreapta, asigurându-se că stropea destul lichid combustibil şi pe podea. Când lichidul atinse vietăţile subţiri ca părul, acestea scoaseră ţipete ascuţite şi scâncite, asemenea puilor de pisică nou-născuţi.

— Îmblânzitorul de ouă… Îmblânzitorul de ouă… *morsa!*

Călcă pe încă un fir de păr şi observă că un al treilea îi atârna pe un crac al blugilor, ţinându-se cu coada lui de bici şi încercând să-l muşte prin material cu dinţii lui încă moi.

— Îmblânzitorul de ouă, murmură Henry şi-l dădu jos cu talpa bocancului din celălalt picior. Când încercă să se îndepărteze, îl călcă.

Deveni pe dată conştient că era ud leoarcă de sudoare, că mustea din vârful capului până la degetele de la picioare; dacă avea să iasă în frigul de afară în starea de acum (şi va trebui să facă asta; nu putea rămâne în loc), probabil că se va îmbolnăvi de moarte.

— *Can 't stay here, can 't take no* rest![{44}] Strigă Henry pe noua sa voce triumfală.

Deschise cutia cu chibrituri, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că scăpă jumătate din ea pe jos. Şi mai mulţi viermi

filiformi se târau spre el. Poate că nu ştiau prea multe, dar ştiau cu siguranţă că el e duşmanul; asta ştiau.

Henry prinse un chibrit între degete, îl ridică în aer, îşi propti degetul mare de vârful lui. Un truc pe care-l învăţase de la Pete în vremurile de demult. Prietenii te-nvaţă întotdeauna lucrurile cele mai folositoare, nu-i aşa? Cum să-i oferi vechiului tău prieten Beaver o înmormântare vikingă, de exemplu şi cum să scapi în acelaşi timp şi de şerpişorii aceia gălăgioşi.

— *Îmblânzitorul de ouă!*

Scăpără vârful chibritului şi acesta se aprinse. Mirosul de sulf ars se asemăna cu mirosul care-l întâmpinase la intrarea în cabană, se asemăna cu mirosul băşinilor femeii aceleia corpolente.

— *Morsa!*

Azvârli chibritul la capătul dinspre picioare al patului, unde se afla o cuvertură îmboţită îmbibată acum cu lichid combustibil. Pentru o clipă, flacăra pâlpâi albastră în jurul beţişorului, iar Henry îşi spuse că se va stinge. Apoi se auzi un *flum* moale şi pe cuvertură răsări o modestă coroană de flăcări galbene.

— *Bi-bi-bine lucrat!*

Flăcările se târâră pe cearşaf în sus, înnegrind sângele îmbibat în el. Ajunse la amalgamul de ouă acoperite în vâscozităţi, le gustă şi i se părură bune. Se auzi o serie de pocnituri groase când ouăle începură să explodeze. Se auziră şi mai multe scâncete când viermii începură să ardă. Sfârâituri când lichidul începu să se scurgă din ouăle sparte.

Henry ieşi cu spatele din cameră, împroşcând lichid combustibil în urma lui. Când ajunse în mijlocul covorului Navajo, cutia se goli. O aruncă, scăpără un alt chibrit şi-l azvârli. De data aceasta, *flum!* - Ul se auzi imediat şi flăcările izbucniră portocalii. Căldura îl lovi în faţa strălucind de transpiraţie şi simţi o pornire subită – puternică şi, în acelaşi timp, jucăuşă – de-a-şi arunca

măştile de zugrăvit de pe faţă şi de-a păşi hotărât în flăcări. Bun găsit, căldură; bun găsit, vară; bun găsit, întuneric, prieten vechi.

Îl opri un lucru la fel de simplu cum era şi de puternic. Dacă avea să tragă acum cuiul de la grenadă, suferinţa cauzată de trezirea neplăcută la viaţă a tuturor emoţiilor sale latente n-ar mai fi avut o noimă. Nu va şti niciodată ce se întâmplase aici, dar ar putea cel puţin căpăta nişte răspunsuri de la cei care pilotau elicopterele şi trăgeau în animale. Asta doar dacă nu-l vor împuşca şi pe el, desigur.

În faţa uşii, Henry fu năpădit de o amintire atât de vie, încât inima începu să-i plângă în piept: Beaver îngenunchind în faţa lui Duddits, care încearcă să-şi încalţe pantofii sport de-a-ndoaselea. *Lasă-mă să te-ajut cu ăla, omule,* spune Beaver, iar Duddits, uitându-se la el cu o perplexitate cu ochii larg deschişi pe care nu puteai decât s-o îndrăgeşti, îi răspunde: *A 'uţ e?*

Henry începu din nou să plângă.

— Adio, Beav, spuse. Te iubesc, omule – ţi-o zic din toată inima.

După aceea păşi afară, în frig.

6

Merse până în spatele Bivuacului, acolo unde se găsea stiva de lemne. Lângă ea se afla o altă prelată, mai veche, de un negru-spălăcit. Era îngheţată de pământ şi Henry trebui să tragă tare cu ambele mâini ca s-o desprindă. Sub ea se aflau în dezordine nişte tălpici pentru zăpadă, patine şi schiuri. Se mai afla şi un burghiu de zăpadă antidiluvian.

Uitându-se la acest morman repugnant de echipament pentru iarnă, demult intrat în hibernare, Henry îşi dădu pe dată seama cât era de obosit… numai că *obosit* era un cuvânt mult prea blând. Tocmai făcuse cincisprezece kilometri pe jos, în mare parte în pas alert. Mai fusese implicat şi într-un accident de maşină şi mai descoperise

cadavrul unui prieten din copilărie. Credea că şi ceilalţi doi prieteni din copilărie erau la fel de pierduţi pentru el.

Dacă n-aş fi avut tendinţe sinucigaşe încă de la început, acum aş fi nebun de legat, gândi el, apoi râse. Îi făcea bine să râdă, dar nu-i reducea deloc din oboseală. Chiar şi aşa, trebuia să se care de aici. Trebuia să găsească persoanele investite cu autoritate şi să le spună ce se întâmplase aici. S-ar putea ca ei să ştie deja – judecând după gălăgia pe care o făceau, cu siguranţă ştiau ceva, chiar dacă modul lor de-a face faţă situaţiei îl neliniştea pe Henry – dar s-ar putea ca ei să nu ştie de existenţa nevăstuicilor. Şi de ouă. El, Henry Devlin, le va spune – cine să ştie mai bine ca el? La urma urmei, el era îmblânzitorul de ouă.

Şireturile din piele netăbăcită ale tălpicilor pentru zăpadă fuseseră roase de atâţia şoareci, încât nu mai rămăseseră decât nişte rame goale. După o căutare laborioasă, totuşi, Henry găsi o pereche de schiuri fond butucănoase care arătau ca şi când ar fi fost la modă prin 1954 sau pe-acolo. Clamele erau ruginite, dar, când le apăsă cu ambele degete mari, reuşi să le mişte îndeajuns să-şi vâre bocancii şi să-i prindă bine.

Din interiorul cabanei se auzeau pârâituri constante. Henry puse o mână pe peretele din lemn şi simţi căldura. Sub streaşină se afla un mănunchi de beţe de schi de diferite dimensiuni, cu mânerele îngropate într-un ghemotoc de pânză de păianjen murdară. Lui Henry nu-i venea să atingă pânza de păianjen – amintirea ouălor şi a zbaterilor puilor vietăţilor-nevăstuici era încă prea proaspătă – dar avea cel puţin mănuşile trase pe mâini. Mătură pânza de păianjen şi caută cu mişcări pripite printre beţele de schi. Vedea deja scântei dansând în fereastra de lângă capul său.

Găsi o pereche de beţe doar cu puţin mai scurte decât îi trebuiau la statura lui înaltă şi schie neîndemânatic spre colţul clădirii. Se simţea, cu vechile schiuri în picioare şi cu puşca lui Jonesy atârnată de umăr, ca un soldat nazist dintr-

un film de Alistair MacLean. Când se întoarse cu spatele, fereastra lângă care stătuse el se sparse cu un bubuit surprinzător de puternic – ca şi când ar fi aruncat cineva un bol mare de sticlă de la etajul al doilea al unei clădiri. Henry îşi strânse umerii şi simţi cioburile cum i se lovesc de haină. Câteva îi aterizară în păr. Îi trecu prin minte că, dacă i-ar mai fi luat alte douăzeci sau treizeci de secunde să caute printre schiuri şi beţe, explozia acelei ferestre i-ar fi curăţat mare parte din faţă.

Se uită în sus către cer, îşi duse palmele de-o parte şi de cealaltă a obrajilor, asemenea lui Al Jolson{45} şi spuse:

— Cineva acolo sus mă iubeşte! Uraa!

Flăcările ieşeau acum pe fereastră, lingeau suprafaţa de sub streaşină, iar Henry auzea şi alte lucruri spărgându-se în cabană pe măsură ce coeficientul de încălzire se ridica. Cabana tatălui lui Lamar Clarendon, construită imediat după al doilea război mondial, ardea acum din temelii. Era cu siguranţă un vis.

Henry schie în jurul casei, ţinându-se departe de ea, urmărind cum şiroaie de scântei se ridicau din horn şi se în vârtejeau către norii cu burţile coborâte. Încă se mai auzeau focuri de armă dinspre est. Cineva îi scosese din pepeni, cu siguranţă. Îi scosese din pepeni şi din încă ceva. Mai fusese şi explozia aceea din vest – ce Dumnezeu fusese şi aia?

Nu avea cum şti. Dacă va ajunge întreg la alţi oameni, poate că-i vor spune ei.

— Dacă nu hotărăsc să mă radă şi pe mine pur şi simplu, spuse el.

Vocea îi ieşi ca un croncănit uscat; atunci îşi dădu seama că aproape murea de sete. Se aplecă cu grijă (nu mai stătuse pe schiuri, de orice fel, de zece ani sau chiar mai mult), luă câtă zăpadă putu în căuşul palmelor împreunate şi-şi umplu gura cu ea. Aşteptă să se topească şi să i se prelingă pe gât în jos. Senzaţia era divină. Henry Devlin, psihiatru şi autor ocazional al unui studiu despre Soluţia

Hemingway, un bărbat care fusese cândva un băieţaş virgin şi care era acum un tip înalt cu alură de tocilar, ai cărui ochelari îi alunecau întotdeauna spre vârful nasului, al cărui păr încărunţea, ai cărui prieteni fie muriseră, fie dispăruseră, fie se schimbaseră, acest bărbat stătea în poarta deschisă a unui loc unde nu avea să se mai întoarcă vreodată, stătea pe schiuri şi mânca zăpadă cum ar mânca un copil îngheţată Sno-Cone la Circul Shrine, stătea acolo şi se uita cum ardea ultimul adăpost plăcut din viaţa sa. Flăcările străbătură prin şindrila de cedru. Zăpada moale se transforma în apă aburindă şi se scurgea prin jgheaburile ruginite. Braţe de foc apăreau şi dispăreau în cadrul uşii deschise, asemenea unor gazde entuziaste făcându-le semn nou-veniţi-lor să se grăbească, să se grăbească, la naiba, aduceţi-vă cururile înăuntru înainte să ardă din temelii întreaga cabană. Covoraşul de puf roşu-auriu care crescuse pe lespedea de granit se prăjise, îşi pierduse culoarea, căpătase o nuanţă cenuşie.

— Bine, murmură Henry cu răsuflarea tăiată. Îşi încleşta ritmic pumnii pe mânerele betelor de schi fără să-şi dea seama. Bine, asta-i bine.

Rămase în acea postură pentru următoarele cincisprezece minute şi, când nu mai putu suporta spectacolul, se întoarse cu spatele la flăcări şi porni înapoi pe drumul pe care venise.

7

Nu-l mai anima nici o grabă. Avea de făcut treizeci şi cinci de kilometri *(35,7 ca să fiu exact,* îşi spuse) şi, dacă nu avea să accelereze pasul, nu avea să ajungă până la capăt. Mergea tot pe urmele de zăpadă tasată ale *snowmobile*-ului şi se oprea să se odihnească mai des decât se oprise când venise din direcţia cealaltă.

A, dar atunci eram mai tânăr, gândi cu doar o urmă de ironie.

Se uită la ceas de două ori, uitând că în regiunea Jefferson era acum Absolut Nici o Oră Standard Estică. Singurul reper fiind covorul stabil de nori de deasupra capului său, tot ce ştia era că încă nu se înnoptase. Era după-amiază, sigur, dar dacă era devreme sau târziu, asta nu ştia. Într-o altă după-amiază, foamea i-ar fi servit drept reper, nu însă şi astăzi. Nu şi după ce văzuse vietatea din patul lui Jonesy şi ouăle şi firele de păr cu ochii lor negri ieşiţi în evidenţă. Nu şi după ce văzuse piciorul ieşind din cadă. I se părea că nu va mai putea mânca niciodată… şi, dacă va mânca totuşi, nu va putea niciodată mânca ceva având cea mai mică urmă de roşu. Cât despre ciuperci? Nu, mulţam.

Schiatul, cel puţin pe astfel de schiuri fond butucănoase, se asemăna foarte mult cu mersul pe bicicletă, descoperi el: nu-l uitai niciodată. Căzu o singură dată, când urca primul deal, schiurile alune-cându-i de sub picioare, dar el nu făcu decât să se aplece năucit în direcţia opusă şi, în afară de o sperietură bunicică, nu păţi nimic. Credea că nu mai fuseseră cernite schiurile de când cultivatorul de arahide era preşedinte{46}, dar, dacă se păstra pe urmele tasate şi adânci ale *snowmobile*-ului, nu avea să păţească nimic. Se minună de desenul de urme lăsat de animale pe Deep Cut Road – nu mai văzuse niciodată atâtea la un loc. Câteva animale merseseră de-a lungul drumului, dar cele mai multe urme îl străbăteau dinspre vest spre est. Deep Cut-ul cotea puţin către nord-vest, iar nordul era limpede un punct cardinal pe care animalele din zonă voiau să-l evite.

Am plecat în călătorie, îşi spuse. *Poate că va scrie cineva, cândva, un poem epic despre asta: „Călătoria lui Henry".*

— Mda, spuse el. „Timpul încetini şi realitatea se-ndoi; îmblânzitorul de ouă merse făr' a se opri."

Râse de aceste cuvinte şi, din cauza gâtului său uscat, râsul se transformă într-o tuse sacadată. Se opri pe marginea urmelor de *snowmobile,* mai luă în căuşul

palmelor împreunate încă o dată zăpadă şi o înghiţi pe toată.

— E gustoasă… şi-ţi face şi bine! Proclamă el. Zăpada! Servită acum nu doar la micul dejun!

Se uită spre cer şi asta-l costă. Pentru o clipă fu cuprins de ameţeli şi crezu că va cădea pe spate. Apoi, senzaţia de vertij se retrase. Norii de pe cer păreau mai întunecaţi. Venea ninsoarea? Venea noaptea? Veneau amândouă în acelaşi timp? Îl dureau genunchii şi gleznele din pricina mersului pe schiuri, iar braţele-l dureau chiar şi mai tare cum mânuise beţele. Pernele cu muşchi de pe piept dureau însă cel mai tare. Acceptase deja ca sigur gândul că nu va ajunge la magazinul lui Gosselin până la lăsarea întunericului; acum, stând pe marginea drumului şi mâncând şi mai multă zăpadă, îi trecu prin minte că s-ar putea să nu mai ajungă deloc acolo.

Îşi desfăcu bandana făcută din tricoul Red Sox pe care o legase în jurul piciorului şi spaima îl asaltă când observă o dâră stacojie strălucitoare pe pantaloni. Inima îi bătu atât de tare, încât îi apărură puncte albe în faţa ochilor, puncte adunate în stoluri, puncte pulsatile. Îşi întinse degetele tremu-rânde către pata roşie.

Ce crezi că poţi face? Îşi spuse în batjocură. *Crezi c-o poţi lua de acolo ca şi când ar fi o bucată de aţă sau o scamă?*

Ceea ce *şi făcu,* fiindcă *era* o bucată de aţă: una roşie, de la logo-ul cusut pe tricou. O aruncă şi o privi cum pluteşte până ce se aşează pe zăpadă. Apoi strânse din nou tricoul peste ruptura din pantaloni. Pentru o persoană care, cu doar patru ore în urmă, trecea în revistă toate modalităţile de-a-şi pune capăt zilelor – ştreangul şi laţul, cada şi punga de plastic, balustrada unui pod şi mereu-popu-lara Soluţie Hemingway, cunoscută în unele secţii de poliţie drept Ultimul Salut al Poliţistului – se speriase destul de tare pentru o clipă sau două.

Fiindcă nu vreau să mor în felul ăla, îşi spuse. *Nu vreau să fiu mâncat de viu de...*

— De ciupercile otrăvitoare de pe Planeta X, spuse.

Îmblânzitorul de ouă se puse în mişcare din nou.

8

Lumea înconjurătoare se împuţină, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când ne apropiem de istovire şi nu ne-am terminat munca, sau când suntem aproape gata cu ea. Viaţa lui Henry se redusese la patru mişcări simple şi repetitive: sus-josul braţelor împingându-se în beţe şi împingerea schiurilor prin zăpadă. Durerile şi suferinţele lui dispăruseră, cel puţin pentru moment, atunci când el intră într-o cu totul altă zonă. Îşi mai amintea să fi păţit ceva pe departe asemănător cu asta o singură altă dată, în anii de liceu, când juca pe postul de mijlocaş-atacant în echipa de baschet Tigers din Derry. În timpul unui meci crucial din semifinale, trei dintre jucătorii lor cei mai buni fuseseră scoşi din joc din cine ştie ce motive, la nici trei minute după începerea celui de-al treilea sfert de joc. Antrenorul îl lăsase pe Henry să joace până la sfârşitul partidei – nu primise nici o penalizare; fluierul sunase doar pentru a anunţa pauzele şi loviturile libere. Reuşise, dar, când se fluierase pentru ultima dată, punându-se astfel capăt partidei (Tigers pierduseră cu surle şi trâmbiţe), el plutea într-un soi de vis fericit. Pe la jumătatea coridorului spre vestiarul băieţilor, picioarele îi cedaseră şi se prăbuşise cu un zâmbet nătâng încă pe faţă, în vreme ce coechipierii lui, îmbrăcaţi încă în costumaţia roşie din deplasare, râdeau şi-i făceau galerie şi aplaudau şi fluierau.

Aici nu era nimeni care să aplaude sau care să fluiere; nu era decât pârâitul bâlbâit al armelor de foc auzindu-se dinspre est. Încetase parcă puţin acum, dar era încă destul de puternic.

Mai de rău augur erau rarele împuşcături dinaintea lui. De la magazinul lui Gosselin, poate? Era greu de spus.

Se auzi cântând melodia formaţiei Rolling Sto-nes care-i plăcea cel mai puţin, „Sympathy for the Devil" *(Made damn sure that Pilate washed his hands and sealed His fate*[{47}]*,* mulţumim mult de tot, aţi fost un public minunat în seara asta) şi se convinse să se oprească atunci când îşi dădu seama că melodia se amestecase de-a binelea cu amintirile pe care le avea de când fusese Jonesy în spital, ale felului în care arătase Jonesy în martie trecut, nu doar emaciat, ci într-un fel împuţinat, ca şi când esenţa fiinţei lui s-ar fi retras în sine ca să formeze un scut protector în jurul corpului său luat prin surprindere şi maltratat. Jonesy se uitase la Henry ca la un om conştient că urmează să moară şi, deşi nu murise, Henry îşi dădu acum seama că mai mult sau mai puţin atunci deveniseră cu adevărat serioase gândurile lui sinucigaşe. Galeriei schimbătoare de imagini care-l bântuise în crucea nopţii – laptele albastru-albicios scurgându-se pe bărbia tatălui său, tremuratul feselor enorme ale lui Barry New-man în vreme ce acesta părăsea biroul lui, Richie Grenadeau întinzând un excrement de câine spre un Douglas Cavell plângăreţ şi aproape gol, spunându-i să-l mănânce, spunându-i că trebuie să-l mănânce – se adăugase atunci imaginea feţei uscate şi a privirilor confuze ale lui Jonesy, Jonesy care fusese schilodit în mijlocul străzii netam-nesam, Jonesy care păruse mai mult decât dispus să-şi încalţe bocancii de călătorie şi să părăsească oraşul. Medicii spuseseră că starea i se stabilizase, dar Henry citise în ochii vechiului său prieten mai degrabă adjectivul „critică" lângă substantivul „stare". Compasiune pentru diavol? Să fim serioşi. Nu exista bine, nu exista diavol, nu exista compasiune. Şi, o dată ce-ţi dădeai seama de lucrurile astea, dădeai de belea. Zilele tale de client viabil şi solvabil în marele bâlci care era Kulture Amerika erau numărate.

Se auzi cântând din nou – *But what s puzzling you is the nature of the game*[{48}] – şi se convinse să se oprească. Ce altceva să cânte, atunci? Ceva absolut tâmpit. Tâmpit şi

lipsit de sens şi savuros, ceva ce să mustească de Kulture Amerika. Ce zici de melodia aia a celor de la Pointer Sisters? Aia-i o melodie potrivită.

Uitându-se în jos la schiurile alunecând împleticit şi la urmele orizontale lăsate de snowmobile, începu să cânte. Curând, mormăia întruna într-o şoaptă monotonă, fără inflexiuni, în vreme ce transpiraţia îi înmuia hainele şi mucozităţi îi curgeau din nas şi-i îngheţau pe buza de sus:

— I *know we can make it, I know we can, we can work it out, yes we can-can yes we can yes we can…*[{49}]

Mai bine. Cu mult mai bine. Toţi acei *yes we can-can* erau la fel de Amerikan Kulture asemenea unei camionete Ford parcate în faţa unei săli de popice, asemenea unei lichidări de stoc la magazinul de lenjerie JCPenney sau asemenea unei vedete de muzică rock moartă în cada de la baie.

9

Aşadar, ajunse într-un sfârşit la adăpostul unde-i lăsase pe Pete şi pe femeie. Pete nu mai era acolo. Nu mai era nici urmă de el.

Acoperişul din tablă zincată ruginită se prăbuşise şi Henry îl ridică şi se uită sub el ca sub o plapumă metalică să se asigure că Pete nu era acolo. Nu era, în schimb era femeia. Se târâse sau fusese mutată din locul unde se aflase când plecase el spre Bivuac. Şi, undeva pe drum, contractase o formă severă de moarte. Hainele şi faţa ei erau acoperite cu mucegaiul de culoarea ruginii care sufocase şi cabana. Henry observă un lucru interesant: în vreme ce excrescenţele de pe ea se simţeau destul de bine (mai ales în nările şi în singurul ei ochi aflat la vedere, în care se dezvoltase o adevărată junglă), cele ce se îndepărtaseră de ea, transformându-i corpul într-un fel de epicentru solar, întâmpinau dificultăţi. Fungii din spatele ei, din partea în care nu dogorea căldura focului, căpătaseră o nuanţă cenuşie şi îşi opriseră expansiunea. Cei din faţa ei o duceau un pic mai bine – avuseseră parte de căldură şi de o

porţiune de pământ unde zăpada se topise şi unde se putuse dezvolta în voie – dar vârfurile cârceilor căpătau încet griul-prăfos al cenuşii vulcanice.

Henry era aproape convins că fungii sucombau.

La fel se întâmpla şi cu lumina zilei – nu încăpea acum nici urmă de îndoială în această privinţă. Henry lăsă să cadă bucata de tablă ruginită şi ondulată la loc peste cadavrul lui Becky Shue şi peste rămăşiţele spuzite ale focului. Apoi se uită iarăşi la urmele lăsate de *snowmobile,* dorindu-şi aşa cum îşi dorise şi la cabană s-o fi avut pe Natty Bumpo cu el ca să-i explice lucrurile pe care le vedea el. Sau să-l fi avut pe prietenul lui Jonesy, Hercule Poirot, cel cu micile celule cenuşii.

Urmele făceau o cotitură spre acoperişul prăbuşit al adăpostului, înainte să-şi continue drumul înspre nord, către magazinul lui Gosselin. Acolo se mai vedea o urmă tasată în zăpadă care aducea aproape perfect cu silueta unui corp uman. De-o parte şi de cealaltă a siluetei se vedeau bucăţi rotunde de iarbă unde zăpada se topise.

— Ce părere ai, Hercule? Întrebă Henry. Ce-nseamnă asta, *mon ami?*

Hercule însă nu spuse nimic.

Henry începu din nou să cânte în şoaptă şi se aplecă mai aproape de una dintre urmele rotunde, fără să-şi dea seama că renunţase la Pointer Sisters şi se întorsese înapoi la Rolling Stones.

Lumina era destul de puternică să-i permită să vadă că, la stânga siluetei din zăpadă, erau trei gropiţe şi-şi aduse aminte de peticul de pe cotul drept al hainei lui Pete. Pete îi spusese cu o mândrie suspectă că iubita lui i-l cususe, susţinând că nu se cădea să plece la vânătoare cu jacheta ruptă. Henry îşi aminti că i se păruse trist şi comic în acelaşi timp felul cum Pete pusese cu generozitate temeliile unui viitor fericit bazându-se pe acel unic gest de amabilitate… un gest care, în definitiv, avea mai mult de-a face cu felul în care fusese crescută domnişoara amintită decât cu

sentimentele pe care le-ar fi nutrit pentru iubitul ei amator de bere.

Nu că ar fi contat foarte mult această distincţie. Ce conta era că Henry reuşise în sfârşit să ducă la capăt o deducţie sadea. Pete se târâse de sub acoperişul prăbuşit. Jonesy – sau ceea ce-l stăpânea acum pe Jonesy, norul – trecuse pe acolo, cotise spre rămăşiţele adăpostului şi-l ridicase pe Pete.

De ce?

Henry nu ştia.

Nu toate petele din silueta tasată în zăpadă a prietenului său schilodit, prieten care se târâse de sub bucata de tablă împingându-se în coate, erau pete din-acelea igrasioase. Unele erau pete de sânge uscat. Pete fusese rănit. Se tăiase oare când se prăbuşise acoperişul? Doar asta să fie?

Henry observă o dâră sinuoasă pornind de la adâncitura făcută în zăpadă de corpul lui Pete. La capătul ei se afla ceea ce el confundă la început cu un băţ ars în întregime. O privire mai îndeaproape îl făcu să-şi schimbe părerea. Era de fapt una dintre vietăţile acelea aducând a nevăstuică; aceasta era arsă şi era moartă şi-şi schimba culoarea în cenuşiu acolo pe unde nu o muşcase focul. Henry o mută mai încolo cu vârful bocancului. Sub ea se afla un mănunchi mic de ceva îngheţat. Ouă, din nou. Probabil că le depusese chiar şi în momentul morţii.

Henry, străbătut de fiori, astupă cu zăpadă şi ouăle şi cadavrul micului monstru. Îşi desfăcu în-cropeala de bandaj pentru a mai arunca o privire la rana din picior. În timp ce făcea asta, îşi dădu seama ce cântec îi ieşea de pe buze. Se opri din cântat. Zăpadă proaspătă, doar câţiva fulgi uşori şi răzleţi, începu să coboare alene.

— *De ce* continuu să cânt asta? Întrebă el. De ce continuă cântecul ăla împuţit să-mi revină în minte?

Nu se aşteptă la vreun răspuns; acestea erau întrebări pe care le rostea cu glas tare mai mult pentru alinarea pe care i-o aducea să-şi audă propria voce (locul acesta era un loc al

morţii, poate era chiar bântuit), dar un răspuns primi, totuşi.

— Pentru că e cântecul *nostru.* E Imnul Detaşamentului, cel pe care-l ascultăm totdeauna când acţionăm în forţă. Suntem băieţii lui Cruise.

Cruise? Auzise bine? Cruise, ca şi Tom Cruise? Poate nu exact aşa.

Focurile de armă dinspre est erau mai răzleţe acum. Masacrul animalelor se apropia de sfârşit. Rămâneau însă oamenii, un şir lung de puşcaşi, vânători care purtau haine verzi sau negre în loc de portocalii şi care ascultau acel cântec întruna, în vreme ce-şi făceau meseria, ridicând nota de plată pe casa de marcat a unui măcelar imaginar: *I rode a tank, held a general's rank, when the blitzkrieg raged and the bodies stank... Pleased to meet you, hope you guess my name.*[{50}]

Ce se întâmpla, de fapt, aici? Nu în sălbatica, minunata, dusa cu pluta Lume de Afară, ci înlăuntrul propriei sale minţi? Avusese scurte străfulgerări de cunoaştere de când se ştia – de când îl ştia pe Duddits, în orice caz – dar niciodată nu fuseseră ca acum. Ce era acum? Avea timp să examineze acest nou şi puternic fel de-a vedea linia?

Nu. Nu, nu, nu.

Şi, ca şi când l-ar fi zeflemisit, cântecul îi răsună în minte: *generals rank, bodies stank.*

— Duddits! Exclamă el în după-amiaza diafană, muribundă; fulgi leneşi cădeau precum penele dintr-o pernă spartă. Un gând se luptă să se nască, dar era prea mare, era prea mare.

— *Duddits!* Strigă din nou cu vocea lui triumfală de îmblânzitor de ouă şi-atunci înţelese totuşi un lucru: luxul sinuciderii îi fusese refuzat. Acesta era cei mai groaznic lucru dintre toate, fiindcă aceste gânduri ciudate – *I shouted out who killed the Kennedys*[{51}] – îl sfârşeau în bucăţi. Începu din nou să lăcrimeze, năucit şi speriat, singur în mijlocul pădurii. Toţi prietenii lui, cu excepţia lui

Jonesy, erau morţi, iar Jonesy se afla în spital. Era o vedetă de cinema şi se afla în spital alături de Dl Cenuşiu.

— Ce-nseamnă *asta!* Gemu Henry. Îşi lovi tâmplele cu palmele (simţea că i se umflă capul încontinuu) şi beţele de schi ruginite şi vechi se bălăngăniră inutile la capătul curelelor cu care erau prinse de încheieturile lui, asemenea unor elice propulsoare rupte. *O, Cristoase, ce-nseamnă ASTA?*

Doar cântecul i se oferi ca răspuns: *Pleased to meet you! Hope you guess my name!*

Doar zăpada: roşie de la sângele animalelor măcelărite, care zăceau pretutindeni, un pogrom de la Dachau cu căprioare şi cerbi, cu ratoni şi iepuri, cu nevăstuici şi urşi şi marmote…

Henry ţipă, se ţinu de cap şi ţipă atât de tare şi de puternic încât, pentru o clipă, fu sigur că va leşina. Apoi, ameţeala îi trecu şi mintea păru că i se limpezeşte, cel puţin pentru moment. Nu-i rămase decât o imagine sclipitoare a lui Duddits aşa cum arătase când îl întâlniseră pentru prima dată, Duddits nu în lumina unei ierni gen Blitzkrieg ca-n acel cântec al Stones-ilor, ci în lumina pacifică a unei după-amiezi înnorate de octombrie, Duddits uitân-du-se în sus la ei cu ochii aceia oblici şi într-un fel înţelepţi de chinez. Duddits a fost momentul nostru de culme, îi spusese el lui Pete.

— A'uţ e? Spuse Henry acum. A'uţ di'as?

Mda, a'uţ di'as. Întoarce-i invers, încalţă-i cum se cuvine, a'uţ di'as.

Zâmbind timid (deşi obrajii îi erau încă udaţi de lacrimile care începeau să îngheţe), Henry porni din nou la drum pe schiuri, de-a lungul urmelor lăsate de *snowmobile.*

10

Zece minute mai târziu, ajunse la epava răsturnată a Scout-ului. Realiză pe dată două lucruri: că-i era totuşi o foame de lup şi că acolo înăuntru se găsea mâncare. Văzuse

urmele care mergeau către şi veneau dinspre Scout şi nu avusese nevoie de Natty Bumppo ca să ştie că Pete o părăsise pe femeie şi că se întorsese la maşină. Nu avusese nevoie nici de Hercule Poirot ca să ştie că mâncarea pe care o cumpăraseră de la magazin – în cea mai mare parte, cel puţin – se afla încă în maşină. Ştia foarte bine după ce se întorsese Pete de fapt.

Alunecă pe schiuri de partea pasagerului după urmele lăsate de Pete şi se opri chiar când aproape i se dezlegară schiurile. Vântul nu sufla de partea aceasta a maşinii şi ceea ce scrisese Pete în zăpadă cât timp îşi băuse cele două beri încă se mai putea citi: DUDDITS, scris de mai multe ori. Uitându-se la numele de pe zăpadă, Henry fu străbătut de fiori. Era ca şi când ar fi venit la mormântul unei fiinţe iubite şi ar fi auzit o voce răzbătând din pământ.

11

În interiorul Scout-ului se aflau cioburi de sticlă. Şi sânge. Fiindcă cel mai mult sânge era pe bancheta din spate, Henry fu sigur că nu fusese vărsat în timpul accidentului; Pete se tăiase când revenise la maşină. Cel mai interesant lucru i se păru lui Henry că nu se vedea nici urmă de puf roşu-auriu. Acesta se dezvolta cu rapiditate, astfel încât concluzia logică era că Pete nu fusese infectat când se întorsese după bere. După aceea, poate, dar atunci nu.

Luă pâinea, untul de arahide, laptele şi baxul cu suc de portocale. Apoi ieşi cu spatele din Scout şi se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de portbagajul întors cu susul în jos, uitându-se la zăpada proaspătă cum se cerne şi înghiţind pâine cu unt de arahide cât de repede putea, folosindu-se de degetul arătător pe rol de cuţit şi lingându-l după fiecare ungere a feliei. Untul de arahide era gustos, iar sucul de portocale se termină din două înghiţituri lungi, dar nu-i ajunse să se sature.

— Ceea la ce te gândeşti tu, declamă în după-amiaza târzie, este grotesc. Ca să nu mai spun că e *roşie.* E mâncare roşie.

Roşie sau nu, *se gândea* la ea şi nu putea fi chiar *atât* de grotesc acest gând; Henry era, la urma urmei, un om care-şi petrecuse nopţi nesfârşite gândindu-se la pistoale şi la funii şi la pungi de plastic. Toate acestea i se păreau acum naive, dar fuseseră gândurile *lui,* fără-ndoială. Aşa că…

— Aşa că daţi-mi voie să închei, stimate doamne şi stimaţi domni ai Asociaţiei Americane de Psihiatrie, citându-l pe răposatul Joseph „Beaver" Clarendon: „Am spus futu-i şi-am aruncat un bănuţ în coşul Crucii Roşii. Iar dacă asta nu vă place, să-mi sugeţi cariciul." Mulţumesc foarte mult.

Încheindu-şi astfel discursul către Asociaţia Americană de Psihiatrie, Henry se târî înapoi în Scout, reuşind pentru a doua oară să nu se taie în cioburi şi luă pachetul ambalat în hârtie de măcelar (2.79 $ scria pe el cu caligrafia tremurată a bătrânului Gosselin). Ieşi din nou cu spatele şi cu pachetul în buzunar, apoi îl luă în mână şi-i rupse aţa. Înăuntru se aflau nouă chiftele durdulii de carne pentru hot dog. Erau chiftele din carne roşie de vită.

Preţ de o clipă, mintea lui încercă să-i arate imaginea reptilei fără picioare zvârcolindu-se pe patul lui Jonesy şi uitându-se la el cu ochii ei negri şi goi, dar o alungă cu viteza şi cu uşurinţa unui om ale cărui instincte de supravieţuire nu au amorţit niciodată.

Carnea era deja prăjită; totuşi, mai trecu flacăra brichetei sale cu butan pe sub fiecare chiflă până ce se încălziră puţin, apoi le înveli în Pâine Minune şi le înfulecă. Zâmbi tot timpul cât mâncă, conştient de cât de ridicol ar părea unei persoane străine. Ei bine, nu se spunea cumva că psihiatrii ajung într-un sfârşit la fel de nebuni ca şi pacienţii lor, dacă nu chiar şi mai rău?

Important era că îşi pusese burta la cale. Şi mai important era că toate gândurile şi frânturile de imagini lipsite de logică spălaseră putina din mintea lui. La fel

făcuse şi cântecul. Spera ca nici una din mizeriile alea să nu se mai întoarcă vreodată. Niciodată, te rog, Dumnezeule.

Mai înghiţi nişte lapte, râgâi, apoi îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nu avea, totuşi, de gând să adoarmă; pădurile astea erau minunate, întunecate şi adânci, iar el mai avea de parcurs douăzeci virgulă patru kilometri până să poată adormi.

Îşi aminti că Pete spusese ceva despre nişte zvonuri pe care le auzise la magazinul lui Gosselin – vânători dispăruţi, lumini în cer – şi-şi aminti cât de uşor le trecuse cu vederea Marele Psihiatru American, comparându-le cu isteria satanistă din statul Washington, comparându-le cu isteria de abuzuri din Delaware. Se jucase de-a Dl Stoarce-Creiere Ştie-Tot cu gura şi cu partea din faţă a minţii, în vreme ce partea din spate a minţii lui continuase să se joace cu ideea sinuciderii asemenea unui copil mic care şi-a descoperit degetele de la picioare în timp ce făcea baie. Fusese foarte convingător, ar fi putut participa la orice dezbatere televizată care-şi propunea să discute preţ de şaizeci de minute despre interdependenţa dintre inconştient şi necunoscut, însă lucrurile suferiseră mutaţii. Acum, *el* devenise un vânător dispărut. De asemenea, văzuse lucruri pe care nu le găseşti pe Internet chiar dacă motorul de căutare pe care-l foloseşti are o mare rază de acoperire.

Şedea acolo cu capul pe spate, cu ochii închişi, cu burta plină. Garand-ul lui Jonesy stătea proptit de unul dintre cauciucurile Scout-ului. Zăpada îl mângâia pe obraji şi pe frunte asemenea unor lăbuţe de pisică.

— A sosit momentul, se întâmplă ce-au aşteptat toţi nătărăii, spuse el. Întâlnire de gradul trei. La dracu, poate chiar de gradul patru sau cinci. Iartă-mă că te-am luat peste picior, Pete. Aveai dreptate şi eu greşeam. La dracu, e chiar mai rău decât atât. *Bătrânul Gosselin* avea dreptate şi eu greşeam. La atât mi-a servit educaţia primită la Harvard.

O dată ce rosti acestea cu voce tare, lucrurile începură să capete un sens. Fie aterizase ceva, fie se prăbuşise. Forţele

Armate ripostaseră cu acordul guvernului Statelor Unite. Anunţaseră acest lucru lumii? Probabil că nu, nu era stilul lor, dar Henry avea o bănuială că vor trebui s-o facă în scurt timp. Nu puteau vârî întreaga regiune Jefferson în Hangarul 57.

Ştie el ceva pe deasupra? Poate şi poate că era ceva ce oamenii responsabili cu elicopterele şi patrulele de puşcaşi nu ştiau. Aceştia credeau în mod clar că au de-a face cu o contaminare, dar Henry credea că aceasta nu era atât de periculoasă pe cât părea. Virusul prindea, înflorea… dar apoi murea. Până şi parazitul din femeie murise. Nu era momentul potrivit din an şi era un loc prost ales pentru a cultiva o epidermofiţie plantară interstelară, dacă acesta era cazul. Toate acestea colportau convingător pentru o aterizare forţată… dar cum rămânea cu luminile din cer? Cum rămânea cu implanturile? Ani la rândul, oamenii care susţineau că fuseseră răpiţi de extratereştri pretindeau şi că fuseseră dezbrăcaţi… examinaţi… forţaţi să se supună unor implanturi… toate acestea erau nişte idei atât de freudiene, încât aproape că-ţi stârneau râsul…

Henry îşi dădu seama că-l prindea somnul şi tresări atât de tare, că pachetul desfăcut de carne pentru hotdog îi căzu din poală pe zăpadă. Nu, nu-l prindea somnul pur şi simplu; moţăia. Ziua se golise deja de şi mai multă lumină, iar lumea înconjurătoare căpătase o nuanţă ardezică mată. Picioarele-i erau pistruiate cu zăpadă proaspătă. Dacă ar fi moţăit mai departe, ar fi început să sforăie.

Se scutură de zăpadă şi se ridică în picioare, crispându-se când muşchii strigară în protest. Se uită la carnea căzută în zăpadă cu un sentiment parcă de repulsie, apoi se aplecă, o împachetă la loc şi o vârî într-unui din buzunarele hainei. S-ar putea să înceapă să-i facă din nou cu ochiul mai târziu. Spera din toată inima să nu se întâmple asta, dar nu puteai fi sigur niciodată.

— Jonesy e-n spital, spuse brusc. Habar nu avea ce voia să spună.

— Jonesy e-n spital cu Dl Cenuşiu. Acolo trebuie să rămână. E la terapie intensivă.

O nebunie. O nebunie exprimată în cuvinte. Îşi prinse schiurile de bocanci din nou, se rugă să nu i se blocheze spatele cât timp stătea aplecat, apoi se împinse în beţe şi alunecă din nou în continuarea urmelor, zăpada începând acum să se îndesească în jurul lui, iar ziua întunecându-se.

Când îşi dădu seama că-şi amintise să ia carnea pentru hot dog, dar uitase puşca lui Jonesy (ca să nu mai pomenească de puşca lui), avansase prea mult ca să se mai întoarcă din drum.

12

Se opri la ceea ce s-ar fi putut să fie trei sferturi de oră mai târziu, uitându-se tâmp cu ochii strânşi la urmele Arctic Cat-ului. Nu mai rămăsese decât o licărire din lumina acelei zile, dar era îndeajuns să-şi dea seama că urmele – ce mai rămăsese din ele – coteau brusc la dreapta şi intrau în pădure.

Intrau în afurisita de *pădure.* De ce intrase Jonesy (şi Pete, dacă era şi Pete cu el) în pădure? Ce logică avea asta, când Deep Cut-ul continua drept şi la vedere, o stradelă albă printre copacii din ce în ce mai întunecaţi?

— Deep Cut-ul merge spre nord-vest, spuse, stând în loc cu schiurile îndreptate unul spre celălalt şi cu pachetul de hot dog ivindu-i-se din buzunarul hainei. Drumul spre magazinul lui Gosselin – cel asfaltat – nu poate fi la mai mult de patru kilometri jumate de aici. Jonesy ştie asta. *Pete* ştie asta. Şi totuşi… *snowmobile*-ul merge… Îşi ridică braţele asemenea braţelor unui ceas, estimând. *Snowmobile*-ul merge aproape drept spre *nord.* De ce?

Poate că ştia răspunsul. Cerul era mai luminos în direcţia magazinului lui Gosselin, de parcă acolo ar fi fost montată o mulţime de becuri. Auzea huruitul elicopterelor, când mai tare, cât mai încet, dar mereu din aceeaşi direcţie. Pe măsură ce se apropia, se aştepta să audă zgomotul şi altor

maşinării grele: camioane de aprovizionare, generatoare poate. Dinspre est încă se mai auzeau pârâiturile îndepărtate ale focurilor de armă, dar marea desfăşurare de forţe se afla în mod clar în direcţia pe care mergea el.

— Au ridicat o bază de operaţiuni la magazinul lui Gosselin, spuse Henry. Iar Jonesy nu vrea să ajungă acolo.

Ideea acesta i se părea lui Henry a fi biletul câştigător. Doar că… nu *mai era* nici un Jonesy, nu-i aşa? Nu mai era decât norul vesperal.

— Nu-i adevărat, spuse. Jonesy-i încă acolo. Jonesy-i în spital cu Dl Cenuşiu. Asta-i norul: Dl Cenuşiu.

Apoi, trimiţând la nimic (cel puţin din câte-şi dădea el seama):

— A'uţ e? A'uţ di'as?

Henry se uită în sus, în zăpada cernută (era cu mult mai puţin grăbită ca ninsoarea de dinainte, cel puţin până acum, dar începea să se împovăreze), ca şi când ar fi crezut că acolo, undeva, se afla un Dumnezeu care-l studia cu acribia curată, chiar dacă distantă, a unui om de ştiinţă care se uită la un parameci cum se răsuceşte.

— Despre ce dracu' vorbesc? Ai vreo idee?

Nici vorbă de răspuns, doar o veche amintire. El, Pete, Beaver şi cu soţia lui Jonesy păstraseră un secret în martie trecut. Carla fusese de părere că Jonesy era mai bine să nu ştie că i se oprise inima de două ori, prima dată imediat după ce-l urcaseră paramedicii în ambulanţă şi a doua oară la scurt timp după ce ajunsese la spital. Jonesy ştia că fusese aproape să dea colţul, dar nu (cel puţin din câte ştia Henry) şi *cât* de aproape. Iar dacă Jonesy suferise vreo experienţă gen Kübler-Ross de pătrundere în tunelul-cu-luminiţa-la-capăt, fie o ţinuse pentru el, fie o uitase datorită deselor doze de anestezice şi de analgezice care-i fuseseră administrate.

Un tunet veni spre el dinspre sud cu o viteză înfricoşătoare şi Henry se aplecă, ducându-şi mâinile la urechi, în vreme ce o escadrilă de avioane de luptă cu

turboreactoare, judecând după sunet, străbătu norii de deasupra lui. Nu văzu nimic, dar, când tunetul turboreactoarelor dispăru la fel de repede cum apăruse, se îndreptă din spate cu pulsul bătându-i tare în tâmple. Oau! Cristoase! Îi trecu prin gând că un astfel de vacarm trebuie să fi produs şi bazele aeriene din jurul Irakului în zilele de dinainte de operaţiunea Furtună în Deşert.

Bubuitul acela puternic. Însemna asta oare că Statele Unite ale Americii tocmai intraseră în război împotriva unor fiinţe dintr-o altă lume? Trăia cumva într-un roman de H. G. Wells? Henry simţi un fâlfâit puternic şi apăsător sub stern. Dacă aşa era, acest duşman s-ar putea să aibă ceva mai mult decât doar vreo câteva sute de rachete Scud ruginite de producţie sovietică pe care să i le arunce în cap Unchiului Sammy ca ripostă.

Dă uitării asta. Nu poţi face nimic în privinţa asta. Ce te aşteaptă pe tine de-aici înainte, asta-i întrebarea. Ce te aşteaptă?

Uruitul avioanelor se transformase deja într-un murmur. Bănuia că, totuşi, aveau să se întoarcă. Şi poate vor aduce şi nişte prieteni cu ele.

— Două cărări care se despart într-o pădure înzăpezită, nu aşa trebuie pusă problema? Ceva de genul ăsta, oricum.

Să meargă mai departe pe urmele *snowmobile*-ului nu era cu adevărat o opţiune. Avea să le piardă în întunericul de peste o oră şi, oricum, această nouă cădere de zăpadă avea să le şteargă. Se va trezi rătăcind dezorientat… aşa cum era foarte probabil şi Jonesy acum.

Suspinând, Henry întoarse spatele urmelor de *snowmobile* şi continuă să meargă de-a lungul drumului.

13

Pe când se apropia de locul unde Deep Cut se unea cu şoseaua cu două benzi de circulaţie cunoscută sub numele de Swanny Pond, Henry era aproape prea obosit să stea în picioare, darămite să mai şi schieze. Îşi simţea muşchii din

coapse ca şi când ar fi fost nişte plicuri de ceai ude. Nici măcar luminile de la orizontul nord-vestic, acum cu mult mai puternice, sau sunetul motoarelor şi al elicopterelor nu-i mai ofereau mult confort. În faţa lui se afla un ultim deal abrupt şi lung. De partea cealaltă, Deep Cut ajungea la sfârşit şi începea Swanny Pond. Acolo, s-ar putea să întâlnească maşini, mai cu seamă dacă începuseră să aibă loc mişcări de trupe.

— Haide, spuse. Haide, haide, haide. Rămase, totuşi, unde se afla pentru încă o vreme. Nu voia să treacă dealul. Mai bine sub deal, decât peste deal[{52}], spuse el.

Acestea păreau să aibă o însemnătate, dar probabil că nu erau decât un alt *non sequitur* idiot. Pe lângă asta, nu avea unde altundeva se duce.

Se aplecă şi mai luă nişte zăpadă – în întuneric, zăpada din mâinile făcute căuş arăta ca o faţă de pernă mică. Înghiţi un vârf de limbă nu pentru că i-ar fi fost sete, ci pentru că *nu* voia să se pună din nou în mişcare. Luminile venind dinspre magazinul lui Gosselin erau mai blânde ca luminile pe care el şi cu Pete le văzuseră jucându-se pe cer *(S-au întors!* Strigase Becky, asemenea fetiţei şezând în faţa televizorului din filmul acela vechi al lui Steven Spielberg), însă lui Henry îi plăceau cumva chiar mai puţin. Toate motoarele şi generatoarele acelea păreau cumva… Înfometate.

— Ai dreptate, iepurilă, spuse.

Apoi, fiindcă într-adevăr *nu* avea altă opţiune, porni în susul ultimului deal care stătea între el şi o şosea în toată puterea cuvântului.

14

Se opri în vârful dealului, respirând sacadat şi aplecat peste beţele de schiat. Vântul sufla mai puternic aici sus şi părea că-i pătrunde fără oprelişti prin haine. Piciorul îl durea acolo unde fusese împuns de semnalizator şi Henry se întrebă din nou dacă nu cumva adăpostea o colonie mică

de ciuperci roşii-aurii sub bandajul improvizat. Era prea întuneric să se uite şi, dat fiind faptul că singura veste bună ar fi fost să nu primească nici o veste, poate că aşa era mai bine.

— Timpul încetini şi realitatea se-ndoi; îmblânzitorul de ouă merse făr' a se opri.

Nu mai rămăsese pic de savoare în cântecelul ăsta, aşa că porni în josul dealului către răspântia în formă de T unde se sfârşea Deep Cut-ul.

Versantul acesta al dealului era mai abrupt şi, curând, Henry mai mult schia decât umbla. Prinse viteză. Nu ştia dacă ceea ce simţea era teroare, amuzament sau un amalgam nesănătos al acestor două. Un lucru era sigur: mergea prea repede, având în vedere gradul scăzut, aproape inexistent, de vizibilitate şi îndemânarea lui, care era la fel de ruginită ca şi clemele ce-i ţineau schiurile prinse de bocanci. Copacii treceau fantomaticii pe lângă el, iar lui îi trecu subit prin gând că toate problemele lui se puteau rezolva dintr-o singură lovitură. Nu Soluţia Hemingway era cea valabilă, până la urmă. Ieşirea din această situaţie putea fi numită Soluţia Bono.

Căciula îi fu suflată de vând de pe cap. Se întinse după ea într-un gest reflex, unul dintre beţe fluturând în faţa lui doar pe jumătate vizibil în întuneric şi dintr-odată se trezi fără echilibru. Avea să facă o tumbă în zăpadă. Poate că ăsta era un lucru bun, atâta timp cât nu avea să-şi rupă blestematul de picior. Căderea îl va opri din avânt, cel puţin. Va trebui apoi doar să se ridice şi să…

Lumini apărură din întuneric, reflectoare mari montate pe un autocamion şi, înainte ca vederea lui să se piardă într-o ceaţă orbitoare, Henry observă că, ceva ce semăna cu o camionetă cu platformă, era parcat de-a curmezişul Deep Cut Road-ului. Reflectoarele aveau fără îndoială senzori de mişcare. În faţa lor se formase un cordon de oameni.

— STAI! Îi comandă o voce înfricoşătoare amplificată. Ar fi putut fi vocea lui Dumnezeu. STAI SAU TRAGEM!

Henry căzu la pământ tare şi strâmb. Schiurile îi căzură din picioare. O gleznă i se îndoi destul de dureros să-l facă să strige. Îşi pierdu un băţ; celălalt se rupse pe la jumătate. Aerul îi ieşi din plămâni într-o expiraţie completă, sacadată şi îngheţată. Alunecă, zăpada adunându-i-se între picioarele larg deschise, apoi se opri. Membrele i se aşezaseră îndoite într-o formă ce aducea cu zvastica.

Începu să-şi recupereze vederea şi auzi zgomot de paşi prin zăpadă. Se opinti şi reuşi să se ridice în şezut. Încă nu-şi dădea seama dacă-şi rupsese sau nu ceva.

Şase bărbaţi se aflau la vreo trei sute de metri în josul dealului de unde se afla el. Umbrele lor erau incredibil de elongate şi de fragile pe zăpada proaspătă, fină ca praful de diamante. Purtau cu toţii canadiene. Aveau cu toţii măşti transparente care le acopereau gura şi nasul – acestea păreau mai eficiente ca măştile de zugrăvit pe care le găsise el în şopronul *snowmobile*-ului, însă avea o bănuială că îndeplineau acelaşi rol.

Bărbaţii purtau, de asemenea şi arme automate, toate îndreptate spre el. Acum, lui Henry i se părea mai mult un noroc că uitase Garand-ul lui Jonesy şi propria sa puşcă Winchester la maşină. Dacă ar fi deţinut o armă, deja ar fi putut avea în plus cu o duzină, sau chiar mai mult, de găuri în corp.

— Nu cred că sunt contaminat, croncăni el. Nu ştiu de ce vă temeţi, dar nu cred…

— ÎN PICIOARE!

Vocea lui Dumnezeu, din nou. Venind dinspre camionetă. Bărbaţii din faţa lui obturau cel puţin din strălucirea luminii şi Henry putu vedea şi mai mulţi oameni la poalele dealului, acolo unde se întâlneau drumurile. Cu toţii aveau arme, mai puţin cel cu portavocea.

— Nu cred că dacă pot…

— ÎN PICIOARE *ACUM!* Comandă Dumnezeu şi unul dintre bărbaţii din faţa lui făcu o expresivă mişcare scurtă şi zvâcnită cu vârful ţevii de la puşcă.

Henry se ridică sacadat în picioare. Îi tremurau picioarele şi glezna pe care şi-o scrântise gemea, dar toate rezistau cu stoicism, cel puţin pentru moment. *Astfel se încheie călătoria îmblânzitorului de ouă,* gândi el şi începu să râdă. Bărbaţii din faţa lui se uitară unul la celălalt îngrijoraţi şi, cu toate că-şi îndreptară din nou armele către el, Henry se simţi bine să asiste fie şi numai la această scurtă demonstraţie a emoţiilor umane.

În strălucirea eclatantă a reflectoarelor montate pe platforma camionetei, Henry văzu ceva zăcând în zăpadă – îi căzuse din buzunar când alunecase. Încet, ştiind că riscă să fie împuşcat, se aplecă.

— NU ATINGE AIA! Strigă Dumnezeu prin portavocea Lui din cabina camionetei şi, acum, până şi bărbaţii din josul dealului ridicară armele, un scurt bun găsit, întuneric, prieten vechi, pândindu-l din fiecare vârf de ţeavă.

— Ia o gură de căcat şi dă colţu', spuse Henry – una dintre sforţările cele mai reuşite ale lui Beav – şi ridică pachetul. Îl întinse către bărbaţii înarmaţi şi mascaţi din faţa lui, zâmbind.

— Vin în pace în numele întregii umanităţi, spuse. Cine vrea un hot dog?

CAPITOLUL 12 - JONESY IN SPITAL

1

Era un vis.

Nu dădea impresia unui vis, dar asta trebuia să fie. În primul rând, pentru că mai trăise ziua de cincisprezece martie o dată, iar lui i se părea o nedreptate monstruoasă să mai fie nevoit s-o trăiască iarăşi. În al doilea rând, pentru că-şi putea aminti tot soiul de lucruri petrecute în cele opt luni scurse între mijlocul lui martie şi mijlocul lui noiembrie – cum îi ajutase pe copii la temele de casă, cum vorbea Carla la telefon cu prietenele ei (multe cunoscute la şedinţele Narcoticilor Anonimi), cum ţinuse un curs la Harvard… şi-şi amintea şi lunile de gimnastică recuperatorie, desigur. Toate aplecările nesfârşite, toate ţipetele obositoare scoase atunci când încheieturile i se flexionau din nou, ah, atât de îndărătnice. Îşi amintea cum îi spusese lui Jeannie Morin, terapeutul lui, că nu mai rezistă. Ea îi spusese că va rezista. Lacrimile de pe faţa lui, zâmbetul larg de pe-a ei (zâmbetul acela odios de şcolăriţă) şi, în final, faptul că s-a dovedit că avusese dreptate. Rezista, el era motoraşul care rezista, însă ce preţ a trebuit să plătească acel motoraş!

Îşi amintea toate aceste lucruri şi multe altele: cum coborâse din pat pentru prima dată, cum se ştersese la fund pentru prima dată, noaptea aceea din primele zile ale lui mai, când se dusese la culcare spunându-şi: *Am să trec şi peste asta* pentru prima dată, noaptea aceea din ultimele zile ale lui mai, când el şi cu Carla făcuseră dragoste pentru prima dată de când avusese el accidentului, după care-i spusese o glumă veche: *Cum se fut porcii spinoşi? Cu mare grijă.* Îşi amintea că se uitase la focurile de artificii de Ziua Eroilor, cu şoldul şi partea de sus a coapsei durându-l ca dracu'; îşi amintea că mâncase pepene verde de Patru Iulie,

scuipând seminţele în iarbă şi uitându-se la Carla şi la surorile ei cum jucau badminton, cu şoldul şi partea de sus a piciorului încă durându-l, dar nu chiar atât de rău; îşi amintea că-l sunase Henry în septembrie – „Doar ca să te verific", spusese – şi că discutaseră despre tot soiul de lucruri, inclusiv despre excursia anuală de vânătoare la Bivuac din noiembrie viitor. „Sigur că vin", îi spusese Jonesy, fără să ştie cât de puţin îi va plăcea să ţină un Garând în mâini. Vorbiseră despre slujbele lor (Jonesy ţinuse cursuri în ultimele trei săptămâni ale sesiunii de vară, mişcându-se pe atunci în ţopăituri deja destul de sprintene), vorbiseră despre familiile lor, despre cărţile pe care le citiseră şi despre filmele pe care le văzuseră; Henry îi spusese din nou, aşa cum o făcuse şi în ianuarie, că Pete bea prea mult. Jonesy, trecut deja printr-un război împotriva abuzului de medicamente cu soţia sa, nu vrusese să discute despre asta, dar, când Henry îi comunicase sugestia lui Beaver de a trece prin Derry pentru a-l vedea pe Duddits Cavell la finele săptămânii lor de vânătoare, Jonesy aprobase entuziasmat ideea. Trecuse prea mult timp şi nu se compara nimic cu o pastilă de Duddits ca să-nvese-leşti o persoană. De asemenea…

— Henry? Întrebase el. Ne-am făcut planuri să-l vizităm pe Duddits, nu-i aşa? Trebuia să mergem de Ziua Sfântului Patrick. Nu-mi amintesc asta, dar am găsit-o scrisă pe agenda de birou.

— Mda, îi răspunsese Henry. Că tot ai adus vorba, aşa e.

— S-a zis cu norocul irlandezilor, hă?

Ca rezultat al acestor amintiri, Jonesy era convins că ziua de cincisprezece martie avusese deja loc. Existau tot felul de dovezi care susţineau această ipoteză, calendarul de pe biroul său fiind Proba A. Şi, totuşi, iată-le din nou, iată acele Ide încurcă-lume… iar acum, oh, la dracu', cât de corect ţi se părea *asta?* Acum părea că ziua de cincisprezece e mai vine ca niciodată.

Înainte, amintirea acelei zile se înceţoşa pe la zece dimineaţa. Se aflase în birou, bându-şi cafeaua şi adunând un morman de cărţi pe care să le ducă în biroul său de la Departamentul de Istorie, unde se găsea o masă de LECTURĂ GRATUITĂ PE BAZA CARNETULUI DE STUDENT. Nu fusese fericit, dar nu-şi putea aduce aminte pentru nimic în lume de ce. Potrivit aceleiaşi agende de birou pe care găsise însemnarea întâlnirii neonorate din şaptesprezece martie de-a merge şi de-a-l vizita pe Duddits, avusese şi o întâlnire pentru cincisprezece martie cu un student pe nume David Defuniak. Jonesy nu-şi amintea care fusese subiectul acelei întâlniri, dar găsise mai târziu un bileţel de la unul dintre asistenţii lui din anii terminali cu privire la un eseu întârziat al lui Defuniak – repercusiunile pe termen scurt ale Cuceririi Normande – aşa că presupunea că acesta trebuie să fi fost subiectul. Totuşi, ce-l putea face nefericit pe profesorul asociat Gary Jonesy la un eseu compensatoriu?

Nefericit sau nu, fredonase ceva, fredonase, apoi murmurase cuvintele, care aproape că nu aveau sens: *Yes we can, yes we can-can, great gosh a 'mighty yes we can-can.* După aceasta, mai păstra câteva frânturi de amintire – cum îi urase lui Colleen, secretara Departamentului, o zi frumoasă a Sfântului Paddy, cum cumpărase un *Phoenix* de Boston din tonomatul pentru ziare de la ieşirea din clădire, cum aruncase un bănuţ în cutia de saxofon a unui chelios când aproape ajunsese dincolo de pod, de partea Cambridge-ului, fiindu-i milă de chelios fiindcă purta un sveter subţire, iar vântul care sufla dinspre hotelul Charles era tăios – dar, în mare parte, ceea ce-şi amintea din perioada de după ce făcuse mormanul cu cărţile pentru donaţie era întunericul. Cunoştinţa îi revenise în spital, o dată cu vocea aceea murmurată dintr-o cameră vecină: *Vă rog, opriţi-vă, nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Marcy, o vreau pe Marcy.* Sau poate că spusese *unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy.* Vocea bătrânei morţi insinuante.

Moartea care se prefăcea a fi un pacient. Moartea care-i pierduse urma – sigur, era posibil asta, spitalul era mare, era înţesat până la refuz cu durere, transpira agonie prin toţi porii – iar acum, bătrâna moarte insinuantă încerca să-l găsească din nou. Încerca să-l păcălească. Încerca să-l convingă să se predea singur.

De data aceasta, însă, întreg acel întuneric bine venit care formase substanţa accidentului dispăruse. De data aceasta nu-i urează lui Colleen doar o Zi a Sfântului Paddy fericită, îi mai spune şi o glumă: *Cum îi mai spui unui medic proctolog din Jamaica? Un Pokemon.* Iese din clădire, acest viitor sine – şinele lui din *noiembrie* – călătorind în capul său din martie asemenea unui pasager clandestin. Viitorul lui sine aude şinele din martie gândind: *Ce zi frumoasă s-a dovedit a fi,* în vreme ce porneşte pe jos spre întâlnirea sa cu destinul din Cambridge. Încearcă să-i spună sinelui din martie că asta-i o idee proastă, o idee *grotesc* de proastă, că se poate scuti de luni întregi de agonie doar chemând un taxi sau luând troleibuzul, dar nu poate pătrunde până la el. Poate că toate poveştile ştiinţifico-fantastice despre călătoria în timp pe care le-a citit când era adolescent aveau dreptate: trecutul nu se poate schimba, oricât de mult ai încerca.

Traversează podul şi, chiar dacă vântul e răcoros, el se bucură de soarele care-i luminează faţa şi de felul în care razele lui se sparg într-un milion de cioburi sclipitoare în ferestrele hotelului Charles. Cântă o secvenţă din „Here Comes the Sun", apoi se întoarce la Pointer Sisters: *Yes we can-can, great gosh a 'mighty.* Îşi leagănă servieta pe ritmul melodiei. Înăuntru are sandvişul. Cu maioneză. Mmm, spusese Henry. ARAZ, spusese Henry.

Iată şi saxofonistul şi, surpriză: nu se află la capărul podului Mass Ave, ci mai departe, lângă campusul MIT[{53}], în faţa unuia dintre acele ciudate mici restaurante indiene. Tremură din cauza frigului, e chel şi are nişte tăieturi pe scalp care spun că n-a fost făcut să fie bărbier. Judecând

după felul în care cântă piesa „These Foolish Things" se poate presupune că n-a fost făcut nici să fie cântăreţ, iar Jonesy vrea să-i spună să se facă tâmplar, sau actor, sau terorist, orice în afară de muzician. În schimb, Jonesy chiar îl încurajează, aruncând în cutia (care e drapată în catifea purpurie scămoşată) tipului nu bănuţul pe care şi-l amintea, ci un întreg pumn de mărunţiş – lucrurile astea nechibzuite{54}, chiar aşa. Dă vina pe prima strălucire caldă a soarelui după o iarnă friguroasă; dă vina pe cât de bine se rezolvase situaţia lui Defuniak.

Saxofonistul îşi roteşte ochii după Jonesy, mulţumindu-i, dar continuând să cânte. Jonesy se gândeşte la o altă glumă: *Cum îi mai spui unui saxofonist cu carte de credit? Un optimist.*

Merge mai departe, legănându-şi servieta, neplecând urechea la Jonesy cel dinlăuntru, cel care a înotat contra curentului dinspre luna noiembrie asemenea unui somon călător în timp. *"Hei, Jonesy, opreşte-te. Câteva secunde ar trebui să fie destul. Leagă-ţi şireturile sau ceva.* (Degeaba, poartă mocasini. Curând va purta şi un corset de ghips.) *La intersecţia de colo se va întâmpla, cea la care s-a oprit taxiul, intersecţia dintre Mass Ave şi Prospect. Pe-acolo va trece un bătrân, un profesor de istorie epuizat, conducând un Lincoln Town albastru-închis şi te va izbi ca pe-o pernă. "*

Dar nu ajută la nimic. Oricât de tare ar striga, nu ajută la nimic. Liniile de telefon sunt la pământ. Nu te poţi întoarce în timp, nu-ţi poţi omorî bunicul, nu-l poţi împuşca pe Lee Harvey Oswald când acesta îngenunchează la fereastra de la etajul şase al Depozitului de Carte Şcolară din Texas, cu puiul la cuptor congelat într-o farfurie de carton lângă el şi cu arma comandată prin poştă aţintită spre stradă, nu te poţi opri pe tine însuţi să traversezi intersecţia străzii Mass Ave cu Prospect, ducându-ţi servieta în mână şi un exemplar al ziarului *Phoenix* – pe care nu-l vei citi niciodată – la subsioară. *Ne cerem scuze, domnule, dar liniile au*

căzut la pământ undeva în regiunea Jefferson, e-o curvăsărie pe cinste acolo, apelul dumneavoastră nu poate fi preluat…

Apoi, oh, Doamne, asta da noutate – mesajul *este* preluat! Când ajunge la colţul străzii, când stă acolo la curbă, pe punctul de-a păşi pe trecerea de pietoni, atunci *este* preluat apelul!

— Cum? Spune şi bărbatul care stă lângă el, primul om care s-a aplecat asupra lui într-un trecut care acum ar putea fi în sfârşit şters, se uită la el contrariat şi spune: "*Eu* n-am spus nimic", ca şi când ar mai fi o a treia persoană cu ei. Jonesy de-abia îl aude, fiindcă *este* o a treia persoană, înlăun-trul lui este o voce, una care seamănă suspect de mult cu a lui, o voce care strigă la el să rămână pe trotuar, să nu păşească în stradă…

Apoi aude pe cineva plângând. Se uită de partea cealaltă a străzii Prosper şi, oh, Doamne, acolo se află *Duddits,* Duddits Cavell dezbrăcat, cu excepţia scutecelor şi, pe toată faţa, e mânjit cu ceva maro. Seamănă cu ciocolata, dar Jonesy ştie ce e de fapt. E *căcat de câine,* bastardul ăla de Richie l-a făcut să-l mănânce, până la urmă, iar oamenii de acolo trec nepăsători, ignorându-l, ca şi când Duddits nici n-ar fi acolo.

— Duddits! Strigă Jonesy. Duddits, stai pe loc, omule, vin la tine!

Şi se năpusteşte în stradă fără să se asigure, pasagerul dinlăuntrul lui neputând face altceva decât să meargă o dată cu el, înţelegând în cele din urmă că exact aşa şi exact din acest motiv avusese loc accidentul – bătrânul, da, bătrânul cu Alzheimer în fază incipientă nu avea ce să caute la volanul unei maşini, sigur, dar aceasta fusese doar o parte din motivul accidentului. Cealaltă parte, ascunsă până acum în întunecimea care împresurase accidentul, era aceasta: îl văzuse pe Duddits şi o luase pur şi simplu din loc, uitând să se asigure.

Mai vede şi altceva: un desen imens, ceva asemenea unei capcane pentru vise care uneşte la un loc toţi anii trăiţi până să-l întâlnească pentru prima dată pe Duddits Cavell, în 1978, ceva care uneşte în acelaşi timp şi viitorul.

Lumina soarelui clipoceşte pe suprafaţa unui parbriz; observă asta cu coada ochiului său stâng. Se apropie o maşină, se apropie prea repede. Bărbatul care stătuse alături de el pe trotuar în curbă, domnul *Eu*-N-am-Spus-Nimic, strigă: „Păzea, amice, păzea!", dar Jonesy de-abia-l aude. Fiindcă, în spatele lui Duddits, pe trotuar, se află un cerb, un cerb mare şi frumos, aproape la fel de mare ca un om. Apoi, cu puţin înainte să-l lovească maşina, Jonesy vede că cerbul *este* un om, un bărbat purtând o căciulă portocalie şi o vestă de semnalizare, portocalie şi ea. Pe umărul lui, aidoma unei mascote hidoase, se află o vietate fără picioare, cu ochi enormi şi negri, semănând cu o nevăstuică. Coada ei – sau poate că e un tentacul – este încolăcită în jurul gâtului bărbatului. *Cum dracu' am putut crede că-i un cerb?* Gândeşte Jonesy, după care-l izbeşte Lincoln-ul. Aude un pocnet amarnic şi înfundat când i se rupe şoldul.

2

Nici urmă de întuneric, nu de data aceasta; la bine şi la rău, au fost montaţi stâlpi de iluminat pe Aleea Amintirii. Cu toate acestea, imaginile sunt confuze, ca şi când editorul de imagine ar fi băut prea mult la prânz şi a uitat cum trebuia să se desfăşoare acţiunea poveştii. În parte, asta se întâmplă şi din cauza felului ciudat în care timpul a fost mutilat: se pare că trăieşte trecutul, prezentul şi viitorul, toate deodată.

Aşa călătorim noi, spune o voce şi Jonesy îşi dă seama că e vocea pe care a auzit-o plângând după Marcy, cerând o injecţie. *O dată ce viteza de acceleraţie depăşeşte un anumit nivel, toate călătoriile se transformă în călătorii în timp. Amintirea stă la temelia oricărei călătorii.*

Bărbatul de la colţ, domnul *Eu*-N-am-Spus-Nimic, se apleacă asupra lui, îl întreabă dacă e bine, vede că nu e, apoi se uită în sus şi spune: „Cine are un telefon celular? Tipul ăsta are nevoie de-o ambulanţă." Când îşi înalţă capul, Jonesy observă că bărbatul are o tăietură mică sub bărbie, bunul domn *Eu*-N-am-Spus-Nimic şi-a facut-o probabil dimineaţă, fără ca măcar să-şi dea seama. *Ce dulce!* Gândeşte Jonesy, apoi filmul sare şi iată un tip bătrân îmbrăcat într-un pardesiu negru ponosit şi purtând o pălărie de fetru – să-l numim pe tembelul acesta în vârstă bunul domn Ce-am-Făcut. Se plimbă fără încetare, punând această întrebare tuturor. Spune că s-a uitat altundeva pentru o clipă şi atunci a simţit o zdruncinătură – ce-am făcut? Spune că nu i-au plăcut niciodată maşinile mari – ce-am făcut? Spune că nu-şi aminteşte numele companiei de asigurări, dar că-şi spun singuri Oamenii Mâinilor Ajutătoare – ce-am făcut? Se vede o pată acolo unde se întâlnesc crăcii pantalonilor lui, iar Jonesy stă întins în stradă şi nu-şi poate reprima un soi de milă exasperantă pentru băşinosul ăsta bătrân – şi-ar dori să-i poată spune: *Dacă vrei să ştii ce~ai făcut, uită-te la pantalonii tăi. Ai făcut treaba mică, Q-E-futu-i-D.*

Filmul sare din nou. Acum sunt şi mai mulţi oameni adunaţi în jurul lui. Par foarte înalţi şi Jonesy se gândeşte că e ca şi când ai asista la o înmormântare văzând totul din perspectiva celui din sicriu. Asta-l face să-şi amintească o poveste scrisă de Ray Bradbury, crede că se cheamă „The Crowd"[{55}], în care, oamenii care se adună la locul accidentelor – întotdeauna aceiaşi – îţi hotărăsc soarta prin ceea ce spun. Dacă stau în jurul tău şi murmură că nu-i chiar aşa de rău, a avut noroc c-a cotit maşina în ultima clipă, vei supravieţui. Dacă, pe de altă parte, oamenii care compun mulţimea încep să spună lucruri de genul: *Arată rău* sau *Nu cred că va supravieţui,* vei muri. Întotdeauna aceiaşi oameni. Întotdeauna aceleaşi chipuri goale, avide.

Curioşii care trebuie neapărat să vadă sângele şi să audă gemetele rănitului.

În ciorchinele de oameni dimprejurul lui, exact în spatele bunului domn *Eu*-N-am-Spus-Nimic, Jonesy îl vede pe Duddits Cavell, acum complet îmbrăcat şi curat – fără mustăţi din căcat de câine, cu alte cuvinte. Şi McCarthy e acolo. *Să-l numim bunul domn Iată-Eu-Stau-la-Uşă-şi-Bat,* gândeşte Jonesy. Şi mai e cineva. Un om cenuşiu. Doar că nu e deloc om, nu cu adevărat; era extraterestrul care stătea în spatele lui în vreme ce el, Jonesy, se afla la uşa băii. Ochi imenşi şi negri domină o faţă care nu are altfel nici o altă trăsătură. Pielea lui pungită de elefant, atârnând în pliuri, e mai întinsă acum; bunul domn ET-Telefonează-Acasă n-a început încă să cedeze mediului înconjurător. Dar o va face. În curând, lumea aceasta-l va topi ca acidul.

Ţi-a explodat capul, încearcă Jonesy să-i spună omului cenuşiu, dar nici un cuvânt nu-i iese de pe buze; gura nu vrea să i se deschidă. Şi, totuşi, bunul domn ET-Telefonează-Acasă pare să-l audă, fiindcă acel cap cenuşiu se înclină uşor.

E pe moarte, spune cineva şi, înainte ca filmul să sară din nou, Jonesy îl aude pe bunul domn Ce-am-Făcut, cel care l-a lovit şi i-a sfărâmat şoldul asemenea unei farfurii de porţelan nimerite într-un poligon de tir, mărturisind cuiva *Oamenii obişnuiau să-mi spună că semăn cu Lawrence Welk.*

3

Se află inconştient într-o ambulanţă, dar se poate vedea, trăieşte o experienţă extracorporală adevărată şi, mai e ceva nou, ceva ce nimeni nu s-a deranjat să-i spună mai târziu: intră în stare V-tah atunci când medicii îi taie pantalonii, scoţând la iveală un şold care arată ca şi când i-ar fi montat cineva două clanţe mari şi distorsionate dedesubt. V-tah, ştie cu exactitate ce înseamnă asta, fiindcă el şi cu Carla nu pierd niciodată un episod din *Spitalul de*

urgenţă, se uită chiar şi la reluările de pe TNT. Iată că sosesc lamelele defibrilatorului, iată şi mucozităţile acelea. Unul dintre paramedici poartă un crucifix de aur la gât; acesta îi atinge lui Jonesy nasul când bunul domn Paramedic se apleacă peste ceea ce de fapt este un cadavru. Sfinte futai, *a murit în ambulanţă!* De ce nu i-a spus nimeni niciodată că a murit în ambulanţă? Au crezut că poate nu l-ar interesa, că le va răspunde: Hă-hă, am fost pe-acolo, am făcut asta, am şi tricou inscripţionat?

— Merge! Strigă celălalt paramedic şi, chiar înainte să-l lovească şocul electric, şoferul se uită în spate şi el observă că e mama lui Duddits. Elixirul vieţii îl loveşte apoi, iar corpul lui tresare, carnea lui albă vibrează pe oase, cum ar spune Pete şi, deşi Jonesy cel care se uită la scenă *nu* are corp, simte la fel de bine electricitatea, un *bum* mare şi tare, care-i aprinde sistemul nervos asemenea unor artificii. Lăudat fie Iisus, în genunchi cu tine, aleluia.

Partea din el care se află pe targă saltă asemenea unui peşte scos din apă, apoi se linişteşte. Paramedicul stând pe vine în spatele Robertei Cavell se uită la consola aparatului şi spune:

— O, omule, nu, linie dreaptă, mai dă-i o şarjă.

Şi, când celălalt individ îi dă, filmul sare, iar Jonesy se află într-o sală de operaţie.

Nu, stai, nu-i exact. O *parte* a lui se află în sala de operaţie, dar cealaltă parte se află în spatele unui geam şi se uită înăuntru în sală. Mai sunt doi doctori aici, dar nu manifestă nici un pic de interes faţă de eforturile depuse de echipa de operare pentru a-l monta din nou laolaltă pe Jonesy-Dumpty. Aceştia încing un joc de cărţi. Deasupra capetelor lor, fluturând în briza de aer adusă prin gaura de încălzire, se află capcana pentru vise de la Bivuac.

Jonesy nu simte nici o dorinţă să vadă ce se întâmplă în spatele geamului – nu-i place craterul însângerat iscat acolo unde i-a fost şoldul şi nici strălucirea diafană a fragmentelor de os care ies din el. Deşi, în starea lui acorporală de acum

nu are un stomac care să-i dea starea de greaţă, îi este, totuşi, greaţă.

În spatele lui, unul dintre doctorii jucători de cărţi spune: *Duddits a determinat felul în care ne-am modelat. El a fost momentul nostru de culme.* La care, celălalt răspunde: *Crezi?* Iar Jonesy îşi dă seama că medicii sunt Henry şi Pete.

Se întoarce spre ei şi nu mai pare a fi acorporal, fiindcă observă o umbră din reflecţia sa în geamul ce dă în sala operatorie. Nu mai e Jonesy. Nu mai e *uman.* Pielea lui e cenuşie şi ochii lui sunt becuri negre ieşite din faţa lui fără nas. A devenit unul dintre *ei,* unul dintre…

Unul dintre omuleţii cenuşii, gândeşte el. *Aşa ni se spune. Unii ne spun şi cioroi-spaţiali.*

Deschide gura cu gândul de-a pronunţa măcar o parte din aceste lucruri sau poate pentru a-i cere vechiului său prieten ajutorul – întotdeauna s-au ajutat reciproc, dacă au putut – dar filmul sare din nou (dracu să-l ia pe editorul de imagine, să bea el în timpul serviciului) şi se află în pat, se află într-un pat de spital într-o cameră de spital şi cineva strigă: *Unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy.*

Ai văzut? Îşi spune cu o satisfacţie săracă, *am ştiut de la început că voia să spună Jonesy, nu Marcy. E chemarea morţii, a Morţii, iar eu trebuie să păstrez tăcerea dacă vreau să nu mă găsească; m-a ocolit în mulţime, m-a prins de mânecă în ambulanţă şi iarăşi m-a pierdut, iar acum a venit la spital sub înfăţişarea unui pacient.*

Vă rog, opriţi-vă, mormăie bătrâna şi vicleana dnă Moarte pe acel ton hidos de monotonie linguşitoare, *nu mai suport, faceţi-mi o injecţie, unde-i Jonesy, îl vreau pe Jonesy.*

Voi sta în pat până când va înceta, gândeşte Jonesy, *oricum nu mă pot ridica, mi s-a implantat aproape un kilogram de metal în şold şi vor trece câteva zile până să mă pot ridica, poate o săptămână.*

Dar, spre oroarea lui, îşi dă seama că *se ridică,* aruncând la o parte cuverturile şi dându-se jos din pat şi, deşi simte cusăturile de pe şold şi de-a curmezişul abdomenului

întinându-se şi tăieturile deschizându-se, scurgând pe picior în jos ceea ce fără îndoială e sânge donat, scurgându-l în părul pubian, umezindu-l, traversează încăperea fără să şchiopăteze, printr-un mănunchi de lumină solară care-i proiectează pe podea o umbră trecătoare, dar foarte umană (nici urmă de omuleţii cenuşii acum, măcar de asta poate fi fericit, fiindcă omuleţii cenuşii s-au pârlit) şi ajunge la uşă. Se plimbă nevăzut în josul unui coridor, trece pe lângă o targa pe rotile cu o ploscă aşezată pe ea, trece pe lângă două sore medicale care discută şi râd uitându-se la nişte fotografii, trecându-şi-le de la una la cealaltă şi se îndreaptă spre vocea aceea tărăgănată. Nu se poate opri şi-şi dă seama că se află în nor. Nu în norul vesperal, totuşi, aşa cum l-au simţit Pete şi cu Henry; norul acesta e cenuşiu, iar el pluteşte înlăuntrul lui, o particulă indivizibilă care nu poate fi schimbată de către nor şi Jonesy gândeşte: *Eu reprezint ceea ce ei căutau. Nu ştiu cum e posibil aşa ceva, dar eu reprezint exact ceea ce ei căutau. Fiindcă… nu mă poate schimba norul?*

Da, într-un fel.

Trece pe lângă trei uşi deschise. A patra e închisă. Pe ea se află o tăbliţă pe care scrie: INTRAŢI, NU EXISTĂ NICI O INFECŢIE AICI, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI.

Minţi, gândeşte Jonesy. *Cruise, sau Curtis, sau cum l-o fi chemând s-ar putea să fie nebun, dar are dreptate într-o singură privinţă:* există *infecţie.*

Sângele i se scurge pe picioare din abundenţă, partea de jos a pijamalei sale e deja de un stacojiu-aprins *(Atenţie, oameni buni, bulionul a-nceput să curgă gârlă,* obişnuia să spună bătrânul comentator de box), dar nu simte absolut nici o durere. Şi nu se teme nici de o infecţie. El este unic şi norul nu poate decât să-l posede, nu şi să-l schimbe. Deschide uşa şi intră.

4

Dacă e surprins să-l vadă pe omul cenuşiu cu ochi mari şi negri întins în patul de spital? Nici pomeneală. Când s-a întors pe călcâie şi l-a văzut pe tipul ăsta stând în spatele lui la Bivuac, prostovanului i-a explodat capul. Aceea a fost, în ciuda tuturor lucrurilor, o ilustrare a dracu' de reuşită a unei dureri de cap ca-n reclamele la Excedrin. I-ar băga pe toţi în spital. Totuşi, capul individului arată bine acum; medicina modernă e minunată.

Încăperea geme de fungi, e pavoazată cu excrescenţe roşii-aurii. Acestea au crescut pe podea, pe pervazul geamului, pe şipcile jaluzelelor; şi-au ţesut pânza pe suprafaţa aplicei de pe tavan şi pe sticla cu glucoză (Jonesy presupune că e vorba de glucoză) atârnată lângă pat; mustăţi scurte roşii-aurii atârnă de clanţa de la uşă şi de manivela de la capătul patului.

Când se apropie de fiinţa cenuşie cu cearşaful tras până peste pieptul îngust şi spân, observă pe noptieră doar o singură carte poştală cu urări de însănătoşire grabnică. FĂ-TE BINE CURÂND! Scrie deasupra unui desen în tuşă tristă reprezentând o ţestoasă c-un leucoplast Band-Aid lipit pe carapace. Iar dedesubt: DE LA STEVEN SPIELBERG ŞI DE LA TOŢI PRIETENII TĂI DIN HOLLYWOOD.

Asta-i un vis, eplin de tropi onirici şi de glumiţe cu circuit închis, gândeşte Jonesy, dar nu e prea convins. Mintea lui amestecă lucrurile, le triturează, le face mai uşor de înghiţit, iar asta e ceva specific viselor; trecutul, prezentul şi viitorul au fost cu toate fierte la un loc, ceea ce e iarăşi un procedeu oniric, dar Jonesy ştie că ar greşi dacă ar trata totul ca nimic altceva decât un basm fragmentat născut din subconştientul lui. Cel puţin o parte din el e aievea.

Ochii negri bulbucaţi se uită la el. Cearşaful începe acum să se mişte şi formează nişte umflături lângă fiinţa din pat. Ceea ce iese de sub el este vietatea-nevăstuică roşietică ce i-a făcut felul lui Beav. Se uită fix la el cu aceiaşi ochi negri sticloşi când se mişcă ajutându-se de coadă până pe pernă, unde se încolăceşte lângă acel cap cenuşiu îngust. Nu-i de

mirare că s-a simţit McCarthy puţin deranjat la stomac, gândeşte Jonesy.

Sângele continuă să-i curgă pe picioare, lipicios ca mierea şi fierbinte ca febra. Se scurge pe podea şi ai fi tentat să crezi că va da naştere curând unei colonii proprii din acel mucegai roşietic, sau fungi, sau ce-o fi el, că va da naştere unei adevărate jungle, dar Jonesy e de altă părere. El este unic. Norul îl poate poseda, dar nu-l poate schimba.

Nu joci, nu câştigi, gândeşte, apoi, imediat: *Şşş, şşş, ţine asta pentru tine.*

Creatura cenuşie îşi ridică mâna într-un fel de salut. Are trei degete lungi terminate în unghii profirii. Puroi galben şi gros supurează de sub ele. Şi mai multă astfel de substanţă sclipeşte opac în pliurile pielii şi la colţurile ochilor ei – ale creaturii.

Ai dreptate, chiar că ai nevoie de-o injecţie, spune Jonesy. *O doză mică de Drano sau Lysol, ceva de genul ăsta. Să te scoată din min…*

Atunci îl izbeşte un gând îngrozitor; pentru o clipă, e atât de puternic încât nu se poate opune forţei care-l trage către pat. Apoi încep să i se mişte din nou picioarele, lăsând urme mari şi roşii în spate.

Nu ai de gând să-mi bei sângele, nu-i aşa? Cum ar face un vampir?

Fiinţa din pat zâmbeşte fără să zâmbească. *Noi suntem, atât cât mă pot exprima în terminologia voastră, vegetarieni.*

Mda, atunci cum rămâne cu Bowser[{56}] *de colo?* Jonesy arată spre nevăstuica fără picioare, iar aceasta dezveleşte într-un rânjet grotesc o gură plină de dinţi subţiri ca acele. *Şi Bowser e vegetarian?*

Ştii bine că nu e, spune fiinţa cenuşie, fără ca dunga ei de gură să se mişte – timpul ăsta-i un ventriloc a dracu' de bun, trebuie să-i recunoşti meritele; s-ar descurca de minune la *Catskills*[{57}]*. Ştii însă şi că nu trebuie să te temi de el.*

De ce? Cu ce sunt eu mai diferit?

Fiinţa cenuşie muribundă (sigur că e muribundă, corpul ei cedează, se descompune din interior) nu răspunde, iar Jonesy gândeşte încă o dată: *Nu joci, nu câştigi.* Are o bănuială că acesta e un gând pe care prietenul lui cenuşiu ar da orice să-l poată citi, dar nu are nici o şansă; capacitatea de-a-şi ascunde gândurile este încă un motiv pentru care e diferit, unic, iar Jonesy nu poate spune decât *vive la différence* (nu că o şi spune).

Cu ce sunt eu mai diferit?

Cine-i Duddits? Întreabă fiinţa cenuşie şi, când Jonesy nu-i răspunde, fiinţa zâmbeşte încă o dată, fără să-şi mişte crestătura gurii. *Poftim, spune fiinţa cenuşie. Amândoi avem întrebări la care celălalt nu vrea să răspundă. Le lăsăm deoparte, ce zici? Le aşezăm cu faţa în jos. Ele vor fi... cum se numeşte? Cum se numeşte asta la jocul de cărţi?*

Aşii din mânecă, spune Jonesy. Acum simte mirosul putreziciunii fiinţei acesteia. E mirosul pe care l-a adus McCarthy cu el la cabană, mirosul sprayului cu eter. Îşi spune încă o dată că ar fi trebuit să-l împuşte pe fiul ăla de căţea care repeta întruna oh, Dumnezeule, oh, Doamne, ar fi trebuit să-l împuşte înainte să intre înăuntru, unde era cald. Să fi lăsat colonia dinăuntrul lui să moară în vreme ce cadavrul se răcea în spatele ascunzişului lui din bătrânul arţar.

Aşii din mânecă, da, spune fiinţa cenuşie. Capcana pentru vise se află acum aici, e suspendată de tavan şi se roteşte uşor deasupra capului fiinţei cenuşii. *Lucrurile astea pe care nu vrem să le ştie celălalt, le vom pune deoparte pentru mai târziu. Le vârâm în mânecă.*

Ce doreşti de la mine?

Creatura cenuşie se uită la Jonesy fără să clipească. Din câte-şi dă Jonesy seama, nici nu poate clipi; nu are nici pleoape, nici gene.

Niuna, *nici pleoape, nici gene,* spune fiinţa, doar că e vocea lui Pete cea pe care o aude Jonesy. *Întotdeauna niuna, niciodată nici una. Cine-i Duddits?*

Jonesy e atât de surprins să audă vocea lui Pete, încât aproape-i răspunde la întrebare… ceea ce, desigur, e şi intenţia fiinţei: să-i dezechilibreze atenţia surprinzându-l. Fiinţa asta-i vicleană, fie şi muribundă. Ar face bine să-şi ţină garda ridicată. Îi trimite amicului său cenuşiu o imagine a unei vaci maro mari, cu o pancartă atâraându-i la gât. Pe pancartă scrie: VACA DUDDITS.

Iarăşi, individul cenuşiu zâmbeşte fără să zâmbească, zâmbeşte în interiorul minţii lui Jonesy. *Vaca Duddits, spune. Nu prea cred.*

De unde eşti? Îl întreabă Jonesy.

De pe Planeta X. Venim de pe-o planetă pe cale de extincţie ca să mâncăm pizza la Domino's, ca să facem cumpărături în rate cu avans zero şi ca să învăţăm uşor limba italiană după metoda Berlitz. De data aceasta, vocea lui Henry. Apoi, domnul ET-Telefonează-Acasă se întoarce la propria voce… doar că, îşi dă seama Jonesy obosit şi deloc surprins, vocea fiinţei e vocea lui, vocea lui Jonesy. Şi ştie ce i-ar spune Henry: că are o halucinaţie pe cinste, pricinuită de moartea lui Beaver.

Acum n-ar mai spune asta, nici pe departe, gândeşte Jonesy. *Nici pomeneală. Acum e îmblânzitorul de ouă şi îmblânzitorul de ouă cunoaşte mai bine situaţia.*

Henry? Va muri curând, individul cenuşiu spune cu indiferenţă. Mâna lui se întinde peste plapumă; cele trei degete lungi şi cenuşii prind mâna lui Jonesy. Pielea fiinţei e caldă şi uscată.

Ce vrei să spui? Întreabă Jonesy, temându-se pentru Henry… dar fiinţa muribundă din pat nu răspunde. E un alt as vârât în mânecă, aşa că Jonesy joacă cu o carte din mână: *De ce m-ai chemat aici?*

Creatura cenuşie exprimă surpriză, deşi faţa ei tot nu se mişcă. *Nimeni nu-şi doreşte să moară singur, spune. Vreau*

doar să am pe cineva alături. Ştiu, o să ne uităm la televizor.

Nu vreau…

Vreau neapărat să văd un film. O să-ţi placă şi ţie. Se numeşte Compasiune pentru Omuleţii Cenuşii. *Bowser! Dă-mi telecomanda!*

Bowser îi oferă lui Jonesy ceva ce pare o privire răuvoitoare, apoi alunecă jos de pe pernă, coada lui flexibilă scoţând un foşnet uscat asemenea unui şarpe care se târăşte peste un bolovan. Pe masă se află o telecomandă şi ea năpădită de fungi. Bowser o apucă, se întoarce şi alunecă înapoi către creatura cenuşie cu ea între dinţi. Fiinţa cenuşie îi dă drumul mâinii lui Jonesy (atingerea ei nu e revoltătoare, dar faptul că l-a lăsat e, totuşi, o uşurare), ia telecomanda, o îndreaptă spre televizor şi apasă pe butonul ON. Imaginea care apare – uşor înceţoşată, dar deloc obturată de puful uşor ce creşte pe ecran – reprezintă şopronul din spatele cabanei. În mijlocul ecranului se află o siluetă ascunsă sub o prelată verde. Şi, chiar înainte să se deschidă uşa şi să se vadă intrând, Jonesy înţelege că aceste lucruri au avut deja loc. Vedeta din *Compasiune pentru Omuleţii Cenuşii* este Gary Jones.

Ei bine, vorbeşte creatura muribundă din pat, din locul comod al mijlocului minţii sale, *am ratat genericul, dar, de fapt, filmul de-abia a-nceput.*

Exact de asta se teme Jonesy.

5

Uşa şopronului se deschide şi Jonesy intră înăuntru. Şi ce mai pestriţ e el, îmbrăcat aşa cu propria sa haină, cu mănuşile lui Beaver şi cu una dintre vechile căciuli ale lui Lamar! Pentru o clipă, Jonesy cel care se uită la televizor în camera de spital (şi-a luat scaunul pentru vizitatori şi şede acum lângă patul D-lui Cenuşiu) crede că Jonesy cel din şopronul *snowmobile*-ului de la Bivuac a fost, totuşi, infectat şi că muşchiul acela roşu creşte peste tot pe corpul lui. Apoi

îşi aminteşte că Dl Cenuşiu a explodat chiar în faţa lui – i-a explodat capul, în orice caz – şi că Jonesy îi poartă rămăşiţele.

Doar că n-ai explodat, spune el. *Ai... ce ai făcut? Ţi-ai împrăştiat seminţele?*

Şşş! Spune Dl Cenuşiu, iar Bowser îşi dezveleşte formidabila gură plină de dinţi, ca şi când i-ar spune lui Jonesy să nu mai fie nepoliticos. *Ador cântecul ăsta, tu nu?*

Coloana sonoră aparţine formaţiei Rolling Stones, cu „Sympathy for the Devil", destul de potrivită, având în vedere că acesta e şi numele filmului *(debutul meu în cinematografie,* gândeşte Jonesy, *stai să-l vadă Carla şi copiii),* dar, de fapt, lui Jonesy nu-i place; din cine ştie ce motiv, îl întristează.

Cum poate să-ţi placă? Întreabă el, ignorând dinţii dezveliţi ai lui Bowser – Bowser nu reprezintă un pericol pentru el, amândoi ştiu acest lucru. *Cum poate? Asta ascultau în vreme ce vă măcelăreau?*

Întotdeauna ne măcelăresc, spune Dl Cenuşiu. *Taci, acum, uită-te la film; partea asta curge încet, dar devine mai bună pe parcurs.*

Jonesy îşi împreunează mâinile în poala lui roşie – sângerarea pare să se fi oprit, cel puţin – şi se uită la *Compasiune pentru Omuleţii Cenuşii,* în rolul principal cu unicul şi inimitabilul Gary Jones.

6

Unicul şi inimitabilul Gary Jones trage prelata de pe *snowmobile,* găseşte din priviri bateria pe masa de lucru, într-o cutie de carton şi o montează, având grijă să ataşeze cablurile la terminalele corecte. Cu acestea se epuiză în mare bagajul lui de cunoştinţe tehnice – e profesor de istorie, nu mecanic, iar atribuţiile lui de meşter al casei se limitează la a-i convinge pe copii să se uite la History Channel din când în când, în loc de *Xena.* Cheia e în contact, iar luminile de la bord se aprind când o întoarce – a

montat bine bateria, totuşi – dar motorul nu porneşte. Nici măcar nu tuşeşte. Starterul scoate un fel de *bru-brum* şi asta-i tot.

— O, Doamne, o, Dumnezeule, scăpa-m-ar treaba mare, spune el, pronunţând cuvintele îngălate pe-un ton monoton. Nu e sigur că ar putea da dovadă de prea multe emoţii acum, chiar dacă şi-ar dori asta. E un fan al filmelor de groază, a văzut *Invasion of the Body Snatchers* de douăzeci şi cinci de ori (a văzut până şi jalnicul *remake,* cel cu Donald Sutherland), aşa că ştie ce se petrece aici. Corpul i-a fost prădat, i-a fost prădat în sensul propriu al cuvântului şi cât se poate de complet. Cu toate acestea, nu va exista nici o armată de *zombies,* nici măcar un pluton. El e unic. Simte că şi Pete, Henry şi cu Beav sunt unici *(a fost* unic, în cazul lui Beav), dar el e cel mai unic dintre ei. O astfel de formulare se spune că nu e corectă – asemenea brânzei Fermierului din Dell, unicul se presupune că nu are egal – dar acesta e un caz în care regula nu se aplică. Pete şi Beaver au fost unici, Henry e şi mai unic, iar el, Jonesy, este cel mai unic. Iată, joacă până şi în propriul său film de cinematograf! *Asta-i* cea mai unică treabă! Cum ar spune fiul lui cel mare.

Individul cenuşiu din patul de spital se uită de la televizor, unde Jonesy I şede călare pe Arctic Cat, spre scaunul pe care stă Jonesy II îmbrăcat în pijamaua îmbibată în sânge.

Ce-mi ascunzi? Îl întreabă Dl Cenuşiu.

Nimic.

De ce vezi întruna un perete de cărămidă? Ce-i 19, pe lângă un număr prim? Cine a spus „La dra-cu' cu Tigers"? Ce-nseamnă asta? Ce-i peretele de cărămidă? Când *e peretele de cărămidă? Ce înseamnă el, de continui să-l vezi?*

Simte cum Dl Cenuşiu încearcă să-l descoasă, dar, pentru moment, acel sâmbure dur e la loc sigur. Poate fi posedat,

dar nu poate fi schimbat. Nu poate fi nici deschis pe de-a-ntregul, se pare. Nu încă, cel puţin.

Jonesy îşi duce degetul la buze şi-i întoarce individului cenuşiu cuvintele: *Taci, uită-te la film.*

Îl studiază cu băşicile negre ale ochilor lui (sunt ochi de insectă, crede Jonesy, ochi de călugăriţă) şi Jonesy îl simte insistând pentru un alt minut sau două să-l descoasă. Apoi, senzaţia dispare. Nu se grăbeşte; mai devreme sau mai târziu îi va dizolva scutul dimprejurul acelui ultim sâmbure care e Jo-nesy cel pur şi neinvadat şi atunci va şti tot ce vrea să ştie.

Între timp, se uită la film. Şi când Bowser se târăşte în poala lui Jonesy – Bowser cel cu dinţii ascuţiţi şi cu mirosul eteric de antigel – Jonesy de-abia îşi dă seama.

Jonesy I, Jonesy din Şopron (doar că acela e acum de fapt Dl Cenuşiu) îşi întinde tentaculele minţii. Sunt multe minţi către care se poate întinde, sar şi se întrepătrund asemenea transmisiunilor radio noaptea târziu şi găseşte destul de uşor una care să conţină informaţiile de care are nevoie. E ca şi când ai deschide un fişier pe calculatorul de acasă şi ai găsi un minunat film tridimensional plin de detalii în locul cuvintelor.

Sursa D-lui Cenuşiu este Emil „Stancă" Brodsky, din Menlo Park, New Jersey. Brodsky e sergent tehnician în Armată, spiriduşul parcului auto. Doar că aici, ca parte a Echipei Tactice de Ripostă a lui Kurtz, sergentul tehnician Brodsky nu are rang. Nimeni nu are. Se adresează superiorilor cu şefu' şi celor de rang inferior (nu sunt prea mulţi din aceştia la picnicul de faţă) cu hei, tu! Dacă nu poate face diferenţa între aceştia, amice sau prietene sunt la fel de bune.

Avioane cu turboreactoare survolează zona, dar nu sunt multe (vor putea face toate fotografiile de care au nevoie cu cel mai apropiat satelit de pe orbita terestră dacă se va curăţa vreodată cerul de nori) şi, oricum, acestea nu intră în atribuţiile lui Brodsky. Avioanele decolează de la baza

Gărzii Naţionale Aeriene din Bangor, iar el se află aici, în regiunea Jefferson. Treaba lui Brodsky sunt elicopterele şi camioanele din parcul auto (de la prânz, toate drumurile din partea aceasta a statului au fost închise şi nu circulă decât camioanele verzi-oliv, cu semnele distinctive ascunse). Îi intră în atribuţii şi să pornească cel puţin patru generatoare care să ofere electricitatea necesară taberei în continuă expansiune din jurul magazinului lui Gosselin. Necesităţile includ senzori de mişcare, stâlpi de iluminat, reflectoare de supraveghere şi improvizaţia de teatru de operaţiuni care se pune la punct în grabă într-o rulotă Windstar.

Kurtz a fost destul de elocvent când a spus că lumina e foarte importantă – vrea ca tot locul să fie la fel luminos ca ziua pe tot timpul nopţii. Cei mai mulţi stâlpi de iluminat se ridică în jurul grajdului şi a ceea ce înainte erau ţarcul şi padocul animalelor din spatele grajdului. Pe locul unde, cândva, cele patruzeci de vaci de lapte ale lui Reggie Gosselin îşi făceau veacul, au fost ridicate două corturi. Cel mai mare are pe acoperişul verde un însemn: COMANDAMENTUL. Celălalt cort e roşu şi fără însemne. Nu sunt sobe cu kerosen înăuntrul lui, cum sunt în cel mare, nu e nevoie de ele acolo. Aceasta e morga provizorie, pricepe Jonesy. Acum, nu sunt decât trei cadavre acolo (unul e al unui bancher care a încercat să fugă, nesăbuitul de el), dar curând s-ar putea să fie mai multe. Asta doar dacă nu va avea loc vreun accident care să facă dificilă sau imposibilă colectarea cadavrelor. Pentru Kurtz, şeful, un astfel de accident ar rezolva o mulţime de probleme.

Toate acestea sunt amănunte secundare. Pe Jonesy I îl interesează doar Emil Brodsky din Menlo Park.

Brodsky se luptă să traverseze repede terenul înzăpezit, înnoroiat, ars, dintre zona de aterizare a elicopterelor şi padocul unde cei identificaţi pozitiv cu Ripley urmează să fie ţinuţi (deja sunt câţiva acolo, umblă de colo-colo arborând mine uimite de proaspeţi prizonieri, ţipă după

gardieni, le cer ţigări şi informaţii şi aduc ameninţări zadarnice). Emil Brodsky e bondoc şi tuns milităreşte şi are faţa de *bulldog* a unuia făcut să fumeze trabucuri ieftine (de fapt, Jonesy ştie, Brodsky e un catolic pios care n-a fumat niciodată). E la fel de ocupat acum ca un tapetar cu un singur braţ. Are căşti la urechi şi în faţa buzelor îi atârnă un microfon de transmisionist. Păstrează legătura radio cu transportul de combustibil care vine pe Interstatala 95 – situaţia convoiului e critică, fiindcă elicopterele aflate în misiune se vor întoarce zburând la joasă înălţime – dar discută în acelaşi timp şi cu Cambry, care păşeşte alături de el, despre centrul de control şi supraveghere pe care Kurtz vrea să-l aibă pregătit până la nouă seara, miezul nopţii cel târziu. Misiunea aceasta se va încheia în patruzeci şi opt de ore, aşa circulă zvonul, dar cine dracu' ştie cu siguranţă? Potrivit zvonurilor, prima lor ţintă, Blue Boy, a fost deja eliminată, dar Brodsky nu ştie cum de poate fi cineva sigur de asta, având în vedere că elicopterele de atac nu s-au întors încă. Şi, oricum, treaba lor e simplă aici: să aducă indicatorul până la unsprezece şi apoi să apese toate butoanele.

Şi, o, pentru toţi zeii din lume, dintr-odată sunt *trei* de Jonesy: cel care se uită la televizor în camera de spital înţesată de fungi, cel din şopronul *snowmobile*-ului*…* şi Jonesy III, care apare pe dată în capul de catolic tuns milităreşte al lui Emil Brodsky. Brodsky se opreşte în loc şi se uită pur şi simplu spre cerul albicios.

Cambry face în continuare trei sau patru paşi singur, înainte să-şi dea seama că Stancă a înţepenit, că stă în loc în mijlocul păşunii noroioase. În mijlocul acestei forfote frenetice – bărbaţi care aleargă, elicoptere care plutesc în aer, motoare care sunt turate – el stă în loc, asemenea unui robot cu bateria descărcată.

— Şefu'? Întreabă Cambry. Vă simţiţi bine?

Brodsky nu răspunde… cel puţin lui Cambry. Lui Jonesy I – Jonesy din Şopron – îi spune: *Deschide capota de la motor*

şi arată-mi bujiile.

Jonesy întâmpină nişte dificultăţi în găsirea clapetei care deschide capota, dar îi dă Brodsky indicaţii. Apoi Jonesy se apleacă asupra motorului mic, uitându-se nu pentru sine, ci transformându-şi ochii în nişte camere de luat vederi cu rezoluţie mare şi trimiţând apoi imaginile către Brodsky.

— Şefu'? Întreabă Cambry cu o îngrijorare crescândă. Ce-i, şefu'? Care-i problema?

— Nu-i nimic, spune Brodsky răspicat. Îşi coboară căştile în jurul gâtului; pălăvrăgeala din ele îi distrage atenţia. Acordă-mi o clipă să mă gândesc.

Şi, către Jonesy: *Cineva a scos bujiile. Uită-te prin jur… mda, iată-le. Pe capătul mesei.*

Pe capătul mesei de lucru se află un borcan de maioneză pe jumătate plin cu benzină. Capacul a fost găurit pentru aerare – două împunsături cu vârful şurubelniţei – pentru a împiedica acumularea vaporilor. Scufundate în el asemenea unor exponate prezervate în formaldehidă se află două bujii marca Champion.

Cu voce tare, Brodsky spune:

— Usucă-le bine.

Iar când Cambry îl întreabă:

— *Ce* să usc bine?

Brodsky îi spune să-şi închidă clapa.

Jonesy pescuieşte bujiile, le usucă, apoi le montează la indicaţiile lui Brodsky. *Încearcă acum,* spune Brodsky, de data aceasta fără a-şi mişca buzele şi *snowmobile*-ul porneşte cu un răcnet. *Verifică şi nivelul combustibilului.*

Jonesy se execută şi spune mulţumesc.

— Nici o problemă, şefu', spune Brodsky şi o ia iarăşi sprinten din loc. Cambry trebuie să grăbească puţin pasul ca să-l prindă din urmă. Observă privirea uşor uimită a lui Stancă atunci când acesta îşi vede căştile acum în jurul gâtului.

— Ce dracu' a fost aia? Întreabă Cambry.

— Nimic, spune Brodsky – dar a fost ceva, desigur; a dracu' să fie dacă n-a fost ceva. A discutat. O conversaţie. O… consultaţie? Mda, asta-i. Doar că nu-şi mai aminteşte care a fost subiectul ei. Ce-şi aminteşte *precis* e înştiinţarea pe care au primit-o dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, când echipa îşi făcea înviorarea. Una dintre directivele venite direct de la Kurtz a fost aceea de-a raporta orice ciudăţenie. Era asta ceva ciudat? Ce a fost de fapt mai precis?

— Am avut o crampă cerebrală, cred, spune Brodsky. Prea multe lucruri de făcut şi prea puţin timp să le fac. Haide, fiule, ţine pasul cu mine.

Cambry ţine pasul. Brodsky îşi reia conversaţia divizată – convoiul de acolo, Cambry de aici – dar îşi mai aminteşte ceva, o a treia conversaţie, una care acum e încheiată. Ciudat sau nu? Probabil că nu, hotărăşte Brodsky. Cu siguranţă nu e ceva despre care i-ar putea vorbi acelui bastard incompetent de Perlmutter – în ceea ce-l priveşte pe Pearly, dacă un lucru nu se află listat pe nelipsita sa mapă, el nu există. Kurtz? Niciodată. Îl respectă pe acest bătrân mârlan, dar, mai mult decât atât, se teme de el. Cu toţii se tem de el. Kurtz e deştept, Kurtz e curajos, dar Kurtz e în acelaşi timp şi a junglei cea mai nebună fiară. Lui Brodsky nu-i place să umble nici măcar pe acolo pe unde umbra lui Kurtz a atins pământul.

Underhill? I-ar putea vorbi lui Owen Underhill?

Poate… dar poate nu. În astfel de cazuri, poţi nimeri în hazna fără ca măcar să cunoşti motivul. A auzit voci în minte pentru o clipă sau două – *o* voce, în orice caz – dar acum se simte bine. Şi, totuşi…

La Bivuac, Jonesy iese în trombă din şopron şi goneşte în sus pe Deep Cut Road. Îl simte pe Henry când trece pe lângă el – Henry care se ascunde după un copac, muşcând de-a binelea din muşchiul de pe trunchi ca să-şi înăbuşe strigătele – dar ascunde cu succes ceea ce ştie de norul care înconjoară acel ultim bastion al conştiinţei lui de sine.

E foarte probabil că se află ultima dată în apropierea vechiului său prieten, care nu va reuşi niciodată să iasă cu viaţă din aceste păduri.

Jonesy îşi doreşte să-şi fi luat rămas bun.

7

Nu ştiu cine a făcut filmul ăsta, spune Jonesy, *dar nu cred că trebuie să se ostenească să-şi calce fracul pentru premiile Oscar. De fapt…*

Se uită în jur şi nu vede decât copaci acoperiţi cu zăpadă. Se uită înainte din nou şi nu vede altceva decât Deep Cut Road-ul desfăşurându-se în faţa lui şi *snowmobile*-ul vibrându-i între coapse. N-a existat niciodată spitalul, n-a existat niciodată Dl Cenuşiu. Acelea n-au existat decât într-un vis.

Însă nu e aşa. *Există* o încăpere. Nu-i o încăpere de spital, totuşi. Nu există pat, nu există televizor, nu există stâlp pentru perfuzii. Nu există aproape nimic, de fapt; doar un afişier. Pe el sunt lipite două lucruri: o hartă a nordului Noii Anglii, cu unele rute însemnate – rutele camioanelor Fraţilor Tracker – şi o fotografie Polaroid a unei adolescente care-şi ţine fusta ridicată ca să-şi arate smocul auriu de păr pubian. El se uită afară la Deep Cut Road prin fereastră. E vorba, Jonesy e aproape sigur, de fereastra din camera de spital. Camera de spital însă nu a fost potrivită. A trebuit să iasă din acea cameră, fiindcă…

În camera de spital nu eram în siguranţă, gândeşte Jonesy… de parcă aici e în siguranţă, de parcă ar putea fi undeva în siguranţă. Şi, totuşi… aici e, poate, *mai* în siguranţă. Acesta este ultimul lui refugiu, iar el şi l-a decorat cu fotografia pe care credea că au sperat cu toţii s-o vadă arunci când s-au apropiat de geamul biroului în 1978. Tina Jean Sloppinger sau cum o fi chemat-o.

Unele din lucrurile pe care le-am văzut au fost adevărate… amintiri valide recuperate, ar spune Henry. Chiar am crezut că l-am văzut pe Duddits în acea zi. De

aceea am păşit în stradă fără să mă asigur. Cât despre Dl Cenuşiu… asta sunt eu acum. Nu-i aşa? Cu excepţia părţii ăsteia din mine care se află în încăperea asta prăfoasă, goală şi neinteresantă, cu prezervative folosite pe podea şi cu fotografia fetei pe afişier, sunt în întregime Dl Cenuşiu. Nu ăsta-i adevărul?

Nici un răspuns. Ceea ce e exact răspunsul de care el are de fapt nevoie.

Dar cum s-a întâmplat? Cum am ajuns aici? Şi de ce? În ce scop?

Tot nici un răspuns, iar, la aceste întrebări, nu-şi poate oferi nici el singur unul. E doar fericit că are un loc unde încă mai poate fi el însuşi şi e consternat de cât de uşor a fost deposedat de tot restul vieţii. Îşi doreşte din nou, cu totală sinceritate amară, să-l fi împuşcat pe McCarthy.

8

O explozie imensă sfâşie ziua şi, deşi sursa ei trebuia să fie la câţiva kilometri buni, fu totuşi destul de puternică să scuture zăpada în mici avalanşe de pe copaci. Silueta de pe *snowmobile* nici măcar nu se uită în jur. Era vorba de navă. Soldaţii o aruncaseră în aer. Birumii dispăruseră.

Câteva minute mai târziu, adăpostul prăbuşit apăru în dreapta câmpului său vizual. Zăcând în faţa lui pe zăpadă, cu un bocanc încă prins sub acoperişul de tablă, era Pete. Părea mort, dar nu era. Să faci pe mortul nu era o opţiune, nu în acest joc; îl auzea pe Pete cum gândeşte. Şi, când se apropie de el călare pe *snowmobile* şi când scoase din viteză, Pete îşi ridică fruntea şi-şi dezveli dinţii rămaşi într-un zâmbet lipsit de umor. Braţul stâng al canadienei lui era înnegrit şi topit. La mâna dreaptă se părea că-i mai rămăseseră doar două degete sănătoase. Peste tot pe unde îi ieşea la iveală, pielea îi era tatuată cu birus.

— Nu eşti Jonesy, spuse Pete. Ce i-ai făcut lui Jonesy?

— Urcă, Pete, spuse Dl Cenuşiu.

— Nu vreau să merg niciunde cu tine.

Pete îşi ridică mâna dreaptă – degete amorţite,

Înghesuiala de birus roşu-auriu – şi se şterse la frunte.

— Pleacă dracu' de-aici. Ia-ţi poneiul şi di, căluţ!

Dl Cenuşiu lăsă în jos capul care-i aparţinuse cândva lui Jonesy (Jonesy care se uita la toate acestea prin fereastra văgăunii sale din depozitul Fraţilor Tracker, incapabil să ajute sau să schimbe ceva) şi se uită fix la Pete. Pete începu să ţipe când birusul ce-i creştea pe tot corpul se contractă, rădăcinile materiei ăsteia săpând şi mai adânc în muşchii şi în nervii lui. Bocancul prins sub acoperişul de tablă prăbuşit se smuci şi se eliberă, iar Pete, încă strigând, se ridică într-o poziţie fetală. Sânge proaspăt începu să-i curgă din gură şi din nas. Când strigă din nou, îi mai săriră doi dinţi din gură.

— Urcă, Pete.

Lăcrimând, ţinându-şi mâna hăcuită la piept, Pete încercă să se ridice în picioare. Prima încercare fu un eşec; se lungi din nou în zăpadă. Dl Cenuşiu nu spuse nimic despre asta; şezu pur şi simplu pe Arctic Cat şi se uită.

Jonesy simţi durerea şi disperarea şi teama uzată a lui Pete. Teama, dintre toate, era cea mai rea, aşa că se hotărî să rişte.

Pete.

Doar o şoaptă, dar Pete îl auzi. Îşi ridică privirea; faţa îi era pierdută în pâlcurile de fungi – în ceea ce Dl Cenuşiu numea birus. Când îşi linse buzele, Jonesy observă că-i creşteau şi pe limbă. Puşchele extraterestre. Cândva, Pete Moore dorise să devină astronaut. Cândva, se luase de nişte băieţi mai mari pentru cineva care era mai mic şi mai slab. Merita un tratament mai bun decât acesta.

Nu joci, nu câştigi.

Pete aproape zâmbi. Un gest frumos şi în acelaşi timp sfâşietor. De data aceasta reuşi să se ridice în picioare şi se împletici încet spre *snowmobile.*

În biroul părăsit în care fusese exilat, Jonesy observă clanţa începând să se rotească într-o parte şi-n cealaltă. *Ce înseamnă aia?* Întrebă Dl Cenuşiu. *Ce înseamnă nu joci, nu*

câştigi? Ce cauţi acolo înăuntru? Hai înapoi la spital, să ne uităm împreună la televizor, nu vrei? Totuşi, cum de-ai ajuns acolo înăuntru?

Fu rândul lui Jonesy să nu răspundă şi făcu asta cu o mare plăcere.

O să intru eu, spuse Dl Cenuşiu. *Când o să fiu pregătit, o să intru. Poate crezi că poţi ţine uşa închisă de mine, dar te înşeli.*

Jonesy păstră tăcerea – nu era nevoie să provoace creatura care, în momentul de faţă, îi stăpânea corpul – dar el *nu* credea că se înşală. Pe de altă parte, nu îndrăznea să fugă; ar fi fost înghiţit de viu dacă ar fi încercat. Nu era decât un sâmbure într-un nor, o bucată de mâncare nedigerată în intestinele unui extraterestru.

Era mai bine să nu facă valuri.

9

Pete se urcă pe *snowmobile* în spatele D-lui Cenuşiu şi-şi petrecu braţele în jurul mijlocului lui Jo-nesy. Zece minute mai târziu, trecură de Scout-ul răsturnat şi Jonesy înţelese ce-i făcuse pe Pete şi pe Henry să întârzie atât de mult pe drumul de întoarcere de la magazin. Era o minune că scăpaseră amândoi cu viaţă. Ar fi vrut să arunce o privire mai atentă, dar Dl Cenuşiu nu încetini, continuă să accelereze şi să facă tălpicile Cat-ului să salte, alunecând pe creasta dintre cele două făgaşe umplute cu zăpadă ale drumului.

La vreo cinci kilometri dincolo de Scout ajunseră în vârful unei ridicături de pământ şi Jonesy văzu un glob strălucitor de lumină galben-alburie atârnând la mai puţin de treizeci de centimetri deasupra drumului, aşteptându-i. Părea la fel de încins ca flacăra de la aparatul unui sudor, dar, desigur, nu era aşa; zăpada aflată la doar câţiva centimetri sub ea nu se topise. Era mai mult ca sigur una din luminile pe care le văzuse el şi cu Beaver jucându-se în nori, deasupra animalelor fugind dinspre Viroagă.

Ai dreptate, spuse Dl Cenuşiu. *E ceea ce voi oamenii numiţi un proiector. Acesta e unul dintre ultimele. Poate chiar ultimul.*

Jonesy nu spuse nimic, se uită doar pe fereastra celulei-sale-birou. Simţea braţele lui Pete în jurul mijlocului său ţinându-se acum mai mult din instinct, aşa cum se ţine la box de oponent un luptător aproape terminat ca să nu cadă la podea. Capul sprijinindu-se pe spatele lui era greu ca un bolovan. Pete era acum un sol fertil pentru birus şi birusului îi plăcea de el; toate lucrurile înconjurătoare erau reci, iar Pete era cald. Se părea că Dl Cenuşiu avea nevoie de el pentru ceva anume – pentru ce, Jonesy habar nu avea.

Proiectorul îi conduse în susul drumului pentru încă aproximativ un kilometru, apoi viră în pădure. Se strecură printre doi pini mari şi apoi îi aşteptă, rotindu-se deasupra zăpezii. Jonesy îl auzi pe Dl Cenuşiu cum îi spune lui Pete să se ţină cât poate de tare.

Arctic Cat-ul sălta şi mârâia, croindu-şi drum în sus pe o pantă uşoară, tălpicile lui afundându-se în zăpada pe care, apoi, o arunca în lături. O dată intraţi sub baldachinul copacilor, zăpada fu mai puţină, în unele locuri nu se vedea chiar deloc. În acele locuri, tălpicile *snowmobile*-ului ţiuiau furioase, frecându-se de pământul îngheţat, care era în cea mai mare parte piatră sub un strat subţire de praf şi ace de brad. Se îndreptau acum spre nord.

Zece minute mai târziu, săriră cu putere peste o bucată proeminentă de granit şi Pete căzu pe spate. Dl Cenuşiu puse frână şi opri motorul. Şi proiectorul se opri, rotindu-se deasupra zăpezii. Lui Jonesy i se părea că luminează acum mai pal.

— Ridică-te, spuse Dl Cenuşiu. Se întorsese în şa, uitându-se la Pete.

— Nu pot, spuse Pete. Sunt terminat, amice. Sunt…

Apoi, Pete începu să urle şi să se zvârcolească din nou pe pământ, cu picioarele zvâcnind, cu mâinile – una arsă, cealaltă ciopârţită – tresărind.

Opreşte-te! Ţipă Jonesy. *Îl omori!*

Dl Cenuşiu nu-i acordă nici un pic de atenţie, rămase doar în postura în care se afla: uşor aplecat de mijloc, uitându-se la Pete cu o răbdare ucigaşă, rece, în vreme ce birusul se crispa şi trăgea de carnea lui Pete. Într-un sfârşit, Jonesy simţi că Dl Cenuşiu renunţă. Pete se ridică, tremurând, în picioare. Pe un obraz se vedea o tăietură proaspătă care deja mustea de birus. Ochii lui erau uluiţi şi obosiţi şi înotau în lacrimi. Urcă la loc pe *snowmobile* şi mâinile i se petrecută pentru a doua oară în jurul mijlocului lui Jonesy.

Ţine-te de haina mea, îi şopti Jonesy şi, când Dl Cenuşiu se întoarse în faţă şi băgă maneta în viteză, îl simţi pe Pete revenindu-şi. *Nu joci, nu câştigi, corect?*

Nu câştigi, fu Pete de acord, dar fără vlagă.

Dl Cenuşiu nu le acordă nici o atenţie de data aceasta. Proiectorul, mai puţin luminos, dar încă făcând rotaţii rapide, porni spre nord din nou… sau în direcţia unde Jonesy bănuia că e nordul. Când *snowmobile*-ul se strecura printre copaci, buturugi groase de tufişuri şi stânci ieşite din pământ, îl cam părăsise simţul de orientare. Din spatele lor se auzea un pârâit constant de focuri de armă. Suna ca şi când ar fi organizat cineva o vânătoare de curcani.

10

Cam cu o jumătate de oră mai târziu, Jonesy descoperi în cele din urmă de ce îl luase Dl Cenuşiu pe Pete cu el. Chiar în acel moment, proiectorul, a cărui sclipire se diminuase până la o umbră anemică a ceea ce fusese la început, se stinse de-a binelea. Dispăru cu un sunet ocluziv moale – ca şi când ar fi spart o pungă de hârtie. Un soi de reziduuri căzură la pământ.

Se aflau în mijlocul necunoscutului pe o coamă de deal brodată cu pomi. Înaintea lor se afla o vale înzăpezită şi împădurită; de partea cealaltă a văii se vedeau dealuri erodate şi tufişuri cu crengi îngălate, unde nu sclipea nici

măcar o luminiţă. Şi, ca oala să aibă şi capac, ziua se risipea către apus.

Iată c-am intrat într-o altă mizerie pe cinste, gândi Jonesy, dar nu simţi nici urmă de consternare din parte D-lui Cenuşiu. Dl Cenuşiu opri *snowmobile*-ul eliberând regulatorul, după care rămase pur şi simplu pe loc.

Nordul, spuse Dl Cenuşiu. Nu i se adresase lui Jonesy.

Pete răspunse cu voce tare; avea vocea obosită şi slabă.

— De unde să ştiu eu? Nu văd nici măcar în ce parte apune soarele, pentru numele lui Dumnezeu. Pe lângă asta, unul dintre ochi mi-e de-a binelea futut.

Dl Cenuşiu roti capul lui Jonesy şi Jonesy văzu că ochiul stâng al lui Pete dispăruse. Pleoapa-i fusese ridicată mult în sus, dând feţei lui o mină prost încropită de surpriză. Din orbita goală îi ieşea o junglă întreagă de biruşi. Fâşiile mai lungi atârnau în jos, gâdilând obrazul ţepos al lui Pete. Alte fâşii i se infiltraseră printre firele rare de păr în pâraie luxuriante roşii-aurii.

Ştii.

— Poate că ştiu, spuse Pete. Şi poate că nu vreau să-ţi indic direcţia.

De ce nu?

— Fiindcă mă îndoiesc că ceea ce-ţi doreşti tu e sănătos pentru noi ceilalţi, labagiule, spuse Pete şi Jonesy simţi o undă absurdă de mândrie.

Jonesy observă excrescenţele din orbita goală a lui Pete crispându-se. Pete ţipă şi se prinse de faţă. Pentru o clipă – scurtă şi, totuşi, mult prea lungă – Jonesy îşi imagină în detaliu cârceii roşii-aurii întinzându-se din ochiul acela defunct spre creierul lui Pete, unde se ramifică asemenea unor degete puternice apucând un burete cenuşiu.

Haide, Pete, spune-i! Strigă Jonesy. *Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i!*

Birusul redeveni stabil. Mâna lui Pete căzu de la faţa care acum era de paloarea unui cadavru acolo pe unde nu era roşie-aurie.

— Unde eşti, Jonesy? Întrebă el. E loc pentru doi acolo?

Răspunsul în variantă scurtă era, desigur, nu. Jonesy nu înţelegea ce i se întâmplase, dar ştia că supravieţuirea lui – acel ultim sâmbure anatomic – depindea cumva de rămânerea lui acolo unde se afla acum. Doar să deschidă uşa şi ar fi pierdut pe vecie.

Pete dădu din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse, apoi vorbi către celălalt: Numai să nu mă mai răneşti, amice.

Dl Cenuşiu nu făcut decât să stea şi să se uite la Pete cu ochii lui Jonesy, fără să facă vreo promisiune.

Pete suspină, apoi îşi ridică mâna stângă pârlită şi întinse un deget. Îşi închise ochii şi începu să fluture degetul înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Şi, în vreme ce făcea asta, Jonesy se apropie de cunoaşterea completă. Care fusese numele acelei fetiţe? Rinkenhauer, nu-i aşa? Da. Nu-şi amintea prenumele, dar o împleticeală ca Rinkenhauer era greu de uitat. Şi ea frecventase şcoala Mary M. Snowe, alias Academia Retardaţilor, deşi până atunci Duddits evoluase până la şcoala profesională. Cât despre Pete? Pete fusese întotdeauna bun să-şi amintească diverse lucruri, dar după ce Duddits…

Jonesy îşi aminti perfect cuvintele cum stătea acolo aşa, şezând pe vine în celula lui mică şi mizeră, uitându-se pe geam la lumea care-i fusese furată… doar că nu erau deloc cuvinte, erau numai acele vocale deschise, atât de ciudat de frumoase:

Eezi inia, Ite? Vezi linia, Pete?

Pete, cu chipul plin de o uimire visătoare, surprinsă, spusese că da, o vedea. Şi făcuse şmecheria cu degetul, mişcarea aceea, aşa cum o făcea acum.

Degetul se opri, vârful lui încă tremurând des, asemenea capătului unei sonde de căutat ape subterane. Apoi arătă spre creastă pe o traiectorie uşor mişcată spre dreapta faţă de traiectoria actuală a *snowmobile*-ului.

— Acolo, spuse şi-şi lăsă mâna să cadă. Spre nord. Ia ca reper stânca aceea, cea din mijlocul căreia creşte un pin. O vezi?

Da, o văd. Dl Cenuşiu se întoarse în faţă şi băgă în viteză. Jonesy se întrebă în treacăt cât combustibil mai era în rezervor.

— Pot coborî acum?

Vrând să spună, desigur, dacă poate muri acum.

Nu.

Şi porniră din nou, Pete ţinându-se fără forţă de haina lui Jonesy.

11

Ajunseră la stâncă, urcară până în vârful celui mai înalt deal de după ea, unde Dl Cenuşiu se opri din nou ca noul lui proiector să-i poată direcţiona mai departe. Pete îi direcţiona şi-şi continuară drumul, mergând acum pe o direcţie puţin cotită spre vest. Lumina zilei continua să sărăcească. Auziră elicoptere într-un rând – cel puţin două, cel mult patru – venind spre ei. Dl Cenuşiu conduse *snowmobile*-ul direct printr-o tufă deasă, nepăsându-i de crengile care plesniră faţa lui Jonesy, făcând sângele să ţâşnească din obraji şi de la o sprânceană. Pete căzu iarăşi din scaun. Dl Cenuşiu opri motorul Cat-ului, apoi îl trase pe Pete, care gemea în se-miconştienţă, sub cel mai des tufiş. Acolo aşteptară până ce trecură elicopterele pe deasupra lor. Jonesy îl simţi pe Dl Cenuşiu întinzându-se spre un membru al echipajului şi scanându-l rapid, verificând probabil informaţiile pe care acesta le avea cu ce-i spusese Pete. Când elicopterele dispărură înspre sud-est, îndreptându-se aparent spre bază, Dl Cenuşiu reporni *snowmobile*-ul şi-şi continuară drumul. Începuse din nou să ningă.

O oră mai târziu, se opriră pe o altă creastă şi Pete căzu iarăşi de pe Cat, de data aceasta pe o parte. Îşi ridică fruntea, dar cea mai mare parte a feţei lui dispăruse

îngropată sub o barbă de vegetaţie. Încercă să vorbească şi nu reuşi; gura îi era înţesată, limba îi era îngropată sub un covor luxuriant de birus.

Nu pot, omule. Nu pot, nu mai pot, te rog, lasă-mă în pace.

— Da, spuse Dl Cenuşiu. Cred că ţi-ai îndeplinit menirea.

Pete! Strigă Jonesy. Apoi, către Dl Cenuşiu: *Nu, nu, n-o face!*

Dl Cenuşiu nu-l băgă în seamă, desigur. Pentru o clipă, Jonesy văzu o înţelegere tacită în singurul ochi rămas al lui Pete. Şi uşurare. În acea clipă, mai putu încă să ajungă la mintea lui Pete – prietenul său din copilărie, cel care îi aştepta întotdeauna dincolo de poarta Şcolii Generale din Derry cu o mână făcută căuş peste gură, ascunzând o ţigară care de fapt nu exista, cel care voia să devină astronaut şi voia să vadă întreaga lume de pe orbita Pământului, unul dintre cei patru care-l ajutaseră pe Duddits să scape de băieţii cei mari.

Numai pentru o clipă. Apoi simţi ceva sărind din mintea D-lui Cenuşiu şi vegetaţia care creştea pe Pete nu se încleştă doar, ci se şi *strânse.* Se auzi un pocnet tenebros când craniul lui Pete se sparse în mai multe locuri. Faţa lui – ce mai rămăsese din ea – se trase înăuntru ca suptă, îmbătrânindu-l dintr-o singură mişcare. Apoi, căzu cu capul înainte şi zăpada începu să se aşeze pe spatele canadienei lui.

Bastardule.

Dl Cenuşiu, nepăsător la înjurătura şi la mânia lui Jonesy, nu răspunse. Se întoarse din nou cu faţa înainte. Vântul înteţit se opri pentru o clipă când făcu asta şi o gaură se căscă în perdeaua de zăpadă. Cam la opt kilometri faţă de locul unde se aflau ei acum, Jonesy văzu lumini mişcătoare – nu proiectoare, ci reflectoare. Multe. Camioane care rulau în convoi pe autostradă. Camioane şi atât, presupuse el. Această parte a Maine-ului aparţinea acum armatei.

Şi te caută cu toţii pe tine, cretinule, scuipă el în vreme ce *snowmobile*-ul se puse din nou în mişcare. Zăpada se închise la loc în urma lor, blocând vederea pe care o avuseseră pentru scurtă vreme asupra camioanelor, însă Jonesy ştiu că Dl Cenuşiu nu va întâmpina nici o dificultate să găsească autostrada. Pete îl adusese până aici, într-o parte a zonei de carantină de unde Jonesy presupunea că nu se aşteptau probleme majore. Se baza pe Jonesy să-l ducă mai departe, fiindcă Jonesy era diferit. În principal, pentru că era imun la birus. Birusul, din cine ştie ce motiv, nu-l plăcea.

N-o să scapi niciodată de aici, spuse Jonesy.

O să scap, spuse Dl Cenuşiu. *Întotdeauna murim şi întotdeauna trăim. Întotdeauna pierdem şi întotdeauna câştigăm. Că-ţi place sau nu, Jonesy, noi reprezentăm viitorul.*

Dacă-i adevărat, ăsta e atunci cel mai bun motiv pe care l-am auzit pentru a trăit în trecut, răspunse Jonesy, dar nu veni nici un răspuns din partea D-lui Cenuşiu. Dl Cenuşiu ca entitate, conştiinţă, dispăruse, se absorbise înapoi în nor. Mai rămăsese din el doar atât cât să-l facă pe Jonesy să conducă *snowmobile*-ul spre autostradă. Iar Jonesy, purtat fără speranţe în cine ştie ce misiune avea fiinţa asta, îşi găsi o consolare fragilă în două lucruri. Unul era că Dl Cenuşiu nu ştia cum să ajungă la ultima parte din el, partea minusculă care trăia în biroul Fraţilor Trucker din amintirea lui. Al doilea era că Dl Cenuşiu nu ştia despre Duddits – despre nu joci, nu câştigi.

Jonesy intenţiona să se asigure că Dl Cenuşiu nu va afla despre aceste lucruri.

Nu încă, cel puţin.

CAPITOLUL 13 - LA MAGAZINUL LUI GOSSELIN

1

Pentru Archie Perlmutter, şef de promoţie la liceu (subiectul discursului: „Bucuriile şi responsabilităţile democraţiei"), fost vultur cercetaş, prezbiterian convins şi absolvent al Academiei Militare de la West Point, Magazinul Sătesc al lui Gosselin nu mai părea real. Alimentat acum cu destulă electricitate să servească unui întreg oraş de mici dimensiuni, semăna cu decorul unui film. Şi nu chiar orice film, ci un film monstru, gen James Cameron, unde numai contravaloarea serviciilor de *catering* ar putea hrăni populaţia din Haiti vreme de doi ani. Nici măcar ninsoarea din ce în ce mai deasă nu ia prea mult din strălucirea luminilor şi nici nu schimbă impresia că întreaga coşmelie, de la pereţii scorojiţi la cele două hornuri de sobă cu lemne ieşind strâmb prin acoperiş şi până la unica pompă de benzină ruginită din faţă, ar fi un banal decor.

Acesta ar fi Actul I, gândi Pearly, în vreme ce păşea vioi cu mapa strânsă la subsioară (Archie Perlmutter crezuse întotdeauna că are o fire în mare parte de artist… dar şi de comerciant). *Ne este prezentat un magazin sătesc izolat. Bătrânii şed în jurul sobei – nu la cea mică din biroul lui Gosselin, ci la cea mare, chiar din magazin – în vreme ce zăpada cade din abundenţă afară. Discută despre lumini din cer… despre vânători dispăruţi… declaraţii cu privire la omuleţi mici şi cenuşii pitiţi pretutindeni prin pădure. Proprietarul magazinului – să-i spunem Bătrânul Rossiter – pufneşte neîncrezător. „Pe Dumnezeu' mio, nu sînteţi decît o grămadă de babe clevetitoare!" spune el şi exact atunci întreg locul e inundat de această lumină puternică (vezi* Întâlnire de gradul trei), *când un OZN aterizează la sol! Extratereştri însetaţi de sânge curg din navă, trăgând cu*

armele lor cu raze mortale! Seamănă cu Ziua Independenţei, *doar că, aici e clenciul,* în pădure!

Lângă el, Melrose, ajutorul de bucătar (care era gradul lui cel mai apropiat de ceva oficial în această micuţă aventură) se chinuia să ţină pasul. Purta adidaşi în picioare, nu pantofi sau bocanci – Perlmutter îl scosese din Spago's, care era numele pe care-l dăduseră soldaţii cortului bucătarului – şi aluneca încontinuu. Bărbaţi (şi câteva femei) treceau necontenit pe lângă ei, mergând cel mai des în pereche. Mulţi vorbeau în microfoanele-lavaliere sau în *walkie-talkie.* Senzaţia că acesta era un platou de filmare şi nu un loc real era întărită de rulote, de campere, de elicopterele funcţionând în gol (vremea în înrăutăţire le adusese pe toate înapoi) şi de bubuitul continuu al motoarelor şi al generatoarelor.

— De ce vrea să mă vadă? Întrebă din nou Melrose cu răsuflarea tăiată şi mai plângăreţ ca niciodată.

Tocmai treceau pe lângă padoc şi pe lângă ţarc spre o parte a grajdului lui Gosselin. Bătrânul şi rablagitul gard (trecuseră zece ani sau mai bine de când nu mai fusese ţinut un cal adevărat în ţarc sau de când nu mai fusese exersat unul în padoc) fusese întărit cu şiruri alternative de sârmă ghimpată şi sârmă simplă. Prin sârma simplă trecea electricitate, probabil nu letală, dar destul de mare să te dea de pământ, în convulsii… iar voltajul putea fi ridicat la niveluri letale dacă băştinaşii deveneau agitaţi. În spatele acestor sârme, uitându-se la ei, se aflau douăzeci sau treizeci de oameni, bătrânul Gosselin era printre ei (în versiunea lui James Cameron a filmului, Gosselin ar fi jucat de un bătrân bolovănos cum e Bruce Dern). Să fi fost mai devreme, oamenii din spatele sârmei ar fi strigat, proferând ameninţări şi cereri furioase, dar, de când văzuseră ce păţise bancherul acela din Massachusetts care încercase să fugă, ciocurile li se sigilaseră bine, sărmanii de ei. Să vezi pe cineva fiind împuşcat în cap îţi cam lua mulţi de *futu-i!* Din gură. Şi mai era şi faptul că, acum, toţi militarii purtau

măşti care le acopereau gura şi nasul. Aceasta îţi lua din gură cu siguranţă şi ceilalţi *futu-i!* Rămaşi.

— Şefii'?

"Aproape plângăreţ" îi făcuse loc lui „plângăreţ *de-a dreptul".* Vederea unor cetăţeni americani în spatele sârmei ghimpate se pare că adăugase ceva neliniştii lui Melrose.

— Şefu', spune-mi – de ce vrea să mă vadă tipu' ăl mare? Tipu' ăl mare nici n-ar trebui să ştie că există ajutor de bucătar.

— Nu ştiu, răspunse Pearly.

Acesta era adevărul.

În faţa lor, la capătul a ceea ce fusese numit Aleea Spărgătorului de Ouă, se afla Owen Underhill şi un individ de la parcul auto. Individul de la parcul auto aproape că striga în urechea lui Underhill ca să se facă auzit peste zarva elicopterelor funcţionând în gol. Cu siguranţă, gândi Perlmutter, că vor opri motoarele curând; nimic nu avea să se ridice în aer în rahatul ăsta, un sezon timpuriu al viscolelor pe care Kurtz îl numea „darul nostru de la Dumnezeu". Când spunea astfel de lucruri, nu puteai şti sigur dacă vorbea serios sau dacă era doar ironic. Întotdeauna părea că vorbeşte serios… Însă, uneori, râdea singur. Felul de râs care-l neliniştea pe Archie Perlmutter. În film, Kurtz ar fi jucat de James Woods. Sau poate de Christopher Walken. Nici unul dintre ei nu semăna cu Kurtz, dar semănase George C. Scott cu Patton? Caz închis.

Perlmutter se întoarse brusc spre Underhill. Melrose încercă să-l urmeze şi căzu în fund, înjurând. Perlmutter îl atinse pe Underhill pe umăr şi speră atunci când celălalt bărbat se întoarse ca masca să fi permis măcar parţial să se observe mina sa surprinsă. Owen Underhill arăta ca şi când ar fi îmbătrânit cu zece ani de când pusese piciorul jos din autobuzul Departamentului Şcolar din Millinocket.

Aplecându-se înainte, Pearly strigă contra vântului:

— Kurtz în cincisprezece! Nu uita!

Underhill făcu un gest iute ca să spună că nu va uita şi se întoarse spre individul de la parcul auto. Perlmutter şi-l aminti acum; Brodsky îl chema. Oamenii îi spuneau Stancă.

Postul de comandă al lui Kurtz, un Winnebago monstruos de mare (dacă acesta ar fi fost un platou de filmare, Winnebago-ul ar fi fost casa de departe de casă a vedetei principale, sau, poate, a lui Jimmy Cameron), se afla în faţă. Pearly grăbi pasul, mergând semeţ cu faţa în *flic-flic-flic*-ul zăpezii. Melrose merse cât putu de tare în urma lui, scuturându-şi halatul de zăpadă.

— Haide, Skipper, se rugă el. Chiar n-ai nici o idee?

— Nu, spuse Perlmutter.

Chiar nu avea habar de ce ar dori Kurtz să vorbească cu ajutorul de bucătar, când operaţiunea era în toiul desfăşurării ei. Dar amândoi ştiau că nu putea fi ceva de bine.

2

Owen îi întoarse capul lui Emil Brodsky, apropie filtrul măştii sale de urechea lui şi spuse:

— Povesteşte-mi încă o dată. Nu în întregime, doar partea pe care tu o numeşti futaiul-minţii.

Brodsky nu se împotrivi, dar îi trebuiră în jur de zece secunde ca să-şi pună gândurile în ordine. Owen i le acordă. Trebuia să se vadă cu Kurtz, să facă rapoarte după aceea – echipă mare; munţi de hârţogării – şi Dumnezeu ştie ce alte misiuni scârboase va mai trebui să îndeplinească după aceea, dar ceva îi spunea că treaba aceasta era importantă.

Dacă-i va spune sau nu lui Kurtz, rămânea de văzut.

Într-un sfârşit, Brodsky îi întoarse capul lui Owen, îşi apropie propriul filtru al măştii de urechea lui şi începu să vorbească. Povestea fu puţin mai detaliată de data aceasta, dar în esenţă era aceeaşi. Se plimba pe câmpul de lângă magazin, vorbind cu Cambry, care era lângă el şi, în acelaşi timp şi cu un convoi care transporta rezerve de combustibil şi care se apropia, când, dintr-o dată, simţise ca şi când îi

fusese răpită mintea. Se aflase într-un şopron îngrămădit alături de cineva pe care nu-l putea vedea clar. Bărbatul voia să pornească un *snowmobile* şi nu reuşea. Voia ca Stancă să-i spună ce nu era în regulă cu el.

— I-am cerut să deschidă capota de la motor! Strigă Brodsky în urechea lui Owen. L-a deschis, apoi mi s-a părut că văd prin ochii lui… dar cu *mintea* mea, înţelegi?

Owen scutură din cap.

— Mi-am dat seama imediat care era problema; cineva scosese bujiile. Aşa că i-am spus individului să se uite primprejur, ceea ce a şi făcut. Ceea ce am făcut amândoi. Şi le-am găsit într-un borcan cu benzină pe masă. Tata făcea la fel cu bujiile de la Lawnboy, maşina lui de tuns iarba şi de la maşina de însămânţat când venea frigul.

Brodsky făcu o pauză, ruşinat în mod evident fie de lucrurile pe care le spunea, fie de felul în care îşi închipuia că acestea sună. Owen, care era fascinat, îi făcu semn să continue.

— Nu mai am multe de povestit. I-am spus să le scoată, să le uşte şi să le monteze. Cum am făcut de un milion de ori când am ajutat pe cineva la ceva… doar că nu mă aflam *acolo* – eram *aici.* Nimic nu avea loc.

Owen spuse:

— Ce-a urmat?

Strigă să fie auzit peste zgomotul motoarelor, însă conversaţia lor rămase la fel de privată ca şi discuţia dintre un preot şi enoriaşul lui în confesional.

— A pornit din prima. I-am spus să verifice şi nivelul benzinei din rezervor, dacă tot se apucase de treabă, iar rezervorul era plin. Mi-a mulţumit. Brodsky îşi scutură capul mirat. Eu i-am spus: Nici o problemă, şefu'. Apoi, cumva, am intrat înapoi în minţile mele şi am continuat să merg. Crezi că sunt nebun?

— Nu. Dar vreau să nu mai spui nimănui povestea asta pentru moment.

Sub mască, buzele lui Brodsky se lungiră într-un rânjet.

— O, omule, nici asta nu-i o problemă. Voiam doar… ei bine, trebuie să raportăm toate lucrurile ciudate, ăsta e ordinul şi am crezut…

Rapid, fără să-i dea timp de gândit lui Brodsky, Owen izbucni:

— Cum îl chema?

— Jonesy Trei, răspunse Stancă şi ochii i se căscară surprinşi. Sfinte căcat! Habar nu aveam că ştiu asta.

— O fi vreun fel de nume indian? Ca Sonny Şase Ucigaşi sau Ron Nouă Luni?

— S-ar putea, dar… Brodsky se opri, gândindu-se, apoi răbufni: A fost îngrozitor! Nu când se întâmpla, ci după aceea… când îmi aduceam aminte… a fost ca şi când… Îşi coborî vocea: Ca şi când aş fi fost violat, domnule.

— Nu te mai gândi, spuse Owen. Probabil că ai şi altceva de făcut.

Brodsky zâmbi.

— Doar câteva mii.

— Atunci, treci la treabă.

— Bine.

Brodsky făcu un pas în spate, apoi se întoarse. Owen se uita spre ţarcul care, cândva, găzduise cai şi care acum găzduia oameni. Cei mai mulţi deţinuţi se aflau în grajd. Toţi cei aproape două duzini, mai puţin unul, dintre cei de afară stăteau ghemuiţi într-o mulţime compactă, ca şi când astfel situaţia ar fi fost mai uşor de îndurat. Cel care stătea de-o parte era un ţâr de om, înalt şi slab, care purta ochelari mari ce-l făceau să semene cu o bufniţă. Brodsky se uită de la bufniţa damnată la Underhill.

— N-o să mă bagi la bucluc pentru asta, nu-i aşa? N-o să mă trimiţi la psihiatru?

Nu ştia, desigur, amândoi nu ştiau că tipul slab cu ochelari demodaţi cu ramă de corn *era* un psihiatru.

— Nici o…, începu Owen.

Înainte să poată încheia, se auzi un foc de armă din interiorul Winnebago-ului lui Kurtz şi cineva începu să

strige.

— Şefu'? Şopti Brodsky. Owen nu-l auzi din cauza motoarelor; îi citi cuvântul pe buze. Şi: Oh, futu-i.

— Pleacă, Stancă, spuse Owen. Nu te priveşte pe tine.

Brodsky se uită la el încă o clipă, udându-şi buzele pe sub mască. Owen clătină din cap, încercând să inspire un aer de încredere, de comandă, de totu-i-sub-control. Poate că funcţionă, fiindcă Brodsky clătină înapoi din cap şi plecă.

Dinspre Winnebago-ul pe uşa căruia atârna un însemn scris de mână (PÂNĂ AICI AJUNGE CERBUL[{58}]) strigătele continuară. Când Owen porni în acea direcţie, bărbatul stând departe de ceilalţi în ţarc îi vorbi:

— Hei! Hei, tu! Stai o clipă, vreau să-ţi vorbesc!

Pun pariu, gândi Underhill, fără să încetinească pasul. *Pun pariu că ai un monstru de poveste de spus şi o mie de motive pentru care trebuie să ţi se dea drumul de aici chiar acum.*

— Overhill? Nu, *Underhill.* Aşa te cheamă, nu? Sigur că da. Trebuie să-ţi vorbesc – e important pentru amândoi.

Owen se opri în ciuda strigătelor dinspre Winnebago, care se spărgeau acum în suspine de durere. Nu era de bine, dar cel puţin nu fusese nimeni omorât. Se uită mai atent la bărbatul cu ochelari. Era slab ca o aşchie şi tremura, deşi era îmbrăcat într-o canadiană.

— E important pentru Rita, strigă slăbănogul peste bubuitul continuu al motoarelor. Şi pentru Katrina. Rostirea acestor nume păru să-i dea speranţe tipului cu alură de tocilar, ca şi când le culesese de pe jos asemenea unor pietre dintr-o fântână adâncă, dar, şocat fiind să audă numele soţiei şi fiicei sale rostite de un străin, Owen abia observă asta. Pornirea de-a merge la bărbat şi de-a-l întreba de unde ştia aceste nume era puternică, însă acum nu avea timp de pierdut… avea o întâlnire. Şi doar fiindcă nu fusese nimeni ucis încă nu însemna că nimeni nu avea *să fie* ucis.

Owen mai aruncă o privire bărbatului din spatele gardului de sârmă, reţinându-i chipul, după care se grăbi spre Winnebago-ul cu acel însemn pe uşă.

3

Perlmutter citise *Inima întunericului,* văzuse *Apocalipsa acum* şi îşi spusese de mai multe ori că numele de Kurtz era pur şi simplu prea potrivit. Ar fi pariat o sută de dolari (o sumă mare pentru un artist fără salariu ca el) că acesta nu era numele adevărat al şefului – că numele adevărat al şefului era Arthur Holsapple sau Dagwood Elgart, poate chiar Paddy Maloney. Kurtz, însă? Puţin probabil. Era mai mult ca sigur o dovadă de grandomanie, la fel ca pistolul calibru 45 cu mâner de perle al lui George Patton. Oamenii, dintre care câţiva fuseseră cu Kurtz în Furtună în Deşert (Archie Perlmutter nu avea un trecut atât de îndepărtat), credeau că e nebun de legat, la fel credea şi Perlmutter… nebun aşa cum fusese şi Patton. Nebun ca o vulpe, cu alte cuvinte. Când se bărbierea dimineaţa, probabil că se uita la reflecţia lui din oglindă şi repeta „Oroarea, oroarea" pe acelaşi ton şoptit ca Marlon Brando.

Aşa încât, Pearly se simţea neliniştit, dar nu *neobişnuit* de neliniştit, în vreme ce-l escorta pe ajutorul de bucătar Melrose în rulota de comandă supraîncălzită. Iar Kurtz arăta destul de bine. Comandantul operaţiunilor şedea în sufragerie într-un balansoar. Îşi scosese halatul – atârna pe uşa prin care intraseră Perlmutter şi Melrose – şi-i primi în izmene. De un mâner al şezlongului atârna de curea pistolul lui, nu unul de calibru 45 cu mâner de perle, ci un pistol automat de nouă milimetri.

Toată aparatura electronică funcţiona la maximum. Pe biroul lui Kurtz, faxul murmura încontinuu, adunând munţi de hârtie. La fiecare cincisprezece secunde sau cam aşa, computerul iMac al lui Kurtz striga „Aveţi un mesaj!" cu vocea lui veselă de robot. Trei radiouri, toate cu volumul redus, bârâiau şi săreau din cauza paraziţilor. Fixate pe

peretele din imitaţie de pin din spatele biroului se aflau două fotografii înrămate. Asemenea însemnului de pe uşă, fotografiile îl însoţeau pretutindeni pe Kurtz. Cea din stânga, intitulată INVESTIŢIE, reprezenta un băieţel angelic într-o uniformă de cercetaş, cu mâna dreaptă ridicată în salutul cercetaş cu trei degete. Cea din dreapta, etichetată: DIVIDENDE, era o fotografie aeriană a Berlinului, făcută în primăvara lui 1945. Două sau trei clădiri mai stăteau încă în picioare, dar aparatul prinsese în cea mai mare parte mormane informe de cărămidă spartă şi de moloz.

Kurtz îşi flutură mâna spre birou.

— Nu băgaţi aia în seamă, băieţi – nu-i decât zgomot. Freddy Johnson se ocupă de asta, dar l-am trimis la popotă să înfulece ceva. I-am spus să nu se grăbească, să servească toate patru felurile, supă de coaie, şerbet de *otravă,* fiindcă situaţia prezentă… băieţii mei, situaţia prezentă este aproape… *STABILIZATĂ!*

Le oferi un rânjet feroce à la FDR[{59}].

Şi începu să se legene în şezlong. Lângă el, pistolul se balansa în teaca de la capătul curelei ca un pendul.

Melrose întoarse ferit zâmbetul lui Kurtz. Perlmutter făcu la fel cu mai puţină fereală. Îl dibuise pe Kurtz, sigur că da; şeful lui era un existenţialist avid… şi ar fi fost mai bine să crezi fiecare cuvânt al expresiei. O expresie *extraordinară.* O educaţie în artele liberale nu te ajuta cine ştie cât într-o carieră militară, dar te ajuta puţin. O exprimare adecvată situaţiei era un astfel de ajutor.

— Singurul ordin pe care i l-am dat locotenentului Johnson – hopa, nu se spun gradele… *bunului meu prieten* Freddy Johnson am vrut să spun – a fost să-şi spună rugăciunea înainte să înfulece. Voi vă rugaţi, băieţi?

Melrose afirmă din cap la fel de ferit cum zâmbise; Perlmutter făcu la fel, îngăduitor. Era sigur că, asemenea numelui său, des pomenita sa credinţă în Dumnezeu era praf în ochi.

Kurtz se legănă, uitându-se fericit la cei doi bărbaţi cărora li se topea zăpada de pe încălţări şi se aduna în bălţi pe podea.

— Cele mai bune rugăciuni sunt rugăciunile copiilor, spuse el. Simplitatea lor, ştiţi? „Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun, să-i mulţumim pentru mâncare." Nu-i aşa că-i simplu? Nu-i aşa că-i frumos?

— Da, şe…, începu Pearly.

— Taci dracului din gură, câine, spuse Kurtz voios.

Se legănă mai departe. Pistolul se balansa mai departe înainte şi-napoi, la capătul curelei. Kurtz se uită de la Pearly la Melrose.

— Ce crezi *tu,* băieţaş? E o mică rugăciune frumoasă sau e o mică rugăciune frumoasă?

— Da, să tră…

— Sau *Allah akhbar,* cum spun prietenii noştri arabi; „nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeu". Ce poate fi mai simplu de atât? Taie pizza chiar pe mijloc, dacă înţelegeţi expresia.

Nu-i răspunseră. Kurtz se legăna mai repede acum şi pistolul se balansa mai repede, iar Perlmutter începu să se simtă puţin cam angoasat, cum se simţise mai devreme în această zi, înainte să sosească Underhill şi să-l calmeze pe Kurtz. Probabil că şi ăsta nu era decât praf în ochi, dar…

— Sau Moise la tufişul arzător! Strigă Kurtz. Faţa lui descărnată şi cam cabalină se aprinse de un zâmbet prostesc. – „Cu cine vorbesc?" a întrebat Moise, iar Dumnezeu îi răspunde cu vechea: „Sunt ceea ce sunt şi asta e tot ce sunt, bla-bla-bla." Ce mai puţoi, Dumnezeul ăsta, hă, d-le Melrose, *chiar* te-ai referit la emisarii noştri din Marele Tărâm de Dincolo cu „cioroi-spaţiali"?

Lui Melrose îi căzu faţa.

— Răspunde-mi, bătrâne.

— Domnule, să trăiţi, eu…

— Spune-mi „să trăiţi" din nou când fierul e cald, d-le Melrose şi-ţi vei petrece următoarele două zile de naştere

în estacadă, mă înţelegi? Prins-ai aluzia?

— Da, şefu'.

Melrose deveni foarte atent; avea faţa albă, cu excepţia petelor roşii din obraji provocate de căldură, pete tăiate perfect în două de cureluşele măştii.

— Acum, *te-ai* referit sau nu la vizitatorii noştri cu „cioroi-spaţiali"?

— Să trăiţi, s-ar putea să fi spus în trecere ceva…

Mişcându-se cu o viteză de care Perlmutter nu-l credea capabil (fu aproape ca un efect special într-un film de James Cameron), Kurtz smulse pistolul de nouă milimetri din tocul care se balansa, îl aţinti fără prea mare dificultate şi trase. Jumătatea de sus a adidasului din piciorul stâng al lui Melrose explodă. Bucăţi de material zburară prin aer. Sânge şi bucăţi de carne îi stropiră pantalonii lui Perlmutter.

N-am văzut aşa ceva, gândi Pearly. *Asta n-a avut loc.*

Însă Melrose ţipa; se uita la piciorul său stâng distrus cu o privire agonică incredulă şi ţipa din toţi rărunchii. Perlmutter văzu oasele de acolo şi simţi că-i vine să vomite.

Kurtz nu se ridică din şezlong atât de repede cum luase pistolul din toc – pe asta, cel puţin, Perlmutter apucă s-o vadă petrecându-se – dar fu, totuşi, o mişcare rapidă. *Înfricoşător* de rapidă.

Îl apucă pe Melrose de umăr şi se uită foarte intens la faţa contorsionată a ajutorului de bucătar.

— Termină cu behăitul ăsta, băieţaş.

Melrose behăi mai departe. Sângele îi curgea în *valuri* din picior, iar partea cu degetele i se părea lui Pearly că poate fi tăiată de partea cu călcâiul.

Lui Pearly i se înceţoşa privirea şi ameţi. Cu întreaga sa voinţă, forţă perdeaua de ceaţă să se ridice. Dacă ar fi leşinat acum, Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut Kurtz. Perlmutter auzise poveşti şi pe nouăzeci la sută dintre ele nu le crezuse, spunându-şi că erau fie exagerări, fie

propagandă dirijată a lui Kurtz, menită să definească imaginea lui de nebun sadea.

Acum sunt de altă părere, gândi Perlmutter. *Nu e o făcătură de mit; e chiar mitul în persoană.*

Kurtz, mişcându-se cu o precizie simandicoasă, aproape chirurgicală, sprijini vârful pistolului în mijlocul frunţii albe ca brânza a lui Melrose.

— Încetează cu smiorcăitul ăsta de femeiuşcă, bătrâne, sau o să-l fac eu să înceteze. Aici e un loc sensibil al craniului, după cum cred că până şi un american nu prea strălucit ca tine trebuie cu siguranţă să ştie.

Melrose îşi înghiţi cumva strigătele, le transformă în suspine tăcute în fundul gâtului. Asta păru să-l mulţumească pe Kurtz.

— Asta doar ca să mă auzi, bătrâne. *Trebuie* să mă auzi, fiindcă trebuie să împrăştii vorba. Cred, lăudat fie Domnul, că piciorul tău, ce-a mai rămas din el, va comunica limpede *conceptul* de bază, dar propria ta gură sacră trebuie să răspândească detaliile. Aşa că, mă asculţi? Asculţi detaliile?

Încă suspinând, ochii ieşindu-i din orbite ca nişte bile mari şi albastre, Melrose reuşi să dea afirmativ din cap.

Rapid ca un şarpe în atac, capul lui Kurtz se întoarse şi Perlmutter văzu clar faţa bărbatului. Nebunia era imprimată în trăsături la fel de limpezi ca tatuajele unui războinic. În acel moment, tot ceea ce crezuse Perlmutter vreodată despre superiorul lui se prăbuşi la pământ.

— Tu ce zici, bătrâne? Mă asculţi? Fiindcă şi tu eşti un mesager. Cu toţii suntem mesageri.

Pearly aprobă din cap. Uşa se deschise şi văzu, cu o uşurare inefabilă, că nou-venitul era Owen Underhill. Ochii lui Kurtz zburară la el.

— Owen! Prietinu' mio vechi! Un alt martor! Altul, lăudat fie Domnul, un alt mesager. Mă asculţi? Vei purta cuvântul în lume din acest loc al fericirii?

Lipsit de expresivitate ca un jucător de pocher într-un meci cu mizã mare, Underhill aprobă din cap.

— Bine! Bine!

Kurtz îşi întoarse atenţia spre Melrose.

— Citez din *Manualul de Ordine Interioară,* Ajutor de Bucătar Melrose, Partea 16, Secţiunea 4, Paragraful 3: „Folosirea epitetelor improprii, fie ele de natură rasială, etnică sau sexuală, e contrapro-ductivă moralei şi se opune statutului îndeplinirii serviciului militar. Când folosirea este dovedită, vinovatul va fi pedepsit imediat de curtea marţială sau, pe teren, de personalul superior corespunzător", închei citatul. Personal superior corespunzător, ăsta-s eu, folosirea epitetelor improprii, ăsta eşti tu. Înţelegi, Melrose? Prins-ai aluzia?

Melrose, plângând în hohote, încercă să vorbească, dar Kurtz îi reteză vorba. În uşă, Owen Underhill continuă să stea nemişcat în vreme ce zăpada i se topea pe umeri şi i se prelingea pe filtrul transparent al măştii, asemenea transpiraţiei. Ochii lui rămaseră fixaţi asupra lui Kurtz.

— Acum, Ajutor de Bucătar Melrose, ceea ce ţi-am citat în prezenţa acestor… acestor martori, lăudat fie Domnul, se numeşte „ordin de conduită" şi înseamnă că nu ai voie să denigrezi spaniolii, negrii, nemţii sau indienii. Mai înseamnă, după cum e cazul acum şi că nu ai voie să denigrezi cioroii-spaţiali, înţelegi lucrul *ăsta?*

Melrose încercă să aprobe din cap, când i se tăiară picioarele, pe punctul de-a leşina. Perlmutter îl prinse de umeri şi-l îndreptă la loc, rugându-se ca Melrose să nu clacheze înainte ca întâlnirea să se fi sfârşit. Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut Kurtz lui Melrose dacă ar fi avut Melrose curajul să stingă luminile înainte să-i citească el actul conclusiv.

— O să-i exterminăm pe invadatorii ăştia băşinoşi, prieteni şi, dacă se mai întorc vreodată pe Terra Firma, o să le rupem capetele lor cenuşii şi-o să ne căcăm în gâturile lor cenuşii; dacă vor insista, o să folosim propria lor tehnologie, pe care suntem deja aproape să punem mâna, împotriva lor, întorcându-ne în locul lor de baştină în propriile lor nave

sau în nave asemănătoare cu ale lor, construite de General Electric sau DuPont şi, lăudat fie Domnul Microsoft, o dată ajunşi acolo, o să le ardem oraşele, sau cuiburile, sau nenorocitele de muşuroaie, orice ar fi în ce trăiesc ei, o să aruncăm bombe cu napalm în lanurile lor chihlimbarii de cereale şi o să aruncăm bombe atomice în munţii lor maiestuoşi şi purpurii, lăudat fie Domnul, *Allah akhbar,* o să turnăm pişatul american de foc în lacurile şi oceanele lor… Însă o să le facem pe toate într-o manieră *justă* şi *potrivită* şi fără discernământ de *rasă,* sau *gen,* sau *etnie,* sau *apartenenţă religioasă.* O să facem toate astea pentru că au venit în cartierul greşit şi au bătut la o nenorocită de uşă greşită. Nu suntem în Germania anului 1938 sau în Oxford Mississippi din 1963. Acum, d-le Melrose, crezi că poţi răspândi acest mesaj?

Melrose îşi ridică ochii spre hainele lui albe şi ude şi genunchii i se înmuiară. Perlmutter îl prinse încă o dată de umeri într-un efort de-a-l ţine în picioare, dar era o cauză pierdută de data aceasta; Melrose căzu.

— Pearly, şopti Kurtz şi, când ochii aceia albaştri arzători căzură asupra lui, Perlmutter crezu că nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de speriat. Vezica şi-o simţea ca pe o pungă caldă şi grea înăuntrul organismului, o pungă, nimic altceva decât să-şi verse conţinutul în halatul lui. Fu convins că, dacă avea să vadă Kurtz o pată întunecată în continuă expansiune pe cracul aghiotantului său, l-ar putea împuşca imediat, dată fiind actuala lui stare psihică… însă asta nu păru să-l ajute la ceva. De fapt, nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

— Da, să… şefu'?

— Va răspândi vorba? Va fi un mesager bun? Crezi că a reţinut destul sau crezi că era prea preocupat de blestematul ăla de *picior!*

— Eu… eu… Îl văzu pe Underhill în uşă făcându-i un semn imperceptibil cu capul şi Pearly prinse curaj. Da, şefu'; cred că v-a auzit perfect.

Kurtz păru la început surprins de vehemenţa lui Perlmutter, apoi fu mulţumit. Se întoarse spre Underhill.

— Tu ce spui, Owen? Crezi că va răspândi vorba?

— Îhî, spuse Underhill. Asta dacă-l duci la infirmerie înainte să moară prin sângerare pe covorul tău.

Colţurile buzelor lui Kurtz se ridicară şi bărbatul lătră:

— Ai grijă de asta, Pearly, ce dracu?

— Imediat, spuse Perlmutter, pornind spre uşă. O dată trecut de Kurtz, îi aruncă lui Underhill o privire de mulţumiri fervente pe care Underhill fie nu o observă, fie alese să nu o bage în seamă.

— Repede, d-le Perlmutter. Owen, vreau să discut cu tine *mano a mano,* cum spun irlandezii. Păşi peste corpul lui Melrose fără să se uite în jos la el şi intră vioi în chicinetă. Cafea? A făcut-o Freddy, aşa că nu jur că-i potabilă… nu, nu pot *jura,* dar…

— O cafea ar fi bună, spuse Owen Underhill. Tu toarnă, iar eu o să încerc să opresc sângerarea sărmanului ăsta.

Kurtz rămase lângă aparatul Mr. Coffee de pe tejghea şi se uită la Underhill cu o privire dubitativă întunecat-sclipitoare.

— Chiar crezi că e nevoie de aşa ceva?

Atunci ieşi Perlmutter. Niciodată în viaţa lui nu i se mai păruse că seamănă ieşirea într-o furtună atât de mult cu o evadare.

4

Henry stătea lângă gard (fără să atingă sârmele; văzuse ce se întâmpla când făceai asta), aşteptând ca Underhill – aşa-l chema, totuşi – să iasă din ceea ce trebuia să fie postul de comandă, dar, când se deschise uşa, ieşi val-vârtej afară unul dintre ceilalţi pe care-i văzuse intrând. O dată ajuns la baza scărilor, individul începu să alerge. Tipul era înalt şi avea una din acele feţe serioase pe care Henry le asocia cu managementul secund. Faţa lui părea acum îngrozită şi

bărbatul aproape că pică la pământ înainte să intre perfect în ritm cu picioarele. Henry înţelegea foarte bine senzaţia.

Managerul secund reuşi să-şi păstreze echilibrul după prima alunecare, dar, la jumătatea distanţei până la două semirulote care fuseseră unite, picioarele îi zburară de sub el şi căzu în fund. Mapa pe care o ducea alunecă asemenea unui tobogan pentru spiriduşi.

Henry întinse braţele şi aplaudă cât putu de tare. Probabil nu destul de tare să fie auzit peste zarva tuturor motoarelor, aşa că îşi duse palmele pâlnie la gură şi strigă:

— *Bravo, picioare de caca! Să ne uităm la reluare!*

Managerul secund se ridică fără să se uite la el, recuperându-şi mapa şi-şi continuă fuga spre cele două semirulote.

Lângă gard, la vreo optsprezece metri de Henry, se afla un grup de opt sau nouă indivizi. Acum, unul dintre ei, un ins pântecos îmbrăcat într-o canadiană portocalie umflată care-l făcea să semene cu Pillsbury Dough Boy, veni lângă el.

— Nu cred că e bine să faci asta, amice. Făcu o pauză, apoi îşi coborî vocea: Mi-au împuşcat cumnatul.

Da. Henry vedea scena în mintea bărbatului. Cumnatul bărbatului pântecos, pântecos şi el, pomenind de avocatul lui, de drepturile lui, de slujba lui la o anume companie de investiţii din Boston. Soldaţii dând din cap, spunându-i că era doar ceva temporar, că situaţia se normaliza şi că urma să fie clarificată până în zori, în toată această vreme împingându-i pe cei doi vânători supraponderali către grajdul care deja conţinea o captură consistentă şi, dintr-o dată, cumnatul scăpase, fugind spre parcul auto şi bum-bum, se lasă cortina.

Bărbatul pântecos îi povestea lui Henry câteva dintre acestea, faţa lui palidă era serioasă în lumina nou-ridicaţilor stâlpi de iluminat şi Henry îl întrerupse.

— Ce crezi că ne vor face nouă, celor rămaşi?

Bărbatul pântecos se uită la Henry şocat, apoi făcu un pas în spate, ca şi când s-ar fi temut că Henry avea ceva contagios. Destul de comic, când te gândeai la asta, fiindcă aveau *cu toţii* ceva contagios sau, cel puţin, această echipă de curăţători finanţaţi de guvern *credeau* că sunt contagioşi, însă, într-un sfârşit, totul era o apă şi-un pământ.

— Nu poţi fi serios, spuse bărbatul pântecos. Apoi, aproape îngăduitor: Suntem în America, să ştii.

— Chiar aşa? Ai văzut o grămadă de semne caracteristice, nu-i aşa?

— Ei doar… sunt sigur că ei doar… Henry aşteptă interesat, dar bărbatul nu mai spuse nimic, cel puţin nu în această idee. Acela a fost un foc de armă, nu-i aşa? Întrebă bărbatul pântecos. Şi cred că am auzit şi nişte ţipete.

Din cele două rulote alipite ieşiră doi oameni grăbiţi, cu o targă între ei. Urmându-i marcat de repulsie era managerul secund, cu mapa în continuare ţinută sigur sub braţ.

— Zic că ai intuit bine.

Henry şi bărbatul pântecos se uitară cum purtătorii tărgii se grăbiră să urce scările Winnebago-ului. Când dl Manager Secund fu cel mai aproape de gard, Henry strigă spre el:

— Ce mai faci, picioare de caca? Te distrezi?

Bărbatul pântecos se crispă. Tipul cu mapa îi aruncă lui Henry o singură privire severă, după care merse obosit spre Winnebago.

— Asta e doar… e doar un fel de situaţie de urgenţă, spuse pântecosul. Se va clarifica totul până mâine dimineaţă, sunt sigur.

— Nu şi pentru cumnatul tău, spuse Henry.

Bărbatul pântecos se uită la el cu gura vârâtă în gulerul canadienei şi tremurând uşor. Apoi se întoarse la ceilalţi oameni, a căror păreri fără îndoială corespundeau mai mult cu ale lui. Henry îşi îndreptă atenţia înapoi spre Winnebago şi se puse din nou să aştepte să iasă Underhill. Avea o bănuială că Underhill era singura lui speranţă… Însă,

oricare ar fi fost îndoielile lui Underhill faţă de această operaţiune, speranţa era destul de subţire. Iar Henry nu avea decât o singură carte de jucat. Cartea era Jonesy. Ei nu ştiau despre Jonesy.

Întrebarea era dacă să-i spună lui Underhill. Henry se temea îngrozitor de tare că nu va rezolva nimic spunându-i.

5

La vreo cinci minute după ce dl Manager Secundar îi urmase pe purtătorii de targă în 'Bago, ieşiră toţi trei, de data aceasta ducând un al patrulea pe targă, în lumina puternică, faţa rănitului era atât de palidă, încât părea vânătă. Henry fu uşurat să vadă că nu era Underhill, fiindcă Underhill era diferit de toţi maniacii ăştia.

Trecură zece minute. Underhill tot nu ieşise din postul de comandă. Henry aşteptă în ninsoarea din ce în ce mai deasă. Deţinuţii (asta erau ei, deţinuţi şi era spre binele lor să nu-şi facă iluzii) erau păziţi de soldaţi şi, într-un sfârşit, unul dintre aceştia se apropie de el. Bărbaţii care fuseseră postaţi la intersecţia lui Deep Cut cu Swanny Pond îl orbiseră aproape de tot pe Henry cu reflectoarele, aşa că nu-l recunoaşte pe acesta după chip. Henry fu în acelaşi timp mulţumit şi profund mişcat să observe că şi minţile aveau trăsături la fel de distinctive ca o gură frumoasă, un nas rupt sau un ochi vânăt. Acesta era unul dintre bărbaţii de acolo, cel care-l lovise în fund cu patul puştii când hotărâse el că Henry nu mergea spre camion destul de repede. Orice s-ar fi întâmplat cu mintea lui Henry era ceva deplasat; nu prindea numele individului, dar ştia că numele fratelui lui era Frankie şi că, în liceu, Frankie fusese acuzat şi achitat de viol. Mai erau şi alte lucruri – un amalgam indistinct, asemenea unor lucruri aruncate într-un coş. Henry îşi dădu seama că asista la curgerea unui adevărat râu al conştiinţei şi la toate lucrurile care pluteau duse de ape. Ce arunca totul în trivial era prozaismul întregii situaţii.

— Hei, tu de colo, spuse soldatul destul de afabil. Uite-l pe deştept. Vrei un hot dog, deşteptule?

Râse.

— Am deja unul, spuse Henry, zâmbind şi el. La care Beaver vorbi prin gura lui, aşa cum se întâmpla adesea: Vezi-ţi de laba ta, Freddy.

Soldatul încetă să râdă.

— Să vedem cât de deştept o să mai fii peste douăsprezece ore, spuse el. Imaginea care se ivi, născută din apele râului care curgea printre urechile bărbatului acesta, reprezenta un camion plin cu cadavre, cu membre albicioase încârligate la un loc. Ţi-a crescut Ripley, deşteptule?

Henry gândi: *birusul. La asta se referă. Îi spune birus, de fapt. Jonesy ştie asta.*

Henry nu răspunse şi soldatul se îndepărtă cu atitudinea mândră a unuia care a câştigat meciul la puncte. Curios, Henry îşi adună întreaga putere de concentrare şi vizualiză o puşcă – Garand-ul lui Jonesy, de fapt. Gândi: *Am o armă. O să te împuşc cu ea imediat ce-o să te întorci cu spatele, cretinule.*

Soldatul se întoarse din bust, atitudinea mândră dispărând pe urmele rânjetului şi ale râsetului. O înlocui o privire de îndoială şi de suspiciune.

— Ce-ai spus, deşteptule? Ai spus ceva?

— Mă întrebam doar dacă ai primit şi tu o parte din fata aia – ştii care, cea pe care a violat-o Frankie. Te-a lăsat şi pe tine pentru câteva secunde?

Pentru o clipă, faţa soldatului căpătă o mină tâmpă, surprinsă. Apoi se umplu la loc cu furie neagră de italian. Îşi ridică arma. Lui Henry, vârful ei i se părea a fi un zâmbet. Îşi trase în jos fermoarul jachetei şi o ţinu deschisă în ninsoarea deasă.

— Haide, spuse şi râse. Haide, Rambo şi fă-ţi datoria.

Fratele lui Frankie mai ţinu arma aţintită asupra lui Henry încă o clipă, apoi Henry simţi furia bărbatului

scăzând. Fusese cât pe ce – îl văzuse pe soldat gândindu-se la ce să mai spună, văzu o poveste plauzibilă – dar întârziase prea mult şi partea din faţă a creierului său reuşi să recapete controlul asupra bestiei roşii. Era totul atât de familiar pentru el. Cei ca Richie Grenadeau nu mureau niciodată, nu cu adevărat. Ei erau dinţii de dragon ai lumii.

— Mâine, spuse soldatul. Până mâine mai e mult timp, deşteptule.

De data aceasta Henry îl lăsă să plece – nu mai întărâtă bestia roşie, deşi Dumnezeu îi era martor că i-ar fi fost atât de uşor. Învăţase ceva, totuşi… sau primise confirmare la ceva ce bănuia deja. Soldatul îi auzise gândurile, dar nu foarte clar. Dacă i le-ar fi auzit clar, s-ar fi întors mult mai repede. Şi nici nu-l întrebase de unde ştia el de fratele lui, Frankie. Fiindcă, la un anumit nivel, soldatul ştia ce ştia şi Henry: că fuseseră infectaţi cu telepatie, toţi cei de acolo care puteau umbla pe picioare – se îmbolnăviseră de ea aşa cum te-ai îmbolnăvi de un virus slab.

— Doar că eu m-am îmbolnăvit mai grav, spuse el, trăgându-şi fermoarul la loc. La fel stăteau lucrurile şi cu Pete şi cu Beaver şi cu Jonesy. Pete şi cu Beav erau însă morţi acum, iar Jonesy… Jonesy…

— Jonesy s-a îmbolnăvit cel mai grav, spuse Henry.

Şi unde era Jonesy acum?

În sud… Jonesy pornise spre sud. Preţioasa zonă de carantină a tipilor ăstora fusese spartă. Henry bănuia că prevăzuseră o astfel de eventualitate. Nu-i îngrijora. Credeau că una sau două breşe nu contau.

Henry credea că se înşelau.

6

Owen stătea în picioare cu o cană de cafea în mână, aşteptând ca cei de la infirmerie să plece cu povara lor, cu Melrose, al cărui plânset cu suspine fusese cu milostenie redus la nişte bălmăjeli şi gemete de o injecţie cu morfină. Pearly îi urmă, după care Owen rămase singur cu Kurtz.

Kurtz şedea în şezlong, uitându-se în sus la Owen Underhill, cu capul îndoit într-o expresie de amuzament curios. Nebunul dezlănţuit dispăruse, fusese înlăturat asemenea unei măşti de Halloween.

— Mă gândesc la un număr, spuse Kurtz. Care e?

— Şaptesprezece, spuse Owen. Îl văd cu cifre roşii. Ca pe marginea unei arme.

Kurtz aprobă din cap, satisfăcut.

— Acum încearcă tu să-mi trimiţi mie un număr.

Owen vizualiză un semn de limitare a vitezei: 90 km/h.

— Nouă, spuse Kurtz după o clipă. Negru pe alb.

— Destul de aproape, şefu'.

Kurtz bău nişte cafea. El o avea într-o cană pe care scria ÎL IUBESC PE BUNICU'. Owen luă o înghiţitură sincer satisfăcut. Era o noapte mizerabilă şi o treabă mizerabilă, iar cafeaua făcută de Freddy nu era tocmai rea.

Kurtz avusese timp să-şi îmbrace halatul. Acum căută în buzunarul din interior şi scoase o bandană mare. Se uită la ea o clipă, apoi se lăsă pe genunchi cu o grimasă (nu era un secret că bătrânul suferea de artrită) şi începu să şteargă petele de sânge lăsate de Melrose. Owen, care credea că nu mai poate fi şocat o dată ajuns până aici, fu totuşi şocat.

— Să trăiţi… O, futu-i. Şefu'…

— O clipă, spuse Kurtz fără să se uite în sus. Se mişcă de la o pată la alta, la fel de conştiincios ca o femeie de serviciu. Tata a spus mereu că trebuie să-ţi cureţi singur mizeria. Fiindcă s-ar putea să te pună pe gânduri data viitoare. Cum îl chema pe tata, bătrâne?

Owen îl căută şi prinse o frântură, cum ai vedea cu coada ochiului o bucată de chilot sub rochia unei femei.

— Paul?

— Patrick, de fapt… dar pe aproape. Anderson crede că e un val şi că acum îşi extinde forţa. Un val telepatic. Eşti de acord că e un concept formidabil, Owen?

— Da.

Kurtz scutură capul fără să se uite în sus, ştergând, curăţând.

— Mai formidabil în concept decât în fapt, oricum – eşti şi acum de acord?

Owen râse. Bătrânul nu-şi pierduse capacitatea de-a te surprinde. *Nu joacă cu întreg pachetul de cărţi,* spuneau oamenii despre indivizii instabili psihic. Problema lui Kurtz, credea Owen, era că juca cu *mai multe* decât cu un singur pachet. Avea cu câţiva aşi mai mult. Şi cu câţiva doieri, de asemene, iar toată lumea ştie că doierii sunt tari.

— Stai jos, Owen. Bea-ţi cafeaua stând pe cur ca orice om normal şi lasă-mă să termin treaba. Trebuie s-o fac.

Owen credea că probabil aşa era. Se aşeză şi-şi bău cafeaua. Cinci minute trecură astfel, apoi Kurtz se ridică înapoi în picioare, strâmbându-se de durere. Ţinând simandicos bandana de un colţ, o duse în chicinetă, o aruncă în tomberon şi se întoarse la şezlong. Luă o înghiţitură de cafea, făcu o grimasă şi aşează cana deoparte.

— E rece.

Owen se ridică.

— Îţi aduc alta mai…

— Nu. Stai jos. Trebuie să discutăm.

Owen se aşeză.

— Am avut o mică dispută acolo, la navă, noi doi, nu-i aşa?

— N-aş numi-o…

— Nu, ştiu că n-ai numi-o, dar eu ştiu ce a fost şi la fel de bine ştii şi tu. Când se încinge situaţia, se încing şi temperamentele. Dar am depăşit asta acum. *Trebuie* s-o fi depăşit fiindcă eu sunt ofiţerul aflat la comandă, iar tu eşti secundul meu şi încă mai avem de terminat treaba asta împreună. Putem coopera să facem asta?

— Da, să trăiţi… Iarăşi îi scăpase, futu-i. Şefu', vreau să zic.

Kurtz îl cadorisi cu un zâmbet îngheţat.

— Mi-am pierdut controlul cu puţin în urmă. – Fermecător, franc, privire limpede şi sincer. Acestea îl prostiseră pe Owen vreme de mulţi ani. Acum nu-l mai prostiră. – Mă descurcam bine, compuneam aceeaşi caricatură – două părţi de Patton, o parte de Rasputin, adăugaţi apă, amestecaţi şi serviţi – când, pur şi simplu… uau! Mi-am pierdut cumpătul. Cred că sunt nebun, tu nu crezi?

Cu grijă, cu grijă. Exista telepatie în cameră, telepatie pur-sânge şi Owen nu avea habar cât de adânc putea Kurtz să-l citească.

— Da, să trăiţi. Puţin, să trăiţi.

Kurtz scutură capul cazual.

— Da. Puţin. Asta-i o descriere destul de exactă. Fac asta de multă vreme – oamenii ca mine sunt necesari, dar greu de găsit şi trebuie să fii puţin nebun ca să termini treaba ca lumea şi nu doar s-o fuşereşti. E-o linie subţire, acea linie subţire despre care psihologilor le place să vorbească din fotolii şi n-a mai existat niciodată în istoria omenirii o operaţiune de curăţire ca aceasta de acum… presupunând, desigur, că povestea lui Hercule curăţind grajdurile regelui Augias e doar un mit. Nu-ţi cer compasiunea, ci înţelegerea. Dacă ne înţelegem reciproc, vom scoate la capăt această misiune, cu siguranţă cea mai grea pe care am avut-o vreodată de îndeplinit. Dacă nu ne înţelegem… Kurtz ridică din umeri. Dacă nu ne înţelegem, va trebui s-o termin cu tine. Mă urmăreşti?

Owen se îndoia că-l urmărea, dar înţelegea unde voia Kurtz să bată şi aprobă din cap. Citise că există un soi de păsări care trăiesc în gura crocodililor, spre suferinţa acestora. Presupunea că, acum, el era o asemenea pasăre. Kurtz voia să-l facă să creadă că fusese iertat că pusese pe canalul comun vocile extraterestre – sub imperiul momentului, aşa cum Kurtz însuşi îi distrusese piciorul lui Melrose sub imperiul momentului. Ce se întâmplase atunci, în urmă cu şase ani, în Bosnia? Nu era un argument acum.

Poate că era adevărat. Şi poate că se săturase crocodilul de ciocănitul insistent al păsării şi se pregătea să-şi închidă maxilarele. Owen nu prinse nici un crâmpei de adevăr din mintea lui Kurtz şi, oricum ar fi fost, asta îl îndemna să fie grijuliu. Să fie grijuliu şi gata să-şi ia zborul.

Kurtz căută iarăşi în buzunarul halatului şi scoase un ceas de buzunar fără sclipire.

— Acesta a fost al bunicului meu şi încă funcţionează perfect, spuse el. Fiindcă e mecanic, bănuiesc – nu e pe curent. Ceasul meu electronic, pe altă parte, e tot DDOPR.

— Şi al meu.

Buzele lui Kurtz se crispară într-un zâmbet.

— Întâlneşte-te cu Perlmutter când ai timp şi când crezi că te ţine stomacul să-l vezi. Pe lângă multele sale îndatoriri şi activităţi şi-a găsit timp în după-amiaza asta să comande trei sute de ceasuri mecanice Timexes. Asta se întâmpla chiar înainte ca ninsoarea să întrerupă misiunile de survol. Pearly e-a dracu' de eficient. Sper doar să depăşească ideea că trăieşte într-un film.

— S-ar putea să-i fi venit ideea în noaptea asta, şefu'.

— Poate.

Kurtz meditä. Underhill aşteptă.

— Prietenaşul meu, ar trebui să bem whisky. În noaptea asta avem un fel de priveghi irlandez.

— Chiar aşa?

— Ăhă. Drăgăstosu' mio *phooka* o să să-ntoarcă cu copitili în degrab'.

Owen îşi ridică sprâncenele.

— Da. Iar în momentul acela, mantia lui magică de invizibilitate îi va fi luată. Atunci va deveni un cal mort ca oricare altul, un cal mort în care să dea toţi oamenii cu picioarele. În primul rând, politicienii, care se pricep cel mai bine la asta.

— Nu te înţeleg.

Kurtz se mai uită o dată la ceasul vechi de buzunar, pe care-l cumpărase probabil de la un amanet... sau îl furase

de pe un cadavru. Underhill nu s-ar fi îndoit de nici una dintre astea două.

— E ora şapte. În aproximativ patruzeci de ore, preşedintele va ţine un discurs în faţa Adunării Generale ONU. Acest discurs va fi ascultat şi văzut de mai mulţi oameni ca orice alt discurs din istoria omenirii. Va fi parte din cea mai mare *poveste* din istoria rasei umane… şi va fi cea mai mare aburealã de când Dumnezeu Atotputernicul a creat cosmosul şi a rotit planetele cu vârful degetului Lui.

— Care-i abureala?

— E-o poveste frumoasă, Owen. Asemenea celor mai bune minciuni, conţine mari bucăţi de adevăr. Preşedintele va spune unei lumi fascinate, unei lumi aşteptând fiecare cuvânt cu răsuflarea întretăiată, lăudat fie Iisus, că o navă echipată cu fiinţe de pe o altă planetă s-a prăbuşit în nordul statului Maine fie pe şase, fie pe şapte noiembrie a acestui an. Ăsta e adevărul. Va spune că n-am fost luaţi complet pe nepregătite, dat fiind că noi şi preşedinţii celorlalte ţări care alcătuiesc Consiliul de Securitate ONU ştim de cel puţin zece ani că extratereştrii ne spionează. Iarăşi un adevăr, doar că unii dintre noi cei din America ştim de prietenii noştri din vidul cosmic de prin ultimii ani ai deceniului patru. Mai ştim şi că soldaţi sovietici au distrus o navă cu omuleţi cenuşii deasupra Siberiei, în 1974… deşi, până în ziua de azi, rusnacii nu ştiu că noi ştim. Aceea a fost probabil o alarmă falsă, doar o misiune de încercare. Au fost multe de-astea. Cenuşiii s-au purtat cu foarte mare grijă în primele contacte pe care le-au întreprins, ceea ce sugerează clar că-i speriem destul de tare.

Owen ascultă cu o fascinaţie bolnăvicioasă care spera să nu i se citească pe faţă sau la suprafaţa gândurilor, unde Kurtz s-ar fi putut să aibă încă acces.

Din buzunarul interior, Kurtz scoase un pachet stâlcit de ţigări Marlboro. Întinse pachetul spre Owen, care refuză mai întâi cu o mişcare a capului, apoi luă unul din cele patru

fire rămase. Kurtz luă şi el unul, apoi le aprinse pe amândouă.

— Amestec adevărul şi abureala la un loc, spuse Kurtz, după ce trase o dată vârtos din ţigară şi apoi expiră. S-ar putea să nu fie cea mai potrivită cale de-a continua. Să ne limităm la aburea lă, ce zici?

Owen nu spuse nimic. Fuma rar în ultima vreme şi primul fum tras în piept îl ameţi, dar gustul era minunat.

— Preşedintele va spune că guvernul Statelor Unite a introdus în carantină zona în care s-a prăbuşit nava şi regiunile înconjurătoare din trei motive. Primul e de ordin pur logistic: din pricina locaţiei izolate a regiunii Jefferson şi a populaţiei scăzute la număr, *se putea* introduce zona în carantină. Dacă ar fi aterizat omuleţii cenuşii în Brooklyn sau chiar în Long Island, carantinarea n-ar fi fost posibilă. Al doilea motiv e că nu suntem siguri asupra intenţiilor extratereştrilor. Al treilea motiv şi, în cele din urmă, cel mai persuasiv, e că extratereştrii sunt purtători ai unei substanţe infecţioase pe care personalul medical de la faţa locului o numeşte „fungul Ripley". În vreme ce vizitatorii extratereştri ne-au asigurat cu patos că nu sunt infecţioşi, au adus cu ei o substanţă *puternic* infecţioasă. Preşedintele va mai spune lumii îngrozite că *fungii* s-ar părea că sunt de fapt inteligenţa manipulatoare, iar omuleţii cenuşii doar un mediu incubator. Va arăta o imagine a unui omuleţ cenuşiu explodând de-a dreptul *în* fungii Ripley. Pelicula a fost uşor modificată pentru a clarifica imaginile, dar e în esenţă autentică.

Minţi, gândi Owen. *Pelicula e în întregime un fals, de la un capăt la celălalt, un fals la fel de autentic ca porcăria aia cu* Autopsia unui extraterestru. *De ce minţi? Fiindcă poţi. Răspunsul e chiar atât de simplu, nu-i aşa? Fiindcă, pentru tine, o minciună iese mai natural decât adevărul.*

— Bine, mint, spuse Kurtz, fără tragere de inimă. – Îi aruncă lui Owen o privire ascuţită şi furtivă, înainte să-şi coboare ochii din nou la ţigară. – Dar faptele sunt adevărate

şi se pot proba. Unii dintre ei *chiar* explodează şi se transformă într-un puf de păpădie roşu. Puful e Ripley. Dacă inhalezi destul, într-o perioadă pe care nu o putem încă prezice – ar putea fi o oră sau două zile – plămânii şi creierul ţi se transformă în salată de Ripley. Începi să arăţi ca o bucată de oţetar otrăvit umblător. Apoi mori. Nu se va spune nimic despre scurta noastră aventură de astăzi. Potrivit versiunii prezidenţiale, nava, care se pare că a fost puternic avariată în timpul prăbuşirii, fie a fost aruncată în aer de echipajul ei, fie s-a autodistrus. Toţi omuleţii cenuşii au fost omorâţi în explozie. Ripley, după o răspândire slabă, moare şi el, fiindcă se pare că nu supravieţuieşte pe vreme răcoroasă. Ruşii pot susţine această idee, că tot veni vorba. Au murit, de asemenea şi foarte multe animale, infectate şi ele.

— Iar populaţia umană din regiunea Jefferson?

— Preşedintele va spune că în jur de trei sute de oameni – aproximativ şaptezeci de localnici şi vreo două sute treizeci de vânători – se află în prezent sub supraveghere, în vederea depistării fungilor Ripley. Va spune că, în vreme ce unii par să fie infestaţi, par, de asemenea, să răspundă pozitiv contracarării infecţiei cu antibiotice standard gen Ceftin şi Augmentin.

— Iar acum, să dăm cuvântul sponsorului nostru, spuse Owen.

Kurtz râse, încântat.

— Cândva mai târziu se va anunţa că Ripley pare puţin mai rezistent la antibiotice de cum s-a crezut la început şi că au murit câţiva pacienţi. Numele pe care le vom da vor fi desigur numele celor care au murit *cu adevărat,* fie ca rezultat al fungilor Ripley, fie datorită nenorocitelor de implanturi. Ştii cum numesc oamenii implanturile?

— Da, nevăstuici de căcat. Va pomeni preşedintele de ele?

— Nici pomeneală. Tipii aflaţi la cârmă sunt de părere că nevăstuicile de căcat ar fi puţin cam prea şocante pentru

John Q. Public[{60}]. La fel cum ar fi desigur şi detaliile privind soluţia pe care am găsit-o noi aici, la magazinul lui Gosselin, acest locşor rustic de recreere şi refacere.

— *Soluţia finală,* îi poţi spune, vorbi Owen.

Îşi fumase ţigara până la filtru şi acum o stinse în fundul ceştii sale goale de cafea.

Ochii lui Kurtz se ridicară spre ai lui şi-i întâlniră fără să clipească.

— Da, îi poţi spune aşa. O să ştergem de pe faţa pământului aproximativ trei sute cincizeci de oameni – cei mai mulţi bărbaţi, măcar atât, dar nu bag mâna în foc că nu va include operaţiunea de curăţare şi câteva femei şi câţiva copii. Jumătatea plină a paharului, desigur, e că vom apăra rasa umană de o epidemie şi, foarte posibil, de o subjugare. Nu-i o jumătate a paharului de trecut cu vederea.

Gândul lui Owen – *Sunt sigur că lui Hitler i-ar plăcea explicaţia asta* – fu de neoprit, dar îl acoperi cât mai bine putu şi nu simţi că l-ar fi auzit sau simţit Kurtz. Desigur, era imposibil să fii sigur; Kurtz era viclean.

— Câţi oameni am reţinut? Întrebă Kurtz.

— Vreo şaptezeci. Şi mai sunt de două ori atâţia pe drum încoace dinspre Kineo; vor ajunge în jurul orei nouă, dacă nu se înrăutăţeşte şi mai tare vremea.

Se aştepta o înrăutăţire, dar nu până după miezul nopţii.

Kurtz dădea din cap.

— Îhî. Plus vreo cincizeci din nord, şaptezeci sau cam aşa ceva de la St. Cap's şi celelalte cătune din sud… şi oamenii noştri. Să nu-i uităm pe ei. Măştile par să funcţioneze, dar am detectat deja patru cazuri de Ripley la controlul medical. Băieţii, desigur, nu ştiu.

— Eşti sigur de asta?

— Dă-mi voie să reformulez, spuse Kurtz. Judecând după comportamentul lor, nu am nici un *motiv* să cred că băieţii ştiu. E bine aşa?

Owen ridică din umeri.

— *Povestea,* continuă Kurtz, va fi că deţinuţii sunt transportaţi cu avionul spre un stabiliment medical strict secret, un fel de Zona 51, unde vor fi supuşi unor alte controale şi, dacă va fi nevoie, unor tratamente îndelungate. Nu va mai exista o altă declaraţie oficială cu privire la ei – asta dacă totul decurge conform planului – dar vor exista de-a lungul următorilor ani zvonuri controlate: infecţiile recidivează în pofida celor mai competente eforturi medicale… nebunie… mutaţii fizice groteşti, care e mai bine să rămână nedescrise… şi, într-un sfârşit, moartea vine ca o eliberare. Departe de-a fi revoltat, publicul va fi uşurat.

— În vreme ce, cu adevărat…

Voia să-l audă pe Kurtz spunând-o, dar ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu existau microfoane sau camere de luat vederi aici (cu excepţia, poate, a celor dintre urechile lui Kurtz), însă precauţia curgea prin sângele şefului său. Îşi ridică o mână, îşi transformă degetul mare şi arătătorul într-un pistol şi flutură degetul mare de trei ori. Ochii lui nu-i slăbiră nici o clipă în tot acest timp pe ai lui Owen.

Ochi de crocodil, gândi Owen.

— Pe toţi? Întrebă Owen. Şi pe cei care nu sunt detectaţi Ripley-pozitivi, ca şi pe cei care sunt? Unde ajungem astfel? Şi la soldaţii care se dovedesc Ripley-negativi?

— Puştii care sunt în regulă acum vor rămâne în regulă, spuse Kurtz. Cei cu urme de Ripley au fost cu toţii neatenţi. Unul dintre ei… ei bine, acolo afară este o fetiţă mică, de vreo patru ani, drăguţă de-ţi vine s-o mănânci. Aproape că te aştepţi s-o vezi începând să danseze step pe podeaua grajdului şi să cânte „On the Good Ship *Lollipop*".

Kurtz era sigur că fusese comic, iar Owen presupunea că, într-un anume fel, chiar fusese, însă Owen însuşi era copleşit de un val de oroare intensă. *Acolo afară este un copil de patru ani,* gândi el. *Are doar patru ani, ce zici de asta?*

— E frumuşică şi e nemaipomenită, spunea Kurtz. Urme vizibile de Ripley pe interiorul încheieturii de la mână, îi creşte sub breton, în creşte la colţul unui ochi. Locurile comune. Oricum, soldatul ăsta i-a oferit un baton de ciocolată, ca şi când fetiţa ar fi fost o kosovară lipită pământului şi moartă de foame, iar ea l-a sărutat. Dulce ca mierea, un adevărat moment Kodak, doar că soldatului îi creşte acum o urmă de ruj care nu e ruj pe obraz. – Kurtz făcu o grimasă. – Se tăiase uşor la bărbierit, de-abia se vedea tăietura, dar numai de atât a fost nevoie. A păţit-o ca şi ceilalţi. Regulile nu se schimbă, Owen; neglijenţa te omoară. Norocul îţi poate surâde o vreme, dar într-un sfârşit tot acolo ajungi. Neglijenţa te omoară. Cei mai mulţi dintre oamenii noştri, sunt încântat să pot spune, vor scăpa teferi de aici. Ne vom supune tot restul vieţii unor programatice controale medicale, ca să nu mai pomenesc de ocazionalele controale surpriză, dar priveşte jumătatea plină a paharului – îţi vor detecta cancerul la colon mai din timp.

— Civilii care par sănătoşi? Cum rămâne cu ei?

Kurtz se aplecă înainte, trăind acum clipa lui cea mai charismatică, momentele de cea mai zdravănă sănătate mentală şi cele mai persuasive. Trebuia să te simţi flatat de asta; să fii unul dintre puţinii norocoşi care-l văd pe Kurtz fără masca lui de toate zilele („două părţi de Patton, o parte de Rasputin, adăugaţi apă, amestecaţi şi serviţi"). Avusese efect asupra lui Owen înainte, dar nu şi acum. Nu Rasputin era masca; *aceasta* era masca.

Chiar şi aşa, acum – aici era marea şmecherie – Owen nu era pe de-a întregul sigur.

— Owen, Owen, Owen! Foloseşte-ţi creierul – creierul ăla bun pe care ţi l-a dat Dumnezeu! Pe ai noştri în putem monitoriza fără să trezim suspiciuni sau să deschidem uşa unei panici la nivel mondial – va fi şi aşa destulă panică după ce proaspăt alesul nostru preşedinte va omorî calul *phooka.* Nu am face aşa ceva la trei sute de civili. Şi ce-ar fi

dacă i-am transporta cu adevărat cu avionul în New Mexico, dacă i-am instala în cine ştie ce sătuc-model pentru următorii cincizeci sau şaptezeci de ani pe cheltuiala contribuabililor? Ce dacă unul sau mai mulţi ar evada? Şi ce dacă – şi cred că de asta se tem de fapt tipii inteligenţi – după un anumit timp, Ripley suferă mutaţii? Dacă, în loc să moară încet, se transformă în ceva cu mult mai infecţios şi cu mult mai invulnerabil la factorii ambientali care-i cauzează moartea aici, în Maine? Dacă Ripley are inteligenţă, e periculos. Chiar dacă nu are, ce zici dacă le foloseşte omuleţilor cenuşii ca un fel de semnal luminos, o pancartă rutieră interstelară evidenţiind planeta noastră – miam-miam, haideţi la masă, tipii ăştia-s tare gustoşi… şi sunt destui pentru toţi?

— Vrei să zici că e mai bine mai devreme decât mai târziu?

Kurtz se lăsă pe spate în scaun şi i se lumină faţa.

— Asta-i. Ăsta-i miezul dur.

Ei bine, gândi Owen, *o fi el miezul, dar despre duritate nu prea am discutat. Îi păzim doar pe ai noştri. Suntem nemiloşi dacă trebuie, dar până şi Kurtz îi păzeşte pe băieţaşii lui. Civilii, pe de altă parte, sunt doar civili. Dacă trebuie să le dai foc, se transformă în cărbuni destul de uşor.*

— Dacă te îndoieşti c-ar exista un Dumnezeu şi că şi-ar petrece cel puţin o parte a timpului purtând de grijă bunului şi bătrânului *Homo sap,* poate ar trebui să te uiţi puţin la cum s-au potrivit lucrurile, spuse Kurtz. – Proiectoarele au apărut primele şi au fost observate – una din declaraţii este cea a proprietarului magazinului – Reginald Gosselin însuşi. Apoi au sosit omuleţii cenuşii în singura parte a anului când se află cu adevărat *oameni* în pădurile astea blestemate şi doi dintre ei au văzut nava prăbuşindu-se.

— Ăla *da* noroc.

— Un dat de la Dumnezeu, asta a fost. Nava lor s-a prăbuşit, prezenţa lor e certificată, temperatura scăzută îi omoară atât pe ei, cât şi mătreaţa galactică pe care au adus-o cu ei.

Numără faptele pe degetele lui lungi, genele albe clipind. Dar asta nu-i tot. Practică nişte implanturi şi blestemăţiile nu funcţionează – departe de-a întreţine o relaţie armonioasă cu gazdele, se canibalizează şi le omoară.

— Exterminarea animalelor a decurs bine – am distrus în jur de o sută de mii de mamifere şi deja s-a încins un grătar regesc la graniţa cu comitatul Castle. Primăvara sau vara ar fi trebuit să ne facem griji cu privire la insectele care ar fi putut purta fungul Ripley în afara zonei, nu şi acum. Nu în luna noiembrie.

— Unele animale trebuie să fi scăpat.

— Şi animale şi oameni, e posibil. Dar Ripley se extinde încet. O să ne descurcăm cu asta, fiindcă am curăţat marea majoritate a gazdelor infectate, fiindcă nava a fost distrusă şi fiindcă ceea ce ne-au adus mai mult mocneşte decât arde învăpăiat. Noi le-am dat un simplu mesaj: fie veniţi cu gânduri de pace, fie veniţi cu armele încărcate, dar nu mai încercaţi aşa ceva altă dată, fiindcă nu ţine. Nu credem că vor mai veni, cel puţin pentru o vreme. S-au jucat de-a şoarecele şi pisica jumătate de secol înainte să ajungă aici. Singurul nostru regret e că nu am păstrat nava pentru cercetătorii ştiinţifici… dar, oricum, s-ar putea să fi fost prea infestată de Ripley. Ştii care a fost marea noastră temere? Că fie omuleţii cenuşii, fie Ripley ar putea găsi o Mary Tifoidă{61}, cineva care să-i poarte şi să-i răspândească fără ca el/ea însăşi/însuşi să se contamineze.

— Eşti sigur că nu există o asemenea persoană?

— Sunt aproape sigur. Dacă există… păi, pentru asta am instituit cordonul de soldaţi. Kurtz zâmbi. Ne-am epuizat norocul, soldat. Şansele sunt împotriva unei Mary Tifoide, omuleţii cenuşii sunt morţi şi toate cazurile de Ripley sunt limitate la regiunea Jefferson. Noroc sau Dumnezeu. Alege.

Kurtz îşi lăsă capul în faţă şi se ciupi de şaua nasului, asemenea unui om care suferă de o infecţie a sinusurilor. Când îşi ridică din nou capul, ochii îi înotau în lacrimi. *Lacrimi de crocodil,* gândi Owen, dar, de fapt, nu era sigur. Şi nu avea deloc acces la mintea lui Kurtz. Fie unda telepatică se micşorase prea mult pentru a mai putea citi gândurile, fie găsise Kurtz o modalitate de-a închide uşa. Totuşi, când vorbi Kurtz, Owen fu aproape sigur că-l aude pe adevăratul Kurtz, fiinţa umană şi nu pe crocodilul Tick-Tock.

— Aici se încheie totul pentru mine, Owen. O dată ce treaba e gata, voi ieşi la pensie. Va mai fi de lucru aici pentru alte patru zile, cred – poate pentru o săptămână, dacă furtuna e atât de rea cum se spune – şi va fi ceva dezgustător, dar adevăratul coşmar va avea loc mâine dimineaţă. O să rezist până la sfârşit, cred, dar după aceea… ei bine, sunt bun de pensionare şi o să îi las pe ei să aleagă: fie mă menţin în funcţiune, fie mă omoară. Cred că mă vor menţine, fiindcă ştiu unde sunt îngropate multe cadavre – asta-i o lecţie pe care am învăţat-o de la J. Edgar Hoover – dar aproape că am ajuns să nu-mi mai pese. Această misiune nu va fi cea mai urâtă din cele în care am fost implicat, în Haiti am terminat opt sute într-o singură oră – în 1989 a fost asta şi încă mai visez cu cele întâmplate acolo – doar că acum e mai rău. De departe. Fiindcă sărmanii ăia săraci cu duhul din grajd şi din padoc şi din ţarc… ăia sunt *americani.* Oameni care conduc Chevvies, îşi fac cumpărăturile la Kmart şi nu pierd nici un episod din *Spitalul de urgenţă.* Gândul că voi împuşca americani, că voi *masacra* americani… asta-mi întoarce stomacul pe dos. O voi face doar pentru că trebuie făcută ca să poată ajunge afacerea asta la un capăt şi pentru că cei mai mulţi dintre ei oricum ar muri şi încă într-un fel cu mult mai oribil. *Capish*[{62}]*?*

Owen Underhill nu spuse nimic. Credea că se abţine de la orice expresie facială, aşa cum trebuia, dar orice ar fi spus

ar fi dat în vileag oroarea sa viscerală. *Ştiuse* că momentul acesta va veni, dar chiar să-l *trăiască…*

Cu ochiul minţii văzu soldaţii înaintând spre gard prin zăpadă, auzi portavocile chemând deţinuţii din grajd. Nu luase niciodată parte la o astfel de misiune, nu fusese în Haiti, dar ştia cum trebuia să se desfăşoare. Ştia cum *urma* să se desfăşoare.

Kurtz îl privea îndeaproape.

— Nu pot spune că te-am iertat complet pentru cascadoria aia prostească pe care ai făcut-o în după-amiaza asta, e deja de domeniul trecutului, dar îmi eşti dator, bătrâne. N-am nevoie de puteri extrasenzoriale ca să-mi dau seama ce crezi despre ce-ţi spun eu şi nu-mi voi răci gura spunându-ţi să te maturizezi şi să dai nas cu realitatea. Tot ce-ţi spun e că am nevoie de tine. Trebuie să mă ajuţi măcar de data asta.

Ochii înecaţi în lacrimi. Tresărirea slabă, aproape imperceptibilă, de la un colţ al buzelor. Era uşor să uiţi că, în urmă cu doar zece minute, Kurtz distrusese piciorul unui om.

Owen gândi: *Dacă-l ajut la asta, nu contează dacă apăsa sau nu trăgaciul, voi fi la fel de damnat ca oamenii care i-au încolonat pe evrei spre duşurile de la Bergen-Belsen.*

— Dacă începem la unsprezece, vom fi gata la unsprezece şi jumătate, spuse Kurtz. La prânz, cel mai târziu. Apoi lăsăm totul în urmă.

— Mai puţin visele.

— Da. Mai puţin visele. O să mă ajuţi, Owen?

Owen aprobă cu o simplă aplecare a capului. Ajunsese până aici şi nu avea de gând să dea acum drumul frânghiei, indiferent dacă urma sau nu să fie damnat. În cel mai bun caz, ar putea face totul să fie mai blând… atât de blând cât poate fi orice masacru.

Mai târziu va fi uimit de absurditatea letală a acestei idei, dar atunci când erai alături de Kurtz, faţă în faţă cu el şi când privirea lui ţi-o susţinea pe a ta, gândirea în

perspectivă era o glumă. Nebunia lui era probabil cu mult mai infecţioasă ca Ripley, la urma urmei.

— Bine. Kurtz se lăsă din nou în şezlong, părând uşurat şi stors de forţe. Scoase din nou ţigările, se uită în pachet, după care îl întinse: Mai sunt două. Mă ajuţi?

Owen scutură capul.

— De data asta, nu, şefu'.

— Atunci ieşi de-aici. Dacă simţi nevoia, mişcă-ţi fundu' pân' la infirmerie şi ia nişte somnifere Sonata.

— Nu cred că-mi trebuie, spuse Owen.

Va avea nevoie, desigur – deja simţea nevoia – dar nu voia să ia pastilele. Mai bine să stea treaz.

— Prea bine, atunci. Pleacă.

Kurtz îl lăsă să ajungă până la uşă.

— Şi, Owen?

Owen se întoarse, încheindu-şi fermoarul canadienei. Acum auzea vântul de afară. Se înteţea, începea să sufle de-a binelea, aşa cum nu o făcuse în timpul relativ nevinovatei Alberta Clipper care străbătuse zona în acea dimineaţă.

— Mulţam, spuse Kurtz. O ultimă lacrimă absurd de mare i se scurse din ochiul stâng şi i se prelinse pe obraz. Kurtz păru să nu observe. În acel moment, Owen îl iubi şi-l compătimi. Asta, în ciuda tuturor lucrurilor, printre care şi conştiinţa greşelii pe care o făcea. Mulţumesc, bătrâne.

7

Henry stătea în picioare în ninsoarea înteţită, întors cu spatele spre direcţia din care sufla vântul şi uitându-se peste umăr la Winnebago, aşteptând ca Underhill să iasă. Era singur – furtuna îi alungase pe ceilalţi în grajd, unde exista un radiator. Zvonurile probabil că începeau deja să se dezvolte la căldură, bănuia Henry. Mai bine nişte zvonuri, decât adevărul din faţa ochilor lor.

Se scărpină la picior, îşi dădu seama ce făcea, apoi se uită înjur, întorcându-se pe călcâie în câteva cercuri. Nici un prizonier; nici un gardian. Chiar şi în ninsoarea înteţită,

tabăra era la fel de luminată ca în toiul zilei şi el vedea clar în toate direcţiile. Pentru acum, cel puţin, era singur.

Henry se aplecă şi desfăcu tricoul legat acolo unde semnalizatorul îi deschisese o rană. Căscă apoi ruptura din pantaloni. Bărbaţii care-l luaseră în custodie procedaseră la fel în spatele camionului unde mai adunaseră deja alţi cinci refugiaţi (în drum spre magazinul lui Gosselin mai culeseseră încă trei). Atunci fusese curat.

Acum nu era. O vână roşie subţire creştea pe mijlocul rănii în care sângele se închegase. Dacă n-ar fi ştiut ce căuta, ar fi putut-o confunda cu o dâră proaspătă de sânge.

Birus, gândi el. *Ah, futu-i. Noapte bună, dna Calabash, oriunde-ai fi.*

O sclipire de lumină pâlpâi în susul câmpului lui vizual. Henry se îndreptă de spate şi-l văzu pe Underhill tocmai închizând uşa de la Winnebago. Henry legă cămaşa la loc peste gaura din pantaloni, după care se apropie de gard. O voce îl întrebă în gând ce va face dacă-l va striga pe Underhill şi bărbatul îşi va continua doar drumul. Aceeaşi voce voia să ştie, de asemenea, dacă intenţiona cu adevărat să renunţe la Jonesy.

Îl privi pe Underhill venind obosit spre el, luminat de reflectoarele de veghe, cu capul ferit de ninsoare şi de vântul intensificat.

8

Uşa se închise. Kurtz rămase uitându-se la ea, fumând şi legănându-se încet în şezlong. Cât crezuse Owen din vorbăria lui? Owen era inteligent, Owen era un supravieţuitor, Owen nu era lipsit de idealism… şi Kurtz era de părere că Owen îl crezuse pe de-a întregul, fără ca nimic să rămână pe delături. Fiindcă, în cele din urmă, cei mai mulţi ajungeau să creadă ceea ce doreau să creadă. Şi John Dillinger fusese un supravieţuitor, cel mai şiret dintre desperadoşii din anii treizeci, însă tot mersese la Teatrul Biograf cu Arma Sage. Spectacolul fusese *Melodramă de*

Manhattan şi, când se terminase, agenţii federali îl împuşcaseră pe Dillinger pe aleea de lângă teatru asemenea unui câine, ceea ce şi era. Anna Sage crezuse şi ea ceea ce-şi dorise să creadă, însă tot îi deportaseră curul înapoi în Polonia.

Nimeni nu avea să părăsească Magazinul lui Gosselin mâine, cu excepţia cadrelor sale loiale – cei doisprezece bărbaţi şi cele două femei care alcătuiau Imperial Valley. Owen Underhill nu se va afla printre ei, deşi ar fi putut. Până să-i pună Owen pe omuleţii cenuşii pe canalul comun, Kurtz fusese sigur că se va afla. Însă lucrurile se schimbaseră. Aşa spusese Buddha şi, în privinţa acestui lucru cel puţin, bătrânul chinezoi păgân vorbise adevărul.

— M-ai dezamăgit, bătrâne, spuse Kurtz. Îşi coborâse masca pentru a putea fuma şi, când începu să vorbească, aceasta săltă pe gâtul lui cenuşiu. M-ai dezamăgit.

Kurtz îl păsuise pe Owen Underhill când îl dezamăgise prima dată. A doua oară însă?

— Niciodată, spuse Kurtz. Niciodată cât trăiesc.

CAPITOLUL 14 - MERGÂND SPRE SUD

1

Dl Cenuşiu coborî cu *snowmobile*-ul în albia unui pârâu mic şi îngheţat. Conduse înspre nord de-a lungul acestuia kilometrul rămas până la l-95. La două-trei sute de metri de luminile autovehiculelor armatei (nu erau decât puţine acum, înaintând încet prin ninsoarea înteţită), se opri pentru destul timp să consulte acea parte a minţii lui Jonesy pe care ea – creatura – o putea accesa. Erau munţi de dosare care nu aveau loc în micul birou-fortăreaţă a lui Jonesy, iar Dl Cenuşiu găsi destul de uşor ceea ce căuta. Nu exista un buton de la care să se stingă farul Arctic Cat-ului. Dl Cenuşiu îl dădu jos pe Jonesy de pe *snowmobile,* căută o piatră, o ridică folosindu-se de mâna dreaptă a lui Jonesy şi reduse farul la întuneric. Apoi se urcă înapoi în scaun şi porni mai departe. Rezerva de combustibil a Cat-ului era aproape epuizată, dar asta nu era o problemă; vehiculul îşi îndeplinise menirea.

Tubul prin care trecea pârâul pe sub autostradă era destul de mare să încapă *snowmobile*-ul*,* dar nu destul să încapă şi cel care-l conducea. Dl Cenuşiu se dădu din nou jos. Stând alături de *snowmobile,* îi tură acestuia motorul şi-l trimise săltând şi balansându-se în tub. Maşinăria făcu mai mult de trei metri înainte să se oprească, dar ajungea atât ca să nu fie observat de sus dacă s-ar fi curăţat cerul şi ar fi dat cale liberă aparatelor de survol să-şi facă treaba.

Dl Cenuşiu îl făcu pe Jonesy să urce pe acostamentul autostrăzii. Se opri cu puţin înainte de balustradă şi se culcă pe spate. Acolo era puţin mai protejat de suflarea năprasnică a vântului. Urcuşul acesta îi eliberase o ultimă şarjă de adrenalină în sânge şi Jonesy îşi simţi răpitorul contemplând-o, savurând-o aşa cum el însuşi ar fi savurat un cocteil sau o băutură caldă după ce tocmai ar fi vizionat

un meci de fotbal într-o după-amiază luminoasă de octombrie.

Îşi dădu seama fără a fi surprins deloc că-l ura pe Dl Cenuşiu.

Apoi, Dl Cenuşiu ca entitate – ca lucru care poate fi urât – dispăru din nou, fiind înlocuit de norul pe care Jonesy îl întâlnise pentru prima dată în cabană, când îi explodase creaturii capul. Hoinărea pe afară, aşa cum plecase în căutarea lui Emil Stancă. Avusese nevoie de Brodsky fiindcă nu găsise în fişierele lui Jonesy informaţii cu privire la pornirea *snowmobile*-ului. Acum avea nevoie de altceva. Un mijloc de transport era cea mai logică presupunere.

Cine rămânea în urmă? Cine rămânea să păzească biroul unde se refugiase ultima fărâmă din Jonesy – Jonesy care fusese alungat din propriul lui corp asemenea unei scame aruncate din buzunar? Norul, desigur; chestia aceea pe care o inspirase el. Chestia aceea care ar fi trebuit să-l omoare, dar care, din cine ştie ce motiv, nu-l omorâse.

Norul nu gândea, nu aşa cum gândea Dl Cenuşiu. Stăpânul casei (care acum era Dl Cenuşiu, nu dl Jonesy) plecase, lăsând totul sub controlul termostatelor: frigiderul, aparatul de gătit. Şi, în caz de probleme, mai era şi detectorul de fum şi alarma antispargere, care forma automat numărul de la poliţie.

Totuşi, Dl Cenuşiu fiind plecat, el ar putea ieşi din birou. Nu ca să-şi recâştige controlul; dacă ar fi încercat asta, norul vesperal l-ar denunţa şi Dl Cenuşiu s-ar întoarce pe dată din expediţia lui de căutare. Jonesy ar fi cu siguranţă surprins înainte să se poată întoarce la adăpostul biroul Fraţilor Tracker, cel cu afişierul şi cu podelele prăfuite şi cu singura fereastră opacizată care dădea spre lumea de afară… numai că, în mizeria de pe fereastră, se vedeau patru semilune de curăţenie, nu-i aşa? Semilune, acolo unde, cândva, îşi lipiseră frunţile patru băieţi, sperând să vadă fotografia care era acum prinsă pe afişier: Tina Jean Schlossinger ţinându-şi fusta ridicată.

Nu, redobândirea controlului era cu mult peste puterile sale şi ar fi fost spre binele lui să accepte acest fapt, aşa crunt cum era.

Ar putea însă ajunge la fişiere.

Avea vreun rost să rişte? Ar câştiga ceva? Poate că da, dacă ar şti ce doreşte Dl Cenuşiu. Desigur, altceva decât un mijloc de transport. Şi că tot veni vorba: unde voia el să ajungă?

Răspunsul fu surprinzător fiindcă fu rostit de vocea lui Duddits: *O. 'Omu' eu 'iu vea ă mea 'ă spe su.*

Domnul Cenuşiu vrea să meargă spre sud.

Jonesy se depărtă de fereastra murdară care dădea spre lumea de afară. Oricum, nu avea acum prea multe de văzut acolo; doar zăpadă şi întuneric şi copaci spectrali. Ninsoarea de dimineaţă fusese aperitivul; acesta era meniul principal.

Domnul Cenuşiu vrea să meargă spre sud.

Cât de departe? Şi de ce? Care era scopul principal?

În privinţa acestora, Duddits nu spuse nimic.

Jonesy se întoarse şi fu surprins să vadă că harta rutieră şi fotografia fetei nu se mai aflau pe afişier. Unde fuseseră acestea se aflau acum patru instantanee color cu patru băieţi. Fiecare avea acelaşi fundal, Şcoala Generală din Derry şi aceeaşi notaţie dedesubt: ZILE DE ŞCOALĂ, 1978. Jonesy însuşi se afla în stânga, cu faţa tăiată în două de un rânjet care-i unea urechile şi care-i frânse acum inima. Beav era lângă el, rânjetul lui Beav scoţând la iveală dintele lipsă din faţă, rezultat al unei căzături la patinaj, care fusese înlocuit cu un dinte artificial cam cu un an mai târziu… Înainte de liceu, oricum. Pete, cu faţa lui latră, măslinie şi cu părul ruşinos de scurt tuns, ca să-i facă pe plac tatălui său, care spunea că nu luptase în Coreea ca să-şi vadă copiii arătând ca nişte hipioţi. Şi Henry de partea cealaltă, Henry cu ochelarii lui groşi care-l făceau pe Jonesy să se gândească la Danny Dunn, Detectivul Puşti, vedeta poveştilor poliţiste pe care le citise el în copilărie.

Beaver, Pete, Henry. Îi iubise… Cât de nedrept şi de brusc se frânsese lunga lor prietenie! Nu, nu era deloc corect…

Dintr-o dată, fotografia lui Beaver Clarendon învie, speriindu-l de moarte. Ochii lui Beav se căscară şi băiatul vorbi pe un tot scăzut:

— Îi era retezat capul, ţi-aminteşti? Se afla în şanţ şi ochii-i erau plini de noroi. Ce curvăsărie! Vreau să zic: Cristoase-păroase.

O, Dumnezeule, gândi Jonesy când îşi aminti – singurul lucru pe care-l uitase… sau îl reprimase cu privire la acea primă excursie de vânătoare la Bivuac. Îl reprimaseră cu toţii? Poate că da. *Probabil* că da. Fiindcă, în anii scurşi de atunci discutaseră despre toate lucrurile din copilăria lor, îşi împărtăşiseră toate amintirile… mai puţin aceasta.

Îi era retezat capul… ochii-i erau plini de noroi.

Ceva li se întâmplase atunci, ceva ce avea de-a face cu ceea ce i se întâmpla lui acum.

De-aş şti doar despre ce e vorba, gândi Jonesy. *De-aş şti…*

2

Andy Janas se pierduse de celelalte trei camioane din micuţul convoi – le-o luase înainte fiindcă ei nu erau obişnuiţi să conducă pe o asemenea vreme, iar el era. Crescuse în nordul statului Minnesota, aşa încât era *de-la-sine-înţeles* că se obişnuise. Se afla singur într-unul din cele mai bune vehicule Chevrolet ale armatei, o camionetă cu tracţiune integrală modificată; în noaptea aceasta, chiar folosea tracţiunea integrală. Taică-său nu crescuse proşti.

Chiar şi aşa, autostrada era aproape complet liberă; trecuseră pe lângă el două pluguri pentru zăpadă ale armatei în urmă cu doar o oră (le va ajunge din urmă curând, bănuia, iar atunci va încetini viteza şi va merge în urma lor asemenea unui băieţel cuminte) şi nu se adunaseră mai mult de câţiva centimetri pe şosea de atunci. Problema era vântul, care ridica puful albicios şi transforma drumul într-o apariţie fantomatică. Îl ghidau, totuşi,

marcajele reflectorizante. Trucul pe care ceilalţi prostovani nu-l ştiau era că trebuie să ţii ochii pe marcajele reflectorizante de pe balustrada acostamentului... sau, poate, camioanele şi Humvee-urile din convoi aveau farurile de pe capotă ridicate prea tare ca să observe cum trebuie reflectorizantele. Plus că, atunci când vântul viscolea zăpada, până şi reflectorizantele dispăreau; nenorocita de lume se albea complet şi trebuia atunci să ridici piciorul de pe pedala de acceleraţie până ce se calma din nou vântul şi, între timp, trebuia doar să te menţii pe direcţie. Nu avea să păţească nimic; dacă se întâmpla totuşi ceva, avea contact radio şi, în urma lui, veneau alte pluguri pentru curăţat zăpada, cele care păstrau latura dinspre sud a autostrăzii deschisă pe tot parcursul dintre Presque Isle şi Millinocket.

In spatele camionetei lui se aflau două pachete ambalate în trei rânduri de folie. Într-unui se gă-seau cadavrele a două căprioare ucise de Ripley. În celălalt – pe acesta, Janas îl considera repugnant de la moderat la serios – se găsea cadavrul unui omuleţ cenuşiu care se transforma încet într-un fel de supă roşie-portocalie. Amândouă pachetele erau destinate doctorilor de la Baza Blue, care se stabiliseră într-un loc numit...

Janas se uită la parasolarul din partea şoferului. Acolo, prins cu o bandă elastică, se afla o bucată de hârtie şi un pix. Mâzgălite pe hârtie erau MAG. GOSSELIN, VAR. 16, SPRE STÂNGA.

Va ajunge acolo într-o oră. Poate mai puţin. Doctorii-i vor spune cu siguranţă că au toate mostrele animaliere de care au nevoie şi cadavrele căprioarelor vor fi arse, dar s-ar putea să aibă nevoie de omuleţul cenuşiu, dacă mititelul nu s-a transformat deja complet în terci. S-ar putea ca frigul să încetinească un pic acest proces, însă asta, de fapt, nu-l privea chiar deloc pe Andy Janas. Grija lui era să ajungă la destinaţie, după care să aştepte să fie întrebat cu privire la partea de nord – cea mai liniştită – a zonei de carantină de către cel îndreptăţit să pună întrebări. Cât va aştepta, va

bea o cafea fierbinte şi va mânca o farfurie mare de omletă. Dacă se va afla prin preajmă persoana potrivită, poate că se va şi lăuda puţin, ca să aibă cafeaua gust mai bun. Ast-ar fi ceva. Să facă puţine valuri, după care să se retragă şi să

Trage pe dreapta

Janas se încruntă, îşi scutură capul, se scărpină la ureche de parcă l-ar fi muşcat ceva – un ţânţar, poate. Blestematul de vânt suflă destul de puternic să-i scuture camioneta. Autostrada dispăru, la fel şi marcajele reflectorizante. Se văzu din nou prizonierul unui alb complet şi nu se îndoia deloc că asta-i speria cât toţi dracii pe ceilalţi băieţi, nu şi pe el însă, el era dl Gemenii-Minnesota-Se-Ocupă-de-Tot, trebuie doar să ridice piciorul de pe acceleraţie (nu te atinge de frâne; când conduci printr-o furtună de zăpadă, frâna era cea mai sigură cale pe care o ştia el de-a face dintr-o cursă liniştită una nenorocită), condu încet şi aşteaptă să

Trage pe dreapta

— Hă?

Se uită la radio, dar nu se auzea nimic de-acolo; doar electricitate statică şi vorbărie estompată de fundal.

Trage pe dreapta

— *Au!* Strigă Janas şi se prinse de cap, care-l durea dintr-o dată groaznic de tare. Camioneta de un verde-oliv devie, derapă, apoi îşi recăpătă controlul când mâinile lui prinseră de volan. Piciorul încă nu apăsa acceleraţia şi acul vitezometrului cobora cu viteză.

Plugurile pentru deszăpezit croiseră o potecă pe mijlocul şoselei cu două benzi. Acum, Janas roti volanul şi intră în stratul mai mare de zăpadă din partea dreaptă, roţile camionetei ridicând o ceaţă de zăpadă pe care vântul o îndepărtă imediat. Marcajele reflectorizante erau foarte luminoase, sclipeau în întuneric asemenea ochilor de pisică.

Trage pe dreapta

Janas ţipă de durere. De undeva de foarte departe se auzi strigând:

— Bine, bine, aşa fac! Încetează numai! Nu te mai *lua* de mine!

Cu ochii înlăcrimaţi, văzu o siluetă întunecată crescând în dimensiuni de partea cealaltă a balustradei, la nici doi metri în faţă. Când farurile luminară în plin forma, observă că era vorba de un bărbat îmbrăcat într-o canadiană.

Andy Janas îşi simţi mâinile străine de el. I se păreau a fi nişte mănuşi în care se aflau mâinile altcuiva. Era o senzaţie ciudată şi total neplăcută. Mâinile rotiră volanul mult spre dreapta fără absolut nici un ajutor din partea lui şi camioneta se opri pe marginea şoselei în faţa bărbatului îmbrăcat în canadiană.

3

Acum era momentul, acum când atenţia D-lui Cenuşiu era distrasă complet. Jonesy era de părere că, dacă se va gândi prea mult la ce voia să facă, îşi va pierde curajul, aşa că nu se gândi. Trecu direct la fapte, trăgând zăvorul de la uşa biroului cu podul palmei şi smucind de uşă să se deschidă.

Nu intrase niciodată în depozitul Fraţilor Tracker când fusese mic (iar acesta fusese doborât la pământ încă de la furtuna cea mare din '85), însă fu destul de sigur că niciodată nu arătase aşa cum îl vedea el acum. Dincolo de biroul acela întunecos se afla o încăpere atât de mare că Jonesy nu-i vedea capătul. Deasupra capului lui se aflau nenumărate tuburi cu neon. Sub ele, depozitate în şiruri enorme, se aflau milioane de cutii de carton.

Nu, gândi Jonesy. *Nu milioane. Trilioane.*

Da, probabil că trilioane era mai propriu spus. Mii de culoare înguste se deschideau printre ele. Jonesy se afla pe marginea propriului depozit al eternităţii, iar gândul de-a găsi ceva anume aici era absurd. Dacă s-ar aventura mai departe de uşa ascunzătorii sale din birou, s-ar pierde cât ai clipi. Dl Cenuşiu n-ar trebui să se mai complice cu el; Jonesy ar rătăci până ce-ar muri, pierdut într-un copleşitor tărâm al cutiilor de carton.

Nu-i adevărat. Nu m-aş putea rătăci aici mai mult decât m-aş putea rătăci în propria mea baie. Nici măcar nu trebuie să mă zbat să găsesc ceea ce caut. Acesta e depozitul meu. Bun venit în propriul tău cap, băietane.

Acest concept era atât de cuprinzător, încât îl făcu să se simtă slăbit… doar că nu-şi permitea să se simtă slăbit sau să ezite acum. Dl Cenuşiu, preferatul invadator al tuturor din Marele Tărâm de Dincolo, nu va fi preocupat de şoferul camionetei pentru multă vreme. Dacă avea de gând să mute unele din fişierele acestea într-un loc sigur, trebuia s-o facă chiar acum. Întrebarea era, pe care să le aleagă?

Duddits, şopti mintea lui. *Toată tărăşenia asta are de-a face cu Duddits. Ştii că e aşa. Ţi-a stat mintea la el mult în ultima vreme. Şi ceilalţi s-au gândit la el. Duddits e cel care te-a ţinut pe tine şi pe Henry şi pe Pete şi pe Beaver împreună – aţi ştiut întotdeauna asta, dar acum tu mai ştii ceva. Nu-i aşa?*

Da. Ştia că accidentul din martie avusese loc pentru că el crezuse că-l vede pe Duddits fiind încă o dată luat în batjocură de Richie Grenadeau şi de prietenii lui. Doar că „batjocură" era un cuvânt absurd de nepotrivit pentru ceea ce se întâmplase în spatele depozitului Fraţilor Tracker în acea zi, nu-i aşa? *Tortură* era cuvântul potrivit. Când văzuse tortura aceea pusă din nou în scenă, se năpustise în stradă fără să se asigure şi…

Îi era retezat capul, spuse Beaver pe neaşteptate din difuzoarele montate pe tavanul depozitului, cu o voce atât de puternică şi de pripită, încât îl făcu pe Jonesy să-şi aplece capul. *Se afla în şanţ şi ochii-i erau plini de noroi. Mai devreme sau mai târziu, fiecare criminal plăteşte preţul faptei sale. Ce curvăsărie!*

Capul lui Richie. Capul lui Richie Grenadeau. Iar Jonesy nu avea timp pentru aşa ceva. Comitea o infracţiune în *propria lui* minte chiar acum şi ar face mai bine să se mişte mai repede.

Când se uitase pentru prima dată la această enormă încăpere de depozitare, toate cutiile fuseseră curate şi fără nici un semn pe ele. Acum observă că cele din capătul rândului cel mai aproape de el erau marcate cu un creion chimic: duddits. Era chiar atât de surprinzător? De fortuit? Chiar deloc. La urma urmei, erau *toate* amintirile lui, împăturite cu grijă şi depozitate în fiecare din trilionul acela de cutii, iar când venea vorba de amintiri, o minte sănătoasă putea să le acceseze cu uşurinţă cam pe toate.

Am nevoie de ceva cu care să le car, gândi Jonesy şi, când se uită în jur, nu fu deloc surprins să vadă un cărucior manual de culoare roşu-aprins. Locul acesta era magic, un loc pe care-l poţi modifica pe măsură ce-ţi vin ideile şi cel mai grozav lucru în privinţa asta, credea Jonesy, era că fiecare om avea unul la fel.

Mişcându-se cu viteză, depozită câteva dintre cutiile etichetate duddits pe cărucior şi le duse în pas alert în biroul Fraţilor Tracker. Le aruncă acolo pe podea, basculând căruciorul. O muncă dezordonată, dar se putea ocupa de Controlul Tehnic de Calitate mai târziu.

Ieşi din nou în fugă, încercând să-l simtă pe Dl Cenuşiu, dar Dl Cenuşiu se afla încă împreună cu şoferul camionetei… Janas, aşa-l chema. Mai era norul, dar acesta nu-l simţea. Era la fel de prostovan ca şi… ei bine, era prostovan ca nişte fungi.

Jonesy termină de transportat şi celelalte cutii duddits, apoi observă că şi următoarea stivă primise etichete scrise în creion chimic. Pe cutiile acestea scria derry şi erau prea multe ca să le ia pe toate. Întrebarea era dacă avea sau nu nevoie de vreuna dintre ele.

Medită la aceasta în vreme ce împinse al doilea transport de cutii-amintiri în birou. Sigur că se aflau lângă cutiile despre Duddits cele despre Derry; memoria era şi procesul şi arta asocierii. Întrebarea dacă amintirile legate de Derry

aveau vreo importanţă rămânea. De unde să ştie răspunsul la asta dacă nu ştia nici măcar ce-şi dorea Dl Cenuşiu?

Numai că *ştia.*

Domnul Cenuşiu vrea să meargă spre sud.

Derry se afla în sud.

Jonesy porni din nou cu pas vioi spre depozitul memoriei sale, împingând căruciorul înaintea lui. Va lua atât de multe cutii derry câte va putea duce şi spera să fie cele potrivite. Spera şi să-l poată simţi din timp pe Dl Cenuşiu când se va întoarce. Fiindcă, dacă va fi prins aici afară, va fi stropşit asemenea unei muşte.

4

Janas se uită îngrozit cum mâna sa dreaptă se întinse şi deschise uşa din partea şoferului a camionetei sale, lăsând frigul, zăpada şi vântul neînduplecat să intre înăuntru.

— Nu mă mai face să sufăr, domnule, te rog n-o mai face, poţi urca dacă vrei să te duc undeva, dar nu mă mai face să sufăr, *capul* meu…

Ceva trecu dintr-o dată cu viteză prin mintea lui Andy Janas. Era un fel de vârtej cu ochi. Îl simţi aruncând o privire iscoditoare asupra ordinelor lui, asupra aşteptatei sale sosiri la Baza Blue… şi asupra lucrurilor pe care le ştia despre Derry, care erau inexistente. Ordinele pe care le primise îl făcuseră să treacă prin Bangor; nu fusese în Derry niciodată în viaţă.

Simţi vârtejul retrăgându-se şi trăi un moment de uşurare delirantă – *Nu am ce-i trebuie, mă va lăsa în pace* – apoi înţelese că fiinţa din mintea lui nu avea nici o intenţie să-l lase în pace. Avea nevoie de camionetă, pentru început. Trebuia, în continuare, să-l reducă la tăcere.

Janas opuse o scurtă, dar energică rezistenţă. Această neaşteptată reacţie îi oferi lui Jonesy timp să ia cel puţin un morman de cutii marcate derry. Apoi, Dl Cenuşiu reluă din nou locul la cârma comenzilor corpului lui Janas.

Janas îşi văzu mâna ţâşnind în sus către parasolarul din partea şoferului. Prinse pixul şi-l luă de acolo, rupând banda elastică.

Nu! Strigă Janas, dar era prea târziu. Văzu o strălucire fulgerătoare când mâna care ţinea pixul asemenea unui pumnal îi înfipse pixul în ochiul holbat. Se auzi un pocnet, iar el începu să se mişte înainte şi înapoi în spatele volanului, asemenea unei marionete prost manevrate, pumnul lui înfigând din ce în ce mai adânc pixul, până la însemnul de la jumătatea lui, apoi până la însemnul de trei sferturi, globul lui ocular spart scurgându-se acum pe obraz asemenea unei lacrimi oribile. Vârful atinse ceva ce părea a fi un cartilagiu subţire, se blocă pentru o clipă, apoi pătrunse în carnea creierului său.

Bastardule, gândi el, *ce eşti, bas…*

Avu loc o ultimă străfulgerare sclipitoare de lumină în interiorul minţii lui, apoi totul se întunecă. Janas căzu în faţă peste volan. Claxonul camionetei începu să ţipe.

5

Dl Cenuşiu nu aflase multe de la Janas – în cea mai mare parte, datorită acelei neaşteptate lupte pentru control din final – însă un lucru pe care îl aflase limpede era că Janas nu era singur. Coloana de transportoare din care făcuse şi el parte fusese dispersată din pricina furtunii, încă mergeau cu toţii spre acelaşi loc, pe care Janas îl numise în minte atât cu numele de Baza Blue, cât şi cu Magazinul lui Gosselin. Acolo era un om de care Janas se temea, cel aflat la conducere, însă D-lui Cenuşiu nu-i păsa deloc de Kurtz cel Înfricoşător/şefu'/Abe cel Nebun. Şi nici nu trebuia să-i pese, din moment ce nu avea nici cea mai mică intenţie să se apropie de magazinul lui Gosselin. Locul acesta era diferit, iar această specie, deşi sensibilă doar pe sfert, alcătuită în mare parte din emoţii, era diferită şi ea. *Lupta.* Dl Cenuşiu nu avea habar de ce, dar asta era situaţia.

Mai bine să termine treaba repede. Şi, în acest scop, tocmai descoperise un excelent sistem de livrare.

Folosindu-se de mâinile lui Jonesy, Dl Cenuşiu îl trase pe Janas din spatele volanului şi-l duse lângă acostament. Aruncă trupul neînsufleţit peste balustradă, nederanjându-se să se uite cum se rostogoleşte în râpă până la matca îngheţată a pârâului. Se întoarse la camionetă, se uită fix la cele două mormane împachetate în plastic din spate şi dădu din cap. Cadavrele animalelor erau inutile. Celălalt, însă… acela-i va fi de folos. Era bogat în ce-i trebuia lui.

Se uită subit în sus, ochii lui Jonesy lărgindu-se în ninsoarea viscolită. Proprietarul acestui corp ieşise din adăpost. Era vulnerabil. Bine, fiindcă acea conştiinţă începuse să-l enerveze, era doar o bombăneală continuă (uneori ridicându-se până la un guiţat panicat) pe nivelul inferior al procesului său intelectual.

Dl Cenuşiu rămase pe loc încă o clipă, încercând să-şi golească mintea, dorindu-şi ca Jonesy să nu aibă nici cel mai mic avertisment… apoi se năpusti.

Nu ştia la ce se aşteptase, însă nu se aşteptase la asta.

Nu la această lumină albă orbitoare.

6

Jonesy aproape că fu prins afară. *Ar fi fost* prin afară, dacă n-ar fi existat tuburile cu neon cu care-şi luminase depozitul mental. Poate că locul acesta nu exista cu adevărat, dar pentru el era cât se poate de real, iar asta-l făcu destul de real şi pentru Dl Cenuşiu atunci când Dl Cenuşiu sosi.

Jonesy, care împingea căruciorul plin cu cutii marcate derry, îl văzu pe Dl Cenuşiu apărând ca prin magie la capătul unui coridor dintre stivele de cutii. Era rudimentul de umanoid care stătuse în spatele lui la Bivuac, fiinţa pe care o vizitase în spital. Ochii aceia negri şi fazi erau în sfârşit vii, *înfometaţi.* Se furişase, îl prinsese în afara refugiului său din birou şi voia să-l prindă.

Atunci, însă, umflătura lui de cap dădu înapoi şi, înainte ca mâna lui cu trei degete să i se ducă protector la ochi (nu avea pleoape, nici măcar gene), Jonesy văzu o expresie pe crochiul cenuşiu al feţei sale care trebuie să fi fost dezorientare. Poate chiar durere. Fusese acolo afară, în întunericul înzăpezit, ocupat să scape de cadavrul şoferului. Intrase aici nepregătit pentru strălucirea aceasta de supermagazin. Mai văzu şi altceva: invadatorul împrumutase expresia surprinsă de la gazdă. Preţ de o clipă, Dl Cenuşiu fu o caricatură oribilă a lui Jonesy însuşi.

Momentul de derută al creaturii îi oferi lui Jonesy exact atâta timp cât avea nevoie. Împingând căruciorul înaintea lui aproape fără să-şi dea seama ce face şi simţindu-se ca o prinţesă captivă dintr-un basm tembel, fugi în birou. Îl simţi mai mult decât îl văzu pe Dl Cenuşiu întinzând spre el mâinile lui cu trei degete (pielea cenuşie avea un aspect nesănătos, asemenea unei bucăţi vechi de carne negătită) şi trânti uşa biroului înainte ca acestea să-l ajungă. Se lovi cu şoldul rănit de cărucior când se întoarse – accepta faptul că se află în interiorul minţii sale, însă chiar şi aşa, tot ce se întâmpla era în întregime real – şi reuşi să tragă zăvorul înainte ca Dl Cenuşiu să răsucească clanţa şi să forţeze intrarea. Jonesy apăsă butonul de siguranţă din mijlocul clanţei, pentru a fi mai liniştit. Fusese acolo butonul acesta şi înainte sau îl adăugase el? Nu-şi amintea.

Jonesy păşi înapoi, transpirând şi, de data aceasta, se lovi cu fundul de mânerul căruciorului. În faţa sa, clanţa se roti stânga-dreapta, stânga-dreapta. Dl Cenuşiu era acolo afară, stăpân pe restul minţii sale – şi la fel şi pe corpul său – însă nu putea intra înăuntru la el. Nu putea forţa uşa, nu avea forţa necesară de-a o sparge, nu avea înţelepciunea necesară de-a folosi un şperaclu.

De ce? Cum de era posibil?

— Duddits, şopti el. Nu joci, nu câştigi.

Clanţa tremură.

— Lasă-mă să intru! Mârâi Dl Cenuşiu şi lui Jonesy nu i se păru vocea unui emisar dintr-o altă galaxie, ci vocea oricui i s-a refuzat lucrul pe care şi-l dorea şi care acum e supărat. Să fie asta pentru că interpreta comportamentul D-lui Cenuşiu cu ajutorul termenilor pe care el, Jonesy, îi înţelegea? Umaniza extraterestrul? Îl *traducea?*

— *Lasă-mă… să… INTRU!*

Jonesy răspunse fără să se gândească prea mult:

— Pe slăninuţa mea că nu-ţi deschid.

Şi se gândi: *La care, tu răspunzi: „Atunci o să suflu… şi-o să SUFLU… şi-o să-ţi DĂRÂM casa!"*

Însă Dl Cenuşiu nu făcu decât să scuture clanţa mai tare ca înainte. Nu era obişnuit să i se opună astfel (sau în oricare alt fel, bănuia Jonesy) rezistenţă şi era foarte supărat. Opoziţia scurtă manifestată de Janas îl uluise, dar acum avea de-a face cu o rezistenţă de o cu totul altă factură.

— Unde eşti? Strigă Dl Cenuşiu furios. Cum poţi sta acolo înăuntru? Haide afară!

Jonesy nu răspunse, stătu doar în picioare în mijlocul cutiilor răsturnate, ascultând. Era aproape sigur că Dl Cenuşiu nu putea intra, însă era mai bine să nu-l provoace.

Şi, după încă o repriză de scuturat de clanţă, îl simţi pe Dl Cenuşiu îndepărtându-se.

Jonesy se duse la fereastră, păşind în drum peste cutiile răsturnate marcate duddits şi derry şi se uită afară în noaptea albă de nea.

7

Dl Cenuşiu urcă iarăşi trupul lui Jonesy în spatele volanului camionetei, trânti portiera şi apăsă acceleraţia. Camioneta ţâşni înainte, după care pierdu aderenţa. Toate cele patru roţi derapară şi camioneta alunecă în balustrada protectoare cu un scârţâit puternic.

— *Futu-il* ţipă Dl Cenuşiu, accesând dosarul înjurăturilor lui Jonesy aproape fără să-şi dea seama. Cristoase-păroase!

Pupă-mi aşezătoarea! Puţă-n raţă! Muşcă-mi scrotu'!

Apoi se opri şi accesă fişierul abilităţilor de şofer al lui Jonesy. Jonesy deţinea câteva informaţii cu privire la condusul pe o asemenea vreme, dar nici nu se comparau cu cele pe care le deţinuse Janas. Janas nu mai era, însă, toate fişierele lui se şterseseră. Trebuia să se mulţumească cu ce ştia Jonesy. Important era să iasă din ceea la ce Janas se gândea cu numele de „Zona K". În afara Zonei K nu mai era nici un pericol. Janas fusese convins de acest lucru.

Piciorul lui Jonesy apăsă din nou pedala de acceleraţie, de data aceasta cu mai multă blândeţe. Camioneta se puse în mişcare. Mâinile lui Jonesy redresară Chevrolet-ul înapoi pe drumul inform trasat de pluguri.

Sub bord, radioul prinse viaţă.

— Tubby Unu, aici Tubby Patru. Am observat un motor ieşit de pe traseu şi răsturnat pe linia mediană. Recepţionezi?

Dl Cenuşiu consultă fişierele. Cunoştinţele lui Jonesy despre tipicul comunicaţiilor militare erau schematice, prinse din zbor în cea mai mare parte din cărţi şi din ceva numit *filme,* însă s-ar putea să-i ajungă. Luă microfonul, căută butonul pe care Jonesy credea că se află pe o parte a aparatului, îl găsi, îl apăsă.

— Recepţionat, spuse.

Îşi va da seama Tubby Patru că Tubby Unu nu mai era Andy Janas? Judecând după fişierele lui Jonesy, Dl Cenuşiu se îndoia.

— Câţiva dintre noi mergem acolo, să vedem da-că-l putem repune pe şosea. Are blestemăţia de *haleală,* mă recepţionezi?

Dl Cenuşiu apăsă butonul.

— Are blestemăţia de haleală, recepţionat.

O pauză mai lungă, destul de lungă să se întrebe dacă nu spusese ceva greşit, dacă nu căzuse într-un fel de capcană, apoi radioul spuse:

— Va trebui să aşteptăm celelalte pluguri, cred. Poate-ar trebui ca tu să-ţi continui drumul, încheiat.

Tubby Patru părea scârbit. Fişierele lui Jonesy sugerau ideea că această reacţie s-ar explica prin faptul că Janas, datorită îndemânării lui deosebite la condus, avansase prea mult ca să-i mai poată ajuta. Acestea erau numai veşti bune. Oricum şi-ar fi continuat drumul, însă era bine că avea autorizaţia oficială a lui Tubby Patru, dacă aşa ceva fusese.

Verifică fişierele lui Jonesy (pe care le vedea acum aşa cum le vedea *chiar* Jonesy – cutii într-o încăpere vastă) şi spuse:

— Recepţionat. Tubby Unu, încheiat.

După care, ca şi când tocmai îşi amintise:

— Vă urez o noapte frumoasă.

Chestia aceea albă era oribilă. Perfidă. Cu toate astea, Dl Cenuşiu riscă să conducă puţin mai repede. Atâta vreme cât se afla în zona controlată de forţele armate ale lui Kurtz cel înfricoşător, s-ar putea să fie încă vulnerabil. O dată ieşit din pânză, însă, îşi va putea duce treaba la îndeplinire foarte repede.

Ce-i trebuia lui avea legătură cu un loc numit Derry şi, când Dl Cenuşiu intră din nou în imensul depozit, descoperi un lucru uimitor: gazda lui îndărătnică fie ştiuse acest lucru, fie îl simţise, fiindcă fişierele legate de Derry le mutase Jonesy atunci când Dl Cenuşiu se întorsese şi aproape-l prinsese.

Dl Cenuşiu căută subit anxios printre cutiile rămase, apoi se relaxa.

Ce-i trebuia se afla încă acolo.

Zăcând pe-o parte, lângă o cutie care conţinea cele mai importante informaţii, se afla o altă cutie, una foarte mică şi foarte prăfuită. Cuvântul ***duddits*** era scris pe o latură, în creion negru. Dacă mai erau şi alte cutii-Duddits, atunci acestea fuseseră mutate. Numai aceasta fusese trecută cu vederea.

Mai mult din curiozitate decât din altceva (împrumutase şi curiozitatea din depozitul de emoţii al lui Jonesy), Dl Cenuşiu o deschise. Înăuntru se afla un recipient de un galben-intens, făcut din plastic. Siluete bizare se zbenguiau pe el, siluete pe care fişierele lui Jonesy le numeau atât cu numele de *desene animate,* cât şi cu *Scooby-Doos.* Pe o parte se afla un abţibild pe care scria: APARŢIN LUI DOUGLAS CAVELL, MAPLE LANENR. 19, DERRY, MAINE. DACĂ BĂIATUL CĂRUIA ÎI APARŢIN S-A PIERDUT, SUNAŢI LA

Acestea erau urmate de nişte numere prea şterse ca să poată fi citite, probabil un sistem codat de comunicare pe care Jonesy nu şi-l mai amintea. Dl Cenuşiu aruncă în lături recipientul de plastic galben, menit probabil păstrării mâncării. Poate că nu avea nici o însemnătate… deşi, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce-şi riscase Jonesy viaţa ca să ducă celelalte cutii-DUDDITS (precum şi câteva dintre cele însemnate derry) într-un loc sigur?

DUDDITS = PRIETEN DIN COPILĂRIE. Dl Cenuşiu ştia asta de la prima întâlnire cu Jonesy în „spital"… şi, dacă ar fi ştiut cât de sâcâitor urma acesta să devină, ar fi şters chiar atunci conştiinţa gazdei sale. Nici cuvântul copilărie şi nici prieten nu aveau vreo însemnătate pentru Dl Cenuşiu, însă înţelegea ce însemnau. Ce nu înţelegea era în ce fel putea prietenul din copilărie al lui Jonesy să aibă de-a face cu ce se petrecea în noaptea aceasta.

Îi trecu prin minte o eventualitate: gazda lui înnebunise. Faptul că fusese gonit din propriul corp îi răpise minţile şi luase pur şi simplu cutiile cele mai apropiate de uşa uimitoarei sale fortăreţe, investindu-le în nebunia lui cu o importanţă pe care, de fapt, nu o aveau.

— Jonesy, spuse Dl Cenuşiu, rostind numele cu corzile vocale ale lui Jonesy. Creaturile acestea erau nişte genii ale mecanicii (desigur, aşa şi trebuiau să fie, pentru a putea supravieţui într-o lume atât de friguroasă), însă procesele

lor mentale erau ciudate şi schiloade: cogitări ruginite scufundate în bazine corosive de emoţii. Nu aveau nici o abilitate telepatică; telepatia pasageră pe care o experimentau acum graţie birusului şi a kim-urilor („proiectoare", aşa cum le numeau ei) îi uimeau şi-i speriau. D-lui Cenuşiu îi venea greu să creadă că nu-şi distruseseră încă propria specie. Creaturile neputând să articuleze gânduri adevărate erau maniace – iar acest fapt era cu siguranţă dincolo de orice contestare.

Între timp, nu primi nici un răspuns de la creatura din acea cameră ciudată, inexpugnabilă.

— Jonesy.

Nimic. Însă Jonesy îl asculta. Dl Cenuşiu era sigur de asta.

— Nu e nevoie să suferi aşa, Jonesy. Acceptă-ne drept ceea ce suntem – nu invadatori, ci supravieţuitori. Amici.

Dl Cenuşiu scrută nenumăratele cutii. Pentru o creatură care nu gândeşte prea mult, Jonesy deţinea o suprafaţă de depozitare enormă. Întrebare pentru o altă zi: la ce le trebuia unor creaturi cu gândirea atât de limitată un loc de refugiu atât de mare? Avea ceva de-a face cu masca lor emotivă ultrapigmentată? Emoţiile erau supărătoare. Găsea că emoţiile lui Jonesy erau *foarte* supărătoare. Erau întotdeauna de găsit. Întotdeauna erau la datorie. Şi erau atât de *multe.*

— Război… foamete… exterminare etnică… omoruri în numele păcii… masacrul păgânilor în numele lui Iisus… homosexuali omorâţi în bătaie… gândaci în sticle, sticle care stau pe rachete aţintite spre fiecare mare oraş din lume… haide, Jonesy, gândindu-ne la antraxul de tip patru, ce mai înseamnă puţin birus între prieteni? Cristoase-păroase, oricum veţi muri cu toţii peste cincizeci de ani! Vi se întâmplă un lucru *bun).* Relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă!

— L-ai făcut pe tipul ăla să-şi bage pixul în ochi.

Ţâfnos, dar mai bine aşa decât nimic. Vântul suflă o rafală, camioneta derapă şi Dl Cenuşiu o redresă folosindu-

se de priceperea lui Jonesy. Vizibilitatea era aproape nulă; scăzuse viteza la treizeci de kilometri pe oră şi ar face mai bine să oprească pe dreapta pentru o vreme, o dată ieşit din pânza lui Kurtz. Între timp, va pălăvrăgi cu gazda lui. Dl Cenuşiu se îndoia că-l va convinge pe Jonesy să iasă din cameră, dar pălăvrăgind trecea măcar vremea.

— Trebuia s-o fac, amice. Aveam nevoie de maşină. Eu sunt ultimul rămas.

— Iar tu nu pierzi niciodată.

— Corect, fu Dl Cenuşiu de acord.

— Însă n-ai fost niciodată într-o situaţie ca asta, nu-i aşa? N-ai mai întâlnit încă pe cineva la care să nu poţi ajunge.

Îl lua cumva Jonesy peste picior? Dl Cenuşiu simţi o undă de mânie. Apoi Jonesy spuse ceva ce Dl Cenuşiu deja gândise:

— Poate că ar fi trebuit să mă omori în spital. Sau acela n-a fost decât un vis?

Dl Cenuşiu, nesigur pe semnificaţia cuvântului *vis,* nu se deranjă să răspundă. Să aibă acest rebel baricadat în ceea ce trebuia deja să fie mintea D-lui Cenuşiu şi doar a lui era incredibil de supărător. Pentru început, nu-i plăcea să i se spună „Dl Cenuşiu" – nu concorda cu imaginea de sine sau cu imaginea speciei-inteligenţă din care făcea el parte; nu-i plăcea să se gândească la el ca la un „el", fiindcă el avea ambele sexe şi nici unul. Chiar şi-aşa, acum era prizonierul acestor concepte şi aşa va rămâne atâta vreme cât miezul dur al lui Jonesy rămânea neabsorbit. Un gând îngrozitor îi trecu D-lui Cenuşiu prin minte: ce se întâmpla în cazul în care conceptele *lui* nu aveau nici o semnificaţie?

Ura să fie în această poziţie.

— Cine-i Duddits, Jonesy?

Nici un răspuns.

— Cine-i Richie? De ce era un rahat? De ce l-aţi omorât?

— *Nu* l-am omorât!

Îi tremură puţin vocea mentală. Ah, pasărea asta-i scăpase din gură. Şi iată un lucru interesant: Dl Cenuşiu

vorbise la singular, iar el îi luase vorbele la plural{63}.

— Dar l-ai omorât. Sau aşa crezi tu.

— E-o minciună.

— Ce naiv din partea ta să spui asta. Am acces la amintirile tale, sunt chiar aici într-una din cutiile tale. În cutie e zăpadă. Zăpadă şi un mocasin. Din piele de căprioară maro. Ieşi şi uită-te.

Pentru o clipă electrică chiar crezu că Jonesy va da curs invitaţiei. Dacă avea să facă asta, Dl Cenuşiu îl va trage de-ndată înapoi la spital. Jonesy aproape că se văzu la televizor murind. Un final fericit pentru un film pe care-l urmăriseră împreună. Apoi, adio, D-le Cenuşiu. Va rămâne doar ceea ce el numea „norul".

Dl Cenuşiu se uită exaltat la clanţă, îndemnând-o să se răsucească. Nu se răsuci.

— Haide-afară.

Nimic.

— L-ai omorât pe Richie, laşule! Tu şi cu prietenii tăi. Tu… l-ai *visat* până la moarte.

Şi, deşi Dl Cenuşiu nu ştia ce sunt acelea vise, ştia că avea acum dreptate. Sau că Jonesy credea că acesta era adevărul.

Nimic.

— Hai afară! Hai afară şi… Căută printre amintirile lui Jonesy. Multe dintre ele se aflau în cutii marcate cu filme, iar Dl Cenuşiu culese de acolo ceva ce i se păru a fi o replică destul de percutantă:… şi luptă ca un bărbat.

Nimic.

Bastardule, gândi Dl Cenuşiu, aruncând din nou o piatră în bazinul de emoţii al gazdei sale. *Fiu de căţea. Nemernic încăpăţânat. Pupă-mi aşezătoarea, nemernic încăpăţânat.*

În zilele când Jonesy era Jonesy, îşi exprima des mânia dând cu pumnul în ceva. Dl Cenuşiu făcu asta acum, lovind cu pumnul lui Jonesy în mijlocul volanului destul de tare să activeze claxonul.

— Spune-mi! Nu despre Richie, nu despre Dud-dits, ci despre *tine!* Ceva te face diferit. Vreau să ştiu ce e acest lucru.

Nici un răspuns.

— E ascuns în mânecă – aşa e?

Nu răspunse nici acum, însă Dl Cenuşiu îl auzi pe Jonesy mişcându-şi picioarele în spatele uşii. Şi, poate, inspirând pe furiş. Dl Cenuşiu zâmbi cu buzele lui Jonesy.

— Vorbeşte-mi, Jonesy – să jucăm cărţi, ne va trece timpul mai uşor. Cine a fost Richie, în afară de Numărul 19? De ce erai nervos pe el? Fiindcă era un Tiger{64}? Un Tiger din Derry? Cum stăteau lucrurile? Cine-i Duddits?

Nimic.

Camioneta avansa mai încet ca niciodată prin furtuna de zăpadă, farurile fiind aproape inutile împotriva peretelui învolburat de zăpadă. Vocea D-lui Cenuşiu era slabă, perfidă.

— Ţi-a scăpat una dintre cutiile-Duddits, amice, ştii asta? În cutie e-o altă cutie, se pare – e galbenă. Sunt nişte Schooby-Dooci pe ea. Ce sunt Scooby-Doocii? Nu sunt oameni adevăraţi, nu-i aşa? Sunt filme? Sunt programe de televiziune? Vrei cutia? Hai afară, Jonesy. Ieşi şi-ţi dau cutia.

Dl Cenuşiu ridică piciorul de pe acceleraţie şi permise camionetei să acosteze încet pe partea stângă a şoselei, în zăpada înaltă. Ceva se petrecea acolo, iar el voia să-şi canalizeze întreaga atenţie asupra acestui fapt. Nu reuşise să-l scoată pe Jonesy cu forţa din bastionul lui… dar o bătălie sau un război nu se câştigă doar prin forţă.

Camioneta rămase la relanti lângă acostament în mijlocul a ceea ce era acum un viscol în toată puterea cuvântului. Dl Cenuşiu îşi închise ochii. Îndată fu în depozitul puternic luminat al amintirilor lui Jonesy. În spatele lui, sub tuburile cu neon, se aflau kilometri întregi de cutii stivuite. In faţa lui se afla uşa închisă, scorojită şi murdară şi, din cine ştie ce motiv, foarte, foarte rezistentă. Dl Cenuşiu îşi aşează

mâinile sale cu trei degete pe ea şi începu să vorbească pe un ton scăzut, care era în acelaşi timp intim şi expeditiv.

— Cine-i Duddits? De ce l-ai sunat după ce l-ai omorât pe Richie? Lasă-mă sa intru, trebuie să discutăm. De ce ai luat câteva dintre cutiile cu Derry? Ce nu vrei ca eu să văd? Nu contează, am ce-mi trebuie, lasă-mă să intru, Jonesy, mai bine acum decât mai târziu.

Avea să funcţioneze. Simţi ochii goi ai lui Jonesy, văzu mâna lui Jonesy îndreptându-se spre clanţă şi spre încuietoare.

— Noi întotdeauna câştigăm, spuse Dl Cenuşiu.

Şedea în spatele volanului, ţinând închişi ochii lui Jonesy şi, într-un alt univers, vântul ţipă şi scutură camioneta pe arcurile de suspensie.

— Deschide uşa, Jonesy, deschide-o acum.

Tăcere. Apoi, de la mai puţin de cinci centimetri depărtare şi la fel de surprinzător asemenea unei găleţi pline cu apă rece aruncată pe pielea caldă:

— Mâncar-ai căcat şi dar-ai ortu' popii.

Dl Cenuşiu se lăsă pe spate atât de violent încât spatele capului lui Jonesy se izbi de luneta camionetei. Durerea izbucnită imediat îl luă prin surprindere, o a doua surpriză neaşteptată.

Lovi cu pumnul din nou, apoi lovi şi cu celălalt pumn, după care mai lovi o dată cu primul; izbea volanul, făcând claxonul să emită parcă un semnal Morse. El, o creatură în mare parte lipsită de emoţii, făcând parte dintr-o specie cu mult mai mare lipsită şi ea de emoţii, el fusese răpit de sucul emotiv al gazdei sale – nu-l sorbea doar, ci se îmbăia în el. Şi, încă o dată, simţi că aceasta se întâmpla doar pentru că Jonesy încă exista, o tumoare inimitabilă în ceea ce ar fi trebuit să fie o conştiinţă liniştită şi nedisparată.

Dl Cenuşiu lovi volanul, urând această ejaculare emotivă – ceea ce mintea lui Jonesy numea *acces de furie* – dar şi plăcându-i. Îi plăcea sunetul pe ca-re-l scotea claxonul atunci când îl lovea cu pumnul lui Jonesy, îi plăcea cum

zvâcnea sângele în tâmplele lui Jonesy, îi plăcea cum i se acceleraseră bătăile inimii lui Jonesy şi îi plăcea vocea răguşită a lui Jonesy atunci când striga: „Cretin afurisit! Cretin afurisit!", fără încetare.

Şi, chiar în toiul acestei furii, o parte lucidă a fiinţei lui îşi dădu seama care era adevăratul pericol. Întotdeauna aterizau undeva, întotdeauna transformau lumile pe care le vizitau după imaginea lor. Întotdeauna se întâmplase aşa şi aşa trebuia să se întâmple întotdeauna.

Acum însă…

S-a întâmplat ceva cu mine, gândi Dl Cenuşiu, conştient chiar din momentul în care realiză că era un gând specific lui Jonesy. *Încep să mă umanizez.*

Faptul că acest gând nu era complet lipsit de atracţii îl umplu pe Dl Cenuşiu de oroare.

8

Jonesy îşi reveni dintr-o moţăială în care singurul sunet era vocea potolită şi ritmică de cântec de leagăn a D-lui Cenuşiu şi observă că mâinile i se odihneau pe încuietoarele uşii de la birou, gata s-o răsucească pe cea de jos şi să tragă zăvorul celei de sus. Fiul ăsta de căţea încerca să-l hipnotizeze şi se descurcase destul de bine până acum.

— Întotdeauna câştigăm, spuse vocea din partea cealaltă a uşii. Era o voce liniştitoare, ceea ce era plăcut să auzi după o zi atât de obositoare, însă era şi incredibil de stăpână pe sine. Uzurpatorul nu avea odihnă până ce nu câştiga totul… era o fiinţă care lua totul ca aparţinându-i din oficiu. – Deschide uşa, Jonesy, deschide-o acum.

Preţ de o clipă aproape făcu asta. Era treaz din nou, însă, totuşi, aproape că o făcu. Apoi îşi aminti două sunete: pocnetul înfundat al craniului lui Pete atunci când se strânsese chestia aceea roşie în jurul lui şi pocnetul lichid pe care-l scosese ochiul lui Janas atunci când îl pătrunsese vârful pixului.

Jonesy îşi dădu seama că nu fusese câtuşi de puţin treaz, nu cu adevărat. Acum însă era.

Acum era.

Luându-şi mâinile de pe zăvor şi apropiindu-şi buzele de uşă, spuse:

— Mâncar-ai căcat şi dar-ai ortu' popii! – Cu cel mai clar glas.

Îl simţi pe Dl Cenuşiu dând în spate. Simţi chiar durere atunci când Dl Cenuşiu se lovi cu capul de luneta maşinii şi de ce să n-o simtă? Era vorba de centrii lui nervoşi, la urma urmei. Ca să nu mai pomenim că al lui era şi capul. Puţine lucruri în viaţă îi produseseră atâta plăcere cât această surpriză revoltată a D-lui Cenuşiu şi-şi dădu vag seama ce ştia deja Dl Cenuşiu: prezenţa extraterestră din capul lui era acum mai umană.

Dacă ai putea să te întorci la o prezenţă fizică, ai mai fi Dl Cenuşiu? Se întrebă Jonesy. Nu credea că ar mai fi. Dl Roz poate, dar nu Dl Cenuşiu.

Nu ştia dacă timpul ar mai fi încercat încă o dată schema aceasta â la Monsieur Mesmer, însă Jonesy se hotărî să nu-şi asume nici un risc. Se întoarse şi merse la fereastra biroului, răsturnând una dintre cutii şi păşind peste celelalte. Cristoase, ce tare-l durea şoldul! Era o nebunie să simţi o atare durere când eşti închis în propria-ţi minte (minte care, îl asigurase cândva Henry, nu are nervi deloc, nu o dată ajuns la materia cenuşie), însă durerea era prezentă, asta era sigur. Citise undeva că celor cărora li se amputa un membru trăiau uneori oribile agonii şi că membrele inexistente îi mâncau îngrozitor; probabil că acesta era cazul şi acum.

Imaginea văzută pe fereastră se întorsese la imaginea suprasolicitantă a parcării năpădite de buruieni, cu două făgaşe săpate de roţi, care se afla în faţa depozitului Fraţilor Tracker în anul 1978. Cerul era alb, acoperit de nori; se părea că, atunci când fereastra lui dădea spre trecut, timpul era înţepenit pe la ora după-amiezii. Singurul

lucru pe care-l comunica priveliştea aceasta era că, atâta vreme cât stătea şi o privea, Jonesy se afla la cea mai mare distanţă de Dl Cenuşiu pe care o putea atinge.

Bănuia că ar *putea* schimba priveliştea, dacă-şi dorea cu adevărat asta; s-ar putea uita afară şi ar putea vedea ce vedea Dl Cenuşiu în acel moment cu ochii lui Gary Jones. Totuşi, nu simţea nici o dorinţă să facă asta. Nu avea la ce se uita în afara furtunii de zăpadă, nu avea ce simţi altceva decât furia furată de la el a D-lui Cenuşiu.

Gândeşte-te la altceva, îşi spuse.

Ce?

Nu ştiu – orice. De ce nu…

Pe birou, telefonul începu să sune, iar asta era ceva ciudat fie şi măsurat după criteriul oferit de *Alice în Ţara Minunilor,* fiindcă, în urmă cu câteva minute, nu existase nici un telefon în încăpere şi nici măcar un birou pe care să se afle acesta. Prezervativele folosite dispăruseră de pe jos. Podeaua era încă murdară, însă praful dispăruse. Se părea că exista un fel de om de serviciu în mintea sa, un maniac al curăţeniei care hotărâse că Jonesy va sta acolo o vreme considerabil de lungă şi, în consecinţă, locul trebuie să fie curat cel puţin la limita maximei toleranţe. Găsea acest concept nemaipomenit, iar implicaţiile pe care le avea i se păreau deprimante.

Pe birou, telefonul ţipă din nou. Jonesy ridică receptorul şi spuse:

— Alo?

Vocea lui Beaver îi trimise un fior rece bolnăvicios şi oribil pe şira spinării. Un apel telefonic de la un om mort – era materie pentru filmele care-i plăceau lui. Care-i *plăcuseră,* în orice caz.

— Îi era retezat capul, Jonesy. Se afla în şanţ şi ochii-i erau plini de noroi.

Se auzi un clic, apoi tăcere mormântală. Jonesy închise telefonul şi se duse din nou la fereastră. Parcarea dispăruse. *Derry* dispăruse. Se uita la Bivuac sub un cer

pal-clar de dimineaţa devreme. Acoperişul era negru, nu verde, ceea ce însemna că acesta era Bivuacul aşa cum fusese înainte de 1982, când ei patru, şcolarii voinici (ei bine, Henry nu fusese niciodată o persoană „voinică"), îl ajutaseră pe tatăl lui Beav să pună ţiglele verzi pe care cabana încă le mai avea.

Doar că Jonesy nu avea nevoie de asemenea repere ca să ştie în ce vreme se afla. Nu avea nevoie nici să-i spună cineva că ţiglele cele verzi nu mai existau, că Henry dăduse foc cabanei din temelii. Într-o clipă, uşa se va deschide şi Beaver va fugi afară. Era 1978, anul în care începuse cu adevărat totul şi, într-o clipă, Beaver va fugi afară, îmbrăcat doar în boxeri şi în jacheta lui de motociclist cu multe fermoare, cu bandanele portocalii suflate de vânt. Era 1978, erau tineri… şi tocmai se schimbaseră. Nu mai era acelaşi rahat, altă zi. Aceasta era ziua în care-şi dăduseră seama cât de *mult* se schimbaseră.

Jonesy se uită pe fereastră fascinat.

Uşa se deschise.

Beaver Clarendon, la paisprezece ani, ieşi afară în fugă.

CAPITOLUL 15 - HENRY ŞI OWEN

1

Henry îl privi pe Underhill venind obosit spre el în lumina becurilor de control. Capul lui Underhill era înclinat în faţă, să se apere de zăpadă şi de vântul intensificat. Henry îşi deschise gura să-l strige, însă, înainte s-o poată face, fu copleşit, aproape *doborât,* simţindu-l pe Jonesy. Apoi răsări o amintire, care-l obtură pe Underhill şi această lume puternic luminată şi înzăpezită. Dintr-o dată, era din nou anul 1978, nu octombrie, ci noiembrie şi vedea *sânge,* vedea sânge pe papură, vedea cioburi de sticlă într-o apă mlăştinoasă, apoi auzi trântitul unei uşi.

2

Henry se trezeşte dintr-un vis confuz şi îngrozitor – sânge, cioburi de sticlă, mirosul bogat de benzină şi cauciuc ars – din pricina unei uşi trântite şi a unui val de aer rece. Se ridică în capul oaselor şi-l vede pe Pete ridicându-se şi el. Pieptul spân al lui Pete e acoperit cu piele de găină. Ei doi se află pe podea, în sacii de dormit, fiindcă au pierdut la aruncarea cu banul. Beav şi cu Jonesy au primit patul (mai târziu, se va construi un al treilea dormitor la Bivuac, însă acum nu sunt decât două, iar La-mar are unul doar pentru el, consfinţit prin dreptul sfânt al adulţilor), doar că acum Jonesy e singur în pat şi se ridică şi el, părând confuz şi speriat.

Scooby-ooby-Doo, unde eşti tu? Gândeşte Henry fără vreun motiv precis, întinzându-se după ochelarii de pe pervazul ferestrei. Încă simte în nări mirosul de benzină şi cauciucuri arse. *Avem treabă de făcut acu'...*

— Accident, spune Jonesy răguşit şi dă cuvertura la o parte. E în bustul gol însă, asemenea lui Henry şi lui Pete, a dormit cu şosetele şi cu izmenele pe el.

— Mda, s-a prăbuşit în apă, zice Pete, mina lui spunând că habar nu are despre ce vorbeşte. Henry, tu i-ai găsit pantoful…

— Mocasinul…, spune Henry, însă *nici* el nu are habar despre ce vorbeşte. Nici nu vrea să ştie.

— Beav, spune Jonesy şi coboară din pat dintr-o săritură împrăştiată. Unul dintre picioarele lui vârâte în şosete îl calcă pe Pete pe o mână.

— *Au!* Strigă acesta. M-ai călcat, împiedicatule, *uită-te pe* unde…

— Taci, taci, spune Henry, prinzându-l pe Pete de umeri şi scuturându-l. Să nu-l trezeşti pe domnul Clarendon!

Ceea ce e uşor de făcut, fiindcă uşa dormitorului băieţilor e deschisă. La fel şi uşa din partea opusă dormitorului a camerei centrale, uşa care dă afară din cabană. Nu-i de mirare că le e frig; trage curentul la greu. Acum că Henry şi-a recăpătat vederea (aşa îşi spune el), observă capcana pentru vise din sufragerie dansând în briza rece de noiembrie ce intră pe uşa deschisă.

— Unde-i Duddits? Întreabă Jonesy cu o voce uimită, gen „încă-mai-visez". A ieşit împreună cu Beaver?

— E-n Derry, prostule, spune Henry, ridicându-se şi îmbrăcându-şi helanca termică. Şi nu crede că Jonesy e prost, nu întrutotul; şi el simte că Duddits tocmai a fost alături de ei.

E din cauza visului, gândeşte. *Duddits a fost în vis. Şedea pe terasament. Plângea. Îi părea rău. N-a vrut să facă asta. Dacă a vrut-o cineva, atunci noi suntem aceia.*

Încă se mai aude un plânset. Îl aude venind prin uşa din faţă, adus de briză. Nu e plânsul lui Duddits, totuşi; e al lui Beav.

Părăsesc încăperea în coloană, îmbrăcând pe drum diverse haine, fără să le pese de papuci, care i-ar reţine prea mult.

Un lucru le e favorabil: judecând după oraşul de tinichea al cutiilor de bere de pe masa din bucătărie (plus suburbia

aferentă de pe măsuţa pentru cafea), va fi nevoie de mai mult decât de câteva uşi deschise şi de câţiva copii care şoptesc să-l trezească pe tatăl lui Beaver.

Pragul de granit e îngheţat sub picioarele lui Henry învelite doar în şosete, e rece aşa cum, în felul ciudat la care nu ne gândim niciodată, trebuie să fie rece şi moartea, însă el de-abia dacă observă.

Îl vede imediat pe Beaver. Se află la rădăcina arţarului în care se află adăpostul; stă în genunchi, ca şi când s-ar ruga. Are picioarele goale, observă Henry. E îmbrăcat în jacheta de motociclist; de la manşetele mânecilor şi până la umeri, fluturând asemenea podoabelor unui pirat, se văd bandanele portocalii pe care tatăl şi-a convins fiul să le poarte atunci când Beaver a insistat prosteşte să îmbrace în pădure o asemenea blestemăţie de jachetă total nepotrivită pentru vânătoare. Echipamentul arată destul de haios, însă nu e nimic haios la chipul ridicat spre crengile aproape goale ale arţarului. Obrajii lui Beav şiroiesc de lacrimi.

Henry începe să alerge. Pete şi cu Jonesy îl urmează îndeaproape, cu răsuflare ieşindu-le în vapori albi datorită aerului răcoros al dimineţii. Pământul presărat cu ace de brad de sub picioarele lui Henry e aproape la fel de tare şi de rece ca şi pragul de granit.

Se lasă pe genunchi lângă Beaver, speriat şi cumva uimit în bine de acele lacrimi. Fiindcă Beav nu lăcrimează pur şi simplu, aşa cum eroului dintr-un film i s-ar permite să verse o lacrimă sau două când îi moare câinele sau prietena; lacrimile lui Beav curg asemenea cascadei Niagara. Din nas îi curg două funii transparente de mucozităţi sclipitoare. *Astfel* de lucruri nu vezi în filme.

— Scârbos, spune Pete.

Henry se uită la el dojenitor, dar apoi observă că Pete nu se uită la Beaver, ci dincolo de el, la o baltă împrăştiată de vomă. În ea se observă boabe din porumbul mâncat aseară (Lamar Clarendon crede cu tărie în avantajele mâncării la conservă atunci când vine vorba de gătitul în tabără) şi fâşii

din carnea de pui fript mâncată tot aseară. Stomacul lui Henry face o mişcare amplă şi prost venită. Şi, chiar atunci când e pe cale de-a se domoli, Jonesy borăşte. Sunetul se aseamănă cu un râgâit prelung şi lichid. Voma e maro.

— *Scârbos!*

Pete aproape că strigă de data aceasta.

Beaver nu pare să bage de seamă.

— Henry! Spune el. Ochii lui, scufundaţi sub lentile pereche de lacrimi, sunt imenşi şi înfricoşaţi. Par să se uite ţintă în spatele chipului lui Henry, în presupusele camere private aflate în spatele frunţii.

— Beav, e-n regulă. Ai avut un vis urât.

— Sigur, un vis urât.

Vocea lui Jonesy e groasă, gâtul lui e încă capitonat cu vomă. Încearcă să şi-l cureţe scoţând un sunet gros, *trepidant,* care e cumva chiar mai rău decât ceea ce tocmai a ieşit din el, apoi se apleacă şi scuipă. Şi-a sprijinit mâinile pe picioarele îmbrăcate în izmene, iar spatele său gol e acoperit cu piele de găină.

Beav nu-l ia în seamă pe Jonesy, nici pe Pete când acesta îngenunchează de cealaltă parte a lui şi aşază un braţ stânjenit, stângaci în jurul umerilor lui Beav. Beav continuă să se uite doar la Henry.

— Îi era retezat capul, şopteşte Beaver.

Şi Jonesy se lasă pe genunchi şi, acum, toţi trei îl împresoară pe Beav; Henry şi Pete pe cele două părţi, Jonesy în faţă. Pe bărbia lui Jonesy se află vomă. Duce mâna să se şteargă, însă Beaver i-o apucă înainte să ajungă la bărbie. Băieţii stau îngenuncheaţi sub arţar şi, dintr-o dată, sunt un singur tot. E scurt, acest sentiment de fuziune, însă e la fel de viu ca şi visul pe care l-au avut. *Este* visul, dar acum, că sunt cu toţii treji, senzaţia e filtrată prin raţiune şi nu pot refuza să creadă în existenţa lui. La Jonesy se uită acum Beav cu ochii aceia înlăcrimaţi şi înfricoşaţi. Îi strânge mâna.

— Se afla în şanţ şi ochii-i erau plini de noroi.

— Mda, şopteşte Jonesy cu o voce uimită şi tremurată. O, Iisuse, chiar aşa era.

— A spus c-o să ne mai vedem, v-amintiţi? Întreabă Pete. Unul câte unul sau toţi la un loc. *Aşa* a spus.

Henry aude lucrurile acestea de foarte de departe, fiindcă s-a întors în vis. Înapoi la locul accidentului. La poalele presărate cu gunoaie ale terasamentului, acolo unde se află o bucată jilavă de mlaştină, născută dintr-un canal de scurgere înfundat. Cunoaşte locul, e pe Route 7, vechiul drum Derry-Newport. Zăcând cu susul în jos în noroi şi beznă se află o maşină cuprinsă de flăcări. Aerul e îmbibat cu mirosul de carburant şi cauciucuri arse. Duddits plânge. Şede la jumătatea pantei mizerabile, ţinându-şi sufertaşul galben cu Scooby-Doo la piept şi plângând în hohote.

O mână iese pe una dintre ferestrele maşinii răsturnate. E slabă, unghiile sunt vopsite într-un roşu de măr candel. Ceilalţi doi ocupanţi ai maşinii au fost aruncaţi afară, unul dintre ei la nouăzeci de metri blestemaţi depărtare. Acesta zace cu faţa în jos, însă Henry îl recunoaşte după buclele ude şi blonde. *E Duncan, cel care m-a ameninţat: N-o să spuneţi nimic nimănui, fiindc-o să fiţi a dracu' de morţi.* Doar că Duncan e cel care a sfârşit-o mort.

Ceva pluteşte până lângă glezna lui Henry.

— Nu-l ridica! Spune Pete grăbit, însă Henry îl ridică. E un mocasin maro din piele de căprioară. De-abia are timp să observe asta, că Beaver şi Jonesy strigă într-un cor îngrozitor de subţire. Stau la un loc, amândoi îmbrăcaţi în haine de vânătoare: Jonesy în noua lui canadiană de un portocaliu-deschis, cumpărată de la Sears special pentru excursia aceasta (de o doamnă Jonesy încă înlăcrimată, convinsă definitiv că fiul ei va fi omorât în pădure de glonţul unui vânător, că va sfârşi în floarea vârstei), Beaver în jacheta lui roasă de motociclist *(Ce de fermoare!* A spus mama lui Duddits admirativ, câştigând astfel dragostea şi admiraţia lui Beaver pentru vecie) cu bandanele portocalii

legate la mâneci de sus până jos. Nu se uită la al treilea cadavru, cel zăcând chiar în uşa şoferului, însă Henry aruncă o privire, doar pentru o clipă (ţinând încă mocasinul în mână, asemenea unei canoe mici şi umflate de apă), fiindcă ceva e îngrozitor şi profund nelalocul lui în privinţa cadavrului, atât de nelalocul lui, încât, pentru o clipă, nu poate spune despre ce e vorba. Apoi îşi dă seama că nu mai e nimic deasupra gulerului jachetei de licean a cadavrului. Beaver şi cu Jonesy strigă fiindcă au văzut ceea ce *ar trebui* să se afle deasupra lui. Au văzut capul lui Richie Grenadeau zăcând cu faţa în sus, holbându-se spre cer dintr-un tufiş de papură pătat cu sânge. Henry ştie de-ndată că e vorba de Richie. Deşi banda de leucoplast nu se mai află pe şaua nasului, nu încape nici o îndoială că acesta e cel care a încercat să-l facă pe Duddits să mănânce o bucată de excrement în spatele depozitului Fraţilor Tracker. Duds stă acolo sus, pe terasament, plângând întruna, acel plânset care-ţi pătrunde în cap asemenea unei dureri de sinusuri şi, dacă va mai continua mult, îl va înnebuni pe Henry. Lasă mocasinul să-i cadă din mână şi merge anevoie în spatele maşinii arzânde, unde stau îmbrăţişaţi Beaver şi cu Jonesy.

— Beaver! *Beav!* Strigă Henry, dar, până nu se întinde şi nu-l scutură tare, Beaver continuă să se uite fix, ca hipnotizat, la capul retezat.

În cele din urmă, totuşi, Beaver se uită la el.

— Îi e retezat capul, spune, ca şi când n-ar fi evident asta. Henry, *capul* lui…

— Uită de capul lui, ai grijă de Duddits! Fă-l să înceteze cu plânsetul ăla blestemat!

— Mda, spune Pete. Se uită la capul lui Richie, la acea ultimă privire moartă, apoi îşi întoarce capul, buzele schimonosindu-i-se. Mă scoate dracului din pepeni.

— E ca scârţâitul cretei pe tablă, murmură Jonesy. Deasupra noii lui canadiene portocalii, pielea feţei a căpătat culoarea brânzei învechite. Fă-l să tacă, Beav.

— H-H-H…

— Nu te fofila, cântă-i blestematu' ăla de *cântec!* Strigă Henry. Simte apa mlăştinoasă mustindu-i printre degete. Cântecul de leagăn, blestematul de *cântec de leagăn!*

Pentru o clipă, Beav pare că tot nu înţelege, apoi privirea i se mai curăţă puţin şi spune:

— Oh!

Se duce împiedicat spre terasament, unde şade Duddits, strângând tare la piept sufertaşul galbenaprins şi ţipând aşa cum a ţipat în ziua în care l-au întâlnit. Henry observă ceva ce de-abia are timp să conştientizeze: în jurul nărilor lui Duddits se află sânge închegat şi, pe umărul lui stâng, vede un bandaj. Ceva iese din mijlocul acestuia, ceva ce seamănă cu o bucată de plastic alb.

— Duddits, spune Beav, urcând terasamentul. Duddits, dragule, nu face asta. Nu mai plânge, nu te mai uita la asta, nu e pentru ochii tăi, e-atât de-a dracului de scârbos…

La început, Duddits nu reacţionează, continuă doar să strige. Henry gândeşte: *A plâns până ce i-a dat sângele pe nas, aşa se explică sângerarea, însă ce-i chestia aia albă care-i iese din umăr?*

Jonesy şi-a ridicat de-a dreptul mâinile şi şi-a acoperit urechile. Peter şi-a pus o mână pe vârful capului, ca şi când l-ar fi ţinut să nu explodeze. Apoi Beaver îl ia pe Duddits în braţe, aşa cum a făcut şi cu câteva săptămâni în urmă şi începe să cânte cu vocea aceea înaltă şi clară, care nu ţi-ar veni niciodată să crezi că poate ieşi dintr-un pirpiriu ca el.

— *Vis de-argint e a copilului bărcuţă, aproape şi departe ea pluteşte…*

Şi, oh, miracol, oh, binecuvântat miracol, Duddits tace.

Vorbind doar cu jumătate de gură, Pete spune:

— Unde suntem, Henry? Unde mama dracului *suntem?*

— Într-un vis, spune Henry şi, dintr-o dată, toţi patru se află sub arţarul de la Bivuac, îngenuncheaţi împreună, îmbrăcaţi în izmene şi tremurând de frig.

— Cum? Spune Jonesy. Se retrage ca să se şteargă la gură şi, când legătura dintre ei se rupe, realitatea îşi

reintră complet în drepturi. – Ce-ai spus, Henry?

Henry simte replierea minţilor lor, o simte de-a dreptul şi gândeşte: *N-am fost meniţi să fim aşa, nici unul dintre noi. Uneori e mai bine să fii singur.*

Da, singur. Singur cu gândurile tale.

— Am avut un vis urât, spune Beaver. Pare să-şi explice sieşi asta mai mult decât celorlalţi. Încet, ca şi când *încă* ar mai visa, trage fermoarul unui buzunar, caută înăuntru şi scoate la iveală o bomboană pe băţ Tootsie Pop. În loc s-o despacheteze, Beaver vârâ vârful băţului între buze şi începe să-l mişte dintr-un colţ în celălalt al gurii, muşcându-l şi rozându-l încet. Am visat că…

— Nu contează, spune Henry şi-şi împinge ochelarii pe nas în sus. Ştim cu toţii ce-ai visat.

Trebuie să ştim, doar am fost acolo; aceste cuvinte tremură pe buzele lui, dar le ţine numai pentru sine. Nu are decât paisprezece ani, însă e destul de înţelept să ştie că, o dată spuse, lucrurile nu mai pot fi retrase. *Ce-ai dat prima dată, aia e,* spun ei când joacă remi sau Optari Nebuni şi au o mână proastă. Dacă va pronunţa aceste cuvinte, vor trebui să facă faţă situaţiei. Dacă nu, atunci poate că… poate că pur şi simplu aceasta va dispărea.

— Nu cred că a fost visul tău, oricum, spune Pete. Cred că a fost visul lui Duddits şi că noi toţi…

— Mă doare-n cot *ce* crezi tu, spune Jonesy, vocea lui fiind atât de aspră, că-i uimeşte pe toţi. A fost un *vis* şi-l voi da uitării. Îl vom da uitării *cu toţii,* nu-i aşa, Henry?

Henry aprobă din cap de-ndată.

— Haideţi să intrăm înapoi în cabană, spune Pete. Pare extrem de uşurat. Îmi îngheaţă pi…

— Un ultim lucru, totuşi, spune Henry şi se uită cu toţii la el timoraţi. Fiindcă, atunci când au nevoie de un conducător, acesta e Henry. *Şi, dacă nu vă convine felul în care procedez,* gândeşte el indignat, *poate să-mi ia locul oricine vrea. Fiindcă nu-i o treabă uşoară asta, credeţi-mă.*

— Ce e? Întreabă Beaver, vrând să spună: *Acum ce mai e?*

— Când vom merge mai târziu la magazinul lui Gosselin, cineva-i va da un telefon lui Duddits. În caz că e supărat.

Nici unul nu răspunde la asta, sunt reduşi cu toţii la tăcere, uimiţi de gândul de-a da un telefon prietenului lor retardat. Lui Henry îi trece prin minte că e foarte posibil ca Duddits să nu fi primit niciodată un telefon; acesta va fi primul.

— Să ştii, probabil c-ai dreptate, încuviinţă Pete…, după care-şi astupă gura cu palmele asemenea cuiva care a spus un lucru incriminator.

Beaver, gol cu excepţia boxerilor lui ridicoli şi a jachetei şi mai ridicole chiar, tremură acum puternic. Bomboana Tootsie Pop tremură şi ea la capătul băţului ros.

— Într-o zi o să te-neci cu o chestie d-aia, îi spune Henry.

— Mda, asta-mi spune şi mama. Putem intra? Îngheţ.

Pornesc înapoi spre Bivuac, locul unde prietenia lor se va sfârşi chiar din această zi în douăzeci şi trei de ani.

— Credeţi că Richie Grenadeau e mort de-adevăratelea? Întreabă Beaver.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, spune Jonesy. Se uită la Henry. O să-l sunăm pe Duddits, bine? Am o cartelă telefonică şi putem pune costul apelului în contul numărului meu.

— Propriul tău număr telefonic, spune Pete. Nemernic norocos ce eşti. Te răsfaţă ai tăi, nu glumă, Gary.

Spunându-i Gary te pui de-obicei bine cu el, însă nu şi în dimineaţa aceasta – Jonesy e prea furat de gânduri.

— L-am primit de ziua mea şi *eu* plătesc, din alocaţia mea, apelurile interurbane, aşa că nu face mare caz. Şi, la urma urmei, asta n-a avut niciodată loc – *n-a avut niciodată loc,* aţi priceput?

Aprobă cu toţii. N-a avut niciodată loc. Futu-i, n-a avut nicio…

3

O pală de vânt îl împinse pe Henry în faţă, aproape să atingă gardul electrificat. Îşi reveni în simţiri, scăpă scuturându-se de amintire ca şi de o haină veche. N-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit (desigur, unele amintiri nu veneau *niciodată* la timpul potrivit). Îl aşteptase pe Underhill, îi îngheţaseră mădularele şi aşteptase venirea singurei lui şanse de-a ieşi de acolo, însă, cât timp el visa cu ochii deschişi, Underhill ar fi putut trece chiar pe lângă el, lăsându-l să plutească în derivă fără vâsle pe râul ăsta de căcat.

Doar că Underhill nu trecuse de el. Stătea de partea cealaltă a gardului cu mâinile în buzunare, uitându-se la Henry. Fulgii de zăpadă care aterizau pe filtrul transparent, ca de insectă, al măştii pe care o purta, erau topiţi de respiraţia lui caldă şi se prelingeau pe suprafaţa măştii asemenea…

Asemenea lacrimilor lui Beaver în ziua aceea, gândi Henry.

— Ai face bine să intri în grajd alături de ceilalţi, spuse Underhill. Te transformi într-un om de zăpadă aici afară.

Limba i se lipise lui Henry de cerul gurii. Viaţa lui depindea aproape numai de ce-i va spune acestui bărbat şi nu putea găsi nici un mod de-a începe. Nu putea nici măcar să-şi dezlege limba.

De ce să te oboseşti? Întrebă vocea lui lăuntrică – vocea întunericului, prietenul său vechi. *Sincer şi fără ocolişuri, de ce să te oboseşti? De ce nu-i laşi pur şi simplu să-ţi facă ceea ce oricum aveai de gând să-ţi faci singur?*

Fiindcă nu mai era vorba doar de el. Chiar şi aşa, nu putea vorbi.

Underhill rămase pe loc încă o clipă, uitându-se la el. Îşi ţinea mâinile în buzunare. Gluga îi era dată pe spate, scoţând la iveală părul lui scurt, de un blond-închis. Zăpada se topea pe masca sa, mască pe care o purtau soldaţii, nu şi

deţinuţii însă, fiindcă deţinuţii nu mai aveau nevoie de aşa ceva; pentru deţinuţi, ca şi pentru omuleţii cenuşii, exista o soluţie finală.

Henry se forţă să vorbească şi nu putu – nu putu. Oh, Dumnezeule, Jonesy ar fi trebuit să fie aici, nu el; Jonesy se descurcase întotdeauna mai bine la discursuri. Underhill va pleca, lăsându-l pe el cu o grămadă de „s-ar fi putut să" în braţe.

Însă Underhill rămase locului încă o clipă.

— Nu mă surprinde că-mi ştii numele, domnule… Henreid? Te cheamă Henreid?

— Devlin. Acela pe care l-aţi intuit e prenumele. Mă numesc Henry Devlin.

Mişcându-se foarte grijuliu, Henry îşi întinse mâna printr-o gaură dintre un şir de sârmă ghimpată şi unul de sârmă electrificată. După ce Underhill nu făcu nimic altceva decât să se uite la ea fără nici o expresie preţ de cinci secunde sau cam aşa ceva, Henry îşi retrase mâna în partea sa a acestei lumi proaspăt constituite, simţindu-se ridicol şi spunându-şi să nu fie chiar atât de idiot, că nu era ca şi când ar fi fost ignorat cu bună ştiinţă la o petrecere cu cocteiluri.

O dată acest lucru încheiat, Underhill dădu din cap mulţumit, ca şi când chiar *ar fi fost* la o petrecere cu cocteiluri şi nu aici, în mijlocul unei furtuni ţipătoare, luminaţi de nou instalatele lumini de supraveghere.

— Îmi ştii numele fiindcă prezenţa extraterestră din regiunea Jefferson a produs un efect telepatic de frecvenţă scăzută. Underhill zâmbi. Sună prosteşte când o enunţi cu voce tare, nu-i aşa? Dar e adevărat. Efectul e trecător, inofensiv şi prea superficial ca să ajute la altceva decât la nişte jocuri de societate, iar pentru astea suntem puţin cam prea ocupaţi în seara asta.

Limba lui Henry se dezlegă în cele din urmă, ca prin miracol.

— Nu aţi venit până aici prin furtună doar fiindcă am ştiut numele *dumneavoastră,* spuse Henry. Aţi venit fiindcă am ştiut numele *soţiei* dumneavoastră. Şi cel al fiicei dumneavoastră.

Zâmbetul lui Underhill nu tresări.

— Poate că aşa e, spuse. În orice caz, cred că a sosit vremea să ne retragem amândoi şi să ne odihnim – a fost o zi lungă.

Underhill începu să umble, însă traseul pe care o luă îl duse de-a lungul gardului, către celălalt parc de rulote şi campere. Henry ţinu pasul cu el, deşi trebuia să se muncească pentru asta; se depusese zăpada de aproape patruzeci de centimetri, vântul o viscolea şi nimeni nu o tasase sub picioare aici, de partea oamenilor fără de viaţă.

— Domnule Underhill. Owen. Stai o clipă şi ascultă-mă. Am ceva important să-ţi spun.

Underhill continuă să umble de-a lungul potecii de partea sa a gardului (care era *şi ea* o parte a oamenilor fără de viaţă; ştia Underhill asta?), cu capul aplecat din cauza vântului, încă arborând zâmbetul acela vag vesel. Lucrul cel mai îngrozitor, ştia Henry, era că Underhill *voia* să se oprească. Doar că el, Henry, nu-i dăduse încă un motiv pentru a face asta.

— Kurtz e nebun, spuse Henry. Încă ţinea pasul, dar gâfâia acum tare, picioarele lui extenuate ţipau din nou. E nebun ca o vulpe.

Underhill continuă să umble cu capul aplecat şi cu zâmbetul acela firav la locul lui, sub masca idi-oată. Ca o schimbare, mergea mai repede. În curând, Henry va trebui să alerge ca să ţină pasul cu el. Asta, dacă mai putea.

— O să năvăliţi cu mitralierele pe noi, gâfâi Henry. Cadavrele voi fi duse în grajd… grajdul va fi stropit cu benzină… probabil de la propria pompă a lui Moş Gosselin, de ce să irosiţi banii guvernamentali?… apoi *fluf,* praf şi pulbere… două sute… patru sute… va mirosi ca un picnic cu porc la proţap al VFW{65} din iad…

Zâmbetul lui Underhill dispăru şi grăbi şi mai tare pasul. Henry găsi cumva forţa să ţină ritmul, respirând convulsiv şi croindu-şi drum cu greu prin nămeţii de zăpadă care-i ajungeau până la genunchi. Vântul îl lovea tăios în faţă. Asemenea unei lame de brici.

— Însă Owen… aşa te cheamă, corect?… Owen… ţi-aminteşti poezioara aia veche… cea care începe aşa: „Puricii mari… au purici mici… care-i muşcă… şi-aşa mai departe… şi tot mai departe *ad infinitum?"…* asta se întâmplă aici şi asta eşti tu… fiindcă Kurtz are propriul lui plan… ajutorul lui, cred că-l cheamă Johnson…

Underhill îi aruncă o privire scurtă şi tăioasă, apoi păşi mai vioi ca înainte. Henry reuşi cumva să ţină pasul, dar nu credea că va rezista multă vreme. Îl prinsese un junghi de coapsă. Îl simţea fierbinte şi devenea din ce în ce mai fierbinte.

— Acea poziţie trebuia… să fie a ta… trebuia să te ocupi de partea a doua a curăţeniei… Imperial Valley, acesta e… numele de cod… Îţi spune ceva?

Henry observă că nu-i spunea. Probabil că nu-i spusese nimic Kurtz lui Underhill despre operaţiunea care va şterge de pe faţa pământului cea mai mare parte a Grupului Blue. Imperial Valley nu-i pomenise absolut nimic lui Owen Underhill, iar acum, pe lângă junghi, Henry simţi un fel de bandă de fier peste piept, o bandă care-l strângea şi-l tot strângea.

— Opreşte-te… Iisuse, Underhill… nu poţi să…?

Underhill continuă doar să grăbească pasul. Underhill voia să-şi păstreze puţinele ultime iluzii. Cine-l putea învinui pentru asta?

— Johnson… alţi câţiva… cel puţin una e femeie… ai fi putut fi şi tu dacă n-ai fi dat-o-n bară… ai trecut linia, aşa gândeşte el… şi nu e nici măcar prima dată… ai mai făcut-o o dată, într-un loc care seamănă la nume cu Bossa Nova…

Acestea îi atraseră lui Henry o privire imediată şi ascuţită. Progresa? Poate.

— La sfârşit cred că… până şi Johnson va muri… numai Kurtz va pleca viu de aici… ceilalţi… nimic altceva decât un morman de cenuşă şi oase… telepatia ta futută nu-ţi… spune *asta,* nu-i aşa?… micul tău truc de salon cu cititul gândurilor… nu va putea niciodată… să ajungă până… *aici…*

Junghiul din coapsă se extinse şi-i cuprinse subsioara dreaptă ca o gheară. În acelaşi timp, alunecă şi căzu cu capul înainte într-un nămete de zăpadă. Plămânii îi cerură nervoşi aer şi, în schimb, primiră o mână mare de zăpadă prăfoasă.

Henry se ridică anevoie în genunchi, tuşind şi înecându-se şi văzu spatele lui Underhill dispărând în peretele de zăpadă spulberată. Fără să ştie ce va spune, ştiind doar că era ultima lui ocazie, strigă:

— Ai încercat să te pişi pe periuţa de dinţi a domnului Rapeloew şi, când n-ai reuşit, ai spart platoul! Ai spart platoul şi ai fugit! *Aşa cum fugi şi acum, laş futut ce eşti!*

Înaintea lui, de-abia vizibil în ninsoare, Owen Underhill se opri.

4

Pentru o clipă, rămase doar locului cu spatele la Henry, care, stând în genunchi în zăpadă, cu apa îngheţată care i se scurgea pe faţa încinsă, gâfâia asemenea unui câine. Henry era conştient într-un fel în acelaşi timp străin şi urgent că zgârietura de pe picior în care-i creştea birus începuse să-l mănânce.

Într-un sfârşit, Underhill se întoarse pe călcâie şi veni înapoi lângă el.

— De unde ştii de familia Rapeloew? Telepatia se disipează. Nu ai cum pătrunde atât de adânc.

— Ştiu multe, spuse Henry. Se ridică în picioare şi rămase aşa, gâfâind şi tuşind. Fiindcă e adânc înfiptă în mine. Sunt diferit. Prietenii meu şi cu mine, am fost cu toţii diferiţi. Am fost patru la număr. Doi au murit. Eu sunt aici. Al patrulea…

Domnule Underhill, al patrulea e problema pe care o aveţi. Nu eu, nu oamenii pe care-i ţineţi în grajd sau cei pe care încă-i mai aduceţi, nu Grupul Blue sau operaţiunea Imperial Valley a lui Kurtz. Doar el.

Henry ridică din umeri, nedorind să rostească numele – de Jonesy fusese el cel mai apropiat; Beaver şi Pete fuseseră minunaţi, însă doar Jonesy îl putea însoţi la fiecare gând, la fiecare carte, la fiecare idee; doar Jonesy avea abilitatea de-a visa pe lângă linii, în aceeaşi măsură în care vedea linia. Însă Jonesy era pierdut, nu-i aşa? Henry era destul de sigur de asta. Mai fusese acolo, o bucăţică din Jonesy mai *fusese* când norul vesperal trecuse pe lângă el, dar, până acum, vechiul lui prieten trebuie să fi fost deja devorat de viu. Poate că inima lui încă mai bătea şi poate că ochii lui încă mai vedeau, dar fiinţa lăuntrică a lui Jonesy era la fel de moartă ca şi Pete şi Beav.

— Jonesy e problema voastră, domnule Underhill. Gary Jones din Brookline, Massachusetts.

— Şi Kurtz e o problemă.

Underhill vorbi prea încet ca să fie auzit peste ţipătul vântului, însă Henry îl auzi totuşi – îl auzi în gând.

Underhill se uită în jur. Henry îi urmări privirea şi văzu câţiva bărbaţi fugind în josul încropelii de bulevard dintre campere şi rulote – nimeni nu era prin preajmă. Totuşi, întreaga zonă din jurul magazinului şi grajdului era luminată fără milă şi, în pofida vântului, auzea motoarele turate, auzea răgnetul bâlbâit al generatoarelor şi auzea oamenii strigând. Cineva dădea ordine prin megafon. Impresia generală era stranie, ca şi când ei doi ar fi fost izolaţi de furtună într-un loc plin de fantome. Oamenii care alergau chiar *arătau* a fantome, cum apăreau şi dispăreau aşa din valurile dansante de ninsoare.

— Nu putem sta de vorbă aici, spuse Underhill. Ascultă-mă şi nu mă face să repet nici măcar un singur cuvânt, bătrâne.

În mintea lui Henry, unde existau acum atât de multe informaţii, încât cele mai multe se amestecau într-un fel de tocană indistinctă, un gând de-al lui Owen se ridică dintr-o dată clar şi simplu: *Bătrâne. E cuvântul* lui. *Nu-mi vine să cred că am folosit cuvântul* lui.

— Ascult, spuse Henry.

5

Şopronul se afla departe de locul de detenţie, atât de departe de grajd cât se putea şi, deşi pe dinafară era la fel de puternic luminat ca tot restul acestei tabere de concentrare diavoleşti, pe dinăuntru era întunecat şi mirosea dulce a fân vechi. Şi a altceva, ceva puţin mai acru.

Patru bărbaţi şi o femeie stăteau rezemaţi cu spatele de peretele şopronului. Erau cu toţii îmbrăcaţi în haine portocalii de vânătoare şi-şi treceau un joint de la unul la celălalt. Şopronul avea doar două ferestre, una dădea spre ţarcul de animale, cealaltă dădea către gardul împrejmuitor şi către pădurea din spatele lui. Sticla era murdară şi lăsa doar puţin să pătrundă înăuntru din lumina nemiloasă a becurilor cu sodiu. În întunecime, feţele prizonierilor fumători de iarbă păreau cenuşii, deja moarte.

— Vrei un fum? Întrebă cel cu joint-ul. Vorbi cu o voce forţată, reţinută, ţinând fumul în plămâni, însă întinse joint-ul destul de darnic. Era un monstru de ţigară, observă Henry, lungă cât o *panatela*[{66}].

— Nu. Vreau doar să ieşiţi cu toţii de aici.

Se uitară la el, fără să înţeleagă. Femeia era soţia celui care acum ţinea joint-ul. Bărbatul din stânga era cumnatul ei. Ceilalţi doi erai doar alţi participanţi la distracţie.

— Întoarceţi-vă la grajd, spuse Henry.

— Nici vorbă, spuse unul dintre ceilalţi bărbaţi. E prea mare înghesuială acolo. Nouă ne place să fim mai comozi. Şi, având în vedere că noi am fost primii aici, îţi sugerez ca, dacă nu vrei să fii sociabil, *tu* să fii cel care să…

— Am priceput, spuse Henry. Aşează o mână peste tricoul legat în jurul piciorului. Birus. *Ei* îi spun Ripley. Unii dintre voi s-ar putea să-l aveţi… cred că tu-l ai, Charles…

Arătă spre al cincilea bărbat, chel şi umflat din cauza canadienei.

— Nu! Strigă Charles, însă ceilalţi se îndepărtau deja de el, cel cu trabucul cambogian (numele lui era Darren Chiles şi era din Newton, Massachusetts) având grijă să nu-şi scape luleaua.

— Ba da, îl ai, spuse Henry. La greu. La fel şi tu, Mona. Mona? Nu, Marsha. Te cheamă Marsha.

— Nu-i adevărat! Spuse ea.

Se ridică, apăsându-se cu spatele de peretele şopronului şi uitându-se la Henry cu doi ochi mari, îngroziţi. Ochi de cerb. În curând, toţi cerbii de aici vor muri şi, o dată cu ei, va muri şi Marsha. Henry speră ca ea să nu-i poată citi gândul acesta.

— Sunt curată, domnule, toţi cei de aici suntem curaţi, mai puţin *tu!*

Se uită la soţul ei, care nu era masiv, dar era mai mare ca Henry. Cu toţii erau mai mari ca el, de fapt. Nu mai înalţi, poate, dar mai masivi.

— Dă-l afară, Dare.

— Sunt două feluri de Ripley, spuse Henry, pronunţând ritos ceea ce era doar o bănuială pentru el… Însă, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât căpăta mai multă logică. Le puteţi spune Ripley Prim şi Ripley Secund. Sunt destul de sigur că, dacă nu aţi primit o doză mare – prin ceva ce-aţi mâncat sau inhalat sau ceva ce-a prins viaţă într-o rană deschisă – vă puteţi însănătoşi. Îl puteţi învinge.

Acum, se uitau cu toţii la el cu ochii aceia mari de cerb şi Henry avu un moment de disperare trecătoare. De ce n-a putut beneficia de-o sinucidere frumoasă şi liniştită?

— Eu am Ripley Prim, spuse el.

Desfăcu tricoul. Nici unul dintre ei nu aruncă mai mult de-o privire furtivă la ruptura din jeanşii pătaţi cu zăpadă ai

lui Henry, însă el se uită intens, pentru toţi. Rana produsă de semnalizator se umpluse de birus. Unele fâşii erau lungi de opt centimetri, cu vârfurile fluturând asemenea unor alge atinse de-un val. Simţea rădăcinile materiei ăsteia pătrunzând neîncetat din ce în ce mai adânc, mâncându-l şi spumegând şi sâsâind. Încercând să gândească. Asta era cea mai urâtă parte – *încerca să gândească.*

Oamenii mergeau acum spre uşa şopronului, iar Henry se aştepta s-o zbughească afară de-ndată ce vor simţi o undă curată de aer rece. În schimb, se opriră.

— Domnule, ne poţi ajuta? Întrebă Marsha cu o voce copilărească, tremurată. Darren, soţul ei, îşi puse braţul în jurul şoldurilor ei.

— Nu ştiu, spuse Henry. Probabil că nu… dar cine ştie. Plecaţi, acum. Voi ieşi de-aici într-o jumătate de oră, poate mai puţin, însă probabil că e mai bine să staţi în grajd alături de ceilalţi.

— De ce? Întrebă Darren Chiles din Newton.

Iar Henry, care avea doar umbra unei idei – nimic ce să aducă a plan – spuse:

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa cred că e mai bine.

Oamenii ieşiră, lăsându-l pe Henry stăpân pe şopron.

6

Sub fereastra care dădea spre gardul împrejmuitor se afla o căpiţă veche de fân. Darren Chiles şedea pe ea atunci când intrase Henry (fiind cel cu drogul, Chiles îşi atribuise cel mai comod loc); acolo se aşează acum Henry. Stătu cu mâinile pe genunchi, simţindu-se dintr-o dată somnoros, în ciuda vocilor ce-i mişunau prin minte şi a mâncărimii adânci şi ramificate din piciorul stâng (începea să-i crească şi-n gură, acolo unde-şi pierduse un dinte).

Îl auzi pe Underhill venind înainte ca Underhill să vorbească, de fapt, de partea cealaltă a geamului; auzi apropierea minţii lui.

— Sunt la adăpost de vânt şi aproape complet în umbra clădirii, spuse Underhill. Fumez o ţigară. Dacă vine cineva, tu nu eşti acolo.

— Bine.

— Dacă mă minţi, plec şi n-o să-mi mai vorbeşti niciodată în viaţa ta scurtă, cu voce tare sau… altfel.

— Bine.

— Cum ai scăpat de oamenii de acolo dinăuntru?

— De ce? – Henry ar fi spus că e prea obosit ca să fie şi nervos, dar se părea că nu aşa stăteau lucrurile. – A fost un fel de test împuţit?

— Nu fi prost.

— Le-am spus că am Ripley Prim, ceea ce-i adevărat. S-au împrăştiat cât ai clipi. Henry făcu o pauză. Şi tu-l ai, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta?

Henry nu simţi nici o încordare în vocea lui Un-derhill şi, ca psihiatru, era obişnuit să recunoască semnele. Orice altceva ar mai fi putut fi Underhill, Henry avea o bănuială că era totuşi un om cu o minte extrem de lucidă, iar ăsta era un pas în direcţia potrivită. *Pe lângă asta,* gândi el, *nu-l poate răni să înţeleagă că nu are nimic de pierdut cu adevărat.*

— Ţi-a crescut în jurul unghiilor, nu-i aşa? Şi puţin într-o ureche.

— I-ai da de ceasul morţii pe cei din Vegas, amice.

Henry văzu mâna lui Underhill ridicându-se, ţinând o ţigară între două degete înmănuşate. Bănuia că vântul va sfârşi fumând cea mai mare parte a acelei ţigări.

— Iei Ripley Prim direct de la sursă. Sunt destul de sigur că Ripley Secund se ia atingând ceva pe care deja cresc fungii – un copac, muşchi, cerbi sau căprioare, o altă persoană. Iei asta aşa cum te-ai urzica. Astea nu sunt lucruri pe care personalul vostru medical să nu le ştie. Din câte-mi dau seama, de la ei am luat informaţiile. Capul mi-e ca o antenă parabolică ce captează toate undele, fără să

blocheze nimic. Jumătate din aceste lucruri nu ştiu de unde provin şi nici nu contează. Acum, ascultă ceva ce medicii voştri nu ştiu. Cenuşiii numesc excrescenţa roşietică *birus,* un cuvânt care înseamnă „materia vieţii". În unele circumstanţe, versiunea primă a birusului poate genera implanturi.

— Nevăstuicile de căcat, vrei să spui.

— Nevăstuici de căcat, asta-i bună. Îmi place. Iau naştere din birus, apoi se reproduc depunând ouă. Se înmulţesc, depun mai multe ouă, se înmulţesc din nou. Oricum, aşa ar trebui să se întâmple. Aici, cele mai multe dintre ouă mor. Habar nu am dacă e din cauza vremii reci, a atmosferei sau dintr-o altă cauză. Însă, în mediul nostru de viaţă, Underhill, totul se reduce la birus. Altceva care să funcţioneze nu au.

— Materia vieţii.

— Îhî, dar ascultă: cenuşiii au mari probleme aici, ceea ce explică şi de ce au aşteptat atât de mult – o jumătate de secol – înainte să treacă la acţiune. Nevăstuicile, de pildă. Ar trebui să fie sa-profite… ştii ce înseamnă asta?

— Henry… aşa te cheamă, corect? Henry?… Henry, ce-mi spui tu acum are vreo greutate în înţelegerea situaţiei noastre acru…

— Are o greutate *enormă* în înţelegerea situaţiei noastre actuale. Şi, doar dacă nu-ţi doreşti să deţii o mare parte din responsabilitatea dispariţiei vieţii de pe Naveta Spaţială Pământ – cu excepţia unei inextricabile plante agăţătoare kuzu interstelare, desigur – te sfătuiesc să taci şi să asculţi.

O pauză. Apoi:

— Te ascult.

— Saprofitele sunt paraziţi benigni. Trăiesc în intestinele noastre şi înghiţim mereu altele o dată cu unele produse lactate. O dată cu laptele dulce pe care îl bem, de exemplu, sau o dată cu iaurtul. Le oferim gângăniilor un loc unde să trăiască şi ele ne dau ceva drept răsplată. În cazul bacteriilor lactice, o digestie îmbunătăţită. Nevăstuicile, în

condiţii normale – normale într-o altă lume, bănuiesc, unde relaţia dintre organismele vii şi mediul de viaţă diferă într-un fel pe care nici nu încerc să mi-l închipui – cresc până la nişte dimensiuni nu mai mari decât căuşul unei linguriţe pentru ceai. Cred că, în cazul femelelor, pot anihila sistemul reproducător, dar nu omoară. Nu în mod normal. Pur şi simplu trăiesc în intestine. Asta ar trebui să fie relaţia. Doar că ele ne mai şi transformă în nişte televizoare. Noi suntem, astfel, postul Omuleţul Cenuşiu TV.

— Iar tu ştii toate astea pentru că trăieşte una în tine? Nu se simţi nici urmă de repulsie în vocea lui Underhill, însă Henry o simţi cu claritate pulsând ca un tentacul în mintea bărbatului. Trăieşte în tine una dintre acele, deschid-închid ghilimelele, nevăstuici normale?

— Nu.

Cel puţin, gândi el, *aşa cred.*

— Atunci de unde ştii lucrurile pe care le ştii? Le inventezi poate pe măsură ce vorbeşti? Încerci cumva să-ţi dobândeşti un bilet de ieşire de aici?

— De unde ştiu e lucrul cel mai lipsit de importanţă, Owen, dar tu ştii că nu mint. Îmi poţi citi gândurile.

— Ştiu că tu *crezi* că nu minţi. La câtă putere de citit gânduri să mă mai aştept?

— Nu ştiu. La mai multă, probabil, dacă se răspândeşte birusul, dar nu vei ajunge la puterea mea.

— Fiindcă tu eşti diferit.

Scepticism; atât în vocea, cât şi în gândurile lui Underhill.

— Amice, habar n-am avut cât sunt de diferit până astăzi. Dar să lăsăm asta de-o parte pentru moment. Acum, vreau doar să înţelegi că cenuşiii au intrat aici într-o oală mare cu căcat. Pentru prima dată poate în istoria lor, se văd angajaţi într-o luptă pentru control. Mai întâi, pentru că, intrând înăuntrul oamenilor, nevăstuicile nu devin saprofite, ci paraziţi violenţi. Nu se mai opresc din mâncat şi nu se mai opresc din *crescut.* Sunt un cancer, Underhill.

Apoi, birusul. Se dezvoltă bine în alte lumi, dar foarte slab la noi, cel puţin până acum. Oamenii de ştiinţă şi experţii medicali care supraveghează acest rodeo cred că frigul îi încetineşte creşterea, dar eu nu cred că asta e, sau nu e asta chiar totul. Nu sunt sigur, pentru că *ei* nu ştiu, dar…

— Oau, oau. Se văzu pentru scurtă vreme o flacără rotundă atunci când Underhill îşi aprinse altă ţigară pe care s-o fumeze tot vântul. Nu te referi la tipii din corpul medical, nu-i aşa?

— Nu.

— Crezi că ai o legătură cu omuleţii cenuşii. O legătură telepatică.

— Aşa cred… cu unul dintre ei. Printr-un intermediar.

— Jonesy ăsta de care mi-ai vorbit?

— Owen, nu ştiu. Nu cu siguranţă. Ideea e că *pierd meciul.* Eu, tu, cei care au fost cu tine la Blue Boy astăzi, s-ar putea să nu mai ajungem să sărbătorim Crăciunul. N-o să te mint în privinţa asta. Noi am primit doze mari, concentrate. Dar…

— L-am luat şi eu, sigur, spuse Underhill. Şi Edwards – a apărut pe el ca prin magie.

— Dar, chiar dacă te ia cu totul în stăpânire, nu cred că-l poţi împrăştia prea mult. *Nu e chiar atât de contagios.* Sunt câţiva oameni în grajd care nu-l vor lua niciodată, indiferent printre cât de multe persoane infectate cu birus stau. Iar cei care-l prind, totuşi, asemenea unei răceli, fac Birus Secund… sau Ripley, dacă-ţi place mai mult numele ăsta.

— Să rămânem la birus.

— Bine. S-ar *putea* să-l poată da altor câţiva oameni, care vor avea o versiune foarte slabă, pe care am putea-o numi Birus Trei. S-ar putea ca şi de aici să poată fi dat mai departe, însă cred că o dată ajuns la Birus Patru ai avea nevoie de-un microscop sau de un test sangvin ca să-l detectezi. Apoi dispare.

Acum urmează rezumatul, aşa că fii atent.

Punctul unu. Cenuşiii – probabil nimic mai mult decât nişte sisteme de implementare a birusului – au murit deja. Cei pe care nu i-a ucis mediul înconjurător, aşa cum, într-un sfârşit, microbii au omorât marţienii în *Războiul lumilor,* au fost spulberaţi de armele voastre. Toţi cu excepţia unuia, adică, cel de la care – mda, aşa trebuie să fie – am luat eu informaţiile astea. Deşi nu mai există nici el în forma lui fizică.

Punctul doi. Nevăstuicile nu-şi îndeplinesc menirea. Asemenea tuturor cancerelor, se autodevo-rează în cele din urmă. Nevăstuicile care scapă din intestinul subţire sau din cel gros mor repede în mediul înconjurător, mediu pe care-l găsesc ostil.

Punctul trei. Nici birusul nu-şi îndeplineşte menirea, nu foarte bine, dar, dacă i s-ar oferi o ocazie, timp să se ascundă şi să crească, ar putea suferi mutaţii. Ar învăţa să se integreze. Poate să conducă.

— O să-l ştergem de pe faţa pământului, spuse Underhill. O să transformăm întreaga regiune Jefferson într-o cicatrice cauterizată.

Lui Henry îi veni să strige de frustrare şi probabil că o parte din această pornire răzbătu până la Underhill. Se auzi un bufnet când Underhill tresări, lovind peretele şubred al şopronului cu spatele.

— Nu contează ce faceţi voi aici, spuse Henry. Oamenii pe care-i aveţi aici nu pot împrăştia birusul, iar birusul nu se poate împrăştia singur. Dacă oamenii ăştia şi-ar demonta corturile şi ar pleca chiar acum, mediul înconjurător şi-ar putea purta singur de grijă şi ar elimina această bazaconie ca pe-o ecuaţie nedorită. Cred că cenuşiii au aterizat în felul acesta pentru că nu le venea dracului să creadă că aşa ceva e posibil. Cred că a fost o misiune sinucigaşă având la conducere o versiune cenuşie a lu' Dom' Kurtz al tău. Pur şi simplu nu pot înţelege că au ratat. „Întotdeauna câştigăm", gândesc ei.

— De unde ştii…

— Apoi, în ultimul minut, Underhill – poate în ultima *secundă* – unul dintre ei a găsit un om care era ciudat de diferit de toţi ceilalţi cu care cenuşiii, nevăstuicile şi birusul au avut contact. El e Mary Tifoida voastră. Şi a ieşit deja din zona de carantină, făcând inutile toate eforturile voastre de aici.

— Gary Jones.

— Jonesy, corect.

— Ce-l face diferit?

Indiferent de cât de puţin îşi dorea să meargă în această direcţie, Henry îşi dădu seama că trebuie să-i ofere ceva lui Underhill.

— El şi cu mine şi cu ceilalţi doi prieteni – cei care au murit – am cunoscut cândva pe cineva care era *foarte* diferit. Un telepat prin natura sa, fără ajutor din partea birusului. El ne-a făcut ceva. Dacă l-am fi întâlnit când am fi fost cu puţin mai mari, nu cred că ne-ar mai fi putut face aşa ceva, însă l-am întâlnit când eram deosebit de… vulnerabili, cred că s-ar spune… la ceea ce avea el. Apoi, cu mulţi ani mai târziu, lui Jonesy i s-a mai întâmplat ceva, ceva ce nu avea nimic de-a face cu… cu acest băiat deosebit.

Acesta însă nu era adevărul, presupunea Henry; deşi Jonesy fusese lovit şi aproape ucis în Cambridge şi Duddits, din cunoştinţele lui Henry, nu fusese niciodată în viaţă la sud de Derry, Duds avusese cumva o contribuţie la ultima, cruciala schimbare a lui Jonesy. Contribuise şi la această schimbare. O *ştia.*

— Şi eu trebuie să… ce? Să cred toate astea pur şi simplu? Să le-nghit ca pe un sirop împotriva tusei?

În întunericul dulceag al şopronului, buzele lui Henry se depărtară într-un rânjet lipsit de umor.

— Owen, spuse el, tu *deja* mă crezi. Sunt telepat, ţi-aminteşti? Cel mai tare din parcare. Întrebarea, totuşi… întrebarea este…

Henry rosti întrebarea în gând.

7

Stând dincolo de gardul împrejmuitor al taberei, lângă peretele din spate al vechiului şopron, îngheţându-i măduva în oase, cu masca respiratorie lăsată în jos în jurul gâtului ca să poată fuma câteva ţigări pe care nu şi le dorea (îşi luase un pachet nou de la magazia de aprovizionare), Owen ar fi spus că niciodată în toată viaţa lui nu-i venise mai puţin ca acum să râdă… dar, când bărbatul din şopron răspunse la atât de rezonabila lui întrebare cu o sinceritate atât de grăbită – *tu* deja *mă crezi… sunt telepat, ţi-aminteşti?* – Un râset îi fu totuşi smuls de pe buze. Kurtz spusese că, dacă telepatia devenea permanentă şi s-ar fi împrăştiat, societatea aşa cum o ştiau ei se va prăbuşi. Owen înţelesese conceptul, dar acum îl înţelegea şi la un nivel visceral.

— Întrebarea, totuşi… întrebarea este…

Ce avem de gând să facem în privinţa asta?

Obosit cum era, Owen nu găsea decât un singur răspuns la această întrebare.

— Trebuie să mergem pe urmele lui Jones, presupun. Ar ajuta la ceva? Avem suficient timp?

— Cred că da. Deocamdată.

Owen încercă să citească ce se afla în spatele răspunsului lui Henry, folosindu-se de propriile lui puteri mai slabe şi nu reuşi. Chiar şi-aşa, era sigur că cele mai multe dintre lucrurile pe care i le spusese bărbatul acesta erau adevărate. *Fie asta, fie el* crede *că sunt adevărate,* gândi Owen. *Dumnezeu ştie că şi* eu *vreau să cred că sunt adevărate. Orice scuză e bună pentru a pleca de aici înainte să înceapă măcelul.*

— Nu, spuse Henry şi, pentru prima dată, lui Owen i se păru că pare neliniştit, sigur pe el doar pe jumătate. Nici un măcel. Kurtz nu va omorî între două sute şi opt sute de oameni. Oameni care, în cele din urmă, nu schimbă cu nimic termenii acestei socoteli. Sunt doar – Cristoase, nu sunt decât trecători nevinovaţi!

Owen nu fu pe de-a-ntregul surprins să descopere că-i place neliniştea noului său prieten; Dumnezeu îi era martor că şi Henry îl neliniştise pe *el.*

— Ce propui? Ţinând cont că tu însuţi ai spus că doar amicul tău Jonesy contează.

— Da, dar…

Se blocă. Vocea mentală a lui Henry era puţin mai sigură pe ea, însă numai puţin. *N-am vrut să spun să plecăm şi să-i lăsăm să moară.*

— N-o să plecăm niciunde, spuse Owen. O să fugim ca doi şobolani dintr-un pătul de porumb.

Aruncă a treia ţigară după un ultim fum pufăit şi se uită cum îl duse vântul. Dincolo de şopron, perdele de zăpadă fluturau prin ţarcul gol de animale, acumulând mormane imense lângă peretele grajdului. Era o nebunie să pleci undeva pe o asemenea vreme. *Am avea nevoie de un Sno-Cat, cel puţin pentru început,* gândi Owen. *Până spre miezul nopţii, chiar şi o maşină cu tracţiune integrală s-ar putea să nu fie de-ajuns. Nu în viscolul ăsta.*

— Omoară-l pe Kurtz, spuse Henry. Ăsta-i răspunsul. Ne va fi mai uşor să scăpăm dacă nu va fi cine să dea ordine şi va întârzia… curăţirea biologică.

Owen râse sec.

— Faci totul să pară atât de uşor, spuse el. Zero-Zero-Underhill, licenţă pentru ucis.

Aprinse o a cincia ţigară, făcându-şi mâinile căuş în jurul brichetei şi al vârfului ţigării. În pofida mănuşilor, degetele îi amorţiseră. *Ar fi bine să ajungem repede la o concluzie,* gândi el. *Înainte să mor îngheţat.*

— Ce-i aşa mare lucru? Întrebă Henry, dar ştia foarte bine care era acesta; Owen îl simţea (şi-l auzea cu jumătate de ureche) cum încearcă să nu vadă problema, dorindu-şi ca lucrurile să nu ajungă mai grave decât erau deja. Intri pur şi simplu şi-l împuşti.

— Nu ţine. Owen îi trimise lui Henry o secvenţă scurtă: Freddy Johnson (şi alţi membri ai aşa-nu-mitei echipe

Imperial Valley) supraveghind Winnebago-ul lui Kurtz. De asemenea, are microfoane peste tot. Dacă se întâmplă ceva, tipii duri vin într-o grabă. Poate că *l-aş* nimeri. Probabil că nu, fiindcă se păzeşte la fel de temeinic ca şi un *jefe* columbian al cocainei, mai ales când e în exerciţiul funcţiunii, dar există o posibilitate. Îmi place să cred că nu mă descurc nici eu prost. Însă ar fi o misiune sinucigaşă. Dacă l-a recrutat pe Freddy Johnson, atunci probabil că îi are şi pe Kate Gallagher şi Marvell Richardson… pe Carl Friedman… pe Jocelyn McAvory. Băieţi duri şi fete dure, Henry. Eu îl omor pe Kurtz, ei mă omoară pe mine, barosanul care conduce acest spectacol de sub muntele Cheyenne trimite un alt curăţător, o clonă a lui Kurtz care va continua treaba de unde a lăsat-o el. Sau poate c-o aleg pe Kate pe acest post. E destul de nebună, Dumnezeu mi-e martor. Oamenii din grajd s-ar putea să câştige vreo doisprezece ore în care să fiarbă în suc propriu, dar, într-un sfârşit, totuşi vor arde. Singura diferenţă e că, în loc să ai ocazia să străbaţi voios viscolul alături de mine, frumosule, vei arde alături de ceilalţi. Amicul tău, între timp – tipul ăsta, Jonesy – îşi va continua drumul spre… spre ce?

— Informaţia asta ar fi prudent s-o ţin doar pentru mine, pentru moment.

Owen, chiar şi-aşa, încercă să sape după ea cu forţa telepatică pe care o deţinea. O clipă, prinse o imagine înceţoşată şi uluitoare – o clădire înaltă şi albă în zăpadă, cilindrică, asemenea unui siloz – apoi dispăru, înlocuită de imaginea unui cal alb care semăna aproape perfect cu un inorog trecând de-o pancartă. Pe pancartă se aflau litere roşii care alcătuiau banbury cross sub o săgeată dreaptă.

Mormăi amuzat şi exasperat.

— Mă bruiezi.

— Poţi să-i spui şi aşa. Sau poţi s-o iei ca pe o tehnică pe care ar fi mai bine s-o înveţi dacă vrei să păstrezi secretă conversaţia noastră.

— Îhî.

Owen nu era complet nemulţumit de ceea ce tocmai se întâmplase. Pentru început, o tehnică de bruiaj era un lucru bun pe care să-l ştii folosi. Apoi, Henry *chiar* ştia unde mergea prietenul lui infectat – să-l numim Jonesy Tifoidul. Owen văzuse o imagine fugară a locului în mintea lui Henry.

— Henry, vreau să mă asculţi.

— Bine.

— Uite care e cel mai simplu şi cel mai sigur lucru pe care-l putem face, tu şi cu mine. Întâi, dacă timpul nu e un factor extrem de crucial, trebuie să dormim puţin amândoi.

— Mi-ar prinde bine asta. Sunt aproape mort.

— Apoi, în jurul orei trei, eu încep să dau din picioare. Toată instalaţia va fi în alertă maximă până când nu va mai exista o instalaţie, dar, dacă ochiul Fratelui cel Mare se deschide puţin mai mult, atunci o va face între patru şi şase dimineaţa. O să creez o diversiune şi o să scurtcircuitez gardul – asta-i partea cea mai uşoară, de fapt. Pot ajunge aici cu un Sno-Cat la cinci minute după ce rahatul loveşte elicele…

Telepatia avea unele avantaje abreviatoare faţă de comunicarea verbală, descoperea Owen. Îi trimise lui Henry chiar în timp ce vorbea imaginea unui elicopter MH-6 Little Bird şi a unor soldaţi fugind spre el.

— … şi duşi suntem.

— Şi să-l lăsăm pe Kurtz cu un grajd plin de civili nevinovaţi pe care intenţionează să-i transforme în friptură crocantă. Ca să nu mai amintesc de Grupul Blue. Câţi sunt, încă vreo două-trei sute de oameni?

Owen, care fusese militar cu normă întreagă de la vârsta de nouăsprezece ani şi unul dintre subalternii lui Kurtz în ultimii opt ani, trimise două cuvinte prin canalul mental pe care-l stabiliseră între ei: *Pierderi colaterale.*

În spatele geamului murdar, silueta difuză care era Henry Devlin se agită, apoi rămase locului.

Nu, trimise înapoi.

8

Nu? Cum adică, nu?

Nu. Exact asta vreau să spun.

Ai vreo idee mai bună?

Şi Owen îşi dădu seama, spre marea lui oroare, că Henry era de părere că are. Frânturi din acea idee – ar fi fost o prea mare generozitate s-o numeşti plan – străbătură mintea lui Owen asemenea strălucitoarelor fragmente ale cozii unei comete. Îi tăiară răsuflarea. Ţigara îi căzu nebăgată în seamă dintre degete şi fu dusă de vânt.

Eşti nebun.

Nu, nu sunt. Avem nevoie de-o diversiune ca să scăpăm, deja ştii asta. Aceasta e diversiunea.

Oricum vor fi omorâţi!

Unii vor fi. Poate că cei mai mulţi vor fi. Însă există o şansă. Ce şansă de scăpare au într-un grajd cuprins de flăcări?

Cu voce tare, Henry spuse:

— Şi mai e Kurtz. Dacă are vreo câteva sute de evadaţi de care să-şi facă griji – dintre care mulţi vor fi fericiţi să spună primilor reporteri întâlniţi în cale că guvernul lovit de panică al Statelor Unite a reiterat masacrul My Lai chiar aici, pe pământ american – va fi cu mult mai puţin îngrijorat de noi.

Nu-l cunoşti pe Abe Kurtz, gândi Owen. *Nu ştii de Linia Kurtz.* Desigur, nici el nu ştiuse. Nu cu adevărat. Nu până astăzi.

Totuşi, propunerea lui Henry avea, într-un fel nebunesc, logică. Şi conţinea cel puţin un element expiator. În vreme ce acest nesfârşit paisprezece noiembrie mărşăluia spre miezul nopţii şi în vreme ce şansele de-a supravieţui până la sfârşitul săptămânii se subţiau, Owen nu fu uimit să descopere că ideea expierii avea atracţiile ei.

— Henry.

— Da, Owen. Sunt aici.

— Am avut deja remuşcări cu privire la ce am făcut în casa Rapeloew-rilor în acea zi.

— Ştiu.

— Şi, totuşi, am continuat să repet fapta aceea mereu şi mereu. Cât de deplasat poate fi aşa ceva?

Henry, excelent psiholog chiar şi după ce gândurile lui se întorseseră spre sinucidere, nu spuse nimic. Deplasarea era un comportament uman normal. Trist, dar adevărat.

— Prea bine, spuse Owen în cele din urmă. Te las să cumperi tu casa, dar eu o voi decora. Batem palma?

— Batem, răspunse Henry imediat.

— Chiar mă poţi învăţa tehnica aia de bruiaj? Cred că o să am nevoie de ea.

— Sunt destul de sigur că pot.

— Bine. Ascultă.

Owen vorbi următoarele trei minute, uneori cu voce tare, alteori de la minte la minte. Cei doi bărbaţi ajunseseră la un punct când deja nu mai făceau diferenţa între felurile de comunicare; gândurile şi vorbele se împletiseră.

CAPITOLUL 16 - DERRY

1

E cald în magazinul lui Gosselin – e atât de cald! Transpiraţia iese pe faţa lui Jonesy în broboane de-ndată şi, pe când ei patru ajung la telefonul public (care e aproape de soba cu lemne, ca să vezi), i se rostogoleşte pe obraji şi îşi simte subsuorile ca ierburile de junglă după o ploaie torenţială… nu că are deja cine ştie ce păr acolo, nu la paisprezece ani. *Ai vrea tu,* cum îi place lui Pete să spună.

Aşa că e cald, iar el e încă prins în parte în mrejele visului, care nu a dispărut aşa cum dispar de obicei visele rele (încă mai miroase benzina şi cauciucul ars, încă-l mai vede pe Henry ţinând mocasinul acela… şi capul, încă mai vede îngrozitorul cap retezat al lui Richie Grenadeau) şi, pe deasupra, operatoarea înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile, dovedindu-se o nemernică. Când Jonesy îi dă numele familiei Cavell, cel pe care-l formează des să întrebe dacă pot veni în vizită (Roberta şi Alfie răspund întotdeauna da, însă politicos e să ceri permisiune, au fost cu toţii învăţaţi asta acasă), operatoarea întreabă:

— Părinţii tăi ştiu că suni interurban?

Cuvintele nu ies într-un accent tărăgănat de yankeu, ci în tonul uşor franţuzit al cuiva care a crescut în această parte a lumii, unde Letoumeau şi Bissonette sunt nume mai frecvente ca Smith sau Jones. Franţuji zgârie-brânză, le spune tatăl lui Pete. Iar acum, el vorbeşte cu unul din aceştia la telefon, Dumnezeu să-l ajute.

— Îmi dau voie să sun dacă achit eu costul, spune Jonesy.

Măi să fie, ar fi trebui să-şi dea seama că *el* va fi cel care va da de fapt telefonul. Îşi coboară fermoarul jachetei. Dumnezeule, fierbe aerul aici! Cum de reuşesc bătrânii ăia pierde-vară să stea în jurul sobei depăşeşte puterea de înţelegere a lui Jonesy. Propriii lui prieteni stau aproape de

el, ceea ce e probabil de înţeles – vor să ştie cum se desfăşoară lucrurile – dar, totuşi, Jonesy îşi doreşte ca ei să se dea puţin mai în spate. Faptul că stau atât de aproape îl face să-i fie şi mai cald.

— Şi, dacă i-aş suna, *monfils,* pe *mère et père* ai tăi, ar zice acelaşi lucru?

— Sigur, spuse Jonesy. Transpiraţia îi curge într-un ochi şi şi-o şterge ca pe-o lacrimă. Tata e la lucru, dar mama ar trebui să fie acasă. Nouă-patru-nouă, şase-şase-cinci-opt. Sper doar să vă grăbiţi, fiindcă…

— O s'te ere' pe cuvânt de dat' ast, spune ea, părând dezamăgită.

Jonesy îşi dă jos haina, trecând receptorul de la o ureche la cealaltă ca să-şi elibereze mâna şi o lasă să se odihnească pe podea. Ceilalţi sunt încă îmbrăcaţi în hainele lor; Beav, de fapt, nici măcar nu şi-a tras jos fermoarul jachetei lui â la Fonzie. Cum de suportă căldura, Jonesy nu poate înţelege. Până şi *mirosurile* îl deranjează: muştar Musterole şi fasole şi petrosin şi cafea şi saramură din butoiul cu murături. De obicei îi plac mirosurile de la magazinul lui Gosselin, dar astăzi îl fac pe Jonesy să-i vină să dea la boboci.

Legătura telefonică face un clic în urechea lui. Atât de *încet.* Prietenii lui se apropie prea mult de telefonul agăţat de peretele din spate, înghesuindu-l. Două sau trei rânduri mai încolo, Lamar se uită fix la raftul cu fulgi de cereale şi se freacă pe frunte asemenea unui om pe care-l doare capul. Având în vedere câtă bere a stins aseară, gândeşte Jonesy, o durere de cap ar fi ceva normal. Şi pe el începe să-l doară capul, o durere de cap cu care berea nu are nici o legătură, doar că e atât de a dracului de *cald* aici înă…

Se îndreaptă puţin de spate.

— Sună, le spune prietenilor lui şi-şi doreşte imediat să-şi fi ţinut gura, fiindcă ei se apropie mai tare ca înainte. Respiraţia lui Pete e-a dracului de *îngrozitoare* şi Jonesy gândeşte: *Ce faci, Petesky? Te speli pe dinţi o dată pe an, fie că e nevoie, fie că nu?*

Telefonul e ridicat la al treilea apel.

— Da, alo?

E Roberta, dar pare distantă şi supărată, mai degrabă decât veselă, cum e de obicei. Nu că ar fi greu să-ţi dai seama de ce; în fundal îl aude pe Duddits ţipând prelung. Jonesy ştie că Alfie şi Roberta nu simt acel plânset aşa cum îl simt el şi cu prietenii lui – ei sunt adulţi. Dar ei sunt în acelaşi timp şi părinţii lui, simt *câtva* din el şi se îndoieşte că aceasta a fost dimineaţa preferată a doamnei Cavell.

Cristoase, cum de poate fi atât de *cald* aici? Cu ce-au aprins, totuşi, focul în soba aia cretină în dimineaţa aceasta? Cu plutoniu?

— Vorbeşte, cine-i?

E nerăbdătoare, ceva iarăşi total necaracteristic doamnei Cavell. Dacă înveţi ceva când eşti mama unei persoane speciale cum e Duddits, le-a spus băieţilor de mai multe ori, atunci acest lucru e să fii răbdătoare. În dimineaţa asta, totuşi, nu e răbdătoare. În dimineaţa aceasta pare aproape furioasă, lucru de neconceput.

— Dacă vindeţi ceva, nu pot vorbi cu dumneavoastră. Sunt ocupată acum şi…

Duddits în fundal, suflând trompeta şi văicărindu-se. *Eşti ocupată, nici vorbă,* gândeşte Jonesy. *Face aşa de la răsăritul soarelui şi acum trebuie să-ţi fi ieşit din sărite destul de tare.*

Henry îl loveşte în coaste pe Jonesy cu cotul şi-i face un semn cu mâna – *Haide! Grăbeşte-te!* – Şi, deşi îl doare, cotul primit e totuşi un lucru bun. Dacă femeia îi va închide, Jonesy va trebui din nou să aibă de-a face cu nemernica aceea de operatoare.

— Doamnă Cavell – Roberta? Eu sunt, Jonesy.

— Jonesy? Îi simte profunda uşurare; şi-a dorit atât de mult ca prietenii lui Duddits să sune, încât aproape crede că îşi închipuie totul. Chiar tu eşti?

— Mda, spune el. Eu şi ceilalţi.

Ţine receptorul ridicat.

— Bună, doamnă Cavell, spune Henry.

— Hei, ce mai faceţi? E contribuţia lui Pete.

— Salut, frumoaso, spune Beaver cu un rânjet de albatros. E oarecum îndrăgostit de Roberta din ziua în care au întâlnit-o.

Lamar Clarendon se uită spre ei când aude vocea fiului său, se strâmbă, apoi se întoarce la contemplarea cutiilor de Cheerios şi Shredded Wheat. *Daţi-i bătaie,* i-a zis Lamar lui Beav atunci când acesta i-a spus că vor să-l sune pe Duddits. *Nu şt 'u de ce-aţ' vrea să vorbit' cu cap-dă-bezea ăla, da '-i banu' vost ce-l aruncat' pe geam.*

Când Jonesy duce receptorul înapoi la ureche, Roberta Cavell tocmai spune:

— … v-aţi întors în Derry? Credeam că sunteţi la vânătoare în Kineo sau pe-undeva.

— Încă suntem acolo, spune Jonesy.

Se uită în jur la prietenii lui şi e uimit să vadă că ei nu transpiră aproape deloc – o peliculă subţire pe fruntea lui Henry, câteva picături deasupra buzei de sus a lui Pete şi atâta tot. A naibii de ciudăţos.

— Ne-am spus doar că… ăă… ar fi bine să sunăm.

— Aţi ştiut.

Vocea ei e plată – nu neprietenoasă, ci neîntrebătoare.

— Mm… Se trage de cămaşa de flanelă, ca să-şi răcorească pieptul. Mda.

Sunt sute de întrebări pe care cei mai mulţi le-ar pune în acest moment, începând probabil cu: *De unde-ai ştiut? Ce-i cu el, pentru numele lui Dumnezeu?* Dar Roberta nu face parte dintre „cei mai mulţi" şi a avut deja mare parte dintr-o lună să observe cum se comportă băieţii cu fiul ei. Ceea ce spune ea e doar:

— Aşteaptă, Jonesy. Îl aduc.

Jonesy aşteaptă. În depărtare, încă-l mai aude pe Duddits văicărindu-se şi pe Roberta vorbindu-i. Încercând să-l convingă să vină la telefon. Folosind ceea ce deja sunt cuvinte magice în casa Cavell: *Jonesy, Beaver, Pete, Henry.*

Plânsetul se apropie şi, chiar prin telefon, Jonesy simte cum îi pătrunde în creier, un cuţit bont care sapă şi rupe îl loc să taie. *Iach!* Plânsetul lui Duddits face cotul primit de la Henry să pară o mângâiere de dragoste. Între timp, bătrâna sevă de junglă îi curge în râuri pe gât în jos. Ochii lui se fixează asupra celor două însemne de deasupra telefonului, vă rugăm limitaţi-vă APELURILE LA 5 MIN., e primul, NU SUNT TOLERATE înjurăturile, e celălalt. Sub acestea, cineva a scrijelit: Cine dracu spune asta? Apoi îl aude pe Duddits la aparat; acele îngrozitoare strigăte ascuţite îi intră direct în urechi. Jonesy se strâmbă din cauza lor, dar, în pofida durerii, îi e imposibil să se supere pe Duds. Aici sunt patru, toţi la un loc. Acolo el e unul, e singur şi ce „unu" ciudat mai e! Dumnezeu l-a lovit şi l-a binecuvântat în acelaşi timp; îl ameţeşte pe Jonesy numai să se gândească la asta.

— Duddits, spune el. Duddits, noi suntem. Jonesy…

Îi înmânează receptorul lui Henry.

— Salut, Duddits, sunt Henry…

Henry îi dă receptorul lui Pete.

— Salut, Duds, sunt Pete, nu mai plânge acum, e-n regulă…

Pete îi dă telefonul lui Beaver, care se uită în jur, apoi trage receptorul spre colţ cât de mult îi permite cordonul. Acoperindu-şi gura cu mâna ca să nu-l audă bătrânii de lângă sobă (ca să nu mai pomenească de bătrânul lui, desigur), cântă primele două versuri ale cântecului de leagăn. Apoi tace, ascultă. După o clipă, le face celorlalţi un semn cu degetul mare şi arătătorul unite într-un cerc. Apoi îi dă receptorul înapoi lui Henry.

— Duds? Sunt Henry din nou. A fost un vis, Duddits. N-a fost adevărat. Bine? N-a fost adevărat şi s-a *terminat.* Doar…

Henry ascultă. Jonesy foloseşte ocazia să-şi dea jos cămaşa de flanelă. Tricoul de dedesubt e ud leoarcă.

Sunt miliarde de lucruri pe lumea asta pe care Jonesy nu le ştie – ce fel de legătură există între el şi prietenii lui şi Duddits, pentru început – dar ştie că nu mai poate sta mult timp în magazinul lui Gosselin. I se pare că nu se uită doar la blestemata aia de sobă, ci că se află de-a dreptul *înăuntrul* ei. Băşinoşii ăia bătrâni din jurul tablei de dame trebuie să aibă gheaţă în oase.

Henry dă din cap.

— Aşa e, asemenea unui film înfricoşător. Ascultă, încruntându-se. Nu, n-ai făcut asta. Nici unul dintre noi n-am făcut-o. Nu l-am rănit. Nu am rănit pe nici unul dintre ei.

Şi, aşa pur şi simplu – bingo – Jonesy ştie că ei au făcut-o. N-au vrut cu adevărat s-o facă, dar au făcut-o. Erau speriaţi că Richie s-ar putea ţine de promisiunea de-a se revanşa… aşa că au acţionat ei primii.

Pete întinde mâna şi Henry spune:

— Pete vrea să-ţi vorbească, Dud.

Îi dă telefonul lui Pete şi Pete îi spune lui Duddits să uite, să se calmeze, se vor întoarce curând acasă şi vor juca cu toţii un joc, se vor distra, se vor da dracului de *ceasul morţii,* dar, între timp…

Jonesy îşi ridică ochii şi vede că unul dintre însemnele de deasupra telefonului s-a schimbat. Cel din stânga încă mai spune: vă rugăm limitaţi-vă apelurile la 5 min., dar cel din dreapta acum spune: DE CE NU IEŞI AFARĂ E MAI RĂCOARE. Iar asta-i o idee bună, o idee *atât* de bună. Nu are nici un motiv să n-o facă – problema Duddits se pare că este sub control.

Dar, înainte să poată trece la acţiune, Pete îi întinde telefonul, spunându-i:

— Vrea să-ţi vorbească ţie, Jonesy.

Pentru o clipă aproape c-o ia la fugă, spunându-şi la dracu' cu Duddits, la dracu' cu ei toţi. Însă ei sunt prietenii lui, împreună au prins acelaşi vis îngrozitor, au făcut ceva ce nu voiau să facă

(mincinos, mincinos împuţit ai vrut, chiar ai vrut)

Iar ochii lor îl fac să stea pe loc în ciuda căldurii, care acum se încleştează în jurul pieptului său asemenea unei pături sufocante. Ochii lor insistă că el face parte din problemă şi că nu trebuie să plece cât timp Duddits e încă la telefon. Nu aşa se joacă acest joc.

E visul nostru şi nu s-a încheiat încă, insistă ochii lor – ai lui Henry mai mult decât alţii. *Îl trăim din ziua în care l-am găsit în spatele depozitului Fraţilor Tracker, îngenuncheat şi aproape gol. El vede linia şi acum o vedem şi noi, unii dintre noi vor vedea întotdeauna linia. O vom vedea până în ziua morţii noastre.*

Mai este şi altceva în ochii lor, ceva ce-i va bântui fără de veste până în ziua morţii lor şi care-şi va arunca umbra până şi peste zilele lor cele mai fericite. Teama lucrului pe care l-au făcut. A lucrului pe care l-au făcut în partea pe care nu şi-o amintesc din visul pe care l-au avut cu toţii.

Asta-l ţine acolo unde se află şi-l face să ia receptorul, deşi se sufocă, se prăjeşte, se *topeşte* dracului de căldură.

— Duddits, spune el şi până şi *vocea* i se pare că-i e încinsă. E în regulă, cu adevărat. O să ţi-l dau din nou pe Henry, e super-cald aici înăuntru şi trebuie să iau o gură de aer proas…

Duddits îl întrerupe, vocea lui e puternică şi grăbită:

— *U-eşi-fa'ă! Onsi, u-eşi-fa'ă! Eu'iu! Eu'iu! 'Omu' EU'IU!*

Au înţeles întotdeauna bolboroseala lui de prima dată, iar Jonesy o înţelege şi acum: *Nu ieşi afară! Jonesy, nu ieşi afară! Cenuşiu! Cenuşiu! Domnul CENUŞIU!*

Gura lui Jonesy se deschide fără voie. Se uită dincolo de soba plutind în valuri de căldură, în josul culoarului unde tatăl mahmur al lui Beaver examinează apatic fasolea la conservă, dincolo de doamna Gosselin de la bătrâna casă de marcat şi afară pe fereastra din faţă. Fereastra aceea e murdară şi e plină de abţibilduri făcând reclamă la orice, de la ţigări Winston şi răcoritoare Moosehead Ale până la prânzuri oferite de biserici şi la picnicurile de 4 Iulie care

au avut loc pe când cultivatorul de arahide era încă preşedinte… Însă mai e destulă sticlă rămasă prin care să se uite şi să vadă arătarea care-l aşteaptă afară. E fiinţa care a venit în spatele lui când încerca să ţină închisă uşa de la baie, fiinţa care i-a răpit corpul. O siluetă cenuşie dezbrăcată care stă pe picioarele ei fără degete lângă pompa de benzină Citgo, holbându-se la el cu ochii ei negri. Iar Jonesy gândeşte: *Nu-s cu-adevărat aşa, dar aşa-i vedem noi.*

Ca şi când ar sublinia asta, Dl Cenuşiu îşi ridică una dintre mâini şi şi-o lasă apoi jos. Din vârful celor trei degete, picături mici, roşii-aurii, plutesc spre cer asemenea unor scaieţi.

Birus, gândeşte Jonesy.

Ca şi când ar fi un cuvânt magic într-o poveste, totul îngheaţă în loc. Magazinul lui Gosselin devine o felie de viaţă statică. Apoi, culoarea părăseşte lucrurile şi se transformă într-o fotografie cu tonuri sepia. Prietenii lui devin transparenţi şi dispar în faţa ochilor lui. Doar două lucruri mai par încă reale: receptorul negru şi greu al telefonului public şi căldura. Căldura sufocantă.

— *T-Eu'şi-TT!* Strigă Duddits în urechea lui. Jonesy aude o inspiraţie lungă, sacadată pe care şi-o aminteşte atât de bine; e vorba de Duddits pregătindu-se să rostească vorbele cât mai clar posibil. – *Ounzy! Ounzy, t-e 'zeş-tt! T-e 'zeş-tt! T-e 'z*

2

Eşte-te! Trezeşte-tel Jonesy, trezeşte-tel

Jonesy îşi ridică fruntea şi, pentru o clipă, nu văzu nimic. Părul, greu şi îmbibat cu transpiraţie, îi atârna în ochi. Îl dădu la o parte, sperând să vadă propriul său dormitor – fie cel de la Bivuac, fie şi mai bine, cel de acasă, din Brookline – dar nu avu un asemenea noroc. Încă se afla în biroul Fraţilor Tracker. Adormise cu capul pe birou şi visase despre cum îl sunaseră pe Duddits cu mulţi ani în urmă.

Partea aceasta fusese destul de reală, nu însă şi acest lucru era că înăbuşitoare. Dacă făcuse ceva vreodată bătrânul Gosselin, atunci îşi păstrase întotdeauna magazinul în răcoare; în privinţa asta era un zgârcit. Căldura i se strecurase în vis fiindcă era cald aici, Cristoase, erau probabil patruzeci de grade, poate chiar cincizeci.

A luat-o razna cazanul, gândi şi se ridică. *Sau poate-a luat foc locul ăsta. In orice caz, trebuie să ies afară. Înainte să mă prăjesc.*

Jonesy ocoli biroul, de-abia observând că acesta se schimbase, de-abia simţind ceva mângâindu-i creştetul capului când se grăbi spre uşă. Întindea o mână către clanţă şi cealaltă către încuietoare, când îşi aminti de Duddits cel din vis, spunându-i să nu iasă afară, că acolo era Dl Cenuşiu, pândindu-l.

Şi acolo era. Chiar dincolo de uşă. Aşteptând în depozitul amintirilor sale, care-i aparţinea acum în totalitate.

Jonesy îşi întinse degetele transpirate pe lemnul uşii. Părul îi căzu din nou peste ochi, dar el nu băgă de seamă.

— D-le Cenuşiu, şopti el. Eşti acolo afară? Eşti, nu-i aşa?

Nici un răspuns, însă Dl Cenuşiu era acolo, sigur. Stătea cu rudimentul lui de cap spân înclinat într-o parte şi cu ochii negri sticloşi fixaţi asupra clanţei, aşteptând s-o vadă răsucindu-se. Aşteptând ca Jonesy să iasă în grabă pe uşă. Şi-apoi…?

Adio, sâcâitoare gânduri omeneşti. Adio, derutante şi deranjante emoţii omeneşti.

Adio, Jonesy.

— Dl Cenuşiu, încerci să mă scoţi afară cu fumul?

Tot nici un răspuns. Jonesy nu avea nevoie de unul. Dl Cenuşiu avea acces la toate butoanele, nu-i aşa? Inclusiv la cele care controlau temperatura lui. Cât de sus o ridicase? Jonesy nu ştia, dar ştia că încă urca. Banda din jurul pieptului lui era mai caldă şi mai grea ca înainte şi de-abia putea respira. Tâmplele îi pulsau.

Fereastra. Ce spui de fereastră?

Simţind unda unei speranţe, Jonesy se întoarse în acea direcţie, cu spatele la uşă. Fereastra era întunecată acum – iar parcarea din faţa depozitului Fraţilor Tracker era îngropată sub dune schimbătoare de zăpadă. Niciodată, nici când era copil, nu i se păruse zăpada mai tentantă ca acum lui Jonesy. Se văzu sărind pe fereastră asemenea lui Errol Flynn într-un film vechi cu piraţi, se văzu luând în piept zăpada şi aruncându-se în nămeţi, spălându-şi faţa încinsă în binecuvântata răcoare albă…

Da, iar apoi senzaţia mâinilor D-lui Cenuşiu închizându-se în jurul gâtului lui. Mâinile acelea aveau doar câte trei degete fiecare, dar erau puternice; l-ar strânge de gât până l-ar sufoca într-o clipită. Numai să întredeschidă fereastra, numai să încerce să lase nişte aer rece de noapte să intre şi Dl Cenuşiu va fi imediat înăuntru şi se va năpusti asupra lui asemenea unui vampir. Fiindcă acea parte a Lumii lui Jonesy nu era securizată. Acea parte era teritoriu ocupat.

Alegerea lui Hobson. Iese prost orice ai face.

— Ieşi afară. Dl Cenuşiu vorbi într-un sfârşit prin uşă şi o făcu cu propria voce a lui Jonesy. Voi termina repede. Nu-ţi doreşti să te prăjeşti acolo… sau îţi doreşti asta?

Jonesy văzu imediat biroul din faţa geamului, biroul care nici măcar nu fusese acolo când intrase prima dată în încăpere. Înainte să adoarmă, el fusese o bucată de mobilier simplă din lemn, genul de lucru cu preţ minim pe care-l cumperi dintr-un magazin când eşti cu bugetul la limită. Cândva – nu-şi amintea cu precizie când – apăruse pe el un telefon. Un telefon simplu şi negru, la fel de utilitar şi de lipsit de preţiozităţi ca biroul însuşi.

Acum, văzu el, biroul era un model mai masiv din stejar, geamănul celui din camera lui de lucru din Brookline. Iar telefonul era un Trimline albastru, asemenea celui din biroul lui de la Jay. Îşi şterse cu palma de pe frunte o peliculă groasă de transpiraţie caldă ca urina şi, când făcu aceasta, văzu ce atinsese cu vârful capului.

Era vorba de capcana pentru vise.

Capcana pentru vise de la Bivuac.

— Sfinte rahat, şopti el. *Decorez* încăperea.

Sigur că o decora, de ce nu? Nu-şi decorau celulele până şi deţinuţii de pe culoarul morţii? Iar dacă putea adăuga un birou şi o capcană pentru vise şi un telefon Trimline în somn, atunci poate că…

Jonesy închise ochii şi se concentră. Încercă să aducă la viaţă o imagine a biroului din Brookline. Pentru o clipă, aceasta-i dădu de furcă, fiindcă interveni o întrebare: dacă amintirile lui se aflau acolo afară, cum de le mai avea şi aici înăuntru? Răspunsul, îşi dădu el seama, era foarte simplu. Amintirile se aflau încă în mintea lui, acolo unde fuseseră mereu. Cutiile de carton din depozit erau ceea ce Henry ar numi o externalizare, felul în care el vizualizează toate lucrurile la care are acces Dl Cenuşiu.

Nu contează. Fii atent la ce trebuie făcut. Biroul din Brookline. Vizualizează biroul din Brookline.

— Ce faci? Chestionă Dl Cenuşiu. Siguranţa lui de sine îi părăsise vocea. Ce puţă-n-raţă faci acolo?

Jonesy zâmbi puţin auzind expresia – nu se putu abţine – dar ţinu tare de imagine. Nu de imaginea biroului în ansamblu, ci a unui anume perete al acestuia… cel de lângă uşa care dădea în micuţa baie… da, iată-l. Termostatul marca Honeywell. Ce trebuia să spună acum? Exista vreun cuvânt magic precum *alakazam?*

Mda.

Cu ochii încă închişi şi cu o urmă de zâmbet încă pe faţa îmbrobodită de transpiraţie, Jonesy şopti:

— Duddits.

Îşi deschise ochii şi se uită la peretele prăfos şi anodin.

Termostatul se afla acolo.

3

— Opreşte-te! Strigă Dl Cenuşiu şi Jonesy fu uimit de familiaritatea acelei voci chiar atunci când traversă încăperea; era ca şi când ar fi ascultat una din propriile sale

rare certuri (dezordinea infernală a camerei copiilor era un subiect predilect) înregistrată pe bandă magnetică. – Opreşte-te imediat! *Asta trebuie să înceteze!*

— Pupă-mă-n cur, frumosule, replică Jonesy şi rânji. De câte ori îşi doriseră copiii lui să-i spună ceva de genul acesta, atunci când începea tărăboiul? În acea clipă îi trecu prin minte un gând neplăcut. Probabil că nu va revedea niciodată interiorul apartamentului din Brookline, dar, dacă-l va vedea, o va face cu ochii care-i aparţineau acum D-lui Cenuşiu. Obrazul pe care-l vor săruta copiii lui („Auu, zgârie, tati!" va spune Misha) va fi atunci obrazul D-lui Cenuşiu. Buzele pe care le va săruta Carla vor fi mai mult ca sigur buzele D-lui Cenuşiu. Şi, în pat, când ea-l va prinde şi-l va conduce înăuntrul ei…

Jonesy tresări, apoi se întinse spre termostat… care, văzu el, era setat la 50. Era singurul din lume care putea urca atât de mult, fără-ndoială. Roti butonul înapoi cu jumătate, neştiind la ce să se aştepte şi fu încântat să simtă o suflare fugară de aer rece pe obraji şi pe sprâncene. Îşi îndreptă faţa mulţumit mai în sus, ca să prindă briza mai în plin şi observă grătarul unei găuri de aerisire montate sus în perete. Încă un adaus proaspăt.

— Cum reuşeşti asta? Strigă Dl Cenuşiu prin uşă. De ce nu absoarbe corpul tău birusul? Cum de încă mai exişti?

Jonesy izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putea abţine.

— Încetează, spuse Dl Cenuşiu şi tonul lui era acum mai tăios. Era tonul pe care îl folosise el când îi dăduse Cariei ultimatumul: dezintoxicare sau divorţ, iubire, tu alegi. Pot face mai mult decât să ridic temperatura, să ştii. Pot să te ard de viu. Sau să te fac să orbeşti.

Jonesy îşi aminti pixul intrând în ochiul lui Andy Janas – acel pocnet îngrozitor şi cărnos – şi tresări. Totuşi, recunoştea o minciună când îi ajungea la urechi. *Tu eşti ultimul, iar eu sunt mecanismul tău de livrare,* gândi Jonesy. *N-o să-ţi distrugi prea tare maşinăria. Nu până nu ţi-ai încheiat misiunea, oricum.*

Merse încet înapoi lângă uşă, amintindu-şi să aibă grijă… fiindcă, aşa cum spusese Gollum despre Bilbo Baggins, era şiret, preţiosul, aha, foarte şiret.

— D-le Cenuşiu? Întrebă el încet.

Nici un răspuns.

— D-le Cenuşiu, cum arăţi acum? Cum arătai când erai tu însuţi? Nu mai eşti chiar atât de cenuşiu, ci puţin mai roz? Ai cu vreo două degete mai mult la mâini? Ai câteva fire de păr pe cap? Încep să-ţi crească degete şi coiţe între picioare?

Nici un răspuns.

— Începi să semeni cu mine, D-le Cenuşiu? Să *gândeşti* ca mine? Şi nu-ţi place, aşa-i? Sau îţi place?

Tot nici un răspuns şi Jonesy îşi dădu seama că Dl Cenuşiu dispăruse. Se întoarse şi se grăbi spre fereastră, observând alte noi schimbări: o xilogravură pe un perete, o reproducere după un Van Gogh pe altul – *Gălbenelele,* un cadou de Crăciun de la Henry – şi, pe birou, *perpetuum mobile* Magic 8-Ball pe care-l avea pe biroul de acasă. Voia să vadă ce pune la cale Dl Cenuşiu, să afle ce-i mai captase acum atenţia.

4

Pentru început, interiorul camionetei se schimbase. În locul camionetei tărcate bej-verzui din dotarea armatei (cu mapa plină de hârtii şi formulare pe scaunul pasagerului, cu radioul ţiuitor de sub bord), se afla acum într-o limuzină de lux Dodge Ram cu scaune îmbrăcate în velură cenuşie şi cu aproximativ la fel de multe butoane ca un avion cu turboreactor. Pe compartimentul pentru mănuşi se afla un abtibild pe care scria îmi v ciobănescul scoţian. Ciobănescul respectiv încă era de faţă şi îşi făcea simţită prezenţa, dormind pe covoraşul din partea locului din dreapta, cu coada perfect încolăcită în jurul corpului. Era un mascul pe nume Lad. Jonesy simţi că are acces la numele şi la soarta pe care stăpânul lui Lad o avusese, dar de ce-ar vrea aşa

ceva? Undeva la nord de situarea lor prezentă, camioneta de armată a lui Janas se afla scoasă de pe şosea, iar şoferul acestei maşini zăcea lângă ea. Jonesy nu avea habar de ce Dl Cenuşiu lăsase câinele în viaţă.

Apoi, Lad îşi înălţă coada şi se băşi, iar Jonesy înţelese.

5

Descoperi că, uitându-se pe fereastra biroului Fraţilor Tracker şi concentrându-se, se putea uita prin propriii lui ochi. Ninsoarea cădea mai abundent ca înainte, însă, asemenea autovehiculelor Armatei, Dodge-ul era echipat cu tracţiune integrală şi-şi croia drum destul de uşor. Mergând în direcţia opusă, înspre nord, către regiunea Jefferson, se vedea un lanţ de faruri înălţate cu mult deasupra şoselei: convoiul de camioane al armatei. Apoi, pe partea cealaltă, un semn reflectorizant – litere albe, fundal verde – se ivi din zăpada viscolită, Derry la 5 INTRĂRI MAI DEPARTE.

Plugurile de deszăpezit ale municipalităţii lucraseră şi, deşi de-abia dacă exista trafic (n-ar fi fost prea mare trafic nici pe o noapte senină), autostrada era folosibilă. Dl Cenuşiu mări viteza Ram-ului până la şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Trecură de trei intrări pe care Jonesy şi le amintea bine din copilărie (strada kansas, aeroport, upmile hill/parcul strawford), apoi Dl Cenuşiu încetini.

Dintr-o dată, Jonesy crezu că înţelege.

Se uită la cutiile pe care le târâse înăuntru biroului, cele mai multe însemnate duddits, câteva însemnate derry. Cele din urmă le luase ca măsură de prevedere. Dl Cenuşiu credea că încă deţine amintirile de care avea nevoie – *informaţiile* de care avea nevoie – dar, dacă Jonesy bănuia bine unde mergeau (iar asta avea perfectă logică), Dl Cenuşiu va avea parte de o surpriză. Jonesy nu ştia dacă să se bucure sau să fie speriat şi descoperi că era amândouă.

Iată o pancartă verde pe care scria intrarea 25 – strada witcham. Mâna lui acţionă semnalizatorul Ram-ului.

O dată ajuns în intersecţie, roti volanul la stânga, pe Witcham, îl roti apoi la stânga din nou, un kilometru mai departe, pe strada Carter. Carter urca într-un unghi abrupt, îndreptându-se către Upmile Hill şi strada Kansas pe cealaltă parte a ceea ce fusese cândva o creastă împădurită şi înaltă, locul unui înfloritor sat al indienilor Micmac. Strada nu mai fusese curăţată de câteva ore, dar tracţiunea integrală făcea faţă situaţiei. Ram-ul îşi croia drum printre mormanele acoperite cu zăpadă de pe-o parte şi cealaltă a drumului – maşini parcate pe marginea şoselei în pofida restricţiilor municipalităţii pe vreme grea.

La jumătatea drumului, Dl Cenuşiu trase din nou de volan, de data aceasta intrând pe o stradă şi mai îngustă, numită Carter Lookout. Ram-ul derapă, partea din spate legănându-se. Lad se uită în sus scurt, gemu, după care-şi aşeză la loc nasul pe covoraş în vreme ce cauciucurile prinseră aderenţă, muşcând din zăpadă şi ducând mai departe Ram-ul.

Jonesy stătu la fereastra care dădea spre lumea de afară, fascinat, aşteptând ca Dl Cenuşiu să descopere… ei bine, să descopere.

La început, Dl Cenuşiu nu fu uimit când farurile de sus ale Ram-ului nu scoaseră nimic altceva la iveală în vârful pantei decât ninsoarea zbuciumată. Era convins că va vedea în câteva clipe, sigur că va vedea… doar câteva clipe şi va vedea turnul mare şi alb care stătea acolo panoramând coborârea spre strada Kansas, turnul pe care ferestrele urcau într-o spirală. Peste doar câteva clipe…

Numai că acum *nu mai erau* alte câteva clipe. Ram-ul îşi croise cu dinţii drum către vârful a ceea ce se numise cândva Dealul Turnului de Apă. Aici, Carter Lookout – şi alte trei sau patru alei asemănătoare – se sfârşeau într-un cerc larg. Ajunseseră la cel mai înalt, cel mai deschis loc din Derry. Vântul urla ca ielele, suflând cu o viteză constantă de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale care ajungeau până la

o sută sau chiar o sută douăzeci. În lumina farurilor Ram-ului, zăpada cădea la orizontală, o furtună de pumnale.

Dl Cenuşiu rămase nemişcat. Mâinile lui Jonesy se desprinseră de pe volan şi căzură pe-o parte şi pe cealaltă a corpului lui, aidoma unor păsări împuşcate în plin zbor. În cele din urmă, îngăimă:

— Unde e?

Mâna stângă se ridică, căută pe apucate mânerul de deschidere al portierei şi-l trase într-un sfârşit în sus. Îşi legănă un picior afară, apoi, când vântul răgnind îi fură portiera din mână, căzu pe genunchii lui Jonesy. Se ridică şi se împletici spre capota din faţă a maşinii, jacheta fluturându-i în jurul corpului şi cracii pantalonilor zbătându-se asemenea pânzelor unei caravele. Muşcătura vântului era cu mult sub zero (în biroul Fraţilor Tracker, temperatura scăzu de la răcoros la frig într-un răstimp de câteva secunde), însă norului vesperal care popula acum în mare parte creierul lui Jonesy şi care-i stăpânea corpul nu-i păsa aproape deloc.

— *Unde e?* Strigă Dl Cenuşiu în suflarea vâjâită a furtunii. *Unde dracu-i TURNUL DE APĂ?*

Jonesy nu trebui să strige; furtună sau nu, Dl Cenuşiu ar auzi până şi o şoaptă.

— Ha-ha, D-le Cenuşiu, spuse el. Asta-i gluma secolului. Se pare că s-a-ntors roata. Turnul de Apă nu mai există din 1985.

6

Jonesy gândi că, dacă Dl Cenuşiu ar fi rămas locului, ar fi făcut o criză de preşcolar cum scrie la carte, poate chiar s-ar fi tăvălit pe jos prin zăpadă şi ar fi dat din picioare; în ciuda eforturilor sale susţinute de a nu face asta, Dl Cenuşiu era năpădit de întreaga încărcătură emotivă a lui Jonesy, era la fel de incapabil să se înfrâneze acum că pornise ţintă la drum, asemenea unui alcoolic care ţine în mână cheia barului McDougal's.

În loc să aibă o criză sau o cădere nervoasă, avântă corpul lui Jonesy dincolo de vârful golaş al dealului către piedestalul scund de piatră, acolo unde se aşteptase să găsească rezerva de apă a oraşului: şapte sute de mii de galoane de apă, mai exact. Căzu în zăpadă, se opinti înapoi în picioare, şchiopătă înainte datorită şoldului rănit al lui Jonesy, căzu din nou şi se ridică din nou, în tot acest timp scuipând în viscol litania de înjurături copilăreşti ale lui Beaver: puţă-n-raţă, pupă-mi aşezătoarea, molfăie-mi grăsimea, muşcă-mi scrotu', cacă-te-n căciula-ţi puturoasă şi poart-o cu cozorocu' la spate, Bruce. Rostite de Beaver (sau de Henry, sau de Pete), acestea fuseseră întotdeauna amuzante. Aici, pe vârful acesta pustiu de deal, strigate în urechea furtunii de acest monstru împiedicat care aducea cu o fiinţă umană, erau îngrozitoare.

El, ea, creatura, ce-o fi fost Dl Cenuşiu, ajunse într-un sfârşit la piedestalul care se vedea destul de limpede în lumina împrăştiată de farurile Ramului. Fusese construit de statul unui copil, de vreun metru jumătate, din stânca simplă din care fuseseră ridicate atât de multe ziduri de piatră din Noua Anglie. Pe el se vedeau două siluete dăltuite în bronz, un băiat şi o fată cu mâinile împreunate şi cu capetele aplecate, ca în rugăciune sau durere.

Piedestalul era acoperit aproape în întregime de nămeţii de zăpadă, însă partea de sus a plăcii comemorative bătută în cuie de peretele din faţă era încă vizibilă. Dl Cenuşiu căzu pe genunchii lui Jonesy, dădu zăpada la o parte şi citi acestea:

CELOR PIERDUŢI ÎN FURTUNĂ
31 MAI 1985
ŞI COPIILOR
TUTUROR COPIILOR
CU DRAGOSTE, DIN PARTEA LUI BILL,
BEN, BEV, EDDIE, RICHIE, STAN, MIKE
CLUBUL PERDANŢILOR

Scris cu spray-ul în litere roşii tremurate, la fel de bine vizibil în lumina farurilor, se afla şi mesajul următor:

PENNYWISE TRĂIEŞTE

Dl Cenuşiu stătu îngenuncheat uitându-se la acestea pentru aproape cinci minute, ignorând amorţeala din membrele lui Jonesy. (Şi de ce i-ar fi păsat? Jonesy nu era decât o banală maşină de închiriat: condu-o cât de tare doreşti şi stinge-ţi ţigara pe podea.) Încerca să înţeleagă ce înseamnă. Furtună? Copii? Pierduţi? Cine sau ce era Pennywise? Şi mai important: *unde era Turnul de Apă,* cel despre care amintirile lui Jonesy susţineau că se află acolo?

Într-un sfârşit, se ridică, şchiopătă spre maşină, intră şi porni încălzirea. În valul puternic de aer cald, corpul lui Jonesy începu să tremure. Cât ai clipi, Dl Cenuşiu se afla din nou în faţa uşii închise de la birou, cerând o explicaţie.

— De ce pari atât de furios? Întrebă Jonesy cu calm, zâmbind însă. Simţea asta Dl Cenuşiu? Te aşteptai să te ajut? Fii serios, amice – nu cunosc detaliile, dar am o idee destul de clară asupra planului de ansamblu: peste douăzeci de ani, întreaga planetă va fi o minge mare şi roşietică, aşa-i? Gata cu gaura din stratul de ozon, dar gata şi cu oamenii.

— Faci pe deşteptul cu mine? Să nu-ndrăzneşti!

Jonesy reprimă impulsul de a-l împinge pe Dl Cenuşiu până în pragul unei alte crize nervoase. Nu credea că musafirul lui nepoftit putea sparge uşa dintre ei, oricât de furios ar fi, însă ce rost avea să supună acest lucru unei încercări? Şi, pe lângă asta, Jonesy era extenuat emoţional, nervii îi erau încordaţi şi gura îi era plină de un gust de cupru ars.

— Cum poate să nu fie aici?

Dl Cenuşiu lovi cu mâna mijlocul volanului. Claxonul strigă. Lad, ciobănescul scoţian, îşi înălţă capul şi se uită la

bărbatul din spatele volanului cu doi ochi mari, înfricoşaţi.

— Nu mă poţi minţi! Am toate amintirile tale!

— Păi… câteva am *reuşit* să le iau. Ţi-aminteşti?

— Pe care? Spune-mi.

— De ce ţi-aş spune? Întrebă Jonesy. Tu ce vei face pentru mine în schimb?

Dl Cenuşiu se cufundă în tăcere. Jonesy îl simţi frunzărind diverse dosare. Apoi, dintr-o dată, diferite mirosuri începură să pătrundă în cameră pe sub uşă şi prin sistemul de aerisire. Erau mirosurile lui preferate: popcorn, cafea, ciorba de peşte a mamei lui. Stomacul începu imediat să-i ghiorăie.

— Sigur, nu-ţi pot promite ciorba de peşte a mamei tale, spuse Dl Cenuşiu. Dar te voi hrăni. Iar tu eşti înfometat, nu-i aşa?

— Având în vedere că-mi comanzi corpul şi că înfuleci ca din troacă din emoţiile mele, ar fi o minune să nu-mi fie foame, răspunse Jonesy.

— La sud de-aici există un local – Sysart's. Potrivit amintirilor tale, e deschis douăzeci şi patru de ore pe zi, ceea ce e un fel de-a spune „tot timpul". Sau minţi şi în privinţa asta?

— Nu am minţit niciodată, răspunse Jonesy. Cum spui şi tu: nu pot minţi. Tu eşti la cârmă, tu deţii banca de date a amintirilor, tu deţii totul, cu excepţia lucrurilor de aici dinăuntru.

— Unde *este* înăuntru? Cum de poate *exista* un înăuntru?

— Nu ştiu, spuse Jonesy cu sinceritate. De unde să ştiu că mă vei hrăni?

— Fiindcă *trebuie* s-o fac, spuse Dl Cenuşiu de dincolo de uşă şi Jonesy îşi dădu seama că şi Dl Cenuşiu vorbea cu sinceritate. Dacă nu alimentezi maşina cu benzină din când în când, motorul se opreşte. Dar, dacă-mi satisfaci curiozitatea, o să-ţi dau să mănânci ce-ţi place. Dacă nu…

Mirosurile venind pe sub uşă se schimbară, deveniră odorurile verzui, repulsive de broccoli şi de varză de

Bruxelles.

— Preabine, spuse Jonesy. O să-ţi spun ce pot, iar tu o să-mi dai la Dysart's clătite şi şuncă. Mic dejun douăzeci şi patru de ore pe zi, să ştii. Batem palma?

— Batem. Deschide uşa şi o batem.

Lui Jonesy îi fu smuls un zâmbet – era prima încercare de glumă a D-lui Cenuşiu şi nici nu era una chiar proastă. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu un zâmbet identic pe buzele care nu-i mai aparţineau. *Asta* era puţin înspăimântător.

— Cred că o să sărim peste partea practică a bătutului de palmă, spuse el.

— Spune-mi.

— Da, însă mai am un avertisment – dacă nu-ţi ţii promisiunea, nu vei mai avea ocazia să faci alta.

— O să ţin minte.

Maşina rămase locului pe vârful Dealului Turnului de Apă, legănându-se uşor pe arcurile de suspensie, farurile trimiţând trâmbe circulare de lumină înzăpezită, iar Jonesy îi spuse D-lui Cenuşiu ce ştia. Era, credea el, locul potrivit pentru o poveste înfricoşătoare.

8

Anii 1984 şi 1985 fuseseră ani nefaşti pentru orăşelul Derry. În vara lui 1984, trei adolescenţi din localitate aruncaseră un homosexual în Canal, omorându-l. În cele zece luni care urmaseră, şase copii fuseseră ucişi, se pare că de către un psihopat care se deghiza uneori în clovn.

— Cine-i John Wayne Gacey ăsta? Întrebă Dl Cenuşiu. El a omorât copiii?

— Nu, e doar cineva din vestul mijlociu care avea un *modus operandi* asemănător, spuse Jonesy. Nu înţelegi multe dintre conexiunile pe care le face mintea mea, nu-i aşa? Pariez că nu prea sunt poeţi acolo de unde vii tu.

Dl Cenuşiu nu răspunse la această remarcă. Jonesy se îndoia că el ştia ce e acela un poet. Sau că-i păsa.

— In orice caz, spuse Jonesy, ultimul lucru rău care s-a întâmplat a fost un fel de uragan monstru. A lovit în 31 mai 1985. Au murit mai bine de şaizeci de oameni. Turnul de Apă a fost dărâmat. S-a rostogolit pe deal în jos până pe strada Kansas.

Arătă spre dreapta maşinii, unde pământul dispărea în pantă în întuneric.

— Aproape trei sferturi de milion de galoane de apă s-au scurs în jos pe dealul Upmile, apoi spre centrul oraşului, care, mai mult sau mai puţin, s-a prăbuşit. Eu eram la facultate pe atunci. Furtuna a avut loc în timpul săptămânii examenelor de sfârşit de semestru. M-a sunat tata şi mi-a povestit despre ea, dar sigur că ştiam deja – era o ştire de importanţă naţională.

Jonesy se opri, gândindu-se, uitându-se prin biroul care acum nu mai era gol şi murdar, ci frumos mobilat (subconştientul lui adăugase atât canapeaua pe care o avea el acasă, cât şi fotoliul Eames pe care-l văzuse în catalogul Muzeului de Artă Modernă, un fotoliu minunat, dar cu mult peste posibilităţile lui financiare) şi cu adevărat plăcut… cu siguranţă mai plăcut decât lumea viscolită cu care trebuia să se confrunte uzurpatorul corpului său.

— Şi Henry era la studii. Pete hoinărea pe Coasta de Vest, preocupat de mişcarea hippie la care aderase. Beaver frecventa un colegiu din sudul statului. A absolvit în haşiş şi jocuri video, aşa spunea el mai târziu.

Numai Duddits fusese aici în Derry când avusese loc marea furtună… Însă Jonesy descoperi că nu voia să rostească numele lui Duddits.

Dl Cenuşiu nu spuse nimic, dar Jonesy simţi destul de limpede neliniştea lui. D-lui Cenuşiu nu-i păsa decât de Turnul de Apă. Şi de modul în care-l prostise Jonesy.

— Ascultă, D-le Cenuşiu, dacă a fost vorba de vreo prostire, atunci te-ai prostit singur. Am luat doar câteva dintre cutiile derry, doar atât şi le-am adus aici când tu erai ocupat să-l omori pe acel sărman soldat.

— Sărmanii de soldaţi au coborât cu aeronavele din cer şi au masacrat toţi semenii mei pe care i-au găsit.

— Scuteşte-mă. Nici voi nu aţi venit aici ca să ne faceţi primirea în Clubul de Carte Galactic.

— Ar fi schimbat cu ceva situaţia dacă am fi venit pentru asta?

— Poţi să mă scuteşti şi de situaţiile astea ipotetice, spuse Jonesy. După ceea ce i-ai făcut lui Pete şi tipului din armată, mă pot lipsi de o discuţie intelectuală cu tine.

— Facem ceea ce avem de făcut.

— S-ar putea, dar, dacă te aştepţi să te ajut, eşti nebun.

Câinele se uita la Jonesy cu şi mai mare nelinişte, aparent neobişnuit cu stăpâni care poartă discuţii animate cu ei înşişi.

— Turnul de Apă s-a prăbuşit în 1985 – acum şaisprezece ani – iar tu ai furat această amintire?

— Teoretic, da, chiar dacă nu cred că ai avea mare noroc într-o sală de judecată, având în vedere că amintirile erau ale mele încă de la început.

— Ce altceva ai mai furat?

— Asta e treaba mea şi grija ta.

Se auzi o bătaie puternică şi necontrolată în uşă. Jonesy îşi aminti încă o dată de povestea *Celor trei purceluşi.* Suflă şi suflă, D-le Cenuşiu; bucură-te de plăcerea îndoielnică a furiei.

Însă Dl Cenuşiu se părea că plecase din spatele uşii.

— D-le Cenuşiu? Strigă Jonesy. Hei, nu pleca ofuscat, te rog!

Jonesy bănui că Dl Cenuşiu s-ar putea afla într-o altă căutare de informaţii. Turnul de Apă dispăruse, dar Derry încă era acolo; *ergo,* apa furnizată locuitorilor, trebuia să vină *de undeva.* Cunoştea Jonesy locaţia acestui „undeva"?

Nu o ştia. Îşi amintea vag că băuse multă apă îmbuteliată în vară, la întoarcerea acasă de la facultate, dar asta era tot. În cele din urmă, apa începuse să curgă din nou la robinete, dar ce însemna asta pentru un flăcău de douăzeci

şi unu de ani, a cărui grijă primordială fusese cum să ajungă sub fusta lui Mary Shratt? Apa curgea, tu o beai. Nu te-ntrebai de unde venea, atâta vreme cât nu-ţi provoca vomitări sau diaree.

Frustrarea D-lui Cenuşiu o simţea? Sau era doar imaginaţia lui? Jonesy spera cu sinceritate să nu fie imaginaţia sa de vină.

El îşi făcuse temele… fusese ceea ce ei patru, în vremurile bune ale tinereţilor lor ratate, ar fi numit cu siguranţă „un pişorcos împuţit".

9

Roberta Cavell se trezi dintr-un vis neplăcut şi se uită spre dreapta, aproape aşteptându-se să vadă doar întuneric. Însă cifrele albastre, reconfortante, încă mai străluceau pe cadranul ceasului de lângă pat, aşa încât nu căzuse curentul. Acesta era un lucru destul de uimitor, având în vedere cât de tare sufla vântul.

1:04 spuneau cifrele albastre. Roberta aprinse veioza – să se folosească de ea cât încă mai putea – şi bău nişte apă din pahar. Vântul o trezise? Visul rău? Fusese rău, sigur, ceva despre extratereştri cu raze mortale de care fugeau toţi oamenii, dar nu credea că asta era pricina.

Apoi, vântul scăzu în intensitate şi femeia auzi ce o trezise: vocea lui Duddits de la parter. Duddits… *cântând?* Era posibil aşa ceva? Nu-şi închipuia cum, având în vedere după-amiaza şi seara îngrozitoare prin care trecuseră amândoi.

— *Iiivăă mo!* Repetase el cea mai mare parte a orelor dintre două şi cinci – *Beaver mort!* Duddits, de neconsolat, ajungând în cele din urmă să-şi provoace o sângerare nazală. Femeia se temea de acestea. Când începea Duddits să sângereze, uneori îi era imposibil să facă să-i oprească scurgerea iară să-l ducă la spital. De data aceasta *reuşise* să o oprească, punându-i dopuri de vată în nări şi strângându-l de şaua nasului, între ochi. Îl sunase pe

doctorul Briscoe să-l întrebe dacă-i poate da lui Duddits una din tabletele lui galbene de Valium, dar doctorul Briscoe era plecat în Nasau, ne pare rău. Mai era un medic, un oarecare purtător de halat alb care nu-l văzuse niciodată pe Duddits, dar Roberta nici măcar nu se deranjase să-l sune. Îi dăduse pur şi simplu Valium-ul, îi badijonase buzele uscate şi subţiri şi interiorul gurii cu una dintre acele comprese de glicerina cu gust de lămâie care-i plăceau lui atât de mult – îi apăreau mereu ulceraţii în interiorul gurii. Chiar şi după tratamentul chemoterapeutic, acestea persistau. Iar tratamentul *se încheiase.* Nici unul dintre doctori – nici Briscoe, nici vreun altul – nu recunoştea asta, aşa încât drena de plastic rămăsese la locul ei, chiar dacă tratamentul se încheiase. Roberta nu va mai lăsa să-i treacă băiatul prin acel iad din nou.

O dată ce Duddits îşi luase pastila, ea se băgase în pat cu el, îl ţinuse în braţe (având grijă la partea lui stângă, unde era ascunsă drena sub un bandaj) şi-i cântase. Nu-i cântase cântecul de leagăn al lui Beaver, totuşi. Nu astăzi.

Într-un sfârşit, începuse să se liniştească şi, când crezuse că adormise, ea îi scosese cu blândeţe dopurile de vată din nări. Al doilea se înţepenise puţin şi ochii lui Duddits se deschiseseră – ce frumoasă tentă verzuie! Ochii erau adevăratul lui dar, gândea ea câteodată, nu cealaltă chestie… faptul că vedea linia şi tot ce se lega de asta.

— Amma?

— Da, Duddits.

— Iiivăă'n ai?

Asta-i provocă atâta durere! La fel şi amintirea absurdei jachete de piele a lui Beaver, care lui îi plăcuse atât de mult şi pe care o purtase până la franjurire. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, de *oricine* altcineva, în afară de unul dintre cei patru prieteni din copilărie ai lui, s-ar fi îndoit de premoniţia lui Duddits. Dar, dacă Duddits spunea că Beaver era mort, atunci cu siguranţă aşa era.

— Da, iubire, sunt sigură că-i în rai. Culcă-te, acum.

Preţ de încă o clipă lungă, acei ochi verzi continuară să se uite într-ai ei, iar ea crezuse că va începe din nou să plângă – chiar aşa, o lacrimă, mare şi perfectă, *se prelinse* pe obrazul lui întuleiat. Îi era atât de greu să se bărbierească acum, uneori chiar şi aparatul Norelco îi producea mici tăieturi care sângerau ore în şir. Apoi, ochii i se închiseseră la loc şi ea ieşise din cameră pe vârful degetelor.

După lăsarea întunericului, când îi pregătea terciul de ovăz (toate, cu excepţia celor mai uşoare mâncăruri, îl făceau să vomite, un alt semn că sfârşitul era aproape), întreg coşmarul o luă de la capăt. Înspăimântată deja de ştirile din ce în ce mai ciudate despre regiunea Jefferson, alergase iarăşi în camera lui cu inima bubuindu-i în piept. Duddits stătea din nou în şezut, dând din cap dintr-o parte în cealaltă, într-un gest copilăresc de negare. Sângerarea îi repornise şi, la fiecare smucitură, picături stacojii zburau în aer. Îi murdăreau faţa de pernă, fotografia autografată a lui Austin Powers (*„Mişto, puicuţo!"* scria pe partea de jos) şi sticluţele de pe masă: apă de gură, Compazine, Percocet, multivitaminele care păreau să nu ajute la nimic, borcanul înalt cu compresele cu gust de lămâie.

De data aceasta pretindea că murise Pete, scumpul (şi nu prea luminatul la minte) Peter Moore. Dumnezeule mare, putea fi adevărat? În parte? În întregime?

A doua criză de suferinţă isterică nu durase la fel de mult ca prima, probabil fiindcă Duddits era deja obosit. Reuşise să oprească sângerarea din nou – norocul ei – şi-i schimbase aşternuturile, ajutându-l mai întâi să ajungă la scaunul de lângă fereastră. Acolo şezuse, uitându-se afară la furtuna reîmprospătată, suspinând din când în când, uneori scoţând oftaturi grele, lichide, care o făceau pe Roberta să sufere. Suferea şi numai *uitându-se* la el: cât era de slab, cât era de palid, cât era de *chel.* Îi dăduse căciula cu Red Sox, semnată pe cozoroc de marele Pedro Martinez *(primeşti atâtea lucruri frumoase când eşti pe moarte,* medita ea câteodată), spunându-şi că trebuie să-i fie rece acolo, atât

de aproape de geam, dar, pentru prima dată, Duddits nu voise să şi-o pună în cap. O ţinuse doar în poală şi se uitase afară în întuneric cu ochii lui mari şi nefericiţi.

În cele din urmă, îl dusese înapoi în pat, de unde, încă o dată, ochii lui verzi se uitară în sus spre ea cu toată strălucirea lor teribilă, muribundă.

— Iiit'n ai, uuu?

— Sunt sigur că este.

Nu voise să plângă, cu disperare nu voise – l-ar fi putut porni din nou – dar simţise lacrimile umezindu-i ochii. Capul îi gemea de ele, iar interiorul nasului ei mirosea a mare de fiecare dată când inspira.

— E Iiit uu Iiivă?

— Da, iubire.

— O ăd Iiivă ii Iiit-n ai?

— Da, o să-i vezi. Sigur că da. Dar mai e mult până atunci.

Ochii lui se închiseseră. Roberta şezuse lângă el pe pat, uitându-se în jos la mâinile ei, simţindu-se mai tristă ca niciodată, mai singură ca niciodată.

Acum se grăbi la parter şi, da, cânta, sigur că da. Fiindcă vorbea atât de fluent limba Duddits (şi de ce nu? Fusese a doua ei limbă pentru mai bine de treizeci de ani), traduse silabele rostogolinde fără să-şi pună prea mult capul la contribuţie: *Scooby-Dooby-Doo, unde eşti tu? Avem nişte treabă de făcut acu'. Îţi tot spun, Scooby-Doo, ne trebuie o mână de ajutor acu'.*

Intră în camera lui, neştiind la ce să se aştepte. Cu siguranţă, nu la ce găsi acolo: fiecare lumină strălucea, iar Duddits era complet îmbrăcat pentru prima dată de la cea mai recentă (şi, foarte probabil, ultima, potrivit doctorului Briscoe) atenuare a bolii. Îmbrăcase pantalonii lui preferaţi de catifea cu dungi, vesta lui scurtă peste tricoul cu Grinch şi-şi pusese căciula cu Red Sox. Şedea în scaunul de lângă fereastră şi se uita afară în noapte. Acum nu se încrunta; şi nici nu lăcrima. Se uita afară în furtună cu o poftă care-i

lumina privirea şi care pe ea o ducea cu gândul la zilele dinainte de apariţia bolii, care îşi anunţase venirea prin nişte simptome discrete, uşor de trecut cu vederea: cât de obosit şi de vlăguit devenea după o repriză scurtă de Frisbee în curtea din spate, cât erau de mari vânătăile căpătate fie şi de la loviturile cele mai mici şi cât de greu îi treceau. Aşa arăta când…

Dar nu se putea gândi. Era prea tulburată să gândească.

— Duddits! Duddie, ce…

— Amma! U e-i uetahu eu?

Mama! Unde-i sufertaşul meu?

— În bucătărie, dar, Duddie, e toiul nopţii. Ninge afară! Nu te…

Duci nicăieri, se încheia propoziţia aceea, desigur, dar cuvintele nu voiau să i se dezlipească de pe limbă. Ochii lui erau atât de sclipitori, atât de vii. Probabil că ar fi trebuit să fie bucuroasă să vadă lumina aceea atât de puternică în ochii lui, acea energie, însă, de fapt, era îngrozită.

— Veu uetahu eu! Veu uetahu eu!

Vreau sufertaşul meu! Vreau sufertaşul meu!

— Nu, Duddits. Încerca să fie severă. Trebuie să te dezbraci şi să intri înapoi în pat. Asta trebuie să faci şi asta e *tot* ce trebuie să faci. Haide. Te voi ajuta eu.

Dar, când se apropie, el îşi ridică braţele şi şi le împreună peste pieptul îngust, cu palma mâinii drepte apăsată peste obrazul stâng, palma celei stângi peste obrazul drept. Încă din fragedă copilăria, acest gest era tot ce putea el face ca să exprime încăpăţânare. De obicei, era destul şi aşa fu şi acum. Nu voia să-l supere din nou, poate chiar să provoace o nouă sângerare. Dar nu avea de gând să-i pregătească prânzul în sufertaşul Scooby la ora unu şi cincisprezece minute dimineaţa. Absolut deloc.

Se retrase pe o parte a patului şi se aşează. Camera era caldă, dar ei îi era frig, chiar şi în capotul ei greu de flanel. Duddits îşi coborî încet braţele, uitându-se la ea cu băgare de seamă.

— Poţi să te ridici dacă vrei, spuse, dar de ce? Ai avut un vis, Duddie? Un vis urât?

Poate că avusese un vis, dar nu unul urât. Nu când arbora privirea aceea înflăcărată pe care ea *acum* o recunoscu destul de bine: aşa arătase destul de des în anii optzeci, în anii fericiţi de dinainte ca Henry, Pete, Beaver şi Jonesy să plece pe căi separate, sunând din ce în ce mai rar şi venind să-l vadă chiar şi mai rar, pe măsură ce se grăbeau spre vieţile lor de adulţi şi-l uitau pe cel care era sortit să rămână în urmă.

Era privirea pe care o avea când simţurile lui speciale îi spuneau că îi veneau prietenii la joacă. Uneori plecau cu toţii în Parcul Strawford sau la Mlaştină (nu aveau voie să meargă acolo, dar mergeau, atât ea, cât şi Alfie ştiau că merg acolo, iar una din excursiile lor acolo îi aduseseră pe prima pagină a ziarului). Uneori, Alfie sau una dintre mamele sau taţii lor îi duceau la terenul de minigolf de la aeroport sau la Orăşelul Copiilor din Newport şi, în acele zile, ea îi împacheta întotdeauna lui Duddits sandvişuri, prăjituri şi un termos cu lapte în sufertaşul cu Scooby-Doo.

Crede că vin prietenii lui. Cei la care se gândeşte trebuie să fie Henry şi Jonesy, fiindcă el spune că Pete şi cu Beav…

Dintr-o dată, o imagine îngrozitoare îi veni în minte stând acolo pe patul lui Duddits, cu mâinile împreunate în poală. Se văzu deschizând uşa datorită unor ciocănituri care se aud la ora neînsufleţită de trei dimineaţa, nedorind s-o deschidă, dar neputându-se abţine să n-o facă. Şi, dincolo de ea, se află cei doi prieteni morţi, nu ceilalţi doi vii. Beaver şi cu Pete erau acolo, reîntorşi la copilăria pe care o trăiau în ziua în care îi întâlnise pentru prima dată, în ziua în care-l salvaseră pe Duddie din Dumnezeu ştie ce capcană blestemată şi-l aduseseră acasă în siguranţă. Ochiul minţii ei văzu că Beaver purta jacheta aceea cu multe fermoare şi Pete purta sveterul cu guler rotund de care era atât de mândru, cel pe al cărui buzunar din stânga de la piept scria NASA. Îi văzu reci şi palizi, ochii lor purtând sclipirea

ştearsă, neagră ca strugurii, a cadavrelor. Îl văzu pe Beaver păşind înainte – nu-i adresa nici un zâmbet acum, acum n-o recunoştea; când Joe Beaver Clarendon întinde mâinile palide ca burta unui peşte, are un singur scop. *Am venit după Duddits, doamnă Cavell. Noi suntem morţi şi acum şi el este.*

Îşi strânse palmele şi mai tare, când un fior îi străbătu corpul. Duddits nu observă; se uita pe fereastră interesat şi anxios. Şi, foarte încet, începu din nou să cânte.

— Ooby-OOby-Ooo, u esti u? Aem teabă e făut au'…

10

— D-le Cenuşiu?

Nici un răspuns. Jonesy stătea lângă uşa a ceea ce acum, mai mult ca sigur, era biroul *lui,* nu mai rămăsese nici o urmă din biroul Fraţilor Tracker, cu excepţia mizeriei de pe ferestre (ilustrata amatoricesc pornografică a fetei cu fusta ridicată fusese înlocuită de *Gălbenelele* lui Van Gogh), simţindu-se din ce în ce mai neliniştit. Ce căuta nenorocitul acela?

— D-le Cenuşiu, unde eşti?

Nici un răspuns nici de data asta, dar avea un sentiment că Dl Cenuşiu se întorcea… şi că era fericit. Bastardul ăla era *fericit.*

Lui Jonesy nu-i plăcea asta deloc.

— Ascultă, spuse Jonesy. Ţinea mâinile încă apăsate pe uşa sanctuarului său; fruntea stătea şi ea acum apăsată de ea. Am o propunere pentru tine, prietene – eşti deja pe jumătate uman; de ce nu te naturalizezi complet? Putem coexista, bănuiesc şi-o să-ţi prezint împrejurimile. Îngheţata e bună, berea e chiar şi mai bună. Ce spui?

Presupunea că Dl Cenuşiu se simţea tentat, aşa cum doar o creatură esenţialmente lipsită de formă se simte tentată când i se oferă o formă – o schimbare exact ca-n poveşti.

Nu era tentat destul, totuşi.

Se auzi rotirea starterului, mugetul motorului maşinii.

— Unde mergem, tovarăşe? Presupunând că putem coborî de pe Dealul Turnului de Apă, desigur!

Nici un răspuns, doar senzaţia aceea neliniştitoare că Dl Cenuşiu căutase ceva… şi că găsise.

Jonesy se grăbi să traverseze încăperea spre geam şi se uită afară la timp să vadă farurile maşinii măturând monumentul ridicat în memoria celor pierduţi. Placa comemorativă dispăruse din nou sub zăpadă, ceea ce însemna că stătuseră pe loc o vreme destul de lungă.

Încet, cu grijă, croindu-şi acum drum prin troienele înalte, Dodge Ram-ul porni coborârea spre poalele dealului.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau din nou pe autostradă, îndreptându-se încă o dată spre sud.

CAPITOLUL 17 - EROI

1

Owen nu-l putu trezi pe Henry strigându-l cu voce tare, bărbatul era prea adânc cufundat într-un somn provocat de extenuare, aşa că îl strigă cu mintea. Descoperi că aceasta era tot mai uşor de făcut pe măsură ce birusul continua să se răspândească. Creştea acum pe trei dintre degetele mâinii sale drepte şi aproape-i astupase urechea stângă cu materia lui spongioasă, dătătoare de mâncărimi. Îşi pierduse şi vreo doi dinţi, deşi nimic nu părea să-i crească în locurile goale din gingii, cel puţin nu încă.

Kurtz şi Freddy rămăseseră neatinşi, graţie instinctelor perfect acordate ale lui Kurtz, dar echipajele celor două elicoptere de atac participante la operaţiunea Blue Boy, al lui Owen şi al lui Joe Bla-key, erau năpădite de birus. De când vorbise cu Henry în şopron, Owen auzise vocile compatrioţilor lui chemându-se reciproc printr-un spaţiu vid până atunci nebănuit. Ascundeau pentru moment infecţia, aşa cum făcea şi el; hainele grele de iarnă le erau de ajutor. Dar asta nu le va mai merge pentru multă vreme şi nu ştiau ce aveau să se facă apoi.

În această privinţă, Owen presupunea că e norocos. El, cel puţin, avea ceva de care să-şi lege speranţele.

Stând afară, în spatele şopronului şi dincolo de sârma electrificată, fumând o altă ţigară pe care nu şi-o dorea, Owen porni în căutarea lui Henry şi-l găsi croindu-şi drum în sus pe-o pantă abruptă, năpădită de buruieni. Deasupra lui se auzea zgomotul copiilor jucând base-ball sau softball. Henry era un băiat, un adolescent şi striga numele cuiva – Janey? Jolie? Nu conta. Visa, însă Owen avea nevoie de el în lumea reală. Îl lăsase să doarmă cât de mult putuse (aproape cu o oră mai mult decât avusese intenţia), dar,

dacă aveau de gând să pună caravana asta pe roate, acum era momentul.

Henry, îl strigă.

Adolescentul se uită în jur, speriat. Mai erau nişte băieţi cu el; trei – nu, erau patru: unul scruta interiorul unui soi de canal. Erau indistincţi, greu de văzut, iar lui Owen nu-i păsa de ei, oricum. Henry era cel pe care-l dorea; cel de acum, nu versiunea aceasta plină de coşuri şi speriată. Owen voia bărbatul care era acum.

Henry, trezeşte-te.

Nu, e-acolo înăuntru. Trebuie s-o scoatem afară. Trebuie…

Nu-mi pasă nici cât un cur de şoarece de ea, oricine-ar fi ea. Trezeşte-te.

Nu, eu…

A sosit vremea, Henry, trezeşte-te. Trezeşte-te. Trezeşte

2

— Te în mă-ta!

Henry se ridică cu un suspin adânc, nesigur cine era sau unde se afla. Era o senzaţie neplăcută, dar putea fi şi mai neplăcută: nu ştia *când* se afla. Avea optsprezece ani sau aproape treizeci şi opt sau era undeva între aceste două vârste? Simţea miros de iarbă, auzea pocnetul unei bâte lovind mingea (o bâtă de softball; jucaseră fetele, fete în tricouri galbene) şi încă-l auzea pe Pete strigând: *E-aici înăuntru! Băieţi, cred că-i aici înăuntru!*

— Pete a văzut-o, a văzut linia, murmură Henry. Nu ştia cu precizie despre ce vorbea. Visul se disipa deja, imaginile lui vii erau înlocuite de ceva întunecat. Ceva ce trebuia să facă sau să încerce să facă. Simţea miros de fân şi, mai subtil, aroma dulce-amăruie a urinei.

Domnule, ne puteţi ajuta?

Ochi mari de cerb. Marsha, aşa o chemase. Lucrurile începeau să se focalizeze. *Probabil că nu,* îi răspunsese, după care adăugase: *dar poate.*

Trezeşte-te, Henry! E patru fără un sfert, e vremea să-ţi scoţi mâna din cur şi s-o bagi în mănuşi.

Vocea aceea era puternică şi mai apropiată decât celelalte, le copleşea şi le alunga; era asemenea unei voci auzite la walkman când bateriile sunt proaspete şi volumul e dat la maximum. Vocea lui Owen Underhill. El era Henry Devlin. Şi, dacă aveau de gând să facă ceva, acum era momentul.

Henry se ridică, crispându-se la durerea din picioare, din spate, din umeri, din gât. Unde muşchii nu i se înţepeniseră, birusul într-o continuă extindere îl mânca infernal. Se simţi bătrân de o sută de ani până când făcu primul pas spre fereastra murdară, apoi hotărî că se simţea mai degrabă de o sută zece.

3

Owen văzu silueta bărbatului apărând în spatele geamului şi dădu din cap, uşurat. Henry umbla ca Matusalem într-una din zilele lui proaste, dar Owen avea ceva ce l-ar fi ajutat să rezolve problema asta, cel puţin temporar. Îl furase de la nou-nouţa infirmerie, care era atât de aglomerată, că nimeni nu-l observase intrând sau ieşind. Şi, în tot acest timp, îşi protejase partea din faţă a minţii cu cele două mantre pe care le învăţase de la Henry: *Ride a cock horse to Banbury Cross* şi *Yes we cancan, yes we can, yes we can-can, great gosh a'mighty.* Până acum, se pare că funcţionaseră – primise câteva priviri chiorâş, dar nici o întrebare. Până şi vremea evolua spre folosul lor, furtuna continuând să răgnească neabătută.

Îi vedea acum faţa lui Henry la fereastră, un oval estompat şi pal uitându-se de afară la el.

Nu ştiu ce să spun, trimise Henry. *Omule, abia pot umbla.*

Te ajut eu la asta. Dă-te la o parte de lângă fereastră.

Henry se feri fără să mai pună vreo întrebare.

Într-un buzunar al canadienei lui, Owen avea cutiuţa de metal (USMC[{67}] era ştampilat pe capacul de oţel) în care-şi ţinea el diversele acte de identificare când se afla în exerciţiul funcţiunii – cutia era un cadou din partea lui Kurtz însuşi după misiunea de la Santo Domingo de anul trecut, o ironie subtilă, în celălalt buzunar se aflau trei pietre pe care le cu-lesese de sub propriul său elicopter, unde depunerea de zăpadă era subţire.

Luă una dintre ele – o bucată de granit de Maine de dimensiuni respectabile – apoi făcu o pauză şi fu îngrozit când o imagine luminoasă îi umplu mintea. Mac Cavanaugh, colegul din Cârma Blue Boy care-şi pierduse două degete în misiune, şedea într-una dintre semirulotele din tabără. Alături de el se afla Frank Bellson, din Blue Boy Trei al lui Blakey, celălalt aparat de luptă care ajunsese cu bine înapoi la bază. Unul dintre ei aprinsese o lanternă cu opt baterii şi o aşezase în picioare aidoma unei lumânări electrice. Lumina ei galbenă străpungea întunericul. Acestea aveau loc chiar acum, la nici o sută cincizeci de metri de locul unde se afla Owen cu o piatră într-o mână şi cu cutia lui de oţel în cealaltă. Cavanaugh şi cu Bellson şedeau unul lângă celălalt pe podeaua rulotei. Amândoi purtau ceea ce păreau a fi bărbi dese şi roşii. Excrescenţe luxuriante ieşiseră de sub bandajele dedesubtul cioturilor degetelor lui Cavanaugh. Ţineau armele automate de serviciu cu vârful ţevii vârât în gură. Privirile le erau împletite. La fel şi minţile. Bellson număra invers: *Cinci… patru… trei…*

— Băieţi, nu! Strigă Owen, dar nu simţi că vreunul dintre ei l-ar fi auzit; legătura lor era prea puternică, era pecetluită de forţa hotărâtoare a unor bărbaţi care ajunseseră la o concluzie imuabilă. Ei vor fi primii de sub comanda lui Kurtz care să facă gestul ultim în seara zilei aceleia; Owen nu credea că vor fi şi cei din urmă.

Owen? Era Henry. *Owen, ce se…*

Apoi se conectă la ceea ce vedea Owen şi tăcu, oripilat.

… doi… unu.

Două împuşcături de armă, înfundate de tunetul vântului şi cele patru generatoare electrice marca Zimmer. Două trombe de sânge şi ţesutul cerebral apărând ca prin magie deasupra capetelor lui Cava-naugh şi al lui Bellson în lumina difuză. Owen şi cu Henry văzură piciorul drept al lui Bellson zbătându-se pentru ultima dată. Lovi lanterna la baza ei şi, pentru o clipă, văzură feţele distorsionate, năpădite de birus ale lui Cavanaugh şi Bellson. Apoi, când lanterna se rostogoli până sub patul rulotei, împrăştiind cercuri luminoase pe peretele de aluminiu, imaginea se întunecă, asemenea imaginii de la televizor când aparatul este scos din priză.

— Cristoase, şopti Owen. Cristoase mare.

Henry apăruse din nou dincolo de fereastră. Owen îi făcu semn să se dea în spate, apoi aruncă piatra. Distanţa era mică, însă rată, totuşi, prima încercare, piatra lovind şi ricoşând în plăcile bătute de vreme din stânga ţintei, fără să producă vreo daună. Luă a doua piatră, trase adânc şi temeinic aer în piept şi aruncă. Aceasta sparse sticla.

Ai o scrisoare, Henry. Vine poşta.

Proiectă cutia de oţel prin gaura din sticlă.

4

Săltă pe podeaua şopronului. Henry luă cutia şi desfăcu încuietoarea. Înăuntru se aflau patru pacheţele înfăşurate în folie.

Ce-s astea?

Rachete de buzunar stenice, răspunse Owen. *Cum stai cu inima?*

Bine, din câte ştiu eu.

Perfect, fiindcă porcăriile alea fac cocaina să pară Valium. Sunt câte două în fiecare pacheţel. Ia trei. Păstrează-le pe celelalte.

N-am pic de apă.

Owen încropi o imagine clară – partea dinspre sud a unui cal îndreptat spre nord. *Molfăie-le, frumosule – ţi-au mai rămas câţiva dinţi, nu-i aşa?* Cuvintele acestea ascundeau o mânie nedisimulată pe care, la început, Henry nu o înţelese, apoi, însă, sigur că se dumiri. Dacă exista ceva ce-ar fi trebuit să înţeleagă în dimineaţa aceasta aflată la început, aceea era uşurinţa cu care-ţi puteai pierde prietenii când nici nu te aşteptai.

Pilulele erau albe, nemarcate cu numele nici unei companii farmaceutice şi îngrozitor de amare când i se topiră în gură. Gâtul i se contractă într-un acces ca de vomă când le înghiţi.

Efectul fu aproape instantaneu. Pe când îşi vâra cutia USMC a lui Owen în buzunarul pantalonilor, bătăile inimii lui îşi dublară frecvenţa. Pe când păşi iarăşi spre fereastră, acestea se triplaseră. Ochii îi pulsau parcă în orbite la fiecare nou zvâcnet. Nu era o senzaţie de disconfort, totuşi; o găsi chiar plăcută. Nici urmă de somnolenţă, iar durerile păreau să se fi volatilizat.

— Eii! Strigă el. Ar trebui să încerce şi Popey câteva conserve din porcăria *asta!*

Şi râse, atât fiindcă acum i se părea foarte ciudat – arhaic, aproape – să vorbească cu voce tare, cât şi fiindcă se simţea foarte bine.

Păstrează liniştea, vrei?

Bine! BINE!

Până şi *gândurile* păreau să-i fi căpătat o forţă nouă, cristalină, iar Henry nu credea că ăsta era un joc al imaginaţiei sale. Deşi luminile din spatele vechiului şopron pentru alimente erau mai puţine ca în restul taberei, erau suficient de puternice să-i permită să-l vadă pe Owen crispându-se şi ducându-şi o mână la tâmplă, de parcă i-ar fi strigat cineva în urechi.

Scuze, trimise el.

Nu face nimic. Doar că eşti atât de puternic! Tre' să fii acoperit complet *de porcăria aia.*

Că tot veni Vorba, nu sunt, retrimise Henry. O sclipire a visului îi reveni în minte: ei patru stând pe panta aceea înverzită. Nu, ei *cinci,* fiindcă şi Duddits fusese cu ei.

Henry – ţi-aminteşti unde am spus că mă vei găsi?

Colţul dinspre sud al taberei. În direcţia opusă şopronului, mergând pe diagonală. Dar…

Nici un dar. Acolo o să mă găseşti. Dacă vrei să ieşi de-aici, ar fi bine să fii şi tu acolo. E… Făcu o pauză, câtă vreme îşi verifică Owen ceasul. Încă funcţiona, probabil că era mecanic, gândi Henry… *patru fără două minute. Îţi pun la dispoziţie o jumătate de oră, apoi, dacă oamenii din grajd n-au început să se mişte, voi scurtcircuita gardul.*

S-ar putea să nu-mi ajungă o jumătate de oră, protestă Henry. Deşi stătea locului, uitându-se la silueta lui Owen din ninsoarea viscolită, respira luctuos, asemenea cuiva prins într-o cursă. Inima lui părea că *este* prinsă într-o cursă.

Va trebui să-ţi ajungă, trimise Owen. *Gardul are dispozitiv de alarmă. Vor izbucni sirenele. Vor lumina şi mai multe reflectoare. Va fi alertă generală. Îşi voi oferi cinci minute după ce rahatul va fi lovit elicele – atât cât numeri până la trei sute, adică – şi, dacă nu apari, voi pleca voios singur.*

N-o să-l găseşti niciodată pe Jonesy fără mine.

Asta nu înseamnă că trebuie să rămân aici să mor *alături de tine, Henry.* Cu calm. Ca şi când i-ar fi vorbit unui copil mic: *Dacă nu ajungi în cinci minute la locul unde voi fi eu, oricum nu va mai exista vreo şansă pentru nici unul dintre noi.*

Acei doi oameni care tocmai s-au sinucis… nu sunt singurii ajunşi în halul ăsta.

Ştiu.

Henry prinse o scurtă sclipire mentală a unui autobuz şcolar galben cu dep. Şcolar millinocket scris pe-o latură. Uitându-se pe fereastră, se vedeau două zgâtii de cranii rânjite. Erau colegii lui Owen Underhill, îşi dădu Henry

seama. Cei alături de care sosise acesta ieri dimineaţă. Oameni care erau fie pe moarte, fie deja morţi.

Uită de ei, răspunse Owen. *Acum trebuie să ne preocupăm de subminarea autorităţii lui Kurtz. În special de grupul Imperial Valley. Dacă acesta există, ai face bine să ştii că vor executa ordinele şi că sunt bine antrenaţi. Iar antrenamentul prevalează întotdeauna asupra confuziei – acesta e scopul antrenamentului. Dacă rămâi prin preajmă, te vor prăji şi te vor rumeni. Ai cinci minute la dispoziţie de-ndată ce se declanşează alarma. Cât numeri până la trei sute.*

Cu greu îţi putea plăcea logica lui Owen, însă era de necontestat.

Prea bine, spuse Henry. *Cinci minute.*

Oricum, din principiu n-ar trebui să-ţi bagi nasul în aşa ceva, îi spuse Owen. Gândul acesta ajunse la Henry coagulat într-un filigran complex de emoţii: frustrare, vină, inevitabila spaimă – în cazul lui Owen Underhill, nu spaima de moarte, ci de ratare. *Dacă e adevărat ce spui tu, atunci totul depinde de noi, dacă ieşim sau nu teferi de aici. Iar tu, care probabil că rişti viaţa întregii lumi din cauza a o sută de picioare dintr-un grajd…*

Nu aşa ar acţiona şeful tău, corect?

Owen avu o reacţie surprinsă – fără cuvinte, în mintea lui Henry apăru doar un „!" ca-n benzile desenate. Apoi, chiar şi peste urletul şi geamătul neîncetat al vântului, îl auzi pe Owen râzând.

Am muşcat-o, frumosule.

Oricum, o să-i pun în mişcare. O să le ofer motivaţia necesară.

Ştiu c-o să-ncerci. Henry nu vedea chipul lui Owen, dar îl simţi zâmbind. Apoi, Owen începu să vorbească cu voce tare:

— După aceea ce facem? Spune-mi din nou.

De ce?

— Poate pentru că şi soldaţii au nevoie de o motivaţie, mai ales atunci când nu respectă ordinele. Şi lasă telepatia deoparte pentru moment – vreau s-o spui cu voce tare. Vreau să aud cuvintele rostite.

Henry se uită la bărbatul care tremura de partea cealaltă a gardului şi spuse:

— După aceea o să devenim eroi. Nu fiindcă aşa vrem noi, ci pentru că nu avem de ales.

Afară, în ninsoare şi vânt, Owen aproba din cap. Aproba din cap şi zâmbea.

— De ce nu? Zise el. De ce mama dracului nu?

În mintea lui, clipocind, Henry văzu imaginea unui băieţel care ţine un platou ridicat deasupra capului. Bărbatul voia ca băieţelul să lase jos platoul – acel platou care-l bântuise atât de mult de-a lungul anilor şi care va rămâne în eternitate spart.

5

Lipsit de vise încă din copilărie, lipsit deci şi de sănătate mentală, Kurtz se trezi aşa cum se trezea mereu: într-o clipă fiind nicăieri, în cealaltă fiind complet treaz şi conştient de existenţa lucrurilor înconjurătoare. Era viu, aleluia, oh, da, era încă o dată în puterea vieţii. Îşi roti capul şi se uită la ceas, dar blestemăţia aia se întrerupsese din nou, în ciuda carcasei antimagnetice, licărind 12-l2-l2, asemenea unui bâlbâit blocat la rostirea unui cuvânt. Aprinse veioza de lângă pat şi ridică ceasul de buzunar de pe noptieră. Patru-zero-opt.

Kurtz îl aşează la loc, îşi aruncă picioarele goale pe podea şi se ridică. Primul lucru de care deveni conştient fu vântul, care încă sufla asemenea unui câine suferind. Al doilea lucru fu că zarva îndepărtată de voci din mintea lui dispăruse complet. Dispăruse telepatia şi asta-l bucura pe Kurtz. Îl ofensase într-un fel esenţial, profund, aşa cum îl ofensau anumite practici sexuale. Gândul că-i putea intra cineva în *minte,* că putea vizita partea superioară a minţii

lui… acel gând fusese îngrozitor. Omuleţii cenuşii meritaseră şi numai pentru asta să fie distruşi, pentru că aduseseră cu ei acest dar dezgustător. Slavă Domnului că se dovedise a fi ceva efemer.

Se dezbrăcă de şortul gri şi rămase gol în faţa oglinzii de pe uşa dormitorului, plimbându-şi ochii de jos în sus, pornind de la picioare (unde începuseră să se vadă primele şerpuiri ale venelor vineţii) şi sfârşind cu podoaba capilară, unde părul lui încărunţit forma un tufiş dezordonat. Avea şaizeci de ani, dar nu arăta foarte rău; venele acelea sparte de pe picioare erau partea cea mai rea. Poseda şi un bagaj genital dat dracului, deşi nu se folosise niciodată de el; femeile erau, în cea mai mare parte, creaturi viclene incapabile de loialitate. Sorbeau vitalitatea unui bărbat. Adânc, într-un cotlon secret al inimii lui, lipsită de sănătate sufletească, unde până şi nebunia îi era franjurită, aplatizată şi total neinteresantă, Kurtz era de părere că până şi sexul era DDOPR. Chiar şi atunci când era practicat pentru procreare, rezultatul era de obicei o tumoare pe creier nu prea diferită de nevăstuicile de căcat.

De la podoaba capilară, Kurtz îşi coborî din nou, încet, privirea, căutând şi cea mai mică pată roşie-tică, cea mai mică iritaţie. Nici o urmă. Se întoarse pe călcâie, se uită cât de bine putu întorcându-şi capul spre spate şi tot nu văzu nimic. Lărgi des-părţitura dintre fese, se uită atent acolo, îşi vârî degetul până la a doua falangă în anus şi nu simţi nimic altceva decât carne.

— Sunt curat, spuse cu vocea scăzută în vreme ce-şi spăla rapid mâinile în micuţa baie a Winnebago-ului. Curat ca-n palmă.

Îmbrăcă la loc şortul, apoi se aşeză pe covoraş ca să-şi ia ciorapii. Era curat, lăudat fie Domnul, era curat. Ce cuvânt perfect: *Curat!* Neplăcutul sentiment al telepatiei – asemenea unui corp transpirat atingându-se de alt corp transpirat – dispăruse. Nu contractase nici cea mai mică urmă de Ripley; îşi verificase până şi limba şi gingiile.

Aşadar, ce-l trezise? De ce i se declanşaseră în minte sirenele de alarmă?

Fiindcă telepatia nu era *singura* formă de percepţie extrasenzorială. Fiindcă, mult înainte ca omuleţii cenuşii să afle de existenţa unui asemenea loc cum era Pământul, uitat demult în cel mai pră-fos şi cel mai rar vizitat colţ al imensei biblioteci interstelare, existase un lucru minor numit instinct, specialitatea *Homo sap*-ilor purtători de uniforme asemenea lui.

— Presimţirea, spuse Kurtz. Buna şi vechea presimţire larg răspândită în America.

Îşi îmbrăcă pantalonii. Apoi, cu pieptul gol încă, ridică aparatul de emisie-recepţie care se afla pe noptieră, lângă ceasul de buzunar (acum era patruşaisprezece; cum părea că se *grăbeşte* timpul, asemenea unei maşini fără frâne avântându-se în josul unui deal, spre o intersecţie aglomerată). Aparatul era o unealtă digitală specială, codată şi cică de nebruiat... Însă o privire rapidă către presupusul lui ceas digital antimagnetic îl făcu să realizeze că nici un aparat nu era „anti-" ceva.

Apăsă butonul emisie/alarmă de două ori. Freddy Johnson răspunse imediat, părând nu *foarte* somnoros… oh, dar acum că sosise vremea zdrobirii, cât de tare tânjea Kurtz (care se născuse Robert Coots, nume, nume, ce-nseamnă un nume) după Underhill. *Owen, Owen,* gândi el, *de ce-ai avut o scăpare chiar acum când am nevoie de tine mai mult, fiule?*

— Şefu'?

— Imperial Valley se pune în mişcare la şase. Repet, Imperial Valley la zero-şase sute, răspunde şi confirmă.

Trebui să audă cu urechile lui confirmarea imposibilului; la dracu', Owen n-ar fi stat pe gânduri nici în visele lui cele mai proaste. Îi oferi lui Fred-dy cel mult patruzeci de secunde să-şi tragă sufletul, înainte să-i spună:

— Închide-ţi clapa, fiu de căţea.

Tăcere şocată din partea lui Freddy.

— Ceva fierbe. Nu ştiu ce, dar m-am trezit dintr-un somn profund în ţipătul alarmei. Acum, v-am ales pe voi, băieţi şi fete, cu un motiv anume, iar dacă încă mai vrei să respiri la vremea prânzului, ai face bine să te pui în mişcare. Spune-i lui Gallagher să intre pe poziţie. Confirmă, Freddy.

— Confirm, şefu'. Un lucru ar trebui să ştiţi – avem trei cazuri de sinucidere, din câte informaţii deţin. S-ar putea să fie mai multe.

Kurtz nu fu nici surprins, nici indignat. În alte împrejurări, sinuciderea n-ar fi doar un lucru comun acceptat, ci chiar nobil – gestul ultim al unui adevărat gentleman.

— Cei din elicoptere?

— Afirmativ.

— Nici unul din Imperial Valley.

— Nu, şefii', nici unul din Imperial Valley.

— Bine. Muşamalizează, bătrâne. Avem probleme. Nu ştiu care sunt acestea, dar ştiu că sunt pe vine. Cu surle şi trâmbiţe.

Kurtz aruncă aparatul pe masă şi continuă să se îmbrace. Voia încă o ţigară, dar le terminase pe toate.

6

Cândva, în grajdul bătrânului Gosselin se aflase o cireadă destul de mare de vaci şi, deşi interiorul, aşa cum se prezenta acum, n-ar fi întrunit standardele USDA{68}, clădirea era totuşi într-o stare bună. Soldaţii montaseră înăuntru câteva becuri de mare voltaj care aruncau o lumină sclipitoare asupra staulelor, asupra separeuri lor din camera de muls şi asupra pătulelor din pod şi de la parter. Montaseră, de asemenea şi câteva radiatoare, iar grajdul vălurea de o căldură pulsatilă, aproape febrilă. Henry îşi trase în jos fermoarul de la haină imediat ce păşi înăuntru şi, totuşi, simţi transpiraţia ieşindu-i prin pielea de pe faţă. Bănuia că şi pilulele primite de la Owen aveau o contribuţie

în direcţia aceasta – mai luase una după ce ieşise din şopron.

Prima lui observaţie când se uită în jur fu cât de asemănător era grajdul cu numeroasele tabere de refugiaţi pe care le văzuse: ale sârbilor bosniaci din Mecedonia, ale rebelilor haitieni după debarcarea Marinei Unchiului Zăhărel în Port-au-Prince, ale exilaţilor africani care-şi părăsiseră ţările natale din cauza bolilor, foametei, războiului civil sau a unei combinaţii a acestora trei. Te obişnuiai să vezi asemenea lucruri la ştirile de la televizor, dar în acel caz, imaginile veneau întotdeauna de foarte departe; oroarea cu care se uita cineva la ele era aproape de cinism. Acesta însă nu era un loc în care nu intrai decât cu paşaport. Aceasta era o fermă de vaci din Noua Anglie. Oamenii înghesuiţi aici nu purtau zdrenţe şi danşichiuri murdare, ci canadiene marca Bean's, pantaloni bufanţi (perfecţi pentru cartuşele de rezervă) din Republica Bananieră, lenjerie intimă marca Fruit of the Loom. Aspectul era acelaşi, totuşi. Singura diferenţă pe care o observă era cât de nedumeriţi încă mai păreau cu toţii. Aşa ceva nu se putea întâmpla în ţara serviciului telefonic la distanţă Sprint Nickel Nights.

Rezidenţii acestui loc acopereau în mare parte podeaua din mijloc, pe care fusese împrăştiat fân (peste care ei îşi aşezaseră jachetele). Dormeau în grămezi mici sau grupuri de familie. Mai erau câţiva în pătule şi încă trei sau patru în fiecare dintre staule. Încăperea era plină de sforăituri şi gâlgâieli şi de gemetele celor care visau urât. Undeva, un copil plângea. Există şi un sistem de amplificare Muzak prin care se difuza muzică: lui Henry, acesta i se părea cel mai bizar dintre lucruri. Chiar în acest moment, sufletele damnate care moţăiau în grajdul bătrânului Gosselin ascultau Orchestra Fred Waring interpretând suav la vioară o versiune greoaie a „Unei Seri Magice".

Anxios cum era, toate ieşeau puternic în evidenţă cu o claritate sclipitoare, exclamatoare. *Câte jachete şi căciuli*

portocalii! Gândi el. *Măi, să fie! E Halloween-ul în iad!*

Era, desigur şi o cantitate suficientă de materie roşie-aurie. Henry o văzu crescând în pete pe obraji, în urechi, printre degete; văzu, de asemenea, pete crescând pe bârne şi pe cablurile electrice ale numeroaselor becuri atârnând din tavan. Mirosul predominant era cel de fân, însă lui Henry nu-i fu greu să discearnă dedesubt mirosul alcoolului etilic amestecat cu un strop de sulf. Asemenea sforăielilor, se auzeau şi o mulţime de băşini – păreau şase sau şapte muzicieni complet netalentaţi încercând să sufle în tube şi saxofoane. În alte condiţii, ar fi fost amuzant… sau poate chiar în condiţiile acestea, pentru o persoană care nu văzuse vietatea aceea ca nevăstuica zbătându-se şi sâsâind pe patul însângerat al lui Jonesy.

Câţi dintre ei incumbă chestiile alea? Se întrebă Henry. Răspunsul nu conta, credea el, fiindcă ne-văstuicile erau cât se poate de inofensive. Poate că ar reuşi să supravieţuiască fără gazdele lor în grajdul acesta, dar afară, în furtună, unde vântul sufla viscolind zăpada şi unde temperatura era sub zero grade, n-ar fi avut nici o şansă.

Trebuia să le vorbească acestor oameni…

Nu, nu era bine spus. Ce trebuia să facă era să-i sperie de să le sară inima din piept. Trebuia să-i facă să se mişte în ciuda căldurii de aici şi a frigului de afară. Înainte fuseseră vaci acolo; vaci erau şi acum. El trebuia să le transforme din nou în oameni – oameni speriaţi, supăraţi din cale-afară. Putea face asta, dar nu singur. Iar ceasul ticăia. Owen Underhill îi dăduse o jumătate de oră. Henry estima că un sfert din acest răstimp se scursese deja.

Am nevoie de un megafon, gândi el. *Asta-i primul pas.*

Se uită în jur, ochi un bărbat corpolent şi chelios care dormea pe o rână la stânga uşii care dădea în camera de muls şi se îndreptă într-acolo să-l vadă mai bine. *Credea* că e unul dintre cei pe care-i dăduse afară din şopron, dar nu era sigur. Când era vorba de vânători, bărbaţii corpolenţi şi chelioşi erau ca gaura din covrig.

Insă era chiar Charles, iar birusul reîmpodobea ceea ce bunul Charles fără-ndoială că numea „magnetul lui de atras puicuţe". *Cine are nevoie de tratamentul antichelire Rogaine când ai o astfel de alternativă?* Gândi Henry, apoi rânji.

Charles era numai bun pentru ce avea el în gând; chiar mai mult, Marsha dormea în apropiere, ţinându-l pe Darren de mână, domnul Joint-Uriaş-din-Newton. Birusul cobora acum pe obrazul fin al Marshei. Soţul ei era încă neatins, dar cumnatul lui – Bill, aşa-l chema? – Era plin ochi cu birus. *Cel-mai-arătos,* gândi Henry.

Îngenunche lângă Bill, îi luă mâna presărată cu birus şi pătrunse cu vocea în jungla încârligată a viselor lui rele. *Trezeşte-te, Bill. Fuguţa-sus. Trebuie să ieşim de aici. Şi, dacă mă ajuţi, putem face asta. Trezeşte-te, Bill.*

Trezeşte-te şi fii erou.

7

Se întâmplă cu o viteză uluitoare.

Henry simţi mintea lui Bill ridicându-se spre a sa, scăpată din braţele coşmarurilor care o încorsetaseră, întinzându-se spre Henry aşa cum s-ar întinde un om pe cale de înec spre salvamarul care a venit înot să-l salveze. Minţile lor se îmbinară asemenea tampoanelor a două vagoane.

Nu vorbi, nu încerca să vorbeşti, îi spuse Henry. *Ascultă, doar. Avem nevoie de Marsha şi de Charles. Noi patru ar trebui să fim îndeajuns.*

Ce...

Nu avem timp, Bill. Să mergem.

Bill scutură mâna cumnatei sale. Ochii Marshei se deschiseră pe dată, de parcă numai asta ar fi aşteptat, iar Henry simţi toate indicatoarele din mintea sa mai adăugând o cifră numărătoarei. Femeia nu adăpostea la fel de multe excrescenţe ca şi Bill, însă, poate, avea un talent nativ mai mare. Luă mâna lui Charles fără a pune vreo întrebare. Henry bănuia că femeia deja intuise ce se petrecea şi ce

trebuia făcut. Din fericire, intuise şi nevoia de-a se grăbi. Oamenii armatei aveau de gând să-i omoare pe cei de aici, după care voiau să-i arunce la lada de gunoi.

Charles se ridică rapid în şezut; ochii larg deschişi îi ieşeau din orbitele adipoase. Se ridică în picioare de parcă l-ar fi îmbrâncit cineva. Toţi patru stăteau acum în picioare, ţinându-se de mâini asemenea participanţilor la o şedinţă de spiritism… ceea ce, reflectă Henry, nu era foarte departe de natura situaţiei prezente.

Daţi-mi mie puterile voastre, le spuse, iar ei i le dădură. Avea impresia că ţine o baghetă magică în mână.

Ascultaţi-mă, strigă el.

Capetele se ridicară; unii se treziră din somnuri profunde ca şi când ar fi fost electrocutaţi.

Ascultaţi-mă şi daţi-mi putere… Împuterniciţi-mă! Mă înţelegeţi? Împuterniciţi-mă! E singura voastră şansă, aşa că ÎMPUTERNICIŢI-MĂ!

Făcură ce le ceru la fel de instinctual ca o persoană fluierând o melodie sau ţinând ritmul cu bătăi din picior. Dacă le-ar fi lăsat timp să se gândească la cererea lui, le-ar fi fost probabil mai greu să răspundă, poate chiar imposibil, dar nu le lăsă. Cei mai mulţi dintre ei dormiseră, iar el îi surprinsese pe cei infectaţi, pe telepatici, pe cei cu minţile larg deschise.

Deschizându-se şi el din instinct, Henry le trimise o serie de imagini: soldaţi cu măşti pe faţă împresurând grajdul, unii purtând arme, alţii purtând în spate recipiente conectate la furtunuri lungi. Transformă chipurile soldaţilor în caricaturi inspirând cruzime, cum apar pe prima pagină a ziarelor. La o comandă amplificată prin portavoce, din furtunuri ieşiră jerbe de foc lichid: napalm. Pereţii şi acoperişul grajdului luară de-ndată foc.

Henry mută imaginea înăuntrul grajdului, trimiţând secvenţe cu oameni ţipând şi agitându-se. Foc lichid picură prin găurile acoperişului cuprins de flăcări şi aprinse fânul din pătule. Iată aici un bărbat cu părul în flăcări; iată colo o

femeie cu o canadiană arzândă încă împodobită cu biletele de telescaun de la Sugarloaf şi Ragged Mountain.

Se uitau acum cu toţii la Henry – la Henry şi la prietenii lui cu care se ţinea de mână. Doar telepaticii recepţionau imaginile, însă poate mai bine de şaizeci la sută dintre cei din grajd erau infectaţi şi chiar şi cei sănătoşi fură cuprinşi de starea de panică; valul mare ia toate bărcile în spinare.

Strângând tare mâna lui Bill cu una din mâinile sale şi pe a Marshei cu cealaltă, Henry schimbă imaginile la cadrul exterior din nou. Foc; soldaţi dispuşi în cerc în jurul grajdului; o voce amplificată strigând soldaţilor să se asigure că nimeni nu scapă cu viaţă.

Deţinuţii stăteau acum în picioare, vociferând din ce în ce mai tare cu glasuri speriate (mai puţin telepaticii puternici; ei doar se uitau fix la el, cu ochii lor spectrali încastraţi în feţele lor năpădite de birus). El le arătă grajdul arzând asemenea unei torţe în noaptea stăpânită de ninsoare, vântul transformând infernul acesta într-o explozie, într-o furtună de foc, iar furtunurile scuipătoare de napalm continuau să curgă şi vocea amplificată continua să îndemne: "*AŢI AUZIT BINE, OAMENI BUNI, ARDEŢI-I PE TOŢI, NU LĂSAŢI NICI UNUL SĂ SCAPE CU VIAŢĂ, EI SUNT CANCERUL, IAR NOI SUNTEM LEACUL!*"

Imaginaţia scoase acum toată seva la suprafaţă, hrănindu-se din sine însuşi cu un fel de frenezie. Henry trimise imagini ale puţinilor oameni care reuşiseră să găsească o ieşire sau care se strecura-seră afară pe ferestre. Mulţi dintre aceştia erau cuprinşi de flăcări. Unul era o femeie cu un copil strâns la piept. Soldaţii îi mitraliară pe toţi, mai puţin pe femeie şi pe copil, care fură transformaţi în torţe de napalm în vreme ce alergau.

— *Nu!* Strigară mai multe femei la unison, iar Henry realiză cu un soi de mirare bolnăvicioasă că toţi, chiar şi cei care nu aveau copii, îşi văzuseră propriile chipuri în locul celui al femeii arzânde.

Erau în picioare acum, se înghesuiau unii în ceilalţi aidoma vitelor în timpul unei furtuni cu fulgere. Trebuia să-i pună în mişcare înainte ca ei să aibă timp să reconsidere situaţia, poate chiar să se răzgândească.

Adunând forţa minţilor unite cu a sa, Henry le trimise o imagine a magazinului.

ACOLO! Strigă spre ei. *E SINGURA VOASTRĂ ŞANSĂ! PRIN MAGAZIN, DACĂ PUTEŢI; DĂRÂMAŢI GARDUL, DACĂ-I ÎNCUIATĂ UŞA! NU VĂ OPRIŢI, NU EZITAŢI! AJUNGEŢI ÎN PĂDURE! ASCUNDETI- VĂ ÎN PĂDURE! AU DE GÂND SĂ ARDĂ LOCUL ĂSTA, GRAJDUL ŞI PE TOŢI CEI DINĂUNTRU, IAR PĂDUREA E SINGURA VOASTRĂ SCĂPARE! ACUM, ACUM!*

Adânc în străfundurile imaginaţiei sale, plutind pe aripile pilulelor primite de la Owen şi trimiţând cu toată puterea lui – imagini ale probabilei siguranţe de acolo, ale morţii sigure de aici, imagini la fel de simple ca şi cele din cărţile de colorat ale copiilor – era doar vag conştient că începuse să repete cu voce tare:

— *Acum, acum, acum.*

Marsha Chiles îi urmă exemplul, la fel făcu apoi şi cumnatul ei, apoi Charles, apoi bărbatul cu magnetul-de-atras-puicuţe suprapopulat de birus.

— *Acum! Acum! Acum!*

Deşi era imun la birus şi, în consecinţă, deloc mai telepat decât orice animal normal, Darren nu era imun la tensiunea crescândă şi se alătură şi el corului.

— *Acum! Acum! Acum!*

Sări de la o persoană la alta şi de la un grup la altul, o infecţie cu transfer pe bază de panică mai contagioasă ca birusul:

— *Acum! Acum! Acum!*

Grajdul tremura de voci. Pumnii se ridicau la unison, ca la un concert rock.

— *ACUM! ACUM! ACUM!*

Henry le permise să preia scandarea şi s-o amplifice, ridicând şi el pumnul fără să-şi dea seama, proiectându-şi dureros braţul în aer atâta cât îi permitea lungimea lui, chiar în vreme ce-şi reamintea să nu se lase prins în ciclonul de minţi căruia-i dăduse naştere: când *ei* se vor duce înspre nord, el va merge înspre sud. Aştepta să se ajungă la un punct de la care întoarcerea să fie imposibilă – punctul aprinderii, al combustiei spontane.

Acesta sosi.

— Acum, şopti el.

Adună mintea Marshei, a lui Bill, a lui Charlie… şi apoi şi cele ale oamenilor care erau aproape şi care se agăţaseră de-a lui într-un mod aparte. Le alipi, le comprimă, apoi proiectă acel unic cuvânt asemenea unui glonţ de argint asupra minţilor celor trei sute şaptesprezece oameni din grajdul bătrânului Gosselin:

ACUM.

Fu un moment de tăcere absolută înainte ca uşa infernului să se deschidă larg.

8

Chiar înainte de amurg, două duzini de pichete (erau mai degrabă nişte toalete ambulante, cu pisoarele şi bideurile smulse) cu câte două santinele în fiecare fuseseră montate la anumite intervale de-a lungul gardului împrejmuitor. Pichetele acestea erau dotate cu radiatoare, care împrăştiau o lumină letargică în spaţiul îngust; din această cauză, gărzile nu aveau nici o intenţie să iasă afară. Din când în când, unul dintre ei deschidea uşa ca să lase să intre o pală de aer proaspăt aducător de zăpadă, dar mai departe de atât nu mergeau gărzile întru expunerea lor la lumea de afară. Cei mai mulţi dintre ei erau soldaţi antrenaţi pentru menţinerea păcii, fără capacitatea viscerală de-a pricepe cât de mare era miza acestui joc, aşa încât nu făceau decât să-şi împărtăşească poveşti despre sex, maşini, goluri, sex, familiile lor, viitorul lor, sex,

experienţe legate de băutură şi droguri şi sex. Nu-l observaseră pe Owen Underhill venind în două rânduri la şopron (ar fi fost perfect vizibil atât de la Pichetul 9, cât şi de la Pichetul 10) şi erau ultimii care ştiau că se punea la cale o revoltă de proporţii maxime.

Şapte alţi soldaţi, băieţi care stătuseră pe lângă Kurtz o vreme mai îndelungată şi care, aşadar, aveau pielea puţin mai tăbăcită, se aflau în spatele magazinului, lângă soba cu lemne, jucând cărţi în acelaşi birou unde Owen îi pusese lui Kurtz să asculte casetele cu *ne nous blessez pas* în urmă cu aproximativ două secole. Şase dintre jucătorii de cărţi erau santinele. Al şaptelea era colegul lui Stancă Brodsky, Gene Cambry. Cambry nu reuşise să adoarmă. Motivul era ascuns sub o brăţară confecţionată din pânză elastică. Nu ştia, oricum, cât timp îi va mai fi de folos brăţara, fiindcă materia roşietică de sub ea se extindea. Dacă nu avea grijă, cineva ar putea-o vedea… după care, în loc să joace cărţi în birou, s-ar putea vedea în grajd alături de toţi acei John Q.

Oare ar fi măcar singurul? Ray Parsons avea o bucată mare de vată într-o ureche. El spunea că e din cauza unei otalgii, dar cum să fii sigur? Ted Trezewski avea un bandaj pe unul din braţele lui cărnoase şi pretindea că se zgâriase când întindea sârma ghimpată cu mult mai devreme în acea zi. Poate că era adevărat. George Udall, superiorul direct al lui Stancă în vremuri mai normale, purta o căciulă împletită pe capul lui chel; blestemăţia aceea îl făcea să arate ca un rapper alb în vârstă. Poate că nu era nimic altceva sub ea decât pielea scalpului, însă era prea cald aici înăuntru pentru a purta căciulă, nu-i aşa? Mai ales una împletită.

— Dă cu banul, spuse Howie Everett.

— Anunţă, spuse Danny O'Brian.

Parsons anunţă; la fel şi Udall. Cambry de-abia auzi. În mintea lui se ivi o imagine a unei femei strângând la piept un copil. In vreme ce se împleticea să traverseze padocul înzăpezit, un soldat o transformă într-o torţă de napalm.

Cambry se crispa, îngrozit, spunându-şi că imaginea aceasta îi fusese servită de propria sa conştiinţă vinovată.

— Gene? Întrebă Al Coleman. Ai de gând să anunţi sau…

— Ce-i aia? Întrebă Howie încruntat.

— Ce-i ce? Spuse Ted Trezewski.

— Dacă asculţi cu atenţie, o s-auzi, replică Howie.

Leah tâmpit: Cambry auzi în gând această încheiere nerostită. O dată ce le fusese supusă atenţiei, zarva de voci căpătă consistenţă, înălţându-se pe deasupra vântului, căpătând cu rapiditate putere şi stăruinţă.

— *Acum! Acum! Acum! Acum! ACUM!*

Venea dinspre grajd, chiar din spatele lor.

— Ce drăcovenie împieliţată-i asta? Întrebă Udall pe un ton meditativ, clipind deasupra mesei pliante pe care se afla amalgamul de cărţi de jos, scrumiere, jetoane şi bani. Gene Cambry înţelese pe dată că, la urma urmei, nu se afla nimic altceva decât piele sub căciula aceea de lână. Udall fusese pus la conducerea acestui mic grup, dar nu avea nici o idee cu privire la ce se întâmpla. Nu vedea pumnii ridicaţi în aer, nu auzea puternica voce-a-gândului care dădea tonul acestei psalmodieri.

Cambry observă panică pe chipurile lui Parsons, Everett şi Coleman. Şi ei vedeau lucrurile acelea. Pe când cei neinfectaţi păreau doar nedumeriţi, pe ei îi năpădi înţelegerea.

— Nenorociţii-o să scape, spuse Cambry.

— Nu fi prost, Gene, spuse George Udall. Nu ştiu ce-i aşteaptă. Pe lângă asta, sunt *civili.* Scapă doar de puţin stre…

Cambry nu mai auzi restul din cauza unui singur cuvânt – *ACUM* – care-i fulgeră prin creier asemenea unui ferăstrău electric. Ray Parsons şi Al Co-leman se crispară. Howie Everett strigă de durere, ducându-şi mâinile la tâmple, genunchii lovindu-i-se de dedesubtul mesei şi împrăştiind peste tot jetoane şi cărţi de jos. O bancnotă de un dolar ateriză pe plita sobei încinse şi luă foc.

— Oh, fute-o buhă, uite ce-ai fă…, începu Ted.

— Vin, spuse Cambry. Vin după *noi.*

Parsons, Everett şi Coleman plonjară după carabinele M-4 sprijinite de cuierul bătrânului Gosse-lin. Ceilalţi se uitară la ei surprinşi, încă rămaşi cu trei paşi în spate… apoi, când deţinuţii loviră uşile grajdului, se auzi o bubuitură prelungă. Uşile acelea fuseseră închise din exterior cu lacăte mari de fier din dotarea armatei. Acestea rezistară, dar lemnul îmbătrânit cedă, despicându-se şi împroş-când aşchii.

Prizonierii ieşiră în şuvoi prin spărtură, strigând "*Acum! Acum!*" în suflarea înzăpezită a vântului şi călcând câţiva dintre semenii lor în picioare.

Şi Cambry sări de pe scaun, luă una dintre armele cu foc automat, după care aceasta îi fu smulsă din mâini.

— Asta-i a mea, nenorocitule, mârâi Ted Trezewski.

Erau mai puţin de optsprezece metri între uşile spulberate ale grajdului şi spatele magazinului. Ceata de oameni goni de-a lungul acestei distanţe, strigând: *„ACUM! ACUM! ACUM!"*

Masa de pocher se răsturnă cu un bufnet, împrăştiind mizerii peste tot. Alarma externă se declanşă când primii deţinuţi se loviră de gardul cu două rânduri de sârmă şi fie se prăjiră, fie se agăţară asemenea peştilor în ghimpii supradimensionaţi. Câteva clipe mai târziu, ţipătului pulsatil al alarmei i se alătură o sirenă sincopată, alarma Cartierului General căreia i se spunea uneori Situaţia Triplu Şase, sfârşitul lumii. Din toaletele ambulante de plastic servind drept pichete, feţe surprinse şi speriate se uitau uluite pe furiş afară.

— Grajdul! Strigă cineva. Concentraţi-vă asupra grajdului! E-o evadare!

Santinelele tropotiră în zăpadă, mulţi dintre ei desculţi, mişcându-se de-a lungul părţii exterioare a gardului, neştiind că fusese scurtcircuitat de greutatea a mai mult de optzeci de vânători kamikaze, cu toţii strigând *„ACUM"* din

toţi rărunchii, chiar şi când începură să tremure şi să se prăjească şi să moară.

Nimeni nu observă bărbatul singur – înalt, costeliv, purtând o pereche demodată de ochelari cu rame de corn – care porni din spatele grajdului şi merse în diagonală prin nămeţii din padoc. Deşi Henry nu putea nici vedea, nici simţi pe cineva acordându-i atenţie, începu să fugă. Se simţea îngrozitor de expus în luminile strălucitoare, iar cacofonia sirenei şi a alarmei externe îl făcea să se simtă panicat şi pe jumătate nerod… se simţea aşa cum îl făcuse să se simtă plânsetul lui Duddits, în acea zi, în spatele depozitului Fraţilor Tracker.

Se ruga lui Dumnezeu să-l aştepte Underhill. Nu-şi dădea seama unde se afla, zăpada era prea mare ca să poată vedea până în capătul celălalt al padocului, dar va ajunge în curând acolo şi arunci va afla.

9

Kurtz era îmbrăcat aproape complet, cu excepţia unui bocanc, când se declanşă alarma şi când luminile de urgenţă se aprinseră, inundând această bucată de pământ uitată de Dumnezeu cu şi mai multă strălucire. Nu fu surprins, nici consternat, simţi doar un amestec de uşurare şi întristare. Uşurare pentru că, orice ar fi fost ceea ce-i rosese nervii, scosese acum capul la iveală. Întristare fiindcă blestemata asta de mizerie nu mai aşteptase vreo două ore. Încă două ore şi şi-ar fi reglat conturile în toată afacerea asta.

Deschise brutal uşa Winnebago-ului cu mâna dreaptă, încă ţinând celălalt bocanc cu stânga. Un răget sălbatic se auzea dinspre grajd, genul de strigăt războinic la care inima lui vibra în pofida tuturor lucrurilor. Suflarea puternică a vântului scăzu puţin, dar nu destul; era o conspiraţie generală, se părea. De undeva din rândurile bine hrănite, timorate, repetându-şi nu-se-poate-întâmpla-

aici ale civililor, se ridicase un Spartacus – cine s-ar fi putut gândi la aşa ceva?

Blestemata de telepatie-i de vină, gândi el. Instinctele lui, întotdeauna excelente, îi spuneau că aceasta era o problemă serioasă, că asista la o răsturnare de situaţie la scară cu adevărat mare, dar el, cu toate acestea, zâmbea. *Blestemata de telepatie trebuie să fie de vină. Au adulmecat ce se va întâmpla... şi cineva s-a hotărât să facă ceva în privinţa asta.*

Chiar sub ochii lui, o ceată pestriţă de oameni, cei mai mulţi îmbrăcaţi în canadiene şi purtând căciuli portocalii, ieşi anevoie prin porţile diforme şi sfărmate ale grajdului. Unul căzu într-o scândură ruptă şi fu străpuns asemenea unui vampir. Unii se împiedicară, căzură în zăpadă şi fură călcaţi în picioare. Toate becurile erau acum aprinse. Kurtz se simţea aidoma unuia care şade în primul rând la un meci de box. Vedea absolut tot.

Pâlcuri de evadaţi, cincizeci sau şaizeci în fiecare dintre ele, se desprinseră ordonate din ceată, asemenea unor grupe de soldaţi la instructaj şi se năpustiră în gard pe ambele părţi ale magazina-şului acela infect. Fie nu ştiau că trecea o cantitate mortală de electricitate prin fire, fie nu le păsa. Ceilalţi, corpul principal al cetei, se năpustiră direct asupra părţii din spate a magazinului. Acela era locul cel mai vulnerabil din perimetru, dar asta nu conta. Kurtz credea că revolta va reuşi.

În nici unul din planurile lui de siguranţă nici măcar nu luase în calcul un asemenea scenariu: două sau trei sute de luptători supraponderali de noiembrie pornind un atac *banzai* gen n-ai-curaj-nu-câştigi. Nu se aşteptase niciodată ca ei să facă altceva decât să stea cuminţi locului, cerând o judecată dreaptă până în clipa în care aveau să fie puşi pe grătar.

— Nu-i rău, băieţii mei, spuse Kurtz.

Mirosi altceva începând să ardă – probabil blestemata lui de carieră – dar sfârşitul oricum se apropia, iar el îşi alesese

o operaţiune dată dracului cu care să-şi facă ieşirea din scenă, nu-i aşa? Din câte ştia Kurtz, omuleţii cenuşii din spaţiul extraterestru erau de o importanţă strict secundară. Dacă el ar fi hotărât importanţa evenimentelor, titlurile din capul paginilor ar fi spus: surpriză! Americanii noii ere dau dovadă de puţin curaj! Remarcabil. Aproape că era păcat să-i dobori la pământ.

Sirena Cartierului General îşi înălţa şi-şi cobora glasul în noaptea albită de zăpadă. Primul val de oameni lovi peretele din spate al magazinului. Kurtz aproape că văzu întreaga construcţie tremurând.

— Blestemata asta de telepatie, spuse Kurtz, rânjind.

Îi vedea pe oamenii lui reacţionând, în primul val fiind cei de la pichete, alţii venind dinspre parcul auto, dinspre administraţie şi dinspre semirulotele care serveau drept cazărmi. Apoi, zâmbetul de pe buzele lui Kurtz începu să se şteargă, fiind înlocuit de o expresie de nedumerire.

— Împuşcaţi-i, spuse. De ce nu-i împuşcaţi?

Unii îi împuşcau, dar nu destui – nici pe departe destui. Lui Kurtz i se păru că simte mirosul panicii. Oamenii lui nu trăgeau fiindcă făceau pe ei de frică. Sau fiindcă ştiau că urmau ei la malaxor.

— Blestemata asta de telepatie, repetă el şi, dintr-o dată, un foc de armă automată se declanşă în magazin. Ferestrele biroului unde el şi cu Owen Underhill ţinuseră prima consfătuire se aprinseră într-o clipocire repetată de lumini strălucitoare. Două dintre ele fură sparte. Un bărbat încercă să iasă pe una dintre acestea şi Kurtz avu timp să-l recunoască pe George Udall înainte ca George să fie prins de picior şi tras înapoi înăuntru.

Oamenii din birou se luptau cel puţin, acesta însă era un lucru elementar; acolo înăuntru se ducea o luptă pentru propriile vieţi. Puştanii care veniseră în fugă în cea mai mare parte încă mai fugeau. Kurtz se gândi să lase bocancul din mână şi să-şi ia pistolul de nouă milimetri. Să

împuşte câţiva dintre sperioşii ăştia. Să-şi depăşească, de fapt, limitele. Totul se dărâma în jurul lui, de ce n-ar face-o?

Din cauza lui Underhill, de aceea. Owen Underhill jucase un rol în crearea acestei debandade. Kurtz ştia asta aşa de bine cum îşi ştia şi propriul nume. Treaba asta putea a încălcare de linie, iar să încalce linia era una din specialităţile lui Owen Underhill.

Alte împuşcături din biroul lui Gosselin… strigăte de durere… apoi chiote triumfale. Ostrogoţii ăştia, genii întrale calculatoarelor, băutori de Evian, mâncători de salate, îşi atinseseră obiectivul. Kurtz închise uşa Winnebago-ului în mijlocul acestei scene şi se grăbi înapoi în dormitor să-l sune pe Freddy Johnson. Încă mai ţinea bocancul în mână.

10

Cambry stătea în genunchi în spatele biroului lui Moş Gosselin când primul val de prizonieri îşi croi drum cu forţa înăuntrul magazinului. Deschidea sertarele, căuta disperat o armă. Faptul că nu găsi nici una îi salvă mai mult ca sigur viaţa.

— *ACUM! ACUM! ACUM!* Strigară prizonierii care se apropiau. Se auzi o bufnitură monstruoasă în peretele din spate al magazinului, ca şi când ar fi intrat o maşină în el. De afară, Cambry auzea un pârâit suculent când primii deţinuţi intrară în gard. Luminile din birou începură să clipească.

— Rămâneţi împreună, oameni buni! Strigă Danny O'Brian. Pentru numele lui Iisus, rămâneţi împre…

Uşa din spate ieşi din balamale cu atâta putere, că fu proiectată de-a binelea de-a lungul camerei, apărându-i pe primii oameni care strigau şi care se înghesuiau la ieşirea din faţă. Cambry se feri, cu mâinile împreunate la ceafă, când uşa ateriză într-o parte pe biroul sub care se afla el.

Sunetul armelor comutate pe foc automat era asurzitor în camera îngustă, acoperind până şi ţipetele răniţilor, însă Cambry înţelese că nu trăgeau cu toţii. Trezewski, Udall şi

O'Brian trăgeau, dar Coleman, Everett şi Ray Parsons stăteau doar cu armele sprijinite de piept şi cu nişte expresii uimite pe feţe.

Din adăpostul lui fortuit, Gene Cambry văzu prizonieri avansând în încăpere, îi văzu pe primii dintre ei fiind nimeriţi de gloanţe şi căzând asemenea unor sperietori de ciori; le văzu sângele mânjind pereţii şi reclamele la supa de fasole şi directiva OSHA. Îl văzu pe George Udall aruncându-şi arma în doi oameni mătăhăloşi îmbrăcaţi în portocaliu, apoi întorcându-se pe călcâie şi fugind spre una dintre ferestre. George reuşi să iasă pe jumătate şi fu tras înapoi înăuntru; un bărbat cu Ripley cres-cându-i pe obraz, asemenea unui semn de mamă, îşi înfipse dinţii în gamba lui George, ca şi când ar fi fost un copan de curcan, în vreme ce alt om îl tăie pe George la cap, mişcându-i corpul prea tare la stânga. Aerul din încăpere era albastru din pricina fumului de cordită, dar reuşi să-l vadă pe Al Coleman aruncându-şi arma şi preluând litania – *„Acum! Acum! Acum!".* Şi-l văzu şi pe Ray Par-sons, în mod normal cel mai cuminte dintre ei, în-torcându-şi arma spre Danny O'Brian şi zburându-i creierii.

Problema era simplă acum. Meciul se ţinea între infectaţi şi cei imuni.

Biroul fu lovit şi trimis lângă perete. Uşa căzu peste Cambry şi, înainte să se poată ridica, oamenii prinseră să fugă, călcând peste uşă, strivindu-l. Se simţea asemenea unui cowboy care a căzut din şa în timpul unei învălmăşeli. *O să mor sub chestia asta,* gândi el, apoi, pentru o clipă, apăsarea uciga-şă dispăru. Se împinse în genunchi, ajutându-se de muşchii îmbibaţi în adrenalină şi uşa căzu de pe el în partea stângă, luându-şi rămas bun cu un ghiont răutăcios al clanţei în şoldul lui. Cineva îi servi o lovitură cu piciorul în coaste, un alt bocanc îi juli urechea dreaptă, apoi reuşi să se ridice. Camera era îngreunată de fum, vibra de urlete şi ţipete. Patru sau cinci vânători corpolenţi fură izbiţi de soba cu lemne, care se desprinse de burlan şi se

prăbuşi într-o rână, vărsând bucăţi înflăcărate de arţar pe podea. Banii şi cărţile de jos se aprinseră. Se simţi mirosul greu al jetoanelor de plastic pentru pocher topindu-se. *Alea erau ale lui Ray,* gândi Cambry fără coerenţă. *Le avea şi în Golf. Şi în Bosnia.*

Rămase în picioare, ignorat în debandada generală. Evadaţii nu aveau nevoie să folosească uşa dintre birou şi magazin; întregul perete – nimic altceva în realitate decât un panou despărţitor şubred – fusese doborât la pământ. Şi bucăţi din acesta luau foc de la soba răsturnată.

— Acum, şopti Gene Cambry. Acum.

Îl văzu pe Ray Parsons fugind alături de ceilalţi spre partea din faţă a magazinului, cu Howie Everett urmându-l din spate. Howie apucă o franzelă de pâine fugind pe culoarul din mijloc.

Un tip bătrân şi deşirat, cu o căciulă lălâie în cap şi cu un pardesiu în spate, fu împins în faţă peste soba răsturnată, apoi fu călcat în picioare. Cambry îi auzi strigătele ascuţite, guiţate, când faţa i se lipi de plită şi apoi începu să fiarbă.

Îl auzi şi *îl simţi.*

— *Acum!* Strigă Cambry, cedând şi alăturându-se celorlalţi. *Acum!*

Făcu un salt mare peste flăcările crescânde izbucnind din sobă şi fugi, cufundându-şi mica lui minte în mintea cea mare.

Oricum ai fi privit lucrurile, Operaţiunea Blue Boy se încheiase.

11

Henry se opri la trei sferturi din drumul pe care-l parcurgea prin padoc, gâfâind după aer şi strân-gându-se de pieptul zbuciumat. În spate se afla Armaghedonul la purtător pe care-l dezlănţuise; înainte nu vedea altceva decât întuneric. Blestematul ăla de Underhill îl abandonase, îl…

Încetişor, frumosule – încetişor.

Luminile clipiră de două ori. Henry se uitase în direcţia greşită, asta era tot; Owen parcase cu puţin mai la stânga colţului sud-vestic al padocului. Henry vedea acum cu claritate silueta Sno-Cat-ului. Din spatele lui răzbăteau ţipete, urlete, ordine, împuşcături. Nu atâtea împuşcături câte se aşteptase el, dar nu avea timp acum să se-ntrebe de ce.

Grăbeşte-te! Strigă Owen. *Trebuie să plecăm de-aici!*

Vin cât pot de repede – aşteaptă.

Henry se puse din nou în mişcare. Orice ar fi fost în pilulele stenice ale lui Owen, începea deja să-şi slăbească efectul, iar picioarele lui se îngreunară. Coapsa îl mânca nebuneşte, la fel şi gura. Simţea materia aceea acoperindu-i limba. Era ca pişcătura unei băuturi carbogazoase care nu mai dispărea.

Owen tăiase gardul – atât sârma ghimpată, cât şi cea dreaptă. Acum stătea în faţa Sno-Cat-ului (era alb ca să se camufleze în zăpadă, aşa că nu era de mirare că nu-l văzuse Henry), cu o armă automată sprijinită de şold, încercând să se uite în toate direcţiile deodată. Mulţimea de lumini îi proiectau şase umbre pe pământ; acestea radiau de la bocanci aidoma unor indicatoare de ceas suprarealiste.

Owen îl prinse pe Henry pe după umeri. *Eşti bine?*

Henry aprobă din cap. Când Owen începu să-l tragă spre Sno-Cat, se auzi o explozie puternică, răsunătoare, ca şi când ar fi aruncat cineva în aer cel mai mare scrin din lume. Henry se feri, se împiedică în propriile picioare şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi susţinut Owen.

Ce…?

Gaz lichefiat. Poate şi benzină. Priveşte.

Owen îl prinse de umeri şi-l întoarse. Henry văzu în noaptea albă de zăpadă o trombă înaltă de foc. Bucăţi din magazin – scânduri, ţigle, cutii de Cheerios în flăcări, suluri arzânde de hârtie igienică – se ridicară spre cer. Câţiva dintre soldaţi se uitau la acestea hipnotizaţi. Alţii fugeau spre pădure. Fugeau în urmărirea prizonierilor,

presupunea Henry, deşi le auzea panica în minte – *Fugiţi! Fugiţi! Acum! Acum!* – Şi pur şi simplu nu-i putea da crezare. Mai târziu, când va avea timp să gândească, va înţelege că mulţi dintre soldaţi evadau şi ei. Acum nu înţelese nimic. Evenimentele se succedau prea repede.

Owen îl întoarse din nou şi-l îmbrânci în scaunul din dreapta al Sno-Cat-ului, împingându-l printr-o perdea ce ţinea loc de uşă, care mirosea puternic a ulei de motor. Era nesperat de cald în cabina Sno-Cat-ului. Un radio prins de bordul rudimentar bâ-zâia şi scrâşnea.

Singurul lucru pe care-l înţelese Henry cu claritate era panica din acele voci. Îl umpleau de o bucurie sălbatică – era mai fericit de cum fusese de când băgaseră toţi patru spaima lui Dumnezeu în Richie Grenadeau şi în prietenii lui buni de nimic. Şi chiar aşa ceva conducea operaţiunea aceasta, din câte-şi dădea seama Henry: o ceată de Richie Grenadeau adulţi, înarmaţi cu puşti în locul bucăţilor de excrement uscat de câine.

Se afla ceva între scaune, o cutie pe care clipeau două luminiţe chihlimbarii. Când se aplecă Henry curios asupra ei, Owen Underhill trase de prelata atârnând în chip de uşă lângă scaunul şoferului şi se aruncă în Cat. Respira din greu şi zâmbea uitându-se la magazinul incendiat.

— Ai grijă cu aia, frate, spuse. Ai grijă la butoane.

Henry înălţă cutia, care avea dimensiunile mult iubitului sufertaş Scooby-Doo al lui Duddits. Butoanele de care pomenise Owen se aflau sub luminile clipitoare.

— La ce folosesc?

Owen răsuci cheia în contact şi motorul Sno-Cat-ului se trezi imediat la viaţă. Maşinăria avea schimbător de viteză manual, iar Owen trase de manetă şi băgă în viteza întâi. Încă zâmbea. In lumina puternică ce pătrundea prin parbrizul Sno-Cat-ului, Henry văzu acum fire roşii-portocalii de birus crescând sub fiecare dintre ochii bărbatului, asemenea unui machiaj. Şi în sprâncene se vedea birus.

— E prea multă lumină în locul ăsta, spuse el. O să mai stingem câteva din becuri.

Roti Cat-ul într-un cerc uimitor de perfect; parcă erau într-o ambarcaţiune cu motor. Henry se prăbuşi pe spate în scaun, ţinând în poală cutia cu beculeţele clipitoare. I se părea că, dacă n-ar mai umbla următorii cinci ani, i-ar ajunge să se pună pe picioare.

Owen se uită spre el în timp ce conducea Sno-Cat-ul în diagonală spre şanţul împrejmuit de nămeţi de zăpadă şi care era Swanny Pond Road.

— Ai reuşit, spuse. M-am îndoit că vei reuşi, recunosc cu sinceritate, dar ţi-a ieşit blestemăţia asta ca la carte.

— Ţi-am spus – sunt un expert în arta motivaţională.

Pe lângă asta, trimise el, *cei mai mulţi dintre ei vor muri oricum.*

Nu contează. Le-ai oferit o şansă. Iar acum…

Se auziră alte împuşcături, dar numai când auzi un glonţ ricoşând în metalul de deasupra capetelor lor îşi dădu Henry seama că tirul era îndreptat asupra lor. Se auzi un zăngănit când un alt glonţ ricoşa într-una din şenilele Sno-Cat-ului şi Henry se feri… ca şi când *asta* i-ar fi ajutat la ceva.

Încă zâmbind, Owen arătă cu o mână înmănuşa-tă spre partea lui dreaptă. Henry se uită cu ochii întredeschişi într-acolo, în vreme ce alte două gloanţe cilindrice ricoşară în caroseria teşită, de cutie de medicament, a Sno-Cat-ului. Henry se aplecă de spate de ambele dăţi; Owen nici măcar nu păru să bage de seamă.

Henry văzu un pâlc de rulote, unele purtând nume scrijelite pe ele ca Sysco sau Scott Paper. În faţa rulotelor se afla o colonie de case pe roţi şi, în faţa celei mai mari, un Winnebago care-i părea lui Henry a fi un conac pe roţi, se aflau şase sau şapte oameni, cu toţii trăgând spre Sno-Cat. Deşi raza despărţitoare era mare şi ninsoarea încă deasă, prea multe gloanţe îşi nimereau ţinta. Alţi oameni, unii doar parţial îmbrăcaţi (o matahală fugea prin zăpadă, expunând

un piept gol care ar fi arătat bine pe un supererou dintr-o carte cu benzi desenate), se alăturau grupului. In mijlocul lor se afla un bărbat înalt, cu părul cărunt. Lângă el stătea un tip îndesat. Când se uită la el, bărbatul cel slab ridică arma şi trase aparent fără să-şi fixeze traiectoria. Se auzi un *buum* şi Henry simţi ceva trecând chiar prin faţa nasului său, un obiect mic, bâzâind ciudat.

Owen râse de-a dreptul.

— Slăbănogul cu părul cărunt e Kurtz. El conduce operaţiunea. Ce bine trage nenorocitu'!

Alte gloanţe se loviră de şenilele şi de caroseria Cat-ului. Henry simţi încă o dată prezenţa în cabină a lucrului acela zumzăitor, grăbit, apoi, dintr-o dată, radioul tăcu. Distanţa dintre ei şi trăgătorii adunaţi în jurul Winnebago-ului creştea, însă acest lucru nu părea să conteze. In ceea ce-l privea pe Henry, puteau trage *toţi* nenorociţii ăia. Totul se reducea la cât timp le va lua până ce unul îşi va nimeri ţinta… şi, totuşi, Owen *părea fericit.* Lui Henry îi trecu prin minte că se înfrăţise cu cineva cu şi mai multe tendinţe sinucigaşe ca el.

— Tipul de lângă Kurtz e Freddy Johnson. Muşchetarii ăia sunt cu toţii băieţii lui Kurtz, cei care trebuiau să… hopa, ai grijă!

Un alt ricoşeu, o altă albină de oţel tânguitoare – trecând printre ei, de data asta – şi, dintr-o dată, măciulia manetei schimbătorului de viteze dispăru. Owen izbucni în râs.

— Kurtz! Strigă el. Măi, să fie! Mai are doi ani până la pensionarea obligatorie şi încă ţinteşte ca Annie Oakley! Lovi cu pumnul în maneta de direcţie. Ajunge. Distracţia-i distracţie şi treaba-i treabă. Stinge-le luminile, frumosule.

— Hă?

Încă rânjind, Owen arătă febril cu degetul spre cutia cu beculeţele chihlimbarii clipitoare pe ea. Fâşiile curbate de birus de sub ochii lui i se păreau acum lui Henry a fi un machiaj de războinic.

— Apasă butoanele, vecine. Apasă butoanele şi trage storurile.

12

Dintr-o dată – întotdeauna se întâmpla dintr-o dată, întotdeauna ca prin magie – lumea dispăru şi Kurtz se transfigură. Ţipătul vântului tăios, răpăitul ninsorii, urletul sirenei, bătăile alarmei – toate dispăruseră. Kurtz nu mai simţea prezenţa lui Freddy Johnson lângă el şi a celorlalţi membri ai grupului Imperial Valley din jurul lui. Se fixă asupra Sno-Cat-ului care se îndepărta şi doar asupra lui. Îl vedea pe Owen Underhill în scaunul din stânga, îl vedea chiar şi prin carcasa de oţel a cabinei, ca şi când el, Abe Kurtz, ar fi fost dintr-o dată dotat cu vederea cu raze X a lui Superman. Distanţa era incredibil de mare, dar asta nu conta. Următorul tir pe care-l va trage va nimeri exact în ceafa de trădător, de om care încalcă linia, a lui Owen Underhill. Îşi ridică arma, reperă ţinta…

Exploziile sfâşiară noaptea, una dintre ele destul de aproape încât să-i lovească pe Kurtz şi pe oamenii lui cu unda ei de şoc. O rulotă pe care scria intel inside se ridică în aer, se răsuci şi se prăbuşi peste Spago's, cortul bucătarului.

— Sfinte Cristoase! Strigă unul dintre bărbaţi.

Nu se stinseră toate luminile – o jumătate de oră nu era mult şi Owen avusese timp să ataşeze doar la două generatoare încărcături explozive (murmurând într-una *„Banbury Cross, Banbury Cross, ride a cock horse to Banbury Cross* " cu voce scăzută), dar, dintr-o dată, Sno-Cat-ul gonind cu viteză fu înghiţit de umbre străbătute de focuri de armă, iar Kurtz îşi aruncă puşca în zăpadă fără să o fi descărcat.

— Fute-o buhă, spuse el fără inflexiuni. Încetaţi focul. Încetaţi focul, tăntălăilor. Încetaţi, pentru numele lui Dumnezeu. Înăuntru. Intraţi cu toţii, mai puţin Freddy. Împreunaţi-vă mâinile şi rugaţi-vă la Dumnezeu,

Atotputernicul Tată, să ne scoată cururile din groapa în care am intrat. Vino aici, Freddy. În pas vioi.

Ceilalţi, aproape o duzină, tropăiră-n sus pe scările Winnebago-ului, uitându-se neliniştiţi la generatoarele arzânde, la cortul în flăcări al bucătarului (deja se aprinsese şi cortul de la aprovizionare de vizavi; aveau să urmeze infirmeria şi morga). Jumătate dintre stâlpii de iluminat din tabără erau dezactivaţi.

Kurtz îşi petrecu braţul pe după umerii lui Freddy Johnson şi-l conduse douăzeci de paşi în ninsoarea viscolită, pe care-o ridica acum vântul şi-o purta în valuri asemănătoare cu un abur misterios. Chiar în faţa celor doi bărbaţi, magazinul lui Gosselin – ce mai rămăsese din el – ardea din temelii. Grajdul luase deja foc. Uşile lui sfărâmate erau larg deschise.

— Freddy, îl iubeşti pe Iisus? Spune-mi adevărul.

Freddy mai trecuse prin asta înainte. Era o mantra. Şeful îşi curăţa sufletul.

— Îl iubesc, şefu'.

— Juri că-i adevărat ce spui? Kurtz se uită tăios. Se uita prin el, mai mult ca sigur. Îşi făcea planuri de siguranţă, dacă asemenea creaturi instinctuale se poate spune că plănuiesc vreodată ceva. Eşti dispus să arzi în hăul etern al iadului dacă minţi?

— Jur că e adevărat.

— Îl iubeşti mult, nu-i aşa?

— Mult, şefu'.

— Mai mult ca pe grup? Mai mult decât să intri în forţă şi să duci treaba la bun sfârşit? O pauză. Mai mult decât mă iubeşti pe mine?

Nu erau întrebări la care să răspunzi greşit dacă voiai să mai trăieşti. Din fericire, nici nu erau întrebări grele.

— A dispărut telepatia, Freddy?

— Am simţit ceva, nu ştiu dacă a fost vorba chiar de telepatie, am auzit voci în minte…

Kurtz aproba din cap. Flăcări roşii-aurii ca fungii Ripley izbucniră prin acoperişul grajdului.

— … dar au dispărut.

— Alţii din grup?

— Cei din Imperial Valley, vreţi să spuneţi?

Freddy arătă cu capul spre Winnebago.

— Cine altcineva ar mai conta, Secţia de Pompieri Cinci Plus Doi? Da, de ei vorbesc?

— Sunt curaţi, şefu'.

— Asta-i bine, da-i în acelaşi timp şi rău. Freddy, avem nevoie de vreo doi americani infectaţi. Şi când spun *avem,* mă refer la tine şi la mine. Vreau nişte americani care să fie *înghiţiţi* de porcăria aia roşie, mă înţelegi?

— Înţeleg.

Ce nu înţelegea Freddy era motivul, dar, pentru moment, motivul nu conta. Îl vedea pe Kurtz luând frâiele în mână, luând vădit frâiele în mână, iar asta era o uşurare. Freddy se uită neliniştit la magazinul arzând, la grajdul arzând, la cortul arzând al bucătarului. Situaţia era DDOPR.

Sau poate că nu. Nu şi dacă prelua Kurtz frâiele.

— Blestemata aia de telepatie e răspunzătoare de cea mai mare parte a dezastrului ăstuia, spuse Kurtz meditativ, dar nu telepatia a *declanşat-o.* A fost o ţeapă trasă exclusiv de mâna unui om, lăudat fie Iisus. Cine l-a trădat pe Iisus, Freddy? Cine i-a dat sărutul acela de trădător?

Freddy citise Biblia; mai mult pentru că i-o dăduse Kurtz să o citească.

— Iuda Iscarioteanul, şefu'.

Kurtz scutura vânjos din cap. Ochii i se mişcau în toate direcţiile, măsurând dimensiunile dezastrului, calculând repercusiunile, care vor fi drastic reduse de furtună.

— Corect, bătrâne. Iuda l-a trădat pe Iisus şi Owen Philip Underhill ne-a trădat pe noi. Iuda a primit treizeci de arginţi. Nu-i o recompensă prea mare, nu crezi?

— Nu, şefu'.

Oferi acest răspuns parţial întors cu faţa de la Kurtz, fiindcă se declanşase ceva în interiorul comandantului său. O mână de oţel se încleştă pe umărul lui şi-l întoarse. Ochii lui Kurtz erau larg deschişi şi înfocaţi. Genele albe îi făceau să pară a fi ochii unei fantome.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc, spuse Kurtz. Uită-te la mine când îţi vorbesc. – Kurtz îşi aşează mâna liberă pe mânerul pistolului de nouă milimetri. – Sau o să-ţi spulber maţele pe zăpadă. Am trecut printr-o noapte grea, aşa că *n-o face şi mai grea, potaie, mă înţelegi? Prins-ai aluzia?*

Johnson era o persoană rezistentă din punct de vedere fizic, dar acum simţi ceva mişcându-i-se în stomac şi încercând să iasă afară.

— Da, şefu', îmi pare rău.

— Se acceptă. Dumnezeu iubeşte şi iartă, iar noi trebuie să facem la fel. Nu ştiu câţi arginţi a primit Owen, dar îţi spun un lucru: o să-l prindem, o să-i crăcănăm bucile şi-o să-i facem băiatului o minunăţie de a doua gaură a curului. Mă urmăreşti?

— Da.

Nu-şi dorea nimic mai mult Freddy decât să găsească şi să nimicească persoana care întorsese vechea lui lume ordonată cu susu-n jos.

— Cât credeţi că e de responsabil Owen pentru ce s-a-ntâmplat aici, şefu'?

— Destul, răspunse Kurtz cu seninătate. Am o bănuială că mă duc la fund, Freddy…

— Nu, şefu'.

— … dar n-o să merg singur.

Cu braţul încă petrecut pe după umerii lui Freddy, Kurtz începu să-şi conducă noul secund spre 'Bago. Pari de foc scunzi şi subţiri indicau locul unde se aflau generatoarele arzânde. Underhill făcuse asta; unul dintre propriii băieţi ai lui Kurtz. Lui Freddy încă-i era greu să creadă, dar începuse, cu toate acestea, să se încingă. *Câţi arginţi, Owen? Câţi ai primit, trădătorule?*

Kurtz se opri la baza scărilor.

— Care dintre camarazii aceştia vrei să conducă o misiune de cercetare şi distrugere, Freddy?

— Gallagher, şefu'.

— Kate?

— Da.

— E canibală, Freddy? Persoana pe care o împuternicim trebuie să fie un canibal.

— Ea-i înghite cruzi şi fără sare, şefu'.

— Bine, spuse Kurtz. Fiindcă o să fie o treabă murdară. Am nevoie de doi Pozitivi Ripley, tipi din echipa Blue Boy dacă se poate. Pe ceilalţi… ca pe animale, Freddy. Imperial Valley are acum o misiune de căutare şi distrugere. Gallagher şi ceilalţi trebuie să doboare cât mai mulţi pot. De acum şi până mâine la ora 12:00 e deschis sezonul de hrănire. După aceea, fiecare va fi pe cont propriu. Cu excepţia noastră, Freddy. Lumina flăcărilor îi schimbară faţa lui Kurtz în birus, iar ochii în ochi de nevăstuică. O să-l vânăm pe Owen Underhill şi-o să-l învăţăm să-l iubească pe Domnul.

Kurtz urcă scările Winnebago-ului, păşind sigur pe zăpada tasată şi alunecoasă asemenea unui ţap de munte. Freddy Johnson îl urmă.

13

Sno-Cat-ul plonjă în jos pe terasament către Swanny Pond Road cu destulă viteză să-i facă stomacul lui Henry să se crispeze. Se roti pe loc, apoi porni spre sud. Owen apăsă ambreiajul şi acţionă schimbătorul de viteze dintr-o treaptă în cealaltă, până ce Cat-ul gonea cât putea de tare. Datorită fulgilor care veneau spre parbriz asemenea unor asteroizi, lui Henry i se părea că merg cu o viteză aproximativ egală cu cea a unei rachete. Estima de fapt că merg cu şaptezeci şi cinci de kilometri la oră. În ritmul acesta, vor acumula distanţă faţă de magazinul lui Gosselin, însă avea o bănuială că Jonesy se mişca mult mai repede.

Autostrada e înaintea noastră? Întrebă Owen. *Aşa e, nu?*

Da. La vreo şase kilometri.

Va trebui să schimbăm mijlocul de transport o dată ajunşi acolo.

Dacă putem, nu rănim pe nimeni. Şi nu omorâm pe nimeni.

Henry… nu ştiu cum să-ţi explic situaţia, dar nu ne aflăm într-o partidă de baschet la liceu.

— Nu rănim pe nimeni. Nu ucidem pe nimeni. Cel puţin nu atunci când schimbăm mijlocul de transport. Fie eşti de acord, fie îmi fac ieşirea din scenă chiar în acest moment.

Owen se uită la el.

— Chiar ai face asta, nu-i aşa? Ai da dracului ceea ce a pregătit prietenul tău lumii ăsteia.

— Prietenul meu nu e responsabil pentru situaţia asta. A fost răpit.

— Bine. Nimeni nu va fi rănit când schimbăm maşina. Dacă putem. Şi nimeni nu va fi omorât. Poate doar noi. Acum, încotro mergem?

Derry.

Acolo-i el? Ultimul extraterestru, supravieţuitorul?

Aşa cred. În orice caz, am un prieten în Derry care ne poate ajuta. El vede linia.

Ce linie?

— Nu contează, spuse Henry şi gândi: *E complicat.*

— Cum adică: complicat? Şi nu joci, nu câştigi – ce-i asta?

O să-ţi povestesc în drum spre sud. Dacă pot. Sno-Cat-ul rulă către şoseaua interstatală, o capsulă precedată de strălucirea farurilor ei.

— Spune-mi din nou ce vom face, zise Owen.

— Vom salva lumea.

— Şi spune-mi ce face asta din noi – simt nevoia să o aud.

— Ne face eroi, spuse Henry.

Apoi îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. În câteva secunde, adormi.

Partea a III-a
QUABBIN

Când pe scări în sus mergeam
Am întâlnit un om ce nu-l vedeam;
Nici azi nu l-am văzut pe-afară!
Şi sper, eu sper să nu apară.
Hughes Mearns

CAPITOLUL 18 - ÎNCEPE URMĂRIREA

1

Jonesy nu ştia cât era ceasul când panoul verde de semnalizare cu DYSART'S scris pe el licări în întunecimea ninsă – ceasul de bord al Ram-ului era dat peste cap, pâlpâind doar 12:00 a.m. Întruna – dar era încă întuneric şi încă ningea din greu. La ieşirea din Derry, plugurile pierdeau bătălia cu zăpada. Ram-ul furat era „un despicător destul de bun", cum ar fi spus bunicul lui Jonesy, dar şi el pierdea bătălia, alunecând şi făcând piruete din ce în ce mai des în zăpada mare, croindu-şi din ce în ce mai greu drum prin noianele de zăpadă. Jonesy nu ştia unde voia Dl Cenuşiu să meargă, dar nu credea că va ajunge acolo. Nu prin furtuna asta, nu cu maşina asta.

Radioul funcţiona, dar nu foarte bine; până acum, tot ce se auzise fusese şters, bruiat de electricitate statică. Nu auzi nici ora exactă, dar prinse un buletin meteo. Viscolul se transformase în ploaie la sud de Portland, dar, de la Augusta la Brunswick, spunea radioul, precipitaţiile erau un amestec înşelător de zloată şi chiciură. Multe aşezări umane rămăseseră fără curent electric şi nimic care nu avea lanţuri la roţi nu se mişca din loc. Lui Jonesy îi conveneau de minune aceste veşti.

2

Când Dl Cenuşiu trase de volan ca să întoarcă maşina spre rampa ce ducea la panoul verde de semnalizare, Ram-ul alunecă într-o parte, ridicând nori mari de zăpadă. Jonesy ştia că probabil ar fi alunecat spre rampa de acostare şi-apoi în şanţ dacă el ar fi fost la volan, dar nu el conducea. Deşi nu era încă imun la emoţiile lui Jonesy, Dl Cenuşiu părea mai puţin înclinat să intre în panică în situaţii de stres. În loc să se lupte orbeşte să redreseze

maşina, Dl Cenuşiu o lăsă să alunece, păstrând direcţia până ce se opri, apoi întoarse roţile la loc pe direcţia cea bună. Câinele care dormea la picioarele scaunului de lângă şofer nu se trezi, iar pulsul lui Jonesy de-abia dacă acceleră puţin. Dacă ar fi fost la volan, Jonesy ştia bine, inima i-ar fi bătut în piept ca la curse. Insă, desigur, pe o asemenea vreme, primul lui gând ar fi fost să bage maşina în garaj. Dl Cenuşiu opri la semnul de oprire obligatorie din vârful rampei, deşi Route 9 era un pustiu ondulatoriu în ambele direcţii. Peste drum de rampă se afla o parcare enormă, puternic luminată de becuri cu sodiu; în strălucirea lor, furtuna viscolită părea că se mişcă asemenea respiraţiei îngheţate a unei enorme bestii invizibile. Într-o noapte obişnuită, Jonesy era convins de asta, parcarea aceea ar fi fost plină de semitrailere diesel cu motoarele mergând la ralanti, autovehicule Kenworth şi Mack şi Jimmy-Pete, cu luminile verzi şi chihlimbarii din cabine strălucind. În seara aceasta, zona era aproape deşartă, cu excepţia porţiunii denumite TERMEN ÎNDELUNGAT VORBIŢI CU MANAGERUL AVEŢI NEVOIE DE BILET. Acolo se afla o duzină sau mai mult de camioane cu marginile cizelate de rafalele de zăpadă. Înăuntrul lor, şoferii probabil că mâncau, jucau *pinball,* se uitau la televizoarele Spank-O-Vision în salonul camionagiilor sau încercau să doarmă în mizerabilul dormitor comun din clădirea din spate, unde cu zece dolari îţi puteai rezerva un pat de campanie, o pătură curată şi o privire panoramică a unui perete din zgură. Cu toţii aveau fără îndoială aceleaşi două gânduri: *Când o pot lua din loc?* Şi: *Cât o să mă coste?*

Dl Cenuşiu apăsă acceleraţia şi chiar dacă apăsă încetişor, aşa cum îl sfătuiau dosarele lui Jonesy cu privire la condusul pe timp de iarnă, toate cele patru roţi ale maşinii se rotiră, iar maşina începu să se clatine într-o parte şi-n cealaltă, săpând şanţuri în zăpadă.

Haide! Făcu Jonesy galerie de unde se afla el, la fereastra biroului. *Haide, îngroap-o! Îngroap-o până la podea!*

Fiindcă, atunci când ai îngropat roţile unei maşini cu tracţiune integrală, chiar că eşti *îngropat!*

Apoi roţile prinseră aderenţă – mai întâi cele din faţă, unde Ram-ul era ajutat de greutatea motorului – apoi şi cele din spate. Ram-ul traversă anevoie Route 9 către marcajul intrare. În spatele acestuia se afla un altul: BUN VENIT LA CEA MAI BUNĂ PARCARE PENTRU CAMIOANE DIN NOUA ANGLIE. Apoi, farurile maşinii descoperiră un al treilea marcaj, acoperit de zăpadă, dar încă lizibil: LA DRACU, BUN VENIT LA CEA MAI BUNĂ PARCARE PENTRU CAMIOANE DE PE FAŢA PĂMÂNTULUI.

Asta-i cea mai bună parcare pentru camioane de pe faţa pământului? Întrebă Dl Cenuşiu.

Desigur, spuse Jonesy. Apoi – nu se putu opri – izbucni în râs.

De ce faci aşa? De ce scoţi sunetul acela?

Jonesy realiză un lucru uluitor, în acelaşi timp înduioşător şi îngrozitor: Dl Cenuşiu zâmbea cu buzele lui. Nu mult, puţin doar, dar era totuşi un zâmbet. *Nu ştie cu adevărat ce e acela râs,* gândi Jonesy. Sigur, nu ştiuse nici ce era aceea mânie, dar se dovedise a fi un învăţăcel foarte sârguincios; putea acum face o adevărată criză de nervi.

M-a amuzat ce-ai spus.

Ce-i „amuzat", de fapt?

Jonesy nu ştia cum să răspundă la această întrebare. Îşi dorea ca Dl Cenuşiu să experimenteze întreaga gamă a emoţiilor umane, bănuind că umanizarea uzurpatorului său ar putea fi singura sa şansă de supravieţuire – am întâlnit duşmanul şi el suntem noi, spusese cândva Pogo. Însă cum puteai explica termenul „amuzant" unui mănunchi de spori dintr-o altă lume? Şi, pe deasupra, ce *era* de fapt amuzant că Dysart's se proclama drept cea mai bună parcare pentru camioane de pe faţa pământului?

Acum mai treceau pe lângă un semn, unul pe care nişte săgeţi arătau spre stânga şi spre dreapta. MATAHALE scria

sub săgeata care indica stânga. Iar PITICANII sub cea care indica dreapta.

Care suntem noi? Întrebă Dl Cenuşiu, oprindu-se la semn.

Jonesy l-ar fi putut face să lupte pentru această informaţie, dar care ar fi fost folosul? *Noi suntem piticanii,* spuse el, iar Dl Cenuşiu viră Ram-ul la dreapta. Cauciucurile se rotiră în gol puţin, după care maşina o luă din loc. Lad îşi înălţă capul, dădu drumul unei alte băşini lungi şi aromate, apoi scânci. Partea din spate a corpului i se umflase, pielea dilatându-i-se; oricine n-ar fi ştiut care era situaţia, l-ar fi confundat cu o căţea pe cale să fete un pui de dimensiuni apreciabile.

Erau în jur de douăzeci şi cinci de maşini parcate în lotul piticaniilor, cele îngropate cel mai tare în zăpadă aparţineau personalului de întreţinere – mecanicilor (dintre care unul sau doi erau permanent de serviciu), ospătăriţelor, bucătarilor. Autovehiculul cel mai curat de zăpadă de acolo, observă Jonesy cu interesul treaz, era o maşină albastră a Poliţiei Statale, cu zăpada adunată în jurul girofarurilor de pe capotă. Să fie arestat, ar face-o breşă în planurile D-lui Cenuşiu; pe de altă parte, Jonesy fusese deja prezent la locul a trei crime, dacă puneai la socoteală cabina Ram-ului. Nu fuseseră martori la primele două crime şi probabil că nu rămăseseră nici amprente; aici însă? Sigur. Erau destule. Se vedea într-o curte de judecată spunând: *Dar, domnule Judecător, extraterestrul din mine a comis crimele. Dl Cenuşiu a fost.* O altă glumă pe care Dl Cenuşiu nu o va putea înţelege.

Somitatea aceasta (cenuşie), între timp, scotocise iarăşi amintirile lui. *Băşini Stătute,* spuse el. *De ce numeşti locul ăsta Băşini Stătute când semnul spune clar Dysart's?*

Aşa-l numea Lamar, spuse Jonesy, amintindu-şi mic dejunurile lungi şi distractive luate aici, de obicei în drum spre sau dinspre Bivuac. Iar asta devenise parte din tradiţie, nu-i aşa? *Şi tata-i spunea aşa.*

E amuzant?

Oarecum, bănuiesc. E-un calambur, o glumă bazată pe asemănarea dintre sunete[{69}]*. Calambur numim cea mai josnică formă de umor.*

Dl Cenuşiu parcă în rândul cel mai aproape de insula luminată a restaurantului, dar cât mai departe de maşina poliţiei. Jonesy nu ştia dacă Dl Cenuşiu înţelegea sau nu semnificaţia girofarurilor de pe capota maşinii. Se întinse spre butonul farurilor Ram-ului şi-l apăsă. Se întinse spre cheile de contact, apoi se opri şi eliberă câteva râsete puternice: „Ha! Ha! Ha! Ha!"

Cum te face să te simţi? Întrebă Jonesy, nu foarte curios de răspuns. Înţelegător, poate.

— Nicicum, spuse sec Dl Cenuşiu şi roti cheile în contact. Apoi, însă, stând acolo în întuneric, cu vântul şuierând pe lângă cabina maşinii, o făcu din nou, puţin mai convins: *Ha! Ha, ha, ha!* În refugiul său din birou, Jonesy fu străbătut de fiori. Era un sunet lugubru, ca o fantomă care încearcă să-şi aducă aminte cum era să fii în viaţă.

Nici lui Lad nu-i plăcu. Scânci din nou, uitându-se nesigur la bărbatul din spatele volanului maşinii care-i aparţinea stăpânului său.

3

Owen îl scutura pe Henry să se trezească şi Henry făcu un gest de alungare. I se părea că se culcase doar cu câteva secunde în urmă. I se părea că mădularele-i fuseseră încorsetate în ciment.

— Henry.

— Aici sunt.

Îl mânca piciorul stâng. Gura îl mânca şi mai tare; blestematul ăla de birus îi creştea acum şi pe buze. Îl luă jos cu degetul arătător, surprins de cât de uşor se desprinse. Asemenea unei cruste.

— Ascultă la mine. Şi uită-te în faţă. Poţi să te uiţi?

Henry se uită înspre drumul care, acum, era ceţos şi bântuit de zăpadă – Owen parcase Sno-Cat-ul pe marginea şoselei şi stinsese farurile. Din depărtare, se auzeau voci mentale în întuneric, echivalentul auditiv al vocilor din jurul unui foc de tabără. Henry se duse spre ele. Erau patru bărbaţi tineri, fără vreun grad în…

Grupul Blue, şopti Owen. *De data aceasta noi suntem Grupul Blue.*

Patru tineri fără vreun grad în Grupul Blue, încercând să nu se lase speriaţi… Încercând să fie tari… voci în întuneric… câteva voci din jurul unui mic foc de tabără în întuneric…

La lumina focului, Henry descoperi că vede puţin: zăpadă, desigur şi câteva lumini galbene pâlpâitoare luminând o rampă de intrare pe autostradă. Vedea în lumina unui panou electronic şi capacul unei cutii de carton pentru pizza. Fusese transformat într-o tavă. Pe el se aflau biscuiţi Saltine, câteva bucăţi de brânză şi o baionetă. Baioneta aparţinea celui pe nume Smitty şi o foloseau cu toţii să taie brânza. Cu cât se uita Henry mai mult, cu atât vedea mai bine. Ca şi când i s-ar fi obişnuit ochii cu întunericul, însă mai era ceva: ceea ce vedea avea o profunzime ameţitoare, ca şi când, dintr-o dată, lumea fizică avea nu trei dimensiuni, ci patru sau cinci. Era uşor de înţeles de ce: vedea prin patru perechi de ochi, cu toţi deodată. Erau înghesuiţi la un loc în…

Humvee, spuse Owen, mulţumit. *E-un împuţit de Humvee, Henry! Modificat şi echipat pentru zăpadă! Pariez pe orice că aşa e!*

Tinerii şedeau aproape unul de altul, da, dar totuşi în patru locuri diferite, uitându-se la lumea de afară din patru perspective diferite şi cu patru perechi de ochi cu diferite grade le penetrare, pornind de la ochii ascuţiţi de vultur (Dana din Maybrook, New York) şi ajungând la cei de-abia adaptaţi întunericului. Cu toate acestea, creierul lui Henry procesa toate imaginile, aşa cum o multitudine de

instantanee mişcate dau naştere imaginii de film. Totuşi, nu era ca un film, nici ca o înşelătoare imagine tridimensională. Era un fel cu totul nou de-a vedea, genul care poate genera un fel cu totul nou de-a gândi.

Dacă se-mprăştie porcăria asta, gândi Henry, atât îngrozit, cât şi puternic impresionat, *dacă se-mprăştie…*

Îl lovi Owen cu cotul în coaste.

— Poate-ţi păstrezi meditaţiile pentru altă dată, spuse el. Uită-te dincolo de drum.

Henry se uită, folosindu-se de privirea sa deosebită, cvadruplă şi dându-şi seama prea târziu că făcuse mai mult decât doar să se uite; le mişcase globii oculari ca să se poată uita el în partea îndepărtată a autostrăzii. Unde văzu clipind şi mai multe lumini în furtună.

— E-un baraj, murmură Owen. Una din poliţele de asigurare ale lui Kurtz. Amândouă ieşirile sunt blocate, nimic nu se mişcă pe şosea fără autorizaţie. Vreau Humvee-ul, e cel mai bun vehicul pe-o vreme căcăcioasă ca asta, dar nu vreau să atrag atenţia tipilor de partea cealaltă a drumului. Putem face asta?

Henry examină situaţia cu ochii lor, mişcându-i. Descoperi că, imediat ce nu se mai uitau cu toţii la acelaşi lucru, simţul vederii ubicue în patru sau cinci dimensiuni îl părăsea, lăsându-l cu o senzaţie de greaţă împrăştiată, cu care corpul lui nu se putea împăca. Însă acum *le mişca* ochii. Nu mult, doar irişii, însă…

Cred că, dacă ne unim forţele, putem, îi spuse Henry. *Hai cu mine. Şi nu mai vorbi cu voce tare. Intră-n mintea mea. Leagă-te de-a mea.*

Dintr-o dată, mintea lui Henry fu mai consistentă. Viziunea lui mentală se clarifică din nou, dar, de data aceasta, perspectiva nu mai fu atât de profundă. Doar două perechi de ochi în loc de patru: ai lui şi ai lui Owen.

Owen băgă în viteza întâi şi înaintă cu farurile stinse. Mârâitul slab al motorului se pierdea în urletul constant al

vântului şi, pe măsură ce scurtau distanţa, Henry simţi legătura cu minţile de dinainte strângându-se.

Sfinte rahat, spuse Owen, jumătate râzând şi jumătate suspinând.

Ce-i? Care-i problema?

Tu eşti, omule – parc-am fi pe-un covor fermecat. Cristoase, dar ştiu că eşti puternic!

Dacă spui că eu *sunt puternic, stai să-l întâlneşti pe Jonesy.*

Owen opri Sno-Cat-ul sub creasta unui deluşor. Dincolo de el se afla şoseaua. Ca să nu mai pomenim şi de Bernie, Dana, Tommy şi Smitty, care şedeau în Humvee-ul lor în vârful sudic al rampei, mâncând brânză şi biscuiţi de pe tava aceea improvizată. El şi cu Owen erau destul de ascunşi. Cei patru bărbaţi nu erau infectaţi cu birus şi nu ştiau că sunt spionaţi.

Gata? Întrebă Henry.

Aşa cred. Cealaltă persoană din mintea lui Henry, relaxat ca leguma din poveste pe când Kurtz şi cu ceilalţi trăgeau în ei, era acum agitat. *Preia tu conducerea, Henry. Eu voi fi doar copilot în această misiune.*

Pornim.

Ceea ce făcu apoi Henry, o făcu instinctiv, unin-du-i la un loc pe cei patru din Humvee nu cu imagini ale morţii şi distrugerii, ci imitându-l pe Kurtz. Ca să facă asta, îşi trase seva atât din energia lui Owen Underhill – mult mai mare decât a sa în acest moment – cât şi din cunoştinţele precise ale lui Owen Underhill despre comandantul lui. Procesul unirii îi provocă o senzaţie vie de satisfacţie. Şi de uşurare. Să mişte ochii bărbaţilor aceia era un lucru; să-i anihileze, preluându-i complet, era cu totul altceva. Şi nici nu erau infectaţi cu birus. Să fi fost, ar fi putut fi imuni. Slavă Domnului că nu erau nici una, nici alta.

E-un Sno-Cat dincolo de deal, în partea voastră dreaptă, flăcăi, spuse Kurtz. *Vreau să-l aduceţi la bază. Chiar acum, dacă nu vă deranjează – fără întrebări, fără comentarii,*

treceţi doar la treabă. N-o să vă fie la fel de comod în el ca şi-n Humvee, dar cred c-o să-ncăpeţi cu toţii, lăudat fie Iisus. Mişcaţi-vă cocoaşele acum, binecuvântaţi să fiţi.

Henry îi văzu ieşind din Humvee, cu feţele calme şi şterse… mai puţin ochii. Ieşi şi el, apoi îl văzu pe Owen încă şezând în scaunul şoferului, cu ochii larg deschişi. Buzele i se mişcau, alcătuind cuvintele în minte: *Mişcaţi-vă cocoaşele acum, binecuvântaţi să fiţi.*

Owen! Ieşi afară!

Owen se uită în jur speriat, apoi dădu din cap şi se împinse afară prin prelata atârnând la uşa şoferului.

4

Henry căzu în genunchi, se ridică şi se uită obosit în întunericul despletit. Nu mai era mult de mers, slavă Cerului, dar nu credea că se mai poate munci alţi şase metri prin zăpada nămeţită, ca să nu mai pomenim de o sută patruzeci. *Îmblânzitorul de ouă merse făr' a se opri,* gândi el, apoi: *Am reuşit. As-ta-i răspunsul, sigur. M-am exclus, iar acum sunt în iad. Sunt îmblânzitorul de ouă în…*

Braţul lui Owen se înlănţui în jurul lui… numai că-l înlănţui cu mai mult decât cu braţul. II hrănea pe Henry cu forţa lui.

Mulţu…

Îmi mulţumeşti mai târziu. Tot mai târziu o să şi dormi. Pentru acum, ţine-ţi ochii pe minge.

Nu *exista* nici o minge. Nu existau decât Bernie, Dana, Rommy şi Smitty mărşăluind prin zăpadă, un şir de somnambuli îmbrăcaţi în salopete şi canadiene cu glugă. Mărşăluiră spre est de Swanny Pond Road către Sno-Cat, în vreme ce Owen şi cu Henry se împleticeau spre vest, către Humvee-ul abandonat. Brânza şi biscuiţii Saltine fuseseră şi ele abandonate, îşi dădu Henry seama şi stomacul i se scofâlci.

Apoi, Humvee-ul fu chiar în faţa lor. Îşi vor continua drumul cu el, mai întâi cu farurile stinse, cu viteză scăzută

şi-n linişte-linişte-linişte, ocolind luminile galbene de la poalele rampei şi, dacă vor avea noroc, tipii care păzeau partea de nord a rampei nici nu vor şti că au trecut de ei.

Dacă ne văd, i-am putea face să uite? Întrebă Owen. *Să le provocăm – oh, ştiu eu – să le provocăm amnezie?*

Henry îşi dădu seama că probabil vor putea face asta.

Owen?

Ce-i?

Dacă situaţia va scăpa de sub control, totul se va schimba. Totul.

Urmă o pauză, cât timp Owen se gândi la asta. Henry nu vorbea despre cunoaştere, moneda pe care băteau superiorii lui Kurtz în lanţul trofic; vorbea despre abilităţi care aparent depăşeau puterea superficială de-a citi gândurile.

Ştiu, răspunse în cele din urmă.

5

Merseră spre sud în Humvee, spre sud în inima furtunii. Henry Devlin încă înfuleca biscuiţi şi brânză, când extenuarea stinse luminile în mintea sa suprasolicitată.

Adormi cu firmituri pe buze.

Şi visă despre Josie Rinkenhauer.

6

La o jumătate de oră după ce luă foc, grajdul bătrânului Reggie Gosselin nu mai era decât un ochi de dragon muribund în noaptea dogoritoare, un ochi din ce în ce mai opac şi mai pal în orbita neagră a zăpezii topite. Din pădurea de la est de Swanny Pond Road se auzi un *poc-poc-poc* de foc de armă, des la început, apoi pierzând atât din ritm, cât şi din intensitate, în vreme ce membrii grupului Imperial Valley (grupul Imperial Valley al lui Kate Gallagher acum) îi urmăreau pe deţinuţii evadaţi. Era o vânătoare de curcani în care nu mulţi dintre curcani aveau să scape cu viaţă. Aveau să scape destui cât să împrăştie vorba, poate,

destui cât să-i pună pe toţi în alarmă, însă asta era grija zilei de mâine.

În vreme ce aveau loc acestea – de asemenea, în vreme ce trădătorul de Owen Underhill se îndepărta din ce în ce mai mult de ei – Kurtz şi Freddy Johnson stăteau în postul de comandă (doar că, bănuia Freddy, acesta nu era acum mai mult decât un Winnebago din nou; senzaţia aceea de putere şi importanţă dispăruse), aruncând cărţi de joc într-o căciulă.

Fără o urmă de telepatie în el, însă la fel de atent ca-ntotdeauna la oamenii din subordinea lui – că aceştia se reduseseră la un singur om nu mai conta deloc – Kurtz se uită la Freddy şi spuse:

— Grăbeşte-te cumpătat, bătrâne, asta încă-i o vorbă înţeleaptă.

— Da, şefu', spuse Freddy fără entuziasm.

Kurtz aruncă doiarul de treflă. Acesta flutură prin aer şi ateriză în căciulă. Kurtz exultă ca un copil şi se pregăti să arunce din nou. Se auzi o bătaie în uşa 'Bago-ului. Freddy se întoarse într-acolo şi Kurtz îl fixă cu o privire dezaprobatoare. Freddy se întoarse înapoi şi-l urmări pe Kurtz aruncând încă o carte. Aceasta porni în direcţia potrivită, după care zbură prea departe şi ateriză pe cozorocul căciulii. Kurtz îngăimă ceva cu voce scăzută, apoi făcu un semn cu capul către uşă. Freddy, spunând în gând o rugăciune de mulţumire, merse să deschidă. Pe ultima treaptă se afla Jocelyn McAvory, una din cele două femei din Imperial Valley. Vocea cu un accent moale de Tennessee; faţa de sub părul tuns băieţeşte era dură ca piatra. Ţinea de curea un spectaculos aruncător de flăcări neînregistrat. Freddy se întrebă de unde făcuse rost de aşa ceva, apoi hotărî că răspunsul nu conta. O mulţime de lucruri încetaseră să mai conteze, cele mai multe în aproximativ ultima oră.

— Joss, spuse Freddy. Care-i problema care te macină?

— Aduc doi Pozitivi Ripley, cum mi s-a ordonat. Se auziră alte împuşcături dinspre pădure, iar

Freddy văzu ochii femeii mişcându-se scurt în acea direcţie. Voia să se întoarcă înapoi dincolo de drum, voia să-şi satisfacă plăcerea înainte ca jocul să se termine. Freddy cunoştea sentimentul.

— Trimite-i înăuntru, fetiţo, spuse Kurtz. Încă stătea lângă căciula de pe podea (podeaua care încă mai era vag pătată cu sângele ajutorului de bucătar Melrose), încă ţinând pachetul de cărţi în mână, însă ochii-i erau aprinşi de interes. Să vedem pe cine-ai găsit.

Jocelyn făcu o mişcare cu arma. O voce de la baza scării mormăi:

— Urcaţi dracului. Nu mă faceţi s-o mai spun o dată.

Primul bărbat care trecu de Jocelyn era înalt şi foarte negru. Pe unul din obraji avea o tăietură şi încă una pe gât. Amândouă tăieturile se umpluseră de Ripley. Îi mai apăruse Ripley şi în cutele din sprâncene. Freddy îi recunoştea chipul, dar nu-şi amintea cum îl chema. Bătrânul, desigur, le ştia pe amândouă, Freddy bănuia că acesta-şi amintea numele tuturor oamenilor pe care-i comandase, atât ale celor vii, cât şi ale celor morţi.

— Cambry! Spuse Kurtz, ochii luminându-i-se chiar şi mai tare. Apropiindu-se de Cambry, azvârli cărţile de joc în căciulă, păru că-i va da mâna să i-o strângă, se răzgândi şi bătu în loc un salut. Gene Cambry nu-i răspunse. Părea ursuz şi dezorientat. Bun venit în Liga Dreptăţii din America.

— L-am prins fugind prin pădure împreună cu deţinuţii pe care trebuia să-i păzească, spuse Jocelyn McAvory. Chipul ei era lipsit de expresivitate; întregul ei dispreţ se citea doar în glas.

— Şi de ce nu? Întrebă Cambry. Se uită la Kurtz. Oricum urma să mă omorâţi. Să ne omorâţi pe toţi. Nu te obosi să minţi. Îţi citesc asta în gânduri.

Kurtz nu fu deranjat chiar deloc de această remarcă. Îşi frecă mâinile şi-i zâmbi lui Cambry prietenos.

— Fă-ţi treaba cum trebuie şi poa' că mă *răzgândesc,* bătrâne. Inimile-au fost făcute să fie frânte şi gândurile au fost făcute să se răzgândească, ăsta-i un mare adevăr Dumnezeiesc. Pe cine mai ai pentru mine, Joss?

Freddy se uită cu uimire la al doilea chip. De asemenea, cu plăcere. Ripley nu şi-ar fi putut găsi un adăpost mai potrivit, după umila sa părere. Nimeni nu-l plăcea pe nemernicul ăsta, oricum.

— Să trăiţi… şefu'… nu ştiu de ce mă aflu aici… eram în urmărirea regulamentară a evadaţilor, când… când… Îmi cer scuze, trebuie s-o spun, când *curva* asta linguşitoare m-a scos din zona de acţiune şi…

— Fugea împreună cu ei, spuse McAvoy pe un ton plictisit. Fugea împreună cu ei şi e infectat până-n gaura curului.

— Minciună! Spuse bărbatul din uşă. Minciună sfruntată! Sunt complet curat! Sută la sută…

McAvoy smulse căciula împletită pe care o purta pe cap al doilea prizonier. Părul rar şi blond al bărbatului era mult mai des acum şi părea că fusese vopsit.

— Pot să vă explic, să trăiţi, spuse Archie Perlmutter, vocea pierindu-i chiar în timp ce vorbea. Asta e… să vedeţi… Apoi îi pieri cu totul.

Kurtz încercă să afişeze o expresie încurajatoare, dar îşi pusese din nou masca pe faţă – cu toţii şi le puseseră – şi aceasta dădu zâmbetului lui de îmbărbătare o expresie sinistră, ca zâmbetul unui molestator de copii care invită un puşti înăuntru pentru o bucată de plăcintă.

— Pearly, totul va fi bine, spuse Kurtz. Facem doar o mică excursie, asta-i tot. Vrem să găsim pe cineva, pe cineva pe care-l cunoşti şi tu…

— Pe Owen Underhill, şopti Perlmutter.

— Corect, bătrâne, spuse Kurtz. Se întoarse spre McAvory: Adu-i soldatului acestuia mapa, Mc-Avory. Sunt

sigur că se va simţit mai bine imediat ce-şi va avea mapa. Apoi îţi vei putea continua vânătoarea, ceea ce sunt sigur că arzi de nerăbdare să faci.

— Da, şefu'.

— Întâi însă, priveşte aici – e-un truc simplu pe care l-am învăţat în Kansas.

Kurtz împrăştie cărţile. În vântul nebunesc ce intra prin uşă, acestea zburară în toate direcţiile. Doar una ateriză cu faţa în sus în căciulă, însă aceasta era asul de treflă.

7

Dl Cenuşiu ridică meniul, uitându-se la lucrurile înşirate pe el – biftec, sfeclă, pui prăjit, plăcintă cu ciocolată – cu interes şi fără să înţeleagă aproape nimic. Jonesy îşi dădu seama că aceasta nu era pur şi simplu pentru că nu ştia ce gust avea mâncare; Dl Cenuşiu nu ştia ce *însemna* ea. Cum de era posibil? Esenţializând lucrurile, Dl Cenuşiu nu era nimic altceva decât un fung cu un coeficient de inteligenţă ridicat.

Iată că venea chelneriţa, mişcându-se sub apăsarea unui păr bogat, blond-cenuşiu. Insigna de pe pieptul ei deloc de neremarcat spunea bun venit

LA DYSART'S, EU SUNT CHELNERIŢA DVS. DARLENE.

— Bună, iubire, ce să-ţi aduc?

— Aş vrea omletă cu şuncă. Crocantă, nu înăbuşită.

— Pâine prăjită?

— Ce zici de nişte cătilte?

Femeia ridică din sprâncene şi se uită la el pe deasupra carneţelului. În spatele ei, în colţ, poliţistul mânca un sandviş soios şi vorbea cu bucătarul.

— Scuze, căltite am vrut să spun.

Sprâncenele i se ridicară şi mai sus. Nedumerirea ei era elementară şi clipea în faţa minţii ei asemenea unui semn cu neon în fereastra unui restaurant: era tembel tipul ăsta sau îşi bătea doar joc de ea?

La fereastra biroului său, zâmbind, lui Jonesy i se făcu milă.

— *Clătite,* spuse Dl Cenuşiu.

— Îhî. Mă gândeam eu. Vrei şi cafea la ele?

— Te rog.

Îşi închise rapid carneţelul şi dădu să plece. Dl Cenuşiu fu cât ai clipi din nou la uşa închisă a biroului lui Jonesy şi era iarăşi furios.

Cum ai putut face asta? Întrebă el. *Cum ai putut face asta de acolo dinăuntru?* Se auzi o lovitură viguroasă când Dl Cenuşiu lovi uşa. Era mai mult decât furios, îşi dădu Jonesy seama. Era şi speriat. Fiindcă, dacă Jonesy putea interveni în orice fel, totul era pus în pericol.

Nu ştiu, spuse Jonesy cât se poate de sincer. *Dar n-o lua în nume de rău. Bucură-te de mâncare. M-am jucat doar cu tine puţin.*

De ce? Încă era furios. Încă bea din fântâna emoţiilor lui Jonesy şi, oricât ar fi negat, îi plăcea s-o facă. *De ce ai face una ca asta?*

Ia-o ca pe-o răzbunare pentru că ai încercat să mă prăjeşti în birou câtă vreme dormeam, spuse Jonesy.

Fiindcă restaurantul parcării pentru camioane era aproape pustiu, Darlene se întoarse cu mâncarea cât ai clipi. Jonesy se gândi să preia controlul corzilor vocale atâta cât să spună ceva scandalos *(Darlene, pot să iau o gură din părul tău?* Fură cuvintele care-i trecură prin minte), apoi se răzgândi.

Îi aşeză farfuria în faţă, îi aruncă o privire circumspectă, apoi se îndepărtă. Dl Cenuşiu, uitându-se la grămada galbenă de ouă şi la bucăţile negre de şuncă (nu doar crocante, ci aproape arse, potrivit bunei tradiţii de la Dysart's) cu ochii lui Jonesy, era la fel de circumspect.

Dă-i drumul, spuse Jonesy. Stătea la fereastra biroului, privind şi aşteptând amuzat şi curios. Era posibil ca şunca şi ouăle să-l omoare pe Dl Cenuşiu? Probabil că nu, dar i-ar putea provoca hoţului ăstuia nenorocit puţin rău la stomac.

Dă-i drumul, D-le Cenuşiu, mănâncă. Bon-appétit, sta-ţi-ar în gât.

Dl Cenuşiu consultă dosarele lui Jonesy cu privire la folosirea corectă a tacâmurilor, apoi ridică o bucată mică de omletă cu vârful furculiţei şi o vârî în gura lui Jonesy.

Ce urmă fu atât uimitor, cât şi comic. Dl Cenuşiu înfulecă totul în muşcături mari, oprindu-se doar să înece clătitele în înlocuitor de sirop de arţar. Îi plăcură toate, dar în mod special şunca.

Carne! Îl auzi Jonesy exultând – aproape că era vocea uneia dintre creaturile acelea din filmele prosteşti cu monştri din anii treizeci. *Carne! Carne! Ăsta-i gustul cărnii!*

Comic… dar, poate, nu chiar *atât* de comic, la urma urmei. Poate îngrozitor, într-un fel. Strigătul unui vampir nou-născut.

Dl Cenuşiu se uită în jur, se asigură că nu este privit (poliţaiul ataca acum o bucată mare de plăcintă cu cireşe), apoi ridică farfuria şi linse unsoarea de pe ea cu mişcări ample ale limbii lui Jonesy. Termină lingând siropul lipicios de pe vârfurile degetelor.

Darlene se întoarse, mai turnă nişte cafea, se uită la farfuriile goale.

— Măi să fie, meriţi o medalie, spuse. Mai vrei ceva?

— Mai vreau şuncă, spuse Dl Cenuşiu. Consultă dosarele lui Jonesy pentru exprimarea corectă, apoi adăugă: Porţie dublă.

Sper să mori înecat cu ea, gândi Jonesy, acum însă fără prea mari speranţe.

— Tre' să pui lemne pe foc, spuse Darlene, o remarcă pe care Dl Cenuşiu nu o înţelese şi a cărei explicaţie nu se obosi s-o caute în dosarele lui Jonesy. Puse două pliculeţe de zahăr în cafea, se uită în jur să nu fie văzut, apoi turnă conţinutul unui al treilea direct în gură. Ochii lui Jonesy se închiseră pe jumătate pentru o clipă, când Dl Cenuşiu se cufundă fericit în minunăţia dulceţii.

Poţi avea aşa ceva oricând vrei, spuse Jonesy prin uşă. Acum credea că ştie cum se simţise Satan când îl dusese pe Iisus pe vârful muntelui şi-l ademenise cu toate viciile lumii. Nu era un sentiment plăcut; nu era nici foarte neplăcut; îşi făcea doar treaba, îşi vindea doar marfa.

Doar că… fii atent. Se simţise *cu adevărat* bine, fiindcă ştia că dobândeşte teren. Nu făcea chiar gaură în cer, dar îi clătina cel puţin poziţia D-lui Cenuşiu. Îl făcea să transpire broboane mici din sângele dorinţei.

Nu te mai opune, îl sfătui Jonesy. *Devino pământean. Ai ani întregi la dispoziţie să experimentezi simţurile mele. Sunt destul de ascuţite; nu am încă patruzeci de ani.*

Nici un răspuns din partea D-lui Cenuşiu. Se uită în jur, nu văzu pe nimeni privind în direcţia lui, turnă înlocuitor de sirop de arţar în cafea, amestecă şi se uită din nou în jur după porţia sa suplimentară de şuncă. Jonesy suspină. Parcă ar fi privit un musulman habotnic care a ajuns cumva într-o vacanţă la Las Vegas.

De partea cealaltă a restaurantului se afla o arcadă deasupra căreia scria pe o tablă SALONUL ŞI DUŞURILE CAMIONAGIILOR. În scurtul culoar de după aceasta, se afla un şir de telefoane publice. Mai mulţi şoferi se aflau acolo, explicând fără-ndoială soţiilor şi şefilor că nu vor ajunge la timp, că fuseseră opriţi din drum în Maine de o neaşteptată furtună, că se află la Parcarea Dysart's *(cunoscută iniţiaţilor sub numele de Băşini Stătute,* gândi Jonesy), la sud de Derry şi că e foarte probabil că vor rămâne aici cel puţin până mâine la prânz.

Jonesy se întoarse de la fereastra biroului care dădea spre parcarea pentru tiruri şi se uită la masa de lucru, acum aflată în vechea şi confortabila lui dezordine. Acolo se afla telefonul, aparatul Trimline albastru. L-ar putea oare suna pe Henry de la el? Mai era Henry măcar în viaţă? Jonesy credea că este. Credea că, dacă ar fi murit Henry, ar fi simţit-o chiar în momentul trecerii lui în nefiinţă – ar fi fost mai multe umbre în cameră, poate. *Elvis a părăsit*

clădirea, spunea des Beaver când citea un nume cunoscut la necrologuri. *Ce nenorocire pişăcioasă.* Jonesy nu credea că Henry părăsise clădirea încă. Era posibil ca Henry chiar să pună ceva la cale.

8

D-lui Cenuşiu nu-i rămase a doua porţie de şuncă în gât, dar, când stomacul îi fu cuprins dintr-o dată de crampe, scoase un ţipăt de uimire. *M-ai otrăvit!*

Calmează-te, spuse Jonesy. *E nevoie să faci doar puţin loc, prietene.*

Să fac loc? Ce vrei să…

Se opri când o altă crampă îl prinse de viscere.

Vreau să spun că ar fi mai bine să ne grăbim spre toaletă, zise Jonesy. *Dumnezeule mare, chiar nu aţi învăţat nimic despre anatomia umană din toate răpirile pe care le-aţi făcut în anii şaizeci?*

Darlene lăsase nota de plată pe masă şi Dl Cenuşiu o ridică.

Lasă-i cincisprezece la sută pe masă, spuse Jonesy. *Acesta e bacşişul ei.*

Cât e cincisprezece la sută?

Jonesy răsuflă din greu. Aceştia erau stăpânii universului de care ne-au învăţat filmele să ne temem? Cuceritori nemiloşi de pe stele-ndepărtate, care nu ştiau cum să se cace şi cum să calculeze un bacşiş?

O altă crampă, plus o băşină destul de silenţioasă. Mirosea, dar nu a eter. *Mulţumesc cerului pentru micile favoruri,* gândi Jonesy. Apoi, către Dl Cenuşiu: *Arată-mi nota de plată.*

Jonesy se uită la fiţuica verde prin fereastra de la birou.

Lasă-i un gologan jumătate. Şi, când Dl Cenuşiu păru neîncrezător: *Ăsta-i un sfat bun, prietene. Dacă dai mai mult te va ţine minte drept clientul cu cel mai mare bacşiş. Dă-i mai puţin şi-o să te ţină minte ca pe-un zgârie-brânză.*

Îl simţi pe Dl Cenuşiu căutând semnificaţia lui *zgârie-brânză* în dosarele lui. Apoi, fără vreo altă împotrivire, lăsă un dolar şi două monede de douăzeci şi cinci de cenţi pe masă. O dată asta rezolvată, se îndreptă spre casa de marcat, care se afla în drum spre toaleta bărbaţilor.

Poliţistul se muncea cu plăcinta – cu mişcări oarecum suspect de încete, gândi Jonesy – şi, când trecură pe lângă el, Jonesy îl simţi pe Dl Cenuşiu dizolvându-se ca entitate (o entitate mai umanizată ca înainte), ieşind din el ca să arunce o privire în mintea poliţistului. Nu mai rămăsese acum în propria sa minte decât norul vesperal, care supraveghea numeroasele sisteme de întreţinere ale lui Jonesy.

Repede ca un fulger, Jonesy prinse telefonul de pe masă. Ezită, nesigur, pentru o clipă.

Formează doar l-800-HENRY, gândi Jonesy.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic… apoi, în cine ştie ce „undeva", începu să sune un telefon.

9

— E ideea lui Pete, bolborosi Henry.

Owen, la volanul Humvee-ului (era o maşină mare şi zgomotoasă, dar era echipată cu roţi supradimensionate pentru zăpadă şi despica furtuna asemenea pachebotului *QW2),* se uită la el. Henry dormea. Pleoapele lui, acum uşor acoperite cu birus, se ondulară când se mişcară pupilele de sub ele. Henry visa. *Despre ce?* Se întrebă Owen. Bănuia că poate arunca o privire în mintea noului său partener, dar gestul i se părea o perversitate.

— E ideea lui Pete, repetă Henry. El a văzut-o primul. – Şi suspină, un sunet atât de obosit, încât lui Owen i se făcu milă de el. Nu, hotărî el, nu voia să ia parte la ce se petrecea în mintea lui Henry. Mai era o oră până la Derry, mai mult dacă-şi păstra vântul intensitatea. Mai bine să-l lase să doarmă.

10

În spatele Liceului Derry se află terenul de fotbal unde Richie Grenadeau şi-a arătat cândva valoarea, însă Richie e de cinci ani în mormântul lui de erou adolescent, victima unui nou accident de maşină gen James Dean dintr-un oraş mic. Alţi eroi s-au ridicat de atunci şi-au trăit gloria şi au mers mai departe. Acum, oricum, nu e sezonul de fotbal. E primăvară şi pe teren se vede ceva ce seamănă cu o conferinţă a păsărilor – păsări imense, roşii, cu capete negre. Graurii aceştia mutanţi râd şi pălăvrăgesc şezând în scaune pliante, dar dl Trask, directorul liceului, nu are probleme să se facă auzit; se află pe podiumul scenei încropite în faţa lor, iar microfonul e la el.

— *Încă un lucru înainte să vă dau liber!* Tună el. *N-o să vă spun să nu aruncaţi tichiile la sfârşitul ceremoniei, ştiu din experienţă personală că aş putea la fel de bine să vorbesc în oglindă despre aşa ceva…*

Râsete, urări, aplauze.

— *… dar vă spun să LE RIDICAŢI ŞI SĂ LE PREDAŢI ÎNAPOI ORI O SĂ TREBUIASCĂ SĂ LE PLĂTIŢI!*

Se aud câteva, puţine, sunete aprobatoare şi câteva dezaprobatoare, vocea lui Beaver Clarendon e cea mai puternică.

Dl Trask le oferă o ultimă privire panoramică.

— *Tineri domni şi tinere domnişoare, membri ai Promoţiei '82, cred că vorbesc în numele întregului corp profesoral când spun că sunt mândru de voi. Aici se încheie repetiţiile, aşa încât…*

Restul se pierde, cu sau fără sistem de amplificare; graurii roşii se ridică într-o fluturare grabnică de nailon şi-şi iau zborul. Mâine la amiază îşi vor lua zborul de-a binelea; deşi cei trei grauri care râd şi se înghiontesc în drum spre parcarea unde se află maşina lui Henry nu-şi dau seama că faza de copilărie a prieteniei lor e la doar câteva

ore depărtare de sfârşit. Nu-şi dau seama şi asta e probabil spre binele lor.

Jonesy îi fură tichia lui Henry şi-o aşază lui pe cap şi o tuleşte spre parcare.

— Hei, prostule, dă-mi-o înapoi! Ţipă Henry, după care-i fură lui Beaver tichia. Beav face ca o găină şi fuge după Henry râzând.

Astfel fug ei trei peste gazon, prin spatele stadionului, robele de absolvenţi fluturându-le pe lângă ginşi. Jonesy are două căciuli pe cap, ciucurii legănându-se în două direcţii diferite, Henry are una singură (mult prea mare; i se sprijină pe urechi), iar Beaver fuge cu capul gol, părul lui lung şi negru fluturând în urma lui, cu o scobitoare ieşindu-i dintre buze.

Jonesy se uită în urmă în timp ce fuge, ironizându-l pe Henry („Haide, domnule Baschet, alergi ca o fată!") şi aproape cade peste Pete, care se uită LA CHESTII DIN DERRY, panoul de afişaj de sticlă montat la nord de intrarea în parcare. Pete, care nu absolvă anul acesta decât clasa a unsprezecea, îl prinde pe Jonesy, îl apleacă pe spate cum ai face cu o fată frumoasă în timpul tangouului şi-l sărută direct pe gură. Amândouă tichiile-i cad de pe cap lui Jonesy şi ţipă speriat.

— Fătălăule! Strigă Jonesy, ştergându-se apăsat pe buze… Însă începe, în acelaşi timp, să şi râdă. Pete e o ciudăţenie – se comportă liniştit uneori săptămâni la rând, un fel de Norman Normal, după care-şi iese din minţi şi face ceva nebunesc. De obicei, gestul lui nebunesc apare după vreo două beri, dar nu şi în după-amiaza asta.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, Gariella, spune Pete afectat. Acum ştii care sunt adevăratele mele sentimente pentru tine.

— Fătălău nenorocit, dacă-mi dai sifilis, te-omor!

Soseşte şi Henry, îşi ia tichia din iarbă şi-l plesneşte pe Jonesy cu ea.

— Sunt pete de iarbă pe ea, spune. Dac-o să trebuiască s-o plătesc, o să-ţi fac mai multe decât doar să te sărut, Gariella.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta, poponarule, spune Jonesy.

— Frumoasă Gariella, spune Henry solemn.

Beav îi ajunge cu greu din urmă, suflând obosit pe lângă scobitoare. Ia tichia lui Jonesy, se uită atent în ea şi spune:

— E-o pată de spermă-n ea. Crezi că n-am văzut destule pe cearşaful meu ca să-mi dau seama?

Trage aer profund în piept şi o ia la goană spre ceata de absolvenţi ai Liceului Derry îmbrăcaţi în robe, care se îndepărtează:

— *Gary Jones se masturbează în căciula de absolvire! Hei, toată lumea, ascultaţi, Gary Jones se masturbează…*

Jonesy îl prinde, îl trage la pământ şi se rostogolesc amândoi într-o fluturare de nailon roşu. Amândouă tichiile sunt aruncate la o parte şi Henry le ridică să nu fie strivite.

— Dă-te jos de pe mine! Strigă Beaver. Mă striveşti! Cristoase-păroase! Pentru numele lui Dumnezeu…

— O cunoaşte Duddits, spune Pete.

Şi-a pierdut interesul în joacă, nu mai e cuprins de spiritul lor vesel (Pete e poate singurul dintre ei care simte marile schimbări că se apropie). Se uită din nou la panoul de afişaj.

— Şi noi o cunoaştem. E cea care stătea mereu în faţa Academiei Retardaţilor. „Bună, Duddie", zicea.

Când spune *Bună, Duddie,* vocea lui Pete se ascute, devine pe dată feminină, într-un fel mai degrabă adorabil decât ironic. Şi, deşi Pete nu e un imitator foarte bun, Henry recunoaşte vocea aceea imediat. Îşi aminteşte şi fata, cea care avea păr blond, vaporos şi ochi căprui mari şi genunchi juliţi şi o gentuţă albă din plastic în care se afla prânzul şi trusa cu păpuşi BarbieKen. Aşa le numea ea mereu, BarbieKen, ca şi când ar fi fost o singură fiinţă.

Şi Jonesy cu Beav ştiu pe cine imită Pete, la fel cum ştie şi Henry. Există o legătură între ei; există deja de mulţi ani. Există şi între ei şi Duddits. Jonesy şi cu Beav nu-şi amintesc numele fetiţei cu păr blond, aşa cum nici Henry nu şi-l aminteşte – îşi amintesc doar că numele de familie e incredibil de lung şi de îmbârligat. Şi că are o pasiune pentru Dudster, motiv pentru care-i aştepta mereu în faţa Academiei Retardaţilor.

Cei trei îmbrăcaţi în robe de absolvenţi se adună în jurul lui Pete şi se uită la panoul CHESTII DIN DERRY.

Ca de obicei, acesta e plin cu anunţuri – de la solduri de prăjituri şi la spălătorii pentru maşini, la promoţii pentru versiunea Extinsă a jocului *The Fantastiks,* la cursuri de vară ţinute la Fenster, colegiul din oraş, plus o mulţime de anunţuri ale studenţilor scrise de mână – cumpăr asta, vând aia, am nevoie de-o cursă până la Boston după absolvire, caut coleg de cameră în Providence.

Şi, taman sus în colţ, fotografia unei fete zâmbitoare cu metri întregi de păr blond (împletit strâns aici, nu vaporos) şi cu ochii larg deschişi, uşor nedumeriţi. Nu mai e o fetiţă mică – Henry se simte din ce în ce mai surprins de felul în care copiii cu care a crescut (inclusiv el însuşi) sunt acum de nerecunoscut – însă ar recunoaşte oricând ochii aceia întunecaţi şi nedumeriţi.

DISPĂRUTĂ, spune singurul cuvânt scris cu majuscule sub fotografie. Şi, mai jos, cu litere puţin mai mici: JOSETTE RINKENHAUER A FOST VĂZUTĂ ULTIMA DATĂ PE TERENUL DE SOFTBALL DIN PARCUL

STRAWFORD ÎN 7 IUNIE 1982. Mai sunt câteva date pe lângă acestea, dar Henry nu stă să le citească. În schimb, se gândeşte le cât de ciudat dispar copiii în Derry – nu e deloc ca alte oraşe. Acum e opt iunie, ceea ce înseamnă că fetiţa a dispărut doar de o zi şi, totuşi, anunţul acesta a fost deja împins în colţul panoului de afişaj (sau a fost mutat cu bună-ştiinţă), ca şi când cineva s-ar fi răzgândit în privinţa lui. Şi asta nici măcar nu-i tot. Nu a existat nici un anunţ în ziarul

de azi – Henry ştie, fiindcă l-a citit. Ei bine, l-a frunzărit în vreme ce-şi mânca fulgii de porumb. *Poate-a fost îngropat undeva în spate, la rubrica locală,* se gândeşte şi-şi dă imediat seama că aşa trebuie să fie. Cuvântul-cheie e *îngropat.* Multe lucruri sunt îngropate în Derry. Cum ar fi, de pildă, copiii dispăruţi. Au fost multe dispariţii în oraş de-a lungul anilor – băieţii de faţă ştiu lucrul acesta, le-a trecut chiar prin minte în ziua când l-au întâlnit pe Duddits Cavell, dar nimeni nu discută despre asta. E ca şi când dispariţia câte unui copil e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru că locuiesc într-un loc atât de plăcut şi liniştit. La acest gând, Henry simte copleşindu-l o indignare crescândă, care mai întâi se infiltrează doar, apoi înlocuieşte cu totul bucuria lui prostească de dinainte. *Era dulce, cu BarbieKen-ul ei. Dulce cum e Duddits.* Îşi aminteşte cum îl duceau pe Duddits la şcoală – toate acele plimbări – şi cât de des aştepta ea în faţa clădirii, Josie Rinkenhauer cu genunchii ei juliţi şi cu nelipsita ei gentuţă din plastic: *„Bună, Duddie ".* Era dulce.

Şi încă e, gândeşte Henry. *Este…*

— Este-n viaţă, spune Beaver plat. Îşi scoate scobitoarea roasă dintre dinţi, se uită la ea şi o aruncă în iarbă. E-n viaţă şi e prin apropiere. Nu-i aşa?

— Mda, spune Pete.

Încă se mai uită fascinat la fotografie, iar Henry ştie la ce se gândeşte, aproape la acelaşi lucru la care se gândeşte şi el: a crescut. Chiar şi Josie a crescut, Josie care, într-o viaţă mai bună, ar fi fost iubita lui Doug Cavell.

— Dar cred că a… ştiţi voi…

— A dat de belea, spune Jonesy.

Şi-a dezbrăcat roba şi acum şi-o împătură pe braţ.

— E prinsă, înţepenită, spune Pete visător, încă uitându-se la fotografie. Degetul lui a-nceput să se mişte dintr-o parte-ntr-alta, tic-tac, tic-tac.

— Unde? Întreabă Henry, însă Pete scutură din cap.

La fel face şi Jonesy.

— Să-l întrebăm pe Duddits, spune brusc Beaver. Şi cunosc cu toţii motivul. Nu e nevoie să-l rostească. Fiindcă Duddits vede linia. Duddits

11

— … vede linia! Strigă Henry fără veste şi se îndreptă smucit în scaunul Humvee-ului. Îl sperie până-n măduva oaselor pe Owen, care hoinărea liniştit cu mintea într-un loc unde nu era decât el şi furtuna şi nesfârşitul şir de reflectoare care-l anunţau că încă e pe şosea. Duddits vede linia.

Humvee-ul derapă, făcu o piruetă, după care se redresă.

— Iisuse Cristoase, omule! Spuse Owen. Avertizează-mă, te rog, data viitoare înainte să strigi în gura mare!

Henry îşi trecu o palmă peste faţă, inspiră adânc, după care lăsă aerul să iasă.

— Ştiu unde mergem şi ce avem de făcut…

— Păi, e bine…

— … dar trebuie să-ţi spun o poveste că să mă înţelegi.

Owen se uită la el.

— Tu *te* înţelegi?

— Nu complet, dar înţeleg mai mult ca înainte.

— Dă-i drumul. Mai avem o oră până la Derry. Avem suficient timp?

Henry credea că e mai mult decât suficient, mai ales când comunicai mintal. Începu cu începutul – ceea ce ştia el acum că e începutul. Nu cu venirea cenuşiilor, nu cu birusul sau cu nevăstuicile, ci, nici mai mult, nici mai puţin, cu patru băieţi care speraseră să vadă fotografia Reginei Balului cu fusta ridicată. În vreme ce Owen conducea, mintea i se umplu cu o serie de imagini succesive, mai degrabă ca-ntr-un vis decât ca-ntr-un film. Henry îi povesti despre Duddits, despre prima lor excursie la Bivuac şi despre cum vomase Beav în zăpadă. Îi povesti lui Owen despre toate drumurile lor spre şcoală şi despre versiunea Duddits a jocului: ei jucau, iar Duddits arunca jetoanele. Îi

povesti despre cum îl duseseră pe Duddits să-l vadă pe Moş Crăciun – în ce dezastru se transformase acea excursie! Şi despre cum văzuseră fotografia lui Josie Rinkenhauer pe panoul de afişaj CHESTII DIN DERRY în ziua de dinainte să absolve liceul cei trei băieţi mai mari. Owen îi văzu mergând la Duddits acasă, pe Maple Lane, în maşina lui Henry, cu robele şi tichiile împachetate pe bancheta din spate; îi văzu spunându-le bună domnului şi doamnei Cavell, care se aflau în sufragerie alături de un bărbat cenuşiu la faţă, îmbrăcat într-o salopetă de la Derry Gas şi alături de o femeie care plângea – Roberta Cavell şi-a petrecut braţul pe după umerii Ellenei Rinkenhauer şi-i spune că totul va fi bine, că Dumnezeu nu va permite să i se întâmple ceva rău micuţei Josie.

E puternic, gândi Owen ca-n vis. *Măi să fie, e atât de puternic tipul ăsta. Cum de e posibil aşa ceva?*

Soţii Cavell de-abia se uită la băieţi, fiindcă băieţii sunt oaspeţi obişnuiţi ai casei de pe Maple La-ne nr. 19, iar soţii Rinkenhauer sunt prea înfricoşaţi să-i observe măcar. Nici nu s-au atins de cafeaua servită de Roberta. *E-n camera lui, băieţi,* spune Alfie Cavell, oferindu-le un zâmbet şters. Şi Duddits, înălţându-şi ochii spre ei de la figurinele lui GI Joe – le are pe toate – se ridică în picioare de îndată ce-i vede în uşă. Duddits nu umblă niciodată încălţat în pantofi în camera lui, poartă doar şoşonii sub formă de iepuraşi pe care i i-a dat Henry la ultima sa aniversare – îi plac şoşonii-iepuraşi, îi va purta până ce nu vor mai rămâne din ei decât nişte cârpe roz lipite cu bandă izolantă – însă acum e încălţat în pantofi. Îi aştepta şi, deşi zâmbetul lui e la fel de radios ca-ntotdeauna, privirea îi e sobră. *U eem?* Întreabă Duddits – *Unde mergem?* Şi…

— Aţi fost cu *toţii* aşa? Şopti Owen. Credea că-i explicase deja Henry asta, dar, până acum, nu înţelesese ce voise să spună. Chiar şi-nainte de asta? Îl atinse pe-o parte a feţei, unde puful de birus îi creştea acum în jos spre obraz.

— Da. Nu. Nu ştiu. Taci, Owen. Ascultă.

Şi mintea lui Owen se umplu din nou cu imaginile acelea din 1982.

12

Pe când ajung în Parcul Strawford e patru treizeci şi un grup de fete îmbrăcate în tricouri galbene cu CONFECŢII DERRY scris pe ele se află pe terenul de softball, toate cu părul prins în codiţe aproape identice, scoase prin gaura din spate a băscuţelor. Cele mai multe poartă aparate de corecţie a danturii.

— Măi, să fie – se încurcă-n propriile lor picioare, spune Pete şi poate că aşa e, însă par că se distrează cu adevărat. Henry nu se distrează deloc, stomacul îi este răscolit de senzaţia de nelinişte, iar faptul că măcar Jonesy arată la fel ca şi el, serios şi speriat, îl face să se simtă mai bine. Pete şi cu Beaver nu posedă o imaginaţie prea prodigioasă; el şi cu buna Gariella au cu ghiotura. Pentru Pete şi Beav, aceasta nu e decât o aventură ca-n poveştile cu Frank şi Joe Hardy, ca-n cele cu Danny Dunn. Pentru Henry însă lucrurile arată altfel. Să n-o găsească pe Josie Rinkenhauer ar fi o tragedie (fiindcă e posibil aşa ceva, Henry e convins de asta), dar să o găsească moartă…

— Beav, spune el.

Beaver se uita la fete. Acum se întoarce spre Henry:

— Ce-i?

— Încă mai crezi că-i în viaţă?

— Ăă… – Zâmbetul lui Beav se ofileşte, iar el pare contrariat – nu ştu', omule. Pete?

Însă Pete scutură din cap a negare.

— Aşa credeam pe când eram la şcoală – la dracu, poza aia aproape că-mi vorbea – dar acum… ridică din umeri.

Henry se uită la Jonesy, care ridică şi el din umeri, după care-şi depărtează braţele: *Nu ştu'.* Aşa încât Henry se întoarce spre Duddits.

Duddits se uită la lume prin ceea ce el numeşte *oea'i işto,* ochelarii lui mişto în Duddits-ezã – ochelari cu lentile-

oglindă care-i acoperă şi extremităţile câmpului vizual. Lui Henry *oea 'i işto* i se pare că-l fac pe Duddits să arate ca Ray Walton în *Marţianul meu iubit,* însă nu i-ar spune niciodată un asemenea lucru lui Duds… sau nu l-ar gândi în prezenţa lui. Duds mai are pe cap şi tichia lui Beaver; îi place în mod special să sufle ciucurele.

Duddits nu are percepţie selectivă; pentru el, boschetarul căutând sticle reciclabile în tomberoanele de gunoi, fetele care joacă softball şi veveriţele care fug una după alta pe crengile copacilor sunt la fel de fascinante. Acesta este unul din lucrurile care-l fac deosebit.

— Duddits, spune Henry. Ţi-aminteşti de-o fată care-a fost împreună cu tine la şcoală, la Academie, Josie o chema? Josie Rinkenhauer?

Duddits se arată curios din politeţe, fiindcă îi vorbeşte prietenul lui, Henry, dar numele nu-i spune nimic şi de ce i-ar spune? Duds nu-şi aminteşte ce-a mâncat la micul dejun, aşa încât de ce şi-ar aminti o fetiţă împreună cu care a fost la şcoală în urmă cu trei sau patru ani? Henry simte o boare de deşertăciune, care se amestecă într-un mod ciudat cu una de amuzament. La ce le-o fi stat lor capul?

— *Josie,* spune Pete, însă nici el nu pare că-şi face prea multe speranţe. Te tachinam cu faptul că ea ar fi iubita ta, ţi-aminteşti? Are ochi căprui… Îi curge o grămadă de păr blond din cap… şi… Suspină, dezgustat: *Futu-i.*

— Aeaş aat, ată i, spune Duddits, fiindcă asta-i face de obicei să zâmbească: *acelaşi rahat, altă zi.* Nu dă roade, aşa încât Duddits mai încearcă una: Nu-oci, nu-îstiji.

— Mda, spune Jonesy. Nu joci, nu câştigi, corect. Am putea la fel de bine să-l ducem acasă, băieţi, n-o să…

— Nu, spune Beaver şi se uită cu toţii la el.

Ochii lui Beaver sunt aprinşi de înţelegere şi încurcaţi în acelaşi timp. Mestecă scobitoarea din gură atât de repede şi atât de tare, încât aceasta-i saltă între buze asemenea unui piston.

— Capcana pentru vise, spune el.

13

— Capcana pentru vise? Întrebă Owen. Vocea-i păru chiar şi lui că vine de departe. Farurile Humvee-ului străpungeau deşertăciunea înzăpezită, nesfârşită din faţa lor, care semăna cu un drum doar datorită reflectorizantelor galbene care apăreau şi dispăreau în ritm de marş sub ochii lui Owen. *Capcana pentru vise,* gândi el şi, iarăşi, mintea i se umplu de imagini din trecutul lui Henry, aproape înecându-l în ipostazele şi sunetele şi mirosurile acelei zile din prag de vară:

Capcana pentru vise.

14

— Capcana pentru vise, spune Beav şi înţeleg cu toţii despre ce e vorba, aşa cum înţeleg uneori fără a fi nevoie de alte cuvinte, aşa cum cred (greşit, îşi va da Henry seama mai târziu) că se înţeleg toţi prietenii. Cu toate că nu au discutat pe şleau despre visul pe care l-a avut fiecare în timpul primei lor excursii de vânătoare la Bivuac, ştiu că Beaver crede că a fost provocat cumva de capcana pentru vise a lui Lamar. Nici unul nu a încercat să-l convingă de contrariu, în parte pentru că nu vor să pună la îndoială superstiţia lui Beaver în legătură cu micuţa, nevinovata împletitură sub formă de pânză de păianjen şi, în parte, cea mai mare parte, pentru că nu vor deloc să discute despre acea zi. Acum însă înţeleg că Beaver a rostit măcar jumătate din adevăr. O capcană pentru vise i-a unit într-adevăr, dar nu cea a lui Lamar.

Duddits e capcana lor pentru vise.

— Haideţi, spune Beaver cu voce slabă. Haideţi, băieţi, nu vă fie frică. Puneţi mâna şi ajutaţi-l.

Aşa şi fac, chiar dacă le *este* frică – puţin, în orice caz; până şi lui Beaver.

Jonesy îl apucă pe Duddits de mâna lui dreaptă, care a devenit foarte pricepută cu maşinăriile de la şcoala

profesională Voke. Duddits pare surprins, apoi zâmbeşte şi-şi adună degetele peste ale lui Jonesy. Pete apucă mâna lui stângă. Beaver şi cu Henry se apropie şi-şi petrec braţele în jurul mijlocului lui.

Astfel stau toţi cinci sub unul dintre cei mai mari şi mai bătrâni stejari din Parcul Strawford, un desen de lumină de iunie şi umbre împodobindu-le feţele. Sunt asemenea unor băieţi care formează un cerc înaintea cine ştie cărui meci important. Fetele care joacă *softball* în tricouri galben-deschis îi ignoră; la fel şi veveriţele; la fel şi harnicul bosche-tar, care adună una câte una cutiile de sucuri răcoritoare.

Henry simte lumina pătrunzându-l şi înţelege că lumina aceasta sunt prietenii lui şi el însuşi; o generează împreună, acea împletire minunată de lumină şi umbre verzui, iar, dintre ei toţi, Duddits străluceşte cel mai puternic. El e mingea lor; fără el nu există nici joc, nu există nici câştig. El e capcana lor pentru vise, el îi uneşte într-o unică fiinţă. Inima lui Henry se umple cum nu se va mai umple niciodată (iar vidul rămas în urma acestei dispariţii va creşte şi se va întuneca pe măsură ce anii îl vor împovăra) şi gândeşte: *Totul se reduce la găsirea unei fete retardate rătăcite care probabil nu însemna nimic pentru nimeni, cu excepţia părinţilor ei? Totul se reduce la uciderea unui bătăuş zevzec, la unirea minţilor noastre pentru a-l face să iasă de pe şosea, la faptul că am făcut asta, oh, pentru numele lui Dumnezeu, la faptul că am făcut-o în* somn? *Asta să fie tot? Ceva atât de măreţ, ceva atât de miraculos, irosit pentru lucruri atât de mărunte? Asta să fie tot?*

Fiindcă, dacă e – gândeşte aceasta chiar în timpul extazului cauzat de uniunea lor – atunci care e folosul? Ce *însemnătate* mai poate avea ceva?

Apoi, acesta şi toate celelalte gânduri sunt şterse de puterea experienţei. Chipul lui Josie Rinkehaure se ridică înaintea lor, o imagine instabilă, care e mai întâi compusă din patru puncte de vedere diferite şi din amintiri… apoi

dintr-o a cincea, când înţelege Duddits despre cine se face atâta tevatură.

Când intervine Duddits, imaginea se luminează de o sută de ori mai mult, se clarifică de o sută de ori mai mult. Henry aude pe cineva – Jonesy – suspinând; ar suspina şi el însuşi, dacă ar avea aerul cu care s-o facă. Fiindcă, poate că Duddits e retardat în unele privinţe, dar nu şi în *aceasta;* în această privinţă, ei sunt sărmanii, împiedicaţii idioţi debili şi Duddits e geniul.

— O, *Dumnezeule,* îl aude Henry pe Beaver strigând şi în vocea lui răzbate extaz şi spaimă în acelaşi timp.

Fiindcă Josie se află acolo, alături de ei. Înţelegerea lor diferită asupra vârstei ei a transformat-o într-un copil de vreo doisprezece ani, mai în vârstă decât a fost când au întâlnit-o ei prima dată aşteptând în faţa Academiei Retardaţilor, cu siguranţă mai tânără decât trebuie să fie acum. S-au pus de acord asupra unei rochiţe marinăreşti, cu dungi care se succed de la albastru la roz, la roşu, la roz şi, din nou, la albastru. Ţine în mână gentuţa de plastic din care iese trusa ei BarbieKen, iar genunchii îi sunt splendid zgâriaţi. Cercei sub formă de mămăruţe apar şi dispar sub lobii urechilor ei, iar Henry îşi spune: *O, da, mi-amintesc de ăştia,* după care cerceii se fixează în amalgamul amintirilor.

Fata deschide gura şi spune: *Bună, Duddie.* Se uită în jur şi spune: *Bună, băieţi.*

Apoi, ca din senin, dispare. Ca din senin, sunt cinci în loc de şase, cinci băieţi mari stând sub bătrânul stejar cu ancestrala lumină de iunie tatuându-le feţele şi cu strigătele de bucurie ale fetelor care joacă softball intrându-le în urechi. Pete plânge. La fel şi Jonesy. Boschetarul a dispărut – a adunat probabil destul cât să-şi poată cumpăra o sticlă de tărie – dar a sosit un alt bărbat, un bărbat impozant, îmbrăcat într-o canadiană în pofida căldurii de afară. Obrazul lui stâng e acoperit cu o materie roşie, care-ar putea fi un semn din naştere, doar că Henry ştie că nu e aşa. E birus. Owen Underhill li s-a alăturat în Parcul

Strawford, se uită la ei, însă asta nu e o problemă; nimeni nu vede acest vizitator din partea îndepărtată a capcanei pentru vise, cu excepţia lui Henry însuşi.

Duddits zâmbeşte, dar se uită nedumerit la lacrimile de pe obrajii a doi dintre prietenii lui.

— E-e înji? Îl întreabă pe Jonesy – *de ce plângi?*

— Nu contează, spune Jonesy.

Când îşi scoate mâna dintr-a lui Duddits şi ultimul fir al legăturii dintre ei se rupe. Jonesy îşi şterge faţa şi la fel face şi Pete. Beav scoate un râset slab, plângăcios.

— Cred că mi-am înghiţit scobitoarea, spune el.

— Na, uite-o acolo, fătălăule, spune Henry şi arată spre iarbă, acolo unde se află beţişorul ros.

— Ăzesc Osie? Întreabă Duddits.

— Poţi face asta, Duds? Întreabă Henry.

Duddits păşeşte spre terenul de softball şi ei îl urmează într-un grup compact, admirativ. Duds trece chiar pe lângă Owen, dar, desigur, nu-l vede; pentru Duds, Owen Underhill nu există, cel puţin nu încă. Păşeşte peste gazon, trece de a treia bază, trece de debitul mic de gustări. Apoi se opreşte.

Lângă el, Pete gâfâie.

Duddits se întoarce şi se uită la el cu ochii luminaţi de interes, aproape râzând. Pete ridică un deget, îl flutură înainte şi-napoi, uitându-se dincolo de degetul mişcător, spre pământ. Henry îi urmăreşte privirea şi, pentru o clipă, *crede* că vede ceva – o strălucire galbenă scurtă şi puternică în iarbă, asemenea vopselei – după care aceasta dispare. Nu e decât Pete făcând ceea ce face când apelează la darul lui special de rememorare.

— Ezi inia, Ete? Întreabă Duddits într-un fel patern care aproape că-l face pe Henry să râdă – *Vezi linia, Pete?*

— Mda, spune Pete, cu ochii cât cepele. Futu-i, da. Se uită-n sus la ceilalţi. A fost *aici,* băieţi! A fost *chiar aici!*

Traversează Parcul Strawford, urmând o linie pe care doar Duddits şi cu Pete o pot vedea, în vreme ce un bărbat pe care doar Henry îl poate vedea vine în urma lor. În

partea de nord a parcului se află un gard şubrezit de scânduri cu un însemn pe el:

D.B.&A. PROPRIETATE A CĂILOR FERATE *PĂSTRAŢI DISTANŢA!* Copiii ignoră acest însemn de ani de zile şi au trecut ani întregi de când Derry, Bangor şi Aroostook s-au folosit de şinele care traversează Maidanul. Copiii văd şinele când pătrund printr-o spărtură din gard; se află la poalele povârnişului, strălucind ruginite-n lumina soarelui.

Povârnişul e abrupt, e năpădit de oţetari şi urzici şi, la jumătatea coborârii, găsesc gentuţa de plastic a lui Josie Rinkenhauer. E învechită acum şi întristător de roasă – e cârpită pe alocuri cu bandă izo-lantă – însă Henry ar recunoaşte-o dintr-o mie.

Duddits sare asupra ei cu viteză, o deschide smucit, se uită prelung înăuntru.

— ArbyEN! Anunţă el şi scoate figurinele dinăuntru.

Între timp, Pete a continuat să caute prin iarbă, aplecat de mijloc, înverşunat ca Sherlock Holmes aflat pe urmele Profesorului Moriarty. Şi Pete Moore e cel care, de fapt, o găseşte, uitându-se sălbatic la ceilalţi de lângă o ţeavă de canalizare murdară, din ciment, care iese din pământul povârnit printre vegetaţia bogată:

— *E-aici!* Strigă Pete în delir. Cu excepţia a două pete intens colorate din obraji, faţa i-e la fel de albă ca hârtia. *Băieţi, cred că-i aici!*

Există un sistem de canalizare şi drenaj vechi şi incredibil de complex sub Derry, un orăşel care dăinuie pe ceea ce a fost cândva un pământ mlăştinos ocolit până şi de indienii Micmac care trăiau prin preajma lui. Cea mai mare parte a sistemului de canalizare a fost construit în anii 1930, cu banii primiţi prin programul Noua Afacere şi mare parte se va prăbuşi în 1985, în timpul marii furtuni care va inunda oraşul şi va distruge Turnul de Apă. Astăzi, ţevile încă mai există. Aceasta coboară vertical în pământ, imediat ce-a străpuns suprafaţa dealului. Josie Rinkenhauer s-a aventurat înăuntru, a căzut, după care a alunecat vreo

patruzeci de metri prin frunze moarte. A alunecat asemenea unui copil pe tobogan şi acum se află acolo jos. Încercările ei de-a se căţăra pe peretele unsuros, scorţos au obosit-o; a mâncat cele două sau trei prăjituri pe care le avea în buzunarele pantalonilor şi pentru orele nesfârşite care-au urmat – douăsprezece, poate paisprezece – a stat doar întinsă în întunericul jilav, ascultând murmurul şters al lumii de afară în care nu se putea întoarce şi aşteptând să moară.

Acum, provocată de sunetul vocii lui Pete, înalţă capul şi strigă cu toată forţa care i-a mai rămas:

— *Ajutoooor! Nu pot ieşi! Vărooog, ajutaţi-mă-ăăăăă!*

Nici nu le trece prin gând că ar trebui să meargă

689

Să anunţe un adult – poate pe ofiţerul Nell, cel care patrulează aceste împrejurimi. Sunt porniţi fără întoarcere s-o scoată afară; fata a devenit responsabilitatea lor. Nu-l lasă pe Duddits să se implice şi-au păstrat măcar atâta inteligenţă, dar ei ceilalţi formează un lanţ în întuneric, fără să piardă nici măcar treizeci de secunde cu alte discuţii: Pete mai întâi, apoi Beav, după care Henry, iar la urmă Jonesy, cel mai greu, servindu-le de ancoră.

În această manieră, se târăsc în întunericul cu miros de canal (mai miroase a ceva, ceva bătrân şi oribil dincolo de orice imaginaţie) şi, înainte să parcurgă trei metri, Henry găseşte în noroi unul din pantofii sport ai lui Josie. Îl vâră într-unui din buzunarele din spate ale ginşilor lui, fără ca măcar să-şi dea seama ce face.

Câteva clipe mai târziu, Pete strigă în urmă peste umăr:

— Oau, opreşte.

Plânsetul şi rugăminţile de ajutor ale fetei se aud acum foarte tare, iar Pete o vede de-a dreptul şezând la poalele pantei, unde s-au adunat frunzele. Se uită fix în sus către ei, faţa ei fiind un cerc alb-mânjit în întunecime.

Întind lanţul format de corpurile lor şi mai departe, având mare grijă, în pofida nerăbdării lor. Jonesy şi-a prins

picioarele după o bucată mare de ciment spart. Josie se întinde şi ea… bâjbâie… nu reuşeşte să prindă mâna întinsă de Pete. Într-un sfârşit, când pare că trebuie să-şi accepte înfrângerea, fata reuşeşte să ajungă ceva mai sus. Pete o prinde de încheietura zgâriată şi murdară a mâinii.

— *Daa!* Strigă el în triumf. *Te-am prins!*

O trag cu grijă în sus prin ţeavă spre locul unde-i aşteaptă Duddits, care ţine într-o mână gentuţa ei şi în cealaltă cele două păpuşi, strigându-i lui Josie să nu-şi facă griji, să nu-şi facă griji că-i are pe BarbieKen. Se vedea lumina soarelui, se simte aerul curat şi, pe când o ajută să iasă din ţeava de canalizare…

15

Nu exista telefon în Humvee – două feluri diferite de radiouri, dar nici un telefon. Cu toate acestea, un telefon sună în forţă, spulberând amintirea vie pe care Henry o ţesea între ei şi speriindu-i până-n măduva oaselor pe amândoi.

Owen tresări ca un om trezit dintr-un vis profund şi Humvee-ul îşi pierdu precara aderenţă asupra şoselei, derapând la început, apoi făcând o piruetă lentă şi greoaie, aidoma unui dinozaur care dansează.

— *Sfinte futai…*

Încercă să redreseze direcţia. Volanul i se mişcă sub mâini ca uns, rotindu-se asemenea cârmei unei goelete care şi-a pierdut paleta de direcţie. Humvee-ul alunecă în spate de-a lungul pârtiei înşelătoare în care se transformase partea dinspre sud a Interstatalei 95 şi, într-un sfârşit, se opri brusc, strâmb, în bancul de zăpadă de pe mijlocul şoselei, farurile aruncând un con de lumină în care zăpada dansa în direcţia din care veniseră ei.

Ţââââr! Ţâăââr! Ţăââăr! Din senin.

E-n mintea mea, gândi Owen. *Eu proiectez sunetul, dar cred că se află, de fapt, în mintea mea, blestemata asta de telepa…*

Pe scaunul dintre ei se afla un pistol, un Glock. Henry îl ridică şi, când făcu aceasta, ţârâitul se opri. Duse vârful ţevii acestuia la ureche, ţinând pumnul strâns pe mânerul lui.

Desigur, gândi Owen. *E perfect logic. A primit un apel pe Glock, asta-i tot. Se-ntâmplă mereu.*

— Alo, spuse Henry.

Owen nu auzi replica, dar chipul obosit al camaradului se lumină într-un zâmbet.

— Jonesy! *Ştiam* că tu trebuie să fii!

Cine altcineva putea fi? Se întrebă Owen retoric. *Oprah Winfrey?*

— Unde…

Ascultă.

— Îl voia pe Duddits, Jonesy? Din cauza asta… Ascultă din nou. Apoi: *Turnul de apă?* De ce… Jonesy? *Jonesy?*

Henry ţinu pistolul la ureche încă o clipă, apoi se uită la el fără să pară că-şi dă seama ce este de fapt. Îl aşează la loc pe scaun. Zâmbetul dispăruse.

— A închis. Cred că se întorcea celălalt. Dl Cenuşiu, aşa-i spune el.

— E-n viaţă amicul tău, dar nu pari prea fericit de asta.

Gândurile lui Henry nu păreau prea fericite, dar nu mai era nevoie acum să spună asta. Fusese fericit la început, fericit aşa cum eşti întotdeauna când te ţârâie pe Glock cineva de care-ţi place, dar acum nu mai era fericit. De ce?

— El – *ei* – sunt la sud de Derry. S-au oprit să mănânce la o parcare pentru tiruri numită Dysart's… doar că Jonesy i-a spus Băşini Stătute, cum îi spuneam când eram mici. Cred că nici nu şi-a dat seama. Părea speriat.

— Pentru viaţa lui? Pentru a noastră?

Henry îi aruncă lui Owen o privire sumbră.

— Spunea că se teme că Dl Cenuşiu vrea să omoare un poliţist ca să-i ia maşina. Cred că asta e tot ce mi-a spus. *Futu-i.*

Henry îşi lovi piciorul cu pumnul.

— Însă e teafăr.

— Mda, spuse Henry cu o pronunţată lipsă de entuziasm. E imun. Duddits… Înţelegi acum cum vine treaba cu Duddits?

Nu. Şi mă îndoiesc că tu înţelegi, Henry… dar poate că înţeleg atât cât e nevoie.

Henry apelă din nou la limbajul gândurilor – era mai uşor. *Duddits ne-a schimbat – faptul că am fost* alături *de Duddits ne-a schimbat. Când a fost lovit Jonesy de acea maşină în Cambridge, a fost schimbat pentru a doua oară. Undele cerebrale ale oamenilor care trec prin experienţe la limită cu moartea se schimbă adesea, am citit un articol în revista* Lancet *despre asta, anul trecut. In privinţa lui Jonesy, schimbarea trebuie să însemne că Dl Cenuşiu se poate folosi de el, fără să-l infecteze sau să-l distrugă din punct de vedere fizic. Şi cred că i-a permis să nici nu se lase absorbit, cel puţin până acum.*

— Absorbit?

Cooptat. Înghiţit pe nemestecate. După care, cu voce tare:

— Ne poţi scoate din bancul ăsta de zăpadă?

Aşa cred.

— De asta mă temeam, spuse Henry sumbru.

Owen se întoarse spre el; faţa îi era verde de la luminile instrumentelor de bord.

— Ce dracu-i cu tine?

Cristoase, nu înţelegi? În câte feluri să-ţi mai spun?

— El e încă *înăuntru! Jonesy!*

Pentru a treia sau a patra oară de când el şi cu Henry porniseră goana, Owen fu forţat să sară peste ceea ce ştia conştient, spre ceea ce ştia din instinct.

— Oh, aşa deci. Făcu o pauză. E-n viaţă. Teafăr şi nevătămat. Mai dă, pe deasupra şi *apeluri telefonice.* Făcu încă o pauză. Cristoase.

Owen băgă în viteza întâi şi Hummer-ul merse în faţă vreo douăzeci de centimetri înainte ca roţile să derapeze

din nou. Băgă în marşarier şi dădu cu spatele în bancul de zăpadă – *pâââr!* Partea din spate a Hummer-ului se ridică însă puţin în zăpada tasată şi asta era exact ceea ce-şi dorea Owen. Când va băga din nou în viteza întâi, vor ieşi din bancul de zăpadă ca dopul dintr-o sticlă. Dar mai aşteptă o clipă cu talpa bocancului apăsată pe frână. Hummer-ul, ţinut la ralanti, tremura atât de tare, că scutura toată caroseria. Afară, vântul mârâia şi urla, dădea naştere unor diavoli de zăpadă care patinau în josul autostrăzii pustii.

— Ştii că trebuie s-o facem, nu-i aşa? Spuse Owen. Bineînţeles, presupunând că-l vom putea prinde din urmă. Fiindcă, indiferent de detalii, planul de ansamblu este aproape cu siguranţă o contaminare totală. Iar calculul matematic…

— Ştiu şi eu să fac calculul, spuse Henry. Şase bilioane de oameni de pe Naveta Spaţială Terra în schimbul unui singur Jonesy.

— Mda, cifrele-s exacte.

— Cifrele pot minţi, spuse Henry, dar vorbi fără prea multă încredere în propriile cuvinte. De-ndată ce deveneau cifrele suficient de mari, nu mai *puteau* minţi. Şase bilioane era o cifră mare.

Owen ridică piciorul de pe frână şi-l puse pe acceleraţie. Humvee-ul porni înainte – câţiva metri, de data aceasta – începu să derapeze, apoi prinse aderenţă şi ieşi huruind din bancul de zăpadă aidoma unui dinozaur. Owen întoarse maşina spre sud.

Povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat după ce-aţi scos-o pe copilă din ţeava de scurgere.

Înainte ca Henry să dea curs invitaţiei, unul dintre radiourile de sub bord pârâi. Vocea care se auzi apoi fu puternică şi limpede – proprietarul ei s-ar fi putut afla chiar acolo, alături de ei în Hummer.

— Owen? Eşti acolo, bătrâne?

Kurtz.

16

Le luă aproape o jumătate de oră să străbată primii douăzeci şi şapte de kilometri la sud de Baza Blue *(de fosta* Bază Blue), însă Kurtz nu era îngrijorat. Dumnezeu le va purta de grijă, era suficient de sigur de acest lucru.

Îi conducea Freddy Johnson (cvartetul vesel era înghesuit într-un alt Humvee echipat pentru zăpadă). Perlmutter şedea în scaunul pasagerului, încătuşat de mânerul de la uşă. Cambry era încătuşat la fel, în spate. Kurtz şedea în spatele lui Freddy, Cambry în spatele lui Pearly. Kurtz se întreba dacă aceşti doi băieţaşi mână-n mână cu presa conspirau telepatic. Că mult le folosea, dacă făceau asta. Kurtz şi cu Freddy aveau amândoi geamurile deschise, deşi făceau să fie în Humvee mai frig ca-n şopronul babacului în ianuarie; încălzirea era dată la maximum, dar, pur şi simplu, nu ţinea pasul. Geamurile deschise erau necesare, totuşi. Fără ele, aerul din Hummer ar fi devenit cu iuţeală irespirabil, la fel de sulfuros ca şi cel dintr-o mină de cărbuni dezafectată. Doar că mirosul de suprafaţă nu era sulf, ci eter. Părea că mare parte din el venea dinspre Perlmutter. Bărbatul îşi tot schimba poziţia în scaun, uneori gemând slab, cu răsuflarea tăiată. Cambry era plin de Ripley; creştea acesta pe el ca grâul pe câmp după o ploaie primăvăratică; şi mirosea şi el – Kurtz simţea asta chiar dacă avea masca pe faţă. Pearly era însă împuţitul-şef, cum îşi tot schimba el poziţia pe scaun, încercând să se bă-şească fără zgomot (pufăit printre buze, numiseră ei tehnica aceasta în zilele îndepărtate ale copilăriei lui Kurtz), prefăcându-se că mirosul acela sufocant nu venea de la el. Pe Gene Cambry creştea Ripley; Kurtz bănuia că pe Pearly, slăvit fie de Dumnezeu, creştea cu totul altceva.

Cât îi stătea lui în puteri, Kurtz ascundea aceste gânduri după o mantra proprie: *Davis şi Roberts, Davis şi Roberts, Davis şi Roberts.*

— Vrei, te rog, să-ncetezi cu-aia? Întrebă Cambry din dreapta lui Kurtz. Mă scoţi din minţi.

— Şi pe mine, spuse Perlmutter.

Îşi schimbă poziţia şi-i scăpă un *pffft* înfundat.

Sunetul scos de-o jucărie de gumă care se dezumflă, poate.

— O, omule, Pearly! Strigă Freddy. Lăsă geamul şi mai jos, dând drumul înăuntru unui vârtej de zăpadă şi aer rece. Humvee-ul alunecă şi Kurtz se încordă, însă maşina reveni apoi pe direcţie. Vrei, *te rog,* să-ncetezi cu-mpuţitul ăla de parfum anal?

— Îmi cer respectuos iertare, spuse Perlmutter înţepat. Dacă insinuaţi că am scos un vânt, atunci va trebui să vă spun…

— Nu insinuez *nimic,* spuse Freddy. Îţi spun să încetezi să mai împuţi aerul de-aici sau…

Din moment ce nu era nici o modalitate de-a încheia satisfăcător această ameninţare – pentru moment, aveau nevoie de doi telepatici, unul principal şi altul de rezervă – Kurtz interveni cu calm:

— Povestea lui Edward Davis şi a lui Franklin Roberts e o poveste instructivă, fiindcă demonstrează că nu există cu adevărat nimic nou sub soare. S-a petrecut în Kansas, demult, când Kansas-ul *era* într-adevăr Kansas…

Kurtz, un povestitor destul de bun, îi purtă înapoi în timp în Kansas, pe vremea conflictului coreean. Ed Davis şi Franklin Roberts avuseseră în proprietate ferme mici asemănătoare nu departe de Emporia şi nu departe de ferma aflată în proprietatea familiei Kurtz (care nu se prea numise Kurtz). Davis, fiind încă de la început nu prea apropiat de el, deveni din ce în ce mai sigur că vecinul lui, Roberts cel neobrăzat, îşi plănuise să-i fure ferma. Roberts răspândea vorbe despre el prin oraş, pretindea Ed Davis. Roberts îi otrăvea recoltele, Roberts exercita numeroase presiuni asupra Băncii din Emporia de-a declara prescrisă ipoteca pusă fermei Davis.

Ceea ce făcuse Ed Davis, spuse Kurtz, fusese că prinsese un raton turbat şi-l băgase în coteţul de găini – *în propriul lui* coteţ de găini. Ratonul omorâse găinile pe apucate şi, când îl istovise măcelul, lăudat fie Dumnezeu, Fermierul Davis spulberase creierii din capul dungat-negru-gri al domnului Raton.

Bărbaţii erau tăcuţi în interiorul răcoros al Humvee-ului, ascultând.

Ed Davis urcase toate găinile şi puii morţi – şi ratonul mort – în spatele camionetei lui International Harvester şi condusese până pe proprietatea vecinului lui şi, la lumina lunii, aruncase cadavrele lor în amândouă fântânile lui Franklin Roberts – atât în fântâna de rezervă, cât şi în cea de uz casnic. Apoi, în noaptea următoare, beat criţă şi râzând din toţi rărunchii, Davis îşi sunase duşmanul la telefon şi-i spusese ce făcuse. *O fo' dăstul dă cald azi, nu-aşa?* Îl întrebase nebunul, râzând atât de tare, că de-abia-l înţelesese Franklin Roberts. *Pă care dintre ele aţ' băut-o tu şi cu fetili tale, Roberts? Apa dă raton sau cea dă pui?* Io *nu-ţ' po' zâce fiin'că nu-mi amintesc ce-am aruncat şi-n care puţ! Ce păcat!*

Colţul stâng al gurii lui Gene Cambry tremura, asemenea gurii unuia care-a suferit un grav atac cerebral. Ripley-ul care-i creştea pe despicătura dintre sprâncene era acum atât de avansat, încât dl Cambry arăta ca un om căruia-i fusese tăiată fruntea prin mijloc.

— Ce vrei să spui? Întrebă el. Vrei să spui că eu şi cu Pearly nu suntem prea diferiţi de doi pui infectaţi cu rabie?

— Ai grijă cum îi vorbeşti şefului, Cambry, spuse Freddy. Masca i se mişcă sus-jos pe faţă.

— Ei, omule, *să-l ia dracu'* pe şef. Misiunea asta s-a *încheiat!*

Freddy ridică o mână ca şi când ar fi vrut să-l plesnească pe Cambry peste spătarul scaunului. Cambry îşi apropie faţa colţoasă, marcată de spaimă, ca să scurteze distanţa.

— Haide, Bubby. Sau poate vrei să-ţi verifici palma mai întâi, să te asiguri că nu ai nici o tăietură. Fiindcă nu-i nevoie decât de-o tăietură mică.

Mâna lui Freddy flutură prin aer pentru o clipă, după care se aşează din nou pe volan.

— Şi, fiindcă tot am ajuns aici, Freddy, ai face bine să-ţi păzeşti spatele. Dacă crezi că *şeful* va lăsa vreun martor să trăiască, eşti nebun.

— Nebun, da, spuse Kurtz cu căldură şi chicoti. Mulţi fermieri înnebunesc; sau înnebuneau, înainte să apară Willie Nelson şi concertele „Farm Aid", Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul. Cred că stresul vieţii e de vină. Sărmanul Ed Davis a ajuns în Organizaţia Veteranilor – a luptat în Mondialul Doi, ştii? – Şi nu la mult timp după chestia cu fântânile, Frank Roberts şi-a vândut ferma, s-a mutat în Wichita şi s-a angajat ca reporter pentru agenţia Allis-Chalmers. Nici unul dintre puţuri n-a fost poluat, desigur. A chemat un inspector de protecţia mediului să facă nişte teste, iar inspectorul a spus că apa e potabilă. Turbarea, în orice caz, nu se răspândeşte prin apă, a spus el. Mă întreb dacă la fel stau lucrurile şi cu Ripley.

— Spune-i cel puţin pe numele adevărat, aproape scuipă Cambry. Care e *birus.*

— Birus sau Ripley, tot acolo eşti, spuse Kurtz. Tipii ăştia încearcă să ne otrăvească puţurile. Să polueze lichidele noastre preţioase, cum a spus cineva cândva.

— Nu-ţi pasă câtuşi de puţin de aşa ceva! Scuipă Pearly – Freddy chiar tresări la auzul veninului din vocea lui Perlmutter. Nu-ţi pasă decât să-l prinzi pe Underhill. Făcu o pauză, apoi adăugă cu o voce plângăreaţă: Chiar *eşti* nebun, şefu'.

— Owen! Strigă Kurtz, tăios ca o veveriţă cu fălci. Aproape-am uitat de el! Unde se află, prieteni?

— Înaintea noastră, spuse Cambry taciturn. Blocat într-un nenorocit de banc de zăpadă.

— *Incredibili* strigă Kurtz. Ne apropiem!

— Nu te entuziasma. Tocmai scoate maşina de acolo. Are un Hammer, ca şi noi. Poţi trece cu aşa ceva chiar şi prin inima iadului dacă ştii ce faci. Iar el pare că ştie.

— Păcat. Am câştigat cât de cât teren?

— Nu mult, spuse Pearly, apoi se mişcă în scaun, făcu o grimasă şi eliberă din nou gaze.

— *Fuuutu-i,* spuse Freddy, slab.

— Dă-mi mie microfonul, Freddy. Canalul comun. Prietenului nostru Owen îi place canalul comun.

Freddy îi întinse microfonul în spate, ajustă butonul aparatului de pe bord şi spuse:

— Fă o încercare, şefu'.

Kurtz eliberă butonul de pe-o parte a microfonului.

— Owen? Eşti acolo, bătrâne?

Tăcere, electricitate statică şi urletul monoton al vântului. Kurtz era pe cale să elibereze butonul trimite şi să încerce din nou, când îi răspunse Owen – limpede şi puternic, bruiat puţin de electricitate statică, dar fără distorsiuni. Mina lui Kurtz nu se schimbă – menţinu aceeaşi expresie de interes afabil – dar inima îşi intensifică ritmul bătăilor.

— Aici sunt.

— Mă bucur să te aud, bătrâne! Mă bucur! Estimez că ne-ai devansat cu optzeci de kilometri. Tocmai am trecut de Intrarea 39, aşa încât cred că estimez bine, tu ce zici?

De fapt, tocmai trecuseră de Intrarea 36, iar Kurtz credea că erau considerabil mai aproape de el decât cu optzeci de kilometri. Patruzeci, poate.

Tăcere de partea cealaltă a firului.

— Trage pe dreapta, bătrâne, îl sfătui Kurtz pe Owen pe tonul lui cel mai afabil, cel mai ne-nebun. Încă nu-i târziu să scoţi ceva bun din dezastrul ăsta. Carierele ni s-au dus de râpă, nu mai încape îndoială în privinţa asta, bănuiesc – sunt ca nişte pui morţi aruncaţi într-un puţ otrăvit – dar, dacă tu ai o misiune anume, dă-mi voie şi mie să iau parte la ea. Sunt un om bătrân, fiule şi tot ce-mi doresc e să scot ceva oarecum decent din…

— Termină cu prostiile, Kurtz. Tare şi limpede, ieşind din toate cele şase difuzoare ale Hum vee-ului, iar Cambry avu curajul până să şi *râdă.* Kurtz îl săgetă cu o privire dezgustată. În alte împrejurări, acea privire i-ar fi schimbat lui Cambry culoarea pielii din negru în cenuşiu din pricina ororii, dar acum nu erau alte împrejurări, alte împrejurări fuseseră eliminate din discuţie, iar Kurtz simţi un fulger necaracteristic lui de frică. Una era să cunoşti pur intelectual faptul că lucrurile se întorseseră cu curu-n sus; alta era când realitatea te lovea în viscere asemenea unei încărcături mari de metal.

— Owen… băieţaş…

— Ascultă-mă, Kurtz. Nu ştiu dacă mai ai vreo celulă sănătoasă în creier, dar, dacă mai este, sper că-mi acordă atenţie. Sunt alături de-un bărbat numit Henry Devlin. Înaintea noastră – cu o sută şaizeci de kilometri înaintea noastră probabil – se află un prieten de-al lui pe nume Gary Jones. Doar că nu mai e el. A fost răpit de-o formă de viaţă inteligentă extraterestră care-şi spune Dl Cenuşiu.

Gary… Cenuşiu[{70}]*,* gândi Kurtz. *Îi veţi recunoaşte anagramându-le numele.*

— Nimic din ce s-a petrecut în regiunea Jefferson nu are vreo importanţă, spuse vocea din difuzoare. Măcelul plănuit de tine e redundant, Kurtz – fie că-i omori, fie că îi laşi să moară singuri, ei tot nu reprezintă o ameninţare.

— Ai auzit? Întrebă Perlmutter isteric. Nici o ameninţare! Nici o…

— Taci, spuse Freddy şi-l lovi cu dosul palmei. Kurtz de-abia observă. Şedea ţeapăn pe bancheta din spate, cu ochii sclipindu-i. Redundant? Owen Underhill îi spunea că misiunea cea mai importantă din viaţa lui fusese *redundantă*[1]*?*

— … mediul nostru de viaţă, mă înţelegi? Nu pot trăi în acest ecosistem. *Cu excepţia lui Cenuşiu.* Fiindcă a avut norocul să găsească o gazdă care e fundamental diferită. Aşa deci, iată situaţia. Dacă ai susţinut vreodată cu tărie

ceva, Kurtz – dacă încă mai susţii ceva – *o să încetezi să ne mai urmăreşti şi-o să ne laşi să ne ocupăm de afacerea asta.* Lasă-ne să ne ocupăm de dl Jones şi de Dl Cenuşiu. S-ar putea să ne poţi prinde din urmă, dar e extrem de îndoielnic că-i vei putea prinde şi pe ei. Sunt mult prea înainte. Iar noi credem că Gary are un plan. Ceva ce *va da* roade.

— Owen, eşti surmenat, spuse Kurtz. Trage pe dreapta. Orice-ar trebui făcut, o să o facem împreună. O să…

— Dacă-ţi pasă, o să renunţi, spuse Owen. Vocea lui era egală. Asta-i tot. Trag linie. Terminat.

— Nu face asta, bătrâne! Strigă Kurtz. Nu face asta, îţi interzic s-o faci!

Se auzi un clic foarte puternic, după care, dinspre difuzoare, veni o tăcere ţiuitoare.

— A închis, spuse Perlmutter. A scos microfonul. A închis butonul de recepţie. A dispărut.

— Dar ai auzit ce-a spus, nu-i aşa? Întrebă Cambry. Misiunea asta nu are sens. Pune-i capăt.

O venă zvâcni în mijlocul frunţii lui Kurtz.

— De parcă l-aş putea crede pe cuvânt, *orice* ar spune, după ce-a făcut în tabără, nu cu mult timp în urmă.

— *Dar spunea adevărul!* Zbieră Cambry. Se întoarse pentru prima dată complet către Kurtz; ochii lui larg deschişi aveau pe la colţuri ciorchini bureţoşi de Ripley, sau de birus, sau oricum altcumva ai vrea să-i spui. Saliva lui îl stropi pe Kurtz pe obraji, pe frunte, pe masca sa respiratorie, *l-am auzit gândurile! I le-a auzit şi Pearly! SPUNEA PURUL ADEVĂR! SPUNEA…*

Mişcându-se încă o dată cu o viteză ciudată, Kurtz îşi scoase din teaca de la brâu pistolul de nouă milimetri şi trase. Explozia fu asurzitoare. Freddy ţipă surprins şi smuci din nou de volan, făcând Humvee-ul să derapeze pieziş prin zăpadă. Perlmutter strigă, întorcându-şi faţa îngrozită, pistruiată-n roşu, ca să se uite spre bancheta din spate. Pentru Cambry, sfârşitul fusese milostiv – creierii-i ieşiră pe

la ceafă, trecură prin luneta maşinii şi-i fură furaţi de furtună într-un răstimp cât i-ar fi trebuit lui să ridice mâna în protest.

N-ai intuit asta, nu-i aşa, bătrâne? Gândi Kurtz. *Nu ţi-a fost de folos chiar deloc telepatia acum, nu-i aşa?*

— Nu, spuse Pearly mâhnit. Nu poţi fi niciodată sigur în privinţa cuiva care nu ştie ce va face până-n momentul când chiar o face. Nu poţi fi niciodată sigur cu un nebun.

Maşina îşi revenise din derapaj. Freddy era un şofer excelent, chiar şi atunci când era speriat până-n măduva oaselor.

Kurtz îndreptă pistolul spre Perlmutter.

— Mai spune-mi o dată nebun. Haide, să te-aud.

— Nebun, spuse imediat Pearly. Buzele i se întinseră într-un zâmbet, deschizându-se de-asupra unui şirag de dinţi în care acum erau mai multe goluri. Nebun-nebun-nebun. Doar n-o să mă-mpuşti pentru asta. Ţi-ai împuşcat rezerva şi mai mult nu-ţi permiţi.

Vocea i se ridica periculos de tare. Cadavrul lui Cambry se sprijinea de portieră; şuviţe de păr îi fluturau în jurul capului lui deformat, în suflul rece al vântului care intra prin geam.

— Taci, Pearly, spuse Kurtz. Se simţea mai bine acum, îşi recăpătase controlul. Ţin-te bine de mapă şi taci. Freddy?

— Da, şefu'.

— Te ţii bine?

— Până la capăt, şefu'.

— Owen Underhill e-un trădător, Freddy, poţi să zici un lăudat fie Domnul pentru asta?

— Lăudat fie Domnul!

Freddy şedea drept ca tras în ţeapă în spatele volanului, holbându-se în ninsoare, la conurile de lumină aruncate de farurile Humvee-ului.

— Owen Underhill şi-a trădat ţara şi semenii. El…

— Te-a trădat pe *tine,* spuse Perlmutter, aproape şoptit.

— Aşa-i, Pearly şi-ar fi bine să nu-ţi supraestimezi importanţa, fiule, ăsta-i un lucru pe care n-ar trebui să-l faci, fiindcă nu poţi şti ce-o să facă în continuare un nebun, chiar tu ai spus asta.

Kurtz se uită la ceafa lată a lui Freddy.

— O să-l doborâm pe Owen Underhill – pe el şi pe Devlin ăsta, amicul lui, dacă Devlin încă-i cu el. Înţeles?

— Înţeles, şefu'.

— Între timp, hai să scăpăm de lesturi, ce zici?

Kurtz scoase din buzunar cheia de la cătuşe. Se întinse în spatele lui Cambry, căută pe orbecăite cu mâna prin vâscozitatea pe cale de răcire care nu ieşise pe geam şi, într-un sfârşit, găsi mânerul. Descuie cătuşele şi, aproximativ după cinci secunde, domnul Cambry, lăudat fie Domnul, se alătură lanţului trofic.

Freddy, între timp, îşi dusese o mână între picioare, acolo unde-l mânca de moarte. Îl mânca şi la subsioară, de fapt, iar…

Îşi întoarse uşor capul şi-l văzu pe Perlmutter holbându-se la el – ochi mari şi negri pe-un chip palid, presărat cu pete roşii.

— La ce te mai uiţi şi *tu?* Întrebă Freddy.

Perlmutter se întoarse înapoi în faţă, fără să mai spună altceva. Se uită prin parbriz la noaptea de afară.

CAPITOLUL 19 - URMĂRIREA CONTINUĂ

1

D-lui Cenuşiu îi plăcea să se adape cu emoţiile oamenilor, D-lui Cenuşiu îi plăcea mâncarea oamenilor, dar D-lui Cenuşiu în mod sigur nu-i plăcea să golească intestinele lui Jonesy. Refuză să se uite la materiile excrecate, îşi ridică pur şi simplu pantalonii şi-i încheie cu mâinile tremurânde.

Iisuse, n-ai de gând să te ştergi la fund? Întrebă Jonesy. *Trage măcar blestemata aia de apă!*

Dl Cenuşiu nu-şi dorea însă altceva decât să iasă din rezervă. Rămase în toaletă doar atât cât să-şi treacă mâinile pe sub apa dintr-o chiuvetă, după care se îndreptă spre ieşire.

Jonesy nu fu tocmai surprins să-l vadă pe poliţist împingând uşa şi intrând.

— Ai uitat să-ţi tragi şliţul, amice, spuse poliţistul.

— Oh. Chiar aşa. Mulţumesc, domnule ofiţer.

— Vii din nord, nu-i aşa? Cică-i mare tamtam pe-acolo; aşa zice la radio. Asta doar atunci când se-aude ceva, desigur. Cică-i extratereştri.

— Nu vin decât de la Derry, spuse Dl Cenuşiu. N-am de unde şti.

— Ce te scoate-afară într-o noapte ca asta, dacă pot întreba?

Spune că-i vorba de-un prieten bolnav, gândi Jonesy, dar simţi un fior de disperare. Nici nu voia să asiste la scena aceasta, darămite să ia parte la ea.

— E bolnav un prieten, spuse Dl Cenuşiu.

— Chiar aşa. Păi, domnule, aş vrea atunci să vă văd permisul de conducere şi talo…

Atunci, ochii poliţistului se goliră de orice expresie. Merse cu paşi mari şi greoi spre peretele pe care atârna însemnul DUŞURILE SUNT DOAR PENTRU CAMIONAGII. Rămase

locului pentru o clipă, tremurând, încercând să opună rezistenţă… după care începu să-şi izbească de dale capul în smucituri ample. La prima lovitură îi căzu căciula. La a treia, începu să-i curgă bulionul, la-nceput stropind doar dalele bej, apoi mânjindu-le cu şiroaie întunecate.

Şi, fiindcă nu putea face nimic să oprească asta, Jonesy se împletici spre telefonul de pe birou.

Nu avea ton. Fie atunci când mâna a doua porţie de şuncă, fie atunci când se căca pentru prima dată ca o fiinţă umană, Dl Cenuşiu tăiase firul. Jonesy trebuia să se descurce pe cont propriu.

2

În pofida groazei care-l cuprinsese – sau poate datorită ei – Jonesy izbucni în râs în vreme ce mâinile-i ştergeau sângele de pe peretele faianţat cu un prosop inscripţionat cu numele localului. Dl Cenuşiu consultase cunoştinţele lui Jonesy cu privire la ascunderea şi/sau scoaterea din circulaţie a unui cadavru şi descoperise că acestea sunt cu toptanul. Fiind de-o viaţă întreagă un bun cunoscător al filmelor de groază, al romanelor de suspans şi al celor poliţiste, Jonesy era, într-un anumit sens, un expert aproape desăvârşit. Chiar şi acum, în vreme ce Dl Cenuşiu aruncă prosopul însângerat pe piepţii verzui ai uniformei poliţistului (jacheta fusese folosită să-i înfăşoare capul grav mutilat), într-o parte a minţii lui Jonesy se derula secvenţa scoaterii din circulaţie a cadavrului lui Freddy Miles în *Talentatul domn Ripley,* filmul şi cartea Patriciei Highsmith laolaltă. I se mai derulau în minte şi alte filme, suprapuse unele peste altele, aşa încât, încercând să le urmărească în profunzime, Jonesy se simţi ameţit, aşa cum se simţea când urmărea cu privirea o prelingere de apă. Şi nici măcar nu asta era partea cea mai urâtă. Cu ajutorul lui Jonesy, talentatul Domn Cenuşiu descoperise ceva ce-i plăcea chiar mai mult decât şunca prăjită, chiar mai mult decât să se

adape din fântâna furiei lui Jonesy. Dl Cenuşiu descoperise crima.

3

În spatele duşurilor se afla un vestiar. În spatele vestiarului se afla un coridor care ducea la dormitorul camionagiilor. Coridorul era pustiu. La capătul lui se afla o uşă care dădea în spatele clădirii, unde se afla o fundătură în care vântul troienise zăpada. Două tomberoane mari şi verzi ieşeau de sub noiane. Un felinar arunca o lumină palidă şi dădea naştere unor umbre alungite. Dl Cenuşiu, care învăţa repede, căută cheile de la maşină prin buzunarele poliţistului şi le găsi. Îi luă şi pistolul şi-l vârî într-unui din buzunarele cu fermoar ale cana-dienei lui Jonesy. Dl Cenuşiu folosi prosopul pătat cu sânge să nu lase uşa spre fundătură să se închidă, după care târî cadavrul în spatele unuia dintre tomberoane.

Totul, de la sinuciderea oribil forţată a poliţistului până la reintrarea lui Jonesy pe coridorul din dos luă mai puţin de zece minute. Trupul lui Jonesy părea uşor şi agil, toată oboseala dispăruse, cel puţin pentru acum: el şi Dl Cenuşiu se bucurau de un alt puseu euforic pe bază de adrenalină. De cel puţin o parte din această afacere murdară Gary Ambrose Jones era responsabil. Nu doar cunoştinţele despre scoaterea din circulaţie a unui cadavru, ci şi pornirile însetate de sânge ale id-ului de sub glazura gândului că „totul nu-i decât ficţiune". Dl Cenuşiu se afla la volan – Jonesy cel puţin nu se simţea împovărat de ideea că el e criminalul direct – Jonesy însă era motorul.

Poate că meritǎm *să fim nimiciţi,* gândi Jonesy în vreme ce Dl Cenuşiu străbătu încăperea cu duşuri pe drumul de întoarcere (uitându-se cu ochii lui Jonesy după pete de sânge şi săltând cheile poliţistului într-una din palmele lui Jonesy fără să se oprească din mers). *Poate că meritǎm să fim transformaţi în nimic altceva decât o mână de spori*

roşii suflaţi de vânt. Asta ne-arfi cea mai uşoară pedeapsă, Domnul fie cu noi.

4

Femeia cu trăsături obosite care lucra la casa de marcat îl întrebă dacă-l văzuse pe poliţist.

— Sigur că l-am văzut, spuse Jonesy. I-am arătat carnetul de conducere şi talonul de înregistrare al maşinii, că tot veni vorba.

— Or venit o groază de copoi pe-aici în după-amiaza asta, spuse casieriţa. Cu toată furtuna asta cu tot. Sunt cu toţii scoşi din sărite. La fel sunt şi ceilalţi oameni. Dacă vreau să văd fiinţe de pe-o altă planetă, închiriez o casetă video. Ai aflat ceva nou?

— La radio spun că nu e decât o alarmă falsă, răspunse el, trăgând în sus fermoarul jachetei. Se uită la ferestrele care dădeau din restaurant în parcare, verificând ceea ce văzuse deja: datorită combinaţiei dintre gheaţa de pe sticlă şi zăpada de afară, nu era nici un pic de vizibilitate. Nimeni de aici dinăuntru nu-l va vedea la volanul cărei maşini se va afla când va pleca.

— Mda? Chiar aşa?

Uşurarea o făcea să pară mai puţin obosită. Mai tânără.

— Mda. Să nu te-aştepţi să iasă amicul tău curând, iubire. A spus că trebuie să scape de-o povară serioasă.

O încruntare îi zbârci pielea dintre sprâncene.

— A spus el asta?

— Noapte bună. O Zi a Recunoştinţei fericită. Crăciun Fericit. La Mulţi Ani.

O parte din replicile acestea, spera Jonesy, îi aparţineau lui. Încerca să răzbată la suprafaţă.

Înainte să poată vedea dacă *fusese* observat, priveliştea din faţa ferestrei de la biroul lui se roti când Dl Cenuşiu îi întoarse ochii de la casa de marcat. Cinci minute mai târziu, mergea din nou spre sud, pe autostradă, lanţurile de la roţile maşinii poliţistului zăngănind, permiţându-i să

păstreze o viteză constantă de şaizeci şi cinci de kilometri pe oră.

Jonesy îl simţi pe Dl Cenuşiu întinzându-se mental, încercând să-l prindă pe Henry. Îi putea atinge mintea, dar nu putea intra în ea – asemenea lui Jonesy, Henry era într-un anumit fel diferit. Nici o problemă; mai era şi bărbatul alături de care mergea Henry, Overhill sau Underhill. De la el reuşi Dl Cenuşiu să primească informaţii destul de precise. Erau cu o sută cincisprezece kilometri în urma lor, poate cu mai mult… şi ieşeau de pe autostradă? Da, se îndreptau spre Derry.

Dl Cenuşiu se întinse în urmă şi mai tare şi mai descoperi nişte urmăritori. Trei… Însă Jonesy simţi că scopul principal al acestui grup nu era Dl Cenuşiu, ci Overhill/Underhill. Găsi acest lucru în acelaşi timp incredibil şi inexplicabil, însă părea să fie adevărat. Iar D-lui Cenuşiu părea să-i placă acest lucru foarte mult. Nici măcar nu se mai obosi să găsească motivul pentru care Overhill/Underhill şi cu Henry se opreau din drum.

Principala grijă a D-lui Cenuşiu era să schimbe autovehiculul, să facă rost de un plug pentru deszăpezit, asta dacă-i vor permite cunoştinţele lui Jonesy într-ale şoferiei să-l conducă. Operaţiunea aceasta ar însemna o altă crimă, ceea ce însă nu mai însemna nimic, acum că Dl Cenuşiu devenea din ce în ce mai uman.

Dl Cenuşiu tocmai îşi făcuse încălzirea.

5

Owen Underhill stă pe dâmb foarte aproape de ţeava care iese din iarbă şi-i vede pe băieţi ajutând-o pe fetiţa – Josie – murdară şi cu privirea speriată să iasă la lumina zilei. Îl vede pe Duddits (un tânăr masiv, cu umeri laţi ca ai unui jucător de fotbal american şi cu păr blond spălăcit ca al unui fante de cinema) sărind s-o îmbrăţişeze, sărutând-o zgomotos pe faţa ei murdară. Aude primele cuvinte rostite de fetiţă:

— Vreau s-o văd pe mami mea.

Băieţilor le convine; nu trebuie să sune la poliţie, nu trebuie să sune după o ambulanţă. O ajută pur şi simplu să urce dâmbul, să treacă prin gaura din gardul de scândură, să traverseze Parcul Strawford (fetele îmbrăcate în galben au fost înlocuite de fete îmbrăcate în verde; nici ele, nici antrenorul lor nu acordă atenţie băieţilor şi trofeului lor mizerabil, cu părul atârnând în şuviţe înnoroiate) şi-apoi să ajungă de pe strada Kansas pe Maple Lane. Ştiu cu toţii unde se află mami lui Josie. La fel ştiu şi unde se află tati ei.

Acolo nu se află însă doar soţii Rinkenhauer. Când ajung băieţii înapoi, pe ambele părţi ale şoselei din faţa casei familie Cavell se află maşini. Roberta a fost cea care a propus să-i sune pe părinţii prietenilor şi ai colegilor de clasă ai lui Josie. O vor căuta pe copilă singuri, vor împânzi oraşul cu afişe pe care să scrie DISPĂRUTĂ, le spune ea. Nu le vor pune în locuri umbrite, ferite de ochii oamenilor (fiindcă acolo tind să ajungă în Derry afişele care anunţă dispariţia copiilor), ci acolo unde să fie *imposibil* să nu fie văzute. Pornirea Robertei ajunge să aprindă flacăra speranţei în ochii Ellenei şi ai lui Hector Rinkenhauer.

Şi ceilalţi părinţi răspund chemării – ca şi când nu aşteptaseră decât să fie instigaţi. Începuse să-i sune la scurtă vreme după ce Duddits şi prietenii lui au tăbărât afară pe uşă (să se joace, a presupus Roberta, să se joace undeva prin apropiere, fiindcă hârbul lui Henry încă e parcat în faţa casei) şi, pe când se întorc băieţii, sunt aproape două duzini de oameni înghesuiţi în sufrageria soţilor Cavell, bând cafea şi fumând. Bărbatul care tocmai le vorbeşte e-un tip pe care Henry l-a mai văzut înainte, un avocat pe nume Dave Bocklin. Fiul lui, Kendall, se joacă uneori cu Duddits. Şi Ken Bocklin suferă de sindromul Down şi este un tip destul de interesant, dar nu seamănă deloc cu Duds. Să fim serioşi, totuşi – cine seamănă?

Băieţii rămân la intrarea în sufragerie, cu Josie între ei. Şi acum, ea ţine în mână gentuţa galbenă în care BarbieKen

sunt îndesaţi cu grijă. Chiar dacă faţa îi este aproape curată, fiindcă Beaver, văzând toate maşinile de afară, s-a ocupat puţin de ea înainte de-a intra folosindu-se de batistă. („Sincer să fiu, m-a făcut să mă simt ciudat", se confesează Beav mai târziu, după ce-a trecut toată curveselia. „Iată-mă curăţând o fată care are corpul unui iepuraş Playboy şi, exagerând puţin, creierul unui cosaş.") La început, nimeni nu-i vede, cu excepţia domnului Bocklin, iar domnul Bocklin nu pare să-şi dea seama la ce se uită, fiindcă nu se opreşte din vorbit.

— Aşadar, ce avem de făcut, oameni buni, e să ne împărţim în câteva echipe, să zicem că-n fiecare… fiecare echipă vor fi câte trei cupluri… şi-o să… o să… Domnul Bocklin îşi pierde ritmul asemenea unei jucării căreia trebuie să-i întorci cheiţa, după care rămâne acolo, în faţa televizorului soţilor Cavell, holbându-se. Printre părinţii adunaţi la repezeală laolaltă, care nu înţeleg ce poate să i se fi întâmplat – plănuia lucrurile cu atâta stăpânire de sine – se produce un foşnet neliniştit.

— Josie, spune el cu o voce plată, lipsită de inflexiuni, complet diferită de obişnuitul său tunet încrezător din sala de judecată.

— Da, spune Hector Rinkenhauer, aşa o cheamă. Care-i problema, Dave? Eşti…

— Josie, spune Dave din nou şi ridică o mână tremurândă. Lui Henry (deci şi lui Owen, care vede scena prin ochii lui Henry) i se pare că seamănă cu Fantoma Crăciunului ce încă N-a Venit arătând spre mormântul lui Ebeneezer Scrooge.

Se întorc o pereche de ochi… două… patru… ochii lui Alfie Cavell, imenşi şi necrezători după ochelari… şi, într-un sfârşit, se întorc şi ochii doamnei Rinkenhauer.

— Bună, mamă, spune Josie neafectată. Îşi ridică gentuţa. Duddits mi i-a găsit pe BarbieKen. Eu eram prinsă-ntr-un…

Restul cuvintelor rostite de biata fetiţă e acoperit de ţipătul de fericire al femeii. Henry n-a mai auzit niciodată în

viaţa lui un asemenea ţipăt şi, deşi e minunat, e, în acelaşi timp şi îngrozitor.

— Trage-mi-o, Freddy, spune Beaver… Încet, pe sub mustaţă.

Jonesy îl ţine pe Duddits, care s-a speriat de ţipăt.

Pete se uită la Henry şi dă uşor din cap: *Ne-am descurcat onorabil.*

Henry îi răspunde cu aceeaşi aplecare din cap. *Mda, ne-am descurcat.*

S-ar putea să nu fie momentul lor de culme, dar cu siguranţă e prin apropiere. Şi, în vreme ce doamna Rinkenhauer o strânge în braţe pe fiica ei, plângând acum, Henry îl trage pe Duddits de braţ. Când acesta se întoarce spre el, Henry îl sărută afectuos pe obraz. *Bunul şi bătrânul Duddits,* gândeşte Henry. *Bunul şi bătrânul…*

6

— Uite-acolo e, Owen, spuse Henry liniştit. Intrarea 27.

Imaginea lui Owen despre sufrageria soţilor Cavell dispăru ca un balon din săpun spart şi se uită spre indicatorul înceţoşat: PĂSTRAŢI BANDA DOI PENTRU INTRAREA 27 – STRADA KANSAS. Încă mai auzea în urechi ecoul strigătelor de fericire şi surpriză ale femeii.

— Eşti bine? Întrebă Henry.

— Mda. Cel puţin, aşa bănuiesc.

Conduse maşina în sus pe rampa intrării, Humvee-ul croindu-şi drum prin zăpadă. Ceasul încastrat în bord murise cum murise şi ceasul de mână al lui Henry, însă el avea impresia că vede cum începe să se lumineze de ziuă.

— O iau la stânga sau la dreapta în capătul rampei? Spune-mi acum, fiindcă nu vreau să risc oprind maşina.

— Stânga, stânga.

Owen legănă Hummer-ul spre stânga sub un semafor de semnalizare, reuşi să-l redreseze când ameninţă să derapeze, după care continuă drumul spre sud, pe strada

Kansas. Aceasta fusese curăţată de zăpadă şi nu cu mult timp în urmă, însă deja vântul o acoperea la loc.

— Ninsoarea se răreşte, spuse Henry.

— Mda, da' vântu-i mai năprasnic ca un bici. De-abia aştepţi să-l întâlneşti, nu-i aşa? Pe Duddits.

Henry rânji.

— Am puţine emoţii în privinţa asta, dar ai dreptate. Îşi scutură capul. Duddits, omule… Duddits te face pur şi simplu să te simţi bine. E-un fenomen. O să te convingi singur. Îmi doresc doar să nu fi trebuit să dăm buzna în felul ăsta tocmai când se crapă de ziuă.

Owen ridică din umeri. *Nu pot face nimic în privinţa asta,* spunea gestul.

— S-au mutat aici, în partea de vest a oraşului, de patru ani, cred, iar eu n-am fost nici măcar o dată să-i văd. Şi, fără ca măcar să-şi dea seama, continuă cu vocea minţii: *S-au mutat după ce-a murit Alfie.*

Ai fost… Apoi, în locul cuvintelor, trimise o imagine: oameni îmbrăcaţi în negru sub umbrele, de asemenea, negre. Un cimitir în ploaie. Un sicriu pe estacadă, pe capac fiind sculptate cuvintele ODIHNEŞTE-TE ÎN PACE, ALFIE.

Nu, spuse Henry, ruşinat. *Nici unul dintre noi n-a fost.*

Însă Henry nu ştia de ce nu fuseseră, deşi îi trecu prin minte o propoziţie: *Degetul care se mişcă scrie; şi, o dată scris ce e de scris, merge mai departe.* Duddits fusese o parte importantă (bănuia că termenul pe care-l căuta de fapt era *vitală)* a copilăriei lor. Şi, o dată legătura aceasta ruptă, întoarcerea ar fi însemnat suferinţă. Una era să suferi, alta era însă să suferi *de pomană.* Acum înţelese ceva. Imaginile pe care le asocia cu depresia şi cu hotărârea din ce în ce mai imuabilă a sinuciderii lui – scurgerea de lapte pe barba tatălui lui, Barry Newman luptându-se să-şi scoată fundul imens pe uşa biroului lui – ascunseseră mereu o altă, mult mai puternică, imagine: capcana pentru vise. Nu cumva aceasta fusese adevărata sursă a disperării sale? Grandoarea conceptului de capcană

pentru vise îmbinată cu banalitatea celor cărora le fusese atribuit conceptul? Folosindu-l pe Duddits s-o găsească pe Josie Rinkenhauer fusese ca şi când, descoperind fizica cuantică, o foloseşti să construieşti un joc video. Chiar mai rău: să descoperi că, de fapt, doar la atât poate folosi fizica cuantică. Desigur, făcuseră o faptă bună – fără ei, Josie Rinkenhauer ar fi murit în ţeava aceea asemenea unui şobolan într-un jgheab. Însă – să fim serioşi – nu salvaseră tocmai un viitor câştigător al Premiului Nobel…

Nu pot urmări tot ce ţi-a trecut acum prin minte, spuse Owen, dintr-o dată existând adânc în mintea lui Henry, *dar pare a dracu' de arogant. Pe care stradă?*

Înţepat, Henry se uită la el.

— N-am venit să-l vizităm în ultima vreme, e bine? Nu ne putem limita doar la atât?

— Bine, spuse Owen.

— Dar i-am trimis cu toţii felicitări de Crăciun, e bine? În fiecare an am făcut asta; aşa ştiu că s-au mutat pe strada Dearborn, la numărul 41, pe strada Dearborn, Derry de Vest, ia-o la dreapta după trei străzi.

— Bine. Calmează-te.

— Trage-i-o Iu' mă-ta şi mori.

— Henry.

— Am pierdut pur şi simplu legătura. Se mai întâmplă. Poate că nu s-a întâmplat unui domn Perfecţiune ca onorabilul de tine, dar nouă celorlalţi… celorlalţi…

Henry se uită în jos, văzu că avea pumnii încleştaţi şi-i forţă să se deschidă.

— Bine, am spus.

— Probabil că domnul Perfecţiune păstrează legătura cu *toţi* prietenii din timpul şcolii, n-am dreptate? Vă-ntâlniţi probabil în fiecare an să pescuiţi, să ascultaţi discurile cu trupa Motley Crue şi să mâncaţi conserve Tuna Surprise, aşa cum vă dădeau să mâncaţi la cantină.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— O, mai slăbeşte-mă. Te comporţi de parcă l-am fi *abandonat,* futu-i!

Ceea ce, desigur, în mare era exact ce-i făcuseră.

Owen nu spuse nimic. Se uita cu ochii întredeschişi la zăpada în vârtejită, căutând în lumina gri palidă a dimineţii timpurii indicatorul care să anunţe strada Dearborn… şi iată-l, chiar în faţă. Un plug care trecuse pe strada Kansas închisese intrarea pe Dearborn, însă Owen crede că Humvee-ul va putea sparge barajul de zăpadă.

— Nu-i ca şi când mi l-aş fi scos complet din minte, spuse Henry. – Vru să continue pe cale mentală, după care reveni la cuvinte articulate vocal. Se expunea la prea multe dacă se gândea la Duddits. — Ne gândeam cu toţii la el. De fapt, Jonesy şi cu mine aveam de gând să mergem să-l vizităm în primăvara asta. Apoi a avut Jonesy accidentul şi am uitat complet de vizită. Ţi se pare chiar atât de ieşit din comun?

— Chiar deloc, spuse Owen înţelegător. Trase tare de volan spre dreapta, îl întoarse imediat la poziţia de dinainte ca să controleze derapajul, după care apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Hummer-ul lovi zidul compact de zăpadă întărită destul de tare încât să-i arunce pe amândoi în faţă, cât le permiteau centurile de siguranţă. În clipa imediat următoare trecuseră, după ce Owen se luptase din răsputeri cu volanul ca să evite să lovească maşinile acoperite de zăpadă parcate pe-o parte şi pe cealaltă a drumului.

— N-am nevoie de-o lecţie de conştiinţă din partea cuiva care avea de gând să facă un grătar din câteva cute de civili, mormăi Henry.

Owen apăsă frâna cu ambele picioare, aruncându-i din nou pe amândoi înainte în centurile de siguranţă, de data aceasta suficient de tare să le blocheze. Humvee-ul alunecă pieziş până se opri în mijlocul străzii.

— Taci dracului din gură.

Nu vorbi despre lucruri pe care nu le înţelegi.

— Sunt şanse mari să

Mă transform într-un cadavru din cauza

— Ta, aşa încât de ce dracu nu-ţi ţii blestemata asta de

Văicăreală

(imagine a unui puşti răsfăţat cu buza de jos scoasă în afară)

— Rahatul ăsta psihanalitic

Numai pentru tine.

Henry se holbă la el, şocat şi buimăcit. Când îi mai vorbise cineva în felul acesta? Răspunsul era, probabil, niciodată.

— Nu-mi pasă decât de un singur lucru, spuse Owen. Chipul lui era palid şi pătat şi obosit. Vreau să-l găsesc pe Jonesy ăsta Tifoid al tău şi să-l opresc. M-ai înţeles? Mă fut în preţioasele tale sentimente candide, mă fut în oboseala ta şi mă fut în tine. Asta-i poziţia mea.

— Bine, spuse Henry.

— N-am nevoie de lecţii de moralitate de la unul care-şi făcea planuri să-şi spulbere creierii suprae-ducaţi şi văicăroşi.

— Bine.

— Aşa că trage-i-o *tu* lu' mă-ta şi mori.

Tăcere înăuntrul Humvee-ului. De afară nu se auzea nimic altceva decât urletul monoton de aspirator al vântului.

Într-un sfârşit, Henry spuse:

— Uite ce-o să facem. Eu o să i-o trag lu' mă-ta, apoi o să mor; tu i-o tragi lu' mama, după care mori. Aşa o să evităm cel puţin tabuul incestual.

Owen începu să zâmbească. Henry zâmbi şi el.

Ce fac Jonesy şi cu Dl Cenuşiu? Îl întrebă Owen pe Henry. *Citeşti vreo idee?*

Henry îşi udă buzele. Mâncărimea din picior se oprise în cea mai mare parte, însă limba lui avea gust de cârpă veche de cânepă.

— Nu. Sunt izolaţi. Cenuşiu e răspunzător de asta, probabil. Iar conducătorul tău neînfricat? Se apropie, nu-i

aşa?

— Mda. Dacă vrem să păstrăm un avans cât de mic, trebuie să ne grăbim.

— Aşa vom face, atunci.

Owen scărpina materia roşietică de pe-o parte a feţei lui, se uită la bucăţile de birus care i se luară pe degete, apoi se puse din nou în mişcare.

Numărul 41, ai spus?

Mda. Owen?

Ce-i?

Sunt speriat.

De Duddits?

Într-un fel, mda.

De ce?

Nu ştiu.

Henry se uită sumbru la Owen.

Simt că ceva nu e bine cu el.

7

Închipuirea ei de după miezul nopţii devenise realitate şi, când se auzi bătaia în uşă, Roberta nu reuşi să se ridice în picioare. Picioarele i se păreau umplute cu apă. Noaptea trecuse, dar fusese înlocuită de o lumină palidă, morbidă de dimineaţă, care nu schimba cu mult situaţia, iar ei erau acolo afară, Pete şi cu Beav, cei doi care muriseră veniseră acum după fiul ei.

Pumnul izbi din nou, asurzitor, scuturând fotografiile de pe pereţi. Una dintre ele era o pagină de titlu din Derry *News* înrămată, fotografia arătându-i pe Duddits, prietenii lui şi pe Josie Rinkenhauer, ţinându-se cu toţii în braţe, zâmbind cu toţii ca nişte zevzeci (cât de bine arăta Duddits în acea fotografie, cât de puternic şi de normal), aflându-se sub titlul care spunea PUŞTI DE LICEU FAC PE DETECTIVII, GĂSESC FATA DISPĂRUTĂ.

Bum! Bum! Bum!

Nu, gândi ea, *o să şed doar aici şi-o să plece într-un sfârşit, trebuie să plece, fiindcă pe oamenii morţi trebuie să-i inviţi înăuntru, iar dacă eu şed doar nemişcată…*

Apoi însă Duddits fugi pe lângă şezlongul ei – *fugea,* acum, când doar să umble îl storcea de puteri, iar ochii lui erau plini de vechea lumină sclipitoare, cât de buni fuseseră ei şi câtă fericire îi aduseseră, dar acum erau *morţi,* veniseră la el prin furtună şi erau *morţi…*

— *Duddie, nu!* Strigă ea, dar el nu-i acordă pic de atenţie. Trecu în goană pe lângă rama aceea veche – Duddits Cavell pe prima pagină a ziarului, Duddits Cavell un erou, minuni peste minuni – şi ea auzi ce striga fiul ei chiar în momentul când acesta deschise uşa spre furtuna muribundă:

— *Ennie! Ennie! ENNIE!*

8

Henry îşi deschise gura – să spună ceva ce niciodată nu avea să ştie, fiindcă nimic nu ieşi afară. Fu ca lovit de fulger, paralizat. Acesta nu era Duddits, nu putea fi – era cine ştie ce unchi sau frate mai mare bolnăvicios, palid şi, judecând după aparenţe, chel sub şapca Red Sox dată pe spate. Pe obraji îi creştea barba de câţiva milimetri, avea sânge închegat în jurul nărilor şi sub ochi avea cercuri întunecate. Şi totuşi…

— *Ennie! Ennie! Ennie!*

Străinul înalt şi palid din uşă se aruncă în braţele lui Henry cu toată vechea extravaganţă a lui Duddits, făcându-l să se dea în spate pe scările înzăpezite nu din cauza greutăţii lui – era la fel de uşor ca laptele praf – ci pur şi simplu fiindcă Henry nu fu pregătit pentru asalt. Dacă nu l-ar fi echilibrat Owen, el şi cu Duddits s-ar fi prăvălit în zăpadă.

— *Ennie! Ennie!*

Râzând. Plângând. Acoperindu-l cu acele sărutări mari ca nişte ventuze specifice lui Duddits, adânc în depozitul

amintirilor lui, Beaver Clarendon şopti: *Dacă spuneţi cuiva c-a făcut asta…* Iar Jonesy: *Mda, bine, n-o să mai fim prieteni niciodată, labagiu nenorocit.* Duddits era, nici vorbă, el îi săruta lui Henry obrajii presăraţi cu birus… Însă paloarea obrajilor lui Duddits, ce-nsemna asta? Era atât de slab – nu, mai mult de-atât, *pierit* – şi asta ce însemna? Sângele din nările lui, mirosul ridicându-se de pe pielea lui… nu era mirosul care emana dinspre Becky Shue, nu era mirosul cabanei suprapopulate de birus, dar era totuşi un miros mortal.

Iat-o şi pe Roberta, stând în coridor lângă o fotografie a lui Duddits şi a lui Alfie la carnavalul organizat de Zilele Oraşului Derry, dându-se amândoi pe carusel, făcând caii de plastic cu priviri sălbatice să pară doar nişte pitici şi râzând.

N-am fost la înmormântarea lui Alfie, dar am trimis o carte poştală, gândi Henry şi se dispreţui.

Femeia îşi frământa mâinile, ochii îi erau plini de lacrimi şi, deşi luase proporţii la piept şi la şolduri, deşi părul ei îi era acum aproape complet cărunt, ea era, tot ea era, însă Duddits… oh, fir-ar să fie, *Duddits…*

Henry se uită la ea, stând cu braţele petrecute pe după vechiul prieten care încă-i mai striga numele. Îl mângâie pe Duddits pe omoplat. Părea lipsit de substanţă sub apăsarea palmei lui, la fel de fragil ca osul din aripa unei păsări.

— Roberta, spuse el. Roberta, Dumnezeul! Ce-i cu el?

— LLA, spuse ea şi reuşi să scoată un zâmbet şters. Sună ca un detergent pentru maşina de spălat, nu-i aşa? Înseamnă leucemie limfocită acută. A primit diagnosticul acum nouă luni şi deja nu se mai putea remedia nimic. De-atunci n-am făcut altceva decât să prelungim termenul.

— Ennie! Exclamă Duddits. Vechiul lui zâmbet lălâu îi lumină faţa cenuşie, obosită. Aeaş aat, ată i!

— Aşa-i, spuse Henry şi începu să plângă. Acelaşi rahat, altă zi.

— Ştiu de ce ai venit, spuse ea, dar n-o face. Te rog, Henry. Te implor. Nu-mi lua băiatul. E pe moarte.

9

Kurtz vru să-i ceară lui Perlmutter ultimele veşti despre Underhill şi noul lui prieten – Henry îl chema pe acest nou prieten, Henry Devlin – când Pearly scoase un ţipăt prelung, tânguitor, cu ochii îndreptaţi în sus spre capota Humvee-ului. Kurtz o ajutase pe-o femeie să nască în Nicaragua *(şi se mai spune că noi suntem tipii cei răi,* gândi el afectat) şi acest ţipăt îi aminti de ţipătul acelei femei, cel auzit pe malul frumosului râu La Juvena.

— Rezistă, Pearly! Strigă Kurtz. Rezistă, bătrâne! Respiră adânc, acum!

— *Fute-te-aş!* Strigă Pearly. *Uite în ce m-ai băgat, pizdă murdară ce eşti! FUTE-TE-AŞ!*

Kurtz nu i-o luă în nume de rău. Femeile spuneau lucruri groaznice în timpul naşterii şi, cu toate că Pearly făcea cu siguranţă parte din rândul bărbaţilor, Kurtz avea o bănuială că trecea şi el prin ceva mai apropiat de naştere decât orice prin ce mai trecuse vreodată un bărbat. Ştia că ar fi un gest înţelept să-l scutească pe Perlmutter de suferinţă…

— *Ai face bine să nu faci nimic,* mormăi Pearly. Lacrimile-i curgeau pe obrajii înroşiţi ca de-o barbă. Ai face bine să nu faci nimic, futangiu bătrân cu piele de şopârlă.

— Nu-ţi face probleme, băieţaş, îl calmă Kurtz şi-i mângâie umărul tremurând.

Dinaintea lor se auzea huruitul egal al plugului pe care-l convinsese Kurtz să le deschidă calea (în vreme ce lumina cenuşie începea să se strecoare iarăşi în lume, viteza lor de deplasare se ridicase la ameţitoarea cifră de cincizeci şi cinci de kilometri pe oră). Stopurile plugului străluceau aidoma unor stele roşii murdare.

Kurtz se aplecă în faţă, uitându-se la Perlmutter cu ochii larg deschişi, plini de interes. Era foarte frig pe bancheta din spate a Humvee-ului din pricina geamului spart, însă, pentru moment, Kurtz nu băgă de seamă asta. Partea din

faţă a hainei lui Pearly se umfla asemenea unui balon şi Kurtz îşi scoase încă o dată pistolul de nouă milimetri.

— Şefu, dacă plesneşte…

Înainte ca Freddy să apuce să încheie, Perlmutter scoase o băşină asurzitoare. Putoarea se simţi imediat şi fu atotcuprinzătoare, însă Pearly părea că nu observă. Capul i se bălăngăni pe spate în scaun, cu ochii pe jumătate deschişi, o mină de uşurare sublimă citindu-i-se pe faţă.

— *Oh, parcă-i nenorocita mea de BUNICĂ!* Strigă Freddy şi lăsă geamul până jos, în pofida curentului de aer care deja străbătea autovehiculul.

Fascinat, Kurtz urmări burta umflată a lui Perlmutter cum se dezumflă. Încă nu era momentul, deci. Nu sosise încă şi probabil era mai bine aşa. Era posibil ca vietatea care creştea înlăuntrul măruntaielor lui Perlmutter să-i fie de folos. Nu era de dorit, dar era posibil să fie nevoit. Toate lucrurile-L slujeau pe Domnul, spunea Scriptura şi aici puteau fi incluse şi nevăstuicile de căcat.

— Rezistă, soldat, spuse Kurtz, mângâind umărul lui Pearly cu o mână şi aşezând pistolul pe scaunul de lângă el cu cealaltă. Rezistă doar şi gândeşte-te la Domnul.

— La dracu' cu Domnul, spuse Perlmutter revoltat şi Kurtz fu uşor uimit. N-ar fi crezut niciodată că Perlmutter poate ţine atâtea blasfemii în el.

Înaintea lor, stopurile plugului se luminară puternic şi se mişcară spre partea din dreapta a drumului.

— O-o, spuse Kurtz.

— Ce să fac, şefu'?

— Parchează în spatele lui, spuse Kurtz. Vorbi bine dispus, dar ridică pistolul de pe scaun. Să vedem ce doreşte noul nostru prieten. Deşi credea că ştie. Freddy, ce mai ştii despre vechii noştri prieteni? Îi poţi citi?

Foarte nesigur, Freddy spuse:

— Doar pe Owen. Pe tipul cu care e sau pe cei pe care-i urmăresc nu. Owen a ieşit de pe şosea. E într-o casă. Vorbeşte cu cineva.

— O casă din Derry?

— Mda.

Iată-l şi pe şoferul plugului venind anevoie prin zăpadă, încălţat în cizme verzi din cauciuc şi îmbrăcat într-o canadiană bună de-un eschimos. Avea un fular de lână înfăşurat în jurul gurii; capetele lui zburau în bătaia vântului, iar Kurtz nu trebuia să fie telepatic să ştie că soţia sau mama i-l croşetase.

Şoferul de pe plug se aplecă prin geam şi strânse din nas, simţind izul persistent de sulf şi alcool etilic. Se uită îndoielnic la Freddy, la Perlmutter cel doar pe jumătate conştient, apoi la Kurtz de pe bancheta din spate, care se apleca în faţă şi se uita la el cu ochii măriţi de curiozitate. Lui Kurtz i se păru un gest prudent să-şi ascundă arma sub genunchiul stâng, cel puţin pentru acum.

— Da, căpitane? Întrebă Kurtz.

— Am primit un mesaj prin radio de la un tip care zice că-l cheamă Randall. Şoferul de pe plug ridică vocea să poată fi auzit peste vâjâitul vântului. Avea un accent pur de yankeu din sud-est. *Generalu'* Randall. Zicea că-mi vorbeşte prin satelit de la Cheyenne Mountain, din Wyomin.

— Numele nu-mi spune nimic, căpitane, zise Kurtz pe acelaşi ton voios ignorându-l complet pe Perlmutter care mormăi: „Minţi, minţi, minţi."

Ochii şoferului de pe plug se mutară spre el, apoi se întoarseră la Kurtz.

— Tipu' mi-a dat un cod. *Evacuare Blue.* Vă spune ceva?

— „Mă numesc Bond, James Bond, spuse Kurtz şi râse. Îţi joacă cineva o farsă, căpitane.

— Mi-a zis să vă transmit că partea dvs. de misiune s-a încheiat şi că naţiunea vă mulţumeşte.

— Au spus ceva de-un ceas de aur, băieţaş? Întrebă Kurtz, ochii scânteindu-i.

Şoferul de pe plug îşi udă buzele. Era interesant, credea Kurtz. Intui cu exactitate momentul când şoferul de pe plug

se hotărî că are de-a face cu un nebun. Intui *cu exactitate momentul.*

— Haba' n-am d-un ceas d-aur. Voiam doar să vă zic că mai departe nu vă po' duce. Nu fără o autorizare oficială, adică.

Kurtz scoase pistolul de sub genunchi, unde-l ascunsese şi-l îndreptă spre faţa şoferului de pe plug.

— Poftim autorizaţia, bătrâne, semnată şi în trei exemplare. Ajunge?

Şoferul de pe plug se uită la pistol cu ochii lui alungiţi de yankeu. Nu părea speriat în mod deosebit.

— Îhî, pare-a fi-n ordine.

Kurtz râse.

— Om bun! *Om foarte* bun! S-o luăm acum din loc. Şi-ai face bine să măreşti puţin viteza, Domnul să te iubească. E cineva în Derry căruia trebuie – Kurtz căută *les mots juste* şi le găsi – să-i prezint raportul.

Perlmutter pe jumătate gemu, pe jumătate râse. Şoferul de pe plug se uită spre el.

— Nu-l băga în seamă; e gravid, spuse Kurtz pe un ton de confesiune. Când nici nu te aştepţi, cere stridii şi murături cu mărar.

— Gravid, repetă şoferul de pe plug. Vocea lui nu avea absolut nici o modulaţie.

— Da, dar nu-ţi bate capul cu asta. Nu-i problema ta. Chestia e, bătrâne… – Kurtz se aplecă în faţă, vorbind cu căldură şi cu patos peste ţeava pistolului de nouă milimetri – că tipul pe care trebuie să-l prind se află în Derry *acum.* Mă aştept s-o pornească din nou la drum în scurtă vreme, presupun că ştie că vin să-l muşc de cur…

— Ba bine că n-o şti, spuse Freddy Johnson. Se scărpina pe-o parte a gâtului, apoi îşi coborî mâna între picioare şi se scărpină şi acolo.

— … dar, între timp, continuă Kurtz, cred că pot recupera puţin teren. Acum, vrei sau nu să-ţi pui curu-n mişcare?

Şoferul de pe plug aprobă din cap şi se întoarse în pas normal la cabina plugului său. Lumina zilei era mai puternică acum. *Lumina aceasta e foarte posibil să fie lumina ultimei mele zile de viaţă,* îşi spuse Kurtz ca-ntr-o reverie duioasă.

Perlmutter începu să scoată un murmur scăzut de durere. Se păstră la început aşa, apoi crescu până deveni un ţipăt. Perlmutter se prinse de burtă din nou.

— Iisuse, spuse Freddy. Uită-te la pântecu' lui, şefu'. Se umflă ca pâinea pusă la dospit.

— Respiraţii profunde, spuse Kurtz şi-i mângâie umărul lui Perlmutter cu o mână binevoitoare. Înaintea lor, plugul se pusese din nou în mişcare. Respiraţii profunde, băieţaş. Relaxează-te. Relaxează-te doar şi gândeşte-te la lucruri frumoase.

10

Şaizeci şi cinci de kilometri până la Derry. *Şaizeci şi cinci de kilometri între mine şi Owen,* gândi Kurtz. *Nu-i rău deloc. Vin după tine, bătrâne. Trebuie să te ducem la şcoală. Să te-nvăţăm ce-ai uitat despre încălcarea Liniei Kurtz.*

Treizeci şi doi de kilometri mai târziu şi ei erau încă acolo – asta, potrivit atât lui Freddy, cât şi lui Perlmutter, deşi Freddy părea acum mai puţin sigur pe el. Pearly, în orice caz, spunea că acum discută cu mama – Owen şi cu celălalt discută cu mama. Mama nu voia să-l lase să plece.

— Pe cine să lase să plece? Întrebă Kurtz.

Aproape că nu-i păsa. Mama îi reţinea în Derry, permiţându-le lor să micşoreze distanţa dintre ei, aşa încât Dumnezeu să binecuvânteze mama, indiferent cine era sau ce motive avea ea.

— Nu ştiu, spuse Pearly. Pântecele lui fusese relativ nemişcat de la discuţia lui Kurtz cu şoferul de pe plug, dar părea extenuat. Nu văd. Mai e cineva, dar parcă n-ar exista în locul lui o minte în care să pot să arunc o privire.

— Freddy?

Freddy scutură din cap.

— Owen a dispărut pentru mine. De-abia-l mai aud pe tipul din plug. E ca şi când… nu ştiu… aş fi pierdut semnalul radio.

Kurtz se aplecă peste scaunul din faţă şi se uită cu atenţie la Ripley-ul care-i creştea lui Freddy pe obraz. Chestia din mijloc încă era intens roşie-por-tocalie, dar pe la margini părea că-şi schimbă culoarea într-un alb-cenuşiu.

E pe moarte, gândi Kurtz. *Fie sistemul imunitar al lui Freddy îl omoară, fie îl omoară mediul înconjurător. Owen avea dreptate. O să fiu damnat.*

Nu că asta ar fi schimbat ceva. Linia rămânea linie, iar Owen călcase dincolo de ea.

— Tipul din plug, spuse Perlmutter pe un ton obosit.

— Ce-i cu tipul din plug, bătrâne?

Doar că nu era nevoie ca Perlmutter să răspundă. Înaintea lor, clipind în ninsoarea spulberată, se afla un indicator care spunea INTRAREA 32 – GRANDVIEW/STAŢIA DE AUTOBUZ GRANDVIEW. Plugul mări imediat viteza, ridicând în acelaşi timp lama din faţă. Dintr-o dată, Humvee-ul rula din nou pe zăpada alunecoasă de mai bine de treizeci de centimetri înălţime. Şoferul de pe plug nu se obosi să semnalizeze; pur şi simplu, luă curba cu optzeci la oră, ridicând în urma lui o coadă bogată de zăpadă.

— Îl urmăresc? Întrebă Freddy. Îl pot scoate de pe şosea, şefu'.

Kurtz îşi înfrână o pornire puternică de a-i spune lui Freddy să-i dea drumul – l-ar putea ajunge din urmă pe bastardul ăla de yankeu cu ochi alungiţi şi i-ar putea arăta ce păţesc cei care depăşesc linia. I-ar putea administra o doză mică din tratamentul pe care-l va primi Owen Underhill. Doar că plugul era mai mare ca Hummer-ul, cu mult mai mare şi cine ştie ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar angaja într-un joc de care-pe-care!

— Rămâi pe autostradă, băieţaş, spuse Kurtz, lăsându-se pe spate. Ţinem ochii pe trofeu.

Totuşi, urmări din priviri, cu un regret nedisimulat, cum dispărea plugul în aerul rece al acestei dimineţi vântoase. Nu putea nici măcar spera ca blestematul de yankeu să fi prins o doză mare de birus de la Freddy şi de la Archie Perlmutter, fiindcă drăcovenia nu mai avea forţă.

Îşi continuară drumul, reducând viteza la treizeci şi doi de kilometri datorită nămeţilor, însă Kurtz bănuia că situaţia se va îmbunătăţi pe măsură ce vor ajunge tot mai spre sud. Furtuna aproape se sfârşise.

— Şi felicitări, îi spuse lui Freddy.

— Hă?

Kurtz îl bătu pe umăr:

— Se pare că te vindeci.

Se întoarse spre Perlmutter:

— În privinţa ta, băieţaş, nu prea cred că lucrurile stau la fel de bine.

11

La o sută şaizeci de kilometri de unde se afla Kurtz şi la mai puţin de trei kilometri de răspântia drumurilor lăturalnice unde fusese descoperit Henry, noul comandant al grupului Imperial Valley – o femeie cu un aspect atrăgător auster, apropiindu-se de cincizeci de ani – stătea lângă un pin, într-o vale care primise numele de cod Valul Curăţitor Unu. Valul Curăţitor Unu era, cât se poate de propriu, o vale a morţii. Adunate de-a lungul ei se aflau mormane de cadavre încâlcite, cele mai multe îmbrăcate în portocaliu vânătoresc. Erau, cu toatele, mai bine de o sută. Dacă avuseseră acte de identitate, acestea le fuseseră prinse în jurul gâturilor. Cei mai mulţi dintre morţi aveau drept podoabe carnete de conducere, dar mai erau unii care purtau cărţi de credit Visa sau Discover, carduri Crucea Roşie şi permise de vânătoare. O femeie cu o gaură mare şi neagră în mijlocul frunţii fusese etichetată cu

abonamentul de la magazinul de închiriat casete video Blockbuster Video.

Lângă cel mai mare morman de cadavre, Kate Gallagher termina de luat câteva notiţe sumare pentru cel de-al doilea raport pe care-l avea de dat. Într-o mână ţineau un calculator PalmPilot, o unealtă pe care Adolf Eichmann, cel mai renumit contabil al morţilor, ar fi râvnit-o cu siguranţă. Calculatoarele PalmPilot nu funcţionaseră mai devreme, dar acum, cea mai mare parte a aparaturii electronice părea să-şi fi revenit la normal.

Kate avea căşti la urechi şi în faţa măştii avea un microfon. Din când în când, cerea cuiva lămuriri sau dădea câte un ordin. Kurtz îşi alesese un succesor care era în acelaşi timp entuziast şi eficient. Adunând numărul de cadavre de aici cu cel al celor din alte locuri, Gallagher estima că distruseseră cel puţin şaizeci la sută dintre evadaţi. Civilii luptaseră, ceea ce era cu siguranţă un lucru surprinzător, dar, într-un sfârşit, cei mai mulţi dintre ei se dovediseră că nu erau născuţi supravieţuitori. Explicaţia era chiar atât de simplă.

— Hei, Katie-Kate.

Jocelyn McAvoy apăru dintre copacii din partea de sud a văii, cu gluga lăsată pe spate, cu părul tuns scurt, acoperit cu un batic verde din mătase, cu aruncătorul de flăcări atârnându-i pe umăr. Pe partea din faţă a canadienei ei se vedea o pată mare de sânge.

— Te-am speriat, nu-i aşa? Întrebă ea noul comandant.

— Poate că mi-ai ridicat pulsul cu puţin.

— Ei bine, Sectoru Patru e liber, poate că vestea asta o să-ţi scadă pulsul puţin. Ochii lui McAvoy scânteiară. Am prins peste patruzeci. Jackson are numere şi mai mari pentru tine; şi, că tot veni vorba de dimensiuni, în momentul de faţă mi-ar prinde bine-o…

— Scuzaţi-mă? Domnişoarele?

Se întoarseră. Din tufişul acoperit de zăpadă din partea de nord a văii tocmai ieşea un grup format din vreo şase

bărbaţi şi două femei. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi în portocaliu, însă conducătorul lor era un bondoc de om purtând pe sub canadiană un halat regulamentar al Grupului Blue. Încă mai purta masca transparentă, deşi sub buze i se vedea o pată de Ripley care cu siguranţă nu era regulamentară. Toţi nou-veniţii aveau arme automate.

Gallagher şi McAvoy avură timp să schimbe o singură privire căscată, o privire de genul prins-cu-pantalonii-n-vine. Apoi, Jocelyn McAvoy dădu să ia aruncătorul de flăcări şi Kate Gallagher dădu să ia Browning-ul pe care-l sprijinise de copac. Nici una dintre ele nu reuşiră să pună mâna pe armă. Tunetul împuşcăturilor fu asurzitor. McAvoy fu proiectată aproape şase metri prin aer. Unul dintre bocanci îi căzu din picior.

— *Asta-i pentru Larry!* Striga una dintre femeile îmbrăcate în portocaliu. *Asta-i pentru Larry, curvelor, asta-i pentru Larry!*

12

Când împuşcăturile încetară, bărbatul bondoc cu barbacioc de Ripley regrupa oamenii lângă cadavrul întors cu faţa în jos a lui Kate Gallagher, cea care se plasase a doua în clasă la Academia de la West Point, înainte să-şi piardă minţile din pricina bolii care era Kurtz. Bărbatul bondoc îşi însuşise arma ei, care era mai bună ca a lui.

— Sunt un nedezminţit adept al democraţiei, spuse el, iar voi, oameni buni, puteţi face ce doriţi, dar eu merg spre nord acum. Nu ştiu cât îmi va lua să-nvăţ versurile de la „O, Canada", dar am de gând să aflu.

— Merg cu tine, spuse unul dintre bărbaţi şi deveni curând evident că toţi vor merge alături de el.

Înainte să părăsească luminişul, conducătorul se aplecă şi ridică PalmPilot-ul dintr-un banc de zăpadă.

— Întotdeauna mi-am dorit aşa ceva, spuse Emil „Stanca" Brodsky. Sunt în limbă după noile descoperiri ale tehnologiei.

Părăsiră valea morţii mergând pe direcţia din care veniseră, îndreptându-se spre nord. Din jurul lor se auzeau pocnete şi rafale de armă izolate, dar, din motive obiective şi Operaţiunea Valul Curăţitor se încheiase.

13

Dl Cenuşiu mai comisese o crimă şi mai furase un autovehicul, de data aceasta un plug de deszăpezire DPW. Jonesy nu văzu nimic. Dl Cenuşiu, ajungând aparent la concluzia că nu-l poate scoate pe Jonesy din birou (nu, cel puţin, cât timp nu-şi putea dedica întregul timp şi întreaga atenţie acestei probleme), se hotărâse să apeleze la o şmecherie şi anume să-l separe de lumea de afară printr-un zid. Jonesy credea că ştie acum cum trebuie să se fi simţit Fortunato atunci când Montressor îl închisese după un perete de cărămidă în pivniţa pentru vinuri.{71}

Se întâmplă nu la mult timp după ce Dl Cenuşiu conduse maşina poliţistului înapoi pe banda unu a autostrăzii (aceasta era singura bandă disponibilă, cel puţin pentru moment şi chiar şi asta era accidentată din pricina zăpezii). Jonesy se afla în acel timp în dulap, ducând la îndeplinire ceea ce lui i se părea a fi o idee absolut genială.

Îi tăiase Dl Cenuşiu semnalul telefonic? Bine, va crea pur şi simplu o nouă modalitate de comunicare, aşa cum crease termostatul ca să răcorească încăperea când Dl Cenuşiu încercase să-l scoată afară cu căldura insuportabilă. Un fax ar fi lucrul potrivit, hotărî el. De ce nu? Toate instrumentele erau simbolice, doar repere vizuale care să-l ajute mai întâi să-şi focalizeze atenţia şi apoi să-şi exerseze puterile cu care era înzestrat de mai bine de douăzeci de ani. Dl Cenuşiu intuise aceste puteri şi, după uluirea lui iniţială, fusese foarte eficient în a-l împiedica pe Jonesy să le folosească. Şmecheria era să găseşti poteci care să ocolească barajele D-lui Cenuşiu, exact aşa cum Dl Cenuşiu găsea mereu mijloace să-şi continue drumul spre sud.

Jonesy îşi închise ochii şi îşi închipui un fax asemănător cu cel pe care-l avea în biroul de la Catedra de Istorie, doar că-l aşează acum în dulapul noului său birou. Apoi, simţindu-se ca un Aladdin frecând lampa fermecată (doar că numărul dorinţelor pe care şi le putea pune părea infinit, atâta timp cât nu se lăsa luat de val), îşi mai închipui un teanc de hârtii şi, lângă el, un creion Berol Black Beauty. După aceea, merse la dulap să vadă cum se descurcase.

Părea destul de bine la o primă vedere… deşi creionul era puţin cam ciudat: nou-nouţ şi perfect ascuţit, dar ros pe toată lungimea lui. Totuşi, exact aşa trebuia să şi arate, nu? Beaver folosise creioane Black Beauty şi asta încă de când mersese la Şcoala Primară din strada Witcham. Ei ceilalţi avuseseră mai comunele creioane galbene Eberhard Fabers.

Faxul arăta perfect acolo unde se afla pe podea, sub o pădure de umeraşe şi o singură jachetă (canadiana portocaliu-intens pe care i-o cumpărase mama pentru prima lui excursie de vânătoare, după care-l făcuse să promită – cu mâna pe inimă – că o va purta *de fiecare dată când va ieşi din casa)* şi bâzâia într-un fel bine prevestitor.

Dezamăgirea îşi ceru drepturile atunci când el îngenunche în faţa aparatului şi citi mesajul de pe ferestruica luminată: RENUNŢĂ JONESY IEŞI AFARĂ.

Ridică receptorul şi auzi vocea înregistrată pe bandă a D-lui Cenuşiu:

— Renunţă, Jonesy, ieşi afară. Renunţă, Jonesy, ieşi afa…

O serie de pocnituri violente, aproape la fel de puternice ca nişte bubuituri de trăsnet, îl făcură să-i scape un strigăt şi să sară în picioare. Primul lui gând fu că Dl Cenuşiu tocmai mânuia unul din berbecele acelea folosite de echipele SWAT, în încercarea de-a-şi croi drum înăuntru.

Dar nu era vorba de uşă. Era vorba de fereastră şi, într-un anumit fel, asta era chiar mai rău. Dl Cenuşiu montase de-a latul ferestrei obloane de-un gri industrial – de oţel, păreau. Acum nu mai era doar încarcerat; mai era şi orbit.

Scrise pe interiorul lor, uşor lizibile prin sticla ferestrei, erau cuvintele: renunţă ieşi afară. Jonesy îşi aminti imediat de *Vrăjitorul din Oz* – PREDĂ-TE DOROTHY scris de-a curmezişul cerului – şi vru să râdă. Nu reuşi. Nimic nu era comic, nimic nu susţinea o ironie. Totul era îngrozitor.

— Nu! Strigă el. Ia-le jos! Ia-le jos, blestemat să fii!

Nici un răspuns. Jonesy îşi ridică mâinile, vrând să spargă sticla şi să lovească cu pumnii în obloanele de dincolo de ea, apoi îşi spuse: *Eşti nebun? Asta-şi doreşte! În clipa în care-ai spart sticla, obloanele dispar şi Dl Cenuşiu e-năuntru. Iar tu, amice, vei muri imediat.*

Îşi dădu seama că se mişcă – huruitul greoi al plugului. Cât de departe ajunseseră oare? Waterville? Augusta? Chiar mai la sud? În zona în care precipitaţiile căzuseră sub formă de ploaie? Nu, probabil nu; Dl Cenuşiu ar fi schimbat plugul cu ceva mai rapid dacă ar fi scăpat de zăpadă. Însă *vor* scăpa de ea şi asta curând. Fiindcă se-ndreptau spre sud.

Se-ndreptau spre *cel*

La fel de bine-aş putea fi mort deja, gândi Jo-nesy, uitându-se neconsolat la obloanele închise şi la mesajul acela în doi peri scris pe ele. *La fel de bine-aş putea fi mort chiar acum.*

14

În cele din urmă, Owen fu cel care-o prinse pe Roberta Cavell de braţe şi – cu un ochi pe acele grăbite ale ceasului, mult prea conştient că fiecare minut şi jumătate îl aducea pe Kurtz mai aproape de ei – îi explică de ce trebuie să-l ia pe Duddits, indiferent de cât era el de bolnav. Chiar şi în aceste împrejurări, Henry nu ştia dacă ar fi putut pronunţa expresia *soarta lumii depinde de asta* păstrându-şi mina serioasă. Underhill, care-şi petrecuse toată viaţa cu arma-n mână pentru ţară, putu şi chiar o pronunţă.

Duddits stătea cu braţul pe după umerii lui Henry, uitându-se absorbit în jos la el, cu ochii lui verzi sclipind.

Ochii aceia, cel puţin, nu se schimbaseră. Nu se schimbase nici sentimentul pe care-l încercaseră mereu când erau în preajma lui Duddits – că lucrurile fie erau absolut în regulă, fie vor fi curând.

Roberta se uită la Owen, chipul ei părând că îmbătrâneşte cu fiecare propoziţie pe care o pronunţa. Era ca şi când se scurgea timpul din imaginea cine ştie cărei fotografii malign vrăjite.

— Da, spuse ea, da, înţeleg că vreţi să-l găsiţi pe Jonesy – să-l prindeţi – dar ce are de gând să facă? Şi, dacă tot *a trecut* prin oraş, de ce nu *a făcut-o* aici?

— Doamnă, nu pot răspunde la aceste întrebări…

— 'ăz'oi, spuse Duddits pe nepusă masă. Onesy 'ea 'ăz'oi.

Război? Îl întrebă Owen pe Henry mental, alarmat. *Ce război?*

Nu contează, răspunse Henry şi, dintr-o dată, vocea din mintea lui Owen era difuză, greu de înţeles. *Trebuie să plecăm.*

— Doamnă. Doamnă Cavell.

Owen o apucă din nou de braţe foarte atent. Henry o iubea pe femeia aceasta foarte mult, cu toate că o ignorase cu destulă cruzime în ultimii vreo doisprezece ani, iar Owen ştia de ce o iubea. Iubirea ieşea prin pielea ei asemenea unui abur dulceag.

— Trebuie să plecăm.

— Nu. Oh, vă rog, spuneţi nu.

Lacrimile îi izbucniră din nou.

Nu face asta, doamnă, vru să spună Owen. *Şi aşa lucrurile stau destul de prost. Te rog, nu face asta.*

— Vine pe urmele noastre un bărbat. Un bărbat foarte rău. Trebuie să nu ne găsească aici când ajunge.

Chipul îndurerat, debusolat al Robertei se schimbă brusc.

— Bine, atunci. Dacă trebuie. Dar vin şi eu cu voi.

— Roberta, nu, spuse Henry.

— Da! Da, pot avea grijă de el… Îi pot da pilulele… Prednisone-ul lui… o să iau cu mine şi tampoanele lui cu

gust de lămâie şi…

— Amma, ai aisi.

— Nu, Duddie, nu!

— Amma, ai aisi! Îî iguanză! Îî iguanză! – În siguranţă! În siguranţă! Duddits devenea din ce în ce mai agitat.

— Chiar nu mai avem timp la dispoziţie, spuse Owen.

— Roberta, spuse Henry. Te rog.

— Daţi-mi voie să vin cu voi! Strigă ea. Numai pe el îl mai am!

— Amma, spuse Duddits. Vocea lui nu era câtuşi de puţin copilărească. *Ai… AISI.*

Femeia se uită la el fix. Colţurile buzelor îi căzură.

— Bine, spuse. Încă un minut. Trebuie să aduc ceva.

Merse în camera lui Duddits şi reveni cu o pungă de hârtie, pe care i-o dădu lui Henry.

— Sunt pastilele lui, spuse ea. Prednisone-ul îl ia la ora nouă. Dacă uiţi, începe să ameţească şi să-l doară pieptul. Îi poţi da un Percocet dacă-ţi cere şi probabil că-ţi *va cere,* fiindcă-l doare când stă în frig.

Se uită la Henry cu durere, dar fără reproş. Aproape că-şi dori să vadă reproş în ochii ei. Dumnezeu îi era martor că niciodată nu mai făcuse ceva care să-l ruşineze atât de tare. Nu era doar fiindcă Duddits suferea de leucemie; era din cauză că suferea de atât de mult timp şi că nici unul dintre ei nu ştiuse.

— Mai sunt şi tampoanele cu gust de lămâie, dar nu-l uzi decât pe buze cu ele, fiindcă-i sângerează des gingiile în ultima vreme şi tampoanele îl ustură. Am pus şi vată pentru nas dacă începe să sângereze. O, mai e şi cateterul. Îl vezi acolo, pe umăr?

Henry aprobă din cap. Un tub de plastic ieşind dintre faldurile de bandaj. Îl străbătu un puternic şi ciudat sentiment de *déjà vu* uitându-se la el.

— Dacă sunteţi în aer liber, acoperă-l… doctorul Briscoe râde de mine, dar mă tem să nu intre frigul pe acolo… ajunge dacă-l acoperi cu o basma… sau cu o batistă…

Plângea din nou, iar suspinele o scuturau.

— Roberta…, începu Henry.

Acum şi el se uita la ceas.

— O să am eu grijă de el, spuse Owen. Am fost alături de taică-meu pe ultima sută de metri. Ştiu cum se administrează Prednisone şi Percocet. Ştia chiar mai multe: despre steroizi mai puternici, despre analgezice mai eficiente. Iar, spre sfârşit, despre marijuana, metadonă şi, chiar la sfârşit, morfină pură, care era mai eficientă ca heroina. Morfina, cel mai fiabil inductor al morţii.

O simţi atunci pe femeie scrutându-i mintea; o senzaţie ciudată, o gâdilare ca atingerea unor picioare atât de uşoare că aproape plutesc deasupra solului. O gâdilare, dar una neplăcută. Femeia încerca să-şi dea seama dacă era adevăr sau minciună ceea ce spusese despre tatăl lui. Acesta era micuţul dar pe care-l primise de la fiul ei extraordinar, îşi dădu Owen seama şi se folosea de el de atât de multă vreme, încât nici nu-şi mai dădea seama că-l folosea… aşa cum mesteca scobitorile prietenul lui Henry, Beaver. Nu era ceva atât de puternic precum era la Henry, dar era destul să se facă simţit, iar Owen nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de fericit că spusese adevărul.

— N-a fost, totuşi, vorba de leucemie, spuse ea.

— Cancer pulmonar. Doamnă Cavell, chiar trebuie să…

— Mai trebuie să-i aduc un singur lucru.

— Roberta, nu putem…, începu Henry.

— Într-o clipită, într-o clipită.

Ţâşni spre bucătărie.

Owen era pentru prima dată cu adevărat speriat.

— Kurtz, Freddy şi Perlmutter – Henry, nu-mi dau seama unde se află! Am pierdut legătura cu ei!

Henry desfăcuse punga şi se uită înăuntru. Ceea ce văzu acolo, deasupra cutiei cu tampoane cu glicerină cu miros de lămâie, îl paraliza. Îi răspunse lui Owen, dar vocea i se păru că-i răsună din colţul îndepărtat al cine ştie cărei văi până atunci ascunse – la dracu', *nebănuite.* Chiar *exista* o

asemenea vale, acum ştia asta cu siguranţă. Era o matcă a anilor. Nu ar (putea) susţine că nu bănuise niciodată existenţa unei atare geografii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum de bănuise atât de *puţini*

— Tocmai au trecut de Intrarea 29, spuse el. Se află la treizeci şi doi de kilometri în spatele nostru. Poate chiar şi mai puţin.

— Ce-i cu tine?

Henry vârî mâna în punga maro şi scoase obiectul acela manufacturat din sfoară, atât de asemănător cu o pânză de păianjen, care atârnase deasupra patului lui Duddits de aici şi deasupra celui din casa de pe Maple Lane înainte să moară Alfie.

— Duddits, de unde ai asta? Întrebă el, dar, desigur, ştia răspunsul.

Capcana aceasta pentru vise era mai mică decât cea care atârnase în sufrageria de la Bivuac, dar, altfel, era geamăna ei.

— Iiivăă, spuse Duddits. Nu-şi dezlipise nici o clipă ochii de la Henry. De parcă încă nu-i venea pe de-a-ntregul să creadă că Henry era acolo. Iivăă-a ti's-o. E Căşun să'tăâna t'e'ută.

Deşi capacitatea lui de-a citit gândurile dispărea cu repeziciune pe măsură ce corpul respingea biru-sul, Owen înţelese aceste sunete cu destulă uşurinţă: *Beaver mi-a trimis-o,* spusese Duddits. *De Crăciun, săptămâna trecută.* Bolnavii atacaţi de sindromul Down întâmpinau dificultăţi în exprimarea conceptelor de trecut şi viitor, iar Owen bănuia că, pentru Duddits, trecutul era întotdeauna săptămâna trecută, viitorul era întotdeauna săptămâna viitoare. Owen credea că, dacă toată lumea ar fi gândit în felul acesta, ar fi fost mult mai puţină suferinţă şi ranchiună în lume.

Henry se uită preţ de încă o clipă la micuţa capcană pentru vise împletită, după care o puse la loc în punga maro, exact când Roberta se împletici grăbită înapoi în

cameră. Duddits rânji larg când observă după ce se dusese ea.

— Oooby-Doo! Strigă el. Ufe'tas Ooby-Doo!

Îl luă şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Owen, spuse Henry. Ochii lui sclipeau. Am o veste *extrem* de bună.

— Spune-mi.

— Bastarzii au fost forţaţi să facă un ocol – din pricina unui trailer răsturnat aproape de Intrarea 28. O să-i coste zece, poate douăzeci de minute.

— Slavă Cerului. Să ne folosim de ele, atunci.

Se uită la cuierul din colţ. Pe el atârna o haină groasă din lână pe spatele căreia scria în litere stacojii RED SOX WINTER BALL.

— E-a ta aia, Duddits?

— Mea! Spuse Duddits, zâmbind şi dând din cap. Achetă. Şi, când Owen se duse după ea: Ne-ai vă'ut ăsin'-o e Osie. O pricepu şi pe aceasta şi-i trimise un fior pe şira spinării: *Ne-ai văzut găsind-o pe Josie.*

Aşa şi fusese… iar Duddits îl văzuse pe el. Noaptea trecută… sau îl văzuse cumva Duddits chiar în ziua aceea, în urmă cu nouăsprezece ani? Includea oare darul lui Duddits şi un fel de călătorie în timp?

Nu era momentul acum să-şi pună astfel de întrebări şi asta-l bucura destul de mult pe Owen.

— N-am vrut să-i împachetez sufertaşul, dar sigur c-am făcut-o. Într-un final, l-am împachetat.

Roberta se uită la el – la Duddits ţinând sufertaşul, trecându-l dintr-o mână în cealaltă în vreme ce-şi lua canadiana, dar fusese şi ea un cadou din partea echipei Red Sox din Boston. Chipul lui era incredibil de palid în contrast cu albastrul intens şi chiar şi cu galbenul mai intens al sufertaşului.

— Ştiam că trebuie el să plece. Şi că eu trebuie să rămân. Ochii ei căutară chipul lui Henry. Te rog, chiar nu pot veni, Henry?

— Dacă vii, ai putea muri în faţa ochilor lui, spuse Henry – urând duritatea vorbelor, urând, de asemenea şi felul exemplar în care-l învăţase viaţa să apese toate butoanele potrivite. Vrei să vadă aşa ceva, Roberta?

— Nu, sigur că nu. Şi, ca un gând de pe urmă, rănindu-l până-n măduva inimii lui: La naiba cu tine.

Se duse la Duddits, îl împinse pe Owen în lături şi ridică imediat fermoarul hainei fiului ei. După aceea îl prinse de umeri, îl trase jos şi-l pironi cu privirea. Femeia asta ca o păsăruică mică şi îndârjită. Fiul acesta înalt şi palid, înotând în canadiană. Roberta încetase să mai plângă.

— Să fii cuminte, Duddie.

— Iu cu'in'e, amma.

— Să asculţi de Henry.

— Ine, amma. A'cu't e Ennie.

— Să nu-ţi fie frig.

— Ine.

Încă era ascultător, dar mai era acum şi puţin nerăbdător, dorind să pornească la drum. De câte-i amintea atitudinea aceasta lui Henry: drumuri după îngheţată, drumuri să joace minigolf (Duddits se descurca suspect de bine la jocul acesta, doar Pete izbutea să-l înfrângă într-un mod oarecum constant), drumul să vadă un film; şi-ntotdeauna: *să asculţi de Henry,* sau *să asculţi de Jonesy,* sau *să asculţi de prietenii tăi;* întotdeauna: *să fii cuminte, Duddie* şi *iu cu 'in 'e, amma.*

Se uită la el de sus până jos.

— Te iubesc, Douglas. Ai fost mereu un fiu ascultător şi te iubesc atât de tare. Haide, dă-mi un sărut.

O sărută; mâna ei ieşi la iveală şi-i mângâie obrazul presărat cu fire de păr. Henry de-abia suportă să se uite; dar se *uită,* se simţi la fel de lipsit de forţe ca o muscă prinsă-n pânza păianjenului. Fiecare capcană pentru vise era, în acelaşi timp, o cursă întinsă necunoscutului.

Duddits îi mai dădu un sărut scurt, însă ochii lui se plimbară de la Henry la uşă. Duddits era nerăbdător să

plece. Fiindcă ştia că oamenii aflaţi pe urmele lui Henry şi ale prietenului lui erau aproape? Fiindcă era o aventură, asemenea tuturor celorlalte aventuri pe care le-au trăit împreună ei cinci în zilele de demult? Amândouă? Da, probabil că amândouă. Roberta îi dădu drumul, braţele ei ridicându-se pentru ultima oară de pe fiul ei.

— Roberta, zise Henry. De ce nu ne-ai spus nici unuia dintre noi ce a păţit? De ce nu ne-ai sunat?

— De ce n-aţi venit voi niciodată?

Henry ar mai fi pus el o întrebare – De ce nu-i sunase *Duddits?* – Dar chiar întrebarea în sine ar fi fost o minciună. Duddits îi chemase într-o zi de martie încoace, de când avusese Jonesy accidentul. Se gândi la Pete, şezând în zăpadă lângă Scout-ul răsturnat, bând bere şi scriind duddits de mai multe ori în crusta de zăpadă. Duddits hoinărind şi trăgând să moară în Ţara de Vis, Duddits trimiţând semnale şi primind înapoi doar tăcere. În cele din urmă, venise unul dintre ei, dar numai pentru a-l lua de acasă cu nimic altceva decât o pungă cu medicamente şi vechiul lui sufertaş galben. Capcana pentru vise nu cunoştea blândeţea. Nu-i doriseră decât binele lui Duddits, încă din acea primă zi; îl iubiseră cu sinceritate. Totuşi, uite unde ajunseseră.

— Ai grijă de el, Henry. Privirea ei se mută spre Owen. Şi tu. Aveţi grijă de fiul meu.

Henry spuse:

— O să-ncercăm.

15

Nu aveai unde întoarce maşina pe strada Dearborn; fiecare parcare fusese blocată cu zăpadă de pluguri, în lumina din ce în ce mai puternică a dimineţii, cartierul acesta letargic semăna cu un oraş din îndepărtata tundră a statului Alaska. Owen trase de maneta Hummer-ului în marşarier şi conduse cu spatele în josul străzii, imensa coadă a autovehiculului bălăngănindu-se stângaci când într-

o parte, când în cealaltă. Bara de protecţie din oţel izbi câteva maşini înveşmântate în zăpadă parcate în curbă, se auzi un clinchet de sticlă spartă, după care străpunseră din nou barajul de zăpadă, din intersecţie, făcând o piruetă bruscă pe strada Kansas, roţile îndreptându-se spre autostradă. În tot acest timp, Duddits şezu pe bancheta din spate, perfect împăcat cu situaţia în care intrase, cu sufertaşul în poală.

Henry, de ce-a spus Duddits că Jonesy vrea război? Ce război?

Henry încercă să răspundă telepatic, dar Owen nu-l mai putu auzi. Petele de birus de pe faţa lui se albiseră toate şi, când se scărpină involuntar pe obraz, desprinse cu unghiile bucăţi mari de fungus. Pielea de dedesubt părea crăpată şi iritată, însă nu serios afectată. *Ca şi când ai scăpa de-o răceală,* se minună Henry. *Nu-i, la drept vorbind, ceva mai complicat de-atât.*

— Owen, n-a spus război.

— Război, fu Duddits de acord de pe bancheta din spate. Se aplecă înainte să se uite la panoul mare şi verde pe care scria 95 SPRE SUD. – Onesy 'ea *'ăz'oi.*

Sprânceana lui Owen se zbârci; fulgi de birus mort plutiră-n jos asemenea mătreţei.

— Ce…

— *Apă*[{72}], spuse Henry şi se întinse în spate să-l mângâie pe Duddits pe genunchiul lui osos. Jonesy vrea *apă,* asta încerca el să ne spună. Doar că nu Jonesy vrea apa. Celălalt o vrea. Cel căruia Jonesy îi spune Dl Cenuşiu.

16

Roberta intră în camera lui Duddits şi începu să adune hainele lui aruncate pe jos – felul în care le lăsase împrăştiate o înnebunea, dar credea că nu va mai trebui să-şi facă altă dată grijă în privinţa deranjului. Aduna hainele de-abia de cinci minute, când picioarele i se muiară şi trebui să se aşeze în scaunul de lângă fereastră. Vederea

patului, acolo unde el ajunsese să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp, o bântuia. Lumina fadă a dimineţii pe perna care încă mai păstra forma circulară a capului lui era de o cruditate inefabilă.

Henry credea că ea-l lăsase pe Duddits să plece fiindcă ei erau convinşi că viitorul întregii lumi depindea cumva de găsirea lui Jonesy, de găsirea lui cât mai rapidă. Dar nu acesta era motivul. Îl lăsase să plece pentru că asta-şi dorise el. Cei aflaţi pe patul de moarte primeau şepci de base-ball autografate; cei aflaţi pe patul de moarte primeau, de asemenea, permisiunea de-a face excursii cu vechii lor prieteni.

Însă-i era greu.

Îi era greu să-l piardă.

Îşi duse braţul plin de tricouri la faţă ca să ascundă vederii patul şi fu izbită de mirosul lui: şampon Johnson's, săpun Dial şi, mai puternic ca orice, mai *rău* ca orice, crema de arnică pe care-o folosea să-i ungă spatele şi picioarele când îl dureau muşchii.

În disperarea ei, se întinse mental spre el, încercând să-l găsească alături de cei doi bărbaţi care veniseră ca doi morţi şi-l luaseră de lângă ea, dar mintea lui dispăruse.

A ridicat un zid între mine şi el, gândi ea. Întreţinuseră (întreţinuseră *adesea)* propria lor relaţie telepatică de-a lungul anilor, diferită poate doar în mici procente de relaţia pe care o întreţineau aproape toate mamele cu copiii lor cu nevoi speciale (auzise cuvântul *raport* mereu la întâlnirile de într-ajutorare la care mergeau ea şi cu Alfie), dar aceasta ajunsese acum la final. Duddits ridicase un zid, iar asta însemna că el ştia că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor.

El ştia.

Încă ţinând tricourile lipite de faţă şi încă inhalând mirosul lui, Roberta începu din nou să plângă.

Kurtz se simţise bine *(aproape* bine) până ce văzu triunghiurile reflectorizante şi girofarul albastru al maşinii de poliţie pulsând în lumina zgârcită a dimineţii; în spatele maşinii, văzu un trailer imens zăcând pe-o rână, asemenea unui dinozaur mort. Înaintea lui, atât de încotoşmănat încât faţa-i era complet invizibilă, se afla un poliţist care le făcea semn spre o deviaţie.

— Futu-i! Scuipă Kurtz.

Trebui să-şi reprime pornirea de-a scoate pistolul de nouă milimetri şi să-nceapă să împuşte la nimereală. Ştia că asta ar echivala cu un dezastru – mai erau câţiva poliţişti în jurul trailerului scos din cursă – dar el, chiar şi-aşa, simţi totuşi pornirea aceasta aproape de necontrolat. Erau atât de aproape! Şi se-apropiau şi mai mult, pentru numele lui Iisus Crucificatul! Iar acum, să fie opriţi în felul ăsta!

— Futu-i, futu-i, *futu-i!*

— Ce vrei să fac, şefu'? Îl întrebase Freddy. Stătea impasibil în spatele volanului, dar îşi aşezase propria armă – o puşcă automată – în poală. Dacă prind viteză, cred că ne putem strecura prin partea dreaptă. Dispărem în şaizeci de secunde.

Iarăşi, Kurtz trebui să-şi reprime pornirea de-a spune: *Da, calc-o, Freddy şi dacă vreunul din albăstreii ăia ne-aţine calea, ia-l sub roţi.* S-ar putea ca Freddy să treacă… dar s-ar putea să nu. Nu era un şofer aşa de bun cum se crezuse, asta observase şi Kurtz deja. Asemenea multor piloţi, Freddy ajunsese la concluzia greşită că dibăcia lui dovedită în cer avea o dibăcie geamănă pe pământ. Şi, chiar dacă ar reuşi să treacă, ar fi luaţi în vizor. Iar asta nu putea fi acceptat, nu şi după ce generalul Randall Boaşe-Galbene anunţase-n gura mare Evacuarea Blue. Biletul lui de Scapi-de-Puşcărie-pe-Gratis fusese anulat. Acum nu mai era decât un simplu renegat.

Tre' să fac lucrul cel mai înţelept, gândi el. *De asta mă plătesc bani buni.*

— Fii băiat cuminte şi mergi pe unde-ţi arată el, spuse Kurtz. De fapt, vreau chiar să-i fac cu mâna şi să-i arăt un semn de încurajare când intrăm pe deviaţie. După aceea, continuă spre sud şi întoarce-te pe autostradă cu cea mai apropiată ocazie. Suspină. Domnul i-adoră pe conformişti. Se aplecă înainte, destul de aproape de Freddy cât să-i vadă puful albicios de Ripley din urechea lui dreaptă. Îi şopti, înfocat ca un amant: Şi, dacă ne dezamăgeşti, băieţaş, o să-ţi trag un glonte-n ceafă. Kurtz atinse locul unde ultima vertebră se întâlnea cu craniul. Chiar aici.

Mina dură, de indian, a lui Freddy nu se schimbă, însă.

— Da, şefu'.

Apoi, Kurtz îl prinsese pe nou-comatosul Perlmutter de umăr şi-l scuturase până ce, într-un sfârşit, ochii lui se deschiseră încet.

— Las'mă-n pace, şefu'. Tre' să dorm.

Kurtz sprijini vârful pistolului în ceafa fostului său secund.

— Mnu. Ridică-te şi străluceşte, bătrâne. A sosit vremea să dai un scurt raport.

Pearly mormăise, dar se ridicase, totuşi. Când deschisese gura să spună ceva, un dinte i se rostogolise pe pieptul canadienei. Dintele i se păruse perfect sănătos lui Kurtz. Uite, mamă, nici o carie.

Pearly spuse că Owen şi noul lui amic încă stăteau pe loc, încă erau în Derry. Foarte bine. Miam! Nu mai era la fel de bine cincisprezece minute mai târziu, când Freddy conduse Humvee-ul în jos pe o altă rampă de intrare acoperită cu zăpadă şi înapoi pe autostradă. Aceasta era Intrarea 28, aflată la doar o aruncătură de băţ de ţinta lor, însă şi numai un kilometru ar fi fost îndeajuns să-i facă să rateze ocazia.

— S-au pus din nou în mişcare, spuse Perlmutter. Vocea lui părea sleită, obosită.

— Blestemăţie!

Era plin de furie – furie bolnăvicioasă şi futilă îndreptată împotriva lui Owen Underhill, cel care simboliza acum (cel

puţin pentru Abe Kurtz) întreaga jalnică operaţiune eşuată.

Pearly scoase un mormăit profund, o expresie a extremei disperări deşarte. Stomacul începuse să i se umfle din nou. Îl strângea cu mâinile; obrajii îi erau uzi de transpiraţie. Chipul lui altfel anodin, devenise acum aproape frumos din pricina durerii.

Dădu drumul acum unei alte băşini prelungi, pestilenţiale, o suflare de vânt care părea să nu se mai termine. Felul în care sună îl făcu pe Kurtz să se gândească la mecanismele pe care le construise în tabăra de vară cu o mie de ani în urmă, la zornăitoarele construite din cutii de conserve şi metri întregi de sfoară ceruită. Răgete de tauri, aşa le numeau ei.

Putoarea ce umplu Humvee-ul era mirosul cancerului roşiatic care dăinuia în canalele de drenare ale lui Pearly, hrănindu-se mai întâi cu dejecţiile lui, apoi ajungând la materia cu adevărat gustoasă. Destul de oribil. Şi totuşi, exista o recompensă. Freddy se însănătoşea, iar Kurtz nu contractase nici un pic din blestematul acela de Ripley (poate că era imun; în orice caz, îşi scosese masca şi o aruncase cu indiferenţă acum cincisprezece minute în spatele maşinii). Chiar şi Pearly, deşi fără îndoială afectat, avea valoare: era cel care avea implantat pe cur în sus un radar cu adevărat performant. Aşa încât, Kurtz îl mângâie pe Perlmutter pe umăr, ignorând putoarea. Mai devreme sau mai târziu, vietatea dinlăuntru lui va ieşi afară, ceea ce va însemna foarte probabil sfârşitul utilităţii lui Pearly, însă Kurtz nu voia să-şi facă griji în privinţa asta până ce va fi confruntat cu situaţia.

— Rezistă, spuse Kurtz afectuos. Spune-i doar să se culce la loc.

— Idiot… nenorocit… ce eşti! Gâfâi Perlmutter.

— Ai dreptate, fu Kurtz de acord. Cum zici tu, bătrâne.

In definitiv, chiar era un idiot nenorocit. Owen se dovedise a fi un lup laş – cine era oare cel care-l pusese să păzească turma?

Treceau acum de Ieşirea 27. Kurtz se uită de-a lungul drumului şi aproape i se păru că vede urmele Hummer-ului condus de Owen. Undeva la capătul acestui drum, pe stânga sau pe dreapta, se afla casa la care Owen şi noul lui prieten făcuseră oprirea aceea inexplicabilă. De ce?

— S-au oprit să-l ia pe Duddits, spuse Perlmutter.

Stomacul i se dezumfla din nou şi puseul groaznic de durere părea să fi trecut. Pentru moment, cel puţin.

— Duddits? Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Nu ştiu. Am luat informaţia de la mama lui. Pe el nu-l pot vedea. El e diferit, şefu'. Parcă ar fi unul dintre omuleţii cenuşii, nu o fiinţă umană.

Kurtz se simţi trecut de-un fior la auzul acestor cuvinte.

— Mama îl consideră pe tipul ăsta Duddits băiat şi bărbat în acelaşi timp, spuse Pearly.

Aceasta fu cea mai neaşteptată informaţie pe care o primise Kurtz de la el de când plecaseră de la magazinul lui Gosselin. Pentru numele lui Dumnezeu, Perlmutter părea de-a dreptul fascinat.

— Poate-i retardat mintal, spuse Freddy.

Perlmutter aruncă o privire spre Freddy.

— Ar fi o explicaţie. Orice-ar fi, însă, e bolnav. Pearly suspină. Ştiu cum se simte.

Kurtz îl mângâie din nou pe Perlmutter pe umăr.

— Fruntea sus, băieţaş. Ce-mi poţi spune despre tipii pe care-i urmăresc? Despre Gary Jonesy ăsta şi despre presupusul Domn Cenuşiu?

Nu-i păsa prea mult de ei, dar *exista* posibilitatea ca traseul urmat de Jones – şi de Cenuşiu, dacă acesta exista şi în afara imaginaţiei încinse a lui Owen Underhill – să afecteze traseul urmat de Underhill, Devlin şi de… Duddits?

Perlmutter scutură capul, apoi închise ochii şi-şi sprijini iarăşi ceafa de spătarului scaunului. Scurtul lui puseu de forţă şi interes părea să fi trecut.

— Nimic, spuse el. Legătura e-ntreruptă.

— Poate că nici nu există una?

— Oh, ceva există, spuse Perlmutter. E-un fel de gaură neagră. Ca prin vis, spuse: Aud atât de multe voci! Deja trimit întăriri…

Venit parcă la invocarea lui Perlmutter, din partea de nord a şoselei Interstatale 95 apăru cel mai mare convoi pe care-l văzuse Kurtz în douăzeci de ani. Înaintea lui veneau două pluguri enorme, mari cât doi elefanţi, umăr la umăr, cu lamele coborâte aruncând zăpadă în stânga şi-n dreapta, curăţând până la pavaj două benzi de circulaţie. În urma lor, veneau două camioane cu nisip, umăr la umăr şi ele. Şi în spatele camioanelor, venea un şir dublu de autovehicule cu însemnele Armatei şi tunuri greoaie. Kurtz văzu siluetele acoperite ale unor trailere cu platformă şi ştiu imediat că nu puteau fi decât purtătoare de rachete. Alte câteva trailere cu platformă purtau radare ghidate prin satelit, radare de detectare prin unde sonore sau optice şi Dumnezeu ştie ce altceva. Împrăştiate printre acestea, se vedeau transportoare de trupe acoperite cu prelată; farurile de pe cabinele lor împungeau lumina din ce în ce mai puternică a dimineţii. Nu erau sute de oameni, ci *mii,* pregătiţi cu toţii pentru Dumnezeu ştie ce – pentru Al Treilea Război Mondial, pentru o luptă corp la corp cu creaturi bicefale sau poate cu insectele inteligente din *Starship Troopers,* pentru ciumă, nebunie, moarte, ziua judecăţii de apoi. Dacă mai acţiona prin zonă vreun membru al grupului Imperial Valley condus de Katie Gallagher, Kurtz spera că va abandona curând orice acţiune şi va porni degrabă spre Canada. Să ridice mâinile şi să strige *Il n 'y a pas d'infection ici* nu i-ar ajuta deloc, cu siguranţă; schema aceasta fusese deja încercată. Totul era atât de lipsit de sens! In adâncul inimii lui, Kurtz ştia că Owen avusese dreptate cel puţin în privinţa unui lucru: totul se sfârşise acolo, în zona de carantină. Puteau ei închide uşa grajdului, lăudat fie Domnul, dar calul fusese deja furat.

— O să închidă definitiv zona, spuse Perlmutter. Regiunea Jefferson tocmai a devenit al cincizeci şi unulea stat. Şi e un stat poliţienesc.

— Mai poţi să-l citeşti pe Owen?

— Da, spuse Perlmutter absent. Dar nu pentru mult timp. Şi el se însănătoşeşte. Pierde abilităţile telepatice.

— Unde-i acum, bătrâne?

— Tocmai au trecut de Intrarea 25. Sunt cu aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri înaintea noastră. Nu mai mult de-atât.

— Vrei să accelerez puţin? Întrebă Freddy.

Rataseră ocazia de-a-i tăia calea lui Owen din cauza blestematului ăla de trailer. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Kurtz acum era să mai rateze o ocazie, derapând de pe şosea.

— Negativ, spuse el. Pentru moment, cred că trebuie să ne păstrăm poziţia şi să-i lăsăm să fugă.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită la lumea drapată-n alb cum trece pe lângă ei. Acum însă, ninsoarea se oprise şi, pe măsură ce ei îşi vor continua drumul spre sud, condiţiile de mers, fără-ndoială, se vor îmbunătăţi.

Fuseseră douăzeci şi patru de ore pline de evenimente. Aruncase în aer o navetă spaţială extraterestră, fusese trădat de bărbatul pe care-l considerase succesorul lui cel mai potrivit, supravieţuise unei revolte populare şi, colac peste pupăză, fusese eliberat de la conducere pe timp de pace de către un soldat care nu auzise niciodată o împuşcătură trasă cu sete. Ochii lui Kurtz se închiseră uşor. După câteva clipe, începu să moţăie.

18

Jonesy şedea morocănos în spatele biroului de destulă vreme, uneori uitându-se la telefonul care nu mai funcţiona, uneori la capcana pentru vise care atârna din tavan (se legăna în bătaia unei suflări de aer abia perceptibilă), alteori la obloanele de oţel cu care nenorocitul de Cenuşiu îi

obturase vederea. Şi, în tot acest timp, uruitul acela constant îi vibră atât în urechi, cât şi în fese, propagându-se prin scaunul pe care şedea el. Putea fi zgomotul unui cazan gălăgios, care avea nevoie de reparaţii, dar nu era. Era zgomotul plugului de deszăpezire croindu-şi drum spre sud, tot mai spre sud. Dl Cenuşiu se afla la volan, aproape singur purtând o şapcă inscripţionată cu iniţialele DPW furată de la victima lui cea mai recentă, strunind plugul la drum, mânuind volanul cu forţa muşchilor lui Jonesy, ascultând cu urechile lui Jonesy la radioul comutat pe CB{73} pentru orice veşti proaspete.

Aşadar, Jonesy, cât ai de gând să stai pe loc, plângându-ţi de milă?

Jonesy, care se tot lăsase în scaun – aproape moţăind, de fapt – se îndreptă de spate la aceste cuvinte. Vocea lui Henry. Venind nu pe cale telepatică – nu mai auzea nici o voce acum, Dl Cenuşiu le blocase pe toate cu excepţia propriei sale voci – ci, mai degrabă, venind din propria sa minte. Chiar şi aşa, îl făcu să tresară.

Nu-mi plâng de milă, îmi blochez gândurile! Nu-i plăcea tonul îmbufnat, morocănos al acestui gând; exprimat pe cale vocală, fără-ndoială că ar fi ieşit sub forma unei tânguieli. *Nu pot răzbate cu gândul afară, nu pot vedea ce se întâmplă afară, nu pot ieşi afară. Nu ştiu unde eşti tu, Henry, dar eu mă aflu într-o nenorocită cameră de izolare.*

Ţi-a furat minţile?

— Taci.

Jonesy se frecă la tâmple.

Ţi-a furat amintirile?

Nu. Sigur că nu. Până şi aici înăuntru, unde o uşă cu două sisteme de închidere îl despărţea de acele bilioane de cutii etichetate, încă-şi mai amintea cum făcuse haz de inteligenţa lui Bonnie Deal în clasa întâi (şi apoi invitând-o, în clasa a şaptea, pe aceeaşi Bonnie la dans de Sărbătoarea Recoltei, şase ani mai târziu), cum ascultase atent când Lamar Clarendon îi învăţa să joace jocul (cunoscut celor

săraci cu duhul şi neiniţiaţi sub numele de *cribbage),* cum îl văzuse pe Rick McCarthy ieşind din pădure şi cum crezuse el că e un cerb. Îşi amintea toate aceste lucruri. S-ar putea ca acest lucru să-i ofere un avantaj, dar Jonesy habar nu avea care era acesta. Poate pentru că era prea mare, prea evident.

Să rămâi blocat aşa după ce-ai citit toate poveştile alea poliţiste! Îl cicăli versiunea minţii sale a vocii lui Henry. *Ca să nu mai pomenesc şi de toate filmele alea ştiinţifico-fantastice despre venirea extraterestrilor pe pământ, începând cu* The Day the Earth Stood Still[{74}] *până la* The Attack of the Killer Tomatoes[{75}]. *Cunoscând toate astea, încă nu-l poţi dibui pe tipul care te-a răpit? Încă nu poţi urmări dâra de fum din aer şi să spui unde şi-a pus cortul?*

Jonesy se frecă tare la tâmple. Acesta nu era un caz de percepţie extrasenzorială, era vorba de propria sa minte; de ce n-o putea face să tacă? Era prins dracului în *capcană;* care mai era acum scopul acestor cuvinte, aşadar? Era un motor fără curea de transmisie, era o căruţă fără cal; era Creierul lui Donovan[{76}], ţinut într-un recipient plin cu lichid ceţos şi având vise inutile.

Ce-şi doreşte el? Începe cu asta.

Jonesy se uităm la capcana pentru vise, care dansa în slabul curent de aer cald. Simţi uruitul plugului, uruit destul de puternic să facă să tremure tablourile de pe pereţi. Tina Jean Schlossinger, aşa o chemase şi se bănuia că există o fotografie de-a ei aici înăuntru, o fotografie de-a ei ţinându-şi fusta ridicată, în aşa fel încât îi puteau vedea pizdulica. Câţi băieţi la vârsta adolescenţei nu avuseseră oare un asemenea vis?

Jonesy se ridică în picioare – aproape sări în picioare – şi începu să păşească prin birou, şchiopătând uşor doar. Furtuna încetase şi nu îl mai durea şoldul aşa de tare acum.

Gândeşte ca Hercule Poirot, îşi spuse. *Pune la lucru celulele alea cenuşii. Lasă deoparte amintirile pentru*

moment, gândeşte-te doar la Dl Cenuşiu. Gândeşte logic. Ce-şi doreşte el?

Jonesy se opri. De fapt, era evident ce-şi dorea Dl Cenuşiu. Mersese la Turnul de Apă – în locul în care fusese Turnul de Apă, adică – fiindcă-i trebuia apă. Nu orice apă; apă potabilă. Dar Turnul de Apă dispăruse, fusese distrus în furtuna din '85 – ha, ha, D-le Cenuşiu, ţi-am făcut-o – iar acum rezerva de apă a oraşului Derry se afla la nord şi la est, unde probabil că era imposibil de ajuns din pricina furtunii şi, în orice caz, nu se afla toată într-un singur loc. Astfel încât, după ce consultase cunoştinţele existente ale lui Jonesy, Dl Cenuşiu se întorsese din nou spre sud. Se întorsese spre…

Dintr-o dată, totul era limpede. Forţa îi pieri din picioare şi se prăbuşi pe covorul de pe podea, ignorând fulgerul de durere din şold.

Câinele. Lad. Mai avea câinele cu el?

— Sigur că-l are, şopti Jonesy. Sigur că-l mai are nemernicul, îi simt mirosul chiar şi de-aici. Se băşeşte exact ca McCarthy.

Lumea aceasta se dovedise duşmănoasă birusului, iar locuitorii acestei lumi ripostaseră cu o forţă surprinzătoare, forţă care izvora din adâncile puţuri ale sentimentelor lor. Ghinion. Acum însă, ultimul supravieţuitor dintre omuleţii cenuşii avusese parte de un lanţ neîntrerupt de evenimente *propice;* era ca un jucător de zaruri de la Vegas care aruncase şapte încontinuu: de patru, de şase, de opt, oh, la dracu, de doisprezece ori la rând. Dăduse peste Jonesy, Mary lui cea Tifoidă, îl invadase şi-l cucerise. Dăduse peste Pete, care-l dusese unde vrusese el să meargă după ce proiectorul – kim-ul – se stinsese. Dăduse apoi peste Andy Janas, cel crescut în Minnesota. Acesta transporta cadavrele a două căprioare răpuse de Ripley. Căprioarele nu-i fuseseră de folos D-lui Cenuşiu… Însă Janas mai transporta şi cadavrul în descompunere al unuia dintre extratereştri.

Cadavre roditoare, gândi Jonesy la întâmplare. *Cadavre roditoare, de unde vine asta?*

Nu conta. Fiindcă, următorul zar de şapte al D-lui Cenuşiu fusese să dea peste Dodge Ram, peste bunul DOMN ÎMI V CIOBĂNESCUL SCOŢIAN. Ce făcuse Cenuşiu atunci? Îi dăduse câinelui să mănânce din cadavrul extraterestrului? Apropiase nasul câinelui de cadavru şi-l forţase să inhaleze sporii de pe acel cadavru roditor? Nu, era mai probabil că-l făcuse să mănânce din el; haide, căţeluş, e vremea să haleşti. Procesul, oricare ar fi fost el, pe care-l dezvoltau nevăstuicile, pornea din intestine, nu din plămâni. Jonesy îşi amintea o imagine pe care şi-o formase mintal cu McCarthy rătăcit prin pădure. Beaver îl întrebase: *Ce dracu'-ai mâncat? Căcat de marmotă?* Şi ce-i răspunsese McCarthy? *Iarbă şi muşchi... şi încă altceva... nu ştiu sigur ce... ştiţi, îmi era atât de foame...*

Sigur. Foame. Rătăcit, speriat şi înfometat. Nu observase petele roşii de birus de pe frunzele unor tufişuri, pistruii roşii de pe muşchii verzi pe care şi-i îndesase în gură, forţându-se să-i înghită deoarece, cândva, în calma lui viaţă anterioară de avocat amator de oh-Dumnezeule, oh-Doamne, citise că poţi mânca muşchi dacă te rătăceşti în pădure, că muşchii nu fac rău. Toţi cei care înghiţeau fragmente de birus (grăunţe de birus, atât de mici că abia le poţi vedea cu ochiul liber, grăunţe care pluteau în aer) incubau câte un monstru din acela mic şi nărăvaş care-l sfâşiase pe McCarthy şi care apoi îl omorâse pe Beav? Probabil că nu, aşa cum nu toate femeile care fac sex neprotejat rămân însărcinate. Însă McCarthy incubase unul... la fel şi Lad.

— Ştie despre coşmelie, spuse Jonesy.

Desigur. Coşmelia din Ware, la vreo nouăzeci şi şase de kilometri de Boston. Ştia cu siguranţă şi povestea rusoaicei, cu toţii o ştiau; chiar el, Jonesy, o spusese şi altora. Era prea oribilă să nu fie povestită mai departe. O cunoşteau cei din Ware, cei din New Salem, cei din Cooleyville şi cei din

Belchertown, Hardwick, Packardsville şi Pelham. Era cunoscută în *toate* orăşelele din împrejurimi. Şi, vă rog să-mi spuneţi, în jurul a ce sunt situate aceste orăşele?

Păi, Quabbin, în jurul lui erau situate orăşelele. In jurul Bazinului Quabbin. Rezerva de apă a oraşului Boston şi a zonei metropolitane împrejmuitoare. Câţi oameni îşi beau apa zilnic din Bazinul Quabbin? Două milioane? Trei? Jonesy nu ştia sigur, dar erau cu mult mai mulţi decât cei care-o beau din rezerva din Turnul de Apă din Derry. Dl Cenuşiu, aruncând la zaruri numai şapte, după încercări de secole întregi, era acum foarte aproape să câştige potul cel mare.

Două sau trei milioane de oameni. Dl Cenuşiu voia să li-l prezinte pe Lad, ciobănescul scoţian şi pe noul prieten al acestuia.

Aruncat în acest nou mediu de viaţă, birusul avea să prindă rădăcini.

CAPITOLUL 20 - URMĂRIREA SE ÎNCHEIE

1

Spre sud, sud şi iar sud.

Pe când Dl Cenuşiu trecea de intrarea spre Gardiner, ultima înainte de Augusta, covorul de zăpadă era considerabil mai subţire, iar autostrada era acoperită cu moină, dar ambele benzi erau din nou deschise circulaţiei. Sosise vremea să schimbe plugul cu ceva mai puţin bătător la ochi, în parte pentru că nu-i mai servea la nimic, dar şi fiindcă-l dureau braţele lui Jonesy din pricina încordării necesare la manevrarea vehiculului supradimensionat, încordare cu care nu era obişnuit. D-lui Cenuşiu nu-i păsa cine ştie cât de trupul lui Jonesy (sau aşa-şi spune sieşi; într-adevăr, era greu să nu simţi cel puţin o urmă de afecţiune pentru ceva care-ţi oferea asemenea plăceri neaşteptate cum erau „şunca" şi „crima"), dar *trebuia* să-l mai poarte încă vreo trei sute de kilometri. Presupunea că Jonesy nu era o persoană într-o formă fizică foarte bună pentru cineva ajuns la mijlocul vieţii. În parte, responsabil de asta era accidentul pe care-l avusese, dar o răspundere o mai purta şi slujba lui. Era un „universitar". Drept urmare, ignorase destul de mult aspectele mai fizice ale vieţii, ceea ce-l uimea pe Dl Cenuşiu. Creaturile acestea erau compuse în procent de şaizeci la sută din sentimente, treizeci la sută senzaţii şi zece la sută activitate cerebrală (iar zece la sută, meditä Dl Cenuşiu, probabil că era o estimare cam generoasă). Să-ţi ignori corpul aşa cum şi-l ignorase Jonesy i se părea D-lui Cenuşiu în acelaşi timp o încăpăţânare şi o prostie. Dar, desigur, asta nu era problema lui. Şi nici a lui Jonesy. Nu mai era problema lui. Acum, Jonesy era ceea ce aparent îşi dorise întotdeauna să fie: nimic altceva decât un creier. Judecând după felul în care reacţionase, însă, o dată ce atinsese starea aceasta, nu-i păsase cine ştie cât nici de ea.

Pe podeaua plugului, acolo unde zăcea Lad într-o mizerie de chiştoace de ţigară, ceşti din carton de cafea şi o folie de împachetat sandvişuri făcută ghem, câinele scânci. Trupul lui era umflat grotesc, torsul era de dimensiunea unei butii. Curând, câinele va trage un vânt şi burta i se va dezumfla din nou. Dl Cenuşiu stabilise o comunicare cu birumul care creştea în interiorul câinelui, astfel încât îi putea coordona gestaţia.

Câinele va fi versiunea lui proprie a ceea ce gazda sa numea „rusoaica". O dată câinele plasat, el îşi va fi încheiat misiunea.

Se întinse mintal în urmă, căutându-i pe ceilalţi. Henry şi prietenul lui, Owen, dispăruseră complet, asemenea unui post de radio care încetase să mai transmită, iar asta era îngrijorător. Mai în urmă (tocmai treceau de intrările spre Newport, la nord, cu vreo nouăzeci şi cinci de kilometri de poziţia actuală a D-lui Cenuşiu) se afla un grup de trei oameni, dintre care unul era un contact fidel: „Pearly". Acest Pearly, asemenea câinelui, incumba şi el un birum, din care cauză Dl Cenuşiu îl putea citi fără probleme. Îl mai putuse citi şi pe un altul din grup – „Freddy" – dar „Freddy" dispăruse acum. Murise birusul de pe el; aşa spunea „Pearly".

Iată un panoul de semnalizare verde: POPAS. Era un Burger King aici, ceea ce documentele lui Jone-sy numeau în acelaşi timp „restaurant" şi „bodegă fast-food". Aveau şuncă acolo; stomacul îi ghioră la acest gând. Da, îi va fi greu în multe privinţe să renunţe la corpul acesta. Oferea anumite plăceri, oferea în mod sigur anumite plăceri. În orice caz, acum nu avea timp pentru şuncă; acum era momentul să-şi schimbe autovehiculul. Şi va trebui să fie cât se poate de modest în această alegere.

Intrarea spre refugiu se bifurca; unul dintre drumuri era pentru maşini mici, celălalt pentru CAMIOANE ŞI AUTOBUZE. Dl Cenuşiu conduse plugul mare şi portocaliu în lotul rezervat camioanelor (muşchii lui Jonesy tremurând

din pricina efortului de-a răsuci volanul imens) şi fu încântat să observe alte patru pluguri, identice cu al lui, parcate acolo. Intră cu botul în faţă într-un loc aflat la capătul şirului de maşini şi opri motorul.

Îl căută pe Jonesy cu mintea. Îl găsi stând pe vine în uluitorul lui spaţiu de siguranţă.

— Ce pui la cale, partenere? Murmură Dl Cenuşiu.

Nici un răspuns… dar simţi că Jonesy îl ascultă.

— Ce faci?

Tot nici un răspuns. Şi totuşi, *ce putea* face? Era încuiat şi orbit. Chiar şi aşa, ar fi fost spre folosul lui să nu-l subestimeze pe Jonesy… Jonesy cel cu sugestia oarecum incitantă ca el, Dl Cenuşiu, să dea uitării imperativul misiunii sale – necesitatea de a-şi cultiva sămânţa – şi să se bucure pur şi simplu de viaţa pe pământ. Din când în când, D-lui Cenuşiu îi trecea prin minte câte un gând, câte o scrisoare strecurată pe sub uşă dinspre raiul lui Jonesy. Genul acesta de gânduri, potrivit documentelor lui Jonesy, se numeau „sloganuri". Sloganurile erau simple şi la subiect. Cel mai recent spunea: ŞUNCA E DOAR ÎNCEPUTUL. Iar Dl Cenuşiu era convins că acesta era adevărul. Chiar şi în camera lui de spital *(Ce cameră de spital? Ce spital? Cine-i Marcy? Cine vrea o injecţie?),* înţelegea că viaţa era foarte apetisantă aici. Dar imperativul misiunii era prea adânc implantat şi prea greu de desconsiderat: îşi va lăsa sămânţa în această lume şi va muri. Dacă va apuca să mai mănânce şi nişte şuncă de-a lungul drumului, păi, cu atât mai bine.

— Cine-i Richie? A fost un Tigru? De ce l-ai omorât?

Nici un răspuns. Dar Jonesy îl asculta. Cu foarte mare atenţie. Dl Cenuşiu ura că trebuie să-l *suporte* acolo înăuntru. Era ca şi când (asemănarea îi parveni din depozitul lui Jonesy) ţi s-ar fi oprit un os de peşte în gât. Unul nu destul de mare să te înece, dar destul cât să te scoată din ţâţâni.

— Mă aduci dracului pe culmile disperării, Jonesy.

Îşi trase mănuşile pe mâini, acelea care-i aparţinuseră proprietarului Dodge Ram-ului. Stăpânul lui Lad.

De data aceasta primi un răspuns. *Sentimentul e comun, partenere. Aşa încât, de ce nu pleci undeva unde să-ţi fie dorită prezenţa? Ia-ţi picioarele-n spinare şi tai-o.*

— Nu pot face asta, spuse Dl Cenuşiu. Întinse mâna spre câine, iar Lad o mirosi, bucurându-l mirosul stăpânului său păstrat în mănuşă. Dl Cenuşiu îi transmise un gând de îmbărbătare, apoi coborî din plug şi porni spre partea laterală a restaurantului, în spatele lui ar trebui să se găsească „parcarea angajaţilor".

Henry şi tipul celălalt îţi suflă-n ceafă, găozule. Îţi simt mirosul gazelor de eşapament. Relaxează-te, aşadar. Stai atât timp cât pofteşti. Comandă trei *porţii de şuncă.*

— Ei nu mă pot simţi, spuse Dl Cenuşiu, aburii respiraţiei plutindu-i în faţa capului (senzaţia produsă de aerul rece în gură şi în gât şi în plămâni era neasemuită, îl însufleţea – până şi mirosul de benzină şi de motorină era minunat). Dacă eu nu-i simt pe ei, nici ei nu mă pot simţi pe mine.

Jonesy râse – chiar *râse.* Îl făcu pe Dl Cenuşiu să se oprească din mers chiar lângă tomberonul de gunoi.

S-au schimbat regulile, prietenul meu. S-au oprit să-l ia pe Duddits, iar Duddits vede linia.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Sigur că ştii, găozule.

— Nu-mi mai spune aşa! Îi scăpă D-lui Cenuşiu.

Dacă încetezi să mă mai crezi prost, poate că n-o să-ţi mai spun aşa.

Dl Cenuşiu începu din nou să meargă şi da, aici, după colţ, se aflau câteva maşini, cele mai multe dintre ele vechi şi rablagite.

Duddits vede linia.

Ştia ce însemna asta, sigur că da; cel pe care-l chemase Pete posedase acelaşi lucru, acelaşi *dar,* deşi foarte probabil nu la fel de puternic ca al acestuia, al lui Duddits.

D-lui Cenuşiu nu-i convenea ideea că lasă o urmă pe care „Duddits" o putea vedea, dar ştia un lucru pe care Jonesy nu-l ştia. „Pearly" credea că Henry, Owen şi Duddits se aflau la doar douăzeci şi cinci de kilometri de poziţia actuală chiar a lui Pearly. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, Henry şi Owen se aflau în urmă cu şaptezeci şi trei de kilometri, undeva între Pittsfîeld şi Waterville. Dl Cenuşiu nu credea că această situaţie putea fi rezumată ca „simţind mirosul gazelor de eşapament ale cuiva".

Totuşi, nu era recomandat să zăbovească mult aici.

Uşa din spate a restaurantului se deschise. Un tânăr îmbrăcat într-o uniformă pe care dosarele-Jonesy o identificară drept „halat de bucătar" ieşi ducând în mâini două pungi mari cu gunoi, îndreptându-se în mod vădit spre tomberon. Numele acestui tânăr era John, dar prietenii îi spuneau „Butch". Dl Cenuşiu credea că-i va produce o plăcere deosebită să-l omoare, însă „Butch" părea cu mult mai puternic ca Jonesy, nepunând la socoteală că era mai tânăr şi, probabil, mai rapid. De asemenea, crima avea nişte efecte secundare enervante, cel mai rău fiind cât de repede făcea o maşină furată să devină inutilă.

Hei, Butch.

Butch se opri, uitându-se la el speriat.

Care-i maşina ta?

De fapt, nu era maşina lui, ci a mamei lui, iar asta era bine. Rabla personală a lui Butch era acasă, victimă a unei baterii moarte. Venise la slujbă cu bucata mamei sale, un Subaru cu tracţiune integrală. Dl Cenuşiu, ar fi spus Jonesy, mai nimerise un şapte la zaruri.

Butch îi înmâna cheile cât se poate de îndatoritor. Încă mai părea speriat („cu ochii căscaţi şi cu coada zburlită" era felul în care-l descria Jonesy, deşi Dl Cenuşiu nu vedea ca bucătarul să aibă vreo coadă), însă îşi pierduse cunoştinţa. „Inconştient pe picioare", gândi Jonesy.

N-o să-ţi aminteşti de asta, spuse Dl Cenuşiu.

— Nu, fu Butch de acord.

Te-ntorci pur şi simplu la muncă.

— Că bine zici, fu Butch de acord. Îşi ridică pungile cu gunoi şi se duse mai departe spre tomberon. Pe când îşi va fi terminat tura şi-şi va fi dat seama că a dispărut maşina mamei lui, această întreagă afacere se va fi încheiat, mai mult ca sigur.

Dl Cenuşiu descuie portiera Subaru-lui roşu şi urcă la volan. Pe scaunul din dreapta se afla o pungă pe jumătate plină de cartofi prăjiţi cu gust de carne la grătar. Dl Cenuşiu îi înfulecă lacom în vreme ce conduse maşina înapoi la plug. Termină lingând degetele lui Jonesy. Unsuros. Bun. Ca şi şunca. Luă câinele. Cinci minute mai târziu era din nou pe autostradă.

Spre sud, sud şi iar sud.

2

Noaptea tună de muzică şi râsete şi voci ridicate; aerul e umflat de mirosul crenvurştilor la grătar, ciocolatei, alunelor prăjite; cerul explodează într-un foc multicolor. Aducându-le pe toate la un loc, oferindu-le identitate, semnându-şi numele pe ele ca şi când ar fi autograful verii însăşi, din difuzoarele montate în Parcul Strawford se aude un cântec rock-and-roll:

Hei, frumoasă păpuşică, fă o tură cu mine,
Plecăm spre Alabama cu C&C-ul.

Iată că apare, sub cerul încins, cel mai mare cowboy din lume, un Pecos Bill de doi metri şaptezeci, înălţându-se deasupra mulţimii, copiii cu gurile murdare de îngheţată căscate de uimire, cu ochii larg deschişi; părinţi care râd îi ridică sau îi aşază pe umerii lor ca să vadă mai bine. Pecos Bill îşi flutură într-o mână căciula; în cealaltă flutură un steguleţ pe care scrie ZILELE ORAŞULUI DERRY 1981.

O să mergem întruna, o să stăm

Treji noaptea-ntreagă,
Dac-o să ne plictisim un pic,
O să ne luăm un pic la harţă.

— Um eee-i aa alt? Întreabă Duddits.

Ţine într-o mână un cornet de îngheţată, dar a şi uitat de el; în vreme ce se uită la cowboy-ul pe catalige plimbându-se pe sub cerul luminat de artificii, ochii lui sunt la fel de larg deschişi ca ai oricărui copil de trei ani. Într-o parte a lui Duddits stau Pete şi cu Jonesy; în cealaltă, Henry şi Beav. În urma cowboy-ului vine o suită de fecioare vestale (cu siguranţă *câteva* dintre ele încă mai sunt fecioare, chiar şi în anul acesta de graţie 1981), îmbrăcate în fuste de cowboy cu paiete şi încălţate cu cizme albe de cowboy, aruncând în aer bastoanele care-au cucerit Vestul.

— Nu ştiu cum de-i aşa înalt, Duds, spune Pete râzând. Ia cu vârful degetului nişte îngheţată albastră din cornetul lui Duddits şi o vâră în gura lui deschisă de uimire. Trebuie să fie o magie.

Râd cu toţii de felul în care Duddits mestecă fără să-şi dezlipească ochii de la văcarul pe catalige. Duddits e mai înalt ca ei, e chiar mai înalt ca Henry. Însă e încă doar un puşti şi-i face pe ei toţi să fie fericiţi. O magie e şi el; n-o va găsi pe Josie Rinkenhauer pentru încă un an, dar o ştiu cu toţii – e o blestemată de magie. A fost înfricoşător să-i înfrunte pe Richie Grenadeau şi pe prietenii lui, însă aceea a rămas ziua cea mai norocoasă din viaţa lor – cu toţii gândesc aşa.

Nu mă refuza, păpuşă, vino cu mine
O să facem o raită scurtă cu C&C-ul.

— Hei, texanule! Strigă Beaver, fluturând propria sa căciulă (o bască de baseball cu Derry Tigers) în sus, spre cow-boy-ul înalt. – Pupă-mi aşezătoarea, uriaşule! Adică, şezi pe ea *şi-nvârte-te!*

Şi mor cu toţii de râs (e-un moment de ţinut minte secole la rând, sigur, noaptea în care Beaver s-a luat de cowboy-ul pe catalige la parada Zilelor Oraşului Derry, sub acel cer pe care explodau artificii), toţi, mai puţin Duddits, care se uită fix, păstrând expresia aceea de mirare pietrificată şi Owen Underhill *(Owen!* Gândeşte Henry, *cum ai ajuns aici, amice?),* care pare îngrijorat.

Owen îl scutură, Owen îi mai spune o dată să se trezească, Henry, trezeşte-te, trezeşte-

3

— Te, pentru numele lui Dumnezeu!

Spaima din vocea lui Owen îl trezi în cele din urmă din vis pe Henry. Pentru încă o clipă el continuă să simtă mirosul de alune şi vată pe băţ a lui Duddits. Apoi, lumea îşi reintră în drepturi: cer alb, şosea acoperită cu zăpadă, un indicator verde de circulaţie pe care scria AUGUSTA PESTE DOUĂ INTERSECŢII. De asemenea, Owen scururându-l şi, din spate, un sunet lătrat, gros şi violent. Tusea lui Duddits.

— Trezeşte-te, Henry, *sângerează!* Vrei, te rog, să te trezeşti dracului…

— Sunt treaz, sunt treaz.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, se roti în spate, se ridică în genunchi. Muşchii suprasolicitaţi din coapse protestară cu un ţipăt, dar Henry nu le acordă nici o atenţie.

Era mai bine de cum se aştepta el. Judecând după panica din vocea lui Owen, se aşteptase la un soi de hemoragie, dar nu era decât o scurgere slabă de sânge dintr-o nară şi nu ieşiră decât câţiva stropi din gura lui Duddits atunci când tuşi. Owen crezuse probabil că bunul şi bătrânul Duds îşi scuipa plămânii, în vreme ce el, probabil, îşi curăţa doar gâtul. Nu că asta n-ar fi putut fi ceva serios. În starea fizică din ce în ce mai precară a lui Duddits, orice putea fi serios; o răceală obişnuită l-ar fi putut omorî. Din momentul în care-l văzuse, Henry ştiuse că Duds tocmai făcuse ultimul

tur şi că se îndrepta spre casă, prima bază a jocului de baseball.

— Duds! Îl chemă el tăios. Ceva era diferit. Ceva e diferit în *el,* Henry. Ce? Nu avea timp acum să se gândească la asta. Duddits, respiră pe nas! Pe *nas,* Duds! Aşa!

Henry îi arătă cum, inhalând cu nările larg deschise… şi, când exală, din nări îi ieşiră bucăţi mici de ceva alb. Asemenea pufului din păstăile de lăptuci sau asemenea păpădiilor ajunse la maturitate. *Birus,* gândi Henry. *Îmi creştea în nas, dar acum e mort. Năpârlesc, la propriu, de la o inspir are la alta.* Apoi înţelese diferenţa: mâncărimea se oprise, din picior şi din gură şi din tufişul pubian. Încă-şi mai simţea gura ca şi când ar fi fost tapetată cu covorul vechi al cuiva, dar nu-l mai mânca.

Duddits începu să-l imite, respirând adânc pe nas, iar tusea începu să-l slăbească imediat. Henry îi luă punga de hârtie, găsi o sticlă de sirop de tuse fără alcool şi-i turnă lui Duddits un capac.

— Asta o să te repare, spuse Henry.

Siguranţă în gând, precum şi-n cuvinte; în privinţa lui Duddits, felul în care pronunţai cuvintele nu era decât o parte a încercării.

Duddits bău capacul plin de Robitussin, făcu o grimasă, apoi zâmbi spre Henry. Tusea încetase, dar sângele încă-i mai curgea dintr-o nară… şi pe la colţul unui ochi, observă Henry. Nu era de bine. La fel, nici paloarea lui exagerată, mult mai evidentă decât fusese înainte de-a pleca din Derry. Răceala… somnul pe care-l pierduse… toată această emoţie nesănătoasă pentru cineva care e invalid… nu era de bine. I se făcea rău, iar pentru un pacient în ultima fază de LLA, până şi o infecţie nazală putea fi fatală.

— E bine? Întrebă Owen.

— Duds? Duds e de fier. Corect, Duddits?

— Ieu fer, fu Duddits de acord şi ridică o mână jalnic de slabă. Vederea feţei lui – suptă şi obosită, dar încă încercând să zâmbească – îl făcu pe Henry să vrea să strige.

Viaţa nu era corectă; acesta era un lucru pe care crezuse că-l ştie de mulţi ani. Acum însă trecuse cu mult de asta. Acum era monstruoasă.

— Ia să vedem ce-a pus aici de băut pentru băieţii cuminţi.

Henry luă sufertaşul galben.

— Oooby-Doo, spuse Duddits. Zâmbea, dar glasul lui era slab, vlăguit.

— Mda, avem nişte treabă de făcut acum, fu Henry de acord şi desfăcu termosul.

Îi dădu lui Duds tableta de Prednison din fiecare dimineaţă, deşi nu se făcuse încă ora opt, după care-l întrebă dacă vrea şi un Percocet. Duddits se gândi la aceasta, apoi ridică două degete. Lui Henry i se strânse inima.

— Doare destul de tare, hă? Întrebă el, dându-i lui Duddits două tablete de Percocet pe deasupra scaunului dintre ei. Nu avea nevoie să audă un răspuns – cei ca Duddits nu cereau o pilulă în plus doar ca să atingă euforia.

Duddits făcu un gest legănat cu mâna – *comme ci, comme ça.* Henry şi-l amintea bine; acea legănare de mână era o parte din Pete la fel de mult cum erau creioanele şi scobitorile roase o parte din Beaver.

Roberta umpluse termosul lui Duddits cu lapte cu cacao, preferatul lui. Henry îi umplu o cană, o ţinu o clipă când Humvee-ul alunecă pe o porţiune de drum îngheţată, apoi i-o dădu. Duddits îşi luă tabletele.

— Unde te doare, Duds?

— Aici. Mâna la gât. Mai tare aici. Mâna la piept. Ezitând, roşindu-se puţin, apoi duse mâna între picioare. Şi aici.

Infecţie a tractului urinar, gândi Henry. *Oh, perfect.*

— Abete ac imt ine?

Henry scutură capul.

— Tabletele o să te facă să te simţi bine. Dă-le puţin timp să-şi facă efectul. Mai urmăm linia, Duddits?

Duddits aprobă convins din cap şi arătă cu degetul spre parbriz. Henry se întrebă (nu pentru prima dată) ce vedea el. Îl întrebase odată pe Pete, care-i spusese că era ceva care semăna cu un fir, deseori slab şi greu de observat. *E mai bine când e galben,* spusese Pete. *Galbenul e întotdeauna mai uşor de reperat. Nu ştiu de ce.* Dacă Pete vedea un fir galben, poate că Duddits vedea ceva asemănător cu o dungă galbenă, poate chiar cu drumeagul cu pietre galbene al lui Dorothy.

— Să ne spui dacă o ia pe un alt drum, bine?

— Spun.

— N-o să adormi, nu-i aşa?

Duddits scutură din cap. De fapt, niciodată nu arătase mai plin de viaţă şi mai treaz ca acum; ochii-i străluceau pe chipul extenuat. Henry se gândi la cât de misterios de puternic luminează becurile înainte să se ardă.

— Dacă ţi se face, *într-adevăr,* somn, spune-mi şi-o să tragem pe dreapta. Îţi luăm nişte cafea. Avem nevoie de tine treaz.

— Ine.

Henry dădu să se întoarcă, mişcându-şi corpul cu cât mai multă grijă putea, când Duddits mai spuse ceva:

— 'omu' enu'iu ea uncă.

— Vrea asta acum? Spuse Henry îngăduitor.

— Cum? Întrebă Owen. Pe asta n-am înţeles-o.

— Spune că Domnul Cenuşiu vrea şuncă.

— Are vreo importanţă?

— Nu ştiu. Hardughia asta are un aparat de radio normal, Owen? Vreau să ascult nişte ştiri.

Radioul atârna sub bord şi părea proaspăt instalat. Nu făcea parte din dotarea originală a maşinii. Owen se întinse spre el, apoi apăsă frâna când un Pontiac – cu tracţiune pe faţă şi fără lanţuri la roţi – îi tăie calea. Pontiac-ul se mişcă de pe-o parte pe cealaltă a şoselei, se hotărî în cele din urmă să rămână pe drum şi o ţâşni înainte. Cât ai clipi, mergea cu cel puţin nouăzeci şi cinci de kilometri la oră,

estimă Henry şi dispăru din raza câmpului lor vizual. Owen se încruntă.

— Tu şofer, eu pasager, spuse Henry, dar, dacă tipul ăla poate face asta fără cauciucuri echipate pentru zăpadă, noi de ce nu putem? Poate n-ar fi o idee rea să o luăm şi noi mai la sănătoasa.

— Hummer-urile se descurcă mai bine prin noroi decât prin zăpadă. Crede-mă pe cuvânt.

— Totuşi…

— Pe lângă asta, o să trecem pe lângă tipul ăla în zece minute. Pariez pe-o duşcă de scotch bun. Va fi fie ieşit de pe şosea, fie răsturnat în mijlocul drumului. Dacă e norocos, va fi răsturnat pe partea dreaptă. Plus de asta – ăsta-i doar un detaliu tehnic – noi fugim de-o autoritate tembel constituită şi nu putem salva lumea dacă suntem închişi în cine ştie ce închisoare comu… *Iisuse!*

Un Ford Explorer – cu tracţiune integrală, dar mergând mult prea repede pentru condiţiile de trafic, poate cu o sută zece kilometri la oră – tună pe lângă ei, creând un vârtej de zăpadă zbârlit precum coada unui cocoş. Portbagajul de deasupra fusese umplut la maximum şi acoperit cu o prelată albastră. Aceasta fusese prost legată şi Henry putu vedea ce ascundea dedesubt: bagaje. Bănuia că mare parte din ele vor fi curând împrăştiate pe şosea.

Acum că avusese grijă de Duddits, Henry examină foarte atent autostrada. Ceea ce văzu nu-l surprinse cu adevărat. Deşi banda din partea stângă a şoselei era aproape pustie, cea din partea dreaptă se aglomera acum progresiv… şi, da, se vedeau maşini ieşite din trafic pretutindeni.

Owen deschise aparatul de radio chiar atunci când îi depăşi în viteză un Mercedes, ridicând în aer trombe de moină. Apăsă butonul de CĂUTARE şi găsi muzică clasică, îl mai apăsă o dată, îl găsi pe Kenny G care cânta la trompetă, îl apăsă o a treia oară… şi dădu peste o voce.

— … e-o futută de hazna urât mirositoare, spuse vocea, iar Henry schimbă o privire cu Owen.

— Spus fut la, adio, remarcă Duddits de pe bancheta din spate.

— Aşa-i, spuse Henry şi, în vreme ce deţinătorul acelei voci trase aer în piept atât de tare că se auzi în boxe: Mai mult, cred că tipu fumează şi nişte iarbă.

— Mă îndoiesc că cei de la FCC[{77}] sunt de acord cu mine, spuse disc-jockey-ul după o inhalare prelungă şi zgomotoasă, dar, dacă jumătate din ce aud eu e adevărat, FCC este ultima din preocupările mele. Ciumă interstelară dezlănţuită, fraţi şi surori, aşa circulă zvonul. Spuneţi-i Zona Zero, Zona Moartă sau Zona Crepusculară, dar renunţaţi la orice excursie în nordul statului.

O nouă respiraţie prelungă şi zgomotoasă.

— Marţianul Marvin a luat-o la picior, fraţi şi surori, aşa se aude dinspre Ţinutul Somerset şi Ţinutul Castle. Ciumă, raze mortale, cei aflaţi în viaţă-i vor invidia pe morţi. Trebuie să intre un spot publicitar de la Century Tire, dar la dracu' cu prostiile astea. Un sunet ca şi când s-ar fi spart ceva. Plastic, judecând după sunet. Henry ascultă fascinat. Aici era din nou, aici era întunericul, prietenul lui vechi şi nu era în mintea lui, ci la blestematul de *radio.* Fraţi şi surori, dacă vă aflaţi la nord de Augusta în acest moment, ascultaţi un sfat de la amicul vostru Dave Singuraticul de la WWVE: întoarceti-vă în sus. Şi chiar *acum!* Iată că vă ofer şi nişte muzică pentru drumul de întoarcere.

Dave Singuraticul de la WWVE le dădu drumul să cânte celor de la The Doors, desigur. Jim Morrison cântând tărăgănat melodia „The End". Owen schimbă pe frecvenţa AM.

În cele din urmă, găsi un buletin de ştiri. Tipul care le prezenta nu părea afectat, ceea ce era un pas înainte şi spunea că nu există motiv de panică, care era un alt pas înainte. Puse în undă apoi comunicatele preşedintelui şi ale guvernatorului de Maine, care spuneau amândoi în esenţă acelaşi lucru: luaţi-o uşor, oameni, calmaţi-vă. Totul e sub control. Chestii frumoase, ca un balsam, Robitussin pentru

lumea politicii. Preşedintele urma să prezinte poporului american un raport complet la ora 11, EST.

— Va fi discursul de care-mi vorbea Kurtz, spuse Owen. Doar că s-a devansat cu o zi sau două.

— Ce discurs…

— Şşşt.

Owen arătă spre radio.

O dată ce-i calmase, prezentatorul purcese apoi la alarmarea ascultătorilor, repetând multe dintre zvonurile pe care le auziseră de la jockey-ul drogat de la postul FM, doar că într-un limbaj mai politicos: ciumă, invadatori inumani din spaţiu, raze mortale. Apoi, vremea: rafale de ninsoare, urmate de ploaie şi vânt înteţit din pricina valului cald de aer (ca să nu pomenim şi de marţienii ucigaşi) care se apropia. Se auzi un *mee-eep,* după care buletinul de ştiri pe care tocmai îl auziseră o luă de la capăt.

— U'te! Spuse Duddits. Nu's ca 'oi, ami'testi?

Arăta cu degetul dincolo de geamul murdar. Degetul arătător, asemenea vocii lui, nu putea sta locului. Tremura acum, îi clănţăneau dinţii.

Owen se uită în treacăt la Pontiac – sfârşise într-adevăr pe mijlocul înzăpezit al drumului şi, deşi se rostogolise complet peste cap, se afla într-o rână, iar pasagerii stăteau în jurul lui – după care se uită înapoi la Duddits. Era mai palid ca niciodată, tremura, un fir însângerat de vată îi ieşea dintr-o nară.

— Henry, se simte bine?

— Nu ştiu.

— Scoate limba.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-ţi ţii ochii pe…

— Mă descurc eu, nu mă dăscăli. Scoate limba.

Henry o scoase. Owen se uită la ea şi făcu o grimasă.

— Pare mai rău, da-i mai bine, probabil. Porcăria aia s-a albit.

— La fel şi tăietura de la picior. La fel şi faţa şi sprâncenele tale. Suntem norocoşi că nu l-am contractat în

plămâni, sau în creieri, sau în intestine. – Făcu o pauză. Perlmutter îl are în intestine. Creşte o arătare din-aia în el.

— Cât sunt de în spate, Henry?

— Aş zice vreo treizeci şi doi de kilometri. Poate mai puţin. Aşa încât, dac-ai putea s-o calci puţin… chiar şi numai foarte puţin…

Owen o călcă, ştiind că la fel va face şi Kurtz de-ndată ce-şi va da seama că făcea acum parte dintr-un exod general şi erau slabe şanse să devină o ţintă atât pentru civili, cât şi pentru poliţia militară.

— Încă păstrezi legătura cu Pearly, spuse Owen. Chiar dacă birusul moare pe tine, încă mai eşti conectat. E cumva… Ridică un deget spre bancheta din spate, unde Duddits se lăsase pe spătar. Tremuratul i se oprise, cel puţin pentru moment.

— Sigur, spuse Henry. Am primit-o de la Duddits cu mult înainte ca tot tămbălăul ăsta să aibă loc. La fel au primit şi Jonesy şi Pete şi Beaver. De-abia am observat. A fost doar o parte a vieţilor noastre.

Sigur, chiar aşa. Asemenea tuturor acelor gânduri despre pungi de plastic şi aruncări de pe-un pod şi despre pistoale. Doar o parte a vieţii mele.

— Acum e puternic. Poate că, în timp, va scădea, dar pentru moment… Ridică din umeri. Pentru moment aud voci.

— A lui Pearly.

— Una dintre ele, fu Henry de acord. Şi a altora care mai au birus în stadiu activ. În majoritate, aceştia au rămas în urmă.

— Jonesy? Prietenul tău Jonesy? Sau Dl Cenuşiu?

Henry îşi scutură capul a negaţie.

— Însă *Pearly* aude ceva.

— Pearly…? Cum poate *el…*

— Are o forţă mentală de pătrundere mai mare ca a mea în momentul de faţă, din pricina birumului…

— Din pricina cui?

— Vietatea din curu' lui, spuse Henry. Nevăstuica de căcat.

— Oh.

Lui Owen i se făcu pe dată rău la stomac.

— Ce aude el nu pare a fi ceva omenesc. Nu cred că e vorba de Dl Cenuşiu, dar presupun că ar putea fi. Orice ar fi, asta îl ghidează.

Merseră în tăcere pentru o vreme. Traficul era destul de aglomerat şi unii dintre şoferi erau nervoşi (trecuseră pe lângă Explorer înainte de Augusta, era căzut în şanţ, cu încărcătura de bagaje împrăştiată în jurul lui şi aparent abandonat), însă Owen se socoti norocos. Furtuna ţinuse mulţi oameni departe de călătorii, bănuia el. Aceştia s-ar putea hotărî s-o ia din loc acum că furtuna se oprise, dar el şi cu Owen o luaseră înaintea valului cel mare. In multe feluri, furtuna fusese prietena lor.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise Owen într-un sfârşit.

— Nu e nevoie s-o spui. Eşti chiar lângă mine – raza e scurtă – şi încă-ţi mai pot citi câteva dintre gânduri.

Owen se gândea că ar opri Humvee-ul pe marginea şoselei şi ar coborî, dacă ar fi convins că urmărirea s-ar sfârşi o dată ce-l prindea Kurtz. Dar, de fapt, nu era convins. Owen Underhill era obiectivul principal al lui Kurtz, dar acesta înţelegea că Owen nu ar fi comis un act de trădare atât de monstruos dacă nu ar fi fost convins de altcineva s-o facă. Nu, Kurtz i-ar fi tras un glonţ în cap lui Owen, după care şi-ar fi continuat drumul. Alături de Owen, Henry avea cel puţin o şansă de succes. Fără el, era ca şi mort. La fel şi Duddits.

— Rămânem împreună, spuse Henry. Prieteni până la sfârşit, cum spune zicala.

Şi, de pe bancheta din spate:

— A'em iste t'eabă e fă'ut acu'.

— Corect, Duds. Henry se întinse în spate şi strânse uşor mâna rece a lui Duddits. Avem nişte treabă de făcut acu'.

4

Zece minute mai târziu, Duddits oferi un exerciţiu complet de vitalitate, arătându-le primul popas de pe marginea şoselei înainte de Augusta. De fapt, ajunseseră aproape de Lewiston.

— Colo! *Colo!* Strigă el, apoi începu iarăşi să tuşească.

— Uşurel, Duddits! Spuse Henry.

— Probabil că s-au oprit pentru o cafea şi o gogoaşă, spuse Owen. Sau poate pentru un sandviş cu şuncă.

Dar Duddits le arătă să meargă în spate, spre parcarea personalului. Acolo se opriră, iar Duddits coborî. Rămase locului, murmurând, pentru aproape o clipă, arătând fragil sub cerul înnorat şi parcă fiecare suflare de vânt îl lovea ca o palmă.

— Henry, spuse Owen, nu ştiu ce i-o fi intrat pe mânecă, dar, dacă e atât de aproape Kurtz…

Apoi însă Duddits dădu din cap, se urcă la loc în Hummer şi arătă spre indicatorul de ieşire. Arăta mai obosit ca niciodată, dar arăta, de asemenea, satisfăcut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost *aici?* Întrebă Owen, uimit.

— Cred că şi-a schimbat maşina, spuse Henry. Asta a făcut, Henry? A schimbat maşina?

Duddits aprobă amplu din cap.

— *Fu 'at!* Fu'at! O maşină!

— O să se deplaseze mai repede acum, spuse Henry. Trebuie să ne grăbim, Owen. Uită de Kurtz – trebuie să-l prindem pe Dl Cenuşiu.

Owen se uită la Henry pentru câteva clipe… apoi îşi întoarse privirea pe direcţia drumului.

— Ce-i cu tine? Te-ai albit complet.

— Am fost foarte prost – trebuia să-mi dau seama ce punea bastardul la cale de la început. Singurele mele scuze sunt că sunt obosit şi speriat şi nici una dintre ele nu va conta dacă… Owen, *trebuie* să-l prinzi din urmă. Se

îndreaptă spre vestul statului Massachusetts şi trebuie să-l prinzi din urmă înainte să ajungă acolo.

Conduceau acum pe moină; era un drum mai mizerabil, dar mai puţin periculos. Owen acceleră Hummer-ul până la o sută de kilometri, mai mult nu avea curaj pentru moment.

— Încerc, spuse el. Dar, dacă nu are un accident sau o pană… Owen îşi scutură capul de la stânga la dreapta. Nu prea cred, amice. Chiar nu prea cred.

5

Acesta era un vis pe care-l avea des când era copil (când numele lui fusese Coonts), dar numai o dată sau de două ori de la ejaculările şi transpiraţiile adolescenţei încoace. În el, fugea pe o câmpie sub o lună tomnatică şi se temea să se uite în spate fiindcă era pe urmele lui, *el,* monstrul. Fugea cât putea de tare, dar, desigur, asta nu ajungea, în vise „cel mai" nu ajunge niciodată. Apoi, era destul de aproape de el să-i audă respiraţia uscată şi să-i simtă ciudatul miros uscat.

Ajunse la malul unui lac mare şi nemişcat, deşi nu existase nici un lac în uscatul şi mizerabilul oraş din Kansas-ul copilăriei lui şi, deşi era foarte frumos (luna ardea în adâncimile lui aidoma unei lămpi), îl înspăimânta, fiindcă-i aţinea calea, iar el nu ştia să înoate.

Căzu în genunchi pe malul lacului – în această privinţă, visul de acum se asemăna perfect cu acele vise din copilărie – dar, în loc să vadă reflecţia *lui* în apa nemişcată, îngrozitorul bărbat sperietoare-de-ciori cu capul din sac umplut cu paie şi cu mâinile grăsune îmbrăcate în mănuşi albastre, de data aceasta îl văzu pe Owen Underhill, cu faţa acoperită de pete. În lumina lunii, birusul semăna cu nişte negi mari şi negri, spongioşi şi amorfi.

Copil fiind, se trezise întotdeauna în acest moment (deseori cu măciuca întărită şi pulsând, deşi numai Dumnezeu ştia de ce i-ar da un vis atât de îngrozitor o îmbăţoşare unui copil), dar acum, *el,* monstrul – Owen – chiar îl *atinse,* ochii reflectaţi în apă sclipind a reproş. Sclipind, poate, întrebători.

Fiindcă n-ai executat ordinele, bătrâne! Fiindcă ai trecut linia!

Îşi ridică mâna să-l respingă pe Owen, să-i înlăture mâna lui… şi-şi văzu în strălucirea lunii propria mână. Era *cenuşie.*

Nu, îşi spuse, *doar lumina lunii e de vină.*

Avea, totuşi, doar trei degete – să fie şi *asta* din pricina luminii de la lună?

Mâna lui Owen atingându-l, dându-i boala lui scabroasă… şi având încă tupeul să-i spună

6

Şefu'. Treziţi-vă, şefii!

Kurtz deschise ochii şi se ridică în şezut cu un mormăit, împingând în acelaşi timp mâna lui Freddy. Aceasta se afla aşezată pe genunchi, nu pe umăr, Freddy se întorsese în spate de pe scaunul lui de la volan şi-l scuturase de genunchi; era, chiar şi aşa, un lucru intolerabil.

— Sunt treaz, sunt treaz.

Îşi ridică mâinile în faţa ochilor să se convingă. Nu era de un roz de bebeluş, erau departe de asta, dar nu erau cenuşii şi fiecare avea cele cinci degete regulamentare.

— Cât e ceasul, Freddy?

— Nu ştiu, şefu' – că-i încă dimineaţă e tot ce pot spune sigur.

Desigur. Toate ceasurile erau futute. Îl lăsase până şi ceasul de buzunar. Victimă a lumii moderne ca oricine altcineva, uitase să-l tragă. Lui Kurtz i se părea a fi în jur de nouă, ceea ce însemna că avusese parte de vreo două ore de odihnă. Nu era mult, dar nu avea nevoie de mult. Se simţea mai bine. Destul de bine, cu siguranţă, ca să sesizeze îngrijorarea din vocea lui Freddy.

— Ce-i nou, bătrâne?

— Pearly spune că a pierdut acum legătura cu toţi. Spune că Owen a fost ultimul şi că acum e pierdut şi el. Spune că Owen trebuie să fi reuşit să suprime fungul Ripley, să trăiţi.

Kurtz observă cu coada ochiului în oglinda retrovizoare rânjetul spart, genul de zâmbet „te-am-păcălit" al lui Perlmutter.

— Cum stă treaba, Archie?

— Nu-i nici o treabă, spuse Pearly, părând cu mult mai lucid decât înainte de moţăiala lui Kurtz. – Eu… şefu', mi-ar prinde *bine* un pahar de apă. Nu mi-e foame, dar…

— Cred că ne-am putea opri pentru nişte apă, acceptă Kurtz. Dacă am avea o persoană de legătură, desigur. Dar, dacă i-am pierdut pe *toţi* – pe tipul ăsta, Jones, ca şi pe Owen şi Devlin – ei bine, ştii cum sunt eu, bătrâne. Muşc şi când mor şi e nevoie de doi chirurgi şi-un pistol ca să mă facă să-mi descleştez dinţii. O să ai parte de-o zi lungă şi de un gât însetat, stând acolo, în vreme ce Freddy şi cu mine hoinărim pe drumurile din sud, căutând vreo urmă de-a lor… asta dacă nu ne ajuţi tu. Dacă faci asta, Archie, îi ordon lui Freddy să oprească la următoarea benzinărie. Eu personal o să intru în magazinul Stop n Go sau în Seven-Eleven şi-o să cumpăr cea mai mare sticlă de apă Poland Spring din frigider. Cum ţi se pare că sună?

Suna bine, Kurtz îşi dădea seama de asta doar după felul în care Perlmutter pleoscăi mai întâi din buze, după care-şi udă buzele cu limba (pe buzele şi pe obrajii lui Perlmutter, Ripley era încă des, bogat, cele mai multe pete aveau culoarea căpşunelor, celelalte erau întunecate ca bulionul), dar privirea aceea mârşavă îi reveni. Ochii lui, înconjuraţi de cruste de Ripley, ţâşniră dintr-o parte în cealaltă. Şi, dintr-o dată, Kurtz înţelese ceea ce vedea. Pearly înnebunise, iubit fie de Domnul. Poate că trebuia să fii nebun ca să recunoşti un alt nebun.

— I-am spus adevărul pur. Am pierdut legătura cu toţi dintre ei. Atunci însă, Archie îşi duse degetul lângă nas şi se uită iarăşi viclean în oglindă.

— Dacă-i prindem, sunt sigur că există şanse bune să te vindeci, băieţaş. Kurtz spuse asta pe tonul său cel mai sec, gen nu-fac-decât-să-dau-raportul. Ei bine, cu care dintre ei

mai păstrezi încă legătura? Cu Jonesy? Sau cu cel nou? Cu Duddits? Ce spuse Kurtz de fapt fu: Dud-Duts.

— Nu cu el. Cu *nici unul.*

Şi, totuşi, degetul de lângă nas, privirea vicleană…

— Spune-mi şi primeşti apă, zise Kurtz. Continuă să mă tragi de şireturi, soldat şi-o să bag un glonţ în tine şi-o să te arunc în zăpadă. Haide, citeşte-mi gândurile şi spune-mi că glumesc.

Pearly se uită la el îmbufnat în oglinda retrovizoare încă o clipă, apoi spuse:

— Jonesy şi Dl Cenuşiu sunt încă pe şosea. Ei se află, acum, undeva lângă Portland. Jonesy i-a spus D-lui Cenuşiu cum să ocolească oraşul pe 295. Doar că nu i-a spus propriu-zis. Dl Cenuşiu e-n capul lui şi, când îşi doreşte ceva, cred că, pur şi simplu, ia informaţia.

Kurtz ascultă acestea cu o uimire crescândă, calculând întruna.

— Au un câine, spuse Pearly. Au un câine cu ei. Îl cheamă Lad. Cu el păstrez legătura. El e… ca şi mine. Ochii lui îi întâlnesc pe ai lui Kurtz iarăşi în oglindă, doar că, de data aceasta, viclenia a pierit din ei. Îl locul ei se afla o biată jumătate de sănătate mentală. Chiar crezi că există vreo şansă ca… ştii tu… eu însumi din nou?

Faptul că Perlmutter îi putea citi gândurile îl făcu pe Kurtz să continue cu precauţie.

— Cred că există o şansă să fii uşurat de o greutate, cel puţin. Dacă ai lângă tine un doctor care înţelege situaţia? Da, cred că se poate face. O gură mare de cloroform şi, când te trezeşti… puf! – Kurtz îşi sărută vârfurile degetelor, apoi se întoarse către Freddy. Dacă se află în Portland, cu cât sunt mai înaintea noastră?

— Cu o sută zece kilometri poate, şefu'.

— Atunci calcă pedala o ţâră, lăudat fie Iisus. Nu ne răsturna într-un şanţ, dar calc-o.

O sută zece kilometri. Şi, dacă Owen şi Devlin şi „Dud-Duts" ştiau ce ştia Archie Perlmutter, erau încă pe calea cea

bună.

— Spune-mi dacă am priceput bine, Archie. Dl Cenuşiu se află în Jonesy…

— Da…

— Şi au cu ei un câine care le poate citi gândurile?

— Câinele le aude gândurile, dar nu le înţelege. E, totuşi, numai un câine. Şefu', mi-e sete.

Ascultă câinele ca şi când ar fi un radio blestemat, se minună Kurtz.

— Freddy, când ai ocazia, trage pe dreapta. Băuturi pentru toţi.

Nu-i convenea că trebuie să facă o oprire de urgenţă – nu-i convenea să piardă chiar şi numai câţiva kilometri în urmărirea lui Owen – dar avea nevoie de Perlmutter. Avea nevoie de el ca om fericit, dacă aşa ceva era posibil.

Înaintea lor se afla popasul unde Dl Cenuşiu îşi schimbase plugul cu maşina Subaru a bucătarului, unde Owen şi cu Henry intraseră şi ei fiindcă linia îi călăuzise într-acolo. Parcarea era aglomerată, dar, toţi trei la un loc, aveau destul mărunţiş pentru tonomatul cu fise pentru răcoritoare care se află în faţă.

Lăudat fie Domnul.

7

Oricare ar fi fost reuşitele şi eşecurile aşa-numitului „Preşedinte de Florida" (acest episod este în mare parte încă nescris), întotdeauna va exista acest amănunt: pusese capăt Isteriei Spaţiale cu discursul ţinut în acea dimineaţă de noiembrie.

Existau diferite opinii cu privire la motivele reuşitei discursului („Nu a contat faptul că-l ţinea un lider, faptul că a venit la timp a fost hotărâtor", opinase un critic), dar *chiar* reuşise. Înfometaţi după dovezi solide, oamenii care o luaseră deja la picior se opriră pe marginea şoselei să-l vadă pe preşedinte vorbind. Raioanele de electronice din

super-magazine se umplură de oameni tăcuţi, atenţi. La benzinăriile de pe Interstatala 95, ghişeele se închiseră. Aparate TV erau aşezate lângă casele de marcat. Barurile se umpleau. În multe locuri, oamenii deschiseră uşile celor care voiau să intre şi să vadă discursul la televizor. L-ar fi putut asculta la radiourile din maşini (aşa cum făcură Jonesy şi Dl Cenuşiu), continuându-şi drumul mai departe, dar numai puţini făcură acest lucru. Cei mai mulţi voiră să vadă faţa preşedintelui. Potrivit detractorilor lui, discursul nu făcu altceva decât să creeze o breşă în continuumul de panică – „Şi Porcuşorul Porky ar fi putut ţine un discurs în acel moment şi ar fi avut exact acelaşi rezultat", opină unul dintre ei. Altul avu o altă părere. „A fost un moment crucial în această criză", spuse acesta. „Erau poate şase mii de oameni pe drum. Dacă preşedintele ar fi spus ceva nelalocul lui, ar fi fost şaizeci de mii până la ora două după-amiaza şi poate şase sute de mii până ce valul să lovească New York-ul – cel mai mare val de „pelerini" de la Marea Secetă încoace. Poporul american, în special cei din Noua Anglie, mergeau la conducătorul lor proaspăt ales pentru ajutor… pentru alinare şi încurajare. El le-a răspuns cu ceea ce s-ar putea să fie cel mai important discurs de încurajare din toate timpurile. Cât se poate de simplu."

Simplu sau nu, având conotaţii sociologice sau fiind doar opera unui mare conducător, discursul fu despre ceea ce Owen şi cu Henry se aşteptaseră… iar Kurtz ar fi putut prezice flecare cuvânt şi întoarcere de frază. În mijlocul lui se aflau două idei simple, amândouă prezentate ca dovezi indubitabile şi amândouă menite să aline teroarea care se zbătea în acea dimineaţă în piepturile americanilor obişnuiţi, placizi. Prima idee era că, deşi nu apăruseră fluturând crengi de măslin sau oferindu-le daruri de complezenţă, nou-veniţii nu dăduseră nici un semn de agresiune şi nu manifestaseră un comportament ostil. A doua era că, deşi au adus cu ei un soi de virus, acesta fusese izolat în regiunea Jefferson (preşedintele o indică pe

un monitor verzui la fel de agil ca un meteorolog arătând o zonă cu presiune atmosferică scăzută). Şi până şi acolo acest virus era pe moarte, fără absolut nici un ajutor din partea oamenilor de ştiinţă sau al experţilor militari care se aflau la faţa locului.

— Deşi nu putem fi siguri date fiind circumstanţele, le spuse preşedintele privitorilor săi cu răsuflarea tăiată (cei care se aflau în porţiunea Noii Anglii a Coridorului Nordic erau, poate pe bună dreptate, cu răsuflarea mai tăiată ca toţi ceilalţi), suntem de părere că vizitatorii noştri au adus virusul acesta cu ei la fel de involuntar cum turiştii din străinătate aduc uneori anumite insecte din ţările lor de baştină în bagaje sau în lucrurile pe care şi le-au cumpărat. Acesta e genul de lucruri la care sunt atenţi agenţii vamali, dar, desigur – zâmbet larg din partea Marelui Tată Alb – noii noştri vizitatori n-au trecut printr-un punct de control vamal.

Mda, câţiva oameni pieriseră din pricina virusului. Cei mai mulţi făceau parte din personalul militar. Marea majoritate a celor care contractaseră virusul („o excrescenţă fungiformă nu prea diferită de epidermofiţia plantară", spuse Marele Tată Alb) îl anihilaseră destul de uşor pe cont propriu. Zona fusese introdusă în carantină, dar oamenii din afara acestei zone nu se aflau în pericol, repet, nu se aflau în pericol. „Dacă vă aflaţi în Maine şi v-aţi părăsit casele", spuse preşedintele, „vă sfătuiesc să vă-ntoarceţi. Cu cuvintele lui Franklin Delano Roosevelt, nu avem de ce ne teme decât de teama însăşi."

Nimic despre măcelărirea omuleţilor cenuşii, despre bombardarea navetei spaţiale, despre vânătorii privaţi de libertate, despre incendiul de la magazinul lui Gosselin sau despre evadare. Nimic despre ultimii oameni din grupul Imperial Valley al lui Gallagher, care fuseseră hăituiţi şi împuşcaţi asemenea câinilor (chiar *erau* câini, în ochii unora; mai răi ca nişte câini). Nimic despre Kurtz şi nici o vorbă despre Jonesy Tifoidul. Preşedintele le oferi doar atât

cât să paralizeze panica, înainte ca aceasta să scape de sub control.

Cei mai mulţi dintre oameni îi urmară sfatul şi se întoarseră la casele lor.

Pentru unii, desigur, acest lucru era imposibil.

Pentru unii, conceptul de casă dispăruse.

8

Parada restrânsă se mişcă spre sud sub cerul întunecat, condusă de Subaru-ul roşu ruginit pe care Marie Turgeon din Litchfield nu-l va mai revedea niciodată. Henry, Owen şi Duddits erau cu optzeci şi opt de kilometri sau cu vreo cincizeci de minute în urmă. Ieşind din popasul Mile 81 (Pearly turna pe gât cu lăcomie a doua sticlă de apă Naya pe când reintrară în trafic), Kurtz şi oamenii lui erau cu aproximativ o sută douăzeci de kilometri în urma lui Jonesy şi a D-lui Cenuşiu, cu treizeci şi doi de kilometri mai mult decât fuseseră înainte de oprire.

De n-ar fi fost perdeaua de nori, un observator dintr-un avion zburând la joasă altitudine ar fi putut să vadă toate trei maşinile în acelaşi timp, Subaru-ul şi cele două Humvee-uri, la 11:43 EST, când preşedintele încheie discursul spunând:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, concetăţenii mei americani şi Dumnezeu să binecuvânteze America.

Jonesy şi Dl Cenuşiu traversau podul Kittery-Portsmouth de la intrarea în New Hampshire; Henry, Owen şi Duddits treceau de Intrarea 9, care ducea către orăşelele Falmouth, Cumberland şi Jerusalem's Lot; Kurtz, Freddy şi Perlmutter (pântecele lui Perlmutter se umfla din nou; stătea întins pe spate, gemând şi eliberând gaz puturos, poate un fel de comentariu critic la adresa discursului Marelui Tată Alb) se aflau lângă intrarea spre Bowdoinham de pe Şoseaua 295, nu cu mult la nord de Brunswick. Toate trei autovehiculele ar fi fost uşor de reperat, fiindcă foarte mulţi oameni

trăseseră pe dreapta să-l vadă pe preşedinte ţinând predica aceea tămăduitoare, asistată de monitorul verde.

Bazându-se pe amintirile admirabil organizate ale lui Jonesy, Dl Cenuşiu părăsi Şoseaua 95 şi intră pe 495 imediat după ce trecuse de graniţa dintre New Hampshire şi Massachusetts… şi, ghidat de Duddits, care vedea trecerea lui Jonesy sub forma unei linii de un galben intens, Humvee-ul din fruntea coloanei venea pe urmele lor. O dată ajuns în oraşul Marlborough, Dl Cenuşiu va părăsi Şoseaua 495 pentru Interstatala 90, una dintre cele mai mari autostrăzi americane care traversa conţinentul de la est la vest. In Ţinutul Lacurilor acest traseu e cunoscut sub numele de Mass Pike. Intrarea 8, potrivit lui Jonesy, era marcată cu numele oraşelor Palmer, Umass, Amherst şi Ware. La nouă kilometri de Ware se afla Quabbin.

Lui îi trebuia Puţul 12; aşa spunea Jonesy, iar Jonesy nu putea minţi, indiferent de cât de mult şi-ar fi dorit asta. La barajul Winsor se afla un birou al Departamentului pentru Apă al statului Massachusetts, la sud de Bazinul Quabbin. Jonesy îl putea duce până acolo, după care Dl Cenuşiu se va descurca singur.

9

Jonesy nu mai putea şedea în spatele biroului – dacă mai şedea, avea să înceapă să bombăne. De la bombănit avea fără îndoială să treacă la bolboroseală, de la bolboroseală la văicăreală şi, o dată ce va începe să se văicărească, probabil că nu mai era mult până să iasă pe uşă afară şi să sară în braţele D-lui Cenuşiu, nebun de legat şi gata să fie supt de viaţă.

Unde ne aflăm acum, totuşi? Se întrebă el. *Suntem deja în Marlborough? Ieşim de pe 495 şi intrăm pe 90? Pare cât se poate de logic.*

Nu că ar fi avut cum să fie sigur de asta, cu fereastra oblonită. Jonesy se uită spre geam… şi rânji fără să vrea.

Trebui s-o facă. RENUNŢĂ IEŞI AFARĂ fusese înlocuit cu ceea ce gândise el: PREDĂ-TE, DOROTHY.

Eu am făcut asta, gândi el *şi pun pariu c-aş putea face blestematele de obloane să dispară, dacă aş vrea.*

Şi ce dacă? Dl Cenuşiu va instala altele sau poate că va arunca doar nişte vopsea neagră peste sticlă. Dacă nu voia ca Jonesy să se uite afară, Jonesy avea să rămână orbit. Ideea era că Dl Cenuşiu controla partea lui exterioară. Capul D-lui Cenuşiu explodase, îşi împrăştiase sporii în faţa ochilor lui Jonesy – dr. Jekyll se transformă în Dl Birus – iar Jonesy îl inhalase. Acum, Dl Cenuşiu era…

E o durere, gândi Jonesy. *Dl Cenuşiu e durerea din creierul meu.*

Ceva încercă să se împotrivească acestei idei, iar el chiar avu un gând coerent de dizidentă – *Nu, ai înţeles totul pe dos, tu eşti cel care-a ieşit afară, care a evadat* – dar îl împinse în lături. Era o bazaconie pseudointuitivă, o halucinaţie cognitivă, nu cu mult diferită de vederea unei oaze în mijlocul deşertului de către un om însetat. Era încuiat aici înăuntru. Dl Cenuşiu era acolo afară, mâncând şuncă şi conducând situaţia. Dacă Jonesy îşi permitea să vadă altfel lucrurile, avea să fie, în noiembrie, unul care-a muşcat-o de întâi aprilie.

Trebuie să-l încetinesc. Dacă nu-l pot opri, există oare vreun mod de-a arunca măcar nişte castane în foc?

Se ridică în picioare şi făcu o tură pe lângă pereţii biroului. Treizeci şi patru de paşi. O excursie a dracu, de scurtă. Totuşi, presupunea că era mai mare ca o celulă obişnuită de închisoare; tipii de la Walpole, sau Danvers, sau Shawshank ar crede că-i camera prezidenţială. În mijlocul camerei, capcana pentru vise dansa şi se rotea. O parte a minţii lui Jonesy ţinea socoteala paşilor; cealaltă se întreba cât erau de aproape de Intrarea 8 a autostrăzii Mass Pike.

Treizeci şi unu, treizeci şi doi, treizeci şi trei, treizeci şi patru. Şi, iată-l aici, ajuns iarăşi în spatele scaunul său.

Sosise vremea Rundei Doi.

Curând vor ajunge în Ware… nu acolo aveau de gând să se oprească. Spre deosebire de rusoaică, Dl Cenuşiu ştia cu exactitate unde voia să ajungă.

Treizeci şi doi, treizeci şi trei, treizeci şi patru, treizeci şi cinci, treizeci şi şase. În spatele scaunului din nou şi pregătit pentru încă o tură.

El şi cu Carla avuseseră trei copii până să ajungă la treizeci de ani (al patrulea venise la mai puţin de un an după aceea) şi nici unul dintre ei nu se aşteptase să aibă în proprietate o casă de vacanţă, nici măcar una modestă cum era cea de pe Osborne Road în Ware de Nord, foarte curând. Apoi, avusese loc o schimbare seismică în cadrul catedrei de istorie din care Jonesy făcea parte. Un bun prieten primise postul de şef de catedră, iar Jonesy se trezise profesor asociat cu trei ani mai devreme decât cele mai optimiste aşteptări ale lui. Saltul salarial fusese considerabil.

Treizeci şi cinci, treizeci şi şase, treizeci şi şapte, treizeci şi opt şi, din nou, în spatele scaunului. Era bine. Măsura celula cu pasul, nimic mai mult, dar această acţiune îl calma.

În acelaşi an murise bunica soţiei sale şi rămăsese o moştenire considerabilă, împărţită între Carla şi sora ei, dat fiind faptul că ruda mai apropiată, din generaţia următoare, murise şi ea. Aşa încât îşi cumpăraseră casa de vacanţă şi, în prima vară după aceea, îşi duseseră copiii la barajul Winsor. De acolo, merseseră mai departe într-una din excursiile lor estivale plănuite cu rigurozitate din timp. Ghidul lor, un angajat al MWA îmbrăcat într-o uniformă de un verde-crud, le spusese că zona dimprejurul Bazinului Quabbin se numea „neprevăzuta sălbăticie" şi că devenise cea mai importantă zonă de reproducere pentru vulturi din Massachusetts. (John şi Misha, copiii lor mai mari, speraseră să vadă un vultur sau doi, dar fuseseră dezamăgiţi.) Bazinul se formase în anii treizeci, prin

inundarea a trei aşezări fermiere, fiecare având propriul centru comercial de desfacere. La acea vreme, terenul dimprejurul noului lac fusese cultivat. In anii şaizeci sau cam aşa ceva, redevenise ceea ce întreaga Nouă Anglie trebuie să fi fost înainte ca desţelenirea pământului şi înainte ca industrializarea să înceapă pe la începutul secolului şaptesprezece. O încâlceală de drumuri accidentate şi nepavate urcau pe partea de est a lacului – era unul dintre bazinele cu cea mai curată apă din nordul Americii, le spusese ghidul – dar nimic mai mult. Dacă voiai să mergi mai departe de Puţul 12 aflat pe Ramificaţia Estică, aveai nevoie de bocanci cu ţinte. Asta le spusese ghidul. Lorrington, aşa îl chemase.

Mai fuseseră poate încă vreo doisprezece oameni în acest tur de vizitare şi, atunci, ajunseseră aproximativ înapoi la punctul de pornire. Se aflau pe marginea drumul care traversa barajul Winsor, uitându-se înspre nord, către bazin (către Quabbin, care strălucea cu reflexe albastre-sidefii în lumina soarelui, scânteia într-un milion de raze, iar Joey dormea profund în scaunul Papoose din spatele lui Jonesy). Lorrington îşi încheiase pledoaria, se pregătea să le ureze o zi plăcută, când un tip îmbrăcat într-un tricou inscripţionat cu Rutgers ridicase mâna asemenea unui şcolar şi spusese: *Puţul 12. Nu acolo a păţit-o rusoaica…?*

Treizeci şi opt, treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu şi, din nou, în spatele scaunului. Număra fără să se gândească neapărat la cifre, un lucru pe care-l făcea mereu. Carla spunea că e un simptom al complexului obsesiv-coercitiv. Jonesy nu-şi făcea griji din pricina asta; ştia că-l calma să numere, aşa încât porni într-un alt tur.

Buzele lui Lorrington se strânseră la auzul cuvântului „rusoaica". Se părea că nu făcea parte din pledoarie; nu făcea parte din amintirile plăcute cu care Departamentul pentru Apă voia să-i trimită pe vizitatori acasă. În funcţie de starea ţevilor din sistemul de furnizare municipal prin care trecea pe ultimii doisprezece sau cincisprezece kilometri,

apa potabilă a Bostonului putea fi cea mai curată, cea mai bună apă potabilă din lumea: *acesta* era litania pe care voiau ei s-o promoveze.

Nu ştiu prea multe despre asta, domnule, spusese Lorrington şi Jonesy gândise: *Dumnezeule, cred că ghidul nostru tocmai a scos o păsărică pe gură.*

Patruzeci şi unu, patruzeci şi doi, patruzeci şi trei, iarăşi înapoia scaunului şi gata s-o ia de la capăt. Păşea un pic mai repede acum. Îşi ţinea mâinile împreunate la spate, asemenea unui căpitan de vas plimbându-se pe puntea principală… sau plimbându-se pe bric după o revoltă reuşită. Credea că, mai degrabă, acesta era cazul.

Jonesy fusese profesor de istorie cea mai mare parte a vieţii lui şi curiozitatea era a doua lui fire. Mersese la bibliotecă în ziua următoare vizitei şi căutase ştirea în arhiva ziarului local şi, într-un sfârşit, o găsise. Fusese scurtă şi sec prezentată – existau în acelaşi ziar ştiri despre petreceri de familie care conţineau mai multe detalii şi aveau mai multă culoare – dar poştaşul lor ştia mai multe şi fusese fericit să-i povestească şi lui. Bătrânul Beckwith. Jonesy încă-şi mai amintea ultimele lui cuvinte de dinainte să bage în viteză camioneta albastru-cu-alb a Poştei şi să pornească în josul Osborne Road-ului către următoarea cutie poştală; era o droaie de corespondenţă de distribuit în partea din sud a lacului, vara. Jonesy mersese pe jos înapoi spre căsuţă, darul lor neaşteptat, spunându-şi că nu era de mirare că Lorrington nu voise să vorbească despre rusoaică.

Nu dădea bine la public deloc.

10

O cheamă Ilena sau Elaina Timarova – nimeni nu e sigur care dintre ele. Îşi face apariţia în Ware în primele zile ale toamnei lui 1995, într-un Ford Escort care are lipit pe parbriz un abţibild galben, discret al companiei Hertz. Maşina se dovedeşte a fi furată şi circulă vestea –

nedovedită, dar suculentă – că a obţinut-o din Aeroportul Logan, oferindu-se sexual în schimbul cheilor. Cine ştie, asta s-ar fi putut întâmpla chiar în acea zi.

Oricum s-ar fi petrecut, e limpede că femeia e dezorientată, că nu e tocmai în toate minţile. Cineva îşi aminteşte vânătaia de pe-o parte a feţei ei, altcineva faptul că are bluza încheiată greşit la nasturi. Engleza ei e săracă, dar destul de bună să întrebe ce vrea să ştie: cum să ajungă la Bazinul Quabbin. Scrie acest lucru (în ruseşte) pe o bucată de hârtie. În acea seară, când se închide accesul la drumul care traversează barajul Winsor, e găsit Escort-ul, abandonat în zona pentru picnic de la Goodnough Dike. Când maşina încă se află acolo a doua zi dimineaţa, doi tipi de la Departamentul pentru Apă (cine ştie, poate că Lorrington era unul dintre ei) şi doi pădurari încep s-o caute.

La trei kilometri în susul lui East Street, îi găsesc papucii. Trei kilometri şi mai sus, unde East Street nu mai e pavată (şerpuieşte prin sălbăticiile de pe malul estic al bazinului şi nu mai e cu adevărat o stradă, ci o versiune din Massachusetts a Deep Cut Road-ului), îi găsesc bluza… oh-oh. La trei kilometri mai încolo de bluza abandonată, se termină East Street şi o fâşie accidentată de drum forestier – Fitzpatrick Road – se îndepărtează de lac. Căutătorii sunt pe cale să meargă în această direcţie, când unul dintre ei vede ceva roz atârnând de creanga unui copac de lângă apă. Era sutienul doamnei.

Pământul aici e jilav – nu tocmai mocirlos – iar ei îi urmăresc atât amprentele paşilor, cât şi crengile rupte printre care şi-a croit ea drum, cauzându-şi răni la care ei nu vor să se gândească, pe pielea goală. Chiar şi aşa, dovezi ale acestor răni sunt pretutindeni şi ei sunt forţaţi să le observe, că le place sau nu – sângele de pe crengi şi apoi de pe pietre face parte din urmele pe care le caută ei.

La un kilometru şi jumătate de unde se termină East Street, căutătorii ajung la o construcţie din piatră ridicată

pe un afloriment. Se află cu faţa îndreptată dincolo de Ramificaţia Estică, spre muntele Pomery. Această clădire adăposteşte Puţul 12 şi se poate ajunge la ea cu maşina doar dinspre nord. De ce n-a *pornit* Ilena sau Elaina direct dinspre nord e o întrebare care va rămâne pentru totdeauna fără răspuns.

Apeductul care porneşte de la Quabbin merge fără cotituri cale de o sută de kilometri spre est, către Boston, adunând în drum apă şi din Bazinele Wachusett şi Sudbury (aceste două surse sunt mai mici şi nu conţin apă la fel de curată). Nu există nici o pompă; apeductul, înalt de patru metri şi lat de trei metri şi jumătate, nu are nevoie de aşa ceva ca să poarte apa. Rezerva de apă a Boston-ului e asigurată prin simpla forţă gravitaţională, o tehnică folosită de egipteni cu treizeci şi cinci de secole în urmă. Douăsprezece puţuri verticale se ridică între pământ şi apeduct. Acestea servesc drept sisteme de ventilaţie şi drept puncte de reglare a presiunii. Servesc, de asemenea şi ca puncte de acces, în cazul în care s-ar înfunda apeductul. Puţul 12, cel mai apropiat de bazin, e cunoscut şi sub numele de Puţ de Captare. Aici se testează puritatea apei; de asemenea, aici s-au testat adesea şi calităţile ascunse ale femeilor (clădirea din piatră e încuiată şi e un popas frecvent al celor care se iubesc şi care se dau cu barca).

Pe prima treaptă dintre cele opt care duc spre uşă, găsesc jeanşii femeii, atent împăturiţi. Pe ultima treaptă se află o pereche de chiloţi albi din bumbac. Uşa e deschisă. Bărbaţii se uită unii la alţii, dar nici unul nu vorbeşte. Au o bănuială în privinţa a ceea ce vor găsi înăuntru: o doamnă rusoaică, fără haine.

Dar nu găsesc asta. Capacul rotund din fier de deasupra Puţului 12 a fost mişcat doar atât cât să dea naştere unei semiluni întunecate pe partea bazinului. Lângă el se află ranga de care s-a folosit femeia să mişte capacul – probabil că o găsise după uşă, acolo unde mai sunt alte câteva

unelte. Lângă rangă se află poşeta rusoaicei. Deasupra ei se află un portmoneu, deschis să se vadă cartea ei de identitate. Deasupra portmoneului – vârful piramidei, cum ar veni – se află paşaportul ei. Ieşind dintre paginile lui se vede o bucată de hârtie acoperită cu mâzgălituri care trebuie să fie cuvinte scrise în ruseşte, sau în chirilică, sau cum i-or fi spunând ei. Bărbaţii cred că e vorba de un bileţel de sinucigaş, dar, după ce-a fost tradus, se dovedeşte a nu fi decât ghidul cu instrucţiuni de drum al rusoaicei. În josul hârtiei, aceasta a scris: *Când se termină drumul, mergi pe lângă mal.* Aşa a şi făcut, fiind dezbrăcată la fiecare pas, nepăsându-i de crengile care o împungeau sau de tufişurile care o zgâriau.

Bărbaţii stau în jurul gurii parţial deschise a puţului, scărpinându-se în cap şi ascultând bolboroseala apei care porneşte la drum spre robinetele şi spre fântânile şi spre furtunurile de grădină din Boston. Sunetul e adânc, întunecat într-un fel, dar există un motiv temeinic pentru asta: Puţul 12 se află la o adâncime de treizeci şi opt de metri. Bărbaţii nu înţeleg de ce-a ales femeia să facă ce-a făcut în felul acesta, dar înţeleg mult prea bine *ce* a făcut, o văd şezând pe podeaua de piatră cu picioarele atârnându-i; arată ca versiunea dezbrăcată a fetei de pe etichetele de White Rock. Se uită pentru ultima dată peste umăr, poate, să se asigure că portmoneul şi paşaportul ei sunt încă acolo unde le-a pus. Vrea ca cineva să ştie cine a murit în felul acesta, iar asta ascunde ceva hidos, ceva trist, fără putinţă de îmbunare. O ultimă privire în urmă, apoi se strecoară în eclipsa dintre capacul uşor tras în lături şi buza puţului. Poate că s-a ţinut de nas, asemenea unui copil care sare bombă în bazinul de înot de la ştrand. Poate că nu. În orice caz, dispare în mai puţin de o secundă. Bun găsit, întuneric, prieten vechi.

11

Ultimele cuvinte ale bătrânului Beckwith în privinţa aceasta, înainte să meargă mai departe în camioneta Poştei, fuseseră acestea: *După cum am auzit eu, cei din Boston o s-o bea în cafeaua de dimineaţă cândva în preajma Zilei îndrăgostiţilor.* Apoi, îi oferise lui Jonesy un rânjet. *Nici eu nu beau apa asta. Rămân la bere.*

În Massachusetts, ca şi în Australia, asta se pronunţă *be 'e.*

12

Jonesy făcuse turul încăperii de vreo doisprezece sau treisprezece ori. Se opri pentru o clipă în spatele scaunului de la birou, scărpinându-se la şold fără să-şi dea seama, apoi porni din nou, încă numărând, bunul şi bătrânul Jonesy cel suferind de complexul obsesiv-coercitiv.

Unu… doi… trei…

Povestea rusoaicei era în mod sigur o poveste potrivită, un exemplu reuşit al Palavrelor Înfricoşătoare de Oraş Mic (cele despre case bântuite unde au avut loc crime multiple şi cele despre accidente rutiere îngrozitoare erau şi ele bune) şi, cu siguranţă, arunca o rază de lumină asupra planurilor D-lui Cenuşiu în privinţa lui Lad, nefericitul ciobănesc scoţian, dar la ce-i folosea *lui* că ştie unde merge Dl Cenuşiu? La urma urmei…

Înapoi la scaun, *patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă, cincizeci,* dar *stai* o clipă, stai dracului o clipă. Prima dată când păşise în jurul camerei, îi luaseră doar treizeci şi patru de paşi, nu-i aşa? Cum puteau fi, aşadar, cincizeci acum? Nu-şi târşâise picioarele, nu făcuse paşi de pitic, sau ceva de genul ăsta, aşadar cum…

Ai făcut-o tu să fie mai mare. Te-ai plimbat în jurul ei şi ai făcut-o mai mare. Fiindcă erai agitat. E camera ta, la urma urmei. Pun pariu c-ai putea s-o faci la fel de mare ca şi sala de bal Waldorf-Astoria, dacă ţi-ai dori… iar Dl Cenuşiu nu te-ar putea opri.

— E posibil aşa ceva? Şopti Jonesy. Rămase lângă scaunul de la birou, cu o mână pe spătar, asemenea cuiva care pozează pentru un tablou. Nu avea nevoie de un răspuns la această întrebare; vederea îi era îndeajuns. Camera *era* mai mare.

Henry era pe drum. Dacă-l avea cu el pe Dud-dits, să-l urmărească pe Dl Cenuşiu ar fi cât se poate de uşor, indiferent de câte ori schimba Dl Cenuşiu maşinile, fiindcă Duddits vedea linia. Ii condusese către Richie Grenadeau într-un vis, mai târziu îi condusese către Josie Rinkenhauer în realitate şi-i putea arăta drumul lui Henry acum la fel de uşor cum un ogar cu mirosul fin îl duce pe-un vânător la vizuina vulpii. Problema era *avansul,* blestematul de *avans* pe care-l avea Dl Cenuşiu. Cel puţin o oră. Poate mai mult. Şi, o dată ce Dl Cenuşiu va fi aruncat câinele în Puţul 12, se ducea dracului totul. Va fi destul timp să se închidă furnizarea cu apă a Bostonului – teoretic – dar va fi Henry în stare să convingă pe cineva să ia o măsură atât de importantă, atât de radicală? Jonesy se îndoia. Şi cum rămânea cu cei de pe traseu, care vor bea apa aproape imediat ce-a fost infestată? Şase mii cinci sute chiar în Ware, unsprezece mii în Athol, peste o sută cincizeci de mii în Worcester. Oamenii aceştia vor mai avea de trăit doar câteva săptămâni, în loc de câteva luni. Doar câteva zile, în unele cazuri.

Aveau vreo posibilitate să-l încetinească pe bastardul ăsta? Să-i dea lui Henry ocazia să-i prindă din urmă?

Jonesy se uită la capcana pentru vise şi, când făcu asta, se schimbă ceva din încăpere – se auzi un suspin, aproape, genul de sunet care se spune că-l fac fantomele în timpul şedinţelor de spiritism. Dar aceasta nu era o fantomă, iar Jonesy simţi o ciupitură pe mână. În acelaşi timp, ochii i se umplură de lacrimi. Îi trecu prin minte un vers de Thomas Wolfe – *o, pierdut eşti, o piatră, o frunză, o uşă negăsită.* Thomas Wolfe, a cărui teorie era că nu te poţi niciodată întoarce acasă.

— Duddits? Şopti el. Părul de pe ceafă i se făcuse măciucă. Duddits, tu eşti?

Nici un răspuns… dar, când se uită la biroul pe care se aflase telefonul acela inutil, observă că fusese adăugat ceva nou. Nu o piatră sau o frunză, ci o tablă de *cribbage* şi un pachet de cărţi.

Cineva voia să joace jocul.

13

Acum îl durea aproape tot timpul. Mama ştie, a zis la Mama. Iisus ştie, a zis la Iisus. La Henry el nu spune şi Henry doare, Henry obosit şi se supără. Beaver şi Pete sunt în rai, unde şed de-a dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, făuritorul cerului şi-al pământului pe veci, pentru numele lui Iisus, amin. Asta-l întristează, erau prieteni buni şi se jucau împreună, dar niciodată n-au râs de el. Odată, o găsiseră pe Josie şi odată văzuseră un tip înalt, cow-boy el şi odată jucaseră jocul.

Şi ăsta-i un joc, doar că Pete spunea: *Duddits nu contează dacă pierzi sau câştigi, contează cum joci,* numai că de data asta *contează,* chiar *contează,* Jonesy spune că contează, Jonesy greu de auzit, dar, curând, va fi mai bine, curând. Dacă doar nu l-ar durea. Nu ajută nici Perco. Îl ustură gâtul şi-i tremură corpul şi burta-l doare ca atunci când trebuie să facă caca, ca atunci *parcă,* dar nu *trebuie* să facă caca şi când tuşea, ieşea uneori sânge. Ar vrea să doarmă, dar acolo sunt Henry şi noul lui prieten Owen care fusese acolo în ziua în care au găsit-o pe Josie şi ei spun *Dacă l-am putea încetini* şi *Dacă l-am putea prinde din urmă* şi el trebuie să rămână treaz şi să-i ajute, dar trebuie să-şi închidă ochii ca să-l audă pe Jonesy şi ei cred că a adormit, Owen spune *N-ar trebui să-l trezim, dacă iese nenorocitul ăla de pe şosea pe undeva,* iar Henry spune *Îţi spun că ştiu unde se duce, dar o să-l trezim când ajungem la 1-90, doar ca să fim siguri. Pentru moment, lasă-l să doarmă, pentru Dumnezeu,*

arată atât de obosit. Şi, din nou, doar că de data asta în gând: *Dacă l-am putea încetini pe nemernicul ăla.*

Ochii închişi. Braţele încrucişate peste pieptul care-l durea. Respirând încet, Mama spune respiră încet când simţi că-ţi vine să tuşeşti. Jonesy nu mort, nu în rai cu Beaver şi Pete, dar Dl Cenuşiu spune că Jonesy încuiat şi Jonesy îl crede. Jonesy e-n birou, fără telefon şi fără informaţii, greu de vorbit cu el fiindcă Dl Cenuşiu e rău şi Dl Cenuşiu e speriat. Speriat că Jonesy îşi va da seama care dintre ei e cu adevărat încuiat.

Când vorbeau ei cel mai mult?

Când jucau jocul.

Jocul.

Îl scutură un fior. Trebuie să gândească bine şi asta doare, simte cum îi fură energia, ultimele fărâme de energie, dar de data asta e mai mult decât un simplu joc, de data asta contează cine câştigă şi cine pierde, aşa încât îşi oferă energia, face să apară tabla şi face să apară cărţile de joc, Jonesy plânge, Jonesy gândeşte *o, pierdut eşti,* dar Duddits Cavell nu e pierdut, Duddits vede linia, linia duce spre birou şi de data asta va face mai mult decât doar să arunce jetoanele.

Nu plânge, Jonesy, spune el şi cuvintele sunt clare, în gândul lui întotdeauna sunt aşa, doar gura lui proastă le trunchiază. *Nu plânge, nu sunt pierdut.*

Ochii închişi. Braţele încrucişate.

În biroul lui Jonesy, sub capcana pentru vise, Duddits joacă jocul.

14

— Simt câinele, spuse Henry. Părea extenuat. Cel cu care comunică şi Perlmutter. Asta e. Suntem puţin mai aproape. Cristoase, dacă ar fi un fel să-i încetinim!

Ploua acum, iar Owen nu putea decât să spere că vor ajunge la sud de regiunea rece când se hotăra apa să se transforme în lapoviţă. Vântul sufla suficient de tare să

legene Hummer-ul pe şosea. Era amiază şi ei se aflau între Saco şi Biddeford. Owen se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu pe Duddits stând cu ochii închişi, cu capul dat pe spate, cu braţele osoase încrucişate pe piept. Tenul era de un galben alarmant, dar un firicel subţire de sânge intens colorat i se scurgea pe la colţul gurii.

— E vreun fel în care ne poate ajuta prietenul tău? Întrebă Owen.

— Cred că asta încearcă să facă.

— Am crezut c-ai spus că doarme.

Henry se întoarse, se uită la Duddits, apoi se uită la Owen.

— Greşeam, spuse el.

15

Jonesy împărţi cărţile, aruncă două în mâna crupierului, apoi ridică cealaltă mână de cărţi şi mai aruncă două.

— Nu plânge, Jonesy. Nu plânge, nu sunt pierdut.

Jonesy se uită în sus la capcana pentru vise, aproape convins că de acolo se auziseră cuvintele.

— Nu plâng, Duds. Am alergie, asta-i tot. Acum, cred că vrei să joci…

— Doi, spuse vocea dinspre capcana pentru vise.

Jonesy jucă doierul din mâna de cărţi a lui Duddits – nu era un început rău, de fapt – apoi jucă un şapte din propria sa mână. Astea făceau nouă. Duddits avea un şase în mână; întrebarea era dacă…

— Şase pentru cincisprezece, spuse vocea dinspre capcana pentru vise. Cincisprezece pentru doi. Pupă-mi aşezătoarea!

Jonesy râse fără să-şi dea seama. Duddits era, sigur că da, dar, pentru o clipă, păruse a fi vocea lui Beav.

— Haide şi-aruncă odată.

Şi urmări fascinat cum unul dintre jetoanele de pe tăblie se ridică, pluti şi se aşează înapoi jos în a doua gaură de pe Firth Street.

Dintr-o dată, înţelese un lucru.

— Ai ştiut să joci tot timpul ăsta, nu-i aşa, Duds? Aruncai jetoanele aiurea doar ca să ne faci pe noi să râdem.

Gândul acesta aduse lacrimi proaspete în ochii lui. Toţi acei ani crezuseră că ei se joacă cu Duddits, când, de fapt, el se jucase cu ei. Şi, în acea zi, în spatele depozitului Fraţilor Tracker, cine pe cine găsise? Cine pe cine salvase?

— Douăzeci şi unu, spuse el.

— Treizeci şi unu pentru doi. Dinspre capcana pentru vise. Şi, încă o dată, mâna nevăzută ridică jetonul şi-l aşează două găuri mai departe. Nu-l pot citi, Jonesy.

— Ştiu.

Jonesy jucă un trei. Duddits strigă treisprezece, iar Jonesy îl jucă din mâna lui Duddits de cărţi.

— Dar tu-l poţi. Tu îi poţi vorbi.

Jonesy îşi jucă propriul doier şi duse jetonul cu două găuri mai departe. Duddits jucă o carte, mută jetonul o gaură pentru ultima carte, iar Jonesy gândi: *Mă bate un retardat – ca să vezi.* Doar că acest Duddits *nu era* retardat. Era extenuat şi era pe moarte, dar nu era retardat.

Jucară toate cărţile din mână; Duddits era cu mult înainte, chiar dacă era tabla de joc a lui Jonesy. Jonesy adună cărţile la un loc şi începu să le amestece.

— Ce vrea el, Jonesy? Ce vrea în afară de apă?

Crimă, gândi Jonesy. *Îi place să omoare oameni.* Dar ajunge cu asta. Te rog, Doamne, ajunge cu asta.

— Şuncă, spuse el. Îi place şunca.

Începu să amestece cărţile… apoi îngheţă, când Duddits îi umplu mintea. Adevăratul Duddits, tânăr şi puternic şi gata de luptă.

16

În spatele lor, pe banchetă, Duddits mormăi puternic. Henry se întoarse şi văzu sânge proaspăt, roşu ca birusul, curgându-i din nări. Chipul îi era schimonosit într-o crampă

îngrozitoare de concentrare. Sub pleoapele închise, pupilele ochilor se mişcau cu viteză stânga-dreapta.

— Ce-i cu el? Întrebă Owen.

— Nu ştiu.

Duddits începu să tuşească: sunete adânci, ca de plămâni sfâşiaţi. Sângele ţâşni printre buzele lui asemenea unei ploi miniaturale.

— Trezeşte-l, Henry! Pentru numele lui Cristos, trezeşte-l!

Henry îi aruncă lui Owen Underhill o privire speriată. Se apropiau acum de Kennenbunkport, la mai puţin de treizeci şi doi de kilometri de graniţa cu New Hampshire, la o sută şaptezeci şi şapte de kilometri de Bazinul Quabbin. Jonesy avea o fotografie cu Quabbin pe peretele din biroul lui; Henry o văzuse. Şi, în apropiere de el, în Ware, avea şi o căsuţă de vacanţă.

Duddits strigă: un singur cuvânt repetat de trei ori printre accese de tuse. Picăturile de sânge nu erau multe, nu încă, îi ieşeau din gură şi din gât, dar, când aveau să înceapă să i se frângă plămânii…

— Trezeşte-l! Spune că-l mănâncă! Nu-l auzi…

— Nu spune că-l „mâncă".

— Ce spune, atunci? Ce?

— Spune *şuncă.*

17

Entitatea care îşi spunea acum Dl Cenuşiu – care se gândea la *sine* drept Dl Cenuşiu – avea o problemă gravă, dar cel puţin el *(EL)* ştia care e aceasta. *Prevenit înseamnă pregătit,* era felul în care se gândea Jonesy la acest lucru. Erau sute de astfel de zicători în cutiile de carton ale lui Jonesy, mii poate. Pe unele, Dl Cenuşiu le găsea extrem de neinteligibile – *Pentru un cal orb, o aprobare din cap e la fel de bună ca trasul din ochi* era una, *Ce dai, aia primeşti* era alta – dar *Prevenit înseamnă pregătit* era una bună.

Problema lui putea fi cel mai bine rezumată de sentimentele pe care le avea pentru Jonesy… şi, desigur, simplul fapt că simţea ceva era destul de rău-prevestitor. Îşi putea spune: *Jonesy e acum izolat şi problema mea e rezolvată; l-am introdus în carantină exact aşa cum au încercat militarii să ne introducă pe noi. Mă simt urmărit – gonit, de fapt – dar, doar dacă nu apare vreo defecţiune la motor sau vreo pană de cauciuc, nici unul dintre cele două grupuri de urmăritori nu are vreo şansă de-a mă prinde. Am un avans mult prea mare.*

Acestea erau faptele – adevărat – dar nu aveau pic de savoare. Ceea ce avea savoare era gândul de-a se duce la uşa în spatele căreia se afla încarcerată îndărătnica lui gazdă, care striga: „*Te-am rezolvat, nu-i aşa? Ţi-am rezolvat căruţa mică şi roşie, nu-i aşa?*" Ce avea o căruţă, roşie sau de altă culoare, de-a face cu această situaţia, Dl Cenuşiu nu ştia, dar era un glonţ emotiv de un calibru destul de mare din dotarea lui Jonesy – avea o rezonanţă copilărească profundă şi satisfăcătoare. Apoi, i-ar scoate limba lui Jonesy *(limba mea,* gândi Dl Cenuşiu cu o satisfacţie de netăgăduit) printre buze şi i-ar face „vechea fentă cu urzica".

Cât despre urmăritori, voia să lase pantalonii lui Jonesy în vine şi să le-arate fesele lui Jonesy. Acest gest era la fel de lipsit de sens ca şi *Ce dai, aia primeşti,* la fel de lipsit de sens ca şi *Căruţa mică şi roşie,* dar voia s-o facă. Se chema „expunerea găurii din cur" şi voia s-o facă.

Dl Cenuşiu îşi dădu seama că era infectat cu birusul acestei lumi. Începea cu sentimentele, mergea mai departe spre descoperirile senzoriale (gustul mâncării, plăcerea incontestabilă de-a-l face pe poliţist să-şi lovească fruntea de peretele faianţat din baie – *bum-bum*-ul înfundat produs), după care mergea mai departe spre ceea ce Jonesy numea *lucruri mai importante.* Era o glumă, potrivit D-lui Cenuşiu, nu era prea diferit de faptul de-a spune căcat mâncării digerate sau genocid purificării rasiale. Şi, totuşi, *actul de-a gândi* prezenta punctele lui de atracţie pentru o

fiinţă care existase întotdeauna ca parte a unei minţi vegetative, un fel de in-conştienţă avansată intelectual.

Înainte să-l reducă la tăcere Dl Cenuşiu, Jonesy îl sfătuise să renunţe la misiunea lui şi, pur şi simplu, să se bucure să fie om. Acum descoperi în el această dorinţă, în vreme ce mintea lui armonioasă de dinainte, mintea lui *inconştientă* începu să se fragmenteze, să se preschimbe într-o mulţime de voci contradictorii, unele dorind A, altele dorind B, altele dorind Q la pătrat şi împărţit la Z. Ar fi crezut că astfel de trăncăneli sunt îngrozitoare, sâmburele nebuniei. In schimb, descoperi că-i place ciorovăiala.

Mai era şunca. Mai era „sexul cu Carla" pe care mintea lui Jonesy îl cataloga drept un act extrem de plăcut, implicând în acelaşi timp un racord senzorial şi unul emotiv. Mai era şofatul cu viteză şi ringul mare de dans din barul lui O'Leary de lângă Parcul Fenway şi berea şi formaţiile care nu fac playback şi care cântă tare şi Patty Loveless cântând „Blame it on your lyin cheatin cold deadbeatin two-timin double-dealin mean mistreatin lovin heart"{78} (indiferent de ce *însemna* asta). Mai era şi felul în care se vedea pământul când se ridica ceaţa într-o dimineaţă de vară. Şi crima, desigur. Mai era şi asta.

Problema lui era că, dacă nu încheia afacerea aceasta curând, s-ar putea să n-o mai termine niciodată. Nu mai era demult un birum; era Dl Cenuşiu. Cât mai era până să-l lase şi pe Dl Cenuşiu în urmă şi să devină Jonesy?

Asta n-o să se întâmple, gândi el. Apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi, deşi nu mai avea de unde, Subaru-ul mări puţin viteza. Pe bancheta din spate, câinele chelălăi… apoi strigă de durere. Dl Cenuşiu îşi extinse mintea şi atinse birumul care creştea înăuntrul câinelui. Creştea cu viteză. Aproape prea repede. Şi, poftim încă ceva – nu simţi nici un pic de plăcere întâlnindu-i mintea, nici un pic din căldura ce apare atunci când un cineva îşi întâlneşte semenul. Mintea birumului părea rece… râncedă…

— *Străină*[{79}], murmură el.

Cu toate acestea, o linişti. Când va azvârli câinele în rezerva de apă, birumul va trebui să fie încă înăuntrul lui. Va avea nevoie de timp să se adapteze. Câinele se va îneca, dar birumul va continua să mai trăiască o vreme, hrănindu-se cu corpul mort al câinelui, până ce va veni timpul. Dar, mai întâi, trebuia neapărat să ajungă acolo.

Nu mai avea mult de mers.

Conducând spre vest pe l-90, trecând pe lângă orăşele *(balegi,* le numea Jonesy în gând, dar fără pic de afecţiune) precum Westborough, Grafton şi Dorothy Pond (se apropiau acum, mai aveau poate doar şaizeci şi cinci de kilometri), căută un loc unde să-şi aşeze noua şi neliniştita conştiinţă şi de unde să nu-i creeze nici o problemă. Încercă la copiii lui Jonesy, dar dădu îndărăt – teren mult prea sentimental. Încercă la Duddits din nou, dar acolo era încă vid; Jonesy furase aceste amintiri. Într-un sfârşit, se mulţumi cu munca lui Jonesy, aceea de-a preda istorie şi cu specialitatea lui, care era fascinantă într-un fel revoltător. Între 1860 şi 1865, se părea, America se împărţise în două, aşa cum făceau şi coloniile de birus la finele fiecărui ciclu evolutiv. Existaseră tot soiul de motive, cel mai important dintre ele fiind problema „sclavagismului", însă, iarăşi, asta era ca şi când i-ai spune căcatului sau vomei mâncare digerată. „Sclavagismul" nu însemna nimic. „Dreptul la moştenire" nu însemna nimic. „Apărarea integrităţii Uniunii" nu însemna nimic. În esenţă, nu făcuseră decât ceea ce făceau creaturile astea mai bine: se „enervaseră", care însemna acelaşi lucru cu „înnebuniseră", doar că era mai uşor de acceptat la nivel social. Oh, dar se petrecuse totul la o scară atât de mare!

Dl Cenuşiu cerceta cutii la rând de arme fascinante – flinte, ghiulele, proiectile mici, tunuri, baionete, mine antipersonal – când se infiltr o voce.

Şuncă

Împinse gândul în lături, deşi stomacul lui Jonesy ghiorăi. I-ar *plăcea* nişte şuncă, da, şunca era cărnoasă şi unsuroasă şi alunecoasă şi săţioasă într-un fel primitiv, fizic, dar acum nu era momentul. Poate după ce va fi scăpat de câine. Atunci, dacă va avea timp înainte să-l ajungă ceilalţi din urmă, va putea să mănânce până ce va muri, dacă asta va vrea. Dar acum nu era momentul. Trecând pe lângă Intrarea 10 – mai avea două de trecut acum – îşi întoarse gândul înapoi la Războiul Civil, la oamenii albaştri şi la oamenii cenuşii fugind prin fum, strigând şi înjunghiindu-se reciproc în stomac, aranjând căruţe mici şi roşii fără număr, des-cărcând muniţia din armele lor în ţestele duşmanilor lor, dând naştere acelor *poc-poc*-uri scârboase şi…

Şuncă

Stomacul lui mai dădu un rateu. Saliva ţâşni în gura lui Jonesy şi el îşi aminti de Dysart's, de fâşiile maronii şi crocante de pe farfuria albastră, le ridicai cu degetele, textura lor era tare, era textura cărnii moarte şi gustoase…

Nu am voie să mă gândesc la asta.

Un claxon ţipă iritant, făcându-l pe Dl Cenuşiu să tresară, făcându-l pe Lad să scâncească. Intrase pe banda greşită de circulaţie, pe ceea ce mintea lui Jonesy numea „contrasens" şi acum se trase în lături să lase unul din camioanele acelea mari, rulând mai repede decât putea rula Subaru-ul, să treacă pe lângă el. Stropi parbrizul maşinii mici cu apă murdară, orbindu-l pentru o clipă şi Dl Cenuşiu îşi spuse: *Te prind te omor, te bat până-ţi scot birusul din cap şofer nechibzuit ce eşti, pac-pac, îţi rezolv căruţa căruţa mică şi ro*

Sandviş cu şuncă

Acesta fu ca o împuşcătură în ţeastă. Se luptă cu gândul, dar forţa lui era ceva cu totul nou. Putea fi oare vorba de Jonesy? Cu siguranţă nu, Jonesy nu era atât de puternic. Însă, dintr-o dată, i se păru că nu e decât un stomac, iar acel stomac era gol, îl durea, tânjea. Precis s-ar putea opri

doar atât cât să-l potolească. Dacă nu va face asta, ar putea ieşi cu maşina direct în

Sandviş cu şuncă!
Şi maioneză!

Dl Cenuşiu scoase un ţipăt nearticulat, fără să-şi dea seama că începuse să saliveze nestăpânit.

18

— Îl aud, spuse Henry brusc. Îşi duse pumnii la tâmple, parcă să oprească o durere de cap. Cristoa-se, ce mai doare! E-atât de *înfometat.*

— Cine? Întrebă Owen. Tocmai trecuseră graniţa interstatală în Massachusetts. În faţa maşinii, ploaia cădea în fâşii argintii, oblice, suflate de vânt. Câinele? Jonesy? Cine?

— *El,* spuse Henry. Dl Cenuşiu. Se uită la Owen; o neaşteptată undă sălbatică de speranţă îi sclipea în privire. Cred că trage pe dreapta. *Cred că se opreşte.*

19

— Şefu'.

Kurtz era pe cale să aţipească din nou când se întoarse Perlmutter – nu fără un anume efort – şi i se adresă. Tocmai trecuseră de ghişeele pentru plata accesului pe autostrăzile din New Hampshire; Freddy Johnson avusese grijă să aleagă o bandă cu un ghişeu automat de preluare a fiselor (se temuse ca nu cumva un încasator, fiinţă umană, să bage de seamă putoarea din cabina Humvee-ului, luneta spartă şi armele… sau toate trei).

Kurtz se uită cu interes la faţa buimacă, udă de transpiraţie a lui Archie Perlmutter. Cu fascinaţie, chiar. Unde era birocratul incolor numărător de boabe, purtătorul de servietă la birou şi de mapă pe teren, cu părul întotdeauna perfect pieptănat şi cu cărarea parcă trasă cu

liniarul mereu pe partea stângă? Bărbatul care, pentru nimic în lume, nu se putea obişnui să nu folosească expresia *să trăiţi?* Bărbatul acesta dispăruse. Deşi fiind destul de osoasă, i se părea că faţa lui Pearly se umflase oarecum. *Se transformă în Mama Joad,* gândi Kurtz şi aproape chicoti.

— Şefu', încă mi-e sete.

Pearly aruncă o privire pofticioasă la Pepsi-ul lui Kurtz, apoi dădu drumul unei alte băşini putrede. *Mama Joad cântând la trompetă în iad,* îşi spuse Kurtz şi, de data aceasta, *chiar* chicoti. Freddy înjură, dar cu dezgustul de înainte; acum păru resemnat, aproape plictisit.

— Mă tem că ăsta-i al meu, bătrâne, spuse Kurtz. Şi mi-e oleacă secat şi mie gâtlejul.

Perlmutter începu să vorbească, apoi se crispa când îl lovi o undă nouă de durere. Se băşi iarăşi, sunetul fiind mai subţire acum, nu al unei trompete, ci sunetul scos de un copil netalentat suflând într-o piculină. Ochii i se îngustară, deveniră vicleni.

— Dă-mi un gât şi-ţi spun ceva ce sigur vrei să ştii – O pauză. – Ceva ce sigur *trebuie* să ştii.

Kurtz medita la asta. Ploaia plesnea maşina pe o parte şi intra prin luneta spartă. Blestematul ăsta de geam era o adevărată pacoste, lăudat fie Iisus, mâneca jachetei lui era udă leoarcă, dar va trebui să suporte inconvenientul. Cine era răspunzător de luneta spartă, la urma urmei?

— *Tu* eşti, spuse Pearly şi Kurtz tresări. Treaba asta cu cititul gândurilor era pur şi simplu prea *ciudată.* Credeai că te obişnuieşti cu ea şi apoi îţi dădeai seama că nu, negativ, nu te obişnuiseşi. *Tu* eşti răspunzător. Aşa că dă-mi dracului un gât de Pepsi. *Şefu'.*

— Ai grijă cum vorbeşti, dospitule, tună Freddy.

— Spune-mi ce ştii şi-ţi dau cât a mai rămas. Kurtz ridică sticla de Pepsi şi o scutură în faţa privirii torturate a lui Pearly. Kurtz nu făcu asta fără un soi de dispreţ de sine comic. Cândva, condusese unităţi întregi şi se folosise de ele ca să modifice întregi regiuni geografice. Acum, sub

comanda lui se aflau doi oameni şi o băutură carbogazoasă. Căzuse în dizgraţie. *Mândria* îl trăsese în jos, lăudat fie Domnul. Poseda mândria lui Satan şi, dacă ăsta era un cusur, era unul de care cu greu te poţi dezbăra. Mândria e cureaua care-ţi ţine pantalonii pe tine chiar şi atunci când aceştia au dispărut.

— Promiţi?

Limba acoperită cu puf roşu a lui Pearly ieşi printre buze şi udă buzele uscate.

— Să mor dacă mint, spuse Kurtz solemn. La dracu, bătrâne, citeşte-mi gândurile dacă nu crezi!

Pearly îl studie pentru o clipă, iar Kurtz aproape că simţi degetele scabroase ale bărbatului (sub fiecare unghie îi creşteau acum mănunchiuri de excrescenţă roşie) pipăindu-i mintea. O senzaţie cumplită, dar o îndură.

Într-un sfârşit, Perlmutter păru satisfăcut. Dădu din cap.

— Aflu mai multe chiar acum, spuse el, după care vocea îi slăbi până la o şoaptă îngrozită, conspirativă. Mă mănâncă de viu, ştii. Îmi mănâncă intestinele. Simt asta.

Kurtz îl mângâie pe braţ. Chiar acum treceau pe lângă un panou pe care scria BUN VENIT ÎN MASSACHUSETTS.

— O să am grijă de tine, băieţaş; ţi-am promis asta, nu-i aşa? Între timp, spune-mi ce ştii.

— Dl Cenuşiu se opreşte. Îi este foame.

Kurtz nu-şi luase palma de pe braţul lui Perlmutter. Acum, strânse priza, transformându-şi unghiile în gheare.

— Unde?

— Aproape de destinaţia lui. La un magazin. Pe o voce copilărească, tărăgănată, care-i făcu lui Kurtz piele de găină, Archie Perlmutter spuse: „Momeală bună, să-ţi ajungă o săptămână! Momeală bună, să-ţi ajungă o săptămână!" Apoi, revenind la un ton mai normal: Jonesy ştie că Henry şi cu Owen şi cu Duddits vin. Din cauza asta l-a făcut pe Dl Cenuşiu să se oprească.

Gândul că Owen îl va prinde din urmă pe Jonesy/Dl Cenuşiu îl umplu pe Kurtz de panică.

— Archie, ascultă bine la mine.

— Mi-e sete, se plânse Perlmutter. Mi-e *sete,* fiu de căţea ce eşti.

Kurtz ridică sticla de Pepsi în faţa ochilor lui Perlmutter, dar îl plesni peste mână când acesta se întinse s-o ia.

— Ştiu Henry, Owen şi Dud-Duts că Jonesy şi Dl Cenuşiu s-au oprit?

— *Dud-dits,* prost bătrân ce eşti! Mârâi Perlmutter, apoi gemu de durere şi se prinse de stomac, care pornise din nou să se umfle. *Dits, dits,* Dud-*dits!* Da, ştiu! Duddits a dat o mână de ajutor să-l înfometeze pe Dl Cenuşiu! Au făcut-o împreună, el şi cu Jonesy!

— Nu-mi place asta, spuse Freddy.

Bine-ai venit la club, gândi Kurtz.

— Te rog, şefu', spuse Pearly. Mi-e atât de sete.

Kurtz îi dădu sticla. Se uită cu un ochi scrutător când Perlmutter o secă.

— 495, şefu', anunţă Freddy. Ce să fac?

— Mergi pe el, spuse Perlmutter. Apoi pe 90 spre vest. Râgâi. Fu puternic, dar, din fericire, inodor. – Ea, *vietatea,* mai vrea un Pepsi. Îi place zahărul. Şi cofeina la fel.

Kurtz căzu pe gânduri. Owen ştia că urmărirea se oprise, cel puţin pentru o vreme. Acum, Owen şi cu Henry vor accelera, încercând să profite cât mai mult de întârzierea asta de nouăzeci-o sută de minute. În consecinţă şi ei trebuiau să accelereze.

Toţi poliţiştii care le vor apărea în cale vor trebui omorâţi, Domnul fie cu ei. Într-un fel sau altul, situaţia ajungea la o concluzie.

— Freddy.

— Şefu'.

— Apasă până la podea. Fă curva asta să meargă la trap, Domnul să te iubească. Fă-o să alerge.

Freddy Johnson făcu aşa cum i se ordonase.

Nu exista nici nu grajd, nici un ţarc, nici un padoc şi, în loc de PLĂCUŢE DE ÎNMATRICULARE DIN AFARA STATULUI, panoul din fereastră arăta o fotografie a Bazinului Quabbin deasupra legendei MOMEALĂ BUNĂ, SĂ-ŢI AJUNGĂ O SĂPTĂMÂNĂ! Dar, altfel, magazinaşul ar fi putut fi magazinul lui Gosselin fără nici o problemă: aceiaşi pereţi plini de şobolani, aceleaşi şindrile maro-nămol, acelaşi horn strâmb picurând fum în cerul ploios, aceeaşi pompă de benzină ruginită din faţă. Un alt însemn se sprijinea de pompă, de data aceasta anunţând NU AVEM BENZINĂ DAŢI VINA PE SECĂTURILE GUVERNAMENTALE.

In acea după-amiază de noiembrie, magazinul era gol, cu excepţia proprietarului, un domn pe nume Deke McCaskell. Asemenea celor mai mulţi, îşi petrecuse dimineaţa lipit de televizor. Toate reportajele (chestii care se repetau, în cea mai mare parte şi, datorită instituirii controlului militar în acea parte a Pădurilor Nordice, nici o imagine interesantă a altceva decât a ceea ce Armata, Forţele Navale şi Forţele Aviatice oferiră spre difuzare) culminase cu discursul preşedintelui. Deke îi spunea preşedintelui domnul Okeefenokee, datorită felului obscur în care fusese ales – chiar nu ştia nimeni de acolo să numere? Deşi nu-şi exercitase dreptul la vot de la Gipper{80} încoace *(ăsta* chiar că fusese preşedinte), Deke îl ura pe preşedintele Okeefenokee, era de părere că era un dinţos nenorocit, unsuros şi nedemn de încredere (avea, totuşi, o soţie arătoasă) şi era de părere că discursul lui de la ora unsprezece fusese doar acelaşi bla-bla-bla. Deke nu credea nici un cuvânt din cele spuse de bătrânul Okeefenokee. În opinia lui, întreaga afacere era probabil o cacealma, nişte tactici de înfricoşare menite să-i facă pe contribuabilii americani să înghită sumele cheltuite pe apărare şi, de aici, să înghită taxele instituite. Nu exista nimic în spaţiu, o dovedise ştiinţa. Singurii extratereştri din America (cu excepţia preşedintelui Okeefenokee însuşi, desigur) erau

traficanţii de droguri care treceau graniţa înot dinspre Mexic. Insă oamenii erau speriaţi, stăteau acasă şi se uitau la televizor. Câţiva, puţini, vor veni mai târziu după bere sau după sticle de vin, dar, pentru acum, atmosfera din magazin era la fel de moartă ca un motan călcat pe autostradă.

Deke închisese televizorul în urmă cu o jumătate de oră – destul era destul, pentru numele lui Cris-tos – şi, când clopoţelul de deasupra uşii clincăi la unu şi un sfert, el citea o revistă luată din stativul din spatele magazinului, acolo unde un însemn proclama ORI AI 21, ORI N-AI CE CĂUTA AICI. Această anume publicaţie se chema *Fetiţe cu fundiţe,* un titlu cât se poate de cinstit, dat fiind că toate fetiţele dinăuntru *purtau* fundiţe. Nimic altceva, doar fundiţe.

Ridică ochii spre noul-venit, vru să spună ceva de genul „Ce mai faci" sau „Alunecă pe şosea", dar se abţinu. Simţi o fulgerare de nelinişte, urmată de o convingere subită că va fi jefuit… şi că, dacă totul se va reduce la un jaf, va avea noroc. Niciodată nu *fusese* jefuit, nu în cei doisprezece ani de când avea magazinul în proprietate – dacă voia cineva să rişte închisoarea pentru un pumn de bani peşin, existau locuri prin zonă de unde puteau lua nişte pumni mult mai mari. Tipul ar fi trebuit să fie…

Deke înghiţi. *Tipul ar fi. Trebuit să fie nebun,* gândise el şi poate că tipul acesta *era,* poate că era unul dintre acei maniaci care tocmai şi-a omorât întreaga familie şi-apoi s-a hotărât să-şi facă puţin de cap prin jur, să mai omoare câţiva oameni înainte să întoarcă ţeava uneia dintre arme către el.

Deke nu era paranoic din fire (era din fire *dintr-o bucată,* i-ar fi spus fosta soţie), dar asta nu schimba faptul că se simţea ameninţat de primul client din acea după-amiază. Nu-l deranjau foarte tare tipii care veneau uneori şi care nu mai plecau din magazin, cei care vorbeau întruna despre Patriots sau despre Red Sox, sau care povesteau ce huidume de peşti prinseseră ei la bazin, dar acum şi-ar fi dorit să intre câţiva. O gaşcă întreagă, de fapt.

Bărbatul rămase doar locului de partea din interior a uşii, la început şi da, ceva nu era în regulă cu el. Purta o haină portocalie de vânător, dar sezonul de vânătoare la căprioare nu se deschisese încă în Massachusetts; asta însă s-ar fi putut să nu însemne nimic. Ceea ce nu-i plăcu lui Deke erau zgârieturile de pe faţa bărbatului, de parcă şi-ar fi petrecut cel puţin o parte a ultimelor zile făcând cros prin pădure; iar calitatea fantomatică, suptă a trăsăturilor înseşi… Gura i se mişca, de parcă ar fi vorbit singur. Mai era încă un lucru. Lumina cenuşie a după-amiezii intrând oblic prin ferestrele prăfuite din faţă se reflectau ciudat pe buzele şi pe bărbia lui.

Fiului ăstuia de căţea îi curg balele, gândi Deke. *Blestemat să fiu dacă nu-i aşa.*

Capul noului venit tresărea în ticuri scurte şi rapide, în vreme ce corpul rămânea perfect nemişcat, amintindu-i lui Deke de felul în care rămâne nemişcată o bufniţă pe cracă în vreme ce-şi urmăreşte prada. Deke se gândi pentru scurtă vreme să se strecoare afară din scaun şi să se ascundă sub tejghea, dar, înainte ca măcar să înceapă să ia în considerare elementele pro şi contra ale unei atare mişcări (nu i se învârt rotiţele chiar foarte repede, ar mai fi spus fosta lui soţie), capul tipului se mai scutură o dată în felul acela grăbit şi arătă spre el.

Partea raţională a minţii lui Deke se agăţase de speranţa (nu era o idee cu adevărat bine articulată) că-şi imaginează totul, că suferă o halucinaţie din pricina tuturor acelor ştiri ciudate şi acelor zvonuri fantastice, fiecare prezentate cu acribie de presă, provenite din nordul statului Maine. Poate că nu era vorba decât despre un tip care voia ţigări, sau un pachet de şase cutii de bere, sau poate o sticlă de brandy cu cafea şi o revistă deocheată, ceva care să-l ajute să petreacă o noapte lungă, cu drumurile acoperite de zloată, într-un motel din afara orăşelelor Ware sau Belchertown.

Speranţa aceasta muri când ochii bărbatului îi întâlniră pe ai lui.

Nu era privirea unui maniac criminal de familie plecat în propria lui croazieră spre nicăieri; aproape că ar fi fost mai bine acesta să fie cazul. Ochii noului-venit, departe de-a fi goi, erau prea plini. Un milion de gânduri şi de idei păreau că-i umbresc, asemenea unei benzi din acelea de telegraf derulată cu viteză mare. Păreau că aproape saltă în orbite.

Şi erau cei mai *înfometaţi* ochi pe care Deke McCaskell îi văzuse în întreaga lui viaţă.

— E închis, spuse Deke. Cuvintele ieşiră într-un croncănit care nu semăna deloc cu vocea lui. Eu şi cu partenerul meu – el e-n spate – am închis magazinul pentru restul zilei. Din pricina celor care se petrec în nord. Eu – *noi,* vreau să spun – am uitat să întoarcem semnul invers. Noi…

Ar fi putut continua aşa până la sfârşitul orelor – al zilelor, chiar – dar bărbatul în haină de vânător îl întrerupse.

— Şuncă, spuse acesta. Unde o găsesc?

Deke ştiu, dintr-o dată şi fără îndoială, că, dacă nu va primi şuncă, bărbatul acesta îl va ucide. S-ar putea să-l omoare şi aşa, dar fără şuncă… da, cu siguranţă. *Avea* şuncă. Slavă Domnului, slavă lui Cristos, slavă lui Okeefenokee şi tuturor secăturilor, *avea* şuncă.

— Frigiderul din spate, spuse pe noua şi ciudata lui voce. Mâna aşezată pe coperta revistei era rece ca un cub de gheaţă. În cap, auzea voci şoptite care nu păreau să-i aparţină. Gânduri roşii şi gânduri negre. Gânduri *înfometate.*

O voce inumană întrebă: *Ce-i acela frigider?* O voce obosită, *foarte* umană, răspunse: *Mergi de-a lungul culoarului, frumosule. O să vezi.*

Aud voci, gândi Deke. *Au, Iisuse, nu. Asta li se întâmplă oamenilor înainte s-o ia pe brazdă.*

Bărbatul trecu pe lângă Deke şi merse de-a lungul culoarului. Şchiopăta pronunţat.

Lângă casa de marcat se afla un telefon. Deke se uită la el, apoi îşi mută privirea. Era destul de aproape să-l ajungă

şi avea numărul 911 inclus în lista de preapelare, dar la fel de bine ar fi putut fi pe lună. Chiar dacă ar putea aduna destulă forţă să se întindă după telefon…

O să ştiu, spuse vocea inumană, iar Deke scoase un geamăt scurt, sec. Era în mintea lui, ca şi când i-ar fi implantat cineva un radio în ţeastă.

Deasupra uşii se afla montată o oglindă convexă, un mecanism extrem de folositor mai ales vara, când magazinul era plin de copiii care mergeau la bazin cu părinţii – Quabbin nu era decât la douăzeci şi nouă de kilometri de aici – pentru a pescui, sau pentru a campa, sau numai pentru un picnic. Bastarzii ăia mici au încercat întotdeauna să şpar-lească diverse lucruri, în mod special bomboanele şi revistele deocheate. Acum, Deke se uită în ea, urmărind cu o fascinaţie crispată cum bărbatul în haină portocalie se apropie de frigider. Rămase acolo pentru o clipă, holbându-se înăuntru, apoi luă nu un singur pachet de şuncă, ci pe toate patru.

Bărbatul veni înapoi pe culoarul din mijloc, aducând şunca, şchiopătând şi uitându-se rapid la rafturi. Părea periculos, părea înfometat şi părea, de asemenea, îngrozitor de obosit – asemenea unui alergător la maraton intrând pe ultimul kilometru. Privindu-l, Deke simţi acelaşi fel de ameţeală pe care o căpăta când se uita în jos dintr-un loc înalt. Era ca şi când nu te-ai fi uitat la o singură persoană, ci la mai multe, suprapuse şi schimbându-şi locul în ordinea de perspectivă. Îl duse pe Deke în treacăt cu gândul la un film pe care-l văzuse, la o pi-piţă dusă cu pluta care avea o sută de personalităţi.

Bărbatul se opri şi luă un borcan de maioneză. În capătul culoarului se opri din nou şi luă o franzelă de pâine. Apoi, se întoarse la tejghea. Deke aproape că simţea oboseala ieşindu-i prin pori. Şi nebunia.

Aşează cumpărăturile jos şi spuse:

— Sandvişuri cu şuncă şi maioneză făcute cu pâine albă. Astea-s cele mai bune. Şi zâmbi. Era un zâmbet de o

sinceritate atât de obosită, care-ţi frângea inima, încât Deke uită de frică pentru o clipă.

Fără să se gândească, întinse mâna

— Domnule, te simţi bi…

Mâna lui Deke se opri ca şi când ar fi întâmpinat un zid. Tremură preţ de o clipă deasupra tejghelei, apoi zbură în sus şi-i plesni propria faţă – *pleosc!* Se trase încet în lături şi se opri, plutind asemenea unei nave cu pernă de aer. Al treilea şi al patrulea deget se adunară încet în palmă.

Nu-l omorî!

Ieşi afară şi opreşte-mă!

Dacă mă forţezi să încerc, s-ar putea să ai parte de-o surpriză.

Vocile acestea erau în capul lui.

Mâna lui plutitoare se mişcă în faţă şi primele două degete se înfipseră în nări, obturându-le. Pentru o clipă, rămaseră locului, apoi, oh, Cristoase mare, începură să sape. Şi, deşi Deke McCaskell avea multe obiceiuri îndoielnice, să-şi roadă unghiile nu era unul dintre ele. La început, degetele nu vrură să se urce prea mult – spre apartamentele de sus – dar apoi, când începu să curgă sângele lubrifiant, deveniră excesiv de vioaie. Se zbăteau aidoma viermilor. Unghiile murdare săpau aidoma unor colţi. Îşi croiau drum tot mai adânc, adăpos-tindu-se tot mai spre creier… auzea cartilagiile rupându-se… auzea…

Opreşte-te, Dl Cenuşiu, opreşte-te!

Şi, dintr-o dată, degetele lui Deke îi aparţinură lui din nou. Şi le scoase cu un pocnet jilav. Sângele se scurse pe tejghea, pe suportul pentru mărunţiş din plastic pe care se afla desenat logo-ul Skoal, la fel pe fetiţa dezbrăcată cu fundiţe a cărei anatomie o studiase când intrase creatura aceasta.

— Cât îţi datorez, Deke?

— Ia-le! Acelaşi croncănit de cioară, dar acum era un croncănit *nazal,* fiindcă nările îi erau înfundate de sânge. Au, omule, ia-le doar şi pleacă! Ieşi dracului de-aici!

— Nu, insist. E vorba de comerţ, prin care bunurile cu o valoare reală sunt schimbate pentru bunuri cu valoare fiduciară.

— Trei dolari! Strigă Deke.

Îşi făcea loc şocul. Inima îi bătea sălbatic, muşchii i se încordau de adrenalină. Credea că e posibil ca bestia să plece, iar asta făcea totul infinit mai rău: să fii atât de aproape de o viaţă cu viitorul în faţă şi, totuşi, să ştii că îţi poate fi luată din cel mai mic capriciu al acestui nebun nenorocit.

Nebunul scoase un portmoneu vechi şi ros, îl deschise şi căută prin el parcă un secol întreg. Saliva îi picură egal din gură când se aplecă deasupra portmoneului. Într-un sfârşit, găsi trei dolari. Îi aşează pe tejghea. Portmoneul fu introdus la loc în buzunar. Căută în jeanşii cu aspect revoltător *(A gonit din greu şi-a lăsat ploaia-n urmă*[{81}]*,* gândi Deke), găsi un pumn de mărunţiş şi aşează trei monede pe suportul Skoal. Două de douăzeci şi cinci şi una de zece cenţi.

— Eu dau bacşiş douăzeci la sută, spuse clientul cu o mândrie greu de trecut cu vederea. Jonesy dă bacşiş cincisprezece. Asta-i mai bine. Sunt mai mulţi.

— Sigur, şopti Deke. Nasul îi era plin de sânge.

— O zi plăcută.

— Şi tu… ia-o mai uşor.

Bărbatul în haină portocalie rămase cu capul aplecat. Deke îl auzi făcând selecţia printre mai multe posibile expresii. Îl făcea să-i vină să ţipe. Într-un sfârşit, bărbatul spuse:

— O iau cum pot. Urmă o altă pauză. Apoi: Nu vreau să suni pe nimeni, partenere.

— N-o să sun.

— Juri pe Dumnezeu?

— Mda. Jur pe Dumnezeu.

— *Eu* sunt ca Dumnezeu, observă clientul lui.

— Mda, bine. Aşa cum zi…

— Dacă suni pe cineva, o să ştiu. O să mă-ntorc şi-o să-ţi aranjez căruţa.

— N-o să sun!

— Bună idee.

Deschise uşa. Clopoţelul zornăi. Ieşi din magazin.

Pentru o clipă, Deke rămase unde se afla, ca şi când ar fi avut picioarele lipide de podea. Apoi se grăbi să iasă de după tejghea, lovindu-şi tare şoldul de colţ. La căderea serii, acolo va avea o vânătaie mare şi neagră, dar pentru moment nu simţi nimic. Trase zăvorul, puse lanţul, apoi rămase acolo, uitându-se pe furiş afară. În faţa magazinului se afla parcată o rablă Subaru mică şi roşie, stropită cu noroi şi ea părând c-a gonit din greu şi c-a lăsat ploaia în urmă. Bărbatul îşi mută cumpărăturile în căuşul făcut de unul dintre braţe, deschise uşa şi urcă în spatele volanului.

Pleacă de aici, gândi Deke. *Te rog, domnule, pentru numele lui Dumnezeu, doar pleacă de-aici.*

Dar nu plecă. Ridică în schimb ceva – franzela de pâine – şi rupse şnurul care lega gura pungii. Scoase vreo douăsprezece felii. Mai departe, desfăcu borcanul cu maioneză şi, folosindu-şi degetul pe post de cuţit, începu să ungă feliile de pâine cu maioneză. După ce termina fiecare felie, îşi curăţa degetul cu limba. De fiecare dată când făcea asta, ochii i se închideau, capul i se apleca pe spate şi o expresie extatică îi umplea chipul, radiind în toate direcţiile dinspre gură. Când termină cu pâine, luă unul dintre pachetele cu carne şi rupse hârtia învelitoare. Desfăcu punga de plastic dinăuntru cu dinţii şi scutură până ce-i căzu jumătatea de kilogram de şuncă feliată în palmă. O împachetă şi o aşeză pe o bucată de pâine, după care aşeză o altă bucată deasupra. Înfulecă din sandviş la fel de lacom precum un lup. Expresia aceea de plăcere divină nu-i părăsi chipul deloc; era expresia unuia care se bucură de cea mai rafinată mâncare din viaţa lui. Gâtul i se înnoda de fiecare dată când îi cobora pe el în jos câte o bucată mare. Din trei astfel de îmbucături, sandvişul fu gata. Când bărbatul din

maşină se întinse după alte două bucăţi de pâine, un gând îi umplu lui Deke McCaskell mintea, sclipind acolo asemenea unui panou luminos. *E chiar mai bun aşa! Aproape că-i vie! Rece, dar aproape vie!*

Deke se îndepărtă de uşă cu mişcări încete, făcute parcă sub apă. Cenuşiul zilei părea să invadeze magazinul, estompând lumina becurilor. Îşi simţi picioarele înmuindu-se şi, înainte ca podeaua murdară din scânduri să-i sară în întâmpinare, cenuşiul se schimbase în negru.

21

Când îşi reveni Deke în simţiri, era târziu – cât de târziu, nu-şi dădea seama, fiindcă ceasul digital Budweiser de deasupra frigiderului pentru bere pâlpâia 88:88. Trei dintre dinţii lui se aflau pe podea; îi săriseră din gură când căzuse, presupunea el. Sângele din jurul nasului şi de pe bărbie se uscase într-o crustă spongioasă. Încercă să se ridice, dar picioarele nu vrură să-l susţină. Se târî în schimb până la uşă, cu părul atârnându-i în ochi, rugându-se.

Rugăciunea lui primi un răspuns. Rabla aceea mică şi roşie de maşină dispăruse. In locul unde se aflase, erau acum patru pachete de şuncă, goale toate, borcanul de maioneză, gol pe trei sferturi şi o jumătate de franzelă de pâine albă Holsum. Mai multe ciori – creşteau nişte ciori extraordinar de mari prin preajma bazinului – descoperiseră pâinea şi ciuguleau feliile direct din ambalajul sfâşiat. Puţin mai încolo – aproape de Route 32 – alte două sau trei îşi făceau de lucru cu o baltă mizerabilă de şuncă îngheţată şi bucăţi de pâine. Prânzul ales al *monsieur*-ului nu fusese de acord cu el, se părea.

Dumnezeule, gândi Deke. *Sper c-ai vomitat destul de tare să-ţi strici întreaga instalaţie, bas...*

Apoi însă, propriile sale viscere avură parte de-o zdruncinare fantastică şi el îşi acoperi gura cu mâna. Văzu o imagine clară a dinţilor bărbatului închizându-se asupra cărnii crude şi grase atârnând dintre două bucăţi de pâine,

carne cenuşie vârstată cu maro asemenea unei limbi de cal mort tăiate. Deke începu să scoată sunete râgâite înfundate în spatele mâinii.

O maşină intră în parcare – exact ce avea nevoie, un client chiar când era pe cale să dea la boboci. Nu era o maşină cu adevărat, privită mai atent, nu era nici camionetă. Nici măcar o furgonetă. Era un Humvee din-acela hidos, vopsit în pete negre şi verzi de camuflaj. Doi oameni în faţă şi – Deke era aproape sigur – un altul în spate.

Se întinse, întoarse semnul deschis care atârna la uşă pe partea cealaltă, unde scria închis, după care se îndepărtă. Se ridicase în picioare, reuşise cel puţin atât, dar acum se simţea periculos de aproape să cadă din nou. *Au văzut că sunt aici, sigur ca dracu,* gândi el. *Vor intra şi vor întreba unde aplecat celălalt, fiindcă sunt pe urma lui. Îl vor, îl vor pe bărbatul avid după sandvişurile cu şuncă. Iar eu o să le spun tot. Or să mă facă să le spun. Apoi, o să…*

Mâna i se ridică în faţa ochilor. Primele două degete, năclăite cu sânge uscat până la a doua falangă, erau rupte şi încovoiate. Tremurau. Lui Deke aproape că i se părea că ondulează. *Salut, ochii mei, ce mai faceţi? Bucuraţi-vă de vedere cât mai puteţi, fiindcă după voi urmează să venim.*

Persoana de pe bancheta din spate a Humvee-ului se înclină înainte, păru să-i spună ceva şoferului şi autovehiculul ţâşni în spate, una dintre roţile din spate trecând prin balta de vomă lăsată de ultimul client al magazinului. Maşina întoarse pe şosea, făcu o pauză de o clipă, apoi porni pe direcţia Ware şi Quabbin.

Când dispăru după primul deal, Deke McCaskell începu să plângă. Mergând înapoi spre tejghea (împleticindu-se şi bălăngănindu-se, dar stând încă pe picioare), privirea îi căzu asupra dinţilor de pe podea. Trei dinţi. Ai lui. Plătise un preţ mic. O, da, o taxă infimă. Apoi se opri, cu privirea fixă asupra celor trei bancnote de câte un dolar de pe

tejghea. Pe ele crescuse un strat roşu-portocaliu, palid de puf.

22

Nu ici! Erdzi 'ai depa'te!

Am dreptate? Se întrebă Owen obosit, dar îl înţelesese pe Duddits cât se poate de bine (nu era chiar atât de greu o dată ce ţi se obişnuia urechea): *Nu aici! Mergi mai departe!*

Owen redresă Humvee-ul pe Route 32 în vreme ce Duddits se lăsă pe spate – se prăbuşi pe spate – şi începu să tuşească din nou.

— Uite, spuse Henry şi arătă cu degetul. Vezi aia?

Owen vedea. O grămadă de hârtie de ambalaj înmuindu-se în apa de ploaie murdară. Şi un borcan cu maioneză. Băgă în viteză şi se îndreptă spre nord. Picăturile de ploaie care izbeau parbrizul aveau o constituţie aparte, grasă parcă, pe care el o recunoştea: în curând se va transforma în zloată, iar apoi – foarte probabil – în ninsoare. Aproape extenuat şi ciudat de trist acum, la finele retragerii valului telepatic, Owen descoperi că principalul său regret era că trebuie să moară într-o zi atât de mizerabilă.

— Cât de înainte e acum? Întrebă el, neîndrăznind să pună adevărata întrebare, singura care conta: *Ajungem oricum cu întârziere?* Presupunea că-i va spune Henry, dacă aceasta era situaţia.

— A ajuns acolo, spuse Henry absent. Se întorsese în scaun şi-i ştergea lui Duddits faţa cu o cârpă udă. Duddits se uită la el recunoscător şi încercă să zâmbească. Obrajii lui cenuşii erau transpiraţi acum, iar petele negre de sub ochi se extinseseră, transformându-i în ochi de raton.

— Dacă el e *acolo,* de ce a trebuit ca noi să venim *aici?* Întrebă Owen. Mărise viteza la o sută zece kilometri pe oră, o viteză *foarte* periculoasă pe porţiunea aceasta alunecoasă de drum, dar acum nu mai avea de ales.

— Nu voiam să risc ca Duddits să piardă din vedere linia, spuse Henry. Dacă se întâmplă asta…

Duddits scoase un geamăt prelung, îşi strânse braţele în jurul brâului şi se aplecă peste ele. Henry, încă stând în genunchi pe scaun, mângâie linia subţire a gâtului lui.

— Ia-o uşor, Duds, spuse el. Eşti bine.

Dar nu era. Owen ştia asta şi la fel ştia şi Henry. Având febră, având crampe în ciuda unei a doua pastile de Prednisone şi a altor două de Percocet, scuipând sânge acum la fiecare acces de tuse, Duddits Cavell era la sute de kilometri depărtare de „bine". Premiul de consolare era că şi combinaţia Jonesy-Cenuşiu era foarte departe de starea de bine.

Din cauza şuncii. Tot ce-şi doriseră fusese să-l facă pe Dl Cenuşiu să se oprească pentru o vreme; nici unul dintre ei nu bănuise că lăcomia lui se va dovedi a fi atât de incomensurabilă. Efectul asupra digestiei lui Jonesy fusese cât se poate de previzibil. Dl Cenuşiu vomitase o dată în parcarea magazinaşului şi mai trebuise să tragă pe dreapta de alte două ori în drum spre Ware, să se aplece afară pe fereastră şi să mai descarce alte câteva sute de grame de şuncă crudă în jeturi puternice şi aproape convulsive.

Urmase diareea. Se oprise la benzinăria Mobil de pe Route 9, la sud de Ware şi abia ajunsese în toaleta bărbaţilor. Pancarta din faţa benzinăriei spunea BENZINĂ IEFTINĂ, TOALETE CURATE, dar partea cu TOALETE CURATE devenise fără îndoială anacronică pe când plecă Dl Cenuşiu de acolo. Nu omorî pe nimeni la benzinărie, lucru pe care Henry îl luă drept punct câştigat.

Înainte să intre pe drumul de acces spre Quab-bin, Dl Cenuşiu mai trebuise să se oprească de încă două ori şi să se năpustească în pădure, unde încercase să golească intestinele supraîncărcate ale lui Jonesy. Atunci, ploaia se transformase deja în fulgi de zăpadă moale. Organismul lui Jonesy slăbise considerabil, iar Henry spera să urmeze un leşin. Până acum, acest lucru nu se întâmplase.

Dl Cenuşiu era furibund pe Jonesy, pe când urcă înapoi la volan după a doua excursie în pădure îl înjura deja fără să

respire. Era numai vina lui Jonesy, Jonesy îl prinsese în cursă. El, unul, se hotărâse să ignore foamea şi pofta irepresibilă cu care mâncase, oprindu-se între muşcături doar să-şi lingă unsoarea de pe degete. Henry văzuse asemenea percepţii trunchiate asupra faptelor – evidenţiind unele, ignorând complet altele – de multe ori la pacienţii săi. Din multe motive, Dl Cenuşiu era doar un alt Barry Newman.

Cât de uman devine, gândi el. *Cât de ciudat de uman.*

— Când spui că a ajuns acolo, întrebă Owen, cât de *acolo* vrei să spui?

— Nu ştiu. Comunicarea s-a închis din nou, cel puţin aşa simt eu. Duddits, tu-l auzi pe Jonesy?

Duddits se uită obosit la Henry, apoi îşi scutură capul.

— 'Omu enu'iu a 'uat că'ţile, spuse el – *Dl Cenuşiu ne-a luat cărţile* – dar aceasta era doar o traducere literală a unei expresii de jargon. Duddits nu poseda vocabularul necesar exprimării a ceea ce se întâmpla de fapt, însă Henry îi citea gândurile. Dl Cenuşiu nu reuşea să intre în biroul-fortăreaţă al lui Jonesy şi să-i ia cărţile de joc, dar, cumva, şterse toate însemnele de pe ele.

— Duddits, cum rezişti? Zise Owen, uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Eu ine, spuse Duddits şi începu imediat să tremure. În poală avea sufertaşul galben şi punga maro în care erau medicamentele... medicamentele şi împletitura aceea ciudată. Era îmbrăcat în haina groasă de iarnă şi, totuşi, pe sub ea, el încă mai tremura.

Se stinge cu repeziciune, gândi Owen, când Henry începu iarăşi să badijoneze faţa vechiului său prieten.

Humvee-ul alunecă pe o porţiune alunecoasă de drum, dansă pe muchia dezastrului – un accident la o viteză de o sută zece kilometri pe oră i-ar omorî probabil pe toţi trei şi, chiar dacă nu i-ar omorî, ar pune stop oricăror şanse pe care le-ar mai avea de a-l prinde pe Dl Cenuşiu – după care se redresa.

Owen se surprinse uitându-se în spate la punga maro, gândul purtându-l iarăşi la împletitura aceea. *Beaver mi-a trimis-o. De Crăciun, săptămâna trecută.*

Să încerce să comunice acum telepatic, credea Owen, era ca şi când ai pune un mesaj într-o sticlă şi ai arunca sticla în ocean. Dar, chiar şi aşa, încercă, trimiţând un gând în ceea ce spera el că e direcţia lui Duddits: *Cum îi spui tu, fiule?*

Brusc, pe neaşteptate, văzu o încăpere vastă, o combinaţie de living, de sufragerie şi de bucătărie. Scândurile de pin matur străluceau de email. Pe podea se afla un covor Navajo şi pe un perete o carpetă – minusculi vânători indieni împrejmuind o siluetă cenuşie, extraterestrul arhetipal de pe-o mie de tabloide. Se vedea un şemineu, un horn din piatră, o masă mare de stejar. Dar, ce-i captă lui Owen atenţia (nu avea cum să nu i-o capteze; se afla în mijlocul imaginii pe care i-o transmisese Duddits şi strălucea într-o lumină aparte, specială), era împletitura manufacturată atârnând de grinda din mijloc. Era versiunea îmbunătăţită a celeia pe care o avea Duddits în punga cu medicamente, era împletită din fire intens colorate, nu din aţă albă murdară, însă, altfel, era aceeaşi. Ochii lui Owen se umplură de lacrimi. Era cea mai frumoasă cameră din lume. Simţea asta pentru că aşa simţea Duddits. Iar Duddits simţea asta pentru că era locul unde mergeau prietenii lui şi el îi iubea.

— Capcană pentru vise, spuse bărbatul muribund de pe bancheta din spate şi pronunţă cuvintele fără cusur.

Owen aprobă din cap. Capcană pentru vise, da.

Tu eşti asta, trimise el, bănuind că Henry auzea totul, dar fiindu-i indiferent. Mesajul acesta era pentru Duddits, doar pentru Duddits. *Tu eşti capcana pentru vise, nu-i aşa? Capcana lor pentru vise. Întotdeauna ai fost asta.*

În oglindă, Duddits zâmbi.

23

Trecură pe lângă un panou de circulaţie pe care scria

BAZINUL QUABBIN 13 KILOMETRI PESCUITUL INTERZIS NU SUNT FACILITĂŢI DE NICI UN FEL ZONĂ PENTRU PICNIC DESCHIS TRASEE TURISTICE DESCHIS INTRAŢI PE PROPRIUL RISC.

Mai era scris ceva, dar, la o sută treizeci de kilometri la oră, Henry nu avu timp să citească tot.

— Vreo şansă să parcheze şi să continue pe jos? Întrebă Owen.

— Nici măcar să nu speri la asta, spuse Henry. Va conduce cât va putea de repede. Poate se va împotmoli. La asta poţi spera. Sunt şanse bune ca asta să se întâmple. Iar el e slăbit. Nu se va putea deplasa repede.

— Tu cum eşti, Henry? Tu vei putea să te deplasezi repede?

Având în vedere cât de înţepenit se simţea şi cât de rău îl dureau picioarele, aceasta era o întrebare bună.

— Dacă va fi nevoie, spuse el, voi merge cât voi putea de repede. În orice caz, mai e şi Duddits. Nu cred că va fi capabil de-un marş foarte susţinut.

De orice fel de marş, nu mai adăugă el.

— Kurtz şi Freddy şi Perlmutter, Henry. Cât sunt ei de în urmă?

Henry medită la întrebare. Îl simţea pe Perlmutter destul de bine… şi putea atinge cu mintea şi creatura canibală înfometată dinăuntrul lui. Semăna cu Dl Cenuşiu, doar că nevăstuica trăia într-o lume construită în întregime din şuncă. Şunca era Archie Perlmutter, cândva căpitan în Armata Statelor Unite. Lui Henry nu-i plăcea să meargă în direcţia aceea cu mintea. Prea multă durere. Prea mare foame.

— Douăzeci şi patru de kilometri, spuse. Poate doar nouăsprezece. Dar asta nu contează, Owen. O să ajungem înaintea lor. Întrebarea e dacă o să-l prindem pe Dl Cenuşiu. O să avem nevoie de nişte noroc. Sau de nişte ajutor.

— Iar dacă-l prindem, Henry. O să mai fim eroi?

Henry îi oferi un zâmbet obosit.
— Cred că trebuie să încercăm, ca să aflăm.

CAPITOLUL 21 - PUŢUL 12

1

Dl Cenuşiu conduse Subaru-ul aproape cinci kilometri în susul East Street-ului – noroioasă, accidentată şi, acum, îngropată sub opt centimetri de zăpadă – înainte să cadă într-o spărtură produsă de un canal de scurgere înfundat. Subaru-ul îşi croise săltăreţ drum prin mai multe gropi la nord de barajul Goodnough şi, în unele locuri, dăduse de pământ cu dedesubtul caroseriei destul de tare să-şi rupă toba şi ţeava de eşapament, dar spărtura aceasta în drum era prea mare. Maşina căzu cu botul în faţă şi ateriză pe tubul de canalizare, motorul înăbuşit behăind strident. Corpul lui Jonesy fu aruncat în faţă şi centura de siguranţă se blocă. I se strânse diafragma şi vomită instinctiv pe bord: nimic solid acum, doar funii biliare de salivă. Pentru o clipă, lumea se goli de culoare şi mugetul exasperant al motorului se disipă. Se luptă din răsputeri să-şi păstreze cunoştinţa, temându-se că, dacă ar fi leşinat fie şi doar pentru o clipă, Jonesy ar putea prelua cumva la loc controlul.

Câinele scânci. Ţinea ochii încă închişi, dar picioarele din spate i se smuciră spasmodic şi urechile îi tresăriră. Stomacul îi era umflat, pielea de pe el se ondula. Clipa era aproape.

Puţin câte puţin, culoarea şi simţul realităţii reveniră. Dl Cenuşiu inspiră de câteva ori adânc, convingând corpul acesta bolnav şi nefericit să revină la ceva ce semăna cu calmul. Cât mai avea de mers? Nu credea că mai e mult, dar, dacă maşina era cu adevărat blocată, trebuia să meargă pe jos… iar câinele nu putea face asta. Câinele trebuia să nu se trezească; deja era periculos de aproape să facă asta din nou.

Mângâie centrii somnului ai creierului său rudimentar. Îşi şterse în acelaşi timp buzele subţiri. O parte a minţii lui încă

era conştientă de prezenţa lui Jonesy, aflat acolo înăuntru, orb la lumea exterioară, dar pândind orice ocazie să-şi scoată coarnele şi să-i saboteze misiunea; şi, incredibil, o altă parte a minţii lui continua să râvnească după mâncare – râvnea după şuncă, exact ceea ce-l otrăvise.

Dormi, prieten mic. Îi vorbea câinelui; îi vorbea, de asemenea şi birumului. Şi amândoi îl ascultară. Lad încetă să mai scâncească. Labele încetară să se mai zbată. Valurile unduindu-se de-a lungul stomacului câinelui încetiniră… Încetiniră… se opriră. Calmul acesta nu va dura multă vreme, dar pentru moment, totul era bine. Atât de bine cât putea fi.

Predă-te, Dorothy.

— Taci! Spuse Dl Cenuşiu. Pupă-mi aşezătoarea!

Vârî maşina în marşarier şi apăsă acceleraţia până la podea. Motorul urlă, speriind păsările din copaci, dar nu servi la nimic. Roţile din faţă erau prinse bine, iar roţile din spate erau ridicate de la pământ, rotindu-se în aer.

— *Futu-i!* Strigă Dl Cenuşiu şi lovi cu pumnul lui Jonesy în volan. *Cristoase-păroase! Trage-mi-o, Freddy!*

Căută în urmă vreun semn de la urmăritorii lui şi nu reuşi să citească nimic inteligibil, doar simţământul că se apropie. Două grupuri, iar în cel mai apropiat se afla Duddits. Dl Cenuşiu se temea de Duddits, simţea că el e cel mai responsabil de cât de absurd, de cât de enervant de dificilă devenise misiunea lui. Dacă îşi va putea păstra avansul faţă de Duddits, totul se va termina cu bine. I-ar fi fost de ajutor să ştie cât era Duddits de aproape, dar ei îl împiedicau – Duddits, Jonesy şi cel pe care-l chema Henry. Ei trei constituiau împreună o forţă cum nu mai întâlnise niciodată înainte Dl Cenuşiu, o forţă de care se temea.

— Dar am totuşi un avans considerabil, îi spuse lui Jonesy, ieşind din maşină.

Alunecă, aruncă o înjurătură gen Beaver, apoi trânti portiera. Ningea din nou, fulgi mari şi albi care umpleau aerul asemenea unor confeti şi care se topeau pe obrajii lui

Jonesy. Dl Cenuşiu merse anevoie în spatele maşinii, bocancii alunecându-i şi pleoscăind în noroi. Făcu o pauză pentru o clipă să examineze spatele argintiu, ondulat al ţevii ieşind din fundul şanţului care capturase maşina (căzuse, de asemenea, victimă, într-o anumită măsură şi curiozităţii în mare parte zadarnice, dar diabolic de alunecoase a gazdei sale), apoi ocoli până pe partea pasagerului.

— O să-i înfrâng pe prietenii tăi poponari fără nici o problemă.

Nici o reacţie la această înţepătură, dar îl simţi pe Jonesy aşa cum îi simţea pe ceilalţi, Jonesy tăcea, dar încă reprezenta osul din gâtul lui.

Nu trebuia băgat în seamă. Dă-l dracului. Câinele era problema. Birumul luase poziţia de ieşire. Cum să-l transporte?

Înapoi în seiful de depozitare al lui Jonesy. Pentru o clipă nu există nimic… apoi, o imagine de la „Şcoala Duminicală" unde mersese Jonesy copil fiind să înveţe despre „Dumnezeu" şi despre „singurul fiu adevărat al lui Dumnezeu", care părea că era un birum, creatorul unei culturi de birus pe care mintea lui Jonesy o identifica în acelaşi timp cu „creştinătatea" şi cu „abureală". Imaginea era foarte clară, era dintr-o carte numită „Sfânta Biblie". Îl reprezenta pe „singurul fiu adevărat al lui Dumnezeu" ducând în braţe un miel – purtându-l ca pe-o haină, aproape. Picioarele din faţă ale mielului atârnau pe-o parte a pieptului „fiului adevărat", picioarele din spate pe cealaltă.

Era îndeajuns.

Dl Cenuşiu scoase câinele dormind şi şi-l petrecu în jurul gâtului. Deja îi era greu – muşchii lui Jonesy erau nechibzuit, enervant de slabi – şi-i va fi şi mai greu pe când va ajunge acolo unde voia să meargă… dar *va ajunge* acolo.

Porni la drum în susul East Street-ului prin ninsoarea din ce în ce mai deasă, purtând în jurul gâtului, asemenea unei

blăni furate, ciobănescul scoţian dormitând.

2

Ninsoarea proaspătă era extrem de alunecoasă şi, de-ndată ce intrară pe Route 32, Freddy se văzu nevoit să reducă viteza înapoi la şaizeci şi cinci de kilometri. Lui Kurtz îi venea să strige de frustrare. Mai rău decât atât, Perlmutter îi aluneca de sub control în ceva ce semăna cu o semicomă. Iar asta într-un moment, blestemat să fie, când reuşise să-i citească gândurile celui pe urmele căruia se aflau Owen şi noul lui prieten, celui căruia ei îi spuneau Dl Cenuşiu.

— Are prea multe lucruri de făcut să se mai şi ascundă, spuse Pearly. Vorbi absent, asemenea cuiva pe punctul de-a adormi. Îi este teamă. Nu ştiu cât se teme de Underhill, şefu', dar de Jonesy… Henry… Duddits… de ei se teme. Şi are dreptate să se teamă. Ei l-au omorât pe Richie.

— Cine-i Richie, bătrâne?

Lui Kurtz nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie, dar voia să-l ţină treaz pe Perlmutter. Simţea că ajungeau spre un punct când nu vor mai avea nevoie de Perlmutter, dar, pentru moment, încă mai aveau.

— Nu… ştiu…

Ultimul cuvânt deveni un sforăit. Humvee-ul derapă aproape de pe-o parte pe cealaltă a drumului. Freddy înjură, se luptă cu volanul şi reuşi să recâştige controlul înainte ca Hummer-ul să intre în şanţ. Kurtz nu observă nimic. Se aplecă peste scaun şi-l plesni pe Perlmutter peste obraz – tare. Când făcu asta, treceau pe lângă magazinului în fereastra căruia se afla pancarta pe care scria MOMEALĂ BUNĂ, SĂ-ŢI AJUNGĂ O SĂPTĂMÂNĂ!

— *Auuuu!* Pleoapele lui Pearly se ridicară fluturat. Albul ochilor era acum gălbui. Lui Kurtz nu-i păsa de asta mai mult decât îi păsa de Richie. *Nu face asta, şefu'…*

— *Unde sunt ei acum?*

— Apa, spuse Pearly. Glasul lui era slab, glasul unui invalid capricios. Stomacul îi era sub haină un munte umflat, zvâcnind din când în când. *Mama Joad în luna a noua, Domnul să ne binecuvânteze şi să ne fie alături,* gândi Kurtz. Apaaaaa…

Ochii i se închiseră din nou. Kurtz îşi pregăti mâna să-l pălmuiască.

— Lasă-l să doarmă, spuse Freddy.

Kurtz se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Probabil că se referă la bazin. Dacă asta e, nu mai avem nevoie de el. Arătă cu degetul dincolo de parbriz la urmele puţinelor maşini care călcaseră înaintea lor pe Route 32. Urmele erau negre şi bine definite pe fundalul zăpezii proaspăt depuse. – Nu va mai fi nimeni acolo în afară de noi, şefu'. Doar noi.

— Lăudat fie Domnul.

Kurtz se lăsă pe spate, îşi luă pistolul de nouă milimetri de pe scaun, se uită la el, după care-l aşeză la locul lui în teacă.

— Spune-mi ceva, Freddy.

— O să-ţi spun dacă pot.

— Când totul se va termina, cum îţi sună cuvântul Mexic?

— Bine. Atâta vreme cât nu vom bea apă.

Kurtz izbucni în râs şi-l lovi uşor pe Freddy pe umăr. Lângă Freddy, Archie Perlmutter alunecă adânc în comă. Înăuntru intestinului său subţire, în deversarea aceea bogată de mâncare digerată şi celule moarte, ceva deschise pentru prima dată ochii ei negri.

3

Doi stâlpi din piatră marcau intrarea în vasta zonă agricolă dimprejurul bazinului Quabbin. În spatele lor, drumul se îngusta în ceea ce era de fapt o singură bandă de mers, iar Henry fu încercat de senzaţia că ajunsese să încheie cercul. Nu era vorba de Massachusetts, ci de Maine şi, deşi pe pancartă scria Drumul de acces spre Quabbin,

era de fapt tot Deep Cut Road-ul. Chiar se surprinse uitându-se în sus la cerul plumburiu, aproape aşteptându-se să vadă lumini jucăuşe. Nu văzu decât un vultur pleşuv, planând aproape destul de jos să-l atingi. Ateriză pe o creangă de jos a unui pin şi-i urmări cum trec pe lângă el.

Duddits îşi desprinse capul de sticla rece, unde se sprijinise acesta până atunci şi spuse:

— 'Omu' enu'iu me'ge pe 'os acu'.

Inima lui Henry făcu un salt.

— Owen, ai auzit?

— Am auzit, spuse Owen şi apăsă acceleraţia puţin mai tare. Zăpada moale de sub ei era la fel de înşelătoare ca gheaţa şi, acum că lăsaseră şoselele statale în urmă, nu mai era decât o singură pereche de urme mergând înspre nord, către bazin.

Noi lăsăm o a doua pereche, gândi Henry. *Dacă ajunge Kurtz până în acest punct, de aici încolo nu va mai avea nevoie de telepatie.*

Duddits gemu, se strânse de stomac şi tremură din tot corpul.

— Ennie, io bo'nav. Duddits bo'nav.

Henry îşi trecu degetul peste sprâncenele spâne ale lui Duddits, neplăcându-i căldura pe care o simţi. Ce urma? Atacuri de apoplexie, probabil. Unul mai intens l-ar putea curăţa pe Duds cât ai clipi, dată fiind slăbiciunea organismului lui şi numai Dumnezeu ştia că asta ar însemna o uşurare pentru el. Cel mai bun lucru. Totuşi, îl durea doar să se gândească la asta. Îl durea pe el, Henry De-vlin, potenţialul sinucigaş. În locul lui, întunericul îi înghiţise pe prietenii lui, unul câte unul.

— Rezistă, Duds. Suntem aproape de sfârşit. Dar avea o bănuială că partea cea mai grea se putea găsi încă înaintea lor.

Ochii lui Duddits se deschiseră din nou.

— 'Omu' enu'iu – *s-a-pot'o 'it.*

— Cum? Întrebă Owen. P-asta n-am priceput-o.

— Spune că Dl Cenuşiu s-a împotmolit, spuse Henry, încă ştergând cu degetul sprâncenele lui Duddits. Dorindu-şi să mai aibă ce şterge şi amintindu-şi de vremea când avusese. Amintindu-şi de părul blond al lui Duddits. Plânsul lui îi răni se, le intra în cap asemenea unei lame boante, dar cât de fericiţi îi făcuse acel râset – îl auzea pe Duddits Cavell râzând şi, pentru o vreme, credeai iarăşi în vechile minciuni: că viaţa era bună, că vieţile băieţilor şi ale bărbaţilor, ale fetelor şi ale femeilor aveau vreun sens. Că există lumină în aceeaşi măsură în care există şi întuneric.

— De ce nu aruncă pur şi simplu blestematul ăla de câine în bazin? Întrebă Owen. Vocea lui tremură de oboseală. De ce simte nevoia să meargă taman până la Puţul 12? Doar pentru că asta a făcut rusoaica?

— Nu cred că-l convinge îndeajuns bazinul, spuse Henry. Turnul de apă ar fi fost o soluţie bună, dar apeductul e una chiar mai bună. Iar Puţul 12 e gâtul lui. Duddits, îl putem prinde din urmă?

Duddits îl privi cu ochii lui obosiţi, apoi scutură din cap. Owen se lovi în coapsă de frustrare. Duddits îşi udă buzele. Rosti două cuvinte într-o şoaptă răguşită. Owen le auzi, dar nu le pricepu.

— Cum? Ce-a spus?

— Doar Jonesy.

— Ce vrea să spună cu asta? Doar Jonesy ce?

— Doar Jonesy îl poate opri, bănuiesc.

Hummer-ul derapă din nou şi Henry se prinse cu mâinile de scaun. O mână rece se închise peste a lui. Duddits se uita la el cu o intensitate disperată. Încercă să vorbească şi, în schimb, începu să tuşească, scoţând scurte sunete îngrozitoare, clipocite. O parte a sângelui care-i ieşi pe gură era vizibil mai deschis la culoare, era spumos şi aproape roz. Henry crezu că era sânge din plămâni. Chiar şi atunci când îl scutură tusea, priza lui Duddits asupra mâinii lui Henry nu slăbi.

— Gândeşte către mine, spuse Henry. Poţi să gândeşti către mine, Duds?

Pentru o clipă nu fu nimic, dar mâna rece a lui Duddits se strânse pe a sa, ochii lui Duddits îi fixară pe ai săi. Apoi, Duddits şi interiorul drapat în kaki al Humvee-ului, cu mirosul lui estompat de ţigări fumate pe furiş, dispărură. În locul lor, Henry vede un telefon public – din-acelea de model vechi, cu găuri de diferite mărimi deasupra, una pentru monede de zece cenţi, una pentru cele de cinci. Zarva de voci bărbăteşti şi un sunet – *clic-clic-clic* – obsedant de familiar. După o clipă, îşi dă seama că e sunetul jetoanelor pentru jocul de dame mişcate pe o tablă de şah. Are în faţa ochilor telefonul public de la magazinul lui Gosselin, cel de la care-l sunaseră pe Duddits după moartea lui Richie Grenadeau. Jonesy dăduse propriu-zis telefonul, fiindcă el era singurul care deţinea un cont telefonic din care să achite convorbirea. Ceilalţi se postaseră în jurul lui, toţi încă având jachetele pe ei, fiindcă era atât de frig în magazin; chiar dacă locuia într-o pădure mare, înconjurat de copaci din toate părţile, Moş Gosselin n-ar fi aruncat un buştean în plus pe foc, mare zgârcă mai era! Deasupra telefonului se văd două însemne. Unul spune VĂ RUGĂM LIMITAŢI-VĂ APELURILE LA 5 MIN. Celălalt…

Se auzi un bubuit de ceva sfărâmat. Duddits fu aruncat în spătarul scaunului lui Henry şi Henry fu aruncat în bord. Mâinile lor se despărţiră. Owen alunecase de pe şosea şi intrase în şanţ. Înaintea lor, urmele Subaru-lui, dispărând acum sub proaspătul covor de zăpadă, dispăreau în ninsoarea din ce în ce mai deasă.

— Henry! Eşti bine?

— Mda. Duds? Eşti bine?

Duddits aprobă din cap, dar obrazul la care se lovise se înnegrea cu o viteză uluitoare. Leucemia Lucrează Pentru Dumneavoastră.

Owen schimbă viteza într-o treaptă inferioară şi începu să se târască afară din şanţ. Humvee-ul stătea înclinat într-

un unghi serios – treizeci de grade poate – dar se mişcă destul de bine de-ndată ce-l puse Owen în mişcare.

— Leagă-ţi centura de siguranţă. Mai întâi leagă-i-o pe-a lui, totuşi.

— Încerca să-mi spună ce…

— Mă doare-n cot de ce încerca să-ţi spună. De data asta am scăpat nevătămaţi, data viitoare poate ne răsturnăm de-a berbeleacul. Leagă-i centura de siguranţă, apoi leagă-ţi-o şi pe-a ta.

Henry făcu aşa cum i se spuse, gândindu-se la celălalt însemn de deasupra telefonului public. Ce spusese acela? Ceva despre Jonesy. Doar Jonesy îl putea opri pe Dl Cenuşiu acum, aşa spunea Evanghelia după Duddits.

Ce spusese celălalt însemn?

4

Owen fu forţat să scadă viteza la treizeci şi doi de kilometri. Îl înnebunea să se târască în ritmul acesta, dar zăpada aceea moale cădea acum cu furie şi vizibilitatea se întorsese la aproape zero.

Înainte ca urmele lăsate de Subaru să dispară complet, ajunseră chiar la maşina căzută cu botul înainte într-un şanţ săpat de apă de-a curmezişul drumului; uşa pasagerului era deschisă, roţile din spate erau ridicate în aer.

Owen călcă frâna de urgenţă, îşi scoase pistolul Glock, deschise portiera.

— Rămâi aici, Henry, spuse el.

Henry îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse către Duddits, care stătea acum împrăştiat pe bancheta din spate, luptându-se după aer, ţinut într-o poziţie sprijinită doar de centura de siguranţă. Un obraz era de un galben ceruit; celălalt fusese cuprins de sângele care se împrăştia sub piele. Nasul îi sângera din nou; tampoanele de vată atârnându-i din nări erau înmuiate şi sângele curgea din ele.

— Duds, îmi pare atât de rău, spuse Henry. E-o curvăsărie.

Duddits dădu din cap, apoi îşi ridică braţele. Le putu ţine aşa doar câteva secunde, dar lui Henry, sensul acestui gest îi fu suficient de evident. Henry deschise portiera şi coborî chiar atunci când Owen veni în fugă înapoi, cu Glock-ul acum îndesat la curea. Aerul era atât de plin de zăpadă, fiecare fulg era atât de mare, încât devenise greu să respiri.

— Am crezut că ţi-am spus să rămâi pe loc, zise Owen.

— Vreau doar să urc în spate cu el.

— De ce?

Henry vorbi cât se poate de calm, deşi vocea îi tremură uşor.

— Fiindcă e pe moarte, spuse el. E pe moarte, dar cred că are să-mi mai spună un ultim lucru înainte de asta.

5

Owen se uită în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Henry cu braţele petrecute în jurul lui Duddits, văzu că amândoi îşi puseseră centurile de siguranţă şi şi-o legă şi el.

— Ţine-l bine, spuse. Vom avea parte de nişte zdruncinături date dracu'.

Dădu cu spatele vreo treizeci de metri, schimbă viteza în treapta întâi şi porni înainte, vrând să treacă printre Subaru-ul abandonat şi şanţul din partea dreaptă. Spărtura din drum părea pe acolo un pic mai îngustă.

Fură într-adevăr nişte zdruncinături date naibii. Centura de siguranţă a lui Owen se blocă şi văzu trupul lui Duddits săltând în braţele lui Henry. Capul pleşuv al lui Duddits sări pe pieptul lui Henry. Apoi, erau de partea cealaltă a crăpăturii şi mergeau iarăşi în susul East Street-ului. Owen abia întrezărea fantoma urmelor de paşi pe panglica proaspăt înălbită a drumului. Dl Cenuşiu mergea pe jos, iar ei încă mergeau cu maşina. Dacă l-ar putea ajunge din urmă înainte ca bastardul să intre în pădure…

Dar nu-l ajunseră.

6

Cu o ultimă sforţare incredibilă, Duddits îşi ridică fruntea. Acum, observă Henry cu consternare şi oroare şi ochii i se umpleau lui Duddits cu sânge.

Clic. Clic-clic. Cloncănitul sec al bătrânilor când cineva realizează fantasticul salt triplu. Telefonul începu să-i reintre în câmpul vizual. La fel şi însemnele de deasupra lui.

— Nu, Duddits, şopti Henry. Nu încerca. Păstrează-ţi forţa.

Pentru ce, însă? Pentru ce dacă nu pentru asta?

Însemnul din stânga: VĂ RUGĂM LIMITAŢI-VĂ APELURILE LA 5 MIN. Miros de tabac, miros de fum, saramura învechită de pe murături. Braţele prietenului său îmbrăţişându-l.

Şi însemnul din dreapta: SUNĂ-L PE JONESY ACUM.

— Duddits... Vocea îi plutea în întuneric. Întuneric, prieten vechi. Duddits, nu ştiu *cum.*

Vocea lui Duddits ajunse la el pentru o ultimă dată, foarte obosită, dar calmă: *Repede, Henry – nu mai rezist decât încă puţin – trebuie să vorbeşti cu el.*

Henry ridică receptorul din furcă. Îşi spune, absurd (dar nu cumva întreaga situaţie e absurdă?), că nu are nici o şansă... nici măcar atât cât să se spele pe dinţi cu ea. Duce receptorul la ureche.

Aude vocea Robertei Cavell, impersonală şi protocolară:

— Spitalul General din Massachusetts, unde vreţi să vă fac legătura?

7

Dl Cenuşiu schingiui corpul lui Jonesy de-a lungul potecii care mergea pe partea de est a bazinului, din locul de unde se termina East Street, alunecând, căzând, apucându-se de crengi, ridicându-se la loc. Genunchii lui Jonesy erau sfâşiaţi, pantalonii erau rupţi şi muiaţi în sânge. Plămânii îi ardeau, inima îi bătea asemenea unui ciocan pneumatic.

Totuşi, singurul lucru care-l preocupa era şoldul lui Jonesy, cel pe care acesta şi-l rupsese în accident. Era o bilă încinsă şi pulsândă, împrăştiind durere în jos de-a lungul coapsei până la genunchi şi în sus prin mijlocul spatelui, de-a lungul coloanei vertebrale. Povara câinelui agrava lucrurile. Acesta încă dormea, dar vietatea dinăuntrul lui era trează, stătea pe loc doar prin voinţa D-lui Cenuşiu. Odată, când se ridică în picioare, şoldul se blocase complet şi Dl Cenuşiu trebuise să-l lovească de mai multe ori cu pumnul înmănuşat al lui Jonesy ca să-l convingă să cedeze. Cât mai avea de mers? Cât mai avea de străbătut prin zăpada asta blestemată care te oprea din mers, care te orbea, care nu se mai termina? Şi: ce punea Jonesy la cale? Dl Cenuşiu nu îndrăznea să-şi întoarcă atenţia de la foamea neastâmpărată a birumului – nu avea nimic care să semene măcar cu un creier – atâta cât să meargă la uşa încuiată a încăperii şi să asculte.

O siluetă fantomatică apăru înainte în ninsoare. Dl Cenuşiu se opri, respirând din greu şi scrutând-o, după care îşi croi drum mai departe, ţinând câinele de labele lui inerte şi târşâind piciorul drept al lui Jonesy.

Iată un însemn bătut în cuie de trunchiul unui copac: PESCUITUL ABSOLUT INTERZIS LA CLĂDIREA PUŢULUI. Cincisprezece metri mai departe, nişte scări din piatră se ridicau pornind de la potecă. Şase la număr… nu, opt. În capul lor se vedea o construcţie din piatră ridicată pe o fundaţie din piatră care se îndrepta spre nimicul cenuşiu şi înzăpezit unde se afla bazinul – urechile lui Jonesy auzeau apa lovindu-se de stâncă, în pofida bătăilor grăbite, muncite ale inimii lui.

Ajunsese la destinaţie.

Strângând câinele mai bine şi folosind ultimele fărâme din forţa sleită a lui Jonesy, Dl Cenuşiu porni în sus şovăielnic, pe scările acoperite de zăpadă.

8

Când trecură printre stâlpii de piatră ce marcau intrarea către bazin, Kurtz spuse:

— Opreşte, Freddy. Pe marginea drumului.

Freddy făcu aşa cum i se ceruse, fără vreo altă întrebare.

— Ai cu tine arma automată, băieţaş?

Freddy o ridică. Bunul şi bătrânul M-l6, încărcat şi calibrat. Kurtz aprobă din cap.

— Arma de mână?

— Magmum calibru 44, şefu'.

Iar Kurtz cu cel de nouă, care-i plăcea să-l folosească la înfruntări de aproape. Îşi *dorea* ca aceasta să fie o asemenea înfruntare. Voia să vadă culoarea creierilor lui Owen Underhill.

— Freddy?

— Da, şefu'.

— Vreau doar să ştii că aceasta e ultima mea misiune şi nu mi-aş fi putut dori un camarad mai potrivit.

Se întinse şi-l strânse pe Freddy de umăr. Lângă Freddy, Perlmutter sforăi cu faţa lui de Mama Joad îndreptată spre plafonieră. Cu vreo cinci minute înainte să ajungă la stâlpii de piatră, trăsese mai multe băşini prelungi, cu un iz spectaculos de puternic. După aceea, stomacul umflat al lui Pearly coborâse din nou. Probabil pentru ultima dată, credea Kurtz.

Ochii lui Freddy, între timp, se luminaseră de satisfacţie. Kurtz era încântat. Nu-şi pierduse şarmul nici chiar acum, se părea.

— Prea bine, bătrâne, spuse el. Cu viteză maximă înainte şi dracu' să-l ia de mine. Corect?

— Corect, să trăiţi.

Kurtz credea că acest *să trăiţi* era în regulă acum. Puteau foarte bine să lase formalităţile misiunii în urmă. Acum erau băieţii lui Quantrill[{82}]; doi ultimi luptători de gherilă unionişti hoinărind pe coclaurile vestice ale statului Massachusetts.

Cu o inimitabilă grimasă mică de dezgust, Freddy arătă cu degetul spre Perlmutter.

— Vrei să încerc să-l trezesc, să trăiţi? Poate că e prea distrus, dar…

— De ce să te oboseşti? Întrebă Kurtz.

Încă ţinându-l pe Freddy de umăr, arătă cu degetul în faţă, unde drumul de acces dispărea în peretele de alb: ninsoarea. Blestemata de ninsoare care-i urmărise tot drumul până aici, o necruţătoare doamnă cu coasa îmbrăcată în alb în loc de negru. Urmele Subaru-lui erau acum complet şterse, dar cele ale Humvee-ului pe care îl furase Owen erau încă vizibile. Dacă se mişcau destul de rapid, lăudat fie Domnul, să urmeze aceste dâre ar fi ca o plimbare-n parc.

— Nu cred că mai avem nevoie de el, ceea ce mie, unul, mi se pare o mare uşurare. Mergi, Freddy. Mergi.

Humvee-ul mişcă din coadă, după care se stabiliză. Kurtz îşi scoase pistolul şi-l ţinu lipit de picior. *Vin după tine, Owen. Vin după tine, bătrâne. Şi-ai face bine să-ţi pregăteşti discursul pentru Dumnezeu, fiindcă o să ai ocazia să-l ţii cam peste o oră.*

9

Biroul pe care şi-l mobilase atât de frumos – îl mobilase folosindu-se de minte şi de amintiri – acum se năruia.

Jonesy şchiopătă neliniştit dintr-o parte în cealaltă, uitându-se roată prin cameră, cu buzele atât de tare strânse încât se albiseră, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, chiar dacă aerul se răcise aici înăuntru.

Aceasta era Prăbuşirea Biroului lui Jonesy în loc de a Casei Usher. Cazanul huruia şi zăngănea sub el, făcând podeaua să tremure. Materie albă – cristale de gheaţă, poate – erau suflate prin gaura de ventilaţie şi lăsau o formă triunghiulară, prăfoasă pe perete. Unde cădea şi începea să acţioneze asupra lambriurilor din lemn, în acelaşi timp putrezindu-l şi încovoindu-l. Fotografiile căzură una câte

una, aterizând pe podea asemenea unor sinucigaşi. Fotoliul Eames – cel pe care şi-l dorise din totdeauna, chiar acela – se crăpă în două, ca şi când ar fi fost ciopârţit de un topor invizibil. Lambriul de mahon de pe pereţi începu să plesnească şi să se desprindă asemenea pielii moarte. Sertarele ieşiră scuturate afară din locurile lor din birou şi trăncăniră unul după celălalt pe podea. Obloanele montate de Dl Cenuşiu cu scopul de-a-i obtura lui vederea spre lumea de afară vibrau şi tremurau, scoţând un zbieret egal şi metalic care-l făcu pe Jonesy să-l doară dinţii.

Să strige la Dl Cenuşiu, cerând să afle ce se petrecea, ar fi fost inutil... şi, pe lângă asta, Jonesy avea toate informaţiile care-i trebuiau. Îl încetinise pe Dl Cenuşiu, dar Dl Cenuşiu se ridicase mai întâi la înălţimea provocării, după care chiar o depăşise. *Viva* Dl Cenuşiu, care fie îşi atinsese ţelul, fie era aproape să şi-l atingă. Când căzu lambriul de pe pereţi, Jonesy văzu tencuiala murdară de dedesubt: pereţii biroului Fraţilor Tracker aşa cum îl văzuseră patru băieţi în 1978, stând aliniaţi cu frunţile sprijinite de sticla geamului, noul lor amic stând în spatele lor aşa cum i se ceruse, aşteptând ca ei să termine cu orice ar fi fost ceea ce făceau, aşteptând ca ei să-l ducă acasă. Acum, o altă porţiune de lambriu se desprinse, dezlipindu-se de pe perete cu un sunet asemănător cu ruperea unei hârtii şi în spatele lui se afla un afişier pe care era lipită o singură fotografie, o fotografie Polaroid. Nu era o frumuseţe, nu era Tina Jean Schlossinger, ci doar o femeie oarecare, cu fusta ridicată până la marginea de jos a chiloţilor, destul de stupid. Frumosul covor de pe jos se zbârci dintr-o dată ca pielea, scoţând la iveală pardoseala murdară a biroului Fraţilor Tracker şi acei mormoloci albi, prezervativele lăsate în urmă de cuplurile care veneau aici să se reguleze sub privirea neinteresată a femeii din fotografia Polaroid, care nu era de fapt nimeni, era doar un artefact dintr-un trecut incert.

Păşi, clătinându-se din cauza şoldului beteag, care nu-l duruse atât de tare decât chiar după accident şi înţelese tot ce se întâmpla, o, da, chiar aşa, ai face bine să crezi asta. Şoldul lui era plin de aşchii şi de sticlă sfărâmată; umerii şi gâtul îl dureau din pricina îngrozitorului efort depus. Dl Cenuşiu îi supunea corpul la chinuri groaznice acum, când pornise pe ultima sută de metri, iar Jonesy nu putea face nimic să-l oprească.

Capcana pentru vise nu păţise încă nimic. Se balansa din stânga în dreapta în arcuri mari, ample, dar nu păţise nimic. Jonesy îşi fixă privirea asupra ei. Crezuse că e gata să moară, dar nu voia să o sfârşească în felul acesta, nu în biroul ăsta împuţit. De partea cealaltă a geamului acestuia, ei făcuseră cândva ceva bine, ceva aproape nobil. Să moară aici, sub privirea prăfuită, indiferentă a femeii lipite la afişier… asta nu i se părea corect. Nu conta restul lumii; el, Gary Jonesy din Brookline, Massachusetts, cândva din Derry, Maine, mai târziu din regiunea Jefferson, merita ceva mai bun.

— *Te rog, merit ceva mai bun decât asta!* Strigă el spre împletitura sub formă de pânză de păianjen care se balansa în aer şi, pe biroul pe cale de dezintegrare de lângă el, telefonul sună.

Jonesy se grăbi într-acolo, gemând din pricina durerii crunte, complexe din şold. Telefonul de la care-l sunase pe Henry mai devreme fusese telefonul din biroul lui de acasă, Trimline-ul albastru. Cel de pe suprafaţa crăpată a biroului de acum era negru şi diform, cu disc în loc de butoane şi cu un abţibild lipit pe el pe care scria FORŢA FIE CU TINE. Era telefonul pe care-l avusese în copilărie în camera lui, cel pe care i-l dăduseră părinţii de ziua lui. 949-7784, numărul în contul căruia se înregistrase contravaloarea tuturor apelurilor către Dud-dits, cu mulţi ani în urmă.

Sări spre el, ignorându-şi şoldul, rugându-se ca firul să nu se dezintegreze şi să întrerupă legătura înainte să poată răspunde.

— Alo? Alo!

Se legăna înainte şi înapoi pe podeaua vibratilă, tremurândă. Întregul birou se înălţa şi cobora acum, asemenea unui vas pe o mare agitată.

Dintre toate vocile la care s-ar fi aşteptat, al Robertei era ultimul.

— Da, doctore, rămâneţi pe fir să primiţi legătura.

Se auzi un clic atât de puternic, că-i răni auzul, apoi fu tăcere. Jonesy mormăi dezaprobator şi fu pe cale să aşeze receptorul jos, când se auzi un alt clic.

— Jonesy?

Era Henry. Se auzea slab, dar fără îndoială era Henry.

— Unde eşti? Strigă Jonesy. Cristoase, Henry, locul ăsta se năruie! *Eu* mă nărui!

— Sunt la magazinul lui Gosselin, spuse Henry, doar că nu sunt acolo cu adevărat. Oriunde te-ai afla, nu te afli de fapt acolo. Suntem în spitalul la care te-au dus după ce-ai fost lovit… Un bruiaj pe fir, un bâzâit, iar apoi Henry reveni, părând mai aproape şi mai puternic. Părând un odgon de salvare aruncat în mijlocul acestei lumi pe cale de dezintegrare… nici el nu e acolo!

— *Cum?*

— Ne aflăm în capcana pentru vise, Jonesy! *Suntem în capcana pentru vise şi aici am fost dintotdeauna!* Din '78 încoace! Duddits e capcana pentru vise, dar e pe moarte! Mai rezistă, dar nu ştiu pentru câtă vreme…

Un alt clic urmat de un alt bâzâit, ascuţit şi electric.

— Henry! *Henry!*

— *…* ieşi de acolo! Îndepărtat acum. Henry părea disperat. *Trebuie să ieşi afară, Jonesy!* Să ne întâlnim! Fugi de-a lungul capcanei pentru vise şi vino să ne întâlnim! Încă mai avem timp! Îl putem înfrânge pe fiul ăsta de căţea! Mă auzi? Îl putem…

Se auzi un alt clic şi telefonul muri. Corpul telefonului său din copilărie se crăpă, se deschise şi vomită un amalgam

inextricabil de fire. Toate erau roşii-portocalii; toate erau contaminate de birus.

Jonesy aruncă telefonul şi se uită în sus spre capcana pentru vise aflată în balans, spre acea efemeră pânză de păianjen. Îşi aminti o vorbă extrasă din textele fade ale cine ştie cărui comic şi care le plăcuse lor în copilărie: *Oriunde te-ai găsi, acolo eşti.* Aceasta avusese acelaşi rang cu *Acelaşi rahat, altă zi,* poate căpătase chiar întâietate când mai crescură ei şi când începură să se considere mai sofisticaţi. *Oriunde te-ai găsi, acolo eşti.* Doar că, potrivit telefonului lui Henry de acum, această vorbă nu rostea adevărul. Oriunde ar fi *crezut* ei că se află, acolo *nu erau.*

Ei se aflau în capcana pentru vise.

Observă că exemplarul care se legăna în aer deasupra ruinelor biroului lui avea patru spiţe rotunde radiind dinspre centru. Multe fuioare de legătură erau ţinute laolaltă de acele spiţe, dar ceea ce ţinea spiţele laolaltă era centrul – măduva unde se uneau cu toatele.

Fugi de-a lungul capcanei pentru vise şi vino să ne întâlnim! Încă mai avem timp!

Jonesy se întoarse şi sprintă spre uşă.

10

Dl Cenuşiu era şi el la o uşă – cea care dădea înăuntru adăpostului puţului. Era încuiată. Având în vedere ce se întâmplase cu rusoaica, acest lucru nu-l surprinse prea tare. *Să încui uşa de la grajd după ce-a fost furat calul* era modul în care rezuma Jonesy situaţia. Dacă ar fi avut unul dintre kimuri cu el, i-ar fi fost mai uşor. Dată fiind situaţia, nu era prea nelinişţit. Unul dintre efectele secundare ale faptului că ai sentimente, descoperise el, era că te făceau să gândeşti în avans, să *faci planuri,* în aşa fel încât să nu declanşezi un atac emoţional dacă lucrurile nu mergeau bine. Acesta ar fi putut fi unul dintre motivele pentru care supravieţuise specia aceasta atât de mult timp.

Propunerea lui Jonesy de-a se abandona sentimentelor – *să se naturalizeze,* fusese expresia pe care o folosise acesta, o expresie care D-lui Cenuşiu i se părea în acelaşi timp misterioasă şi exotică – nu voia să-i părăsească mintea, dar Dl Cenuşiu o împinse în lături. Îşi va îndeplini misiunea aici, va satisface acest imperativ. După aceea, cine ştie? Sandvişul cu şuncă, poate. Şi ceea ce mintea lui Jonesy asocia cu un „cocteil". Aceasta era o băutură răcoritoare, uşor ameţitoare.

O pală de vânt veni dinspre bazin, lovindu-i faţa cu zăpadă moale, orbindu-l pentru o clipă. Fu ca şi când l-ar fi plesnit cu un prosop ud, aducându-l cu picioarele pe pământ, unde avea o treabă de terminat.

Merse pe-o dungă spre stânga, pe platforma dreptunghiulară de granit, alunecă, apoi căzu în genunchi, ignorând urletul de protest venind dinspre şoldul lui Jonesy. Nu bătuse atâta drum – ani lumină întunecaţi şi kilometri întregi albiţi – nici ca să cadă pe scări în jos şi să-şi rupă gâtul, nici să se prăvălească în Quabbin şi să moară de hipotermie în apa aceea glacială.

Platforma fusese ridicată în vârful unui morman de stâncă spartă. Aplecându-se pe partea stângă a platformei, mătură cu mâna zăpada şi începu să caute o bucată pe care să o poată desprinde. De-o parte şi de cealaltă a uşii încuiate se aflau două ferestre înguste, dar nu *foarte* înguste.

Sunetele erau înfundate, aplatizate de căderea abundentă de zăpadă moale, dar el auzi duduitul unui motor care se apropia. Mai fusese încă unul, desigur, dar acela se oprise, probabil la capătul East Street-ului. Veneau, dar erau deja în întârziere. Aveau de parcurs un kilometru şi jumătate de-a lungul potecii, care era năpădită din plin de ierburi şi care era alunecoasă. Pe când vor ajunge ei aici, câinele va fi aruncat deja în puţ, se va îneca şi va da naştere birum-ului în apeduct, în acelaşi timp.

Găsi o bucată de stâncă desprinsă şi o luă, mişcându-se cu grijă ca să nu scape corpul pulsatil al câinelui de pe umerii lui. Se dădu în spate de lângă marginea platformei în genunchi, apoi încercă să se ridice. La început nu reuşi. Articulaţia şoldului lui Jonesy se umflase din nou puternic. Se ridică şovăielnic într-un sfârşit, deşi durerea era insuportabilă, părând că urcă până la dinţi şi la tâmple.

Rămase locului pentru o clipă, ţinând piciorul drept rănit al lui Jonesy puţin ridicat de la pământ, asemenea unui cal cu o piatră prinsă în copită, sprijinindu-se de uşa încuiată a puţului. Când durerea se retrase întrucâtva, folosi piatra să spargă sticla de la fereastra din stânga uşii. Tăia mâna lui Jonesy în mai multe locuri, într-unul foarte adânc şi mai multe bucăţi sparte de sticlă din partea de sus a geamului atârnară deasupra părţii de jos asemenea unei ghilotine vândute la solduri, dar el nu acordă deloc atenţie acestor lucruri. Şi, la fel, nici nu simţi că Jonesy îşi părăsise fortăreaţa.

Dl Cenuşiu se strecură înăuntru prin fereastra spartă, ateriză pe podeaua rece de ciment şi se uită în jur.

Se afla într-o încăpere dreptunghiulară lungă de vreo nouă metri. În capătul ei îndepărtat, o fereastră care fără îndoială ar fi oferit o privelişte spectaculoasă asupra bazinului într-o zi frumoasă arătă doar albul, ca şi când ar fi fost acoperită cu un cearşaf. Într-o parte a ei se afla ceva ce semăna cu o căldare gigantică, pereţii căreia erau pudraţi cu ceva roşu – nu birus, ci cu un oxid pe care Jonesy îl asocie cu „rugina". Dl Cenuşiu nu ştia sigur, dar bănuia că oamenii puteau fi coborâţi în puţ în acea găleată, dacă exista vreo urgenţă.

Capacul de fier, cu diametrul de un metru treizeci, era pus la locul lui, exact în mijlocul încăperii. Văzu crestătura pătrată pe care o avea într-o parte şi se uită împrejur. Câteva unelte erau sprijinite de perete. Una dintre ele, stând în mijlocul bucăţilor de sticlă spartă de la geam, era o

rangă. Foarte posibil, aceeaşi pe care o folosise rusoaica atunci când se pregătise de sinucidere.

După cum am auzit eu, gândi Dl Cenuşiu, *cei din Boston o să bea acest ultim birum în cafeaua de dimineaţă cândva în preajma Zilei Îndrăgostiţilor.*

Luă ranga, şchiopătă dureros spre mijlocul încăperii cu răsuflarea pufăind nori albi în faţa lui, apoi aşează capătul teşit al uneltei în gaura din capac.

Se potrivea perfect.

11

Henry închide telefonul, ia o gură mare de aer, o ţine în plămân… apoi fuge spre uşa însemnată atât CU BIROU, Cât şi CU CONFIDENŢIAL.

— Hei! Ţipă strident bătrâna Reenie Gosselin din scaunul ei de la casa de marcat. Întoarce-te aici, puştiule! Nu poţi intra acolo!

Henry nu se opreşte, nici măcar nu încetineşte, dar, când intră pe uşă, îşi dă seama că da, *este* un puşti, are cu cel puţin treizeci de centimetri mai puţin decât înălţimea lui normală şi, chiar dacă poartă ochelari, nu sunt nici pe departe atât de grei cum vor deveni mai târziu. E un puşti, dar, sub tot acel păr fâlfâind (care se va rări puţin pe când va ajunge el la treizeci de ani), se află creierul unui adult. *Sunt ca două, două, două bomboane mentolate în acelaşi staniol,* gândeşte el şi, când dă buzna în biroul lui Moş Gosselin, cotcodăceşte ca scos din minţi – râde aşa cum râdeau în vremurile vechi, când fuioarele capcanei pentru vise erau toate aproape de mijloc şi când Duddits arunca jetoanele pentru ei. *Aproape-am făcut pe mine,* obişnuiau ei să spună; *aproape-am făcut pe mine, ce pacoste nenorocită.*

În birou intră, dar nu e biroul lui Moş Gosselin unde un bărbat pe nume Owen Underhill i-a pus cândva unui bărbat pe nume Abraham Kurtz să asculte o casetă pe care omuleţii cenuşii vorbeau pe voci celebre; e un coridor, un

coridor de spital, iar Henry nu e deloc surprins. E Spitalul General. A reuşit să ajungă.

Locul e umed şi rece, mai răcoros decât trebuie să fie orice coridor de spital şi pereţii sunt mâzgăliţi cu birus. Undeva, o voce geme: *Nu pe tine te vreau, nu vreau o injecţie, îl vreau pe Jonesy. Jonesy l-a cunoscut pe Duddits, Jonesy a murit, a murit în ambulanţă, Jonesy e singurul care poate face faţă situaţiei. Păstrează distanţa, pupă-mi aşezătoarea, îl vreau pe Jonesy.*

Dar ea nu va păstra distanţa. Ea e vicleana şi bătrâna doamnă Moarte şi nu va păstra distanţa. Are afaceri de încheiat aici.

Păşeşte nevăzut în josul coridorului, unde e suficient de frig să-şi vadă respiraţia plutindu-i în faţă, lui, băiatului într-o haină portocalie care-i va rămâne curând mică. Îşi doreşte să aibă cu el puşca lui, cea pe care i-a împrumutat-o tatăl lui Pete, dar acea puşcă a dispărut, a rămas în urmă, îngropată în scurgerea anilor împreună cu telefonul lui Jonesy, cel cu abţibildul *Războiul Stelelor* lipit pe el (cât de tare l-au invidiat cu toţii pentru acel telefon) şi împreună cu jacheta cu multe fermoare a lui Beaver şi împreună cu sveterul lui Pete pe buzunarul căruia se vedea logo-ul NASA. Îngropate în scurgerea anilor. Unele vise se usucă şi cad la pământ, acesta e un alt adevăr crud al vieţii. Cât de multe astfel de adevăruri crude există!

Trece pe lângă două sore medicale care discută şi râd – una dintre ele e Josie Rinkenhauer, matură acum, iar cealaltă e femeia din fotografia Polaroid pe care au văzut-o în acea zi prin fereastra de la biroul Fraţilor Tracker. Ele nu-l văd, fiindcă el nu se află acolo pentru ele; el se găseşte acum în capcana pentru vise, fuge înapoi de-a lungul fuiorului său, fuge către centru. *Eu sunt îmblânzitorul de ouă,* gândeşte el. *Timpul încetini şi realitatea se îndoi; îmblânzitorul de ouă merse făr' a se opri.*

Henry merse de-a lungul coridorului, către sunetul vocii D-lui Cenuşiu.

12

Kurtz o auzi destul de clar prin geamul spart: o rafală scurtă şi înfundată de armă automată. Provocă în el un vechi sentiment de nelinişte şi nerăbdare: furie că împuşcăturile începuseră fără el şi teamă că se vor termina înainte să ajungă şi el acolo, nerămânând altceva decât răniţii care să strige *infirmier- infirmier-infirmier.*

— Calc-o mai tare, Freddy.

Chiar în faţa lui Kurtz, Perlmutter sforăia, cufundat şi mai adânc în comă.

— E cam alunecos pe jos, şefu'.

— Apas-o. Am un sentiment că aproape…

Văzu o pată roz în perdeaua curată, albă de ninsoare, la fel de difuză ca şi sângele scurs dintr-o tăietură pe obraz care se absoarbe în spuma de bărbierit, apoi Subaru-ul părăsit se afla chiar în faţa lor, cu botul în jos şi cu coada în sus. În momentele care urmară, Kurtz îşi retrase toate gândurile aspre pe care le avusese cu privire la condusul lui Fred-dy. Secundul lui trase pur şi simplu de volan la dreapta şi apăsă acceleraţia, când Humvee-ul începu să derapeze. Autovehiculul imens prinse aderenţă şi porni cu viteză spre crăpătura din drum. O abordă cu un zăngănit incredibil şi cu un salt. Kurtz fu aruncat în sus, lovindu-se de plafonieră destul de tare să-i apară în faţa ochilor o ploaie de stele. Braţele lui Perlmutter tresăriră asemenea braţelor unui cadavru; capul îi căzu mai întâi pe spate, apoi în faţă. Humvee-ul trecu destul de aproape de Subaru încât să rupă clanţa de la uşa pasagerului. Apoi, o zbughi înainte, urmărind acum doar o singură pereche de urme de roţi relativ proaspete.

Îţi suflu-n ceafă acum, Owen, gândi Kurtz. *Chiar în ceafa ta preaiubită, Dumnezeu să-ţi putrezească ochii tăi albaştri.*

Singurul lucru care-l îngrijora era acea singură rafală. Ce însemnase ea? Orice ar fi fost, nu se repetase.

Apoi, înaintea lor, văzu o altă pată în zăpadă. Aceasta era verde-oliv. Aceasta era celălalt Hummer. Ei plecaseră, probabil că plecaseră, dar…

— Pune piedica şi armează, îi spuse Kurtz lui Freddy. Vocea lui era doar puţin mai ascuţită. A sosit vremea ca cineva să achite nota flautistului.

13

Pe când ajunse Owen la locul unde se termina East Street (sau unde se transforma în Fitzpatrick Road, care şerpuia mai departe înspre nort-est, asta depindea de punctul din care priveai situaţia), îl auzi pe Kurtz în spatele lui şi bănui că şi Kurtz îl auzea probabil pe el – Humvee-urile nu erau la fel de sonore ca Harley-urile, dar erau foarte departe de a fi silenţioase.

Urmele paşilor lui Jonesy pieriseră cu totul acum, dar Owen distingea drumeagul care cobora dinspre drum şi care mergea de-a lungul malului bazinului.

Opri motorul.

— Henry, se pare că de-aici mergem pe jo…

Owen se opri. Se concentrase prea tare asupra condusului ca să se mai uite în spate sau ca să mai arunce câte o privire în oglinda retrovizoare, aşa că nu fu pregătit pentru ceea ce văzu acum. Fu nepregătit şi îngrozit.

Henry şi cu Duddits erau prinşi în ceea ce Owen crezu că e o ultimă îmbrăţişare, cu obrajii ţepoşi lipiţi unul de celălalt, cu ochii închişi, cu feţele şi cu hainele mânjite cu sânge. Nu vedea că vreunul dintre ei ar mai respira şi crezu că, de fapt, muriseră amândoi – Duddits de leucemie, Henry probabil de un atac de cord provocat de extenuare şi de stresul constat şi extrem din cele în jur de treizeci de ore – apoi observă uşoara zbatere a pleoapelor. A ambelor perechi de pleoape.

Îmbrăţişaţi. Mânjiţi cu sânge. Dar nu morţi. Dormind.

Visând.

Owen vru să pronunţe din nou numele lui Henry, apoi se răzgândi. Henry refuzase să părăsească tabăra din regiunea Jefferson fără să elibereze deţinuţii şi, deşi atunci scăpaseră teferi, acest lucru se întâmplase doar datorită celui mai pur noroc… sau datorită providenţei, dacă erai de părere că asta însemna mai mult decât un serial de televiziune. Chiar şi aşa, se aleseseră cu Kurtz venindu-le pe urme, Kurtz se ţinuse scai după ei, iar acum, acesta era cu mult mai aproape decât ar fi fost dacă Owen şi cu Henry ar fi dispărut pur şi simplu în furtună.

Ei bine, n-aş schimba nimic, gândi Owen, deschizând portiera din partea şoferului şi ieşind din maşină. De undeva dinspre nord, departe în vidul alb al furtunii, se auzi strigătul unui vultur trăncănind despre vreme. Din spate, dinspre sud, se auzi tărăboiul din ce în ce mai apropiat al lui Kurtz, al acestui nebun sâcâitor. Era imposibil de estimat cât era de aproape, din pricina blestematei ăsteia de ninsori. Coborând atât de repede şi atât de deasă, acţiona ca un amortizor sonor. Putea fi la trei kilometri distanţă; putea fi cu mult mai aproape. Precis că-l însoţea Freddy, soldatul perfect, un Dolph Lundgren venit din iad.

Owen merse în spatele maşinii, alunecând pe zăpadă, înjurând-o şi deschise portbagajul Humvee-ului, aşteptându-se să găsească arme automate, aşteptându-se la un lansator de rachete portabil. Nici urmă de aruncător de rachete, nici o urmă nici măcar de grenade, dar erau patru puşti cu foc automat MP5 şi o cutie cu încărcătoare sub formă de banană, de genul celor care conţineau o sută douăzeci de cartuşe.

În tabără jucase după cum cântase Henry, iar Owen presupunea că salvaseră cel puţin câteva vieţi omeneşti, dar, de data aceasta, nu-i va mai juca în strune – dacă nu decontase destul în contul blestematului aceluia de platou al soţilor Rapeloew, va trebui pur şi simplu să trăiască restul vieţii cu o datorie. Nu pentru mult timp, totuşi, dacă-şi va atinge Kurtz ţelul.

Henry fie dormea, fie era inconştient, fie se alăturase prietenului său din copilărie muribund printr-un soi ciudat de alipire a minţilor. Să-l lase în pace, aşadar. Treaz şi de partea lui, Henry ar putea ezita când va veni vorba să facă ceea ce trebuia făcut, mai ales dacă ar continua să creadă că celălalt prieten al lui era încă în viaţă, ascuns în mintea controlată acum de extraterestru. Owen nu va ezita… şi, acum că scăpase de telepatie, nu va auzi rugile de îndurare ale lui Jonesy dacă acesta se mai afla acolo înăuntru. Glock-ul era o armă bună, dar nu suficient de sigură.

MP5-ul va spulbera trupul lui Gary Jonesy în mii de bucăţi.

Owen luă unul, plus alte trei încărcătoare pe care şi le îndesă în buzunarele de la haină. Kurtz era aproape acum – aproape, aproape, aproape. Se uită în urmă la East Street, aproape aşteptându-se să vadă cel de-al doilea Humvee materializându-se asemenea unei fantome verzui-maronii, dar pentru moment nu se vedea nimic. Lăudat fie Iisus, cum ar fi spus Kurtz.

Geamurile Hummer-ului se acoperiseră deja cu zăpadă, dar el putu vedea siluetele vagi ale celor doi bărbaţi pe bancheta din spate când trecu din nou pe lângă trunchiul maşinii, păşind grăbit acum. Încă erau prinşi unul în braţele celuilalt.

— Rămas bun, prieteni, spuse el. Somn uşor.

Şi, cu o urmă de noroc, încă vor dormi când vor sosi Kurtz şi cu Freddy, care le vor pune capăt zilelor înainte să meargă mai departe în misiunea lor de bază.

Owen se opri brusc, alunecând pe zăpadă şi prinzându-se de capota lungă a Humvee-ului ca să nu cadă. Duddits era în mod clar o cauză pierdută, dar l-ar putea salva pe Henry Devlin. Exista o posibilitate.

Nu! Strigă o parte a minţii lui când porni din nou spre uşa din spate. *Nu, nu ai timp!*

Dar Owen se hotărî să rişte şi să parieze că mai era – să parieze pe întreaga omenire. Poate să mai achite o parte

din ceea ce datora pentru că spărsese platoul soţilor Rapeloew; poate pentru ceea ce făcuse ieri (siluetele acelea cenuşii şi goale stând în jurul navei lor prăbuşite cu braţele ridicate, ca şi când s-ar fi predat); poate doar pentru Henry, care-i spusese că vor fi eroi şi care făcuse încercări strălucite de-a împlini acea promisiune.

Nici urmă de compasiune pentru diavol, gândi el, deschizând dintr-o smucitură uşa din spate. *Nu, domnule, compasiune zero pentru labagiul ăla.*

Duddits era mai aproape de el. Owen îl prinse de gulerul hainei lui groase şi albastre de iarnă şi trase. Duddits căzu într-o parte pe banchetă. Căciula îi pică din cap, scoţând la iveală craniul lui osos şi chel. Henry, cu braţele încă petrecute pe după umerii lui Duddits, căzu o dată cu el, aterizând deasupra lui. Nu i se deschiseră ochii, dar gemu uşor. Owen se aplecă înainte şi şopti pătimaş în urechea lui Henry:

— Nu te ridica. Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, nu te ridica în şezut!

Owen se retrase, trânti uşa, se dădu în spate trei paşi, sprijini patul puştii în şold şi trase o rafală. Geamurile Humvee-ului se albiră ca laptele, apoi cedară şi căzură. Cartuşele goale zăngăniră în jurul picioarelor lui Owen. Păşi în faţă şi se uită prin geamul spulberat pe bancheta din spate. Henry şi cu Duddits încă zăceau acolo, acoperiţi acum cu Saf-T-Glas în aceeaşi măsură în care erau acoperiţi cu sângele lui Duddits, iar lui Owen i se părură cei mai morţi doi oameni pe care-i văzuse în viaţa lui. Owen speră să se grăbească prea tare Kurtz pentru a arunca o privire mai atentă. În orice caz, făcuse tot ce putuse.

Auzi un sunet de metal greu zdruncinat şi rânji. Ăsta era Kurtz, pentru numele lui Dumnezeu – ajunseseră la şanţul unde se împotmolise Subaru-ul. Îşi dorea cu putere ca Freddy şi Kurtz să fi rămas blocaţi în blestematul ăla de şanţ, dar sunetul nu fusese, din nefericire, atât de puternic. Totuşi, dădea de veste în privinţa locului unde se aflau. În

urmă cu un kilometru şi jumătate, cel puţin cu un kilometru şi jumătate. Nu era atât de rău cum crezuse el.

— Destul timp, murmură el, iar asta putea fi adevărat în privinţa lui Kurtz, dar cum rămânea cu celălalt capăt? Unde era Dl Cenuşiu acum?

Ţinând MP5-ul de curea, Owen porni în josul potecii care ducea la Puţul 12.

14

Dl Cenuşiu descoperise un alt sentiment uman neplăcut: panica. Ajunsese până aici – ani lumină prin spaţiu, kilometri întregi prin zăpadă – să fie sabotat de muşchii lui Jonesy, care erau slabi, care-şi ieşiseră din formă şi de capacul de fier al puţului, care era cu mult mai greu decât se aşteptase. Se apăsă pe rangă până ce muşchii spatelui lui Jonesy strigară într-un protest agonic… şi fu recompensat într-un sfârşit cu o clipire scurtă de întuneric de sub marginea ruginită a capacului. Şi cu un sunet scrâşnit când se mişcă puţin – nu mai mult de poate doi sau trei centimetri – deasupra cimentului. Apoi, muşchii de jos ai spatelui lui Jonesy se blocară şi Dl Cenuşiu se împletici în spate câţiva paşi, strigând printre dinţii încleştaţi (graţie imunităţii lui, Jonesy încă mai avea întregul set de dinţi) şi apăsând cu mâinile la baza coloanei vertebrale a lui Jonesy, ca pentru a o împiedica să explodeze.

Lad scoase o serie de scâncete schelălăite. Dl Cenuşiu se uită la el şi observă că lucrurile ajunseseră acum la punctul de răscruce. Deşi încă dormea, abdomenul lui Lad era acum umflat atât de grotesc, încât una dintre labele lui stătea ţeapănă drept în sus. Pielea din partea de jos a stomacului se întinsese pe punctul de-a plesni, iar venele de acolo pulsau cu o viteză cronometrică. Un fir de sânge sclipitor i se scurgea de sub coadă.

Dl Cenuşiu se uită răutăcios la ranga stând în picioare în gaura din capacul de fier. În imaginaţia lui Jonesy, rusoaica fusese o femeie subţirică şi frumoasă, cu păr negru şi cu

ochi negri, tragici. În realitate, credea Dl Cenuşiu, ea trebuie să fi fost masivă şi musculoasă. Cum altfel ar fi putut ea să…

Se auzi o rafală de armă, alarmant de aproape. Dl Cenuşiu suspină adânc şi se uită în jur. Graţie lui Jonesy, îndoiala corosivă a oamenilor făcea şi ea acum parte din machiajul lui şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că s-ar putea să fie oprit – da, chiar şi aici, atât de aproape de atingerea ţelului, încât îl putea *auzi,* sunetul apei curgătoare pornind în excursia ei subpământeană de nouăzeci şi şase de kilometri. Şi singurul lucru care se afla între birum şi restul lumii era o placă circulară de fier care cântărea cincizeci şi cinci de kilograme.

Strigând o litanie subţire şi disperată din înjurăturile lui Beaver, Dl Cenuşiu se avântă în faţă, corpul slăbit al lui Jonesy mişcându-se înainte şi-na-poi pe punctul-pivot defect al şoldului său drept. Unul dintre ei se apropia, cel care se chema Owen şi Dl Cenuşiu nu îndrăznea să creadă că-l va putea convinge pe acest Owen să întoarcă arma împotriva lui însuşi. Cu timpul, cu avantajul elementului surpriză, poate. Acum însă nu avea nici unul, nici celălalt. Iar omul acesta care se apropia fusese antrenat să ucidă; aceasta era meseria lui.

Dl Cenuşiu sări în sus. Se auzi un pocnet, cât se poate de puternic, când şoldul suprasolicitat al lui Jonesy ieşi din încheietura umflată în care se adăpostise până atunci. Dl Cenuşiu aterizã pe rangă cu toată greutatea corpului lui Jonesy. Marginea se ridică din nou şi, de data aceasta, capacul se mişcă aproape treizeci de centimetri pe ciment. Semiluna neagră prin care se aruncase rusoaica apăru din nou. Nu era cine ştie ce semilună, nu mai mult decât un *C* mare delicat, scris cu un stilou de caligraf… dar era destul pentru câine.

Piciorul nu mai putea susţine greutatea lui Jonesy (şi unde *era* Jonesy, totuşi? Tot nu auzise măcar un murmur din

partea gazdei sale încurcă-lume), dar asta nu era o problemă. Se putea descurca acum şi dacă se târa.

Dl Cenuşiu îşi croi în maniera aceasta drum pe podeaua de ciment către locul unde zăcea, dormind, ciobănescul scoţian, îl prinse pe Lad de zgardă şi începu să-l tragă înapoi spre Puţul 12.

15

Galeria Amintirilor – antrepozitul acela vast de cutii – e şi ea pe punctul de-a se nărui. Podeaua tremura ca prinsă de un nesfârşit cutremur minor. Deasupra, tuburile cu neon clipesc, oferind locului un aspect fragmentat, halucinant. În unele locuri, grămezi mari de cutii au căzut, blocând câteva dintre coridoare.

Jonesy fuge cât poate de tare. Se mişcă de la un coridor la altul, croindu-şi drum pur instinctual prin labirintul acesta. Îşi spune în repetate rânduri să ignore blestematul de şold, că el nu e nimic altceva decât o conştiinţă acum, în orice caz, dar la fel de bine ar putea fi un bolnav căruia i s-a amputat un membru şi care încearcă să convingă acel membru să nu mai zvâcnească.

Trece în fugă pe lângă cutii marcate RĂZBOIUL AUTOSTRO-UNGAR şi POLITICA DEPARTAMENTALĂ şi POVEŞTI PENTRU COPII şi CONŢINUTUL DULAPULUI DE LA ETAJ. Sare peste un morman de cutii însemnate CARLA, cade pe piciorul rănit şi strigă de durere. Se prinde de alte cutii (însemnate, acestea, cu GETTYSBURG) ca să se ajute să se ridice şi, într-un sfârşit, vede capătul încăperii ăsteia de depozitare. Slavă Cerului; i se pare că a fugit kilometri întregi.

Uşa e însemnată cu ICU{83} ŞI PĂSTRAŢI TĂCEREA şi INTERZIS VIZITATORILOR FĂRĂ PERMIS DE TRECERE.

Ceea ce e corect; aici l-au dus pe el; aici s-a trezit şi a auzit-o pe vicleana şi bătrâna doamnă Moarte făcându-se că strigă după Marcy.

Jonesy dă buzna pe uşă şi pătrunde într-o altă lume, una pe care o recunoaşte: coridorul vopsit albastru-cu-alb al aripii de reanimare unde încercase să facă primii paşi dureroşi la patru zile după operaţie. Merge şovăielnic cale de doisprezece paşi pe coridorul pardosit cu gresie, aude muzică în sistemul Muzak de amplificare, ceea ce e în mod sigur ceva nepotrivit mediului spitalicesc; deşi volumul e dat pe mic, se pare că melodia le aparţine celor de la Rolling Stones, care cântă „Sympathy for the Devil".

De-abia a reuşit să identifice melodia, când, dintr-o dată, şoldul îi explodează. Jonesy scoate un ţipăt scurt şi cade pe pardoseala cu dale negru-cu-roşu a secţiei de reanimare, chircindu-se. Asta a simţit şi atunci când a fost lovit: o explozie roşie, agonică. Se rostogoleşte neîncetat, uitându-se în sus la neoanele sclipitoare, la difuzoarele circulare din care iese muzica *(„Anastasia screamed in vain"),* muzică dintr-o altă lume, când durerea e atât de intensă, *totul* face parte dintr-o altă lume, durerea transformă într-o umbră nesubstanţială şi într-o batjocură până şi dragostea, acest lucru l-a învăţat în martie şi trebuie să-l înveţe acum din nou. Se rostogoleşte şi se rostogoleşte, cu mâinile încleştate pe şoldul umflat, cu ochii ieşiţi din orbite, cu buzele trase îndărăt într-un rictus mare, iar el ştie ce s-a întâmplat, sigur că da: Dl Cenuşiu. Fiul ăla de căţea de Domn Cenuşiu i-a refracturat şoldul.

Apoi, de departe din cealaltă lume, aude o voce pe care o cunoaşte, vocea unui copil.

Jonesy!

Reverberată, distorsionată… dar nu chiar atât de departe. Nu pe acest coridor, ci pe unul din apropiere. A cui e vocea? A unuia dintre copiii lui? A lui John, poate? Nu…

Jonesy, trebuie să te grăbeşti! Vine să te omoare! Owen vine să te omoare!

Nu ştie cine e Owen, dar ştie a cui e vocea: a lui Henry Devlin. Dar nu e vocea pe care o are acum sau cum era când l-a văzut ultima dată, când pleca la magazinul lui

Gosselin împreună cu Pete; aceasta e vocea lui Henry cel cu care a crescut el, cel care i-a spus lui Richie Grenadeau că-l vor pârî dacă nu se opreşte, că Richie şi prietenii lui nu-l vor prinde niciodată pe Pete, fiindcă Pete fuge ca *vântu-*mpieliţat.

Nu pot! Răspunde el, încă rostogolindu-se pe pardoseală. E conştient că s-a schimbat ceva, că încă se mai schimbă, dar nu şi care este acest lucru. *Nu pot, mi-a rupt şoldul din nou, fiul ăsta de căţea mi-a rupt…*

Apoi îşi dă seama ce se petrecu cu el: *durerea avansează de-a-ndoaselea.* E ca şi când ai privi o casetă video când se derulează înapoi pe imagine – laptele curge în sus dinspre pahar spre sticlă, floarea care ar trebui să-şi deschidă petalele graţie miracolului fotografierii succesive se închide, în schimb.

Motivul e evident când se uită la propriul corp şi când vede haina portocalie pe care o poartă. E cea pe care i-a cumpărat-o mama de la Sears pentru prima sa excursie de vânătoare la Bivuac, excursia în care Henry a vânat o căprioară şi în care l-au omorât cu toţii pe Richie Grenadeau şi pe prietenii lui – i-au omorât cu un vis, poate fără să vrea, dar făcând-o totuşi.

A devenit iarăşi copil, un puşti de paisprezece ani şi nu mai există nici urmă de durere. De ce-ar mai exista? Şoldul nu-i va fi frânt decât peste douăzeci şi trei de ani. Şi, atunci, totul capătă aproape sonor sens în mintea lui: niciodată nu a existat un Domn Cenuşiu, nu cu adevărat; Dl Cenuşiu trăieşte în capcana pentru vise şi niciunde altundeva. Nu e mai real ca durerea din şoldul lui. *Am fost imun,* gândeşte el, ridicându-se. *N-am contractat nici măcar o boabă de virus. Ce trăieşte în mintea mea nu-i chiar o amintire, nu-i aşa ceva, ci o adevărată fantomă din maşinărie. El sunt eu. Sfinte Dumnezeule,* Dl Cenuşiu sunt eu.

Jonesy se ridică în picioare şi o ia la fugă, aproape să-i fugă picioarele de sub el când coteşte după un colţ. Rămâne, totuşi, în picioare; e agil şi rapid cum numai un

băiat de paisprezece ani poate fi şi nu simte pic de durere, pic de durere.

Următorul coridor e unul pe care-l cunoaşte. Se vedea o măsuţă de operaţie cu o ploscă aşezată pe ea. Păşind pe lângă ea, mişcându-se delicat pe nişte picioare subţiri, vede căprioara pe care a văzut-o în ziua aceea în Cambridge, chiar înainte să fie lovit. În jurul gâtului ei catifelat se află o zgardă şi, balansându-se legat de ea asemenea unei amulete supradimensionate se află Magic 8-Ball-ul lui. Jonesy trece sprinten pe lângă căprioară, care se uită la el cu nişte ochi duioşi, surprinşi.

Jonesy!

Mai aproape acum. Foarte aproape.

Jonesy, grăbeşte-te!

Jonesy îşi dublează viteza, picioarele îi zboară, plămânii tineri respiră cu uşurinţă, nu e nici urmă de birus fiindcă e imun, nu e nici urmă de Dl Cenuşiu, nu în *el,* cel puţin, Dl Cenuşiu se află în spital şi acolo a fost dintotdeauna, Dl Cenuşiu e membrul fantomatic pe care continui să-l simţi, cel care poţi jura că încă mai e la locul lui, Dl Cenuşiu e fantoma din maşinărie, o fantomă ţinută în viaţă de aparate, iar aparatura este el.

Mai dă un colţ. Aici sunt trei uşi care stau deschise. Mai departe, lângă a patra uşă, singura care e închisă, stă Henry. Henry are paisprezece ani, ca şi Jonesy; Henry poartă o haină portocalie, ca şi Jonesy. Ochelarii i-au coborât pe nas aşa cum îi coboară mereu şi îl cheamă neliniştit cu degetul.

Grăbeşte-te! Grăbeşte-te, Jonesy! Duddits nu mai rezistă multă vreme! Dacă moare înainte să-l omorâm pe Dl Cenuşiu…

Jonesy i se alătură lui Henry în faţa uşii. Vrea să-şi arunce braţele în jurul lui, să-l îmbrăţişeze, dar nu e timp pentru asta.

E numai vina mea, îi spune lui Henry şi vocea lui e ascuţită aşa cum n-a mai fost de mulţi ani.

Nu-i adevărat, spuse Henry. Se uită la Jonesy cu vechea nerăbdare care i-a uimit pe Jonesy şi pe Pete şi pe Beaver când erau copii – Henry păruse întotdeauna a fi mult mai înaintea lor, întotdeauna pe punctul de-a porni spre viitor şi de-a-i lăsa pe ei în urmă. Ei au avut mereu sentimentul că-l ţin în loc.

Dar…

Ai putea la fel de bine să spui că Duddits l-a ucis pe Richie Grenadeau şi că noi am fost complicii lui. El a fost ceea ce a fost, Jonesy şi ne-a făcut pe noi ceea ce suntem… dar n-a făcut-o intenţionat. Doar atât a ştiut face ca să-şi lege şireturile intenţionat, nu ştii atâta lucru?

Iar Jonesy gândeşte: *A 'uţ e? A 'uţ di 'as?*

Henry… Duddits e…

Rezistă pentru noi, Jonesy, ţi-am spus. Ne ţine pe noi la un loc.

În capcana pentru vise.

Aşa e. Aşa că, avem de gând să stăm aici şi să ne certăm în hol în vreme ce lumea se duce pe gârlă sau avem de gând să…

Avem de gând să-l omorâm pe fiul ăla de căţea, spune Jonesy şi întinde mâna spre clanţă. Deasupra ei se află un însemn care spune NU EXISTĂ NICI O INFECŢIE AICI, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI şi dintr-o dată observă amândouă înţelesurile amare ale acestor cuvinte. Seamănă cu una din acele iluzii optice din desenele lui Escher. Uită-te la el dintr-un anume unghi şi vezi adevărul. Uită-te la el dintr-un alt unghi şi vezi cea mai monstruoasă minciună din univers.

Capcana pentru vise, gândeşte Jonesy şi răsuceşte clanţa.

Camera din spatele uşii e împărăţia birusului, o junglă de coşmar năpădită de plante târâtoare şi de cârcei de viţă-de-vie şi de liane împletite la un loc în fuioare de culoarea sângelui. Aerul e încărcat de mirosul de sulf şi de alcool etilic înţepător, de mirosul lichidului de pornire pulverizat deasupra unui carburator îndărătnic într-o dimineaţă de

ianuarie, cu temperaturi sub zero grade. Cel puţin nu trebuie să-şi facă probleme şi din privinţa nevăstuicilor de căcat, nu aici; acelea se află pe o altă parte a capcanei pentru vise, într-un alt loc şi într-un alt timp. Birumul e problema lui Lad acum; el e un ciobănesc scoţian cu un viitor foarte incert.

Televizorul e pornit şi, deşi ecranul e acoperit de birus, răzbate o imagine alb-negru fantomatică. Un bărbat târâie cadavrul unui câine de-a lungul unei podele de ciment. Prăfuit şi presărat cu frunze tomnatice moarte, seamănă cu un mormânt dintr-una din peliculele de groază ale anilor cincizeci, care încă-i mai plac lui Jonesy să le urmărească la aparatul său video. Dar acesta nu e un mormânt; e năpădit de sunetul cavernos al apei curgătoare.

În mijlocul pardoselii se află un capac rotund şi ruginit cu iniţialele DRAM ştampilate pe el: Departamentul pentru Rezerva de Apă din Massachusetts. Chiar şi prin pelicula roşietică de pe ecranul televizorului, literele acestea ies în evidenţă. Sigur că ies. Pentru Dl Cenuşiu – care a murit ca fiinţă biologică la Bivuac – ele semnifică totul.

Ele înseamnă, cât se poate de propriu, întreaga lume.

Capacul puţului a fost parţial împins într-o parte, creând o formă de semilună umplută cu întuneric profund. Bărbatul care târâie câinele e el însuşi, îşi dă seama Jonesy, iar câinele nu e chiar mort. Lasă o dâră de sânge roz-spumos în urmă, pe ciment, iar labele din spate îi tremură. Aproape că pedalează.

Lasă filmul, aproape că mârâie Henry, iar Jonesy îşi îndreaptă atenţia spre silueta din pat, fiinţa cenuşie cu cearşaful presărat cu birus tras până sus deasupra pieptului, care e o bucată de carne cenuşie fără pori, fără păr şi fără sfârcuri. Deşi nu poate vedea acum din pricina cearşafului, Jonesy ştie că nu are nici buric, fiindcă fiinţa aceasta nu s-a născut. E imaginea pe care şi-a format-o orice copil despre extratereştri, e zămislită direct din partea subconştientă a minţilor celor care au intrat primii

în contact cu birumul. N-au existat niciodată sub formă de creaturi palpabile, extratereştri, ET. Cenuşiii ca fiinţe palpabile au fost dintotdeauna creaţii ale imaginaţiei umane, scoase din capcana pentru vise, iar faptul că ştie acest lucru îi oferă lui Jonesy un dram de uşurare. Nu e singurul care s-a lăsat prostit. Are măcar consolarea aceasta.

Şi-l mai mulţumeşte încă un lucru: privirea din ochii aceia negri, nesuferiţi. Teama.

16

— Am pus piedica şi am armat, spuse Freddy tăcut, oprind maşina în spatele Humvee-ului pe care-l urmăriseră toţi aceşti kilometri.

— Remarcabil, spuse Kurtz. Cercetează acel HMW. Te acopăr eu.

— Bine.

Freddy se uită la Perlmutter, a cărui burtă se umfla din nou, apoi se uită la Hummer-ul lui Owen. Motivul acelor focuri de armă pe care le auziseră mai devreme era acum limpede: Hummer-ul fusese ciuruit destul de sănătos. Singura întrebare la care mai rămânea să răspundă era cine fusese de partea receptoare şi cine de cea emiţătoare. Urme de paşi se îndepărtau de Hummer, devenind din ce în ce mai indistincte datorită căderii abundente de zăpadă, dar pentru moment erau suficient de vizibile să poată fi cercetate. O singură pereche de urme. Bocanci. Owen, probabil.

— Haide, Freddy!

Freddy coborî în ninsoare. Kurtz alunecă în spatele lui şi Freddy îl auzi armându-şi pistolul. Se bizuia doar pe el. Ei bine, poate că ăsta era un lucru bun; se pricepea să-l mânuiască, fără îndoială.

Freddy simţi pentru o clipă un fior rece trecându-i în jos pe coloana vertebrală, ca şi când acolo ar fi ţinut Kurtz

aţintit pistolul. Chiar acolo. Dar asta era ridicol, nu-i aşa? Owen, da, dar Owen era altfel. Owen trecuse de linie.

Freddy se grăbi spre Hummer; se aplecă, ţinând carabina la nivelul pieptului. Nu-i plăcea să-l ştie pe Kurtz în spatele lui, ăsta era un lucru de netăgăduit. Nu, nu-i plăcea chiar deloc.

17

Când cei doi băieţi avansează pe patul înţesat de birus, Dl Cenuşiu începe să apese butonul URGENŢĂ în mod repetat, dar nimic nu se întâmplă. *Cred că mecanismul e sugrumat de birus,* gândeşte Jonesy. *Păcat, D-le Cenuşiu – păcat pentru tine.* Se uită în sus la televizor şi vede că dublul lui din film a reuşit să tragă câinele lângă buza puţului. Poate că, totuşi, nu mai au timp; poate că mai au. Nu au cum să-şi dea seama. Roata încă se mai învârte.

Bună, D-le Cenuşiu, mi-am dorit atât de tare să te întâlnesc, îi spuse Henry. În timp ce vorbeşte, ia perna pătată cu birus de sub capul mic, fără urechi al D-lui Cenuşiu. Dl Cenuşiu încearcă să se răsucească spre partea cealaltă a patului, dar Jonesy îl ţine în loc, prinzând de braţele subţiri ca ale unui copil ale extraterestrului. Pielea de sub degetele lui nu e nici caldă, nici rece. Nici nu pare a fi măcar piele, nu cu adevărat. Pare a fi…

Pare a fi nimic, gândeşte el. *Pare a fi un vis.*

D-le Cenuşiu? Întrebă Henry. *Aşa urăm noi bun venit pe planeta Pământ.* Şi aşază perna peste faţa D-lui Cenuşiu.

Sub mâinile lui Jonesy, Dl Cenuşiu începe să se lupte şi să se agite. Undeva, un monitor începe să bipăie frenetic, ca şi când creatura asta chiar ar avea inimă, iar acum aceasta s-a oprit din pulsat.

Jonesy se uită la monstrul muribund şi-şi doreşte doar ca totul să se termine.

18

Dl Cenuşiu duse câinele de partea puţului pe care o descoperise parţial. Prin semicercul îngust şi negru se auzea curgerea cavernoasă şi constantă a apei şi se simţea o adiere umedă şi rece de aer.

De s-ar sfârşi de tot, când s-a făcut, mai bine-i cât mai grabnic să se facă[{84}] – aceasta dintr-o cutie însemnată SHAKESPEARE. Labele din spate ale câinelui pedalau cu viteză, iar Dl Cenuşiu auzea sunetul lichid al cărnii fiind sfâşiată când birumul se împingea cu un capăt şi cu celălalt ronţăia, creându-şi drum cu forţa spre afară. Sub coada câinelui, ciripitul începuse să se audă, sunetul produs de-o maimuţă furioasă. Trebuia să-l arunce în puţ înainte să apuce să iasă; nu era absolut necesar să se nască în apă, dar şansele de supravieţuire ar fi mai mari dacă s-ar naşte aşa.

Dl Cenuşiu încercă să îndese capul câinelui în spaţiul dintre capac şi ciment şi nu reuşi. Gâtul se îndoi şi botul rânjit şi lipsit de simţuri al câinelui se ridică. Deşi încă dormea (sau poate că acum îşi pierduse cunoştinţa), începu să scoată o serie de lătrături slabe, gâtuite.

Şi nu voia să intre prin crăpătură.

— *Trage-mi-o, Freddy!* Strigă Dl Cenuşiu. Deabia dacă era acum conştient de durerea cu colţi din şoldul lui Jonesy, cu siguranţă nu era conştient că faţa lui Jonesy era încordată şi palidă, că ochii lui căprui erau plini de lacrimi de frustrare şi efort. *Era* conştient – îngrozitor de conştient – că se petrecea ceva. *Se petrece pe la spatele meu,* s-ar fi exprimat Jonesy. Şi cine altcineva putea fi? Cine altcineva în afară de Jonesy, gazda lui îndărătnică?

— *Să TE fut!* Strigă către blestematul ăla de câine nesuferit, încăpăţânat, doar cu puţin prea mare. *O să treci, mă auzi? MA AU…*

Cuvintele i se opriră în gât. Dintr-o dată, nu mai putea ţipa, deşi asta-şi dorea cu ardoare; cât de mult îi plăcea să ţipe şi să lovească cu pumnul în diverse lucruri (până şi într-

un câine muribund şi gravid)! Dintr-o dată, nu mai putea *respira,* d-apoi să mai ţipe. Ce-i făcea Jonesy?

Nu se aşteptă la vreun răspuns, dar primi unul – vocea unui străin, o voce plină de o furie reţinută: *Aşa urăm noi bun venit pe planeta Pământ.*

19

Mâinile cu trei degete fluturânde ale fiinţei cenuşii din patul de spital se ridică şi chiar reuşesc să dea la o parte perna pentru o clipă. Ochii negri de pe faţa altfel lipsită de orice trăsătură sunt plini de teamă şi de furie. Se luptă după aer. Având în vedere că de fapt nu există – nici măcar în mintea lui Jonesy, cel puţin ca artefact palpabil – luptă cu îndârjire pentru a-şi păstra viaţa. Henry nu-l poate compătimi, dar îl înţelege. Vrea ceea ce vrea şi Jonesy, ceea ce vrea şi Duddits… ceea ce şi Henry însuşi vrea, pentru că, în ciuda tuturor gândurilor sale negre, continuase cumva inima lui să nu mai pulseze? Continuase ficatul lui să nu-i mai spele sângele? Renunţase cumva corpul lui să mai ducă războaiele lui nevăzute împotriva a orice, de la o banală răceală, la cancer şi până la birusul însuşi? Corpul fie e prost, fie e incredibil de deştept, dar în ambele cazuri este scutit de îngrozitoarea vrăjitorie care e procesul intelectual; nu ştie decât cum să-şi păstreze pământul şi cum să se lupte până ce nu mai poate lupta. Dacă Dl Cenuşiu a fost vreodată cumva mai altfel, acum nu mai e altfel deloc. Acum vrea să trăiască.

Dar nu cred că o să şi faci asta, spune Henry pe o voce calmă, aproape tămăduitoare. *Nu prea cred asta, prietenul meu.* Şi aşază iarăşi perna peste faţa D-lui Cenuşiu.

20

Gâtul D-lui Cenuşiu se deschise. Luă o gură din aerul rece din adăpostul pentru puţ… două… după care gâtul i se închise din nou. Îl înăbuşeau, îl sufocau, îl omorau.

Nu!! Pupă-mi aşezătoarea! Pupă-mi aşezătoarea mea blestemată! NU PUTEŢI FACE ASTA!

Trase câinele înapoi şi-l întoarse cu partea cealaltă în faţă; era ca şi când ai urmări un om care deja a pierdut avionul încercând să facă o ultimă haină voluminoasă să intre în valiză.

Va trece în felul acesta, gândi el.

Da. Va trece. Chiar dacă va trebui să golească stomacul umflat al câinelui cu mâinile lui Jonesy şi să elibereze birumul. Într-un fel sau altul, vietatea aceea blestemată *va* trece.

Cu faţa umflată, cu ochii ieşiţi din orbite, cu răsuflarea tăiată, o singură venă groasă umflându-se în mijlocul frunţii lui Jonesy, Dl Cenuşiu îl împinse pe Lad mai adânc în crăpătură şi apoi începu să izbească pieptul câinelui cu pumnii lui Jonesy.

Treci, blestemat să fii, treci.

TRECI!

21

Freddy Johnson aţinti carabina înăuntrul Hummer-ului abandonat, în vreme ce Kurtz, poziţionat viclean în spatele lui (în felul acesta se repeta tactica atacului asupra navei omuleţilor cenuşii), aştepta să vadă cum vor evolua lucrurile.

— Doi ţipi, şefu'. Se pare că Owen s-a hotărât să arunce gunoiul înainte s-o ia la picior.

— Sunt morţi?

— Mie mi se par destul de morţi. Trebuie să fie Devlin şi celălalt, cel pentru care s-au oprit din drum.

Kurtz veni lângă Freddy, aruncă o privire furtivă prin geamul spart şi dădu din cap. Şi lui i se păreau destul de morţi, două cârtiţe albe stând îmbrăţişate pe bancheta din spate, acoperite de sânge şi cioburi de sticlă. Ridică pistolul ca să se asigure – câte un glonţ în capul fiecăruia nu putea face rău cuiva – apoi îl coborî la loc. Poate că Owen nu

auzise zgomotul motorului lor. Ninsoarea era incredibil de densă şi de moale, o prelată izolatoare fonic, iar acest lucru era foarte posibil. Dar ar auzi împuşcăturile. Se întoarse în schimb către cărare.

— Deschide drumul, bătrâne şi ai grijă pe unde calci – pare alunecos. S-ar putea să mai beneficiem de elementul surpriză. Cred că trebuie să ţinem cont încă de asta, tu nu crezi?

Freddy aprobă din cap.

Kurtz zâmbi. Îi transformă faţa în cea a unei tigve.

— Cu puţin noroc, bătrâne, Owen Underhill va fi în iad înainte chiar să-şi dea seama că a murit.

22

Telecomanda de la televizor, un dreptunghi de plastic negru acoperit cu birus, se află pe noptiera D-lui Cenuşiu. Jonesy o apucă. Pe un ton care seamănă ciudat de mult cu a lui Beaver, spuse: „Băgami-aş picioru'n porcăria asta" şi o izbeşte cât de tare poate de marginea mesei, asemenea unui om care sparge coaja unui ou fiert tare. Telecomanda se sparge, aruncându-şi bateriile şi lăsându-l pe Jonesy în mână cu o baghetă de plastic ştirbită. Îşi vâră mâna sub perna pe care Henry o ţinea deasupra feţei schimonosite a fiinţei. Ezită pentru o clipă, amintindu-şi prima întâlnire cu Dl Cenuşiu – *singura* lor întâlnire. Clanţa uşii de la baie rămânându-i în mână când se rupsese tija. Senzaţia de întuneric cauzat de umbra creaturii coborând asupra lui. Atunci fusese cât se poate de reală, reală ca trandafirii, reală ca picăturile de ploaie. Jonesy se întorsese şi-l văzuse… o văzuse… orice-ar fi fost Dl Cenuşiu înainte să devină Dl Cenuşiu… stând acolo în picioare, în camera principală. Materia a o sută de filme şi documentare despre „mistere fără explicaţie", doar că mai bătrân. Bătrân şi bolnav. Pregătit chiar de atunci pentru patul acesta de spital din Secţia de Reanimare. *Marcy,* spusese el, smulgând cuvântul direct din mintea lui Jonesy.

Extrăgându-l asemenea unui dop de sticlă. Făcând o gaură prin care să poată intra. Apoi explodase asemenea unei pocnitori în Ajun de An Nou, împroşcând birus în loc de confeti şi…

… şi restul mi l-am imaginat eu. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa? Doar un alt caz de schizofrenie intergalactică. În esenţă, asta s-a întâmplat.

Jonesy! Strigă Henry. *Dacă ai de gând s-o faci, atunci fa-o!*

Uite că vine, D-le Cenuşiu, gândeşte Jonesy. *Pregăteşte-te pentru ea. Fiindcă răzbunarea-i…*

23

Dl Cenuşiu îndesase corpul lui Lad până la jumătate în crăpătură, când vocea lui Jonesy îi umplu capul.

Uite că vine, D-le Cenuşiu. Pregăteşte-te pentru ea. Fiindcă răzbunarea-i o curvă.

Simţi o durere ca de sfâşiere pe la mijlocul gâtului lui Jonesy. Dl Cenuşiu ridică mâinile lui Jonesy, scoţând o serie de grohăituri strangulate care nu puteră dobândi tocmai statutul de strigăte. Nu simţi pielea ţepoasă, necrăpată a gâtului lui Jonesy, ci propria sa carne încreţită. Ceea ce simţea mai puternic era o neîncredere şocată: fu ultimul dintre sentimentele lui Jonesy din care se mai adăpă. *Nu se poate ca asta să aibă loc.* Întotdeauna veneau cu navele celor bătrâni, ale acelor artefacte; întotdeauna îşi ridicau braţele a predare; *întotdeauna căştigau.* Nu se putea ca asta să aibă loc.

Şi, totuşi, cumva, avea loc.

Conştiinţa de sine a birumului nu păli, ci mai degrabă se dezintegră. Murea, entitatea cândva cunoscută sub numele de Dl Cenuşiu regresă la stadiul său iniţial. Când *el* deveni *ea,* fiinţa (şi chiar înainte ca *ea* să devină *nimic),* Dl Cenuşiu lovi câinele o ultimă dată cu piciorul, plin de ură. Acesta se adânci în crăpătură… totuşi, încă nu destul de mult să treacă de partea cealaltă.

Ultimul gând, purtând ştampila lui Jonesy, al birumului fu: *Ar fi trebuit să-i urmez sfatul. Ar fi trebuit să mă na…*

24

Jonesy trece capătul tăios al telecomenzii peste gâtul gol şi guşat al D-lui Cenuşiu. Gâtul se deschide asemenea unei guri şi un nor de materie roşie-portocalie iese afară, dând aerului culoarea sângelui înainte să se aşeze pe plapumă într-o ploaie de praf şi puf.

Corpul D-lui Cenuşiu se smuceşte o dată, ca electrocutat, sub mâinile lui Jonesy şi ale lui Henry. Apoi se zbârceşte asemenea visului care-a fost dintotdeauna şi devine ceva familiar. Pentru o clipă, Jonesy nu poate face legătura, apoi îşi dă seama. Rămăşiţele D-lui Cenuşiu seamănă cu unul dintre prezervativele pe care le-au văzut ei pe podeaua biroului părăsit de la depozitul Fraţilor Tracker.

E…

… mort! Vrea să încheie Jonesy, dar apoi îl străbate un îngrozitor fulger de durere. Nu şoldul de data aceasta, ci capul. Şi gâtul. Dintr-o dată, la gât poartă parcă un colier de foc. Iar întreaga încăpere e transparentă, blestemat să fie dacă nu e aşa. Se uită prin perete la adăpostul pentru puţ, unde câinele îndesat în crăpătură dă naştere unei creaturi josnice, roşii, care parcă e o corcire dintre o nevăstuică şi un imens vierme îmbibat în sânge. Ştie foarte bine ce este: unul dintre birumi.

Muiat în sânge şi rahat şi în rămăşiţele propriei placente, cu ochii ei negri lipsiţi de inteligenţă *(sunt ochii* lui, gândeşte Jonesy, *ochii D-lui Cenuşiu),* se naşte în faţa ochilor lui, îşi întinde corpul spre lumea exterioară, încearcă să iasă la libertate, dorind să cadă în întunecime, spre sunetul apei curgând.

Jonesy se uită la Henry.

Henry se uită la el.

Pentru o singură clipă, ochii lor tineri şi înfioraţi se întâlnesc… şi, în acelaşi timp, *ei* dispar.

Duddits, spune Henry. Vocea lui vine de foarte de departe. *Duddits ne părăseşte. Jonesy…*

Rămas bun. Poate că Henry vrea să spună rămas bun. Înainte s-o poată face, dispar amândoi.

25

Pentru un moment există o senzaţie de vertij când Jonesy nu se află cu precizie în nici un loc, o senzaţie de deconectare extremă. El crezu că poate e vorba de moarte, că se omorâse şi pe el o dată cu Dl Cenuşiu – că-şi tăiase singur gâtul, după cum se spunea.

Durerea fu cea care-l aduse înapoi în simţuri. Nu durerea din gât, aceea dispăruse şi putea respira din nou – auzea aerul intrând şi ieşind din el în suspine adânci şi uscate. Nu, durerea aceasta era o cunoştinţă veche. Era durerea din şold. Îl cuprinse şi-l aruncă înapoi în lumea care gravita în jurul axei sale umflate, ţiuind pulsatil, făcându-l să se învârtă asemenea unei mingi în jurul stâlpului de care este legată. Sub genunchii lui se afla ciment, mâinile lui erau pline de blană şi auzea un ciripit inuman. *Cel puţin partea asta e reală,* gândi el. *Partea asta e în afara capcanei pentru vise.*

Ciripitul ăla insuportabil.

Jonesy văzu vietatea-nevăstuică atârnând acum în întuneric, legată de lumea de sus doar de coada ei, care nu ieşise încă pe de-a-ntregul din câine. Jonesy plonjă înainte şi-şi împreună mâinile peste mijlocul ei alunecos, instabil, chiar în momentul în care ieşi cu totul.

Se balansă în spate, şoldul beteag pulsându-i, ţinând vietatea zvârcolitoare, chelălăitoare deasupra capului asemenea unui personaj de circ ţinând un boa constrictor. Biciuia înainte şi înapoi, dinţii muşcau în aer, îndoindu-şi corpul pe spate, încercând să ajungă la încheietura mâinii lui Jonesy şi muşcându-i în schimb mâneca dreaptă de la canadiană, sfârtecând-o şi lăsând să cadă pe podea mănunchiuri de umplutură albă, uşoare ca pana.

Jonesy pivotă din şoldul lui chinuit şi văzu un bărbat încadrat în fereastra spartă prin care intrase înăuntru Dl Cenuşiu. Nou-venitul, cu faţa lungă a surpriză, era îmbrăcat într-o canadiană de camuflaj şi ţinea o armă în mână.

Jonesy azvârli nevăstuica atât de tare cât putu, care nu era cine ştie ce. Zbură aproape trei metri şi jumătate, ateriză cu o bubuitură apoasă pe podeaua acoperită de frunze şi începu imediat să şerpuiască înapoi către puţ. Cadavrul câinelui bloca o parte din crăpătură, dar nu suficient de mult. Mai era destul loc.

— *Împuşc-o!* Strigă Jonesy spre bărbatul cu arma. *Pentru numele lui Dumnezeu, împuşc-o înainte să ajungă în apă!*

Dar bărbatul de la fereastră nu făcu nimic. Ultima speranţă de supravieţuire a omenirii stătea acolo cu gura larg deschisă.

26

Owen pur şi simplu nu putea crede ceea ce vedea. Un fel de vietate roşie, o nevăstuică mutant fără picioare. Să auzi despre asemenea lucruri era o chestie; chiar să *vezi* una era cu totul altceva. Viermuia către gaura din mijlocul podelei. Un câine cu labele înţepenite, îndreptate în sus ca pentru a se preda era îndesat acolo.

Bărbatul – trebuia să fie Jonesy Tifoidul – striga la el să împuşte vietatea, dar braţele lui Owen nu voiau să se ridice. Păreau că sunt îmbrăcate în plumb. Vietatea avea să scape; la urma urmei, asta se şi întâmplase, ceea ce sperase el să prevină avea să se întâmple acum chiar în faţa lui. Era ca şi când s-ar fi aflat în iad.

O privi zbătându-se să înainteze, scoţând un sunet sâcâitor de maimuţă pe care părea că-l percepe în mijlocul capului; îl privi pe Jonesy săltând cu o stângăcie disperată, sperând s-o prindă sau, cel puţin, să-i blocheze calea. Nu avea să meargă. Îi stătea câinele în cale.

Owen comandă încă o dată braţelor să ridice arma şi s-o îndrepte spre vietate, dar nu se întâmplă nimic. MP5-ul ar fi

putut la fel de bine fi într-un alt univers. Va lăsa vietatea să scape. Avea să stea aici ca un stâlp şi s-o lase să scape. Dumnezeu să-l ajute.

Dumnezeu să-i ajute pe ei toţi.

27

Henry se ridică pe bancheta din spate a Humvee-ului, uluit. Avea ceva în păr. Se scutură, încă simţindu-se prins în visul cu spitalul *(doar că acela nu a fost un vis,* gândi el), apoi o înţepătură dureroasă îl aduse în ceva apropiat cu realitatea. Era vorba de sticlă. Părul lui era plin de sticlă. Alte cioburi, cioburi de Saf-T-Glas, acopereau bancheta. Şi pe Duddits.

— Dud?

Inutil, desigur. Duddits murise. Trebuie să fi murit. Îşi salvase ultimele forţe să-i aducă pe Jonesy şi pe Henry la un loc, în acea cameră de spital.

Dar Duddits gemu. Ochii lui se deschiseră şi, uitându-se în ei, Henry fu adus complet înapoi la acest capăt de drum înzăpezit. Ochii lui Duddits era nişte zerouri roşii, sângerii, ochii unei sibile.

— *Ooby!* Strigă Duddits. Mâinile lui se ridicară şi făcură un uşor gest de ţintire, ca şi când ar fi ţinut o armă în ele. *Ooby-Doo! Aem teabă e făut acu'!*

De undeva dinainte, din străfundul pădurii, două focuri de armă veniră ca răspuns. O pauză, apoi o un al treilea.

— Dud? Şopti Henry. Duddits?

Duddits îl văzu. Îl văzu chiar şi prin ochii lui însângeraţi. Henry mai mult simţi acest lucru; pentru o clipă, chiar se văzu *pe sine* prin ochii lui Duddits. Era ca şi când te-ai uita într-o oglindă fermecată. Îl văzu pe Henry cel care fusese el: un puşti privind lumea prin nişte ochelari cu rame de corn, care erau prea mari pentru faţa lui şi care-i alunecau mereu spre vârful nasului. Simţi dragostea pe care i-o purta Duddits, un sentiment simplu, esenţial, nemânjit de îndoială sau egoism, sau chiar de recunoştinţă. Henry îl luă pe

Duddits în braţe şi, când simţi cât de uşor era corpul vechiului său prieten, Henry începu să plângă.

— Tu ai fost norocosul, amice, spuse el şi-şi dori ca Beaver să fi fost acolo. Beaver ar fi făcut ceea ce el nu putea; Beav l-ar fi putut adormi pe Duddits cu un cântec. Tu ai fost întotdeauna norocosul, asta cred eu.

— Ennie, spuse Duddits şi-i atinse lui Henry obrazul cu o mână. Zâmbea şi ultimele lui cuvinte fură perfect clare: Te iubesc, Ennie.

28

Două împuşcături tunară înaintea lor – focuri de carabină. Şi nici foarte departe. Kurtz se opri. Freddy era înaintea lui cu vreo şase metri, stând lângă un însemn pe care Kurtz de-abia reuşea să-l citească: PESCUITUL ABSOLUT INTERZIS LA CLĂDIREA PUŢULUI.

O a treia împuşcătură, apoi tăcere.

— Şefu'? Murmură Freddy. E un soi de clădire în faţă.

— Mai vezi altceva?

Freddy scutură din cap.

Kurtz i se alătură, amuzat chiar şi acum de uşoara tresărire pe care o avea Freddy când îşi aşeza el mâna pe umărul lui. Şi avea dreptate să tresară. Dacă Abe Kurtz supravieţuia viitoarelor cincisprezece-douăzeci de minute, avea intenţia să meargă mai departe singur în orice bravă lume nouă îl aştepta. Nu avea nevoie de nimeni care să-l încetinească; nu avea nevoie de nici un martor al acestei ultime acţiuni de gherilă. Şi, deşi s-ar putea să suspecteze ceva, Freddy nu putea şti sigur nimic. Păcat că dispăruse telepatia. Păcat pentru Freddy.

— Se pare că Owen a găsit pe altcineva pe care să-l omoare.

Kurtz vorbi încet în urechea lui Freddy, care încă mai adăpostea câteva fire de Ripley, acum albe şi moarte.

— Mergem să-l prindem?

— Dumnezeule, nu, replică Kurtz. Alungă gândul. Cred că a sosit timpul – cu regret, cum vine întotdeauna – când trebuie să părăsim cărarea, bătrâne. Să ne amestecăm printre copaci. Să vedem cine rămâne pe loc şi cine se întoarce. Dacă se întoarce careva. Îi acordăm zece minute, ce zici? Cred că zece minute sunt mai mult decât suficiente.

29

Cuvintele care-i umpleau lui Owen Underhill mintea nu aveau sens, dar era inconfundabile: *Scooby! Scooby-Doo! Avem treabă de făcut acu'!*

Carabina se ridică. Nu el făcu asta, dar, când îl părăsi forţa care ridicase arma, Owen reuşi să preia ştafeta fără probleme. Comută butonul selector al armei de pe auto pe foc-cu-foc, ochi şi apăsă trăgaciul de două ori. Primul cartuş rată, lovind cimentul din faţa nevăstuicii şi ricoşând. Bucăţi de ciment zburară în lături. Vietatea se retrase, se întoarse, îl văzu şi-şi dezgoli gura plină de dinţi subţiri ca acele.

— Aşa-i, frumoaso, spuse Owen. Zâmbeşte în obiectiv.

Al doilea glonţ trecu exact prin rânjetul mucalit al nevăstuicii. Aceasta se răsturnă pe spate, se lovi de peretele adăpostului pentru puţ, apoi căzu pe ciment. Totuşi, chiar şi cu rudimentul de cap spulberat, instinctele îi rămaseră. Începu să se târască încet înainte, din nou. Owen ochi şi, când fixă ţinta, se gândi la soţii Rapeloew, Dick şi Irene. Doi oameni cumsecade. Doi vecini buni. Dacă aveai nevoie de o cană de zahăr sau de un pahar de lapte (sau de un umăr pe care să plângi, dacă tot veni vorba), puteai întotdeauna să mergi vizavi şi să-ţi rezolvi problema. *Au spus că a luat-o razna!* Îi strigase domnul Rapeloew, doar că Owen crezuse că spusese *barza.* Copiii înţelegeau totul anapoda.

Aşa că asta era pentru cei doi Ropeloew. Şi pentru puştiul care pricepea mereu totul anapoda.

Owen trase a treia oară. Glonţul nimeri birumul la mijloc şi-l rupse în două. Bucăţile zdrenţuite se zvârcoliră… se zvârcoliră… rămaseră nemişcate.

O dată afacerea asta încheiată, Owen îşi legănă carabina într-un arc scurt. De data aceasta îşi fixă ţinta în mijlocul frunţii lui Gary Jones.

Jonesy se uită fără să clipească înapoi la el. Owen era obosit – aproape de moarte, aşa i se părea lui – dar tipul ăsta părea că trecuse demult de punctul acesta. Jonesy îşi ridică mâinile goale.

— Nu ai nici un motiv să mă crezi, spuse el, dar Dl Cenuşiu e mort. I-am tăiat gâtul în vreme ce Henry ţinea o pernă apăsată peste faţa lui – a fost ceva scos parcă din *Naşul.*

— Chiar aşa, spuse Owen. Nu se auzi nici un fel de inflexiune în vocea lui. Şi unde, cu exactitate, ai dus la capăt această execuţie?

— Într-un Spital General din Massachusetts al minţii, spuse Jonesy. Scoase apoi cel mai sănătos râset pe care-l auzise Owen în viaţa lui. Un spital prin care căprioarele se plimbă-n voie şi în care singurul program de televiziune e un film intitulat *Compasiune pentru Diavol.*

Owen tresări puţin la auzul acestui titlu.

— Împuşcă-mă dacă trebuie, soldat. Am salvat lumea – cu un pic de ajutor în prelungiri din partea ta, recunosc asta şi singur. Ai putea la fel de bine să-mi răsplăteşti serviciile în metoda tradiţională. De asemenea, bastardul mi-a rupt la loc şoldul. Un mic cadou de despărţire din partea omuleţului care n-a existat niciodată. Durerea e… Jonesy îşi dezgoli dinţii. E foarte cuprinzătoare.

Owen ţinu arma în poziţie pentru încă o clipă, apoi o coborî.

— O să supravieţuieşti, spuse el.

Jonesy căzu pe spate, aterizând pe coate, gemu, îşi mută greutatea cât putu mai mult pe partea care nu-l durea.

— Duddits e mort. Făcea mai mult decât noi amândoi luaţi la un loc – chiar mai mult – şi acum e mort. Îşi acoperi ochii pentru o clipă, apoi îşi lăsă braţele să cadă. Omule, ce mai curvăsărie e toată treaba asta. Aşa i-ar fi spus Beaver, o

curvăsărie generală. Asta e la opusul curveseliei, înţelegi, ceea ce în Beaver-ezăînseamnă o distracţie pe cinste, probabil, dar nu neapărat de natură sexuală.

Owen habar nu avea despre ce vorbea bărbatul ăsta; probabil delira.

— Poate că Duddits e mort, dar Henry nu e. Mai sunt nişte oameni pe urmele noastre, Jonesy. Oameni răi. Îi auzi? Ştii unde sunt?

Întins pe podeaua rece, acoperită de frunze, Jonesy îşi scuturăcapul.

— M-am întors la doar cele cinci simţuri standard, mă tem. ESP-ul a dispărut cu totul. Grecii pot fi cei care să aducă darurile, dar cei care le dau cu adevărat sunt indienii. Râse. Iisuse, mi-aş putea pierde slujba pentru o glumă ca asta. Eşti sigur că nu vrei pur şi simplu să mă împuşti?

Owen nu-i acordă mai multă atenţie bărbatului acesta decât acordă diferenţelor semantice dintre curvăsărie şi curveselie. Kurtz se apropia, aceasta era problema cu care trebuia să se confrunte acum. Nu-l auzise sosind, dar s-ar putea să-l fi omis. Ninsoarea cădea suficient de deasă încât să înmoaie totul, cu excepţia sunetelor puternice. Focurile de armă, de pildă.

— Trebuie să mă întorc la drum, spuse el. Tu rămâi aici.

— Am de ales? Întrebă Jonesy şi închise ochii. Omule, mi-aş dori să mă pot întoarce la micuţul şi călduţul meu birou. N-am crezut niciodată că voi spune asta, însă iată c-am spus-o.

Owen se întoarse şi coborî scările, cât pe ce să alunece, dar ţinându-se totuşi în picioare. Scrută pădurea de ambele părţi ale potecii, dar nu foarte intens. Dacă Freddy şi Kurtz erau ascunşi acolo, aşteptând undeva pe intervalul dintre aici şi Hummer, se îndoia că-i va vedea la timp să mai reacţioneze cumva. Poate că le va vedea urmele paşilor, dar atunci va fi deja atât de aproape de ei încât ei vor fi *ultimul* lucru pe care-l va mai vedea. Trebuia să spere că avea încă

un avans faţă de ei, asta era tot ce putea face. Trebuia să se încreadă în vechiul noroc chior şi de ce n-ar face asta? Se găsise des în situaţii limită, iar norocul chior îl scosese întotdeauna la liman. Poate că va face asta şi acu…

Primul glonţ îl nimeri în stomac, dându-l pe spate şi oferind spatelui hainei lui o formă de clopot. Se opinti, încercând să rămână în picioare, încercând, de asemenea, să nu scape MP5-ul. Nu simţi deloc durerea, avu doar sentimentul că fusese lovit în plexul solar cu o mănuşă de box mare aflată pe mâna unui oponent răuvoitor. Al doilea glonţ îi mângâie obrazul, producându-i o usturime ca de spirt turnat într-o rană deschisă. Al treilea glonţ îl lovi în partea dreaptă de sus a pieptului şi aceasta fu cireaşă de pe tort; pierdu controlul atât asupra picioarelor, cât şi asupra carabinei.

Ce-i spusese Jonesy? Ceva despre faptul că salvase lumea şi că fusese răsplătit în metoda tradiţională. Nu era chiar atât de rău, totuşi; lui Iisus îi trebuiseră şase ore, i se atârnase deasupra capului o tăbliţă cu o glumă scrisă pe ea şi, pe la ora cocteilului, îi oferiseră o baie cu apă şi oţet.

Zăcea jumătate pe poteca înzăpezită şi jumătate pe marginea ei, vag conştient că auzea un strigăt şi că nu el era cel care-l emitea. Semăna cu strigătul unei prepeliţe scoase din sărite.

E-un vultur, gândi Owen.

Reuşi să tragă o gură de aer şi, deşi exală mai mult sânge decât aer, avu forţă să se ridice în coate. Văzu două siluete ieşind din amalgamul de mesteceni şi pini, aplecaţi de spate, foarte aproape de poziţia standard de atac ultim. Unul era îndesat şi cu umerii laţi, celălalt slab şi cu părul cărunt şi în mod clar mândru de sine. Johnson şi Kurtz. Bulldog-ul şi ogarul. Norocul îl părăsise, totuşi. Într-un sfârşit, întotdeauna se întâmpla asta cu norocul.

Kurtz îngenunchea lângă el cu ochii sclipindu-i. Într-o mână ţinea un triunghi făcut dintr-un ziar. Era mototolit şi uşor îndoit din pricina lungului drum străbătut în buzunarul

din spate al lui Kurtz, dar era încă recognoscibil. Era un coif. Tichia nebunului.

— Ghinion, bătrâne, spuse Kurtz.

Owen dădu din cap. Aşa era. Un ghinion foarte mare.

— Văd că ai avut timp să-mi faci ceva.

— Aşa e. Ţi-ai atins măcar obiectivul principal? Kurtz îşi ridică bărbia în direcţia adăpostului pentru puţ.

— L-am rezolvat, reuşi Owen să spună. Gura îi era plină de sânge. Îl scuipă, încercă să mai tragă o gură de aer şi auzi în schimb o bună parte din el ieşind fluierând printr-o nouă gaură.

— Ei bine, spuse Kurtz binevoitor, totul e bine când se termină cu bine, nu-i aşa? Aşează coiful din ziar pe capul lui Owen. Sângele îl înmuie imediat, împrăştiindu-se în sus, înroşind ştirea despre OZN-uri.

Se auzi un alt ţipăt de undeva de deasupra bazinului, poate de pe una dintre insulele care erau de fapt dealurile regiunii inundate în mod intenţionat.

— Ăsta-i un vultur, spuse Kurtz şi-l mângâie pe Owen pe umăr. Socoteşte-te norocos, băieţaş. Dumnezeu ţi-a trimis o pasăre războinică să-ţi cânte pe pa…

Capul lui Kurtz explodă într-un nor de sânge şi creieri şi os. Owen mai văzu o ultimă expresie în ochii lui albaştri, cu gene albe: de neîncredere uluită. Pentru o clipă, Kurtz rămase în genunchi, apoi căzu înainte pe ceea ce-i mai rămăsese din faţă. În spatele lui, Freddy Johnson rămase cu carabina încă ridicată şi cu fumul încă înălţându-se din gura ţevii.

Freddy, încercă Owen să spună. Nu ieşi nici un sunet, dar Freddy probabil că-i citise pe buze. Dădu aprobator din cap.

— N-am vrut să fac asta, dar bastardul avea de gând să mi-o facă el mie. Nu era nevoie să-i citesc gândurile ca să-mi dau seama. Nu după toţi aceşti ani.

Termină-l, încercă Owen să spună. Freddy aprobă iarăşi din cap. Poate că, totuşi, mai rămăseseră câteva urme din

blestemata aia de telepatie în Freddy.

Owen se stingea. Era obosit şi se stingea. Noapte bună, flăcăi buni, noapte bună, David, noapte bună, Chet. Noapte bună, prinţ dulce. Se lăsă pe spate în zăpadă şi i se păru că se lasă într-un pat acoperit cu cea mai moale plapumă. De undeva, vag şi îndepărtat, auzi vulturul strigând din nou. Îi invadaseră teritoriul, îi spulberaseră pacea de toamnă înzăpezită, dar curând ei vor pleca. Vulturul va avea bazinul din nou doar pentru el.

Am fost eroi, gândi Owen. *Blestemat să fiu dacă nu-i aşa. Mă fut în coifu' tău, Kurtz, am fost un ero…*

Nu mai auzi ultima împuşcătură.

30

Se mai auziseră câteva focuri de armă; acum era linişte. Henry şedea pe bancheta din spate a Humvee-ului, lângă prietenul lui mort, încercând să se hotărască ce să facă în continuare. Şansele ca toţi să se fi omorât între ei păreau slabe. Şansele ca băieţii buni – corecţie, *băiatul* bun – să-i fi curăţat pe cei răi păreau şi mai slabe.

Primul lui impuls imediat după ce ajunse la această concluzie fu să părăsească în viteză Hummer-ul şi să se ascundă în pădure. Apoi se uită la zăpadă *{Oricât de târziu voi mai da cu ochii de zăpadă,* gândi el, *tot va fi prea devreme)* şi respinse ideea. Dacă Kurtz sau oricine era cu el s-ar întoarce în următoarea jumătate de oră, urmele lui Henry vor fi încă vizibile. Vor merge ghidaţi de ele şi, o dată ajunşi la capătul lor, îl vor împuşca precum pe-un câine turbat. Sau ca pe-o nevăstuică.

Ia-ţi o armă, atunci. Împuşcă-i înainte să te poată împuşca ei.

O idee şi mai bună. Nu era Wyatt Earp{85}, dar ştia să tragă drept. Să împuşti un om era cu totul altceva decât să împuşti căprioare, nu trebuia să fii psihiatru ca să ştii asta, dar el credea că, dacă va avea o traiectorie sigură, i-ar putea împuşca pe tipii ăştia fără a sta prea mult pe gânduri.

Se întindea spre clanţa de la portieră când auzi o înjurătură rapidă, o bufnitură şi încă o împuşcătură. De data aceasta, se *auzi foarte* aproape. Henry crezu că alunecase cineva şi căzuse în zăpadă, descărcându-şi arma când aterizase în fund. Poate că nemernicul se împuşcase singur? Era aceasta o speranţă prea mare? Nu cumva era aceasta…

Dar nu. Să nu exulte. Henry auzi un grohăit profund când persoana care căzuse se ridică şi-şi reluă mersul. Nu avu decât un singur lucru de făcut şi Henry îl făcu. Se întinse la loc pe spate pe banchetă, îşi puse mâinile lui Duddits iarăşi în jurul lui (atât de bine cât putu) şi făcu pe mortul. Nu credea că exista o şansă prea mare să funcţioneze cacealmaua asta. Băieţii răi trecuseră pe acolo la plecare – evident, când el încă era în viaţă – dar atunci trebuie să fi fost într-o grabă vecină cu fulgerul. Acum vor fi mult mai puţin dispuşi să se lase prostiţi de câteva găuri de gloanţe, de nişte cioburi de sticlă şi de sângele scurs din ultima hemoragie a sărmanului de Duddits.

Henry auzi zgomot moale de paşi în zăpadă. Doar o pereche, judecând după zgomotul scos. Probabil ai infamului de Kurtz. Ultimul supravieţuitor. Se apropia întunericul. Moartea de după-amiază. Nu mai era prietenul lui vechi – acum nu făcea decât să se *prefacă* mort – dar apropiindu-se chiar şi aşa.

Henry închise ochii… aşteptă…

Paşii trecură de Humvee fără să încetinească.

31

Ţelul strategic al lui Freddy Johnson era, pentru acum, în acelaşi timp extrem de practic şi calculat pe un termen extrem de scurt: voia să întoarcă blestematul acela de Hummer înapoi pe drum fără să rămână blocat. Dacă reuşea să facă asta, voia să treacă de spărtura din East Street (unde se împotmolise Subaru-ul pe care-l urmărise Owen) fără să rămână el însuşi împotmolit. Dacă reuşea să

ajungă la drumul de acces, poate că-şi va lărgi puţin orizontul percepţiei. Gândul la Mass Pike îl preocupă pentru scurt timp când deschise portiera Hummer-ului şefului şi când se urcă la volan. America de Vest era mare mergând în josul Interstatalei 90. Existau multe ascunzişuri.

Putoarea de băşini stătute şi de alcool etilic îl lovi asemenea unei palme când închise portiera. Pearly! Blestematul de Pearly! Luat de val, uitase cu totul de futangiul *ăsta* mic.

Freddy se întoarse, înălţă carabina… dar Pearly tot nu-şi revenise în simţiri. Nu mai era nevoie să strice un alt glonţ. Îl putea pur şi simplu arunca în zăpadă. Dacă avea noroc, va muri îngheţat fără ca măcar să se trezească. Va muri el şi micuţa lui progeni…

Pearly nu dormea, însă. Nu era inconştient. Nu era nici măcar în comă. Pearly era mort. Şi era… *scofâlcit,* cumva. Aproape mumifiat. Obrajii îi erau supţi, cavernoşi, ridaţi. Găvanele ochilor erau crevase adânci, ca şi când, în spatele vălului subţire al pleoapelor lui închise, bulbii oculari căzuseră în ceea ce acum era o găleată goală. Şi era ciudat înclinat spre uşa pasagerului, cu un picior ridicat, aproape încrucişat peste celălalt. Ca şi când ar fi murit încercând să scoată mereu populara băşină înăbuşită pe-o parte. Pantalonii de la salopetă îi erau acum întunecaţi, culorile estompate erau acum noroioase, iar bancheta era udă sub el. Falangele petei întinse spre Freddy erau roşii.

— Ce dra…

Dinspre bancheta din spate se ridică zarvă de sunete care-ţi spărgeau timpanele; era ca şi când ai asculta un casetofon al cărui volum fusese ridicat rapid la putere maximă. Freddy observă mişcare cu colţul ochiului drept. O creatură incredibilă apăru în oglinda retrovizoare. Îi smulse urechea lui Freddy şi apoi se avântă asupra obrazului, pătrunse până în gura lui şi se prinse de mandibula lui la nivelul gingiei interioare de jos. După aceea, nevăstuica de

căcat a lui Archie Perlmutter sfârtecă jumătate din faţa lui Freddy aşa cum ar rupe un om înfometat pulpa de la un pui de găină.

Freddy ţipă şi-şi descărcă arma în uşa pasagerului. Ridică un braţ şi încercă să înlăture vietatea; degetele îi alunecară pe pielea ei vâscoasă de nou-născut. Nevăstuica se retrase, îşi lăsă capul pe spate şi înghiţi ceea ce sfârtecase aşa cum ar înghiţi un papagal o bucată de carne crudă. Freddy căută pe dibuite după mânerul portierei din partea sa şi-l găsi, dar, înainte să-l poată trage, vietatea atacă din nou, de data aceasta înfundându-şi gura în carnea fibroasă de acolo de unde se întâlnea gâtul lui Freddy cu umărul. Ţâşni un jet consistent de sânge când i se deschise vena jugulară; ajunse până pe plafoniera Humvee-ului, apoi începu să picure de acolo asemenea unei ploi roşii.

Picioarele lui Freddy se zvârcoliră, lovind frâna mare a Humvee-ului cu bătăi rapide. Creatura de pe bancheta din spate se retrase din nou, păru să stea pe gânduri, apoi se târî şerpeşte peste umărul lui Freddy. Îi aterizã în poală.

Freddy mai ţipă o dată când nevăstuica îi smulse instalaţia… după aceea, nu mai ţipă deloc.

32

Henry şedea ghemuit pe bancheta din spate a celuilalt Humvee, privind cum silueta din autovehiculul parcat în spatele lui se smucea în faţă şi-n spate la volan. Pe Henry îl bucura căderea abundentă de zăpadă, la fel de tare îl bucură şi sângele care ţâşni în sus, lovind parbrizul celuilalt Humvee, obturând parţial priveliştea.

Vedea destul de bine şi aşa.

In cele din urmă, silueta din spatele volanului încetă să se mai mişte şi căzu pe-o parte. O umbră mare se ridică deasupra lui, părând să se bucure de victorie. Henry ştia ce este; văzuse una asemănătoare pe patul lui Jonesy la Bivuac. Un lucru pe care îl *putea* vedea era geamul spart al Humvee-ului care-i urmărise. Se îndoia că vietatea poseda

prea multă inteligenţă, dar cât de mult îi lua oare ca să conştientizeze curentul de aer proaspăt?

Nu le place recele. Le omoară.

Da, chiar aşa era. Dar Henry nu avea nici o intenţie să se mărginească la atât şi nu doar pentru că era atât de aproape bazinul încât auzea apa clipocind printre pietre. Ceva ajunsese la o datorie extrem de mare şi doar el mai rămăsese să-i ducă nota de plată. Răzbunarea-i o curvă, aşa cum spusese Jonesy atât de des şi vremea răzbunării venise.

Se aplecă peste scaun. Nici o armă. Se aplecă şi mai tare şi deschise compartimentul pentru mănuşi. Nimic înăuntru decât un amalgam de rapoarte, de chitanţe pentru benzină şi o carte în ediţie de buzunar ferfeniţită, intitulată *Cum să fii propriul tău cel mai bun prieten.*

Henry deschise uşa, ieşi în ninsoare… şi picioarele zburară imediat de sub el. Ateriză pe fund cu o bufnitură şi-şi zgârie spatele de apărătoarele înalte pentru roţi ale Hummer-ului. Trage-mi-o, Freddy. Se ridică, alunecă din nou, se prinse de partea de sus a portierei deschise şi, de data aceasta, reuşi să-şi păstreze echilibrul. Îşi târşâi picioarele până în spatele maşinii în care venise până aici, fără să-şi dezlipească ochii de la geamănul ei parcat în spate. Încă mai vedea vietatea înăuntru, mişcându-se cu agitaţie, mâncând din şofer.

— Rămâi pe loc, frumoaso, spuse Henry şi începu să râdă. Râsetul părea nebunesc ca dracu', dar asta nu-l opri să mai râdă. Fă câteva ouă. Eu sunt îmblânzitorul de ouă, la urma urmei. Prietenosul tău îmblânzitor de ouă din cartier. Sau ce zici de un exemplar din *Cum să fii propriul tău cel mai bun prieten?* Am unul.

Râdea acum atât de tare că de-abia putea vorbi. Aluneca în zăpada moale şi înşelătoare asemenea unui puşti ieşit de la şcoală şi pornit spre cel mai apropiat deal pentru săniuş. Se ţinea cât de tare putea de marginea Hummer-ului, doar că nu prea aveai de ce te ţine o dată ce lăsai portierele în

spate. Se uita la vietate cum se mişcă şi se învârte… apoi nu o mai putu vedea. Oh-oh. Unde dracu dispăruse? *Într-unul din filmele prosteşti ale lui Jonesy acum e momentul când ar începe muzica aceea înfricoşătoare,* gândi Henry. *Atacul nevăstuicilor de căcat ucigaşe.* Asta-l făcu din nou să râdă.

Ajunsese acum în spatele maşinii. Exista un buton pe care trebuia să-l apeşi ca să deschizi luneta… doar dacă, desigur, nu era încuiată. Probabil că nu era, totuşi. Nu pe acolo intrase Owen pe bancheta din spate? Henry nu-şi amintea. Nu-şi amintea pentru nimic în lume. În mod vădit nu era propriul său cel mai bun prieten.

Încă râzând cotcodăcit, lacrimi proaspete curgându-i din ochi, apăsă butonul şi luneta se deschise. Henry o ridică până sus şi se uită înăuntru. Arme, slavă Cerului. Carabine asemenea celei pe care o luase Owen cu el în ultima lui misiune de patrulare. Henry luă una şi o examină. Siguranţa, pusă. Selectorul, verificat. Cartuşiera însemnată ARMATA S.U.A. CAL 5,56 CAR 120, verificată.

— Atât de simplă că şi un birum ar putea-o mânui, spuse Henry şi mai râse o tură. Se aplecă, ţinându-se de stomac şi petrecându-şi cureaua armei pe după gât, încercând să nu mai cadă la pământ. Îl dureau picioarele, îl durea spatele, îl durea inima mai mult ca orice… şi, totuşi, el continuă să râdă. El era îmblânzitorul de ouă, el era îmblânzitorul de ouă, el era hiena care râde.

Merse spre portiera şoferului de la Humvee-ul lui Kurtz cu arma ridicată (cu siguranţa mutată în ceea ce spera cu toată inima să fie poziţia dezactivat), în cap cântându-i o muzică înfricoşătoare, dar încă râzând. Iată supapa pentru alimentare cu benzină; pe asta n-o puteai trece cu vederea. Dar unde era Gamera, Teroarea de Dincolo de Spaţiu?

Ca şi când i-ar fi auzit gândul – şi, îşi dădu Henry seama, acest lucru era perfect posibil – nevăstuica sări cu capul înainte în geamul din spate. În cel care, din fericire, nu era spart. Capul ei era murdar de sânge, păr şi bucăţi de carne. Ochii ei fioroşi se holbară în ochii lui Henry. Ştia că avea o

cale de ieşire, un tunel de evadare? Poate. Şi poate că ştia că, să se folosească de el, ar însemna foarte probabil o moarte rapidă.

Îşi dezgoli dinţii.

Henry Devlin, care câştigase cândva Premiul pentru Înţelegere Empatică al Asociaţiei Americane de Psihiatrie, pentru un articol de opinie din *New York Times* intitulat „Sfârşitul urii" şi-i dezgoli şi el ca răspuns. Îl făcu să se simtă bine. Apoi îi arătă degetul mijlociu. Pentru Beaver. Şi pentru Pete. Şi acest gest îl făcu să se simtă bine.

Când înălţă carabina, nevăstuica – proastă, poate, dar nu *incredibil* de proastă – dispăru din faţa lui. Nici o problemă; Henry nu avusese deloc intenţia să tragă prin geam. Îi *plăcea,* totuşi, gândul că vietatea era jos pe podea. *Stai cât mai aproape de benzină vrei, iubire,* gândi el. Mută cu degetul selectorul de la carabină pe foc automat şi trase o rafală lungă în rezervor.

Detunătura armei fu asurzitoare. O gaură enormă şi franjurită apăru acolo unde fusese supapa pentru alimentare cu benzină, dar pentru o clipă nu se întâmplă nimic altceva. *Ca să vezi cât de adevărată e versiunea Hollywoodiană în privinţa manevrei ăsteia,* gândi Henry, apoi auzi un sunet de şoaptă răguşită, ridicându-se până la un şuierat gutural. Făcu doi paşi în spate şi picioarele alunecară de sub el. Căzătura de data aceasta foarte probabil îi salvă vederea şi poate chiar viaţa. Partea din spate a Humvee-ului lui Kurtz explodă doar o secundă după aceea, focul ţâşnind de sub maşină în petale mari şi galbene. Cauciucurile roţilor din spate săriră de pe zăpadă. Cioburi de sticlă zburară prin aerul amestecat cu zăpadă, toate trecând peste capul lui Henry. Apoi îl izbi căldura şi se târî mai departe cu rapiditate, trăgând carabina de curea şi râzând bezmetic. Fu o a doua explozie şi aerul fu umplut de cârcei rotitor de şrapnel.

Henry se ridică în picioare cum ar urca cineva o scară din lemn, folosindu-se de crengile de jos ale unui copac din

apropiere ca să se tragă. Rămase în picioare, gâfâind şi râzând, picioarele durându-l, spatele durându-l, gâtul părându-i-se *întins.* Toată jumătatea din spate a Humvee-ului lui Kurtz era năpădită de flăcări. Auzea vietatea dinăuntru chiţăind furioasă în timp ce ardea.

Merse într-un cerc larg spre partea dreaptă a Humvee-ului cuprins de flăcări şi ţinti carabina spre geamul spart. Rămase acolo pentru o clipă, încruntându-se, apoi îşi dădu seama de ce i se părea atât de prostesc ceea ce făcea acum. *Toate* geamurile Humvee-ului erau acum sparte; tot ceea ce era sticlă, mai puţin parbrizul. Începu din nou să râdă. Ce tâmpit putea fi! Ce tâmpit notoriu!

Prin iadul de flăcări din cabina Humvee-ului, Henry putea vedea nevăstuica clătinându-se înainte şi înapoi asemenea unui beţiv. Câte gloanţe îi mai rămăseseră în cartuşieră în caz că blestemata aceea de vietate ar ieşi *într-adevăr* afară? Cincizeci? Douăzeci? Cinci? Atâtea câte erau, trebuia să-i ajungă. Nu voia să rişte să se retragă la Humvee-ul lui Owen pentru o altă cartuşieră.

Dar vietatea nu ieşi din maşină.

Henry rămase de gardă pentru cinci minute, apoi lungi perioada la zece. Ninsoarea cădea şi Humvee-ul ardea, vărsând fum negru spre cerul alb. Henry rămase acolo gândindu-se la Parada de Zilele Oraşului Derry, la formaţia Gary U.S. Bonds cântând „New Orleans" şi iată că vine un bărbat înalt pe catalige, iată că vine legendarul cow-boy şi cât de entuziasmat mai fusese Duddits, cum mai sărise el de bucurie. Gândindu-se la Pete stând în faţa ŞGD, cu mâinile căuş la gură, prefăcându-se că fumează, aşteptându-i pe ei. Pete, al cărui plan fusese să conducă prima expediţie cu oameni pe Marte a NASA. Gândindu-se la Beaver şi la jacheta lui a la Fonzie, Beav şi scobitorile lui, Beav cântându-i lui Duddits „Vis de-argint e a copilului bărcuţă". Beav îmbrăţişându-l pe Jonesy la nunta lui Jonesy şi spunând că Jonesy trebuie să fie fericit, că trebuie să fie fericit pentru fiecare dintre ei.

Jonesy.

Când Henry fu absolut convins că nevăstuica murise – fusese incinerată – porni în susul potecii să vadă dacă mai trăia Jonesy. Nu-şi punea prea multe speranţe în asta… dar descoperi că nici nu renunţase cu totul să mai spere.

33

Doar durerea îl mai lega pe Jonesy de lumea exterioară şi, la început, crezu că bărbatul speriat, cu obrajii căniţi de funingine care stătea îngenuncheat lângă el făcea parte dintr-un vis sau că era un ultim puseu al imaginaţiei sale. Fiindcă bărbatul părea să fie Henry.

— Jonesy? Hei, Jonesy, eşti acolo? Henry pocni din degete în faţa ochilor lui Jonesy. Pământul către Jonesy.

— Henry, tu eşti? Tu eşti cu adevărat?

— Eu sunt, spuse Henry. Se uită la câinele încă prins în crăpătura din vârful Puţului 12, apoi se uită din nou la Jonesy. Dădu la o parte părul transpirat de pe fruntea lui Jonesy cu o tandreţe de nede-scris.

— Omule, ţi-a luat…, începu Jonesy, apoi lumea se undui. Îşi închise ochii, se concentră din greu, apoi îi deschise la loc… ţi-a luat destul de mult să te întorci de la magazin. Ţi-ai amintit să iei şi pâine?

— Mda, dar am pierdut carnea pentru hot-doguri.

— Ce porcărie nenorocită! Jonesy trase prelung şi sacadat aer în piept. Data viitoare o să merg eu însumi.

— Pupă-mi aşezătoarea, amice, spuse Henry, iar Jonesy alunecă în întuneric zâmbind.

EPILOG
ZIUA MUNCII

Universul e o curvă.
Norman Maclean

S-a mai dus o vară pe gârlă, gândi Henry.

Totuşi, nu era nimic trist la acest gând; vara fusese plăcută şi la fel va fi şi toamna. Anul acesta nu va vâna şi va avea parte, fără îndoială, de ocazionala vizită din partea noului său prieten din cadrul armatei (noul lui prieten din cadrul armatei voia să se asigure înainte de orice că nu-i creştea nici un fel de floră roşie pe piele), dar toamna va fi plăcută chiar şi aşa. Aer răcoros, zile luminoase, nopţi lungi.

Uneori, în orele de după miezul nopţii, vechiul prieten al lui Henry încă-i făcea vizite, dar, când se întâmpla asta, Henry pur şi simplu rămânea în biroul de la etaj cu o carte în poală şi aştepta ca el să dispară. În cele din urmă, întotdeauna dispărea. În cele din urmă, soarele întotdeauna răsărea. Somnul de care nu aveai parte într-o noapte venea uneori în următoarea şi atunci venea asemenea unei iubite. Acesta era un lucru pe care-l învăţase din ultimul noiembrie încoace.

Bea bere pe veranda casei de vacanţă a lui Jonesy şi a Cariei din Ware, cea de pe malul lacului Pepper. Partea de sud a Bazinului Quabbin se afla la vreo şase kilometri nord de locul unde şedea el. Şi East Street la fel, desigur.

Mâna în care ţinea doza de Coors nu avea decât trei degete. Pe celelalte două le pierduse din cauza degerăturii, căpătată poate atunci când schiase pe Deep Cut Road dinspre Bivuac, poate atunci când îl târâse pe Jonesy înapoi

la rămăşiţele Humvee-ului pe o targă încropită. Toamna trecută fusese perioada lui de târât oameni prin zăpadă, se părea şi rezultatele fuseseră diverse.

Lângă îngusta bucată de plajă, Carla Jonesy avea grijă de carnea de pe grătar. Noel, bebeluşul, se juca în jurul mesei pentru picnic din stânga ei, scutecul lui atârnând la pământ. Scutura vesel într-o mână o bucată arsă de carne pentru hot doguri. Ceilalţi trei copii din familia Jones, variind în vârstă de la unsprezece la trei ani, se aflau în apă, stropindu-se şi strigând unul la celălalt. Henry bănuia că există ceva adevăr în porunca aceea biblică prin care ţi se cerea să creşti şi să te înmulţeşti, dar se părea că Jonesy şi Carla o respectaseră mult prea riguros.

În spatele lui, uşa cu plasă împotriva ţânţarilor se lovi uşor. Ieşi Jonesy, aducând un recipient cu bere la gheaţă. Cu şoldul n-o ducea foarte rău; de data aceasta, doctorul spusese pur şi simplu la dracu' cu materialul din fabricaţie şi înlocuise întreg mecanismul cu oţel şi teflon. S-ar fi ajuns acolo oricum, îi spusese doctorul lui Jonesy, dar, dacă ai fi fost puţin mai grijuliu, Mare Şef, ai mai fi putut stoarce alţi cinci ani din ăsta vechi. Operaţia îi fusese făcută în februarie, la scurt timp după ce „vacanţa" de şase săptămâni a lui Henry şi a lui Jonesy petrecută alături de agenţii de contraspionaj ai armatei şi alături de cei de la PsyOp se sfârşise.

Cei de la armată se oferiseră să-i plătească operaţia de înlocuire a şoldului din buzunarul Unchiului Sam – un fel de coda al interogatoriului lor – dar Jonesy îi refuzase cu mulţumiri, spunând că n-ar vrea să-l văduvească pe ortopedistul lui de această muncă sau agenţia de asigurări medicale de plata facturii.

Pe atunci, tot ce-şi doriseră amândoi fusese să plece din Wyoming. Apartamentele fuseseră frumoase (dacă te puteai obişnui să trăieşti sub pământ, desigur), mâncarea era de patru stele (Jonesy se îngrăşase patru kilograme jumătate, Henry aproape nouă), iar filmele erau întotdeauna

avanpremiere. Atmosfera însă aducea doar puţin cam mult aminte de dr. Strangelove. Pentru Henry, acele şase săptămâni fuseseră infinit mai rele decât fuseseră pentru Jonesy. Jonesy suferea, dar în mare parte datorită şoldului dislocat; amintirile de când împărţise corpul cu Dl Cenuşiu se estompaseră până ce ajunseseră la consistenţa unor vise într-un răstim extrem de scurt.

Amintirile lui Henry, pe de altă parte, nu făcuseră decât să se întărească. Acelea cu privire la grajd erau cele mai rele. Cei care-i studiau fuseseră înţelegători, nici urmă de vreun Kurtz printre ei, dar Henry nu-şi putea înfrâna gândurile să nu zboare la Bill şi la Marsha şi la Darren Chiles, domnul *Joint*-Monstru-din-Newton. Aceştia îl vizitau destul de des în vise.

La fel şi Owen Underhill.

— Întăriri, spuse Jonesy, aşezând recipientul cu bere jos. Se lăsă apoi în şezlongul împletit de lângă Henry cu un mormăit şi o grimasă.

— Încă una şi gata, spuse Henry. Cam peste o oră trebuie să mă întorc cu maşina la Portland şi nu vreau să-mi fie suspendat carnetul.

— Rămâi peste noapte, spuse Jonesy, uitându-se la Noel. Bebeluşul se răsturnase pe iarbă sub masa pentru picnic şi acum părea concentrat să-şi introducă în buric rămăşiţele hot dogului.

— Să asist la încercările copiilor tăi de-a te convinge să-i laşi să stea treji până după miezul nopţii? Întrebă Henry. Să-mi iau porţia de filme de groază regizate de Mario Bava?

— Mi-am cam pierdut apetitul pentru peliculele astea, spuse Jonesy. În seara asta ţinem un festival dedicat lui Kevin Costner, începând cu *The Bodyguard.*

— Parcă ai spus că nu e vorba de-un film de groază.

— Deşteptule. Apoi ridică din umeri, rânjind. Cum vrei tu.

Henry ridică doza de bere.

— Pentru prietenii absenţi.

Jonesy ridică şi el doza.

— Prieteni absenţi.

Ciocniră dozele şi băură.

— Cum e Roberta? Întrebă Jonesy.

Henry zâmbi.

— Se descurcă foarte bine. Am avut îndoieli în privinţa asta la înmormântare…

Jonesy dădu înţelegător din cap. La înmormântarea lui Duddits stătuseră de-o parte şi de alta a ei şi ăsta fusese un lucru bine gândit, fiindcă Roberta de-abia se putuse ţine singură pe picioare.

— … dar acum îşi revine în forţă. Zice că vrea să deschidă un magazin meşteşugăresc. Cred că-i o idee bună. Sigur că-i simte lipsa. După moartea lui Alfie, Duds a fost toată viaţa ei.

— A fost şi viaţa noastră, spuse Jonesy.

— Da. Presupun că aşa a fost.

— Mă simt atât de prost pentru felul în care l-am lăsat singur atâţia ani. Vreau să spun, avea leucemie, iar noi nici măcar n-am *ştiut.*

— Sigur că am ştiut, spuse Henry.

Jonesy se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— Hei, Henry! Strigă Carla. Cum vrei să fie burger-ul tău?

— Gătit! Strigă el ca răspuns.

— Aşa-l voi face, sire. Vrei să fii un scump şi să te ocupi puţin de copil? Hot dogul ăla se transformă repede într-un câine murdar{86}. Ia-l de la el şi dă-i-l lui taică-său.

Henry coborî scările, îl pescui pe Noel de sub masă şi veni cu el înapoi spre verandă.

— Ennie! Strigă Noel vesel. Avea acum optsprezece luni.

Henry se opri, simţind un fior străbătându-i spinarea. Parcă fusese străpuns de-o fantomă.

— Mâ'că, Ennie! *Mâ'că!*

Noel îl lovi uşor peste nas pe Henry cu dirt-dog-ul ca să sublinieze ideea exprimată.

— Aştept burger-ul meu, mulţumesc, spuse el şi continuă să meargă.

— No mâ'ci a'ta?

— Ennie mâ'că papa lui, iubiţel. Dar poate că ar fi mai bine să-mi dai mie chestia aia scârboasă. Îţi dau alta imediat ce vor fi gata toate.

Scoase dirt-dog-ul din mâna micuţă a lui Noel, apoi îl aşează în poala lui Jonesy şi-şi reluă locul. Pe când termină Jonesy de şters muştarul şi ketchup-ul din buricul fiului lui, puştiul aproape adormise.

— Ce-ai vrut să spui cu „sigur că am ştiut"? Întrebă Jonesy.

— Ah, Jonesy, haide. Poate că l-am părăsit, sau am încercat să facem asta, dar tu crezi că Duddits ne-a părăsit pe noi? După toate câte s-au întâmplat, chiar crezi asta?

Foarte încet, Jonesy scutură din cap.

— În parte s-a datorat faptului că ne-am maturizat – ne-am îndepărtat – dar în parte s-a datorat chestiei cu Richie Grenadeau. Aceea a acţionat asupra noastră cum a acţionat chestia cu platoul soţilor Rapeloew asupra lui Owen Underhill.

Jonesy nu trebui să întrebe la ce bătea Henry; în Wyoming, avuseseră tot timpul din lume să-şi povestească unul altuia felia lui din poveste.

— Există un poem vechi despre un bărbat care încearcă să-l depăşească pe Dumnezeu, spuse Henry. „Copoiul Raiului" se cheamă. Duddits n-a fost Dumnezeu – Doamne fereşte – dar a fost copoiul nostru. Noi am fugit atât de repede şi atât de departe cât am putut, dar…

— N-am putut scăpa niciodată cu fuga de capcana pentru vise, nu-i aşa? Spuse Jonesy. Nici unul dintre noi n-a putut. Atunci au venit *ei.* Birumii. Spori prosteşti dintr-o navetă spaţială construită de o altă rasă. Asta au fost? Asta e *tot* ce-au fost?

— Nu cred că vom şti vreodată. Am primit răspuns la o singură întrebare toamna trecută. Timp de secole ne-am

uitat la stele şi ne-am întrebat dacă suntem singuri în univers. Ei bine, acum ştim că nu suntem. Mare brânză, hă? Gerritsen… ţi-aminteşti de Gerritsen?

Jonesy aprobă din cap. Sigur că-şi amintea de Terry Gearritsen. Psiholog în marina militară, conducătorul echipei de cercetare de la Wyoming, glumind mereu despre cât de tipic era faptul că Unchiul Sammy l-a încartiruit într-un loc unde cea mai apropiată sursă de apă era heleşteul pentru vaci al lui Lars Kilborn. Gerritsen şi cu Henry erau apropiaţi – nu tocmai prieteni, doar pentru că situaţia nu prea permitea acest lucru. Jonesy şi Henry fuseseră trataţi bine în Wyoming, dar nu fuseseră musafiri. Totuşi, Henry Devlin şi cu Terry Gerritsen erau colegi pe plan profesional şi astfel de lucruri făceau diferenţa.

— Gerritsen începuse prin a face presupunerea că *două* întrebări primiseră răspuns: că nu suntem singuri în univers şi că nu suntem singurele fiinţe inteligente din univers. Am muncit din greu să-l conving că acel al doilea postulat se bazează pe-o logică falsă, că e o casă construită pe nisip. Nu cred că am reuşit pe de-a-ntregul să-l fac să înţeleagă, dar se poate să fi aruncat sămânţa îndoielii, cel puţin. Ar putea fi orice birumii, dar nu sunt constructori de nave spaţiale, iar rasa care a construit navele s-ar putea să fi dispărut.

— Dl Cenuşiu nu era prost.

— Nu o dată ce-a intrat în mintea ta, cu asta sunt de acord. Dl Cenuşiu ai fost *tu,* Jonesy. Ţi-a furat sentimentele, amintirile, pofta ta pentru şuncă…

— N-o mai pot mânca acum.

— Nu mă surprinde. Ţi-a furat, de asemenea şi personalitatea. Asta înseamnă şi toanele subconşti-ente. Orice ar fi în tine care gustă filmele de groază ale lui Mario Bava şi westernurile lui Sergio Leone, orice ar fi care se eliberează prin teamă şi violenţă… omule, Dl Cenuşiu *iubea* porcăriile astea. Şi de ce nu le-ar fi iubit? Acestea sunt uneltele primitive ale supravieţuirii. Ca ultimul

reprezentant al speciei sale într-un mediu ostil, s-a folosit de orice unealtă blestemată care i-a căzut în mână.

— Prostii.

Dezgustul lui Jonesy faţă de această idee se citea limpede pe faţa lui.

— Nu-i aşa. La Bivuac ai văzut ceea ce te aşteptai să vezi, adică un extraterestru gen *Dosarele-X*-liniuţă-*Întâlnire de gradul trei.* Ai inhalat birusul… nu mă îndoiesc că a existat măcar atâta contact fizic… dar ai fost complet imun la atacul lui. La fel cum, ştim noi acum, cel puţin cincizeci la sută din rasa umană pare să fie. Ce ai contractat tu a fost o intenţie… un fel de imperativ orb. Futu-i, nu există un cuvânt pentru aşa ceva, fiindcă nu există nici un cuvânt pentru a-i defini pe *ei.* Dar cred că a intrat în tine fiindcă tu *ai crezut* că e acolo.

— Vrei să-mi spui, zise Jonesy, uitându-se la Henry peste capul fiului său adormit, că aproape am distrus rasa umană fiindcă am avut o sarcină istericoidă?

— O, nu, spuse Henry. Dacă asta ar fi fost tot, s-ar fi spulberat repede. N-ar fi evoluat la un stadiu mai avansat decât acela de… fugă. Dar, în tine, ideea cu Dl Cenuşiu s-a lipit ca musca într-o pânză de păianjen.

— S-a lipit în capcana pentru vise.

— Da.

Căzură în tăcere. Curând, Carla îi va chema şi vor mânca hot dog şi hamburger, salată de cartofi şi pepene verde, sub scutul albastru al cerului infinit şi permeabil.

— Eşti gata să spui că totul a fost o coincidenţă? Întrebă Jonesy. Că pur şi simplu s-a întâmplat să cadă pe pământ în regiunea Jefferson şi că eu pur şi simplu s-a întâmplat să fiu acolo? Şi nu numai eu. Tu şi Pete şi Beav. Plus Duddits, la doar vreo trei sute de kilometri spre sud, să nu uiţi asta. Fiindcă Duddits ne-a ţinut la un loc.

— Duddits a fost întotdeauna o sabie cu două tăişuri, spuse Henry. Josie Rinkenhauer pe una – Duddits găsitorul, Duddits salvatorul. Richie Grenadeau pe cealaltă – Duddits

ucigaşul. Doar că Duddits a avut nevoie ca noi să-l ajutăm să omoare. Sunt sigur de asta. Noi eram cei cu stratul profund subconştient. Noi l-am alimentat cu ură şi teamă – teamă că Richie într-adevăr ne *va* prinde, aşa cum a promis că va face. Noi am avut mereu o parte mai întunecată ca Duddits. Ideea lui asupra răului era să numeri jetoanele de-a-ndoaselea, iar asta o făcea mai mult în spiritul distracţiei decât pentru altceva. Totuşi… îţi aminteşti atunci când Pete i-a tras lui Duddits căciula peste ochi şi Duds a intrat cu capul în perete?

Jonesy îşi amintea vag. În faţa magazinului universal se întâmplase. Când fuseseră tineri şi când magazinul universal era cel mai select loc unde puteai merge. Acelaşi rahat, altă zi.

— Pentru destul de multă vreme după aceea, Pete a pierdut de oricâte ori jucam jocul Duddits. Duddits *întotdeauna* îl număra de-a-ndoaselea şi nici unul dintre noi nu ne-am prins. Probabil am crezu că e doar o coincidenţă, dar, în lumina tuturor lucrurilor pe care le ştiu acum, înclin să mă îndoiesc.

— Crezi că până şi Duddits ştia că răzbunarea-i o curvă?

— A învăţat-o de la noi, Jonesy.

— Duddits i-a oferit D-lui Cenuşiu echilibrul său. Echilibrul său *mental.*

— Mda, dar ţi-a mai dat şi *ţie* o fortăreaţă – un loc unde să te ascunzi de Dl Cenuşiu. Să nu uiţi asta.

Nu, gândi Jonesy, nu va uita niciodată asta.

— Totul în ceea ce ne priveşte a început cu Duddits, spuse Henry. Am avut ciudăţenii fiecare, Jonesy, de când l-am cunoscut pe el. Ştii că am dreptate. Chestiile cu Richie Grenadeau au fost doar vârful de aisberg, cele care au ieşit în evidenţă. Dacă te uiţi înapoi la viaţa ta, o să observi şi alte lucruri. Sunt sigur de asta.

— Defuniak, murmură Jonesy.

— Ce-ai spus?

— Puştiul pe care l-am prins copiind chiar înainte de accident. L-am prins chiar dacă n-am fost acolo în ziua în care s-a ţinut examenul.

— Vezi? Dar, într-un sfârşit, Duddits a fost cel care l-a învins pe fiul ăla de căţea cenuşiu. Îţi mai spun un lucru: cred că Duddits mi-a salvat viaţa la capătul lui East Street. Cred că e foarte posibil ca atunci când Kurtz s-a aplecat peste geam şi s-a uitat pe bancheta din spate a Humvee-ului la noi – de prima dată, despre asta vorbesc – a existat un Duddits micuţ în mintea lui care-i spunea: „Nu-ţi face griji, vulpe bătrână, continuă-ţi de făcut treburile, sunt morţi."

Jonesy însă nu-şi abandonase gândul de dinainte.

— Şi trebuie ca noi să credem faptul că birumul a intrat în legătură cu noi – cu noi, dintre toţi oamenii lumii – a fost o simplă coincidenţă? Fiindcă asta credea Gerritsen. N-a spus-o niciodată folosind atâtea cuvinte, dar opinia lui asupra problemei a fost suficient de clară.

— De ce nu? Sunt şi oameni de ştiinţă, bărbaţi inteligenţi ca Stephen Jay Gould, care cred că propria noastră specie există graţie unui lanţ chiar mai lung şi mai improbabil de coincidenţe.

— Asta crezi tu?

Henry îşi ridică mâinile. Nu ştia cum să dea un răspuns fără să-l invoce pe Dumnezeu, care-şi făcuse din nou loc în viaţa lui în aceste câteva ultime luni. Pe uşa din dos, se dovedise şi în crucea atâtor nopţi nedormite. Dar chiar trebuia să invoci acest vechi *deus ex machina* ca să faci lumină în povestea asta?

— Ceea ce cred eu e că Duddits suntem *noi, Jonesy. L'enfant c'est moi... toi... tout le monde*[{87}]. Rase, specii, genuri; game, set şi meci. Noi suntem însumaţi Duddits şi toate aspiraţiile noastre nobile se reduc la nimic altceva decât să nu pierdem din vedere sufertaşul galben şi să învăţăm să ne încălţăm cum trebuie – a'uţ e, a'uţ di'as. Acţiunile noastre cele mai răuvoitoare, într-un sens cosmic, se reduc la nimic altceva decât să numărăm jetoanele cuiva,

să le numărăm de-a-ndoaselea, scăzându-le şi-apoi să facem pe proştii.

Jonesy se uita la el cu fascinaţie.

— Ce spui e fie înălţător, fie oribil. Nu-mi dau seama cum.

— Şi nici nu contează.

Jonesy se gândi la asta, apoi întrebă:

— Dacă noi suntem Duddits, cine ne mai cântă nouă? Cine ne cântă de leagăn, cine ne ajută să adormim când suntem trişti şi speriaţi?

— Oh, Dumnezeu încă se mai ocupă cu aşa ceva, spuse Henry şi-i veni să-şi tragă un şut. Poftim, îi ieşise pe gură în ciuda tuturor încercărilor lui.

— Şi Dumnezeu a făcut acea ultimă nevăstuică să nu cadă în Puţul 12? Fiindcă, dacă vietatea aia ar fi ajuns în apă, Henry…

Teoretic, ultima fusese nevăstuica ce incubase în Perlmutter, dar ideea rămânea şi era bună, era un fir de păr care nu trebuia despicat în patru.

— Ar fi provocat necazuri, nu neg asta; pentru vreo doi ani, dacă să dărâme sau nu Fenway Park ar fi fost cea din urmă grijă a celor din Boston. Dar să ne distrugă? Nu prea cred. Eram ceva nou pentru ei. Dl Cenuşiu ştia asta; înregistrările alea cu tine sub hipnoză…

— Nu vorbi despre alea. Jonesy le ascultase şi credea că aceea fusese cea mai mare greşeală pe care o făcuse în timpul şederii în Wyoming. Să se asculte pe el vorbind ca Dl Cenuşiu – să *devină* Dl Cenuşiu sub hipnoză profundă – fusese ca şi când ar fi ascultat o fantomă răuvoitoare. Au fost momente când credea că el e singurul bărbat de pe faţa pământului care înţelesese cu adevărat cum e să fii violat. Unele lucruri e mai bine să le uiţi.

— Scuze.

Jonesy flutură din mână ca să spună că era în regulă – nici o problemă – dar pălise vizibil.

— Tot ce vreau să spun e că, într-o măsură mai mică sau mai mare, suntem *specii* care trăiesc în capcana pentru

vise. Urăsc felul în care sună asta, transcendentalism ieftin, zăngăne-n ureche ca o tinichea ordinară, dar nici pentru a exprima aşa ceva nu avem cuvintele necesare. S-ar putea să fie nevoie să inventăm unele în cele din urmă, dar, între timp, *capcana pentru vise* trebuie să ne ajungă.

Henry se roti în scaun. Jonesy făcu la fel, schimbând puţin şi poziţia lui Noel în poala lui. O capcană pentru vise atârna deasupra uşii de intrare în căsuţa de vacanţă. I-o adusese Henry drept cadou de casă nouă, iar Jonesy îl atârnase imediat, asemenea unui ţăran catolic bătând în cuie un crucifix deasupra uşii căsuţei lui în vremuri ameninţate de vampiri.

— Poate că pur şi simplu s-au simţit atraşi de tine, spuse Henry. Atraşi de *noi.* Aşa cum se întorc florile după soare sau cum se aşază în linie dreaptă pilitura de fier când simte atracţia unui magnet. Nu putem fi siguri, fiindcă birumii sunt atât de diferiţi de noi.

— Or să se întoarcă?

— Oh, da, spuse Henry. Ei sau alţii.

Se uită în sus la cerul albastru al acestei zile de vară târzie. Undeva în depărtare, spre Bazinul Quabbin, un vultur strigă.

— Cred că pe afirmaţia asta poţi lua licenţă. Dar nu astăzi.

— Băieţi! Strigă Carla. Prânzul e gata.

Henry îl luă pe Noel de la Jonesy. Pentru o clipă, capetele lor se atinseră, ochii lor se atinseră şi se atinseră şi minţile lor – pentru o clipă văzură linia. Henry zâmbi. Jonesy zâmbi înapoi. Apoi coborâră scările şi traversară peluza umăr la umăr, Jonesy şchiopătând, Henry purtând în braţe copilul adormit şi, în clipa aceea, întunericul exista doar în umbrele care veneau în urma lor prin iarbă.

Lovell, Maine

29 mai 2000

{1} Castor.
{2} Ţigară din canabis.
{3} Acronim pentru Extravehicular Activity (aprox. Activităţi extravehi-culare) – acţiuni sau manevre întreprinse de astronauţi în spaţiu, în afara navetei spaţiale.
{4} Acronim pentru Lunar Excursion Module (Aparat de prospectat suprafaţa Lunii).
{5} Vrăjitoarele din Salem (The Crucible – 1953), piesă de Arthur Miller, care a stat şi la baza filmului.
{6} Joc de cărţi pentru doi până la patru jucători, în care scorul se ţine prin introducerea unor jetoane în nişte găuri făcute în linie într-o tablă de lemn.
{7} Pete îşi aminteşte de povestirea *Inima care îşi spune taina,* de Edgar Allan Poe.
{8} Nimic (în spaniolă).
{9} Cântăreţ, autorul melodiei „I like Beer" (Îmi place berea).
{10} Joc regal indian foarte vechi, pentru doi până la patru jucători, scopul lui fiind de-a reuşi mutarea tuturor celor patru pioni de la punctul de pornire la cel de sosire.
{11} Joc al pronunţiilor: neither (=nici) poate fi pronunţat nyther sau neether (transcriere literală a fonemelor, conform originalului); prima e considerată mai stilată, de unde şi reacţia personajului.
{12} Joc onomastic: Schlossinger, numele real al personajului, derivă în gândirea ludică a lui Beaver în Slophanger (slop = baltă, smârc, dar şi haină largă, halat; şi hanger = umeraş, agăţătoare, cârlig) adică: Tina Jean Despuiata.
{13} Întreg capitolul face sporadic referire la cântecul pentru copii *Ride Cock-Horse to Banbury Cross,* cântec inspirat de o vizită a reginei Elisabeta I a Angliei în regiunea Banbury.
{14} Cock horse (în original) = cal de jucărie, deseori folosit metaforic, în sensul de legănat pe genunchi.
{15} Acronim pentru Anonimous Alcoholics (Alcoolicii Anonimi).
{16} E vorba de filmul lui Don Siegel din 1956, *Invasion ofthe Body Snatchers,* returnat în 1978 de Philip Kaufman, unde rolul lui Kevin McCarthy e jucat de Donald Sutherland.
{17} Acronim pentru University of New Hampshire (Universitatea din New Hampshire).
{18} Happy Days – serial de televiziune care a început să fie difuzat de ABC din 1971 şi a supravieţuit, datorită popularităţii, până în 1984. Arthur Herbert Fonzarelli („Fonzie") e personajul principal şi, în acelaşi timp, un faimos nelegiuit.
{19} Şopârlă tropicală şi subtropicală, care se caţără pe suprafeţele verticale cu ajutorul unor ventuze.
{20} Nu ne faceţi vreun rău! (fr.).
{21} Vă rugăm! Nu ne faceţi vreun rău, suntem neputincioşi!
{22} Nu există nici o infecţie aici. (fr.).
{23} Baza Albastră (nume de cod).
{24} Carcera Albastră (nume de cod).
{25} Dispozitiv electronic de mici dimensiuni, care înmagazinează mari cantităţi de informaţii.

[{26}] mult, multe (în spaniolă).
[{27}] Restaurant fast-food cu servire direct la maşină, asemenea McDrive-ului.
[{28}] Joc pentru doi sau patru jucători care se joacă într-o curte de handbal cu rachete de tenis scurte şi o minge de plastic goală, cu diametrul de 5,7 centimetri.
[{29}] Prescurtare de la Winnebago – o rulotă de mari dimensiuni, cu toate facilităţile vieţii civilizate, folosită pentru vacanţele mai lungi (la origine, numele unui trib indian din regiunea Green Bay, Wisconsin).
[{30}] *The War ofthe Worlds,* roman de H. G. Wells, adaptat de-a lungul vremii atât pentru prezantare radio (1930, Orson Wells), cât şi pentru prezentare cinematografică (1953, Byron Haskin).
[{31}] Acronim pentru Occupational Safety and Health Administration (Agenţia pentru Sănătate şi Siguranţa Locului de Muncă).
[{32}] Acronim pentru National Security Agency (Agenţia pentru Siguranţa Naţională).
[{33}] E vorba de seria *Alien,* regizată de Ridley Scott începând cu anul 1979.
[{34}] Acronim pentru „extrasensory perception" (percepţie extrasenzorială).
[{35}] *Alice's Restaurant Massacree,* melodie compusă şi cântată de Arlo Guthrie, care a dat naştere unei întregi mişcări cultural-populare şi unor serii de concerte.
[{36}] Diminutiv de la Richard, dar şi, în argou, penis.
[{37}] Daţi-mi, vă rog, voie să mă prezint, sunt un om bogat şi stilat; umblu pe pământ de ani fără şir, am sfâşiat multe inimi şi multe credinţi...
[{38}] Eveniment cu precădere sportiv care se desfăşoară sub numele de Turnirul Rozelor în Pasadena, California, încă din 1890.
[{39}] Eram prin preajmă când Iisus Cristos şi-a trăit clipa de-ndoială şi durere...
[{40}] „Compasiune pentru diavol".
[{41}] Sunt îmblânzitorul de ouă, sunt îmblânzitorul de ouă, eu sunt morsa! Bi-bi-bine lucrat.
[{42}] *I Am the Walrus* („Eu sunt morsa") melodie a formaţie Beatles, scrisă de John Lennon şi Paul McCartney.
[{43}] Eu sunt el şi tu eşti eu şi suntem cu toţii la un loc!
[{44}] Nu pot rămâne în loc, nu mă pot *odihni* deloc!
[{45}] *Al Jolson* (1886-l950) – actor şi cântăreţ american care a jucat în *The Jazz Singer* (1927), primul film cu sunet sincron.
[{46}] James Earl Carter Jr. (cunoscut ca „Jimmy Carter"), al 39-lea preşedinte american între anii 1977-l981.
[{47}] M-am asigurat a dracu' de bine că Pilat şi-a spălat mâinile şi că I-a pecetluit soarta.
[{48}] Pe tine te deconcertează însă natura jocului.
[{49}] Ştiu că putem reuşi, ştiu că putem, o putem scoate la capăt, da o putem-putem, da putem, da putem...
[{50}] Am condus şi-un tanc, galoane de general am purtat, când Blietzkrieg-ul era în toi şi cadavrele puţeau... Mă bucur de cunoştinţă, sper să-mi ghiciţi numele.
[{51}] Am strigat în gura mare numele celui care i-a ucis pe soţii Kennedy.
[{52}] Joc de cuvinte: *underhill* = sub deal şi, în acelaşi timp, numele lui Owen Underhill; şi *overhill* = peste deal.

{53} Acronim pentru *Massachusetts Institute of Technology* (Institutul Tehnologic din Massachusetts).
{54} aluzie la titlul melodiei de dinainte „These Foolish Things" („Lucrurile astea nechibzuite").
{55} „Mulţimea".
{56} Personaj (broască ţestoasă) într-un joc video Nintendo.
{57} Complex turistic şi de recreere deschis pe întreaga perioadă a anului în statul New York, unde se organizează multe spectacole de divertisment.
{58} Buck (în original) – cerb, dar şi „bătrâne!", în jargonul lui Kurtz.
{59} Franklin Delano Roosevelt (1882-l945) – al 32-lea preşedinte al Statelor Unite, singurul preşedinte ales de trei ori (1936, 1940 şi 1944.
{60} Nume generic pe care oficialităţile l-au dat – neoficial! – contribuabililor în America. Un fel de „Icsulescu" la noi.
{61} Typhoid Mary – după Mary Mallone, persoană purtătoare de febră tifoidă; prin extindere = o persoană care contaminează persoanele înconjurătoare cu ceva nedorit sau mortal.
{62} Anglicizare a italienescului *capisci? = înţelegi?* – folosit adesea datorită conotaţiilor sale mafiote.
{63} În limba engleză, persoana a III-a are şi la singular şi la plural aceeaşi formă („you"). Acestei ambiguităţi i-a căzut Jonesy în capcană.
{64} Tiger = tigru, dar şi numele echipei locale de fotbal din Derry.
{65} Acronim pentru Veterans of Foreign Wars (veteranii războaielor desfăşurate pe front străin.
{66} Panatela = ţigară lungă şi subţire (sp.).
{67} Acronim pentru United States Marine Corps (cadavrul unui soldat din Marina Statelor Unite).
{68} Acronim pentru United States Department of Agriculture (Ministerul Agriculturii din Statele Unite).
{69} Calamburul constă aici în asemănarea dintre Dry Farts (Băşini Stătute) şi numele localului, Dysart's. Pronunţia e asemănătoare.
{70} În limba engleză, Dl Cenuşiu este Mr. Gray, care, anagramat, dă Gary.
{71} Trimitere la *Balerca de Amontillado,* povestire de E. A. Poe.
{72} War (război) cu water (apă) se pronunţă în limba engleză, aproximativ, la fel. In limbajul trunchiat al lui Duddits, aceste două cuvinte pot deveni, aşadar, omonime.
{73} Citizens Band (frecvenţă radio pentru uz larg, destinată civililor).
{74} *Ziua în care Pământul s-a oprit în loc* (Robert Wise, 1951).
{75} *Atacul roşiilor ucigaşe* (John De Bello, 1978).
{76} Trimitere la romanul lui Curt Siodmak *Donovan 's Brain* (1943), ecranizat (printre altele) în 1953 de Felix E. Feist.
{77} Acronim pentru Federal Communications Commission (Consiliul Federal al Comunicaţiilor).
{78} Dă vina pe inima ta mincinoasă, înşelătoare, rece, amorţită, cu două feţe, plutind în două luntrii, rău-voitoare, care te maltratează şi care te iubeşte.
{79} Alien (în lb. engl, în original), care s-ar traduce cu „extraterestru", dar, în acelaşi timp, şi cu „străin".
{80} Gipper – porecla celui de-al 40-lea preşedinte american (198l-l989), Ronald Reagan.

{81} Road hard and put away wet (în engleză în original) – piesă muzicală a cântăreţului american Diesel Boy, piesă care dă şi titlu albumului în care apare.
{82} William Clarke Quantrill (1837-l85) – desperado american care a condus o bandă de luptători de gherilă ce a susţinut uneori Confederaţia în timpul Războiului Civil. Faimos pentru uciderea fără discriminare a prizonierilor de război şi a civililor.
{83} Acronim pentru Intensive Care Unit (secţia de reanimare a unui spital).
{84} Din *Macbeth.*
{85} Wyatt Earp (1848-l929) – ofiţer de poliţie de frontieră american implicat în faimosul schimb de focuri de la O.K. Corral din Tombstone, Arizona (1881).
{86} hot dog – dirt-dog (câine de mizerie, murdar).
{87} Copilul sunt eu… tu… toată lumea.